

Giới thiệu Tiểu Kiêu Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương

Là tựa truyện xuyên không nổi bật, Tiểu Kiêu Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương nói về thế kỷ hai mốt, Sở Hàn Hàn chính là tiền sĩ của hai ngành thuốc Đông y và Sinh Vật học, trong một buổi sáng bị mất mạng, chuyển kiếp vào trên người cô gái nhỏ vùng nông thôn trùng tên trùng họ, cha mẹ chết sớm, phải trông coi ba mẫu đất cằn cỗi, cùng bà nội bệnh nặng sống nương tựa lẫn nhau, bình thường đi làm ruộng, buôn bán, kinh tế trong nhà cũng dần khá lên, ngày ngày trôi qua an nhàn dễ chịu.

Vốn định đi kiếm chút lợi ích, ai ngờ lượm được một bánh bao nhỏ (đứa bé), một bánh bao nhỏ thì thôi, coi như nuôi thêm một sủng vật cũng rất tốt, nhưng mà ai có thể nói cho nàng biết, tại sao tiểu hài tử kia lại thiên hạ vô địch cuồng ngạo, phách lối như vậy không? Chủ yếu nhất là, mấy ngày không thấy, thế nào tiểu oa nhi béo mập phần nộn lại trở thành đại soái ca cao một thước tám chín? Hắn ăn thuốc "Thần tốc" tăng trưởng cơ thể sao? Truyện không chỉ liên tiếp mang lại những bất ngờ và còn nhiều điều bí ẩn đằng sau những tình tiết thú vị, khiến độc giả mê mẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiêu Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nhật Được Đứa Trẻ

Gió xuân se lạnh, sáng sớm tầng sương mù thật mỏng trên núi vẫn chưa tản đi, con gió rét lạnh thổi qua, cây cối tro trọi vang lên tiếng "Phàn phật", mặt đất trải dài một tầng cỏ khô màu vàng, cứng rắn đứng thẳng giống như tảng đá.

Sở Hàn Hàn co rụt cổ, kéo chặt chiếc áo bông cũ rách trên người, thất thiếu tiêu sái đi trên núi, thỉnh thoảng lại thổi hơi trên tay để truyền nhiệt, rồi chà xát hai bàn tay với nhau, cả người chỉ cảm thấy đông lạnh như băng. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một tầng mây đen từ chân trời bắt đầu ập ập tràn rợp.

Sở Hàn Hàn cau mày, xem ra rất nhanh sẽ có một trận bão tuyết. Trước khi tuyết rơi xuống, nhất định mình phải tìm đầy đủ thức ăn mới được. Nàng dậm chân tại chỗ một lát, để máu nóng trên người tăng tốc chuyển động, cảm thấy cơ thể có một chút ấm áp, liền lấy ra cái cuốc nhỏ từ phía sau giỏ trúc, kiểm tra số hố bẫy đã đào từ mấy ngày trước, không có gì ngoài ý muốn, vẫn lại là không có con gì sập bẫy.

Sở Hàn Hàn thở dài, trái cổ thật tốt lên hố bẫy lần nữa, mặc dù đã biết mấy kiểu phương thức như "há miệng chờ sung" đợi con mồi lọt hố là không lớn, nhưng dù gì cũng phải có một chút hi vọng, không phải sao?

Còn dư lại bẫy cuối cùng, là một cái giá bắt thú, không ngờ mình nhất được ở trên núi. Đối với bộ bẫy thú của mình, Sở Hàn Hàn cũng không ôm hy vọng quá lớn, mắt thấy mây đen đã tiến tới, vội vàng nghiêm chỉnh đi kiểm đồ ăn.

Căn cứ vào kinh nghiệm ít ỏi lúc còn bé thường đến phía sau núi nhà bà tìm rau dại trước khi mình chuyển kiếp, Sở Hàn Hàn giới hạn phạm vi trong rừng trúc trên núi để từ từ tìm kiếm tung tích của măng mùa đông.

Một đầu măng nhọn màu vàng xuất hiện trong tầm mắt, ánh mắt lạnh lùng của Sở Hàn Hàn sáng lên, cầm cuốc nhỏ cẩn thận đào măng nhọn từ trong bùn đất cứng, từ từ, một búp măng mùa đông thật to đã bị đưa ra ngoài, Hàn Hàn lập tức cười hí híp mắt, cẩn thận thả măng mùa đông vào sọt sau lưng, trong lòng tính toán, được ba bữa ăn là hoàn toàn có thể.

Có măng mùa đông thứ nhất, rất nhanh có thêm năm búp măng mùa đông nữa được đào lên, Sở Hàn Hàn chậm rãi đi thông thả đến rìa rừng trúc, uốn thẳng thắt lưng lấy hơi, đột nhiên thấy một đoạn gỗ mục thật dài nằm nghiêng trên nhánh cây, nhưng trọng điểm không phải là gỗ mục, mà là những đốm đen rúc vào một chỗ trên đó.

"Mộc nhĩ!" Hàn Hàn thực sự không thể tin vào hai mắt của mình, lúc trước mình lên núi, hao tổn hết khí lực chẳng qua cũng chỉ tìm được một ít mộc nhĩ linh tinh, vậy mà hôm nay lại đào được sáu búp măng mùa đông thật to, còn phát hiện nhiều mộc nhĩ như vậy! Hôm nay vận khí thực sự là tốt đến bất ngờ mà!

Vội vàng để xuống giỏ trúc sau lưng, cất cuốc, cẩn thận lấy xuống mộc nhĩ trên cây, chờ khi mộc nhĩ đã hái xuống, giỏ trúc cũng nhanh chóng bị lấp đầy.

Vui vẻ trong mắt Hàn Hàn không dừng được, măng mùa đông mình giữ lại ăn, mộc nhĩ có thể đi bán lấy tiền ở trấn trên, chờ khi trời ấm áp hơn, tin tưởng rằng cuộc sống của mình cũng từ từ khá hơn.

Bởi vì hưng phấn, hơn nữa không ngừng vận động trong một khắc, trên trán Hàn Hàn rớt cuốc vẫn rỉ ra một tầng mồ hôi, khuôn mặt màu vàng vì lâu ngày không đầy đủ dinh dưỡng mà xuất hiện một tia đỏ ửng.

Hàn Hàn lau mồ hôi, thờ dốc một cái, nhìn mây đen trên bầu trời càng ngày càng u ám, trong lòng lo lắng cho bà nội trong nhà, không dám trì hoãn thêm, vội vàng đeo giỏ trúc lên, ý định đi nhìn bộ bẫy thú lần cuối một chút, sau đó đi xuống núi.

Gió lạnh càng thêm lạnh lẽo, thổi vào người giống như lưỡi băng quét qua khiến trên da đau nhói.

Nắm chặt giò trúc, Hàn Hàn gia tăng cước bộ, nhanh đến chỗ đặt bẫy thú, khoe mắt liếc thấy một bộ cảm bảo màu đen tuyền lộng lẫy thêu bằng chỉ kim tuyến kết hợp với hoa văn đại dương rộng lớn một bên trên cổ khô, Hàn Hàn dừng chân lại, nhìn xung quanh một chút, gió lạnh gào thét thổi cây khô vang lên tiếng phàn phật, liếc nhìn lại, trừ cây cối, ngay cả cộng lông chim cũng không thấy được.

Một nơi hoang vu như vậy, tại sao có thể xuất hiện y phục? Hàn Hàn thất vọng đau khổ trong nghi ngờ, y phục hoa mỹ như vậy, nhặt lên bán trên trời, chắc sẽ kiếm được không ít tiền đi? Mặc dù bộ y phục này xuất hiện rất kỳ lạ! Có lẽ sẽ mang đến cho mình một chút phiền toái, nhưng mà lực hút của đồng tiền càng lớn hơn! Phải biết rằng, lu gạo trong nhà đã nhìn thấy đấy!

Trong giây lát, Hàn Hàn đã quyết định, nhanh chóng đi đến bộ y phục trước mặt, đưa tay cảm lấy, kéo có chút nặng, Hàn Hàn cau mày, dùng thêm một chút lực kéo nó lên, đồng thời, một hải tử trắng mập từ trong bộ y phục kia lặn ra ngoài!

Trong nháy mắt Hàn Hàn sợ ngây người!

Nàng còn tưởng rằng y phục này kéo hơi nặng là bởi vì mặt đất không bằng phẳng, không nghĩ tới bên trong lại có một đứa con nít! Lại còn là một nam hải tử xinh đẹp trần như nhộng!

Dáng vẻ của đứa bé kia có lẽ mới ba bốn tuổi, mắt nhắm chặt, lông mi đen nhánh thật dài cong cong nhếch lên, giống như một cây quạt, phía dưới mũi nhỏ thẳng dài hoàn hảo là cái miệng nhỏ nhắn đang ním thật chặt, làn da giống như mỹ ngọc tốt nhất, nhìn qua trơn bóng non nớt, hết sức nhẫn nại, cánh tay và bắp chân nho nhỏ mập mập co rúc vào một chỗ, xinh đẹp giống như tiểu tiên đồng đi ra từ trong tranh vẽ.

Trải qua kinh ngạc, Hàn Hàn vội vàng bế đứa bé từ trên đất lên, nhanh chóng cẩn thận dùng cảm bảo gói kỹ lưỡng, đau lòng sờ vào khuôn mặt nhỏ nhắn bầm đen do đông lạnh của bé, trong lòng mắng chửi: Kề lang tâm cầu phỉ nào khôn kiếp ngoan độc như vậy, ném một đứa bé đang nhỏ vào trong núi sâu thế này! Đây hoàn toàn là muốn đứa bé chết rét mà!

Thử một chút hơi thở của đứa bé, đã vô cùng yếu ớt, Hàn Hàn vội vàng liếc mắt nhìn phía hồ săn bắt bên kia, không có động tĩnh gì, chắc là cũng không săn được con nào, lập tức ôm đứa bé xoay người chạy xuống chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Về Đến Nhà

Nhà của Sở Hàn Hàn ở đầu một thôn phía tây, cách chân núi rất gần, trong lòng thấp thỏm, tốc độ đi bộ so với bình thời cũng nhanh hơn rất nhiều, dọc theo đường đi chỉ sợ đứa bé sẽ bị gió lạnh đông cứng, Hàn Hàn dứt khoát cởi ra vạt áo trước, bỏ đứa nhỏ vào trong ngực, có cảm bảo bảo vệ bên ngoài, hai tay ôm thật chặt, bình thường nửa giờ đi đường, lúc này chỉ cần đi mười mấy phút đồng hồ đã về đến trước nhà.

Đẩy ra hàng rào cánh cửa, trong phòng truyền đến tiếng ho khan khan: "Khụ khụ. . .", là Hàn Hàn trở lại sao?"

Hàn Hàn thừa lại một tiếng: "Vâng, bà nội, hôm nay con ở trên núi đào được rất là nhiều đồ, đủ cho chúng ta ăn bảy tám ngày." Vừa nói đẩy ra nhà chính môn đi vào.

Nhà bằng đất tổng cộng có ba gian, ở giữa là phòng chính, cũng chính là nhà bếp, một gian phía đông là để bà nội Hàn Hàn sống, một gian phía tây là của Hàn Hàn.

Đi vào trong gian phòng phía đông, trên giường gạch mộc có một lão nhân đầu tóc hoa râm đang giùng giàng muốn ngồi dậy.

Hàn Hàn cả kinh, vội vàng ngăn cản: "Bà nội, người nhanh nằm xuống, hôm nay trời rất lạnh, người lại còn bị bệnh, nếu trúng gió rét lại càng trở nên nghiêm trọng."

Ngô Mặc thị nhìn nha đầu gầy yếu trước mắt, rõ ràng đã mười bốn tuổi, bởi vì lâu ngày không có đầy đủ dinh dưỡng, cơ thể trưởng thành lên lại giống như đứa nhỏ mười một mười hai tuổi, trong lòng một trận khổ sở: "Khụ..khụ. . ., nha đầu, bà nội vô dụng, để cho con phải đi theo chịu khổ."

Hàn Hàn cúi đầu cẩn thận ôm tiểu oa nhi ra từ trong ngực: "Bà nội nói chuyện này để làm gì, không có người thì căn bản con cũng không thể trưởng thành, như thế nào con lại cảm thấy khổ đây? Bà nội yên tâm, chúng ta càng ngày sẽ càng tốt hơn. Đây là đứa bé con nhặt được từ trên núi, bà nội, người giúp con nhìn một chút."

Xuyên không tới đây được nửa tháng, Hàn Hàn biết người trước mắt cái này chẳng qua mới năm mười tuổi, thoát nhìn lại giống như một lão nhân hơn bảy mươi tuổi, bà là thật tâm thương yêu mình, ban đầu nguyên chủ của thân thể này vốn là ngã xuống từ trên núi, cũng vì vậy mình mới xuyên vào trong thân thể của nàng ấy, mà Ngô Mặc thị bởi vì mạo hiểm gió rét đi tìm kiếm mình, lại thấy mình hôn mê bất tỉnh làm sợ hãi, khiến cho trong người khí huyết công tâm (khí huyết tích tụ, gây ra bệnh), chờ lúc thân thể mình tốt lên, thì bà ngã bệnh.

Đại khái cũng do có bệnh trong người nên bà nội hay suy nghĩ lung tung, Ngô Mặc thị mỗi lần nhìn thấy mình làm việc, luôn tự trách bản thân, vào thời

điểm này, phương thức tốt nhất chính là dời đi lực chú ý của bà.

Quả nhiên, vốn Ngô Mạc thị còn muốn tự trách mấy câu nữa, vừa thấy Hàn Hàn giống như ảo thuật ôm một tiểu hài tử ra ngoài, lập tức bị hấp dẫn: "Con cái nhà ai mà xinh đẹp như vậy, thế nào lại bị ném đi!" Vừa nói vừa lấy chân mền trên người đắp lên cho đứa bé, suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn: "Con vẫn nên ôm đứa nhỏ này sang phòng của con đi thôi, trên người ta bị bệnh lâu như vậy, đừng đem bệnh khí truyền đến trên người đứa bé, đứa bé nhỏ như vậy là thời điểm dễ dàng bị bệnh nhất, cũng không được làm qua loa!"

Sở Hàn Hàn suy nghĩ một chút cũng thấy đúng, vội vàng ôm nhỏ đến gian phòng của mình ở phía tây, kéo chăn đắp cho hài tử kỹ lưỡng, lúc này mới vào nhà chính để xuống giường trên người, lại làm thông suốt bên trong lòng bếp, bỏ nước vào trong nồi hơn phân nửa, cầm đá đánh lửa lên đốt củi.

Ngô Mạc thị cũng là người thiện tâm, thời điểm thấy hài tử cũng biết đứa bé kia chịu lạnh không nhẹ, mặc quần áo từ tế gắng sức ngồi dậy: "Trong nhà còn một ít gừng, com cắt ra nấu chén canh gừng cho đứa bé kia uống, hài tử nhỏ như vậy rất dễ nhiễm bệnh, một lát nữa còn phải dùng nước nóng cho đứa bé ngâm thật tốt mới được!" Vừa nói, vừa kéo cái chậu to bên trong là quần áo ra ngoài. Chỉ mới kéo một chút, đã mệt mỏi thở hắt ra.

Hàn Hàn vừa mới đốt lửa trong bếp xong, liếc thấy Ngô Mạc thị ra ngoài, vội vàng chạy lại lấy chậu lớn trong tay bà: "Bà nội, người thức dậy làm gì! Những thứ này con cũng biết, tự con lấy là được, bà nhanh trở về phòng nằm đi, bên ngoài có khói lớn, sẽ khiến bà ho khan mất!" Một bên vừa nói, một bên vừa đẩy Ngô Mạc thị đi vào trong phòng.

Có lẽ Ngô Mạc đoán rằng bệnh tật của bà dọa sợ con bé, tiểu cô nương nhu nhược trước kia bỗng nhiên trở nên cường ngạnh, tính tình nói một không nói hai, chỉ là trong lòng vẫn không yên tâm, không nịn được dặn dò: "Nếu mệt mỏi thì con không nên cứng rắn chống đỡ, nghỉ ngơi một chút cũng không không sao, thân thể bà nội đã tốt hơn nhiều, con không cần luôn luôn phải lo lắng cho ta."

Hàn Hàn đáp ứng: "Vâng, con biết rồi. Cũng không có nhiều mệt mỏi gì, chẳng qua là ngồi nhóm lửa, coi như là con đang nghỉ ngơi sưởi ấm đi." Vừa nói, nhìn thấy Ngô Liễu thị nằm xuống trên giường, nàng mới vén rèm xuống ra ngoài tiếp tục nhóm lửa.

Nhìn thấy nước đã được đun sôi, lấy ra bọc thuốc đang bị treo ngược, bỏ gừng vào, rót thêm một chút nước, thả chút dược một bên vào nồi từ từ chờ đợi.

Trong nhà dần dần ấm áp lên, Hàn Hàn múc ra nửa bồn nước nóng, đổ thêm một chút nước lạnh, đưa tay sờ sờ trong nước vẫn còn nóng, nhưng không đến nỗi phỏng da, lúc này mới bung bồn tắm vào trong phòng của mình.

Nhìn qua đứa nhỏ nằm trên giường vẫn nhắm mắt như cũ, sắc mặt so với lúc mới nhìn thấy tốt hơn nhiều, lúc này mới thở ra nhẹ nhõm, đưa tay sờ sờ trên giường, giường đất đã hơi có chút nhiệt độ, đốt nửa canh giờ nữa, rồi che lại lòng bếp, lúc này trên giường cũng sẽ không quá nóng.

Hàn Hàn đau lòng suy nghĩ, ôm đứa bé đang nằm trong ổ chăn nhanh chóng đi ra ngoài rồi đặt vào trong chậu nước, chậu nước cũng khá lớn, đứa bé bỏ vào trong chỉ lộ ra một cái đầu, hoàn toàn không cần lo lắng bị chịu lạnh.

Nước nóng trong nồi không ngừng được nàng múc ra ngoài, lại không ngừng thêm vào nước lạnh. Nước trong chậu cũng thay đổi nhiều lần, cho đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé thay đổi có thêm chút hồng nhuận, trên chóp mũi ri ri ra một tầng mồ hôi hột, lúc này Hàn Hàn mới hoàn toàn yên lòng.

Một bên chuẩn bị xong vài bông sạch sẽ, Hàn Hàn vừa định vươn tay muốn bế đứa bé từ trong nước ra ngoài, đứa nhỏ nhắm chặt mắt đột nhiên mở ra, trong nháy mắt một đạo hàn quang hiện lên: "Người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bị Đùa Giỡn

Trong nháy mắt kia Sở Hàn Hàn cho rằng mình bị hoa mắt, một đứa bé còn nhỏ thì làm sao có được ánh mắt sắc bén như thế chứ? Cho đến lúc thanh âm non nớt mềm nhũn lần nữa vang lên bên tai: "Người là ai?" Hàn Hàn mới xác định, mình quả thật là hoa mắt, đây rõ ràng là một đứa nhỏ nhu nhược đáng yêu mà!

Mộ Dung Ý ngồi trong chậu tắm, vô cùng bất mãn với tình trạng trước mắt mình!

Không cần suy nghĩ, bây giờ toàn thân mình cảm giác mềm nhũn, khẳng định là không có một tia nội lực! Điểm đáng chết là, tại sao thân thể của mình lại biến thành bộ dạng này? Rõ ràng mình đã bị độc áp chế!

Suy nghĩ từ từ thu hồi, ngày hôm qua mình tham gia cung yến trong cung, trên đường nhận được tin tức linh hồ xuất hiện, vội vã rời cung yến chạy tới, lúc vượt qua một ngọn núi, sức lực bên trong thân thể đột nhiên biến mất, mình cũng bị rót xuống, sau đó liền mất đi ý thức.

Đang yên lành đột nhiên tại sao mình lại phát độc? Mộ Dung Ý một hồi suy tư, nghĩ thông suốt kỳ quái trong đó, trong con ngươi hẹp dài xẹt qua một luồng thị huyết âm lãnh, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt đỏ ửng âm trầm giống như có thể nhỏ ra nước!

Hàn Hàn nhìn đứa bé nhỏ nhỏ trước mắt một bộ dáng âm trầm bình tĩnh, rõ ràng đáng đáp khả ái trắng mập, hết lần này tới lần khác về mặt lại như thi sát tàn bạo, đáng về kia thấy thế nào cũng cảm thấy vô cùng không tự nhiên, nàng không nhìn được cười "Phốc" lên, ánh mắt trong veo như nước cong lên giống như những ngôi sao rải khắp trên bầu trời, đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của Mộ Dung Ý: "Ta là người cứu đệ, nếu không phải là ta nhặt đệ lại từ trên núi, bây giờ chắc có lẽ đệ đã bị chết rét!"

Mộ Dung Ý liếc mắt nhìn con nhóc ngồi chồm hổm ở trước chậu đang cười vui vẻ, (Ôp: cười chết ta) nhìn xuống chán ghét bị người khác đụng chạm, chân mày xinh đẹp hơi nhíu lại: "Là người đã cứu ta, ta nhớ." Cho tới bây giờ điều hắn muốn, đều là tự mình đến tranh thủ, cho nên hắn cũng không cảm tạ người khác, bây giờ đối với người cứu hắn, tự nhiên sau này hắn sẽ hồi báo lại gấp bội cho đối phương, đây là một loại giao dịch công bằng, không cần thiết phải cảm tạ.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm của Mộ Dung Ý, một bộ dáng tiểu đại nhân, Sở Hàn Hàn hừ một tiếng: "Người tiểu quỷ này dĩ nhiên phải nhớ kỹ ta rồi, sau này tỷ chính là áo com cha mẹ của đệ đấy! Được rồi, nhanh đứng lên, tiếp tục ngâm nữa thì sẽ nhiễm phong hàn thật đấy!" Vừa nói, tay vừa đưa ra lần nữa bế hắn lên. (đôi xưng hô luôn~)

Cơ thể nhỏ của Mộ Dung Ý cứng lại một lát, hết sức tránh né: "Người tránh ra, không cho chạm vào ta!" Giọng nói của hắn cố gắng thể hiện ra uy nghiêm một chút, đáng tiếc là cái giọng mềm mại kia với sự uy nghiêm như thế nào cũng không liên quan đến nhau.

Mặc dù Sở Hàn Hàn thích con nít, nhưng là đối với việc dụ dỗ đứa nhỏ luôn luôn không có kiên nhẫn gì, huống chi còn phát hiện ra hôm nay ngoài trời sẽ có tuyết rơi, buổi tối nhất định là vô cùng lạnh, mình còn phải nắm bắt chút thời gian để ra ngoài đốt than củi, buổi tối thả vào trong nhà cho bà nội dùng. Nếu không phải vì chuyện nơi này thiếu đại phu và ít thuốc, thân thể bà nội khẳng định là chịu không nổi!

Nhìn Mộ Dung Ý không phối hợp, Sở Hàn Hàn lập tức mất kiên nhẫn, đưa tay vớt hắn từ trong chậu ra ngoài.

Suy nghĩ đến lúc nhặt được đứa nhỏ thì đắp trên người của hắn là một bộ cảm y, chắc là đứa bé này cũng là người trong một đại gia tộc nào đó đi, đáng tiếc những đại gia tộc này bên trong luôn lục đục đấu đá nhau rất nhiều, có lẽ đứa nhỏ cũng vì mấy thứ đấu đá kia mà bị loại bỏ, mới bị ném lên trên ngọn núi hoang vu mặc cho tự sinh tự diệt.

Trải qua như vậy trong lòng nó có phòng bị cũng coi như bình thường. Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn Mộ Dung Ý nhiều hơn một tia thương tiếc, thanh âm cũng nhu hòa: "Ngoan, đừng phá nữa, tỷ tỷ sẽ không làm thương tổn đệ. Nhanh ra ngoài đi, nếu không thì một lát nữa cảm lạnh thật đấy."

Mộ Dung Ý đương nhiên cũng không bỏ qua thương tiếc trong mắt Hàn Hàn, chỉ cảm thấy không giải thích được, mặc dù hiện tại mình biến thành đáng về này, nhưng nếu tu dưỡng thì cũng tốt lắm, không đến bảy ngày, mình sẽ biến trở về bộ dáng lúc trước, phải cần năng thương tiếc sao! Nhất là đối phương thoát nhìn lại gầy teo vàng vọt, trong nhà chỉ có bốn bức tường!

Đáng tiếc hiện tại võ công của hắn dừng lại ở mức số không, trên người lạnh lẽo, liền nhìn cơ thể nhỏ của mình trần truồng, bị đưa ra mặt nước, con người hẹp dài lập tức lạnh lẽo: "Quần áo của ta đâu!"

Hàn Hàn không giải thích được: "Nhặt được đệ lúc đệ trần như nhộng như vậy có được hay không? Hơn nữa, ai lại đang tắm mà mặc y phục chứ? Cho dù có y phục, đệ cũng phải rời khỏi đây đã." Vừa nói, vai bông trong tay liền liên tục lau trên người hắn.

Mộ Dung Ý ba tuổi đang khó chịu, quên mất ghê tởm lúc bị nữ nhân đụng chạm, trong lòng chỉ cảm thấy trăm việc không được tự nhiên: "Mau buông ta ra, người không biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân sao?"

Hàn Hàn nhiều lần lau khô sạch sẽ cho hắn, nghe vậy thì khinh bỉ liếc hắn một cái, đưa tay chạm vào chim nhỏ của hắn: "Cứ như người vậy, cũng được coi là nam nhân sao?" ㄟ ㄎ ㄎ Mặc dù bây giờ cơ thể của mình mới mười bốn tuổi, nhưng kiếp trước mình đã là cô gái hai mươi tám tuổi, so với những nữ hài tử khuê phòng đương nhiên là lớn hơn nhiều! Treu chọc một đứa nhỏ, nàng hoàn toàn không hề áp lực. Một tiểu thí hài như vậy, ở thời đại đó của mình, còn đang mặc tã đấy, hiện tại lại còn nói trịnh trọng với mình cái gì mà "Nam nữ thụ thụ bất thân" chứ, đơn giản chính là vô nghĩa!

Trong nháy mắt Mộ Dung Ý như bị sét đánh, trưng ra khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, lại chuyển thành trắng bệch không còn chút máu, rồi trở nên đen thui, đủ mọi màu sắc biến ảo không ngừng, không biết là thẹn thùng hay là tức giận, cũng có thể là lúng túng, nhất thời quên cả phản ứng. Ngốc lăng lăng bị Hàn Hàn quả quyết nhét vào trong chăn ấm áp dễ chịu, nhìn Hàn Hàn bung chậu nước đi ra ngoài, lúc này hắn mới phản ứng lại, mình đường đường là Nhiếp Chính vương điện hạ cứ thế bị đùa giỡn! Bị người đùa giỡn! Còn là một con nhóc chưa trưởng thành đùa giỡn!

Trung ra khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt vắn vẹo, âm thầm cắn răng, chờ mình hoàn toàn khôi phục, nhất định phải đưa nàng đi gặp mặt cùng những người trước kia dám động đến hắn! Chưa từng có người sau khi vô lễ với hắn mà an ổn còn sống! Bất kể người này là ai!

Hàn Hàn bung chậu nước đi ra ngoài đột nhiên run run, trong lòng tính toán, hình như khí trời càng ngày càng lạnh hơn, lát nữa phải đốt nhiều than củi một chút mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hàng Xóm Nhị Tráng

Trong nhà chính đã nấu tốt canh gừng làm ấm, Hàn Hàn thử nhiệt độ một chút, uống thấy vừa đúng, vội vàng bụng chén đi vào: "Cho đệ, nhanh uống canh gừng này, nhiệt nóng phát ra một lần mồ hôi, bảo đảm đệ sẽ không còn cảm thấy lạnh nữa."

Gương mặt Mộ Dung Ý chôn ở trong chăn, biết tiểu thân thể hiện nay của mình căn bản không làm gì được đối phương, dứt khoát giả chết, nhắm mắt lại không lên tiếng.

Ồ, mặc dù chăn này tuy cũ và được may vá nhiều chỗ rách, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, nhắm mắt còn có thể ngửi được mùi hương thơm mát và ấm áp, trong lòng một chút bài xích cũng không có.

Thấy không ai trạe lời, Hàn Hàn bụng chén cau mày, đưa tay đẩy đẩy thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý: "Tiểu tử, mau dậy đi, uống xong canh gừng rồi ngủ tiếp."

Mộ Dung Ý bị nâng đẩy không kiên nhẫn, kéo chăn xuống lộ ra một đầu nhỏ, âm thanh mềm nhũn nhu nhu vang lên: "Bụng đi, không uống!" Mặc dù hân rất muốn nói lạnh lùng, nhưng tiếng nói êm ái non nớt vừa ra khỏi miệng, lập tức trở thành tiểu hài tử cầu kinh vì trốn tránh uống thuốc.

Hàn Hàn bụng canh gừng nghe thấy thế, ặc, quả thật mùi rất nồng! Nhưng đã nấu rồi cũng đành nhin, dù sao cũng phải có một người uống vào chứ. Nàng từ nhỏ đã không thích vị cay của gừng, ghét nhất là ăn gừng, cho nên bát canh gừng này đưa bé trước mắt nhất định phải uống vào!

Đưa tay sờ sờ đầu bóng mượt của Mộ Dung ý, Hàn Hàn cố gắng dịu dàng khuyên giải: "Ngoan, tỷ tỷ nói người biết, canh gừng này uống vào rất tốt nha, đệ nhắm mắt lại nuốt xuống một hơi, toàn thân sẽ ấm áp thoải mái, giống như được ông mặt trời xoa dịu nhẹ nhàng, vô cùng dễ chịu nha, không tin đệ thử một chút xem." Vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt Mộ Dung Ý, nhìn hân có một tia động tâm nào hay không.

Đáng tiếc, Mộ Dung Ý chỉ dùng một nửa ánh mắt liếc nàng một cái, mặt trần đầy khinh bỉ và ghét bỏ, bộ dáng kia giống như đang nhìn một tên lừa gạt miệng đầy lời nói dối, sau đó kiêu ngạo thu hồi nhãn thần, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

"Uy, người đủ rồi đó!" Hàn Hàn trong nháy mắt bùng nổ, tiểu thí hài này quả là không đáng yêu, mình tâm tâm khổ khổ cứu hân về nhà, không cảm tạ mình không nói, còn dám ghét bỏ mình: "Tỷ nói cho người biết, hôm nay canh gừng này, người uống cũng phải uống, không uống cũng phải uống, người dám không uống, tỷ sẽ dùng miệng uy người!" Thật là tức chết nàng, chưa từng thấy qua đứa trẻ khó chiều như vậy!

Còn dám uy hiếp mình! Vốn là Mộ Dung Ý đề xuống lửa giận lại lập tức tăng lên, nữ nhân này có phải ngại mình sống quá dài hay không! Mở mắt ra, mắt thấy Hàn Hàn định đưa canh gừng cho vào trong miệng, cắn răng: "Ta uống!" Nếu không Xú nha đầu* (nha đầu xấu/ thối) này thật sự sẽ dùng miệng cho mình uống thuốc! Chỉ cần suy nghĩ đến việc có nữ nhân dùng miệng uy hân, hân liền rợn cả tóc gáy, trong dạ dày cuộn cuộn!

Hàn Hàn thờ phào, may nhờ tên tiểu tử này thật sợ, nếu không thật sự muốn đến trình độ uống thuốc kiểu này, chỉ cần suy nghĩ bát canh gừng cay kia, nàng đã cảm thấy khó chịu.

Lạnh nhạt đưa chén cho Mộ Dung Ý, nhìn hân mặt không đổi sắc uống hết sạch chén canh gừng, nàng khiêu mi, không nhìn ra, tiểu tử kỳ quặc lại kiêu ngạo này còn rất cố gắng, uống canh gừng nồng như vậy mà chân mày cũng không hề nhăn một cái.

Cất xong chén, trở lại nhà chính, móc củi trong bếp đã đốt ra, nhét củi mới vào, sau đó thả số củi đã đốt kia vào trong hầm đào sau sân, trải ra một tầng đất đen che lại, lại tiếp tục móc củi đã đốt ra, đốt thành củi mới, thả củi đã đốt vào trong hầm, trải một tầng đất che lại.

Cứ như thế mấy lần, cái hố có chiều rộng nửa thước sâu đã bị lấp đầy, coi là những than củi này đủ dùng một ngày, Hàn Hàn mới đứng dậy, trở lại trong phòng Ngô Liễu thị thông khai cái hố nhỏ, chuyển lò bếp đến bên trong hố, tiếp tục đốt.

Vừa không ngừng nhìn hố để thêm củi vào trong, một mặt khác Hàn Hàn đi tìm rương gỗ rách bỏ mặng mùa đông vào, dùng đất cát ướt chôn cho tốt, lại thả mặng mùa đông vào trong hầm chứa nhỏ nhỏ trong viện, trong hầm còn có rau sam Ngô Liễu thị Hạ phơi từ mùa hè, tràn đầy một tường treo trong hầm.

Cuộc sống người trong thôn nghèo khổ, vừa đến mùa đông những thứ này trong nhà người nghèo cơ hồ cũng không có mà ăn, rau sam tươi mới mặc dù chua chua khó nuốt, nhưng mà sau khi rau sam rửa qua một lần nước nóng xong rồi đem đi phơi, chẳng những có thể cất chứa trong một khoảng thời gian dài, khi ăn vào cũng chỉ là hơi đắng chua, cũng có thể nuốt xuống, hơn nữa vừa đến mùa hạ, khắp nơi đều sinh trưởng rau sam, cho nên, hàng năm đến hè Ngô Mạc thị cũng sẽ ngắt rất nhiều rau sam để dự trữ, mùa đông lấy ra ăn.

Làm xong những việc này, Hàn Hàn thở ra một hơi, mới phát giác ra cả người đau nhức, mệt mỏi không dứt. Siết chặt cánh tay ê ẩm sưng đau, ngồi xuống chiếc ghế con ở trong phòng, chuyên tâm đốt lò sưởi ấm gian phòng phía đông.

Lúc vừa mới xuyên không tới đây, Ngô Mạc thị bởi vì khí huyết công tâm, lại bị gió rét ngấm vào người, bệnh nặng nằm ở trên giường, suy cho cùng cũng do quá tuổi, thân thể lại thiếu hụt nhiều năm, trong nhà không có dinh dưỡng gì đó, ngồi dậy chăm sóc vô cùng phiền toái, may nhờ Hàn Hàn tinh thông Trung y, đối với một chút kỹ thuật tâm quái, châm cứu, đánh gió, mát xa thích hợp trong Trung y cũng có nhiều lúc đọc lướt qua, dùng cho Ngô Mạc thị, phối hợp với huyết vị xoa bóp mấy lần, mới không chế lại bệnh tình của Ngô Mạc thị, bệnh cũng từ từ chuyển biến tốt lên.

Căn nhà bằng đất mặc dù nóc nhà không lọt vào mưa tuyết, nhưng nói cho cùng cũng đã xây nhiều năm, mái nhà mỏng manh không thể giữ ấm, Hàn Hàn dùng hai ngày từ phía sau gian phòng ôm về một đồng rom rạ, cây ngô, nhờ hàng xóm giúp đỡ trải ra phía trên, gia cố lại tầng bùn đất ở trên, trong phòng mới ấm áp lên chút.

Nhớ tới mình từ sách biết đến trang bị than củi, lại lên núi chặt bớt hai gốc cây hòe, chặt thành từng đoạn thật tốt mới đem về nhà làm than củi, thuận tiện từ trên núi đi đào ít rau đại.

Cho tới nửa tháng, nàng cơ hồ không có một khắc nhàn rỗi, một đôi tay nhỏ bé của nguyên chủ coi như mìn màng hiện tại đã đầy một lớp chai sạn.

Cười khổ một tiếng, Sở Hàn Hàn tự giễu nghĩ, nếu để cho đám bạn kia của mình biết được, bản thân nàng một thân tiến sĩ của hai ngành thuốc Trung y và Sinh vật học tới son thôn trồng trọt, không biết bọn họ sẽ cười nhạo mình như thế nào đây!

Ai, quả nhiên thế sự vô thường nha! Người khác nằm mơ cũng không mơ đến mình xuyên không như thế nào!

Trước khi xuyên đến đây mình đang làm một đề tài nghiên cứu mới về vi sinh vật học, cũng không biết hạng nghiên cứu kia bọn họ có tiếp tục hay không nữa.

Đang suy nghĩ miên man, liền nghe thanh âm Nhị Tráng từ ngoài cửa truyền đến: "Muội tử, người có ở nhà không?"

Nhị Tráng là con thứ hai của Lâm thẩm nhà cách vách, năm nay mười chín tuổi, mặt hơi vuông, môi dày, thoát nhìn rất chất phác. Nhà Lâm thẩm có bốn người con trai, Đại Tráng, Nhị Tráng, Tam Tráng, Tiểu Tráng, không có nữ nhi, cho nên vô cùng thân thiết với Sở Hàn Hàn, bình thường dù làm chút đồ ăn gì cũng đều chia một ít cho hai bà cháu Hàn Hàn.

Nghe được thanh âm Nhị Tráng, Hàn Hàn vội vàng đáp một tiếng, đứng lên đi ra ngoài tiếp đón.

Nhị Tráng đã đẩy cửa vào nhà, cầm trong tay một túi vải trắng: "Mẹ ta có nướng bánh bột ngô, nói ta đưa tới đây cho hai người, thuận tiện muốn ta nhìn xem Ngô nãi nãi đã khá hơn chút nào chưa?"

Không đợi Hàn Hàn nói chuyện, Ngô Mạc thị nghe được tiếng động, cách cửa sổ nói chuyện: "Ta đã tốt hơn nhiều, trở về nói với mẹ con, làm phiền bà phải lo lắng, luôn luôn phiền toái mọi người, như thế nào không ngại được chứ. Khụ khụ, Hàn Hàn, mau mời Nhị Tráng vào nhà ngồi, uống nước chút nước làm ấm, ngày mùa đông này rất lạnh, như thế nào chịu được."

Nhị Tráng nhúc nhủ, nhìn trên nóc phòng ông khói tỏa khói ra, đại khái biết là Hàn Hàn đang nấu cơm, ngây ngô cười một tiếng: "Không phiền toái gì, hàng xóm quê nhà, chút chuyện giúp đỡ nhau cũng là nên. Khỏi vào trong nhà, con về trước, có chuyện thì kêu con."

Vừa đang định đi, Hàn Hàn vội vàng kéo hắn: "Nhị Tráng ca, huynh chờ một chút, ta có chút đồ nhờ huynh mang về cho Lâm thẩm." Vừa nói xong liền chạy vào trong phòng lấy ra măng mùa đông đã chuẩn bị xong đưa cho Nhị Tráng.

Nhị Tráng sừng sốt, nhìn đồ đưa tới trước mắt nhanh chóng khoát tay lo lắng: "Không không không, cái này không cần, muội cùng Ngô nãi nãi giữ lại ăn đi."

"Đây là ta lên núi đào, không phải là cái gì đáng tiền, huynh cầm lấy đi." Hàn Hàn vừa nói vừa nhét măng mùa đông vào trên tay Nhị Tráng, nhìn hắn còn định từ chối, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trầm xuống: "Chẳng lẽ chỉ cho phép huynh cho ta đồ, không cho phép ta đưa đồ cho huynh? Nếu huynh còn như vậy, huynh cầm bánh bột ngô hãy về đi."

Nhìn Hàn Hàn giống như thật sự tức giận, Nhị Tráng bỗng nhiên nôn nóng đỏ mặt: "Ta không phải là... Ta vẫn là cầm lấy đi?"

"Phốc" Lúc này Hàn Hàn mới cười lên: "Thế mới tốt. Được rồi, sắp tới trời chắc sẽ có tuyết rơi, huynh nhanh chóng về nhà giúp Lâm thẩm dọn dẹp một chút, ta cũng không lưu huynh lại."

Nhị Tráng đáp ứng, cầm măng mùa đông đi về.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lá Gan Lớn Lợi Hại

Nhìn Nhị tráng ra khỏi cửa, Hàn Hàn cảm thấy cô chợt lạnh, co rúm lại một chút, lúc này mới thấy kinh động, trên trời có lẽ tề bông tuyết thật nhỏ đáp xuống, thật sự là tuyết rơi!

Gian phòng phía đông được sưởi ấm không sai biệt lắm, Hàn Hàn dùng hòn đá đưa chậu than đứng lên, lại lấy than ngày hôm qua đã đốt ra, bỏ vào trong chậu sành đặt phía trong gian phòng Ngô Mạc thị.

Mặt trời đầu mùa xuân vẫn còn rất ngắn, buổi trưa vừa qua, ngày sẽ nhanh tắt, đêm đen dần tới.

Hiện tại nhà chỉ có bốn bức tường, căn bản là không sáng nổi với chỉ một ngọn đèn dầu, vốn dĩ trời tối đã ngủ, nên trước lúc trời tối, nàng còn phải làm rất nhiều chuyện.

Chọn mười mấy cây mộc nhĩ đã hái xuống từ trên núi, rửa sạch, bình thường lấy đĩa nhỏ gấp vào trong hũ, rót nước ấm vào một nửa, tay che miệng hũ

lắc tới lắc lui hai phút, sau đó đổ mộc nhĩ ra, phơi khô mộc nhĩ là được. Lại rửa sạch mộc nhĩ, cắt hai dao, cùng với một chút măng mùa đông, bỏ vào trong nồi xào lên một lát, rồi cho thêm nước. Chờ nước sôi lên lại dùng thêm bột mì bỏ vào làm canh, một nồi canh mộc nhĩ măng mùa đông nóng hổi đã làm xong.

Lương khô ngày hôm qua còn dư lại là hai cái bánh bao nhân rau sam, hơn nữa Lâm thâm còn đưa cho hai miếng bánh bột ngô, thả vào trong nồi chung một chút, cho nóng rồi có thể ăn cơm.

Cất xong lò than trong phòng Ngô Mạc thị, soạn tốt bàn cơm, Hàn Hàn xoa xoa tay: "Bà nội, người ăn trước đi, để con ôm đứa bé đến."

Ngô Mạc thị đang hí hoáy với ít vải vụn, nghe vậy đáp một tiếng: "Không vội, cùng nhau ăn đi. Ta xem đứa bé kia cũng đáng thương, ngay cả bộ y phục cũng không có, mùa đông lạnh lẽo này thì phải làm sao bây giờ? Lát nữa bà nội làm cho hẳn một bộ y phục, trong nhà ngay cả miếng giống như vải bố cũng không có, chẳng biết có thích hợp để mặc không."

Hàn Hàn biết rõ tình huống trong nhà, từ nhỏ cha mẹ nguyên chủ đã mất sớm, phải dựa vào Ngô Mạc thị đến mấy đại gia đình giặt đồ khâu vá sửa sang y phục mới nuôi sống được cái nhà này, ít năm sinh hoạt như vậy hết sức khó khăn, ngay cả y phục của nàng đều là do chấp vá lại từ nhiều mảnh vải vụn, thời điểm ngày lễ ngày tết mới có thể mặc vào một bộ đồ được may nguyên từ tấm vải, vải vóc dư thừa chỗ đó được dùng cho hài tử kia.

Thấy Ngô Mạc thị nói như vậy, nàng vội vàng cười cười: "Con nghe nói những đại gia đình kia vì muốn nuôi sống hài tử cho tốt, đặc biệt may nhiều loại vải thành y phục để mặc đấy, chính là mong muốn được trường thọ mà. Hiện tại nhà chúng ta có sẵn mấy mảnh vải vụn, cho đứa bé kia mặc vừa đúng."

Lúc này Ngô Mạc thị mới cười nói: "Con nói cũng có lý, đứa nhỏ này chính là càng hèn nuôi sống càng tốt, mặc y phục quá tốt, sợ người nghèo chúng ta cũng không chống đỡ nổi được mấy nhà Phú Quý kia. Mau mau ôm đứa bé kia tới, nửa ngày rồi sợ là đã đói bụng."

Thấy Ngô Mạc thị chuyển ý, không còn tự trách nữa, lúc này Hàn Hàn mới đứng dậy đi qua ôm Mộ Dung Ý.

Thân thể Mộ Dung Ý nhỏ đi, thể chất cũng theo đó mà giảm xuống, trước kia lúc còn trong đội quân, không có ăn, bỏ đói một hai ngày là chuyện thường, nên huấn luyện thì vẫn phải tiếp tục huấn luyện. Hiện tại chẳng qua chỉ mới chưa ăn gì đến trưa, bụng đã cảm thấy trống rỗng khó chịu.

Nhưng mà nhiều năm Mộ Dung Ý đã nuôi thành tính tình ăn nhấm, cho dù đói bụng, cũng không nói ra, chỉ nhắm mắt dưỡng thần.

Sờ Hàn Hàn vừa vào nhà, đã thấy Mộ Dung Ý nằm ngang ở trên giường, đầu nhỏ nhỏ đang lộ ra bên ngoài, nhắm mắt lại ngủ. Trong lòng thương tiếc, suy cho cùng chỉ là đứa bé, mặc dù tính tình có chút kiêu ngạo, sinh lực so sánh với người lớn kém hơn rất nhiều, lúc này mới khi nào chứ, đã ngủ thiếp đi.

Đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp đỏ đỏ của Mộ Dung Ý, xúc cảm mềm mại, giống như đang sờ tơ lụa thượng đẳng nhất, không nhịn được nhiều sờ nhiều hơn hai cái, nhéo gương mặt mập mạp nhỏ nhắn: "Ngoan, đừng ngủ nữa, đứng lên ăn cơm rồi ngủ tiếp."

Ngay từ lúc tay Hàn Hàn vừa sờ vào hán, Mộ Dung Ý đã chán ghét muốn hét ra, nhưng mà nghĩ đến đối phương kia tính tình "vô sỉ", sợ là khi mình tránh, sẽ càng thêm làm quá mà không tha cho mình, vạn nhất lát nữa 'đánh lén' lên cơ thể nhỏ của Mộ Dung Ý, thua thiệt vẫn là mình, dựa vào thân thể nhỏ bé này của mình, căn bản là đánh không lại nàng!

Cho nên hán dứt khoát giả bộ ngủ, không để ý tới!

Thấy Mộ Dung Ý không có động tĩnh, Hàn Hàn dứt khoát ôm lấy cả chân hán đang nằm.

Mộ Dung Ý cả kinh, mở mắt ra: "Người muốn làm gì?"

Thấy hán tỉnh, Hàn Hàn cười híp mắt: "Ôm đi ăn cơm. Lát nữa cơm nguội mất thì sẽ ăn không ngon."

Mộ Dung Ý giãy giụa: "Người để ta xuống, tự ta sẽ đi."

Hàn Hàn nhướn mi: "Đệ nhất định để cho thân thể mình trần truồng đi lại? Nhà tỷ cũng không có quần áo để đệ mặc vào."

Cơ thể Mộ Dung Ý cứng đờ, hán chỉ lo né tránh nữ nhân trước mắt, ngược lại quên mất chuyện này.

Thấy Mộ Dung Ý ngừng giãy giụa, Hàn Hàn hài lòng gật đầu một cái: "Lúc này mới ngoan, yên tâm đi, sẽ không để cho đệ cứ như thế đâu, chờ khi ăn cơm tối, bà nội sẽ làm y phục cho đệ."

Đối với đứa bé có thể nói ra "Nam nữ thụ thụ bất thân", Hàn Hàn nghĩ ngay đến tư tưởng có nhiều bảo thủ của đối phương, đoán chừng là chắc là do mình đã vượt qua cái thời kỳ cổ hủ, chính xác đối với hán mà nói, tám phần là không muốn nhìn thẳng vào vấn đề đi.

Vào gian phòng phía đông, ngồi lên ghế ấm, Mộ Dung Ý cau mày nhìn trong chén thô cái thứ gì đó đen thui lù lù trước mắt: "Đây là cái gì?"

"Mộc nhĩ nha, đệ chưa từng ăn sao?" Hàn Hàn cắn bánh bao vào miệng, nhìn tiểu tử trong ngực mình "Thật sự ăn rất ngon, đệ nếm thử một chút đi." Nói xong múc một muỗng canh dứt lên miệng Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý do dự một lát, há mồm uống vào. Từ nhỏ hán đã cầm ngọc thực, sau lại nhập ngũ lớn lên ở biên quan, sau đó nhận lệnh hồi kinh được xưng là trấn Tây vương, khi tiên hoàng băng hà, bản thân được phong làm Nhiếp Chính vương, tay cầm một nửa binh quyền cả nước, thể lực ngập trời,

ăn, mặc, ở, đi lại không có chỗ nào là không phải hoàn mỹ đất tiền nhất, có lúc nào phải ăn cái gì trong sơn thôn chứ, trong lòng suy nghĩ chắc đây là rau dại người sống trên núi mới có thể ăn đi.

Ngô Mạc thị cũng múc một muống canh uống vào, tinh tế nhai, thứ thoát nhìn đen thui này ăn quả thật là rất ngon, còn cảm thấy mùi vị có chút giống thịt, nhất thời miệng kinh hô lớn: "Nha đầu, cái gọi là mộc nhĩ gì đó này, con từ đâu lấy được vậy?"

Thấy Ngô Mạc thị kinh ngạc như thế, lại thấy các nàng chưa từng ăn loại đồ vật này, Mộ Dung Ý nghiêng đầu, muốn nghe một chút ý kiến của Hàn Hàn.

Hàn Hàn lúc này mới nhớ, mộc nhĩ ở cổ đại còn gọi là mộc nga, bởi vì sinh trưởng ở trên thân gỗ mục nát, màu sắc lại đen xì, nên ban đầu mọi người cho là có độc, không dám ăn vào. Bây giờ nhìn bộ dáng của bọn họ, có lẽ là trước kia chưa từng ăn qua mộc nga.

Suy nghĩ một chút, nàng nói úp úp mở mở: "Con lấy lên núi. Trước đây đã hái một lần, cảm về nếm thử cảm thấy ăn rất tốt, nên lại hái thêm một chút."

Ngô Mạc thị cả kinh, vội la lên: "Người đưa nhỏ này thế nào cái gì cũng dám lẫn vào lương thực để ăn! May mà không có độc, nếu là có độc thì làm sao bây giờ, vạn nhất người ăn vào bị làm sao, thì không phải là muốn mạng của lão bà này sao? Cũng oán trách bà nội không có tiền đồ, ngay cả thức ăn cũng không mua nổi, bây giờ còn liên lụy người ngã bệnh..." Nói xong liền mang theo nước nỡ.

Vừa thấy bộ dáng Ngô Mạc thị như vậy, da đầu Hàn Hàn tê dại, nhìn đứa trẻ trong ngực, đưa tay móc ra một chân nhỏ của Mộ Dung Ý: "Bà nội, lát nữa người làm thêm cho hần một đôi giày đi, người xem qua một chút này."

Ngô Mạc thị đang muốn khóc, liếc mắt thấy bàn chân nhỏ trắng nõn mập mạp trước mắt, sợ hết hồn, thanh âm im bật, vội vàng phát tay: "Nha đầu người nhanh đem chân hài tử nhét vào đi, nếu để bị lạnh thì làm sao được! Người còn trẻ nên không biết, lòng bàn chân mà bị lạnh, thì cơ thể dễ dàng nhiễm bệnh nhất, cũng không phải là nói chơi!"

Hàn Hàn âm thầm thở phào, cười nói: "Cho nên, bà nội, người phải bảo trọng thân thể, y phục và giày của đứa nhỏ này về sau đều giao cho người. Con cũng không thể mang theo hài tử mãi, không có người ở một bên chỉ điểm, vạn nhất hần bị gì, không phải là tội nghiệt lớn nhất sao."

Ngô Mạc thị lúc này mới quên đi vụ mộc nhĩ, gạt đầu một cái: "Vậy cũng được, bỗng đứa bé này cho cẩn thận, ăn cơm trước, ăn xong rồi bà nội sẽ giải thích cho người."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý âm u, rất tốt, đây là lần đầu tiên có người dám quang minh chính đại ngay trước mặt hần dùng hần như một con cò! Con nhóc này lá gan ngược lại là rất lớn!

Vì vậy, Sở Hàn Hàn thành công đưa mình thành một khoản cần thu nhập của Nhiếp Chính vương điện hạ - người trên vạn người đang mai danh ẩn tích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Không Được Gọi Ta Là Đứa Nhỏ

"Đứng rồi, nói cho tỷ tỷ biết người tên là gì?" Sở Hàn Hàn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Mộ Dung Ý một cái, đút cho hần một muống canh, cười híp mắt hỏi.

Mộ Dung Ý nhắm chặt mắt, dễ dàng tha thứ đối phương ôm hần vào trong ngực và đút canh còn chưa tỉnh, dù sao mình không có y phục, hơi động chút sẽ lộ ra thân thể, nhưng mà hần hoàn toàn không có biện pháp tha thứ dễ dàng cho đối phương là một nữ tử, một ... hai... nữa, lại sờ tới sờ lui ở trên mặt hần nữa! Quyết tâm hung hăng kiềm chế tức giận sôi trào, hần thề, chờ thân thể hần khôi phục, tuyệt đối muốn con nhóc này đẹp mắt!

Ngay lúc này, mở mắt ra, cắn răng nói: "Không cho bóp mặt ta!" Thanh âm mềm nhũn, một chút lực sát thương không có, càng giống như tiểu hài tử đang làm nũng!

Mộ Dung Ý lần nữa nhắm mắt, mím chặt miệng, hần ghét đến chết loại thanh âm bây giờ của mình!

Ngô Mạc thị không nghe Mộ Dung Ý nói gì thêm, nhìn Mộ Dung Ý vẫn nhắm mắt, nói: "Đứa nhỏ này chẳng lẽ là một nhóc? Tuổi nhỏ như thế, lúc ngủ là đáng thương nhất, nha đầu người mau chút uy hần ăn cơm, ăn xong rồi ôm hần trở về đi."

Sở Hàn Hàn nghiêng đầu xem người nhỏ bé trong ngực một chút: "Không thể nào, hần vừa mới tỉnh ngủ, làm sao nhanh một nhóc như vậy? Chẳng lẽ là một tiểu trư đầu thai?" Nói xong cười hi hi bóp cái cái mũi nhỏ Mộ Dung Ý: "Đứa nhỏ, đệ nói đệ có phải là biến thân của tiểu trư hay không, thế nào có thể ngủ nhiều như vậy nha?"

Mộ Dung Ý mím môi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm lạnh lẽo, trong đôi mắt to hẹp dài phảng phất kết đầy băng hàn, hung hăng trừng về phía Sở Hàn Hàn, ánh mắt kia giống như là huyết lang, sau một khắc sẽ lấy ra móng vuốt hung hăng xé rách địch nhân trước mắt.

Sở Hàn Hàn run run: "Được rồi, không đùa đệ nữa. Thiết là, còn nhỏ tuổi tính khí đã lớn như vậy, đùa nhỏ, một chút cũng không đáng yêu!" Quả nhiên hài tử thời đại này thành thực quá sớm, không thể cho thành đứa bé ở thời đại mình mà đối đãi!

Mộ Dung Ý thu hồi ánh mắt, mềm nhũn nhu nhu mở miệng: "Thanh Phong."

"A?" Hàn Hàn sững sốt, không hiểu có ý gì.

"Ta tên là Thanh Phong, sau này không được kêu ta là đứa nhỏ, hài tử !" Thanh Phong là tên chữ của hắn, vốn là không thể nói, trong chốc lát không thể gọi được tên gì tốt hơn, dứt khoát nói cho đối phương biết.

"Phụt —— biết, Thanh Phong, a, tỷ tên là Sở Hàn Hàn, thời điểm ra đời lúc đại hàn, cho nên gọi là hàn hàn. Đó là bà nội tỷ, sau này đệ cũng kêu bà nội là được." Nhìn hài tử được bọc trong ngực hé ra khuôn mặt nghiêm trang nhẵn nhụi, Hàn Hàn không nhịn được cười lên.

Com nước xong, ôm Mộ Dung Ý trở về phòng, Hàn Hàn bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn một cái: "Nha, đệ ở đây ngoan ngoãn ngủ trong chăn, tỷ tỷ cùng bà nội đi làm y phục cho đệ. Nếu là muốn xuyết xuyết (:)), hãy nói cho tỷ tỷ, không cho đái dầm, tiểu lên giường là tỷ tỷ đánh cái mông nhỏ của đệ đây!"

Đái dầm? Đánh cái mông nhỏ? Mộ Dung Ý phát hiện rằng mình đã sống hai mươi chín năm rồi cũng chưa khi nào phát ra đại hỏa khí như vậy! Hắn đã vượt ra ngoài phạm vi nổi giận!

Nắm chặt hai mắt, trong lòng tính toán sau ít hôm nữa nên đem nha đầu thối này nghiền xương thành tro, băm thành trăm mảnh, hay là rút gân lột da! Cũng lắm thì mình lệnh một đồng tử tới phục vụ cho lão thái bà đó, coi như là báo đáp nhân tình cứu mạng của các nàng!

Sở Hàn Hàn hoàn toàn không biết mình đã bị đối phương hung tợn nghĩ đến như vậy, cảm cảm bảo nhặt ở trên núi đến trong phòng Ngô Mạc thị, cùng nhau hợp lại chút vải vụn.

Vẫn thường may giặt quần áo cho đại gia đình, Ngô Mạc thị cũng coi như có chút kiến thức, thấy y phục trong tay Hàn Hàn, chỉ cảm thấy chất vải vô cùng hoàn hảo, nhưng là loại vải gì thì lại không nhận biết được, đưa tay vuốt ve cảm y tinh xảo mịn như tơ, thờ dài nói: "Y phục này có chất liệu tốt như vậy, khẳng định là rất đắt. Cũng không biết lai lịch đứa bé kia ra sao, dùng y phục tốt như vậy bọc lại vứt đi."

Sở Hàn Hàn liếc nhìn y phục: "Tám phần là thủ đoạn đầu đá của những nữ nhân trong hậu viện, đứa nhỏ này thất thế, liền bị người khác nhìn ngứa mắt đem đi vứt, ngược lại người nọ cũng không đủ lòng dạ ác độc, chẳng qua là bỏ lại, không giết chết, cũng coi như đứa nhỏ này mạng lớn." Những thủ đoạn này trước kia nàng thấy trong kịch cung đình có rất nhiều, không có gì kỳ lạ.

Ngô Mạc thị gạt mình: "Người nha đầu này nói chuyện thế nào không có đầu óc vậy! Một đứa con nít còn đang tốt, nói gì chết rồi sống, không kiêng kỵ gì cả! Sau này những lời vô lý thế này không cho nói, để cho người khác nghe được không biết lại nói người thế nào, sau này còn có muốn tìm nhà chồng hay không!"

Sở Hàn Hàn bĩu môi, nàng thật đúng là không muốn ở thời đại này tìm đối tượng tam thê tứ thiếp, từ nhỏ nàng đã tiếp nhận giáo dục một vợ một chồng, cũng không cho rằng bản thân hào phóng nhìn lão công của mình ngày ngày miên hoa túc liêu (nôm na là ngủ với người phụ nữ khác) mà mình làm như không có việc gì.

Dĩ nhiên, lời này cũng không thể nói cùng Ngô Mạc thị, nếu không không chừng bà lại cầu nhau mình.

Thấy Hàn Hàn không nói lời nào, Ngô Mạc thị lại căn nhắc: "Bất kể đứa nhỏ này trước kia như thế nào, người đã nhặt trở về, cũng coi là làm một việc thiện, sau này chúng ta nuôi hắn thật tốt là được, trong nhà dù khó khăn hơn nữa, cũng không quan tâm nhiều miệng ăn như vậy."

"Dạ." Sở Hàn Hàn đáp một tiếng, từ đai lưng trên y phục lấy xuống một khối ngọc bội, ngọc bội có hình tròn, toàn thân xanh biếc, ở giữa mài dũa một con đại bàng giương cánh bay cao, chạm trổ tinh tế, không phát hiện một chút vết xước nào. Chỉ nhìn khối ngọc bội này liền biết giá trị không rẻ.

Hàn Hàn lại đem đai lưng cởi xuống, trên đai lưng có đính mười hai viên hồng bảo thạch (hồng ngọc), giữa đai lưng có gắn viên ngọc xanh biếc to bằng bàn tay trẻ em, chất ngọc nhẵn nhụi, quý phái mười phần, chỉ riêng đai lưng này, cũng không dưới ngàn vàng.

Hàn Hàn cau mày, có thể tùy tiện vứt bỏ phục sức xa hoa như vậy, sợ không phải là người bình thường, nếu mình đã cảm về bộ y phục này, phải cẩn thận một chút mới được.

Trong lòng so đo, bỏ ngọc bội và đai lưng vào trong ngực, lại lôi áo trong ra ngoài. Áo lót trong là vải bông tinh khiết, tuyết trắng không nhuộm màu, Hàn Hàn cầm run rẩy y phục, nhìn Ngô Mạc thị: "Bà nội, chờ có thời gian dùng cái này làm cho Thanh Phong hai bộ áo bông đi... Á ——" Hàn Hàn cúi đầu, nhìn một tấm vải trắng từ trong áo rơi ra ngoài, hai ngón tay cầm lên xem một chút, chính tề cả bốn phía, giống với quần cộc hiện đại đại, khoe miệng co quắp, đây chẳng lẽ là tiết khổ nam nhân cổ đại mặc? (Ôp: phụt com)

Ngô Mạc thị nhìn Sở Hàn Hàn cầm tiết khổ nhìn, nhất thời cả kinh, chớp tới, nhét vào phía dưới chăn: "Không phải vật gì tốt, không cho nhìn, nếu không sẽ dơ bẩn con mắt của người!" Trong nhà không có có nam nhân, bà chỉ nghĩ do Hàn Hàn không nhận biết là cái gì nên mới nhìn kỹ.

Nhìn phản ứng của Ngô Mạc thị, Hàn Hàn biết mình đã đoán đúng. Lần này ngay cả khoe mắt cũng bắt đầu nháy nháy, rốt cuộc là người kỳ dị nào, ném đứa bé rồi y phục trên người cũng thoát ra? Chẳng lẽ cái người kia sau khi ném đứa nhỏ lại đó rồi trần truồng chạy về? (Ôp: Phụt com tập 2)

Nhìn Ngô Mạc thị một bộ muốn che giấu, dáng vẻ lại quẩn bách không biết che giấu như thế nào, Hàn Hàn quan tâm ho khan một tiếng: "Con đi xem đứa nhỏ kia một chút, hẳn ngủ không hay ngủ yên, đá chăn bị cảm lạnh sẽ không tốt."

Ngô Mạc thị đang lo lắng Hàn Hàn truy đuổi hỏi tới thì làm sao trả lời, bây giờ nghe vừa nói như thế, chặn lại nói: "Người đi qua nhìn đứa nhỏ đi, bên này tự ta lo là được, người đã mệt mỗi một ngày, cũng nên nghỉ ngơi một chút cho tốt."

Thấy Hàn Hàn đi giày vào ra ngoài, Ngô Mạc thị mới thở ra một hơi, vội vàng lấy tiết khổ từ phía dưới chân ra, đưa tay ném vào trong chậu than, nhìn nó bị đốt trụi mới thở ra.

Hàn Hàn thấy động tác của Ngô Mạc thị, không có nhìn tiếp, trở lại gian phòng của mình, nhìn Mộ Dung Ý đang ngăn người mở đôi mắt to hẹp dài, đi lên trước giường cơ thể hơi nghiêng xuống: "Nghĩ gì thế? Có phải đang suy nghĩ về nhà hay không?"

Ánh mắt Mộ Dung Ý cũng không nhìn nàng một cái, tiếp tục nhìn trần nhà, từ lúc hấn ra đời đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cảm giác mình vô lực như vậy! Đối phương muốn làm gì, mình muốn phản kháng cũng không phản kháng được! Đây lòng không khỏi sinh ra một tia giận dữ, hẳn đã thật lâu không hận qua một người như thế, nếu để cho hấn tra được ai là kẻ hạ được hấn, hại hấn biến thành như vậy, hấn nhất định khiến cho đối phương muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Thấy Mộ Dung Ý không nói lời nào, Hàn Hàn đau lòng thở dài, chỉ nhìn cái đai lưng kia, cũng biết đứa nhỏ trước mắt này trước kia cuộc sống nhất định là trong gia đình phú quý, chỉ trong một buổi sáng đã sa sút sống trong căn phòng đất thế này, đại khái là bản thân cũng chịu không nổi đi, huống chi hấn mới chỉ là một đứa bé.

Đưa tay dịch dịch góc chăn cho Mộ Dung Ý, từ trong lòng ngực móc ra ngọc bội cùng đai lưng: "Tốt lắm, đừng suy nghĩ, nếu như bây giờ nhớ nhà, chờ sau khi đệ lớn lên có năng lực tự vệ, trở về đi tìm bọn họ là được. Nha, đây là đai lưng và ngọc bội nhặt được trên y phục lúc đắp trên người đệ, ngọc bội đệ giữ lại, tương lai sau này về nhà cũng có một chút đầu mối, còn cây đai lưng này làm thành lộ phí, cũng đủ dùng."

Mộ Dung Ý sừng sốt, con người chuyển sang, ánh mắt lần đầu tiên dừng trên người tiểu nha đầu trước mắt.

Vóc dáng tiểu nha đầu không cao, có lẽ chỉ mới mười một mười hai tuổi, da vàng vàng, cơ thể gầy teo, tóc cùng với cổ khô một loại tùy tiện vẫn ở đầu phía sau, lỗ mũi bé, miệng nhỏ nhỏ, xuất sắc duy nhất chính là cặp mắt kia, bởi vì mặt nhỏ gầy, bên trong đôi mắt của nàng thật to, con người đen nhánh, giống như ngôi sao sáng lấp lánh vào ban đêm.

Lúc này này hai ánh mắt như sao đang nhìn mình chăm chăm, tràn đầy ân cần, khích lệ, còn có một chút cẩn thận thương hại.

Chủ nhân đôi mắt này cầm trong tay hai vật hoàn toàn đủ để bà cháu các nàng không lo ăn uống cả đời, nhưng nàng lại hoàn toàn bất vi sở động.

Mộ Dung Ý chỉ cảm thấy trong tim cứng rắn của mình có một tia dao động, mím môi, từ trong chăn vươn tay cầm lấy ngọc bội trong tay Hàn Hàn: "Ngọc bội ta lưu lại, đai lưng cho người!" Ngọc bội tượng trưng cho thân phận của hấn, không thể đưa người khác, về phần đai lưng thì hấn có rất nhiều, cây đai lưng này coi như là phí sinh hoạt mình ở lại nhà nàng, mặc dù phí sinh hoạt này rất cao, còn chất lượng sinh hoạt thì lại thấp kém.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đái Dầm

Hàn Hàn sừng sốt, phản ứng kịp thời, vui mừng nhanh chóng bỏ đai lưng vào trong ngực, tay cầm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý hôn "chụt" một cái nói: "Tiểu Phong Phong, đệ thật đáng yêu, đệ yên tâm, tiền này tỷ sẽ góp cho đệ, chờ lúc đệ trưởng thành sẽ trả lại!" Có trời mới biết lúc đầu nàng chỉ muốn đưa ngọc bội cho hấn, ai biết mới vừa rồi đầu bị rút gân, thậm chí ngay cả đai lưng cũng đưa ra, vừa nói ra khỏi miệng lập tức hối hận, phải biết, hiện tại nàng thực sự là thiếu tiền nghiêm trọng đấy!

Chẳng qua là không nghĩ đến đứa bé này coi tiền giống như rác rưởi như vậy, á, cũng có thể là bởi vì do nhỏ tuổi, cho nên hấn vẫn chưa biết ý nghĩa của tiền, nhưng cho dù nói thế nào, nếu đối phương không muốn, nàng liền nhận lấy không khách khí.

Gương mặt Mộ Dung Ý âm u, đưa bàn tay trắng nõn nhỏ bé xoa nước miếng trên mặt, yên lặng trở mình nhắm mắt, bây giờ hấn thật muốn giết người!

Hàn Hàn đang trong hưng phấn hoàn toàn không chú ý phản ứng của Mộ Dung Ý, mở cái rương rách của mình cất đai lưng xong, rồi tháo dây lưng, cới áo ra nằm trên giường ngủ.

Mộ Dung Ý đang nằm, sau lưng chợt cảm thấy một trận gió lạnh thổi vào, sau đó là một cơ thể mềm nhũn nằm xuống, nhất thời cả kinh, vội vàng xoay người lại, vừa đứng thấy trên người Hàn Hàn mặc cái yếm nhỏ nằm xuống một bên hấn.

Mộ Dung Ý nhắc chân đá vào trên bụng Hàn Hàn: "Người đi ra ngoài cho ta, người nào cho phép người tiến vào!"

Đứa nhỏ ba tuổi cũng có chút khí lực, một đá rắn chắc này khiến Hàn Hàn bị đau, cho xin, hiện tại vóc người nhỏ toàn xương này của nàng, căn bản là

không có hai lượng mỡ, trải qua cú đập của người ở khoảng cách gần như vậy? Không cần suy nghĩ, khẳng định bụng đã xanh đen.

Hàn Hàn lập tức nổi trận lôi đình: "Ngươi đánh cái gì mà đánh, muốn tìm đánh cứ nói một tiếng với ta, ta thành toàn cho ngươi! Đừng tưởng rằng ngươi là đứa bé thì ta không hạ thủ được!"

Mộ Dung Ý lại có muốn nhẫn nhịn cũng không nên được hòa khí trong lòng, đưa một ngón tay ra chỉ vào Hàn Hàn: "Ngươi nữ nhân này có còn xấu hổ hay không? Ai cho phép ngươi vào trong chốn của ta?"

Hàn Hàn liền tức cười, hung hăng nhấn xuống ngón tay của Mộ Dung Ý: "Cho xin, ngươi cũng thấy rõ ràng, đây là chốn của tỷ, nếu không phải là tỷ hảo tâm nhặt ngươi từ trên núi trở lại, tỷ phải ủy khuất mình và đứa nhỏ ngươi cùng giường cùng gối? Tỷ không ngại ngươi, ngươi còn dám hiềm khí với tỷ?"

Mộ Dung Ý nhất thời bị nghẹn, lúc này mới nhớ tới mình ngủ chính là chốn người ta, mím môi: "Ngươi cho ta thêm một chốn, tự ta ngủ."

Hàn Hàn lười nhìn hân, "Đây là một chốn này, không ngủ cùng tỷ, ngươi liền lấy trời làm chăn đi." Thật là một đứa bé kỳ quái kiểu ngạo phiến tới!

Con ngươi đen nhánh của Mộ Dung Ý tối sầm, rất tốt, lại uy hiếp mình một lần nữa! Cái nữ nhân đáng chết này! Cùng nàng ngủ một chốn, hân tình nguyện chết rét! Đưa tay vén chăn lên lập tức chui ra.

Mặc dù Hàn Hàn bỏ mặc không quan tâm đến, nhưng khóe mắt vẫn chú ý đến cử động của hân, thấy hân thật sự vén chăn muốn ra ngoài, không nhịn được đỏ trán, chưa từng thấy qua đứa trẻ quái dị như vậy!

Đưa tay kéo thân thể nhỏ nhỏ Mộ Dung Ý trở về, vòng vào trong ngực: "Đệ đi đâu, trở về mà bị cảm lạnh, lại là chuyện của tỷ!"

Lần đầu tiên bị người ôm vào trong ngực ấm áp như vậy, nhất là một đôi mềm mại trước ngực kia, mặc dù không lớn, nhưng cũng là trong thời kì phát triển, dính vào trên người mình, nhất thời trong lòng hân dâng lên một cổ cảm giác kỳ quái.

Mộ Dung Ý cảm giác cả người mình đều không tốt, toàn thân ửng hồng, cắn răng giãy giụa: "Cần rõ! Ngươi buông bản... ta ra!"

"Cần rõ? Tỷ còn thả ra chữ đây này! Chăn cùng tỷ nói chuyện, tỷ đang ngủ! Khò khò..."

"Ta mời ngươi buông ra, ngươi nghe được không? Ngươi dám chống cự. . . Không nghe lời của ta!"

"Khò khò. . . " Thân thể nhỏ của hân bị ôm chặt hơn, hai chân giãy giụa cũng bị đối phương vòng chân kẹp lại.

"Ngươi buông ra cho ta, ta lệnh cho ngươi! Ngươi nghe thấy không!"

"Khò khò. . . "

Mộ Dung Ý cắn răng, mắt nhìn chăm chăm vào con nhóc đang giả bộ ngủ an ổn, mặc dù vẫn tức giận, nhưng rốt cuộc cũng là cơ thể đứa bé, trải qua không được sức ép, chưa đến một lát đã cảm thấy mí mắt dính lại, đã ngủ.

Nhìn Mộ Dung Ý ngủ, Hàn Hàn mới mở mắt, điều chỉnh thân thể nhỏ nhỏ của hân thành một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại lần nữa, lẩm bầm một câu: "Đứa nhỏ chính là phiền tới! Ừm, ngược lại cơ thể nhỏ này rất ấm áp, cũng có thể làm thành ấm lò nha."

Trong mộng, Hàn Hàn trở lại trong nhà mình ở thế kỷ hai mươi mốt, nằm dễ chịu trên chiếc giường lớn xa hoa, ôm đứa nhỏ khá ái, đang đắp chăn lông lê thoải mái, khắp người ấm áp vui vẻ, đột nhiên, trần phòng mình bị nứt ra, một dòng nước từ trên trời giáng xuống, sau đó mình đang nằm trong chăn lông dê trên giường lớn xa hoa liền một mảnh cuộn cuộn.

Hàn Hàn đau lòng vội vàng cứu vớt, đột nhiên trên cánh tay cảm giác một trận đau nhức, chợt mở mắt, mượn bầu trời bên ngoài hơi phiếm ánh sáng, chỉ thấy Mộ Dung Ý đang hung hăng cắn trên cánh tay mình, Hàn Hàn cả kinh, nhanh chóng đẩy ra khuôn mặt nhỏ của hân: "Đệ điên rồi, coi như là nằm mơ thấy ăn thịt, cũng không có thể cắn tỷ chứ!"

Lúc này Mộ Dung Ý đã nhả ra, một đôi mắt hồng hồng nhìn chăm chăm, gân xanh trên trán giật giật: "Cắn ngươi! Ta còn muốn ăn thịt ngươi!"

"Đứa nhỏ họ Gấu này! Đệ là Vampire hả!" Hàn hàn buông tay ra, xoa xoa cánh tay, nhất thời cảm thấy có cái gì không đúng, thế nào phía dưới lại ướt nhẹp? Vừa đưa tay sờ, nhất thời sáng tỏ: "Năm cái gáo, con mẹ nó ngươi tiểu trên giường rồi còn dám cắn người!" Lại nghi ngờ, tiểu hải tử đái dầm cũng là chuyện rất bình thường, đoán chừng đứa nhỏ kiểu ngạo này nhất thời không tiếp thụ nổi chuyện mình đái dầm bị phát hiện, chẳng qua là: "Coi như là đệ không muốn người khác biết mình đái dầm, thì đệ cũng không thể cắn người được nha? Tỷ sẽ không cười đệ!"

"Thúi lắm!" Mộ Dung Ý không nhịn được tàn bạo thô lỗ nói: "Nếu không phải là ngươi ôm ta chặt muốn chết, ngủ sâu giống như heo, ta sẽ đái dầm sao?" Minh đã sớm nghẹn tình, vốn là muốn đi ra ngoài giải quyết, kết quả cái nha đầu chết tiết kia gắt gao ôm hân, hân càng giãy dụa, ôm càng chặt, rõ ràng là hai cánh tay nhỏ gầy yếu, hân không nghĩ ra làm sao lại có khí lực lớn như vậy! Trong khi giãy giụa, mỗi lần hân giãy một cái, đối phương sẽ cùng động theo, hai cái chân còn cố ý vô ý chen chen vào bụng nhỏ của mình! Thậm chí còn đánh mông mình!

Lúc đấy hân nhịn không được mới tè ra quần có được hay không!

Cùng nhau sống với nha đầu chết tiết này, cho dù thánh nhân có tỉnh táo hơn nữa cũng phải bị ép đến điên!

"A..." Hàn Hàn sửng sốt, suy nghĩ một chút, trong mộng đưa trẻ hình như là muốn giằng giằng rời mình đi, mình không cho phép, còn đưa tay vỗ hán hai cái, sau đó trên trần liền đổ nước, không phải đưa nhỏ trong mộng chính là Thanh Phong chứ?

Hàn Hàn phát hiện tội mình thật lớn, nhưng điều này cũng không thể trách nàng có được hay không, ngày lạnh như vậy, ôm gấu bông ấm áp dễ chịu, ai mà muốn buông tay!

Chỉ là đối diện với ánh mắt tức giận của Mộ Dung Ý, khó tránh khỏi có chút lúng túng: "Á, cái đó, dù sao ngày cũng đã sáng, tỷ đi xem y phục bà nội làm cho đệ có tốt hay không một chút?" Nói xong cuống quýt lau khô người, mặc quần áo vào đi ra ngoài.

Mộ Dung Ý lật người ngồi dậy, nhìn thân thể trần truồng của mình, hung hăng nhắm mắt lại nằm xuống!

Hàn đường đường là Nhiếp Chính vương điện hạ mà lại đái dầm! Trải qua hai mươi tám năm, mình một lần đái dầm! Hiện tại hán thật sự, thật sự rất muốn giết người!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Vào Trán

Trong phòng Ngô Mạc thị, một món bộ y phục nhí bằng nhiều mảnh vải hoa ghép lại xếp thật chỉnh tề đặt trên đầu giường ở gần lò sưởi, phía trên để một đôi giày tròn tròn miệng nhỏ có màu đen bằng vải thô.

Chắc là do ngày hôm qua vất vả quá mức, Ngô Mạc thị vẫn đang ngủ say.

Hàn Hàn nhẹ nhàng lấy áo hoa và đôi giày đưa vào phòng mình, đập trên đỉnh đầu Mộ Dung Ý: "Y phục làm xong, chính đệ mặc đi?"

Mộ Dung ý giương mắt, một bộ y phục may bằng vải hoa đập vào trong mắt, nhất thời cái trán kéo xuống một hàng hắc tuyến: "Ta là nam nhân!"

"Đệ là nam hài, bây giờ chưa tính là nam nhân!" Hàn Hàn đính chính: "Hơn nữa trong nhà tỷ đều là nữ, nên có nhiều loại vải hoa này, đệ không mặc, thì cũng không có màu nào khác làm y phục đâu. Nhanh chóng đứng lên, chờ bà nội dậy, tỷ ôm chăn qua để bà nội hơ cho khô."

Mộ Dung Ý quay quay thân thể: "Người đi ra ngoài!"

Hàn Hàn liếc mắt: "Được được, tỷ đi ra ngoài, đệ nhanh nhẹn chút. Thật là, cũng đã tắm rửa qua cho đệ rồi, có chỗ nào mà tỷ chưa xem qua chứ, còn xấu hổ!" Nói xong đi ra ngoài.

Mộ Dung Ý siết chặt quả đấm, buồn bực hừ hừ đứng lên mặc quần áo, mặc dù vô cùng ghét bỏ, nhưng thà vậy còn tốt hơn không có y phục mặc.

Trong sân tuyết rơi một tầng thật dày, bầu trời vẫn rải ra từng hạt tuyết bay bay như cũ, mở cửa, một đợt gió lạnh thổi vào, Hàn Hàn rụt rụt đầu, giờ bỏ lên đồ ra ngoài, lại dùng nước rửa qua một lần, đứng lên.

Sáng sớm ở nông thôn yên tĩnh, có mấy nơi khói bếp bốc lên, trong thôn thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng chó sủa, làm cho buổi sáng yên tĩnh này tăng thêm một phần sức sống.

Ăn xong điểm tâm, Hàn Hàn quét dọn tuyết đọng trong sân ra ngoài, đến chỗ hố phía sau gian phòng, thuận tiện cũng quét sạch những vùng tuyết đọng xung quanh gom lại trong hố.

Ngày thường lúc Hàn Hàn không có việc gì, ở phía sau bên cạnh viện mình, chọn một nơi có địa thế thấp, đào một cái hố to ba thước* vuông, người trong thôn biết Hàn Hàn đào một cái hố ở đây, gọi là ao tích trữ nước gì đó, bình thường cũng không lưu ý nhiều, hiện tại nhà mình tuyết đọng thật dày không có nơi để quét dọn, cũng vì không có cái hố này.

* 1 thước = 1/3 mét

Quét tuyết đọng xong, Hàn Hàn vừa đi tới cửa nhà, nhìn thấy Tam Tráng đang ở chung một chỗ với Tiểu tráng đắp người tuyết.

Năm nay Tiểu Tráng bảy tuổi, dáng dấp khoẻ mạnh khẩu khinh, bởi vì là em út trong nhà, nên công việc nặng nhọc thay nhau cũng không đến phiên hán làm, ở trong thôn này, coi như là được nuông chiều lớn lên.

Vừa thấy Hàn Hàn quét tuyết ra ngoài, bỏ người tuyết trong tay lại chạy tới: "Hàn Hàn tỷ tỷ, tỷ tới đây đắp người tuyết cùng bọn đệ đi."

Đắp người tuyết? Hàn Hàn nhìn một nửa thân người tuyết được đắp cách đó không xa một lát, ánh mắt có chút hoảng hốt, mình đã bao lâu không đắp

người tuyết rồi? Giống như là lúc nhỏ ở bên ngoài nhà bà nội đã đắp qua, sau đó lại theo ba mẹ vào trong thành đi học, cũng không còn được đắp nữa.

Tam Tráng ở một bên đã dựng lên cái đầu của người tuyết, thấy Hàn Hàn nhìn sang cũng vội gọi: "Đừng đó Hàn Hàn tỷ, tỷ xem tuyết này thật tốt, mẹ đệ nói đã vào lập xuân**, sợ đây sẽ là đợt tuyết cuối cùng, sẽ không được đắp người tuyết nữa, phải đến sang năm mới có thể chơi."

** Lập xuân: Tiết Lập xuân là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại. Ngày bắt đầu tiết Lập xuân được tính theo dương lịch hiện đại và nó thông thường rơi vào ngày 4 hoặc 5 tháng 2 dương lịch tùy theo từng năm và kết thúc vào khoảng ngày 18 hay 19 tháng 2. (nguồn: Wikipedia)

Ngày lập xuân được coi là ngày bắt đầu mùa xuân ở Việt Nam, Trung Quốc và một số nước khác gần khu vực xích đạo ở Bắc bán cầu Trái Đất

Tam Tráng nhỏ hơn hai tuổi so với Hàn Hàn, năm nay mười hai, thoát nhìn còn cao hơn Hàn Hàn nữa cái đầu, lúc này cầm trong tay khối than màu đen, ánh mắt đen láy nhìn vào Hàn Hàn.

Hàn Hàn nhìn trong viện mình một lát, thấy Mộ Dung Ý thân thể nho nhỏ đang vén màn cửa đi ra, bước đi ngần quan sát bốn phía, một thân vài hoa mặc trên người hần, tôn lên cơ thể béo nộn, khuôn mặt mập đơ đơ nhỏ nhắn phá lệ khả ái.

Đối với những thứ xinh đẹp, Hàn Hàn luôn luôn thích, lúc này trong mắt nhiều đầy vui vẻ, ngoắc ngoắc tay: "Thanh Phong, tới đây."

Mộ Dung Ý dừng bước lại, nhướn chân mày ngó sang nhìn, dưới bàn chân không nhúc nhích.

Hàn Hàn vỗ vỗ trán, thế nào nàng đã quên đứa nhỏ này tính tình không được tự nhiên chứ! Đi tới một bên ôm lấy tiểu thân thể của hần, "Nha, hôm nay tỷ tỷ có chuyện bận rộn, đệ và các ca ca cùng nhau đắp người tuyết được không?"

Mộ Dung Ý xoay xoay thắt lưng: "Không cho ôm ta! Đẻ ta xuống!"

Tiểu Tráng nhìn thấy Hàn Hàn ôm ra một đứa con nít còn nhỏ hơn so với hần, lập tức hứng thú, bỏ lại người tuyết giật nhẹ vạt áo của Hàn Hàn, chỉ vào Mộ Dung Ý hỏi: "Hàn Hàn tỷ tỷ, tiểu muội muội xinh đẹp này là ai vậy? Là người nhà thân thích với tỷ sao? Tại sao từ trước đến nay đệ chưa từng thấy qua?"

Muội muội? Hàn Hàn nhếch mi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nộn béo mập của Mộ Dung Ý, hơn nữa còn mặc áo hoa, bởi vì mình muốn dễ dàng, nên thắt bím đuôi ngựa cho tóc hần, mảnh liệt nhìn qua lại, không phải là xinh đẹp hơn so với tiểu cô nương sao. Khóe miệng không nhịn được kéo ra một đường vui vẻ, lại biết tính tình kiêu ngạo của Mộ Dung Ý, sợ hần lúng túng, nhanh chóng ho khan một tiếng: "Đây không phải là tiểu muội muội, là tiểu đệ đệ. Giờ Phong tiểu đệ đệ sẽ chơi với bọn đệ, các đệ không thể khi dễ hần, được không?"

"Thế nhưng đệ nghĩ là muội muội chứ!" Tiểu Tráng nói vô cùng mất mát.

Ánh mắt của Hàn Hàn lạnh lùng chuyển qua, nhìn sang Tam Tráng. Tam Tráng vỗ ngực một cái: "Hàn Hàn tỷ tỷ yên tâm đi, đệ sẽ chiều cố đệ đệ, ai dám khi dễ hần đệ liền đánh người đó."

Đối với mình bị người khác bình phẩm từ đầu đến chân đầy tới đầy đi như vậy, Mộ Dung Ý tỏ vẻ hoàn toàn không cách nào nhịn được, hơn nữa đối phương còn dám coi hần là muội muội? Nhịn lửa giận, bấp chân dùng sức đạp một cái, từ trên người Hàn Hàn nhảy xuống: "Ta không cần bọn họ chiều cố, cũng không cần người quan tâm." Lắc lắc tiểu thân thể trở về viện.

Hàn Hàn im lặng, tại sao đứa nhỏ này lại tức giận? Thật là phục vụ khó khăn!

Đối phương nếu không cần nàng chiều cố, nàng cũng lười phí tâm, dù sao ở trong thôn này cũng không xảy ra chuyện gì.

Đưa tay sờ sờ Tiểu Tráng đầu: "Nhị ca đệ còn ở nhà không?"

Nhị Tráng đang vác một cái bọc từ trong nhà ra ngoài, nghe thấy Hàn Hàn hỏi hần, nhanh chóng đáp: "Ta đây, muội từ người tìm ta có việc gì?"

Thấy Nhị Tráng còn chưa đi, Hàn Hàn thở ra một hơi: "Nhị tráng ca, huynh có phải muốn đi trấn trên nhìn Đại tráng ca ca hay không?"

Đại tráng là người làm trong một nhà phú hộ ở trấn trên, ngày lễ ngày tết cũng không trở về, Lâm thâm nhớ thương nhị tử, mỗi tháng sẽ để cho Nhị Tráng đi qua xem xét một chút, đưa chút đồ ăn.

Hôm nay kết thúc đợt tuyết rồi, Hàn Hàn đoán Nhị Tráng muốn đi xem Đại tráng, trong lòng suy nghĩ đưa bộ bào từ lấy được lên trấn trên cầm đồ, cho nên mới có câu hỏi này.

Nhị Tráng gật đầu: "Ngày hôm qua chưng bánh bột ngô, mẹ bảo ta mang qua cho ca ca một ít."

"Vậy thì thật là tốt, ta cũng muốn đi trấn trên một chuyến, Nhị Tráng ca huynh chờ ta một chút, chúng ta cùng đi." Hàn Hàn nói xong, vội vàng vào nhà đổi bộ quần áo mặc lúc mừng năm mới, dùng than gỗ chấm mấy điểm li ti trên mặt, lông mày vẽ thô một chút, trên đầu buộc cái khăn trùm đầu của Ngô Mạc thị, trong nháy mắt cả người nhìn già hơn mười tuổi, thu thập xong bộ quần áo nhanh chóng đi ra.

Thấy Hàn Hàn ăn mặc như vậy, Nhị Tráng giật mình: "Muội tử, thế nào người lại mặc đồ này?"

"Bà nội nói trần trên nhiều người xấu, lưu manh nhiều, làm mình xấu xí một chút mới tương đối an toàn." Sở Hàn Hàn thuận mồm bịa chuyện.

Nhị Tráng không nghi ngờ, gãi gãi đầu: "Trần trên có chút xa, muội đi theo ta, lúc mệt thì nói, chúng ta liền nghỉ ngơi một chút, không nên cứng rắn tiếp tục, nếu không một lát nữa lòng bàn chân nổi lên bọng nước, sẽ đau."

Hàn Hàn cười cười: "Ta nhớ rồi, chúng ta đi nhanh đi, nếu không sẽ không kịp quay về."

~.~.~.~.~.~.~

Trầm Thước trần này là trần duy nhất cách thôn mười dặm***, ý là trầm thước lại thêm một tầng.

*** 1 dặm = 1,609344 kilômét

Nghe nói Trầm Thước trần nguyên danh là Bóng Loáng trần (Ôp: ôi, cái tên...), sau này trong trần có một Trạng nguyên lão gia, lúc Trạng nguyên lão gia vinh quang trở về, cảm thấy cái tên Bóng Loáng trần thô bỉ, ngụ ý cũng không tiện, nói ra ảnh hưởng đến quan uy của mình, nên tuyệt bút vung lên, liền đổi thành Trầm Thước trần.

Sau khi đổi tên, quả nhiên Trạng nguyên lão gia từng bước thăng chức trên đường quan trường, uống nước nhớ nguồn, sau khi được thăng chức Trạng nguyên lão gia quan tâm nhiều đến trần nuôi mình lớn lên, hơn nữa trần này cách kinh thành vô cùng gần, cho nên, mặc dù Trầm Thước trần là một trần, nhưng phồn vinh nhiều tới mức một châu phủ cũng không so sánh kịp.

Đi gần một canh giờ, hai người Hàn Hàn mới vào trong trần.

Quả nhiên, mọi người trong trần mặc quần áo bất đồng so với trong thôn, màu sắc mới mẻ hoa lệ rất nhiều.

Nhị Tráng nhớ thương ca ca, cùng Hàn Hàn hẹn xong địa điểm chạm mặt lúc về nhà, liền vội vã rời đi.

Hàn Hàn dựa vào góc tường nghỉ chân một chút, ánh mắt đánh giá xung quanh trên đường lớn.

Đây là lần đầu tiên đi lên trần sau khi nàng chuyển kiếp, chỉ thấy lúc vào trong nhìn kỹ, khắp nơi đều là nhà cửa ngói xanh biếc, cùng với màu đỏ thẫm của biển hiệu.

Cảm thấy đã chậm giờ, Hàn Hàn đeo túi xách đi từ từ trên đường.

Trà lâu, tửu quán, cửa hàng làm nghề rèn, bộ trang (bán vải), nhà trọ, khách điểm... Cái gì cần có đều có, ở một khúc quanh, Hàn Hàn rốt cuộc đã tìm được cửa hàng mình muốn tìm—— hiệu cầm đồ Cẩm Nguyên.

Hít lấy hơi, đây là lần đầu tiên từ kiếp trước đến kiếp này nàng tới hiệu cầm đồ, điều chỉnh tốt trạng thái của mình, xách bọc quần áo trên tay, bước dài vào hiệu cầm đồ.

Bên trong quầy, một người còn trẻ tuổi đang híp mắt lờ mờ.

Hàn Hàn lấy ra y phục từ trong bọc quần áo thả trên quầy: "Bộ bào tử gấm Tứ Xuyên này bao nhiêu tiền?" Nhớ lúc xem trong《Chân Huyền truyền》(tên phim nhá), nói gấm Tứ Xuyên là tác vải tác vàng, nói vậy thì chắc rất quý giá, Hàn Hàn đối với tơ lụa cổ đại không biết, nhưng cũng không trở ngại việc nàng đi cầm đồ bị người khác lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bán Y Phục

Người trẻ tuổi bị hành động của Hàn Hàn làm giật mình, mở ra ánh mắt tỉnh táo dò xét cái bào tử, thấy đối phương nói là gấm Tứ Xuyên, hơn nữa hẳn chưa từng nhìn qua bào tử có chất liệu vải tốt thế này, đoán đối phương tám phần là một người biết phân biệt hàng hóa, cân nhắc một chút: "Năm lượng"

"Năm lượng?" Hàn Hàn bất mãn giăng bào tử ra: "Ngươi xem, đây chính là hàng Tô Châu, được tú nương nổi danh thiên hạ thêu, công từ nhà ta lúc làm cái bào tử này tốn những hơn ngàn lượng bạc, mặc vào người không quá hai lần đâu, ngươi nói năm lượng cũng quá lỗ vốn cho ta đi?"

Lúc này người trẻ tuổi mới chú ý tới Hàn Hàn phía ngoài quầy. Nhìn cách ăn mặc của Hàn Hàn, trong lòng suy đoán, tám phần là tôi tớ nhà phú quý nào đó trộm y của phục chủ tử bán lấy tiền, nhìn y phục này chế tác tinh xảo, giống như ở kinh thành bên kia, tình huống như thế hàng năm có không ít, dù sao cũng mất một bộ y phục, đối với những đại gia đình kia cũng không đau cũng không ốm, không có ai đi truy cứu, bọn họ cũng thu vào yên tâm, hơn nữa mỗi lần gặp vụ mua bán như vậy cũng sẽ kiếm được một khoản lớn.

Xem ra có thể kiếm một khoản! Người trẻ tuổi suy nghĩ, ánh mắt hơi nheo lại, nhìn Hàn Hàn cười nói: "Ta nói vị đại thẩm này, chúng ta mình nhân bất

thuyết âm thoại* , mặc dù ý phục này của ngài thật tốt, nhưng lai lịch vẫn là bất chính, chúng ta thu ý phục của ngài cũng có nguy hiểm không phải sao? Như vậy, ta cũng không để cho ngài thua thiệt, mười lăm lượng, sau này có đồ tốt ngài lại đưa đến đây cho ta."

[i]* Minh nhân bắt thuyết âm thoại: Người quang minh không nói lời mờ ám[/i]

Nghe nửa câu đầu, Hàn Hàn cả kinh, cho là đối phương nhìn thấu lai lịch bộ bào tử này, trong lòng âm thầm suy tư nên làm cái gì bây giờ, nhưng sau khi nghe xong nửa câu sau, lòng nhất thời dễ xuống, sợ là đối phương hiểu lầm cái gì, trên mặt càng phát ra trấn định, tiếp lời nói của người trẻ tuổi kia: "Người gánh nguy hiểm ta cũng chịu nguy cơ, cũng không thể tiện nghi chỉ cho một mình người chiếm. Hai mươi lượng, một phần không thể thiếu, hôm nào ta đưa thêm hai món tốt tới đây."

Người trẻ tuổi do dự một cái: "Hai mươi lượng thì hai mươi lượng, ngài nhớ có đồ tốt nhất định phải đưa tới chỗ ta, nếu tăng giá tiền chúng ta cũng nói chuyện dễ dàng."

Vừa nói viết biên lai cầm đồ, Sở Hàn Hàn dùng bút lông xiêu xiêu vẹo vẹo viết xuống một cái tên giả, nhận lấy bạc đi ra hiệu cầm đồ.

Nhìn trong tay bào tử tinh xảo hoa mỹ, rốt cuộc người trẻ tuổi đã cảm thấy mình hoàn thành một khoản mua bán tốt, hít mát thành một đường vui mừng, chờ lão bản trở lại khích lệ mình.

Lại nói số bạc còn thừa để trong ngực Hàn Hàn, trong túi tiền bên hông để hai lượng bạc vụn cùng mười mấy đồng tiền —— đó là số tiền lẻ nàng ở hiệu cầm đồ nhờ người trẻ tuổi kia cố ý tìm —— chỉ cảm thấy gánh nặng trong lòng được bớt đi, có chút kích động nho nhỏ, có số tiền này, sau này nàng làm việc sẽ dễ dàng hơn!

Nhìn mặt trời còn hơi sớm, lấy khăn trùm đầu xuống, trên mặt lau khô sạch sẽ, áo khoác lôi thôi trên người cời xuống bỏ vào bọc quần áo, lộ ra mụn vá trong áo bông, từ từ ở đi bộ trên đường trần đã quen thuộc hoàn cảnh, lại đến tiệm thuốc mua một chút thảo dược bồi bổ thân thể, mua một bọc ngân châm.

Đợi đến lúc thời gian không sai biệt lắm, vào cửa hàng lương thực mua năm cân bột mỳ năm cân gạo, lại vào hàng thịt gọi hai cân thịt, suy nghĩ đến vật phẩm trong nhà dùng mười mấy năm đã cũ rách, dứt khoát quay lại hàng vải mua bảy thước* vải bông đủ các loại màu sắc, sáu cân bông cùng một chút ty tuyến, gần như là xài hết bạc vụn trong túi tiền, lúc này mới dùng tay, giờ lên bao lớn bao nhỏ đến chỗ ước định tập trung cùng Nhị Tráng.

[i] *1 thước = 10 tấc = 0,23 mét[/i]

Nhị Tráng vừa thấy Hàn Hàn cầm đến nhiều đồ tới đây như vậy, vội vàng chạy lên giúp đỡ, trong miệng oán giận: "Người xách nhiều đồ như vậy cũng không nói, ta giúp người cầm được rồi. Xách nặng vậy, người một tiểu cô nương trong nhà làm sao mà đi được!"

Đưa gạo, bột mì và thịt cầm trong tay cho Nhị Tráng, Hàn Hàn lấy hơi: "Cũng không có nặng quá, tạm được." Trên thực tế nàng cũng không dừng lại, kết quả là mua nhiều.

"Người còn mạnh miệng!" Nhị Tráng lại nhận lấy vải bông trong tay Hàn Hàn, đáng vẻ rất là bất đắc dĩ.

"Ha ha, chúng ta nhanh chóng trở về thôi, nếu về trễ, bà nội và Lâm thẩm chờ sẽ lo lắng."

Hai người đang đi, sau lưng truyền đến một loạt tiếng bánh xe, sau đó là một giọng nói vang dội: "Là Nhị Tráng và nha đầu Hàn Hàn sao?"

Hai người dừng chân lại, nghiêng đầu, chỉ thấy Ngô đại gia trong thôn đánh xe bò chạy tới.

Xe bò đi qua mặt đất còn tuyết, vang lên tiếng lộc cộc lộc cộc.

Nhị Tráng thật thà cười một tiếng: "Là Ngô đại gia à, hôm nay trời lạnh sao ngài cũng ra khỏi nhà vậy?"

"Còn không phải là tiểu tôn tử kia của ta nháo muốn ăn bánh nướng ở trấn trên, ta đi mua về cho hắn." Ngô đại gia oán trách nhưng vui sướng hài lòng. Nhà ông có ba con trai, liên tiếp sinh ra năm nha đầu, thật không dễ dàng mới được một tiểu tôn tử (cháu trai), bình thường xem bảo bối giống như vàng xin gì được nấy.

Hàn hàn cười híp mắt nhìn Ngô đại gia: "Tôn tử ngài cũng thật là có ánh mắt, thưởng thức cũng cực cao, hôm nay con đến trấn trên ăn một lần bánh nướng, ăn vào thực ngon, bây giờ nghĩ lại một chút mà miệng còn đầy hương vị dư thừa đây."

Nghe Hàn Hàn khen tôn tử mình, trên mặt Ngô đại gia lập tức vui mừng, "Ừ, đúng là như vậy! Lúc tiểu bảo nhà ta ra đời, ta đến trấn trên xem bói cho hắn, thầy bói tiên sinh nói, tiểu bảo nhà ta chính là mệnh phú quý, sau này sẽ quang tông diệu tổ*. Ai, cả đời này ta cũng không có hi vọng gì, chỉ cần nhìn tiểu bảo nhà ta có tiền đồ là được!"

[i]*Quang tông diệu tổ: Làm rạng rỡ tổ tông[/i]

"Tiểu bảo vừa nhìn chính là người cơ trí, cộng thêm được Ngô đại gia dạy bảo, nhất định sau này sẽ làm được việc lớn." Dụ dỗ được lão nhân cung chiêu tôn tử này, Hàn Hàn cũng sẽ đắc tâm ứng thủ*. (Tỷ quá đều)

[i]*Đắc tâm ứng thủ: muốn gì được nấy/ cầu được ước thấy[/i]

Nhị Tráng ở một bên lặng lẽ kéo kéo y phục của Hàn Hàn: "Tiểu bảo kia vừa nhìn liền biết bị người trong nhà làm hư, người ít khen hần vài câu đi."

Hàn Hàn không để ý tới, tôn tử bảo bối này của Ngô đại gia so với mắt còn quan trọng hơn, muốn nói thật ra tôn tử nhà ông không tốt, còn không phải chộc tức Ngô đại gia sao? Nàng còn muốn ngồi xe bò Ngô đại gia đây. (Vâng, và đã rõ mục đích của tỷ ==!!)

Quả nhiên, Ngô đại gia vui mừng không biết thế nào là trời đất, tiếng cười không dứt: "Ta không biết, theo ta thì chữ lớn kia, còn khiến người khác chê cười đây. Ta nghĩ, hiện tại hần cũng không nhỏ, khí trời ẩm áp, ta sẽ đưa hần đến trấn trên đi học, Lâm tú tài ở trấn trên làm giáo sư giảng học vỡ lòng, học vấn thật sự là tốt nhất, trở về nói tiểu bảo để cho hần dạy đi... Ai, chớ đứng nói chuyện, các người cũng đi lên xe, đi đường xa như vậy, cũng mệt mỏi rồi, vừa đúng lúc chúng ta ngồi trên xe làm nhảm vài lời."

Hàn Hàn chỉ chờ ông nói những lời này, nghe vậy đập đập Nhị Tráng, nhanh chóng leo lên xe ngựa: "Thật là cảm ơn ngài, nếu không phải là dính chút ánh sáng của ngài, mới nghĩ đến trở về đi đường xa như vậy, hai chân của con đã run lên đây."

"Ha ha, khách khí như thế làm gì, bà con cùng thôn, thuận đường giúp các người một chuyến làm sao đáng giá nói tiếng cảm ơn? Ta nói với người, lúc tiểu bảo nhà ta ra đời..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đứa Nhỏ Hung Dữ Đáng Ghét

Khắp nơi tuyết rơi dày, khí trời rất nhanh ấm lại.

Có cái ăn, củi trong nhà cũng sớm được chuẩn bị đầy đủ, mấy ngày liên tiếp Hàn Hàn đều làm ổ trong nhà cùng Ngô Mạc thị làm khăn trải giường và y phục.

Nghĩ đến Mộ Dung Ý từng đãi dầm, sau khi làm xong khăn trải giường cho Mộ Dung Ý, Hàn Hàn lại quan tâm làm cho hần một cái đệm nhỏ, lúc ngủ đệm đặt ở phía dưới, phòng ngừa hần đãi dầm.

Kết quả là khi Mộ Dung Ý vừa nghe qua cái đệm lót kia, cả khuôn mặt tối sầm lạnh lẽo, cắn răng vứt cái đệm lên mặt Hàn Hàn, xoay xoay thân thể nhỏ rồi giẫm giẫm chân đi ra ngoài.

Hàn Hàn sờ sờ lỗ mũi: "Đứa bé không phân biệt tốt xấu!" Yên lặng thu lại đệm nhỏ.

"Hàn Hàn nha đầu, hôm nay ta muốn vào trấn, người có cần cái gì không?" Ngô đại gia lớn tiếng cách một hàng rào cũng nghe vang dội.

Từ lần trước Hàn Hàn ngồi xe bò nhà ông, hai người trò chuyện với nhau thật vui, sau đó Hàn Hàn còn cắt ra ba thước vải cho vợ con ông bảo làm y phục, Ngô đại gia đối đãi với Hàn Hàn liền trở nên phá lệ thân thiết, hôm nay đánh xe đi lên trấn nên cố ý tới đây hỏi một câu.

Hàn Hàn đang suy nghĩ xem một chút có thể buôn bán gì ở trấn trên hay không, thuận tiện mua chút hạt giống rau trồng ở sau vườn làm đồ ăn, nghe được tiếng hét của Ngô đại gia, vội vàng đáp một tiếng, cầm chút bạc vụn đi ra ngoài.

Vừa tới ngoài cửa chỉ thấy Lâm thẩm cầm một đôi giày màu đen mới làm đưa cho Ngô đại gia: "Ngô đại gia, người đến trấn trên, có thể cầm đôi giày này qua cho Đại Tráng nhà ta hay không? "

Ngô đại gia lắc lắc đầu, không nhận giày: "Ta nói này vợ lão Nhị, không phải là ta không giúp người, thật sự là không có thời gian. Hôm nay ta đến trấn trên là người làm công cho nhà Lâm Đại lão gia, người cho rằng đang đi chơi sao? Công tử Lâm gia chính là tú tài, quy củ trong nhà rất nhiều, người cho rằng giống như trong thôn, khắp nơi chạy lung tung không có người trông nom sao?"

Lâm thẩm gả cho nam nhân gọi Ngô Thuyền, đứng hàng thứ thứ hai. Mặc dù cũng là họ Ngô, nhưng mà không như nhà Ngô đại gia, không tính là thân thích. Ngô đại gia tự xưng là con cháu chân chính của dòng họ Ngô gia, hơn nữa nhìn nhà Ngô Thuyền bên cạnh là chi cuối như vậy, bản thân cũng lớn tuổi, cho nên mỗi lần gặp nhà Ngô Thuyền luôn thích bày ra dáng vẻ của trưởng bối.

Chưa nghe xong, mặt Lâm thẩm đã đỏ lên. Giày cầm trong tay đưa tới cũng không nên, cầm về cũng không được, lúng túng không biết làm như thế nào cho phải.

Hàn Hàn thấy thế vội vàng nhận lấy giày: "Giày để con đưa cho, con và Ngô đại gia cùng nhau vào trấn, trong nhà xin thẩm giúp con nhìn một chút."

Thấy giày có thể đưa ra ngoài, Lâm thẩm mới thở ra một hơi, cảm kích nhìn Hàn Hàn, cười ứng khẩu: "Yên tâm đi, ta trông nom trong nhà cho người."

Mấy ngày nay Ngô Mạc thị vẫn uống thuốc bổ điều trị cơ thể do Hàn Hàn mua về, thấy cơ thể đã tốt lên, lúc này cũng đi ra ngoài: "Ngô đại gia, Hàn

Hàn tuổi còn nhỏ, trên đường đi có cái gì không tốt, xin ông tha thứ cho nó, đừng để tâm đến."

Mộ Dung Ý đứng bên cạnh Ngô Mạc thị, con người đen nhánh chìm chìm, mím môi đi lên xe bò.

"Ai, người đưa nhỏ này nhanh nhanh xuống đây, tỷ tỷ của người đi trấn trên làm chính sự, cũng không phải là đi chơi lung tung." Ngô Mạc thị cả kinh, vội vàng đi lên ôm Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý lắc lắc thân thể không đáp ứng, tay nhỏ bé nắm thật chặt thành xe, tròn mắt đen liếc nhìn Ngô Mạc thị đang ôm tay của mình, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo: "Buông ra!" . Đáng tiếc, giọng nói mềm nhũn không có một tia lực sát thương.

Hàn Hàn nhìn Ngô đại gia sắc mặt càng ngày càng khó coi, một bộ dáng không nhìn được, vội vàng ngăn Ngô Mạc thị, đưa tay ôm Mộ Dung Ý lên nói: "Tốt lắm, bà nội, để cho Thanh Phong vào trấn cùng con đi. Đứa nhỏ thấy nhiều từng trái cũng tốt. Ngô lão gia, chúng ta đi thôi."

Vừa dứt lời, Ngô đại gia kéo dây cương, xe bò liền chạy đi.

Lời Ngô Mạc thị muốn nói ra cũng ở lại trong miệng, lắc đầu một cái, nhìn xe bò chạy xa mới xoay người vào nhà.

Liếc nhìn khuôn mặt âm trầm của Ngô đại gia, Hàn Hàn giả bộ không thấy, móc ra một túi hương tinh xảo từ trong lòng ngực, cười híp mắt đưa tới: "Lần trước con đi trấn trên, nghe nói bây giờ công tử đại gia đình lưu hành mang theo túi hương, một đứa bé như con cũng không hiểu những thứ này lắm, đúng lúc lần trước mua hương liệu ở trấn trên, tốt nhất là tinh khí ngưng thần* (tinh tâm, tập trung suy nghĩ), nên bản thân làm một cái, ngài cho tiểu bảo mang theo đi —— năm nay tiểu bảo phải nhập học, cũng không thể để cho người khác coi thường tiểu bảo thôn chúng ta được, đúng không?"

Vừa thấy Hàn Hàn đưa túi hương đến, sắc mặt Ngô đại gia lập tức chuyển biến tốt, nhận lấy đặt ở phía dưới mũi người người, mùi thơm nhàn nhạt từ màu thiên tử trong túi hương bay ra, hít vào vô cùng thoải mái, gương mặt lập tức vui mừng: "Lần trước tâm vài người cho tiểu bảo làm y phục, hình như nó rất thích, hôm nay người lại làm cho tiểu bảo cái túi hương, đoán chắc tiểu bảo nhất định sẽ để ý đến tỷ tỷ là người đấy! Chờ sau này tiểu bảo phát đạt, nhất định nó nhớ đến nha đầu người."

"Nghe Ngô đại gia nói, bản thân ta không có đệ đệ, cũng không phải là nên thương yêu đau lòng cho tiểu bảo đệ đệ sao. Hơn nữa, tiểu bảo khá ái như vậy, khiến cho người khác không thương cũng khó."

"Ha ha, nói tiểu bảo khá ái không phải giả, lại thông minh, đáng tiếc chính là hơi nghịch ngợm một chút, ngày ngày gây chuyện lợi hại, không biết lấy ở đâu ra nhiều mưu ma chước quỷ như vậy..."

...

Mộ Dung Ý ngồi ở một bên, nhìn khuôn mặt tươi như hoa của Hàn Hàn, không biết còn tưởng rằng tiểu bảo đó là một nhân tài có một không hai trên đời, đáng tiếc, hai ngày trước hẳn mới thấy qua tiểu bảo kia, buộc tóc đuôi sam dắt ngựa đi cười, rõ ràng chính là một đứa nhỏ phách lối vô lễ lại bất nạt kẻ yếu, cứ theo đà này, sau khi lớn lên tuyệt đối là một phế vật, thật không biết nữ nhân này lấy ở đâu nhiều từ ngữ tốt tán dương đứa bé kia như thế! (Tỷ nịnh giời mà)

Lặng lẽ quay thân thể ra chỗ khác, Mộ Dung Ý giấu mình ngồi trên xe bò, trong lòng suy tư lát nữa vào trấn làm sao bỏ rơi được Sở Hàn Hàn, liên lạc với người của mình.

"Hàn Hàn nha đầu, ta phải đi nhà Lâm lão gia, không thể đi với người, dù sao cũng đã vào trấn, người cùng tiểu oa nhi kia xuống đi thôi." Vào trấn, Ngô đại gia kéo xe bò, nghiêng đầu nói với Sở Hàn Hàn.

Hàn Hàn cười híp mắt ôm Mộ Dung Ý bước xuống từ trên xe: "Ngô đại gia, chuyện của ngài quan trọng hơn, ngài đi nhanh đi, không cần phải để ý đến con. Tự ta đi dạo ở nơi này được rồi."

"Không phải người lại đi mua một đồng đồ nữa chứ?" Trong mắt Ngô đại gia lóe lên một tia sáng kì dị. (Khinh bỉ ông này)

"Con nào có cái tiền để mua những thứ kia, hôm nay đến trấn trên là muốn mua một ít hạt giống rau để làm thức ăn, mắt thấy sắp đến ngày gieo mạ, mà trong nhà một hạt giống cũng không có."

"À, mua hạt giống rau về làm thức ăn hả. Được rồi, người đi mua đi, ta đến nhà Lâm lão gia làm công cho tới trưa, buổi trưa trở về, trưa nay người chờ ta ở nơi này, ta đưa người cùng trở về. Cũng đừng muộn quá, tiểu bảo nhà ta vẫn đang chờ bánh nướng ta mang từ trấn trên về cho hẳn đây."

"Sẽ không trì hoãn thời gian của ngài, vậy buổi trưa con ở đây chờ ngài." Hàn Hàn cười híp mắt nói: "Vừa đúng con cũng muốn mua mấy cái bánh nướng ăn cho đỡ thèm đây, vậy mua thêm cho tiểu bảo hai cái đi."

"Vậy làm sao được, như thế để cho người tiêu pha. Ha ha, tiểu bảo thích ăn mặn, đừng nên mua nhầm lẫn." (Khinh bỉ tập 2)

...

Nhìn xe bò Ngô đại gia nhanh chóng đi xa, Hàn Hàn thu hồi nụ cười trên mặt, nhìn sang đứa nhỏ trong ngực.

Mấy ngày nay Mộ Dung Ý ở dưới tình huống này giãy giụa vô vọng, đối với hành động sỗ sàng lúc nào cũng ôm của Mạc Hàn Hàn đã tập mãi thành thói quen, kỳ quái là hẳn đối với đụng chạm của Sở Hàn Hàn lại không có loại bản năng chán ghét, nên liền miễn cưỡng tiếp nhận hành động vô lễ của đối

phương.

Lúc này thấy Mạc Hàn Hàn có suy nghĩ nhìn sang, trông mắt tối sầm, đưa tay che mặt: "Làm cái gì!" Mỗi khi này con nhóc kia lộ ra ánh mắt này, hoàn toàn là * khuôn mặt mình gặp họa, mặc dù bóp không đau, nhưng cũng không thể tiếp nhận. Mặt nam nhân có thể để cho người khác tùy tiện bóp sao!

Hàn Hàn lập tức bị hành động của Mộ Dung Ý chọc cười, đưa tay cốc lên đầu hắn: "Hừ, đừng tưởng rằng tỷ không thấy khinh bỉ trong mắt ngươi, chẳng qua là tỷ khinh thường phản ứng lại với ngươi thôi! Có phải cảm thấy tỷ khẩu thị tâm phi hay không?"

Mộ Dung Ý tròn mắt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đen xì, sờ sờ đầu: "Cần rõ! Ngươi dám đánh đầu ta!"

"Xuy, còn dám nói tỷ cần rõ." Hàn Hàn siết chặt cái mũi nhỏ Mộ Dung Ý, "Tỷ không làm cần thì làm sao nhặt đứa nhỏ ngươi từ trên núi xuống chứ? Còn để cho ngươi tiêu quý này luôn cộc lốc như vậy?"

"Hừ, ai kêu ngươi nói hươu nói vượn, mở mắt nói mò." Mộ Dung Ý vuốt vuốt mũi mình bị tay Hàn Hàn véo, khinh bỉ nói.

"Sai! Tỷ thế này gọi là gặp người tiếng người nói, gặp quỷ nói chuyện hoang đường! Đây là học vấn đệ hiểu không? Tỷ nói cao hứng, ông ta nghe cao hứng, tất cả mọi người cao hứng, có sao mà không làm!"

"Nịnh nọt, bè lũ xu nịnh!" Mộ Dung Ý khinh thường hừ một tiếng, xoay xoay thân thể từ trên người Hàn Hàn xuống, bước từng bước nhỏ đi từ từ về phía trước.

"Ai, ngươi đứa nhỏ này ——" Hàn Hàn im lặng, đứa nhỏ này lớn lên tuyệt đối trở thành Bao Thanh Thiên thứ hai! Đáng tiếc, nàng không phục tùng kiểu này: "Ta đây gọi là vì giải thích lợi ích thời thế đệ hiểu không, đệ chưa từng nghe qua ‘Người tốt nhìn việc mà làm’ sao?"

Cước bộ Mộ Dung Ý dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Hàn: "Ngươi nói gì?" Nàng chỉ là một cô nương nhỏ ở thôn quê, tại sao có thể nói ra chiến thuật lý luận đặc sắc như vậy?

Hàn hàn sững sốt, cho là hắn nghe không hiểu. Được rồi, cùng đứa bé ba tuổi nói binh pháp Tôn Tử, hắn có thể nghe hiểu được mới là lạ!

"Mạnh mẽ cũng không thể coi thường mềm nhẹ mới là đạo lý đệ đã hiểu chưa? Lấy một thí dụ, khối băng mùa đông đủ cứng rắn đi? Một đập đã bể. Nước dù mềm mại chứ? Lại có thể thấm vào đất đến các địa phương, cũng tồn tại lâu dài. Ta đã nói với đệ cái này ý là, làm người nhất định phải học được cách khôn khéo, không sợ nền móng căn bản của mình thấp, tranh thủ mưu lợi cho mình, hơn nữa. . . ." Hàn Hàn nói văng cả nước miếng.

Mộ Dung Ý nhăn mặt cau mày: "Tuyệt đối ở trước mặt quyền thế, ngươi nói những thứ này đều là rắm thúi!" Xoay người tiếp tục đi.

"Há ——" Mạc Hàn Hàn thành công bị ghen.

A a —— đứa nhỏ hung dữ này, thật đáng ghét quá mà!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tìm Được Âm Vệ

Đại Tráng làm người giúp việc cho gia đình phú hộ Từ lão gia ở trấn trên, Từ lão gia ở nơi này cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm, vì vậy, Hàn Hàn rất dễ dàng tìm thấy, gõ cửa vừa hỏi, không khéo hôm nay Đại Tráng phải đi đến cửa hàng bên ngoài của Từ lão gia giúp một tay, đến tối mới trở về. Hàn Hàn suy nghĩ một chút, trực tiếp đưa giấy cho người gác cổng, nhờ người gác cổng giúp đỡ truyền đạt lại.

Chuyện xong xuôi, Hàn Hàn không vội đi mua hạt giống, mà mang theo Mộ Dung Ý đi bộ khắp nơi.

"Khó có được lúc dẫn đệ lên trấn trên một chuyến, lát nữa nhìn thấy cái gì muốn ăn, thù nói với tỷ, tỷ mua cho đệ. Trước tiên phải là đồ tốt, không được quá đắt, hiện giờ bạc của tỷ có hạn, nhưng mà, chờ tỷ kiếm tiền, tỷ bảo đảm sẽ mua cho đệ thật là nhiều đồ ăn ngon. . . ." Hàn Hàn rất hào phóng nói, nàng một lòng tin tưởng, tiêu tiền mới kiếm được nhiều tiền, không có bạc mới có động lực để kiếm về.

Mộ Dung Ý không yên lòng, một đôi mắt đen như bảo thạch cẩn thận phân biệt vị trí hiện tại của mình.

Mặc dù ở Trăm Thước trấn này có cứ điểm của hắn, nhưng mà hắn luôn luôn ít tới, vì vậy đường đi cũng không phải rất quen thuộc, chẳng qua lúc này là chọn những nơi có nhiều người mà đi, nhiều người nói rõ lên khu vực này phồn hoa, khu vực phồn hoa sẽ có cứ điểm của hắn.

"Ai, đệ đi đâu vậy? Đệ đi chậm một chút, nhiều người như vậy, cẩn thận lạc mất đệ giờ!" Hàn Hàn nói xong, nghiêng đầu chỉ thấy thân thể nho nhỏ của Mộ Dung Ý chui trong đám người, sợ hết hồn, nhanh chóng đi lên kéo lại.

"Bên này nhiều người, náo nhiệt." Mộ Dung Ý nhấp môi, nếu như không giải thích, khẳng định con nhóc này sẽ nhìn mình gắt gao.

"Xem đệ suốt ngày một bộ dáng tiểu đại nhân, tỷ còn tưởng rằng đệ không thích náo nhiệt đây." Hàn Hàn ngồi xổm xuống nửa người, cười híp mắt siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn Mộ Dung Ý: "Đi, tỷ dẫn đệ đi đến chỗ náo nhiệt." Nói xong, kéo tay nhỏ Mộ Dung Ý đi về phía trước. Nghĩ thầm, quả nhiên là đứa bé, tâm tính thích náo nhiệt là trời sinh, ngay cả một cỗ nhân tướng thành sớm như vậy cũng không thể tránh khỏi.

Nhìn Mạc Hàn Hàn kéo tay của mình, Mộ Dung Ý hơi giãy giụa một cái, mím môi, lại bỏ qua.

Tay Mạc Hàn Hàn không lớn, thậm chí cũng coi là khéo léo, trên mu bàn tay tròn trịa có đoạn da nứt lưu lại do mùa đông, trên tay có tầng tầng vết chai, sờ lên vô cùng thô ráp, ngón tay Mộ Dung Ý khẽ nhúc nhích, cảm thụ thô ráp chạm vào tay, trong lòng có chút không thoải mái, giương mắt nhìn một chút người đang lôi kéo tay mình, ánh mắt hoảng hốt, chưa từng có người nói với hắn rằng "Người nghĩ muốn cái gì, ta mua cho người", cũng chưa từng có người lôi kéo tay của hắn, nói với hắn, "Đi, ta dẫn người đi".

Cho tới nay, muốn cái gì đều là tự mình đi tranh thủ, mình chém giết đoạt lấy.

Kể từ lúc mẫu thân chết lúc mình ba tuổi, phụ thân cưới đích nữ gia tộc Tăng thị làm chính thất, cũng chưa từng nhìn qua mình dù chỉ một chút, cho dù bản thân hắn biểu hiện rất ưu tú. Đến khi hài tử Tăng thị ra đời, ưu tú của mình chính là cái đinh trong mắt, cái gai đâm trong thịt của bọn họ, nếu như không phải lúc mười tuổi ra ngoài đầu quân, có thể mình ngay cả cơ hội làm tướng quân cũng không có.

Không nghĩ tới, khi mình không ôm hi vọng với người khác, là lúc có một người kéo lại tay của mình như vậy.

Nhìn cô gái cười vui vẻ trước mắt, rõ ràng là vóc dáng không cao, rõ ràng là thân thể gầy yếu, rõ ràng là nhà chỉ có bốn bức tường, lại giống như hoàn toàn không thể ảnh hưởng gì đến nàng, hoàn toàn không thể đá động tới nàng.

Cầm bàn tay đang kéo mình, đột nhiên Mộ Dung Ý có chút khôngỡ buông ra sự ảm áp này.

"Nha, đệ ở đây ăn cái này ngoan ngoan chờ tỷ tỷ, tỷ qua bên kia nói chút chuyện, lát nữa sẽ tới tìm đệ." Hàn Hàn đưa một xiên mút quả* cho Mộ Dung Ý, chỉ vào một nhà buôn trà phía đối diện nói.

Mộ Dung Ý theo bản năng đưa tay lấy xiên mút quả, lúc này mới kinh ngạc thấy mình chẳng biết lúc nào đã cùng nàng đi tới con đường chính, ánh mắt sáng lên, nhìn xung quanh một chút, đây chẳng phải là vị trí cứ điểm của hắn ở Trầm Thước trấn sao!

Hàn Hàn nhìn Mộ Dung Ý không có phản ứng, lại khom lưng dặn dò hắn: "Nhớ nha, không thể chạy loạn, tỷ lập tức trở về. Nếu có người lạ cho đệ đồ vật gì đệ cũng được cầm lấy, càng không thể đi theo người lạ, biết không?"

Mộ Dung Ý nhìn từ lâu Như Ý một bên một cái, gật đầu: "Ta biết, người yên tâm đi đi."

Mạc Hàn Hàn kinh ngạc nhướn mi, bình thường nói với đứa nhỏ này mười câu, thì có chín câu không đáp trả, luôn thờ ơ giống như bị tự kỉ, thế nào hôm nay lại nghe lời như vậy?

Nhưng mà thời gian có hạn, mình muốn làm xong chuyện trước buổi trưa, phải nắm chặt thời gian, cũng không suy nghĩ nhiều, sờ sờ đầu Mộ Dung Ý: "Đệ chờ nhé, ăn xong mút quả này tỷ sẽ trở lại."

Nhìn Hàn Hàn đến cửa tiệm trà đối diện thương lượng cùng lão bản bên trong cái gì đó, Mộ Dung Ý cầm mút quả bước chân ngẩn lắc mình vào từ lâu bên cạnh.

"Ai, người đưa bé này là nhà ai vậy, nhanh đi ra ngoài, chỗ này không phải là nơi người có thể chạy loạn!" Tiểu nhị từ lâu đang dọn dẹp bàn trong đại sảnh, cầm một chiếc khăn lau lau, vừa nhìn thấy một đứa trẻ y phục bằng vải bông màu lục tay cầm mút quả đi vào, cho là con cái nhà ai chạy loạn, vội vàng đuổi ra ngoài.

"Gọi chương quỹ của người ra đây." Mộ Dung Ý trầm mặt, lập tức một cỗ uy áp và quý khí do sống lâu ở bề trên đổ xuống phóng ra ngoài.

Tiểu nhị cả kinh, nhìn đứa trẻ trước mắt ăn mặc bình thường, lại có khí thế bức người nhất thời đầu óc trống rỗng, đứa nhỏ này tuổi không lớn lắm, chắc khoảng ba tuổi, thế nào khí tức cao quý như thế? Trong lòng tìm không ra lai lịch đứa nhỏ, vội vàng đi đến hậu đường gọi chương quỹ.

Không lâu sau, chương quỹ đầu đội bố khăn vuông, người mặc bào tử tơ lụa màu xanh ngọc từ phía sau đi đến, nhìn Mộ Dung Ý: "Tiểu ca, người tìm lão hủ?"

Mộ Dung Ý đưa tay móc ra ngọc bội đưa tới.

Lão giả nhận lấy ngọc bội liếc mắt nhìn, nhất thời cả kinh, liếc mắt nhìn tiểu nhị bên cạnh: "Tốt lắm, người đi làm việc đi, nhớ phải lau cho khô mỗi cái bàn." Sau đó nhìn Mộ Dung Ý: "Tiểu ca, xin vào bên trong nói chuyện."

Mộ Dung Ý gật đầu, bước chân nhỏ vững vàng đi vào hậu đường.

Vừa vào nhà, chương quỹ đóng cửa lại, tay nắm ngọc bội cũng rỉ ra một tầng mồ hôi, ánh mắt nhìn Mộ Dung Ý tràn đầy cảnh giác: "Người là ai, tại sao ngọc bội kia ở trong tay người?" Tin tức từ kinh thành truyền đến, chủ tử đã mất tích mười ngày, mấy ngày trước y phục chủ tử xuất hiện ở hiệu cầm đồ Cẩm Nguyên, vẫn chưa tra ra đầu mối, bây giờ ngọc bội lại xuất hiện... Ánh mắt chương quỹ càng phát lên cảnh giác.

Cơ thể Mộ Dung Ý nhỏ nhỏ vụng vụng ngồi ở ghế chủ vị trong phòng: "Liên Cẩm đã đến đi?"

Liên Cẩm là thủ lĩnh ám vệ dưới tay hắn, trông coi tất cả ám vệ, cũng phụ trách giám thị động tác khắp nơi trong triều đình và thế lực giang hồ, đối với mình là người trung thành không hai lòng. Mấy ngày trước nha đầu cầm bảo tử của mình đi bán, dựa vào bản lĩnh ám vệ, khẳng định trước tiên sẽ truy xét được nơi này, Liên Cẩm tất nhiên sẽ tới.

Chường quỹ cả kinh, chăm chú nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Ý, rõ ràng là đứa bé, lại cho hắn một loại cảm giác nhìn xuống chúng sinh, trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ, tìm không ra lai lịch của Mộ Dung Ý, nhất thời không dám trả lời.

Nhưng Mộ Dung Ý không có kiên nhẫn để chờ hắn suy nghĩ ra, nhìn mút quả trong tay, lát nữa nha đầu kia trở lại không thấy mình, sợ là sẽ nóng nảy. Trong mắt lóe lên một chút không kiên nhẫn: "Đi kêu Liên Cẩm đến đây." Giọng nói hết sức bình thường xem là chuyện đương nhiên.

Chường quỹ do dự một lúc, đứa bé trước mắt này trong mắt xẹt qua một đạo hàn quang, trong lòng cả kinh, vội vàng đáp ứng: "Tốt, người chờ, ta lập tức đi ngay." Xoay người đẩy cửa đi ra ngoài, đến ngoài cửa xoa một chút mồ hôi, không dám trì hoãn, cầm ngọc bội hấp tấp đi về phía nhà gian trên lầu.

Một tay Mộ Dung Ý gõ cái bàn, trong lòng suy nghĩ nhất định phải tăng cường huấn luyện thủ hạ lại một lần, tốc độ quá chậm!

Đang lúc không nhìn được, cánh cửa ‘chi nha’ một tiếng mở ra, Liên Cẩm một bộ trang phục màu đen đi vào. Thấy dáng vẻ của Mộ Dung Ý thì cả kinh, đưa tay ngăn lại chường quỹ đang định nhắc chân tiến vào: "Người ra ngoài cách xa phòng ba thước, không cho bất luận kẻ nào tới gần nơi này."

Chường quỹ cả kinh, không hiểu tại sao một đứa bé nhỏ lại khiến cho Liên đại nhân coi trọng như vậy, trong lòng biết chuyện này không phải là điều mình nên hỏi, cuống quýt lui về phía sau, đứng cách ba thước canh gác bên ngoài.

Liên Cẩm thấy thế lúc này mới đóng cửa lại, ba bước thành hai đi vào trong nhà, hai tay nâng ngọc bội cong lưng quỳ xuống: "Thuộc hạ ra mắt chủ tử!" Mười năm trước hắn được tướng quân Mộ Dung Ý cứu, liền làm thiếp thân thị vệ luôn đi theo Mộ Dung Ý khắp nơi chinh chiến, khi đó độc tố Mộ Dung Ý còn chưa được chế trụ, hắn tất nhiên cũng đã gặp qua đáng vẻ nhỏ đi sau khi Mộ Dung Ý phát độc.

Vì vậy vừa nhìn thấy đứa bé trước mắt, Liên Cẩm lập tức biết, Vương gia mình phát độc! Không trách được lần này ám vệ bọn họ lật tung Trăm Thước trần và xung quanh mười dặm tám thôn cũng không tìm được chủ tử, bọn họ không hề nghĩ đến chủ tử lại đột nhiên phát độc!

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Bán manh lẫn lộn cầu xin cát giấu = $\overline{\omega}$ =

Các cô nương, các bằng hữu, không phải kín đáo, không phải do dự, yên tâm to gan gia nhập cát giấu đi, hiện tại nhẹ nhàng một chút (gia nhập giá sách), nhìn lên nhẹ nhõm dễ dàng (không cần tìm tòi).

Theo nhân vật từ từ gia nhập, Văn năng bảo đảm, chuyện xưa sẽ càng ngày càng đặc sắc, từ thôn đầu, trạch đầu đến cung đầu, tranh đầu vô hạn, đặc sắc vô hạn, cung chịu vô hạn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Quá Buru Hãn

"Sau khi trở về tất cả ám vệ tăng cường huấn luyện mười ngày!" Mộ Dung Ý cầm lại ngọc bội, giọng nói mềm dẻo nghe vào trong lỗ tai Liên Cẩm, lại có thể nghe ra giọng lạnh lùng nghiêm nghị vốn có.

"Tuân mệnh." Liên Cẩm đáp lại một tiếng, nhìn bộ dáng hiện tại của Mộ Dung Ý, trong lòng một trận khó chịu, nhìn không được hỏi: "Chủ tử, làm sao người đột nhiên phát độc?"

"Chẳng qua là có vài người nhìn không được, nghĩ muốn trở mình mà thôi, không có gì." Mộ Dung Ý khoát tay, cất kỹ ngọc bội: "Bắt được linh hồ không?"

"Thuộc hạ vô năng, cho linh hồ trốn thoát! Thịnh chủ tử trách phạt!" Về mặt Liên Cẩm áy náy, hắn cùng với mười mấy ám vệ cấp cao đồng loạt ra tay, kết quả cứ thế cho vật nhỏ kia trốn thoát, bây giờ ngẫm lại vẫn cảm thấy thực mắt mặt.

"Chuyện này không trách người, nếu dễ dàng bị bắt đi như vậy, linh hồ cũng sẽ không khó có được rồi như thế!" Mộ Dung Ý vẫn thưởng phạt phân minh, cho tới bây giờ người phát hiện ra tung tích linh hồ rất nhiều, nhưng thật sự có được lại hầu như không có. Nếu dễ dàng bị bắt được, chính mình cũng không cần vội vàng rời khỏi yến hội, tự thân xuất mã rồi.

Thấy Mộ Dung Ya không trừng phạt mình, Liên Cẩm càng áy náy: "Nhất định thuộc hạ sẽ vì chủ tử bắt được linh hồ!"

"Hướng đi hiện tại trong kinh thành thế nào?" Mộ Dung Ý không muốn tiếp tục đề tài này, hỏi ra chuyện tình mình quan tâm, bản thân trúng độc, người phía sau màn nên có chút động tác chứ.

"Sau khi chủ tử gặp chuyện không may, Âm Nhị liền cải trang thành chủ tử, ứng phó những người đó ở triều đình. Cho nên triều đình mấy ngày nay rất an tĩnh."

Mộ Dung Ý nghe vậy trong mắt xẹt qua một tia thị huyết, giọng nói lạnh lùng trước sau như một: "Hừ, bọn chúng lo lắng cố sức tính kế bốn vương như vậy, nếu bốn vương không làm cho bọn chúng thấy chút hi vọng, chẳng phải là lãng phí kế hoạch tỉ mỉ này của bọn chúng? Nói cho Âm Nhị, để cho hắn tìm một cơ hội phát độc, thả ra mọi chuyện trong triều đình."

"Vâng. Trong khoảng thời gian này chủ tử có muốn vào ở Vô Ảnh sơn trang hay không? Để thuộc hạ phái người chuẩn bị trước." Vô Ảnh sơn trang là sản nghiệp vô cùng khó hiểu của Mộ Dung Ý, chỉ chiếm diện tích mấy chục mẫu, toàn bộ trên dưới trong trang có hơn mười hạ nhân toàn bộ là người điếc, trước kia khi không áp chế được độc tố, Mộ Dung Ý mỗi lần phát độc đều vào Vô Ảnh sơn trang, phía ngoài có Âm Nhị giả bộ đáng của hắn ứng phó triều đình. Cho nên Liên Cẩm mới có câu hỏi này.

Mộ Dung Ý nhìn mứt quả trong tay: "Không cần, hiện tại bốn vương có chỗ dừng chân."

"Âm Nhất và Âm Tam cũng đã đến đây, hau là nói bọn họ cùng ở bên cạnh chủ tử đi." Liên Cẩm lo lắng nói. Mỗi lần chủ tử phát độc đều đã biến thành đứa bé, nhất điểm năng lực tự bảo vệ mình đều không có, hắn thực lo lắng, nếu không phải biết chủ tử hắn không cho phép, hắn tình nguyện chính mình lưu lại bảo hộ bên cạnh chủ tử. Trong lòng hạ quyết tâm, cho dù chủ tử cự tuyệt, chính mình cũng sẽ an bài người âm thầm bảo vệ, dù cho vì vậy mà phải chịu trách phạt.

Ngắm lại tình cảnh hiện tại của chính mình, Mộ Dung Ý thật sự không cự tuyệt: "Âm thầm bảo hộ, không có mệnh lệnh của bốn vương không cho phép hiện thân, không được đến gần bốn vương trong vòng mười trượng*." Lại nghĩ đến thân thể của chính mình, đã qua mười ngày, nhưng vẫn còn yếu ớt, một chút dấu hiệu muốn khôi phục cũng không có, ắn đường nhăn lại: "Truyền thư đến Vô Ảnh sơn trang, kêu Mộc Phong đến."

*1 trượng = 4,7 mét

Liên Cẩm cả kinh: "Chủ tử, thân thể người?" Mộc Phong xuất thân từ thần y cốc, là đệ tử cốc chủ đặc ý nhất, ở trên giang hồ xưng là tiểu thần y chi, thân thể của Mộ Dung Ý luôn do hắn điều trị, hiện đang ở Vô Ảnh sơn trang. Chỉ là mỗi lần sau khi phát độc Mộ Dung Ý bảy ngày, cơ thể sẽ tự động phục hồi như cũ, cho nên rất ít khi tìm hắn, bây giờ lại chủ động đề xuất nói hắn qua đây. . . . Liên Cẩm không thể không nghĩ nhiều một chút.

Mộ Dung Ý khoát tay: "Không có gì." Từ trên ghế ngồi xuống: "Người trở lại kinh thành đi, có chuyện gì bốn vương cho Âm Nhất liên hệ với người." Trong lòng nhớ đến Hàn Hàn, lúc này không biết tiểu nha đầu kia làm xong việc chưa. Vội vàng dặn dò vài câu, cầm mứt quả đi ra từ lâu Như Ý.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, chỉ thấy Hàn Hàn thần sắc lo lắng kéo một người đi đường hỏi: "Người có nhìn thấy một đứa bé trai hay không, da trắng, mắt lớn, cao như vậy, mặc áo bông màu xanh, cầm trong tay một xâu kẹo hồ lô đường."

Người qua đường lắc lắc đầu, Hàn Hàn buông nàng ra, lại vội vàng lôi kéo người tiếp theo hỏi.

Mộ Dung Ý ngần ngại nhìn chằm chằm một màn trước mắt, đáy lòng đóng băng lại nổi lên một tia gọn sóng, nhìn bộ dáng Hàn Hàn gấp đến độ muốn khóc, trong lòng hơi hơi ấm áp, không hiểu sao lại cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không đầy đủ dinh dưỡng kia lại có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành.

Hàn Hàn thật sự nóng nảy, vừa rồi chính mình đi qua nói chuyện làm ăn cùng lão bản tiệm trà, chẳng qua là muốn mượn đất trống phía trước tiệm trà buôn bán đồ ăn, dùng lò lửa trong tiệm, chính mình mỗi tháng phải nạp cho tiệm trà một lượng bạc làm tiền thuê, mặt khác còn phải trả 500 văn phí lò lửa.

Cái này đối với lão bản tiệm trà mà nói quả thực là miếng bánh thịt từ trên trời rơi xuống, lò lửa có sẵn, bình thường đều phải đặt, hiện tại cho mượn liền có thể vô duyên vô cớ thu nhập được 500 văn, vì cái gì không cho? Đến cả đất trống phía trước, lại càng không có tổn hao chi phí gì, cho người ta dùng có thể thu nhập được một lượng bạc, với hắn mà nói quả thực là nhặt được tiền nghỉ lớn, ý kiến Hàn Hàn vừa nói ra, lão bản tiệm trà miệng đầy đáp ứng, giống như còn sợ Hàn Hàn đổi ý, vội vàng viết giấy khế ước nửa năm, cùng Hàn Hàn mỗi bên ký tên, một người cất kỹ một phần, Hàn Hàn trước đó còn thanh toán tiền thuê một tháng.

Hàn Hàn lựa chọn khối đất trống phía trước từ lâu Như Ý này, tự nhiên là có nguyên nhân.

Nếu nàng đã muốn làm ăn lớn, dựa vào quán nhỏ đương nhiên là không được, nhất định phải có nhân mạch và tài lực mới được, mà hai thứ này lại hoàn toàn là khiếm khuyết của nàng, rơi vào đường cùng nàng liền xem xét từ lâu Như Ý, từ lâu Như Ý là từ lâu lớn số một số hai ở trấn trên, tài lực nhân mạch mọi thứ không thiếu, vừa lúc có thể thỏa mãn nhu cầu của nàng.

Nếu chính mình tùy tiện tìm bản bạc, khẳng định lão bản từ lâu Như Ý hẳn không để ý đến nàng, suy tư mãi, đành vận dụng chiến thuật quanh co này.

Lúc này trước tiên bỏ ra ít tiền, nâng tin tưởng dựa vào trù nghệ chính mình cùng với danh bài đồ ăn ở thế kỷ hai mươi mốt, buôn bán của mình tất nhiên sẽ thịnh vượng. Cứ như vậy, con cá lớn từ lâu Như Ý tất nhiên sẽ cắn câu, lui một bước, cho dù đối phương không cắn câu, sau này nếu mình muốn phụ thuộc vào từ lâu khác, cũng có vốn để đàm phán.

Tuy Hàn Hàn không hiểu việc buôn bán, nhưng là trong phạm vi sinh vật và lý luận cộng sinh có lợi vẫn biết đến, giống như hải quỳ và cà hê, Tê Ngu cùng Tê Ngu chìm. Song phương cùng hỗ trợ lẫn nhau có lợi, mà chính mình cũng chắc chắn phụ vào tầu lâu Như Ý từng bước một lớn mạnh. Những thứ này lúc lần trước nàng đi bộ ở trên trần đã nghĩ tốt rồi.

Hàn Hàn quy hoạch cực kỳ hảo, chính mình đi cùng tiệm trà lão bản bàn luận về chuyện làm ăn, sợ mang theo đứa nhỏ bất tiện, lúc này mới nói Mộ Dung Ý ở chỗ cũ, không nghĩ tới mình thảo luận việc làm ăn vô cùng thuận lợi, nhưng trở về lại không thấy Mộ Dung Ý.

Hàn Hàn lập tức suy nghĩ hoảng loạn, sợ Thanh Phong bị người khác lừa đi, xem trong những bộ kịch ngôn tình, cổ đại đúng là không hề thiếu quan lại quyền quý thích luyện đồng.

Tại xã hội cũ coi mạng người như cỏ rác này, Hàn Hàn quả thực không dám nghĩ đến, Thanh Phong là một đứa bé xinh đẹp như vậy, lỡ may rơi vào tay những quý nhân kia sẽ như thế nào đây, nhất thời càng luống cuống, giữ chặt một đại thẩm gần như là muốn khóc nức lên: "Đại thẩm, xin hỏi người có nhìn thấy một đứa bé hay không, cao như vậy, mặc áo bông màu xanh, trông rất là đáng yêu, là con trai. . . . Đúng rồi, trong tay còn có cây kẹo hồ lô đường, rõ ràng vừa rồi hắn còn ở đây, như thế nào mới chớp mắt đã không thấy tăm hơi... Biết như vậy, ta đã không bỏ lại mình hắn rồi. . . ."

"Người xem đứa bé kia có phải hay không?" Đại thẩm mới từ tầu lâu Như Ý đi tới, bởi vì thấy bộ dáng Mộ Dung Ý đáng yêu, nên nhìn nhiều hơn, giờ nghe tiểu cô nương trước mắt này thương cảm hỏi, trong lòng không dám xác định, chỉ vào Mộ Dung Ý.

Hàn Hàn nhìn theo phương hướng đại thẩm chỉ qua, chỉ thấy Mộ Dung Ý nho nhỏ đứng ở trước cửa tầu lâu đang nhìn mình, cầm trong tay xâu mứt quả mình mua cho hắn.

Trong lòng lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhất thời một cỗ lửa giận dâng lên, gần như là chạy tới, kéo cánh tay nho nhỏ của Mộ Dung Ý, tay phải liên tục đánh vào mông của Mộ Dung Ý: "Không phải nói đệ không được chạy loạn sao! Người nào cho đệ chạy loạn! Xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ! Đứa nhỏ ngu ngốc này!"

Ám Nhất Ám Tam âm thầm bảo hộ Mộ Dung Ý triệt để bị ngốn ngang trong gió, đồng thời trừng to hai mắt: Nữ tử này là người nào? Quá đặc biệt quá bu hân rồi! Mông Nhiep Chính vương cũng dám đánh! Không muốn sống nữa sao! Muốn chết cũng không cần lựa chọn phương thức thảm thiết như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiep Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quá Gây, Ngồi Cấn Đau Mông

Editor: Ôp

Ám Nhất và Ám Tam nháy mắt mơ mộng các loại hành hạ Mạc Hàn Hàn phải nhận, chết theo phương thức thảm thiết nhất, chỉ còn chờ chủ tử nhà mình lên tiếng, liền xắn tay áo xông lên bắt người.

Đội hồi lâu cũng không phản ứng gì, cả hai liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, chẳng lẽ chủ tử vẫn chưa nghĩ ra nên để nàng chết như thế nào? Không thể nào? Một kẻ dám trái ý chủ tử, không phải trước tiên đều bắt lại, sau đó sẽ giải quyết bằng 18 loại khổ hình sao? Chẳng lẽ cơ thể chủ tử nhỏ đi nên đọc ác. . . . Không phải... Là uy nghiêm cũng thay đổi? Không có khả năng nha...

Mộ Dung Ý cũng bị hành động của Hàn Hàn làm sợ ngây người, mãi đến khi trên mông truyền đến cảm giác rõ ràng sâu sắc mới giật mình, thế mà mình lại bị đánh!

Chính! Là! Đánh! Mông! Hắn!

Quả thực là không thể nào dễ dàng tha thứ! Lần trước có thể nói là cử chỉ vô ý trong lúc ngủ mơ, hiện tại đúng là chân chân thực thực tinh táo! Quả nhiên mình quá nhân từ đối với nàng, mới khiến cho nàng hếch mũi lên trời!

Nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý trở nên âm trầm, bên trong con ngươi đen nhánh từ từ tụ tập khí tức kỳ dị, mây đen tầng tầng trùng điệp giống như dự báo giông bão sắp tới, xẹt qua ánh sáng tia chớp thật dài. Vừa định hô âm vệ, thì thân thể nho nhỏ của mình trong nháy mắt bị Hàn Hàn không vững ôm vào trong lòng, giọng nói nghẹn ngào từ bên tai truyền đến: "Đệ làm tỷ sợ muốn chết, đệ đúng là một đứa nhỏ không biết lo lắng mà! Nếu như đệ bị người khác bắt cóc thì phải làm sao bây giờ!" Ngay sau đó trên cổ áo ướt sũng nhỏ xuống giọt chất lỏng.

Mộ Dung Ý hơi mím môi, khí tức kỳ dị trong mắt tán đi, tay nhỏ sờ sờ chất lỏng ướt át trên cổ áo, ánh mắt trầm trầm, cái gọi là người nhà hận hận không thể chết, tất cả sự môn đều khắc nghiệt huấn luyện hành hạ, cấp dưới lại càng coi hắn như chiến thần không gì làm không được, đây là lần đầu tiên có người vì hắn rơi lệ, trong lòng nói không nên lời cảm giác gì, giọng nói cũng không tự giác mà nhu hòa xuống: "Lần sau sẽ không như vậy." Nhìn nàng thành tâm thực sự trong lòng lo lắng cho mình, hắn không nên so đo đối phương vô lễ.

"Đệ còn dám có lần sau!" Tiếng Hàn Hàn nháy mắt cất cao, đứng lên trên cao nhìn xuống nhìn Mộ Dung Ý, hung tợn uy hiếp: "Nếu đệ dám có lần sau, tỷ

liền nhốt đệ ở trong nhà, không cho đệ đi đâu được!"

Lông mày Mộ Dung Ý cau lại, lại uy hiếp mình! Chỉ là làm sao mình bị uy hiếp không hề tức giận, thậm chí trong lòng còn ngọt ngào? Nhất thời chân mày càng nhíu chặt hơn.

Muốn nói chuyện, đã bị Hàn Hàn thô lỗ cắt ngang: "Ngậm miệng! Bấy giờ tỷ không muốn nghe đệ giải thích! Nói cho đệ biết, lúc này tỷ đang rất tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng! Trước khi con tức chưa tiêu đi, không muốn nghe đệ nói chuyện!" Nói xong xoay người rời đi.

Mộ Dung Ý im lặng, hẳn có nói muốn giải thích sao? Thôi, không so đo cùng nàng vậy! Miệng cắn mứt quả, chân đi bước nhỏ bình tĩnh theo sau, nhìn nì, cái này ăn vào vừa ngọt lại vừa chua, không thích! Đang định ném xuống, nhìn bóng dáng đơn bạc tiêu nha đầu phía trước, ma xui quỷ khiến cắn thêm phát nữa, đối phương đã ăn cần "hình bộ" mình thế này, cố gắng ăn vậy.

Ám Nhất nhìn Ám Tam: "Chủ tử cứ đi như vậy?" Bất khả tư nghị* quá!

* Bất khả tư nghị: Không thể tin tưởng được

Ám Tam nhún nhún vai: "Hắn là thế." Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao? Tại sao vừa rồi trước mắt mình xuất hiện ảo giác?

Ám Nhất: "... " Quá kinh sợ rồi ! Lại có người dám đánh mông chủ tử, đánh xong còn có thể hoàn chỉnh sống sót!

Ám Tam: "... " Quá sùng bái, thì ra còn có kẻ sau khi sờ đuôi lão hổ vẫn có thể vui vẻ tiếp tục sống nha! Thần tượng nha!

**

Mua xong hạt giống rau, lại mua năm cân bột mỳ, ba cân thịt béo, nghĩ nghĩ, Hàn Hàn mua thêm một chút gia vị, gia vị ở thời đại này vẫn không đầy đủ hết, nhưng một chút hạt tiêu, cây thìa là, các loại gia vị thông thường vẫn có.

Nhìn mấy gia vị đơn giản này, Hàn Hàn nhăn mi, miễn cưỡng tiếp thu, nghiền nát một chút thả vào trong miệng nếm thử, may mà thời đại này chất lượng gia vị còn rất cao, lúc này lông mày nhíu lại mới thoải mái.

Nhìn mặt trời càng ngày càng lên cao, Hàn Hàn không kịp xoay chuyển nữa, vội vàng dùng bạc còn dư mua mấy cái bánh nướng, mang theo Mộ Dung Ý nhanh chóng đến công trấn tập hợp với Ngô đại gia.

Lúc hai người đến công trấn, Ngô đại gia còn chưa trở lại.

Đồ vật cầm trong tay tìm nơi sạch sẽ để xuống, chính mình cũng ngồi ở một bên trên tảng đá, lúc này Hàn Hàn mới nhìn về phía Mộ Dung Ý vẫn trầm mặc không nói đi theo sau mình.

Đi nửa ngày, hỏa khí trong lòng đã sớm giảm xuống, nhìn Mộ Dung Ý nhướng mày lên giống như một bộ đáng rồi rầm muốn nói lại không biết nói cái gì, Hàn Hàn "Xuy" một tiếng nở nụ cười, vẫy tay: "Lại đây."

Quả thật là Mộ Dung Ý đang rồi rầm, lẽ ra là nếu có người dám hết một tới hai, hết hai tới ba lần uy hiếp hắn như vậy, theo như tính tình của mình, nhất định là ngũ mã phanh thây đối phương, nhưng làm sao mình lại dễ dàng tha thứ cho con nhóc này cứ hết một tới hai, hết hai tới ba lần như thế?

Chính mình bị uy hiếp xong rồi còn có thể lạnh nhạt ăn xong cái thứ chua ngọt đáng ghét đó, chuyện này quả là không bình thường rồi! Thậm chí nhìn tiêu nữ nhân kia một đường mặt trầm xuống không để ý đến mình, vậy mà bản thân lại có chút chột dạ nho nhỏ!

Qua 28 năm, lần đầu tiên hắn cảm nhận được loại cảm giác này, thực sự không phải cùng một dạng như chán ghét!

Đang rồi rầm, thấy Mạc Hàn Hàn vẫy tay về phía hắn, vốn định lạnh lùng nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới, nhưng bước chân không khống chế được mà đi đến.

Nhìn đứa bé không được tự nhiên đang đi tới, Hàn Hàn ôm hắn đặt thân thể nhỏ nhỏ lên đùi mình, tay cầm lấy hai chân nhỏ xoa xoa: "Đi đoạn đường dài như vậy, có đau chân không?" Lúc tức giận, mình lại quên mất đứa bé này vốn là công tử trong gia đình phú quý, nhìn thân thể nhỏ trắng trẻo mềm mại kia thì biết lúc trước tuyệt đối chưa gặp qua khổ sở, đột nhiên bây giờ phải đi một đoạn đường dài như vậy, sợ là lòng bàn chân đã nổi bọng nước đi? Thật sự là tính tình ngang ngược, một môi cũng không biết nói chuyện sao?

Hàn Hàn đau lòng ngồi im suy nghĩ, trên tay vẫn không ngừng xoa bóp.

Làm một chuyên gia lâu năm trong ngành y học, nàng tự nhiên biết được mát xa chỗ nào là có lợi cho tuần hoàn máu chảy, càng có thể thả lỏng cơ thể.

Bị Hàn Hàn ôm ấp quen, Mộ Dung Ý có thể cực kỳ thân thiện tiếp thu chiêu cố thân mật của Hàn Hàn, còn nói, như vậy vẫn thật là thoải mái.

Mộ Dung Ý hít mất hương thụ, nghiêng đầu lại gần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, làn da vẫn vàng vọt, nguyên nhân đại khái là lao động trên mặt đất trong thời gian dài, thậm chí có chút thô ráp, chỉ là so với lúc ban đầu thấy nàng, khí sắc đã tốt hơn rất nhiều. Hẳn là do bán bộ cầm bảo kìa của mình, nên mấy ngày nay thức ăn khảm khá hơn chút đi?

Cho dù như vậy, cơ thể của nàng vẫn gầy yếu giống như một trận gió có thể thổi bay, nhìn không được mở miệng: "Sau này ngươi ăn cơm nhiều hơn

chút."

Mạc Hàn Hàn kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Dung Ý, đứa bé kiêu ngạo này là đang quan tâm đến mình sao?

Mộ Dung Ý không được tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, di chuyển di chuyển cái miệng nhỏ, lỗ tai hơi hơi phấp phồng: "Người quá gầy, ngồi cần* đau miệng."

*Cần: Chạm vào vật lồi ra cảm thấy khó chịu hoặc bị tổn thương. Ý trong câu này có nghĩa là Hàn tỷ quá gầy □ nhiều xương □ Phong ca ngồi lên đau miệng □)

Cái mũi của Mạc Hàn Hàn gần như là bị chọc giận cho méo lệch, nàng đã nói mà, đứa nhỏ kiêu ngạo hung dữ như thế này, làm sao có thể quan tâm đến mình. Thì ra là ngồi cần đau miệng! Nàng cũng không phải sơ pha, dựa vào cái gì trở nên mềm mại được!

Chính mình tốt bụng giúp hắn bóp chân, vậy mà hắn còn dám ghét bỏ mình gầy, được rồi, tuy nhiên hiện tại cổ thân thể này của nàng quả thật là quá gầy, so với dân chạy nạn ở Châu Phi không khá hơn bao nhiêu, nhưng đây không phải trọng điểm có được hay không, trọng điểm là hắn cũng dám ghét bỏ mình!

Hàn Hàn bồng thân thể của hắn để hắn lên trên đất, xoa bóp của hắn khuôn mặt nhỏ: "Đệ mập như heo, tỷ còn không có ghét bỏ đệ nặng đấy, đệ lại còn kén cá chọn canh. Tỷ hiện tại tay đau, chính đệ ngồi xoa bóp đi!"

Ám Nhất Ám Tam yên lặng xoay người, chủ tử là heo? Bọn hắn có thể làm bộ như không nghe qua được hay không? Vì chủ tử anh minh thần võ, khi phách hung hãn của bọn họ bị ai!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Làm Lồng Hấp

Nếu muốn buôn bán, thứ đầu tiên Hàn Hàn suy tính chính là bán bánh bao, hơn nữa còn là bánh bao hấp cùng sủi cảo.

Thời đại này vẫn chưa có bánh bao hấp, toàn bộ đều là bột lên men chưng lên thành bánh bao, vỏ dày không nói, bởi vì gia vị pha trộn không cân đối chính xác, nên ăn không được ngon lắm, khi ăn chỉ thấy khá hơn một chút so với bột mì.

Cổ đại không có bột để làm men, bột cần lên men trước đây đều được quấy đều, thả vào trong hũ cho nó tự nhiên biến chất, lên men, lúc sử dụng thì lấy thứ được lên men đã tốt này ra rồi dùng nước ấm vò nát, làm thành từng cục men, sau đó đổ thật đều bột mì lên, cuối cùng là che kín đặt vào phía trên lò sưởi trong phòng cho nóng, phía trên che chắn thật dày để giữ ấm, sau đó đun nóng trong lò, khoảng hai canh giờ sau, bột đã tốt rồi.

Mặc dù Ngô Mạc thị làm bột mì lên men, nhưng Hàn Hàn ghét bỏ vì quá tốn thời gian, đây cũng chính là một nguyên nhân khác nàng lựa chọn làm bánh bao hấp.

Bánh bao hấp và sủi cảo không cần bột lên men cũng có thể làm, bớt đi một trình tự làm việc, hơn nữa làm như vậy còn tiết kiệm nhân bánh, bởi vì da mỏng, nên khi làm xong, mùi thơm dễ dàng tản ra, hấp dẫn người khác muốn ăn.

Có quyết định, Hàn Hàn vừa về tới nhà, liền giao thịt lại cho Ngô Mạc thị, dặn dò bà khi nấu thì để lại ít mỡ, mỡ còn dư lại đó sau này có thể dùng để rán thức ăn.

Mình ôm một cân bột đi tìm Ngô thợ đan tre nửa trong thôn.

Ngô thợ đan tre nửa và Ngô đại gia là họ hàng, Ngô gia là họ lớn trong thôn, trong thôn gần như là một nửa người họ Ngô. Cẩn thận suy tính, Ngô thợ đan tre nửa và Ngô đại gia cũng coi như là ra khỏi ba đời thân thích, bình thường cũng không thân thiết với nhau, so với Ngô đại gia, Ngô thợ đan tre nửa là người trung hậu.

"Ôi, đây không phải là nha đầu Hàn Hàn sao? Trước đây nghe nói người và bà nội của người bị bệnh, ta lại bận rộn quá, không có sang thăm được, hiện tại xem xét, thân thể người đã tốt lên rồi hả?" Hàn Hàn mới vừa vào trong thôn, liền chạm mặt với mấy người đang nói chuyện, vừa thấy nàng tới đây, một nữ nhân ở bên trong có thân hình hơi mập, mặt tròn trịa, da ngăm đen cười híp mắt chào hỏi.

Con người Hàn Hàn híp lại, từ trong trí nhớ nguyên chủ lưu lại, nàng biết, nữ nhân trước mắt này họ Mễ, hình như có trượng phu là cháu của Ngô đại gia, bình thường đều hai mặt, rất thích tán gẫu. Nghĩ như vậy, nàng nâng lên một khuôn mặt tươi cười: "Thì ra là Mễ tẩu tử. Làm phiền tẩu nhớ thương, ta và bà nội đều tốt. Mấy ngày không thấy, Mễ tẩu tử càng thêm phúc hậu rồi, mọi người cũng trẻ ra rất nhiều."

"Xem cái miệng nhỏ nhắn người nói này." Mễ tẩu tử cười một tiếng, trên mặt vui vẻ đến nở hoa: "Không trách được Ngô đại gia thích người như vậy, ở nhà khen người cái nọ cái kia không ngừng." Nói xong rồi nhìn về phía mấy cô gái một bên cười: "Các người biết không, đại bá kia của nhà ta cực ít khen người, không nghĩ tới lại liên tiếp khen nha đầu Hàn Hàn này mấy ngày, nói là có ánh mắt chọn y phục độc đáo, nha đầu này tặng cho tiểu bảo một

tắm vải làm quần áo, mặc trên người tiểu bảo nhìn vào vô cùng lạnh. Đại bá nhà ta nói, đứa bé hai nhà chúng ta cộng lại, cũng không bằng phần nhỏ của nha đầu Hàn Hàn đâu."

"Cái gì? Hàn Hàn cho Ngô tiểu bảo một tấm vải làm quần áo?" Một giọng nữ bén nhọn vang lên, lúc này Hàn Hàn mới phát hiện Nhị thẩm Ngô Trần thị cũng đứng ở đây.

Nhị thẩm này đương nhiên cũng không phải là họ hàng gì, sau khi nhi tử của Ngô Mạc thị là phụ thân của nguyên chủ qua đời, bà liền sống qua ngày cùng nguyên chủ, tổ tôn hai người sống nương tựa lẫn nhau.

Ngô Trần thị này là con dâu thứ hai của đệ đệ ông nội, cũng coi như là đường thâm* (thâm bên họ nội) của nguyên chủ.

Nguyên bản trước đây, hai nhà còn lui tới với nhau, sau này do ông nội và phụ thân của nguyên chủ lần lượt qua đời, ở trong mắt người trong thôn, khuê nữ sinh ra cho người khác nuôi trong nhà, không coi là người trong nhà, vì vậy căn bản là không nhìn Mạc Hàn Hàn vào trong mắt, huống chi Hàn Hàn còn theo họ mẹ.

Về phần Ngô Mạc thị, trọng phu chết làm quả phụ, càng thêm nửa điểm quan hệ với Ngô gia cũng không có. Vì vậy hai nhà đã sớm chặt đứt lui tới.

Đứt đường lui tới, nhưng Ngô Trần thị cũng cảm thấy nếu bàn về quan hệ mình và Mạc Hàn Hàn mới chính là người thân thích, có chỗ tốt đương nhiên là phải trước tiên nhìn vào nhà mình, làm sao có thể tiện nghi cho người ngoài, nên lập tức rất mất hứng nhìn Mạc Hàn Hàn một cái: "Hôm qua Kim ca nhà ta muốn chuẩn bị quần áo mới, đây chính là đệ đệ của ngươi, sáng mai ngươi cái cầm bốn thước vải đến, cho đệ đệ ngươi làm một bộ y phục đi." (Ôp: Như đúng rồi :V)

Mạc Hàn Hàn kinh ngạc liếc nhìn nàng, nàng lấy mặt mũi ở đâu mà lớn như vậy? Cứ thế liếc mắt nhìn là muốn đông muốn tây của mình? Lại còn lấy cái loại tự tin ở đâu ra cho rằng mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời của nàng?

Nhưng bây giờ còn không phải là thời điểm xé rách mặt, lập tức nhướn mi cười nói: "Đúng là ta cũng nên chiếu cố đệ đệ một chút, trước đó vài ngày lên núi hái được chút đồ nên đổi tiền mua ba thước vải bông, vốn là suy nghĩ muốn hiếu kính thăm thăm, ai ngờ những năm nay ăn uống không đủ, thân thể quả là ốm yếu đi chút, cho nên bị bệnh, liên lụy đến cả bà nội chiếu cố ta cũng bị bệnh. Cái này Mễ tiểu tử cũng biết. Chính là suy nghĩ trong lúc bị bệnh nếu thăm thăm, thúc thúc hay là đệ đệ hoặc bất kỳ ai cũng được đến đây, liền gọi các người mang vải về, ai ngờ lại đợi không được! Ta suy nghĩ, có lẽ là thăm không muốn vào xem bà nội và ta sợ lây bệnh đây, tuy hết bệnh nhưng cũng không dám đi qua, nhìn bảo ca đáng đáng khả ái, cái này không phải là lo nhiễm bệnh cho bảo ca sao. Nếu Nhị thẩm há mồm nói muốn với tiểu bối là ta đây thì ta cũng không thể không để lại, chẳng qua là hiện tại thực sự không còn, chờ ngày nào đó ta kiếm được rồi hãy nói." (Tỷ nói thâm thật, bà đòi 4 thước, tỷ nói chỉ đổi được 3 thước =)))

Ta và bà nội bệnh nặng các người đều không tới cửa nhìn một cái, loại người bạc tình bạc nghĩa, trước kia thì liền dứt quan hệ, chính người bất kính trưởng bối, không thương tiểu bối, hiện tại há mồm với một tiểu bối là ta đây muốn đồ. Người thật không biết xấu hổ!

Người ở chung quanh nghe hiểu, mặc dù không nói lời nào, nhưng ánh mắt nhìn Ngô Trần thị lại nhiều hơn một tia khinh thường cùng châm chọc.

Ngô Trần thị tự nhiên cũng nghe ra ý tứ trong lời nói, nhất thời gương mặt đỏ lên, trong lòng xấu hổ, nha đầu này trước kia cái miệng như hồ lô im thin thít, lúc nào thì trở nên nói như vậy! Gần như chỉ muốn tìm cái động chui vào, muốn nổi giận, nhưng nha đầu chết tiệt kia nói rất cẩn thận, người ta chưa nói không cho, chẳng qua là phát hiện đang không có, chờ lúc có rồi hãy nói. Còn không phải một câu nói? Dứt khoát nói lời suông, cũng không sợ bị thiên lôi đánh!

Mạc Hàn Hàn lại không nhìn tới nàng, thời gian của mình quý báu, không có thời gian cùng mấy người đàn bà lắm chuyện này dông dài, tiếp tục đi về phía nhà của Ngô thị đan tre nữa.

Mễ tiểu tử nhân mắt, nhìn Mạc Hàn Hàn mang theo cái túi vải nhỏ cười nói: "Nói ra, đứa nhỏ Hàn Hàn này cũng là người tùy tiện, nhìn bộ dáng như vậy, chắc là định tặng đồ cho nhà ai nữa cũng nên, túi vải kia nhìn như đựng bột mỹ kia?" Lại nhìn nhìn Ngô Trần thị: "Có câu, phú ngày cùng quá (thời kỳ phú quý chuyển sang nghèo nàn), cuộc sống mới có thể lâu dài. Trước mắt nhìn vào, nhà Hàn Hàn cũng không tính là giàu có, cứ tiêu tiền như nước như vậy làm thế nào được. Hàn Hàn từ nhỏ không có cha nương quản giáo, người làm thâm chính là một nửa nương rồi, nên nhìn kỹ một chút, ngày nào đó bị thua thiệt, còn không phải là tổn thất Ngô gia của ngươi?" Lại trực tiếp mang Ngô Mạc thị đi qua, không cần nói nhiều.

Lòng Ngô Trần thị trầm xuống, trước kia nhìn hai bà cháu nhà kia một nghèo hai trắng, dính vào cũng chỉ có cho đi rồi chia sẻ, lúc đó mới dừng lui tới, bây giờ nhìn bộ dáng Hàn Hàn như vậy, vừa đi cho vải vừa đi cho bột mỹ, chẳng lẽ lên núi nhặt được bảo bối, nên phát tài? Không được, phải trở về nói chuyện thật tốt với gia chủ mới được.

Cũng chẳng quan tâm đến Mễ tiểu tử nói cái gì, quay đầu đi về nhà.

Hàn Hàn tất nhiên không biết các nàng tiểu tính toán những thứ này, chỉ là nếu có biết cũng không để ở trong lòng.

Lúc này nàng theo đường đi trong trí nhớ nguyên chủ, đi tới trước một cửa gỗ.

Ngô thị đan tre nữa là người không vợ, cùng nhi tử nhi tức (con trai, con dâu) sinh hoạt chung một chỗ, bình thường giúp người khác đan rổ, sợi linh tinh đôi chút cái ăn.

Hàn Hàn tới, thấy ông đang ngồi ở trên ghế con làm cái sọt.

"Ngô đại thúc, người đang làm sọt à." Hàn Hàn thuận thực đi đến, lên tiếng chào hỏi.

Nghe được giọng nói của Hàn Hàn, Ngô thị đan tre nửa ngẩng đầu lên, trên mặt ngăm đen tràn đầy mồ hôi. Thấy Hàn Hàn, để sọt xuống: "Nha đầu Hàn Hàn hả, tại sao ngươi tới đây?"

"Đương nhiên là nhờ Đại thúc giúp một chuyện." Hàn Hàn cười hi hi cầm bột mì trong tay đưa tới: "Con muốn làm hai mươi cái lồng hấp nhỏ, đại thúc ngươi chừng nào thì có thể làm tốt?"

Ngô thị đan tre nửa nhận lấy túi vải vừa thấy, nhất thời cả kinh, trả túi vải trở về: "Đại thúc có thời gian liền chuẩn bị cho ngươi, bột mỳ này ngươi mang về đi, đại thúc không thể nhận." Lúa mì ở cô đại sản lượng không cao, vì vậy bột mỳ trong thôn cũng được coi như là vật quý, nhất là bây giờ vừa mới vào mùa xuân, thời điểm lương thực thiếu hụt nhất. Ngô thị đan tre nửa biết tổ tôn hai người Hàn Hàn sống qua ngày khổ cực, nơi nào chịu thu thứ "quý giá" như vậy.

Hàn Hàn lắc đầu: "Đại thúc, ngươi hãy thu đi, sau này con còn có việc muốn phiền toái ngươi, như ngươi vậy, chẳng lẽ không muốn sau này con tới cửa?"

Nghe Hàn Hàn nói như vậy, Ngô thị đan tre nửa cũng không tiện từ chối nữa, cắt xong bột mì, nhớ tới Hàn Hàn nói lồng hấp nhỏ thì cau mày: "Lồng hấp lớn không được sao? Ngươi làm cái nhỏ hơn làm gì? Phải nhiều cái nhỏ mới được?"

Hàn Hàn thấy Ngô thị đan tre nửa không cự tuyệt nữa, lập tức mặt mày hớn hở: "Con muốn nhỏ tất nhiên có chỗ hữu dụng, đại thúc, con đã nói với ngươi, lồng hấp này nếu như mà lớn thì..."

Sau khi Hàn Hàn đi, Mộ Dung Ý lắc lắc tiểu thân thể từ từ bước thong thả ra khỏi nhà, nhìn xung quanh một chút không có ai, khuôn mặt nhỏ trầm xuống: "Ra ngoài!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ta Không Cần Ngươi Chiếu Cố

Editor: Ôp

Trong nháy mắt Âm Nhất Âm Tam xuất hiện trước người Mộ Dung Ý, quỳ gối xuống: "Chủ tử!"

Mộ Dung Ý liếc nhìn bọn hắn, thu hồi ánh mắt: "Bốn vương đi rồi, trong cung yến có chuyện gì phát sinh?" Ở tửu lâu Như Ý thời gian ngắn không kịp hỏi, lúc này mới có thể hỏi một phen rõ ràng.

Âm Nhất cung kính trả lời: "Nam Cung đại nhân uống quá chén, được nội thị nâng ra ngoài, hoàng thượng nạp trường nữ Tào Thái Phụng của binh bộ thượng thư Tào Thuận Đức, phong làm quý tần."

Tà đô ngự sử Nam Cung Thanh làm quan thanh liêm, khuyết điểm duy nhất chính là thích rượu như mạng, nhiều lần trong yến hội uống quá chén, cũng không có gì kỳ quái. Nhưng mà hoàng thượng đột nhiên nạp nữ nhi của binh bộ thượng thư... Trong mắt Mộ Dung Ý xẹt qua ánh sáng nguy hiểm, lộ ra một nét cười lạnh, vài ngày không đánh, trái lại một đám không đứng yên.

Âm Nhất rút cổ, mỗi lần chủ tử lộ ra loại biểu tình này, là nói lên có người gặp xui xẻo, vì hoàng thượng và Binh Bộ Thượng Thư bị ai.

Âm Tam lớn mật nói: "Thủ hạ đi giáo huấn bọn họ một phen?"

Mộ Dung Ý không để ý tới: "Hướng đi trong phủ như thế nào?"

"Tăng thị kiếm có ra mắt Vương gia hai lần, đều bị Âm Nhị đuổi ra." Thấy Vương gia không để ý tới vấn đề của mình, biết là ngài không đồng ý, gấp chủ tử nhà mình lại đặt câu hỏi, Âm Tam nhanh chóng trả lời.

Bọn hắn biết Vương gia từ nhỏ phải chịu nghiêm khắc, khát khe, bởi vậy nhìn Tăng thị cực kỳ không vừa mắt, nếu không phải sợ liên lụy đến thanh danh kính mẫu trên lưng Vương gia, bọn hắn đã sớm thiên đao vạn quả Tăng thị, không để bà ta sống đến bây giờ.

Nhưng muốn đòi bọn hắn kính trọng bà ta là không có khả năng, rõ ràng trực tiếp kêu bà ta là Tăng thị.

"Hướng đi Lí Quận Vương." Mộ Dung Ý mặt không đổi sắc, Tăng thị xuất thân từ gia tộc y học thế gia Tăng thị, nghe nói lúc chưa lấy chồng y thuật rất cao, bà tìm cơ hội tìm mình, hẳn là muốn nhìn xem mình có trúng độc hay không đi, dù sao trước khi tham gia cung yến, đúng là 'người cha tốt' kia của mình tới gặp qua.

"Lí Quận Vương cùng thường ngày một dạng, không có dị động gì."

Lí Quận Vương là con của Tăng thị, khi đó hần mười tuổi, nhà Mộ Dung chủ cũng là phụ thân Mộ Dung Ý, tự mình trình sỏ con xin phong hào lên thánh thượng, lúc này mới được tiền đề đặc biệt phong làm Quận Vương, cũng ban thưởng hiệu "L" .

Mộ Dung Ý mặt không chút thay đổi, xoay người rời đi: "Ám Nhất đi theo bốn vương, Ám Tam âm thầm bảo hộ Mạc Hàn Hàn."

**

20 cái lồng hấp nhỏ phải đợi buổi chiều ngày hôm sau mới làm tốt, Hàn Hàn về đến nhà, thừa dịp trời còn chưa đen hẳn, ra sau sân nhà mình nhìn địa thế một lần.

Trong nhà có Ngô Mạc thị, mình và Thanh Phong ba người, Ngô Mạc thị lớn tuổi, thân thể lại không tốt, tuổi Thanh Phong thì quá nhỏ, sức lao động duy nhất chỉ còn chính mình.

Trước kia lúc mình làm nghiên cứu sinh vật, lấy một mẫu đất nhỏ để thí nghiệm là có thể, hiện tại để cho mình dùng ba mẫu đất này, Hàn Hàn nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn! Chủ yếu nhất là, cây bằng gỗ ở cổ đại rất lạc hậu, trong nhà mình lại không có trâu, căn bản là kéo không nổi, cho dù có trâu, mình cũng không biết sử dụng đâu!

Trong khoảng khắc đó, Hàn Hàn quyết đoán buông tha làm ruộng, cho dù Ngô Mạc thị dốc lòng cho việc làm lúa, cũng không muốn để ý tới, khối đất nhỏ kia nếu có cho ra lương thực, còn chưa đủ để người một nhà ăn nửa tháng!

Trong lòng hạ quyết tâm, vẫn lại là bán đồ ăn thích hợp một chút.

Lại nghĩ đến đồ mình mua chỉ có ít ỏi vài loại rau, thấy nhiều loại rau dưa vẫn chưa được tìm ra, hoặc là đã phát hiện, nhưng vì đủ loại lo lắng mà không dám ăn thử, ví dụ như thứ được gọi là mộc nhĩ kia.

Không bằng cải thiện ba mẫu đất của nhà mình một phen, giữ lại làm thí nghiệm.

Trong lòng có chủ ý, Hàn Hàn một đêm không ngủ, trong đầu loạn chuyển, tính toán kế hoạch làm ruộng của mình.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, ăn xong điểm tâm, Hàn Hàn gõ cửa nhà Lâm thăm cách vách: "Nhị trắng ca, hôm nay huynh có việc không?"

Nhị trắng đang ở nhà bồ cùi, thấy Hàn Hàn mới sáng sớm đã lại đây, cho là có việc gấp gì, vội hỏi: "Không có việc gì. Muội từ thì sao?"

Hàn Hàn cười nói: "Nếu huynh không có việc gì, có thể theo giúp ta lên núi giúp chặt ít bó củi hay không, một mình ta xách không nổi." Tuy là có thể làm cho đi động, nhưng hiệu suất một người làm việc quá thấp, dù sao tiểu thân thể này, không có sức lực mạnh mẽ nào.

Nhị Trắng thấy Hàn Hàn không có đại sự, thở ra, ngậy ngậy cười, chỉ vào một đồng củi nhỏ trên mặt đất nói: "Cái đó, trước ngươi vào trong nhà ngồi đã, ta chặt tốt những thanh còn lại rồi đi cùng ngươi."

Đang nói, Lâm thăm nghe thấy động tĩnh đi tới, nghe Nhị Trắng vừa nói như vậy, vội hỏi: "Chặt củi lúc nào mà chẳng được, trong nhà lại không vội sử dụng gì. Muội từ tìm ngươi, ngươi này làm ca ca không nhanh nhanh đi hỗ trợ, kéo dài thời gian gì chứ?"

Hàn Hàn sừng sốt, trong trí nhớ nguyên chủ này Lâm thăm đối đãi với chính mình tuy không sai, nhưng chưa từng nhiệt tình quá, hôm nay làm sao vậy? Trong lòng nghĩ không rõ, trái lại bị Lâm thăm nói như vậy có chút xấu hổ: "Cái kia ta cũng không cấp, chờ Nhị Trắng ca xong việc rồi nói sau."

Lâm thăm chính là vì trong lòng cảm kích ngày hôm qua Hàn Hàn giúp bản thân mang hộ đồ, đầu đồng ý để cho Hàn Hàn chờ, cười nói: "Dù sao nó cũng không có việc gì làm, mới chẻ củi giết thời gian, ngươi đã kêu giúp gấp gấp như thế, nên trước cho nó giúp ngươi đi." Kỳ thật trong lòng bà vẫn lại có một chút tâm tư nhỏ, trong nhà không có xe bò, Nhị Trắng đi lên trần trên một chuyến không dễ dàng gì, xem ý tứ của Hàn Hàn, sợ là về sau cơ hội tiến vào thôn trấn nhiều hơn, vừa lúc có thể nhờ Hàn Hàn mang hộ đồ cho Đại Trắng.

Nhị Trắng không rõ cách nghĩ của mẫu thân mình, nhìn củi xem mình chặt ra đủ dùng hai ngày, vén y phục lau mồ hôi: "Xong rồi, con lên núi với Hàn Hàn muội từ vậy."

Trái lại Hàn Hàn sợ hãi bắn khoăn, vội vàng xua tay: "Thật sự không vội, ta chỉ đi lại đây trước nói một tiếng với Nhị Trắng ca, còn phải về nhà thu thập một lát, chờ hồi nữa Nhị Trắng ca làm việc xong, thì tới gọi ta đi." Nói xong, liền đi ra ngoài.

Về đến trong nhà tìm được vài bông trắng đã mua, dựa theo lồng hấp lớn nhỏ cắt thành từng cái, 20 khối vải mới vừa cắt xong, liền nghe tiếng Nhị Trắng cách hàng rào hô lớn: "Hàn Hàn muội từ, ngươi thu thập xong chưa?"

"Tốt rồi." Hàn Hàn cách cửa sổ đáp lại một tiếng, dặn Ngô Mạc thị hỗ trợ ở một bên: "Bà nội, lát nữa người bao những tấm vải này ở bên trên, cho một ít nước lên mặt trên, con và Nhị Trắng ca lên núi, trở về con sẽ có cái dùng tốt."

Tuy Ngô Mạc thị không biết Hàn Hàn cắt mảnh vải tốt như vậy thành nhiều mảnh nhỏ có ích lợi gì, nhưng nhớ đến cháu gái nhà mình lúc này có chủ ý, cũng không phải người lãng phí vô lý, nghĩ nhất định là có chỗ tốt, vội vàng đáp lại: "Ngươi đi đi, chính mình lên núi phải cẩn thận một chút, không được dễ bị ngã nữa."

Mộ Dung Ý nhàn rồi, ngồi ở một góc nhìn hai người tổ tôn các nàng làm việc, chủ yếu là nhìn Hàn Hàn, lúc này nghe nói nàng với Nhị Trắng kia hai người cùng nhau lên núi, trong lòng không hiểu sao lại không thoải mái, giương lên cái miệng: "Ta cũng phải đi."

Tay Hàn Hàn xoa bóp khuôn mặt phần nộn trắng hồng của hần: "Đệ ở nhà ngốc ngoan cho tỷ, trên núi không có gì hay để chơi đùa, lại nói, tỷ cũng không thời gian chiếu cố đệ, nếu là chính mình ngốc buồn quá, thì tìm bọn Tiểu Trắng đi chơi đi."

Mộ Dung Ý vuốt ve tay nhỏ của Hàn Hàn: "Ta không cần người chiếu cố."

Hàn Hàn tròn trắng mắt, véo cái mũi nhỏ của hần một phen: "Cái kia cũng không được, cùng bà nội ở nhà ngoan ngoãn ngốc, lúc tỷ quay về sẽ mua mứt quả cho đệ ăn." Nói xong không lại để ý đến hần, xuống giường, mang giày đi ra ngoài.

Mộ Dung Ý nhíu miệng, cong lên cái mũi nhỏ hừ hừ trượt từ trên giường xuống đất.

Đợi đến lúc Hàn Hàn và Nhị Trắng đã đi, trong lòng không hiểu tại sao càng không thoải mái, lại không biết giải quyết như thế nào, phiền não tiêu sái hai vòng, tiểu long mày nhăn nhó: "Đưa sổ sách chỉ tiêu trong phủ qua đây cho bọn vương!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Dưỡng Thành Đại Gia

Editor: Ôp

Từ khi tuyết rơi xuống hết, đây là lần đầu tiên Hàn Hàn lên núi.

Xa xa đã nhìn thấy một tầng màu xanh nhạt phía chân núi, cây cỏ đã đâm chồi nảy lộc.

Cảm nhận được gió xuân nhàn nhạt thổi qua, mắt đen to tròn lấp lánh của Hàn Hàn thêm một tầng hưng phấn. Thời tiết ấm áp thật tốt, thời tiết ấm áp, thí nghiệm của mình trên ruộng đất mới có thể phát huy ra hết công dụng.

Đến đỉnh núi, Hàn Hàn không vội đón củi, mang theo Nhị Trắng quẹo trái quẹo phải, Nhị Trắng nghi hoặc: "Hàn Hàn muốn từ, chặt củi bên này đưa trở về đốt là đúng lúc, nếu còn đi vào bên trong, rừng sâu, mang về sẽ bất tiện?"

Vốn dĩ Hàn Hàn trước muốn xem trên núi có thức ăn hoang dã gì đó hay không, rồi lấy về thực nghiệm trồng trong vườn nhà mình, đáng tiếc tìm một vòng, cái gì cũng đều không có, trong lòng khó tránh khỏi mất mát, suy ngẫm một chút rồi cảm thấy bình thường trở lại, hiện tại mới tháng hai hạ tuần, dưới chân núi còn có rất nhiều thực vật chưa nảy mầm, hướng chỉ là trên núi, là mình quá gấp gáp rồi.

Nghe Nhị Trắng hỏi, vội cười nói: "Không có việc gì, ta chỉ nhìn xem có thể lấy được chút rau dại gì hay không. Chúng ta đi về phía rừng trúc bên kia chặt ít gây trúc đi."

Nhị Trắng nhứ đầu: "Gậy trúc rỗng ruột, đốt không được tốt, vẫn là nên chặt cọc gỗ đi, cho dù thời gian dài, ta cũng không mệt đâu." Hần cho rằng Hàn Hàn sợ hần mệt mỏi, mới muốn chặt gây trúc.

Hàn Hàn biết hần hiểu lầm, cười giải thích: "Không phải sợ huynh mệt, ta chặt trúc là có chỗ dùng. Vạt đất ở phía sau nhà, ta muốn tất cả đều trồng rau dưa. Trong thôn chúng ta nhiều trẻ con, ta sợ bọn chúng chạy vào chơi không nhìn trước ngó sau lại giẫm hư cây, cho nên muốn bao hàng rào ở xung quanh."

Hàn Hàn giải thích như vậy, Nhị Trắng lập tức rõ ràng: "Đúng là không có lương thực, người và Ngõ nải nải mùa đông ăn cái gì vậy?"

Hàn Hàn tròn trắng mắt: "Thân thể nhỏ bé này của ta, huynh cảm thấy ba mẫu đất kia ta có thể làm gì chứ?"

"Ta khí lực lớn, có thể giúp người."

"Ha ha, đây là huynh nói đấy, ta sẽ nhớ kỹ. Về sau không được trốn việc. Chỉ là đồ ăn này ta còn có ý tứ khác, chờ khi làm tốt, cũng có thể lấy lên trên trấn đổi lương thực, không phải sao?"

Nhị Trắng ngẫm lại cũng đúng, không phản đối nữa, xách dao trong tay: "Vậy được. Chặt trúc thì chặt trúc. Nếu là người làm hàng rào, gây trúc không cần quá lớn, mà còn phải dùng nhiều, hôm nay ta trước tiên chặt giúp người một ít, về sau có thời gian liền lên núi chặt thêm giúp người, chờ hạt giống nảy mầm, đến lúc đó sổ trúc cũng đủ dùng."

Hàn Hàn vốn còn định sau này lại nhờ hần giúp mình lên núi chặt trúc, không nghĩ tới trái lại hần nói về điều này đầu tiên, vội vàng cười tít mắt gạt đầu: "Vậy thì đa tạ Nhị Trắng ca rồi."

Nhiếp Chính vương phủ có chút xa, Âm Nhất không dám rời đi lâu, vận dụng hết khinh công, rất nhanh đi tới từ lâu Như Ý, truyền đạt ý tứ của chủ tử cho Liên Cẩm, cho Liên Cẩm an bài người đi Vương phủ thu sổ sách. Trong lòng nhớ lại chủ tử kia của nhà mình vạn năm lạnh lùng, dò thái son có sập trước mắt thì mặt cũng không đổi sắc, vậy mà hôm nay phá lệ có cảm xúc nôn nóng, trong lòng tò mò không biết tới cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu. Duy nhất có thể xác định một chuyện là, nếu mình không làm theo lời chủ tử, chịu đau khổ khẳng định là chính mình.

Thấy Liên Cẩm sắp xếp xong xuôi lại không nhìn mình, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt: "Cái kia... Liên đại nhân, có sổ con hoặc khoản mục gì đó để thuộc hạ mang về cho chủ tử hay không?"

"Ừ?" Liên Cẩm quay đầu nhìn hân: "Chủ tử phân phó?"

"Là thuộc hạ sợ chủ tử một mình nhàm chán..." Âm Nhất nói có chút chột dạ, kỳ thật hân là sợ chủ tử nhàm chán sẽ đi làm khổ bọn họ, tuy trước kia chủ tử nhất định là không có chuyện này, nhưng mà hiện tại chủ tử... Để đảm bảo an toàn, vẫn là nên tìm cho chủ tử ít việc để làm đi.

Liên Cẩm ngẫm lại cũng thấy có lý, trước kia khi chủ tử phát độc còn ở trong Vô Ảnh sơn trang, một khắc cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày đều phải đưa ra ý kiến giải đáp yêu cầu từ các nơi trình sổ sách lên, hiện tại sống ở trong thôn, chính mình lại cho xem nhẹ điểm ấy, nhìn Âm Nhất nhếch mày: "Cũng là người suy nghĩ chu đáo." Đột nhiên nhớ tới văn kiện còn cần chủ tử phê duyệt, vội vàng đứng dậy đi lấy.

"A..." Âm Nhất lập tức trở nên ngu ngốc, đây là đang khen ngợi mình sao? Nhưng tại sao lại khen ngợi mình chứ?

"Đưa những thứ này cho chủ tử xem, chờ chủ tử cho ý kiến tốt rồi thì người lại lấy qua đây. Còn tấu chương, buổi tối ta sẽ cho Âm Cửu đem qua, về sau chủ tử cần cái gì, người hãy liên hệ với hân, ta phải hồi kinh." Liên Cẩm nói xong, sau đó đưa cho Âm Nhất một túi da dê dày, đồng thời còn có một hộp giấy và bút mực.

Những thứ này là sổ sách hai ngày trước cửa hàng khắp nơi đưa qua, cùng với tình huống huấn luyện mới của ám vệ. Vốn hân định trong khoảng thời gian ở Trảm Thước trấn thủ chủ tử, bản thân xử lý trước những việc bên trong, sau khi tìm được chủ tử sẽ giao cho ngài nhìn qua, không nghĩ tới tìm được chủ tử nhanh như vậy, vừa lúc bây giờ lấy qua cho chủ tử xem xét.

Trong tay tiếp nhận mấy thứ này, Âm Nhất tâm tình đang thấp thỏm nhất thời dễ xuống, đáp lại một tiếng, vội ôm đồ trở về, sợ chậm trễ sẽ bị chủ tử trách phạt.

**

Mở sổ ra, tâm Mộ Dung Ý nhất thời trầm tĩnh, thân thể nhỏ nhỏ ngồi thẳng tắp trên ghế con, một tay lật xem, một tay cầm bút lông, thỉnh thoảng phê chuẩn một cái.

Ngô Mạc thị vào trong phòng mình bọc xong 20 tấm vải vào lồng hấp, rồi ngồi trong sân giặt giũ chăn cùng mấy bộ quần áo bẩn vài ngày qua.

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, trời dần trưa, bên ngoài mới truyền đến động tĩnh.

"Ha ha, cảm ơn Nhị Tráng ca, lát nữa nhà ta làm sủi cào*, huynh cũng qua đây ăn một chút đi." Ngoài cửa truyền đến tiếng cười giòn giã của Mạc Hàn Hàn.

Mộ Dung Ý tay nhỏ đang cầm bút lông viết dừng lại, liền nghe thấy giọng nói thật thà phúc hậu của Nhị Tráng: "Ha ha, cái kia không cần đâu, nhà ta cũng đã làm cơm tốt lắm, ta về trước, có việc người cứ qua tìm ta."

Nghe giọng nói đó, Mộ Dung Ý có thể tưởng tượng đến bộ dáng kẻ ngốc nghếch kia đang gãi đầu cười ha ha ngây ngô, trong mắt lóe lên tia coi thường, đó là ánh mắt khinh bỉ đối với người hân không thích, đừng hỏi vì cái gì không thích, bởi vì ngay cả Nhiếp Chính vương đại nhân cao ngạo lạnh lùng chính mình cũng không biết, nhưng mà dù sao cũng cảm thấy nam nhân cả ngày "kề cận" Mạc Hàn Hàn càng ngày càng chán ghét.

Âm Nhất đứng ở một bên canh gác, phòng ngừa lỡ may đột nhiên có người tiến vào gian phòng, phát hiện thân phận chủ tử nhà mình, lúc này, đương nhiên cũng không bỏ qua ánh mắt của chủ tử nhà mình, trong lòng buồn bực, bên trong những sổ sách kia viết cái gì, mà sao chủ tử nhìn chán ghét như vậy?

Mộ Dung Ý nhàn nhạt hạ xuống ý chỉ lên quyền sổ, từ trên ghế con đứng lên: "Thu thập những thứ này sạch sẽ, đừng cho người khác phát hiện dấu vết." Bóp bóp cổ tay, vén rèm ra ngoài.

Nhìn nghiêng chứa đầy mực nước, lại ngẩng đầu xem xà nhà thấp bé kia, Âm Nhất một trận khổ sở, chủ tử cũng quá ép buộc làm khó người khác mà!

Hân Hân đang phui bùn đất dính vào trên thân mình, thấy Mộ Dung Ý đi ra từ trong nhà, nhủ nhủ mảy: "Đệ ở nhà đến trưa không ra ngoài?" Không phải bọn nhỏ đều thích cùng người xấp xỉ tuổi với mình vui chơi sao? Như thế nào nhìn hân không cùng với bọn Tiểu Tráng đi chơi? Chẳng lẽ là không vừa mắt trẻ con trong thôn? Hân Hân nhất thời nhủ mi, tuổi còn nhỏ đã xu hướng như vậy là không thể được!

Mộ Dung Ý cảm nhỏ tinh xảo mượt mà khê héch: "Ta không chơi với mấy tiểu hài tử!" Hân ghét nhất là bị con nhóc này buộc mình cùng chơi lung tung cái gì đó với mấy đứa nhỏ kia!

Mạc Hàn Hàn nhướn mày: "Thế đệ chơi cái gì?" Nói cứ như chính hân không phải là tiểu hài tử vậy.

Mộ Dung Ý mím môi, mình làm cái gì đương nhiên không thể nói cho nàng, nếu thế mà dọa đến con nhóc này thì làm sao bây giờ?

"Hừ, không nói ra được chứ gì?" Hàn Hàn hai bước đi đến trước mặt hắn, bóp nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: "Đứa nhỏ này, cả ngày giống như một ông cụ! Tỷ nói cho đệ, đệ cùng chơi với bọn Tiểu Tráng, như vậy mới có thể giao tiếp thêm tiểu bằng hữu, cùng bọn hắn thường xuyên động thủ động não, mới có thể khám phá ra trí lực và năng lực biểu đạt ngôn ngữ của mình, đệ xem đệ, lời nói cả ngày không bằng bọn Tiểu Tráng nói một hồi, nếu cứ thời gian dài như thế, sẽ hình thành trở ngại về ngôn ngữ, về sau tỷ không muốn một đứa nhỏ câm điếc làm đệ đệ đâu..."

"Trưa nay người làm sùi cảo?" Càng nghe mặt càng đen, Mộ Dung Ý rốt cục nhìn không được cất ngang lời nàng. Trở ngại về ngôn ngữ? Tuy chưa từng nghe qua cái từ này, nhưng đại khái cũng có thể suy đoán ra là có ý tứ gì, là nói mình ngu ngốc sao? Đứa nhỏ câm điếc? Mộ Dung Ý nhìn không được khóe miệng co giật.

"A?" Hàn Hàn sùng sốt, tiểu gia hỏa này luôn luôn không có hứng thú với thức ăn, như thế nào hôm nay lại hỏi đến? Chẳng lẽ là bởi vì không gặp phải thứ hắn thích? Ví dụ như sùi cảo?

"Còn chưa làm thì không kịp ăn cơm trưa nữa đâu." Mộ Dung Ý bình tĩnh chỉ chỉ mặt trời, lắc lắc thân thể nhỏ ra ngoài: "Nhanh đi nấu cơm đi, ta đói bụng, lát nữa trở về ăn."

"..." Hàn Hàn nhìn bộ dáng kiêu ngạo của Mộ Dung Ý, nhất thời không biết nói gì, rõ ràng lúc trước mình muốn nhặt một sủng vật để nuôi, không hiểu làm sao lại dưỡng thành đại gia?

* sùi cảo:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bán Bánh Bao

Editor: Ôp

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Hàn Hàn đã rón rén đứng lên, ánh trăng chiếu nhàn nhạt, nhìn dáng vẻ ngủ ngọt ngào của Mộ Dung Ý, không nhìn được nhếch lên khóe miệng, đứa bé hung dữ này, lúc đi ngủ thật sự rất đáng yêu, giống như một đứa trẻ hồn nhiên.

Không nhìn được cúi đầu hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của hắn, thấy Mộ Dung Ý đang ngủ hơi cau mày, nhất thời ngừng động tác, không tiếng động cười cười, may nhờ lúc này hắn đã ngủ thiếp đi, nếu không khi hôn khuôn mặt nhỏ nhắn kia hắn lại kêu la lên rằng nam nữ thụ thụ bất thân.

Không trêu chọc hắn nữa, nhẹ nhàng dịch dịch góc chăn, xuống giường đi ra ngoài.

Nghe tiếng rèm được nhấc lên rồi hạ xuống, Mộ Dung Ý mở ra đôi mắt hẹp dài, đưa tay sờ sờ địa phương bị hôn, trong mắt có dòng nước ngầm trào lên, lông mi chớp chớp, lại nhắm lại, môi bất giác nhếch lên một độ cong nho nhỏ.

Hàn Hàn lấy đá đánh lửa ra, lau mấy lần, mới đốt ngọn đèn dầu*.

Trong nhà không có đèn dầu, cây đèn dầu này là ngày hôm qua sau khi nàng lấy lồng hấp ở chỗ Ngô thị đan tre nửa nên làm thêm. Vì một ít sợi bông vải thô làm bắc đèn, một chiếc chén sứ bị nứt làm giá đèn, cho chút dầu thực vật vào làm dầu thấp, thành một ngọn đèn dầu đơn giản.

Dầu thực vật làm nhiên liệu cũng không tốt, đốt đèn dầu đều vào lúc hoàng hôn, ngọn lửa đốt tắt nhiên không lớn, miễn cưỡng có thể nhìn thấy bên trong nhà.

Mặc dù không hài lòng với ánh đèn yếu ớt này, nhưng đây cũng là chuyện không thể làm được gì, dù sao đèn dầu cổ đại không thể cùng so sánh với đèn điện hiện đại, nhưng may mắn mất của cỗ thân thể này còn dùng rất tốt, nên Hàn Hàn có thể thông qua ánh sáng ngọn đèn này bắt đầu làm việc.

Lau sạch sẽ khuôn mặt, lại tiếp tục xoa xoa hai tay, vỗ vào vỗ vào (đập tay vào nhau), cố gắng khiến cho mình có chút tinh thần, lúc này mới vội vàng làm nhân bánh bao.

Nhân bánh bao ngày hôm qua đã chuẩn bị tốt, ở trong chính là rau sam và mộc nhĩ, đều có sẵn, hiện tại chỉ cần bỏ vào trong thêm ba muổng mỡ thịt với gia vị Hàn Hàn mua về từ hai ngày trước đã nghiền nát thành bột đặc chế ra ngũ vị hương, quấy đều nữa là tốt.

Ngô Mạc thị biết Hàn Hàn muốn vào trấn trên bán bánh bao hấp, lúc này nghe động tĩnh cũng đã dậy, giúp đỡ Hàn Hàn làm bánh, rồi ra cửa ôm bó củi vào nhóm lửa, thêm nước vào nồi.

Hàn Hàn vừa cán bột làm bánh vừa đắp thành hình bánh bao (bọc bánh lại), theo như mình tính toán, mỗi lồng hấp chứa được mười cái bánh bao, hai mươi lồng hấp chính là hai trăm cái, rồi phải lấy ra bốn mươi cái chừa lại cho mình, Ngô Mạc thị và Thanh Phong ăn.

Chờ nước trong nồi đã sôi, Hàn Hàn mở nắp vung lên vén qua một bên, lấy nồi lớn của nhà mình ra, trải vải bố lên, bỏ vào bốn mươi cái bánh bao. Sau

đó lấy ra một giá tre có nhiều lỗ tự mình làm ra để vào giữa nồi. Giá lớn vừa đủ để một lồng hấp mắc được ở phía trên. Sau đó lấy mười cái bánh bao đã được bọc hoàn chỉnh cho vào mỗi lồng.

Lửa lớn hấp trong một khắc, thì bánh bao đã được hấp tốt rồi, vẫn chưa mở vung ra, nhưng có thể ngửi thấy được một mùi thơm từ bánh bao.

Ngô Mạc thị chép chép miệng, nhìn Hàn Hàn: "Nha đầu, đây chính là bánh bao người nói?"

"Là Thang Bao* hấp (tên một loại bánh bao Trung Quốc), da mỏng nhân nhiều, tuyệt đối ăn ngon. Có phải rất thơm hay không hả bà nội?" Hàn Hàn đắc ý nhướn mi.

"Ta làm bánh bao nhiều năm như vậy, lần đầu tiên ngửi thấy bánh bao còn có mùi thơm." Khuôn mặt Ngô Mạc thị tràn ngập khó tin, vốn trong lòng còn sợ không bán được bánh bao, bây giờ một chút cũng không lo lắng.

Chờ làm gần xong, trời đã hơi ửng sáng, ngoài hàng rào truyền đến giọng nói vang dội của Ngô đại gia: "Hàn Hàn nha đầu, thu thập xong chưa?"

"Đã tốt rồi, ta ra ngoài ngay đây." Hàn Hàn đáp một tiếng, nhanh chóng cầm khối vải trắng sạch sẽ bung lồng hấp đi ra ngoài. Trải vải trắng lên xe bò, lồng hấp để ở phía trên, mình lại dùng vải trắng bọc hai mươi cái bánh bao, đưa cho Ngô đại gia mười cái: "Ngô đại gia vẫn chưa ăn điểm tâm phải không? Vừa đúng hôm nay ta bọc hơi nhiều bánh bao, ngài ăn chút đi."

Ngô đại gia đang ngửi thấy mùi hương bánh bao từ lồng hấp đến chảy nước miếng, chẳng qua là ngượng ngùng há mồm yêu cầu, thấy Hàn Hàn chủ động đưa tới mười cái, mặt mày lập tức hớn hở: "Ha hả, sợ người gấp gấp muốn đi trần trên, hôm nay ra ngoài chạy hơi vội, thật đúng là chưa ăn điểm tâm đây." Vừa nói, nhận lấy bánh bao liền ăn, vừa vội vàng kéo xe bò đi đến trần trên.

Một ngụm cắn đi xuống, trong nháy mắt ánh mắt sáng lên: "Bên trong bánh bao này của người nhân thịt?"

Hàn Hàn cười đắc ý cười: "Ăn không ngon sao?" Không có thừa nhận cũng không có phủ nhận. Một nhĩn có vị thịt, bên trong lại thả mỡ thịt, ăn thấy giống như có thịt là điều rất bình thường, nhưng những thứ này nàng sẽ không nói.

Ngô đại gia liên tiếp gật đầu: "Ăn ngon, so với đồ ăn ngon nhất gì đó trước kia ta ăn còn hoàn hảo hơn. Ăn ngon như vậy, bánh bao này của người nhất định rất đắt đi?"

"Hai mươi văn một vỉ hấp, một vỉ hấp mười cái."

"Đó chính là hai văn tiền một cái?" Ngô đại gia trong lòng tính toán, bình thường bán bánh bao hai văn một cái, nhưng cơ bản tất cả bánh bao đều không có nhân. Nhìn cái này tuy hình dạng có nhỏ hơn một chút, nhưng nhân lại có mười phần, còn là thịt, nhưng mà thịt phải ba trăm văn một cân, như vậy không phải sẽ thua thiệt? Suy nghĩ Hàn Hàn mấy ngày nay cũng tốt với mình, vội vàng nhắc nhở một câu: "Vậy không lẽ người phải thua thiệt?"

Hàn Hàn cười cười: "Ít lãi tiêu thụ mạnh. Dù sao sau này ta còn muốn mỗi ngày đến trần trên bán bánh bao đây, sau này ngài quay về đón ta, cũng không cần ăn điểm tâm, ta giữ lại cho ngài bánh bao ăn."

Nghe thấy mỗi ngày mình đều có thể ăn bánh bao thịt như vậy, Ngô đại gia lập tức cười hớn hở vui mừng: "Vậy ta liền dính lấy Hàn Hàn nha đầu ăn sạch." Không khuyên bảo nữa. Nói giỡn, bánh bao này ăn thật tốt, nếu là Hàn Hàn nghe khuyên, cùng bánh bao người khác giống nhau, ăn còn có ý nghĩa gì.

Đến trần trên, Ngô đại gia tự giác đem đưa Hàn Hàn đến quán trà, lúc này mới vội vàng đi làm việc cho nhà Lâm lão gia.

Lúc này trời đã sáng choang, trần trên thưa thớt đã bắt đầu có người qua lại. Như Ý từ lâu đối diện cũng đã mở rộng cửa làm ăn.

Hàn Hàn dưới sự giúp đỡ của lão bản quán trà, dúi lò lửa trong quán ra ngoài, phía trên giá bắc một cái chảo, lồng hấp để lên trên.

Chờ mang khi mùi thơm bánh bao theo gió tản mát ra, Dư lão bản quán trà không nhịn được liếm liếm đôi môi, nhìn bữa sáng là bánh bao của quán mình chuẩn bị cho khách nhân, nhất thời không có khẩu vị.

"Hàn Hàn à, người nói bên trong chính là bánh bao sao?" Dư lão bản nhìn thấy không còn khách, đứng ở bên cạnh Hàn Hàn nhìn lồng hấp hỏi.

"Đúng thế, gọi là Thang Bao hấp." Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu, nghiêm túc giải đáp.

"Bánh bao này là người làm? Ngửi mùi thật thơm." Dư lão bản lặng lẽ nuốt nước miếng.

"Bí kíp gia truyền, lần đầu tiên cầm tiền lời, đúng là rất thơm." Hàn Hàn vẫn cười híp mắt, hoàn toàn không thấy trong mắt Dư lão bản biểu đạt "ta có thể nếm thử một chút hay không" ***.

"Bí kíp gia truyền nha ——" giọng Dư lão bản kéo dài, mang theo ít mất mát không thể nói. Vốn còn muốn tìm phương pháp làm bánh bao, bây giờ e là không được. Gia truyền, nhất định là không thể truyền ra ngoài! Nhìn lại một chút lồng hấp bốc hơi nóng: "Bánh bao thật là thơm!" Nếu như đối phương là một người hiểu chuyện, lần đầu tiên tới cửa nhà mình bán bánh bao, cũng nên đưa mình một cái mới đúng.

Hàn Hàn gật đầu: "Quả là rất thơm, còn rất tiện nghi, hai mươi văn một vỉ hấp." Muốn ăn bánh bao, tự mình tốn tiền mà mua. Đất này mình thuê cũng tốn tiền, không phải là trắng trợn chiếm lấy, tại sao cho không hăn ăn bánh bao chứ!

Dur lão bản ê chề, có chút lúng túng, lại có chút cảm tức nhỏ, trong đầu suy nghĩ đến một lượng bạc cho thuê kia, chịu đựng không nhịn không nhát nói hai câu, nghiêng đầu quay trở về.

Hàn Hàn nhìn cũng không nhìn hắn, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Như Ý từ lâu trước mắt, yên lặng tính toán lượng khách ở đó.

Trôi theo thời gian, dần dần trên đường nhiều người hơn, Hàn Hàn thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm Như Ý từ lâu, chuyên tâm bán bánh bao của mình: "Bánh bao, bánh bao mỹ vị mới mẻ, bánh bao ăn một miếng, khỏe mạnh lâu dài, mọi người mau tới đây nếm thử một chút đi." Tiếng nói non nớt thanh thúy nhưng khi hô lên lại có khí thế mạnh mẽ, trong nháy mắt hấp dẫn một nhóm người.

Quả nhiên như Hàn Hàn dự tính, mặc dù người dân ở đây chưa từng thấy qua bánh bao xinh xắn như vậy, nhưng không nhận được mùi hương hấp dẫn kia. Chỉ chốc lát, hai mươi viên hấp bánh bao đã bán hết, tổng cộng là bốn trăm văn, trừ đi một trăm văn tiền nguyên liệu, thì kiếm được ba trăm văn.

Những người ngửi thấy mùi thơm nhưng chưa mua được bánh bao không nhận được hỏi: "Tiểu cô nương, ngày mai ngươi lại đến chứ?"

Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu: "Đến chứ, không có gì ngoài ý muốn thì mỗi ngày ta đều đến đây. Nếu ngày mai Đại thẩm muốn ăn bánh bao, thì phải nhanh chân đấy, chính là bánh bao của ta hạn chế số lượng, một ngày chỉ có hai mươi viên, ăn một viên ít một viên. Ngày mai chưa kịp ăn, lại phải lùi sang ngày sau rồi."

Những người chưa thỏa mãn việc ăn được bánh bao thêm nhỏ dãi, mắt mong chờ nhìn Hàn Hàn cắt viên hấp xong, mới không cam lòng xoay người rời đi.

Bởi vì bánh bao của Hàn Hàn mang đến ảnh hưởng lớn, nên người đến quán trà uống trà ăn cơm cũng đến sớm, lượng khách nhiều gấp đôi so với bình thường, những điều này Dur lão bản hoàn toàn không hề dự liệu trước, nhất thời mặt mày hớn hớn, một chút bất mãn đối với Hàn Hàn "không thức thời" cũng tan đi, đến lúc Hàn Hàn đi, ý muốn có chút lưu luyến không rời.

Hàn Hàn cắt xong túi tiền, nhìn Như Ý từ lâu đối diện một chút, trong mắt xẹt qua một đạo ánh sáng, tin tưởng không qua bao lâu, lão bản đối diện sẽ chú ý tới mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thần Y Mộc Phong

Editor: Ôp

Chờ sau khi Mộ Dung Ý thức dậy, Hàn Hàn đã sớm đi lâu, thần nhiên ăn xong mười cái bánh bao, Mộ Dung Ý cầm khăn lên lau tay, dừng dừng bước chân ngăn đi ra ngoài, Ngô Mạc thị nhìn thấy trợn mắt há mồm.

Ngô Mạc thị thật sự bị hù dọa, nhìn chăm chăm thân thể nhỏ nho của Mộ Dung Ý, trong lòng lo lắng, người nhỏ thế kia, vậy mười cái bánh bao nhét đâu cho hết? Sẽ không làm cho dạ dày nứt ra luôn chứ?

Mộ Dung Ý đi bộ đến địa phương không có người: "Đi ra đi."

Sáng sớm Âm Nhất truyền tới tín hiệu, Mộc Phong đã đến.

Đối với việc để cho người khác phải chờ đợi, Nhiếp Chính vương đại nhân hoàn toàn không hề có áp lực, người khác không đợi hắn ngược lại có chút không thể nào.

Vì vậy, sau khi ăn uống no đủ mới thần nhiên đi bộ đến chỗ này, giống như hắn không phải là chờ người chữa trị vậy.

Mộc Phong đối với biểu hiện Nhiếp Chính vương đại nhân trước sau như một luôn luôn im lặng, trợn trắng mắt, không chút khách khí oán trách: "Ta nói, ngài có thể suy nghĩ một chút cho người khác hay không, ta nhận được thư của Liên Cẩm ngay cả y phục còn không kịp đổi, đi suốt đêm qua đến đây chữa trị cho ngài, đến bây giờ còn chưa ăn cơm nữa, cả ngày ta làm trâu ngựa cho ngài thì dễ dàng lắm sao? Không có công lao cũng có khổ lao, ngài còn đề cho bọn ta..." Lời còn chưa dứt nhìn thấy Mộ Dung Ý liếc sang ánh mắt lạnh như băng, lập tức cầm miệng, chân chó cười nói: "Dĩ nhiên, bọn ta cũng là rất cam tâm tình nguyện. Có thể vì Nhiếp Chính vương đại nhân chữa trị, là vinh hạnh cả đời của ta." Trong lòng im lặng thương tiếc, không có tiền đồ, tại sao mỗi lần đều khuất phục trước uy quyền của hắn chứ!

"Nói nhảm thật nhiều!" Nhiếp Chính vương đại nhân liếc nhìn hắn một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xẹt qua một tia không kiên nhẫn.

"..." Nhất thời Mộc Phong giống như con vẹt bị nắm cổ, hé ra gương mặt tuần tú trong nháy mắt đỏ lên, quá đà kích người! Lệ rơi...

Âm Nhất yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác, Mộc thần y mỗi lần nhìn thấy chủ tử sẽ khiêu khích một phen, hết lần này tới lần khác có tà tâm mà không có tác dụng*, ngay cả một ánh mắt của chủ tử cũng không nhận nổi lập tức đã đầu hàng, người không có khí tiết như vậy, khinh bỉ! Biết không chọc nổi

chủ từ lại còn luôn trên chọc, người đầu heo như vậy, đáng khinh bỉ! Trên chọc xong rồi liền một bộ dạng tiểu tức phụ bị ủy khuất, vô cùng khinh bỉ!

*Cò tà tâm mà không có tặc đảm: Có suy nghĩ làm chuyện xấu nhưng không có can đảm để làm. Giống như câu: Dám nghĩ mà không dám làm

Mộ Dung Ý không có tâm tư đi để ý bọn họ nghĩ cái gì, nhìn về mặt Mộc Phong giống như tiểu tức phụ bị khi dễ, lông mày nhỏ từ từ nhíu lại, trong mắt không kiên nhẫn càng thêm rõ ràng, hàn khí thâm trầm tràn ra.

Uy áp lạnh lẽo này quá mức rõ ràng, thế cho nên Mộc Phong cũng cảm nhận được, vội vàng thu hồi ủy khuất, lập tức cười tươi như hoa: "Cái đó, ta trước giúp Vương gia bắt mạch đi."

Chân mày Mộ Dung Ý nhíu lại lúc này mới hơi giãn, đưa cánh tay ra: "Ừ"

Đưa tay dò xét trên cánh tay của Mộ Dung Ý, về mặt cười đùa của Mộc Phong trở nên trầm tĩnh, lông mày thanh tú từ từ nhún lại.

Trong lòng Âm Nhất trầm xuống: "Mộc thần y, chủ tử nhà ta thế nào?"

Mộc Phong thu hồi tay, chân mày nhăn chặt hơn, giống như gặp phải chuyện tình gì đó rất nan giải (khó giải quyết).

Mộ Dung Ý cũng không thúc giục hắn, đối với lần phát độc dị thường lần này của mình, thật ra hắn có thể cảm giác được không giống với trước đây. Lúc trước khi phát độc, thân thể nhỏ đi, đồng thời trên cơ thể sẽ thỉnh thoảng đau đớn, mà lần phát độc này, trừ thân thể nhỏ đi, trên cơ bản là mình không có có bất cứ cảm giác dị thường nào, giống như một đứa nhỏ bình thường.

Hồi lâu, sắc mặt Mộc Phong mới lại lung nhìn sang, trong mắt tràn đầy nghi ngờ, khó hiểu, thắc mắc, chậm rãi nói: "Vương gia không sao."

"Vì sao Bôn vương không sao lại không thể khôi phục?"

Nhắc tới điểm này, chân mày Mộc Phong mặt nhăn chặt hơn: "Đây mới là chỗ kỳ quái, mạch tượng biểu hiện rằng, Vương gia mọi thứ đều bình thường, thân thể cũng không —— bị —— trúng —— độc!" Cuối cùng gần như là một chữ một chữ nói ra.

"Người nói Vương gia giải độc rồi?" Âm Nhất kinh hi, đột nhiên lại cảm thấy không đúng: "Nếu Vương gia giải độc rồi, tại sao thân thể không thể khôi phục bình thường?"

"Đây mới là cái kỳ quái nhất. Ban đầu trong cơ thể Vương gia tụ tập các loại độc tố, dẫn đến mùng một mỗi tháng Vương gia đều phát độc. Ta nghiên cứu ba năm, mới tìm ra một vị thuốc cò để cho Vương gia dùng, khiến cho các loại độc tố trong cơ thể Vương gia kiềm chế lẫn nhau, đạt tới thăng bằng, lúc này mới giữ vững được ba năm không phát độc. Nhưng mà lần này Vương gia lại trúng một loại độc, phá vỡ thăng bằng bên trong độc tố, mới đưa đến phát độc." Nói tới chỗ này, ánh mắt lần nữa nhíu lại: "Chẳng qua là không biết trúng loại độc gì, tại sao trong cơ thể Vương gia thấy mạch tượng kỳ quái như vậy?"

Tuy Âm Nhất hiểu sơ sơ, nhưng cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, trong cơ thể Vương gia lại có thêm một loại độc, ý là, Vương gia nguy hiểm hơn?

Vừa nghĩ như thế, Âm Nhất không để ý đến việc còn khinh bỉ Mộc Phong, vô cùng nóng lòng, mặt lo lắng nhìn Mộc Phong: "Vậy người còn lè mề cái gì? Mau giải độc cho Vương gia đi!"

Mộ Dung Ý không lạc quan chút nào, nhìn về mặt Mộc Phong cũng biết, hiện tại hắn cũng không có biện pháp giải độc, mặt vô biểu cảm mở miệng: "Có gì cần Bôn vương làm?" Lần trước Mộc Phong nói muốn nghiên cứu giải được, lấy máu của mình đi làm thí nghiệm, lần này có thể cũng đòi đi.

Quả nhiên, Mộ Dung Ý vừa mở miệng, Mộc Phong lập tức lộ ra nụ cười chân chó: "Xét thấy tình huống lần này của Vương gia đặc biệt, ta cần một chút máu của Vương gia làm nghiên cứu."

"Lại muốn máu?" Âm Nhất đau lòng cho chủ tử nhà mình, vừa nghe lời này trong nháy mắt nhảy dựng, lần trước cũng là cái nghiên cứu chó má gì đó, nhớ đến việc một tô máu lớn của Vương gia ra đi, suy nghĩ chút liền hoảng hốt, nhưng Vương gia lúc đó còn là đại nhân (tức là thân thể bình thường, là người lớn), lại ở trong vương phủ, các loại dược liệu đều đầy đủ hết, cho nên máu đã mất rất nhanh được bồi bổ trở lại, có thể tiếp nhận.

Nhưng mà bây giờ Vương gia... Âm Nhất nhìn nhìn Vương gia cao chỉ đến bắp đùi mình, nếu để một tô máu mất đi nữa, tiểu thân thể này đoán chừng sẽ cháy khô, lập tức lườm Mộc Phong mùi vị cắn răng nghiêng lợi: "Người là đồ lang băm, chỉ biết lấy máu! Cơ thể Vương gia bây giờ còn có thể lấy máu sao?"

Từng làm thầy thuốc, khó mà gặp nhất là người khác chửi bới mình là lang băm, huống chi là Mộc thần y đã được thời phong*(tán dương) từ lâu: "Ta có nói muốn lấy rất nhiều máu sao? Mãng phu*(người lỗ mãng) nhà ngươi, không biết gì còn nói hươu nói vượn, còn dám chửi bới bốn thần y, cẩn thận bốn thần y một chằm cho ngươi không đứng dậy nổi!" Mộc Phong phần hận nhìn chằm chằm Âm Nhất, rất có thể nếu hắn còn dám nhiều nói một câu, liền đi lên đâm chết đáng về của hắn.

Nếu không phải mình không chọc nổi Nhiếp Chính vương, hắn đã sớm tách ra không liên quan, còn đứng nơi này hòa khí làm gì!

Âm Nhất vừa muốn nói chuyện, liền nhận được ánh mắt lạnh lẽo Mộ Dung Ý phóng đến: "Câm miệng!" Nói xong đưa ra cánh tay nhỏ trắng nõn: "Thời điểm lúc lấy máu, không được lấy ở nơi để người khác nhận ra dấu vết."

Có Nhiếp Chính vương đại nhân lên tiếng. Mộc Phong đại nhân không so đo bất hòa với Âm Nhất tiểu nhân, từ trong hòm thuốc của mình lấy ra một thanh chủy thủ tinh xảo khéo léo cùng một bình lưu ly, mở nắp bình ra, cầm cánh tay nhỏ trắng nõn của Mộ Dung Ý, kéo ống áo lên cao, lộ ra cánh tay tựa như ngó sen, bình đặt ở bên dưới tay, chủy thủ trong tay thật nhanh lướt qua một nhát, máu đỏ tươi lập tức từ trên chỗ cắt chảy xuống, trong miệng không quên nhạo báng: "Yên tâm đi, cho dù là nơi người khác nhìn thấy, có bốn thần y ở đây, cũng sẽ không lưu lại vết tích cho ngài. Ngài quên toàn thân sẹo kia của ngài, đều là do bốn thần y cho tắm được trì sao chứ!"

Mộ Dung Ý mím môi, mặc kệ hấn. Chẳng qua là mình không muốn để cho con nhóc đó nhìn thấy rồi lo lắng thôi, nếu không theo tính khí kia của nàng, chắc chắn sẽ bắt mình khai báo nguyên nhân sau khi ra ngoài, sau đó hơn phân nửa còn có thể mượn cơ hội "giày xéo" mình một hồi, mình có ngu mới đi chọc nha đầu kia không vui.

Máu được nửa bình, Mộc Phong dưới ánh mắt giết người của Âm Nhất, lạnh nhạt móc ra bột thuốc giúp Mộ Dung Ý cầm máu, cất bình xong, đưa cho Mộ Dung Ý một chai "sâm nhung dưỡng máu hoàn" (hoàn ở đây là viên trong thuốc viên): "Đây là thuốc viên ta mới nghiên cứu, hiện tại ăn một viên, thân thể của ngài sẽ rất nhanh khôi phục. Sau này lúc cảm giác khí huyết hư nhược thì ăn một viên. Máu này ta lấy về làm nghiên cứu, tìm được cách giải được sẽ đến đây trị liệu cho ngài. Nếu sau này có chuyện gì, hãy liên lạc lại với ta."

Bị lấy mất nửa bình máu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng của Mộ Dung Ý nhiều hơn một tia tái nhợt, giọng nói lại lãnh khốc như cũ: "Dài dòng." Xoay người rồi đi.

Khỏe miệng Mộc Phong giật giật, dài dòng? Mình là vì người nào chứ?

Nhìn Âm Nhất còn đứng ở một bên, nghĩ đến chủ tử đáng giận kia, không chọc nổi chủ tử, còn không chọc nổi hấn sao?

Nghĩ như vậy, trên mặt lập tức thay bằng một bộ khinh bỉ thêm phần khinh thường: "Nhà người nhìn chủ tử một chút, cỡ nào là trầm ổn, lại nhìn người một chút... Thô bị, lỗ mãng, lại là một kẻ ngu giết... Chắc chắn... Không kẻ hết!" Tiếng nói xa dần, cả người đã biến mất không thấy.

Khuôn mặt Âm Nhất trong nháy mắt đen hơn, yên lặng phun ra một câu: "Ta... Dựa vào!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quả Nhiên Bưư Hấn.

Mấy ngày liên tiếp, buổi sáng Hàn Hàn đều ra ngoài bán bánh bao, buổi trưa trở lại sau khi cơm nước xong thì đào xới đất trong ruộng của mình để làm thí nghiệm, gieo hồi hương*, cây du mạch**, cải thìa, hạt giống củ hành tây mình mua được xuống mỗi luống đất, lại chạy đến ao ôm nước về, tưới cho từng luống.

*cây hồi hương : Cây đại hồi hay đại hồi hương hoặc bát giác hồi hương, là một loài cây gia vị có mùi thơm, một loại cây xanh quanh năm có nguồn gốc ở Trung Quốc và đông bắc Việt Nam. Các quả hình sao được thu hoạch ngay trước khi chín. Được sử dụng rộng rãi trong ẩm thực . Đại hồi là một thành phần của ngũ vị hương truyền thống trong cách nấu ăn của người Trung Quốc. (hình ảnh)

**cây du mạch: (mọi người nhìn hình ảnh là biết :P)

Hàng rào gây trúc dưới sự giúp đỡ của Nhị Tráng, cũng dần dần chuẩn bị xong. Trong lúc Hàn Hàn thừa dịp cùng Nhị tráng lên núi, lại may mắn một lần nữa tìm được một tảng lớn mộc nhĩ.

Lần này Hàn Hàn có ý giữ lại, chặt cả đoạn cây khô dài chứa mộc nhĩ, cẩn thận mang về nhà, thời đại này không có kỹ thuật trồng mộc nhĩ, cho nên cũng không có sẵn khuôn ty có thể dùng. Nhưng cành cây khô này nếu có thể mọc ra mộc nhĩ, phía trên nhất định là có khuôn ty, cho nên sau khi đem theo cành cây khô về nhà, Hàn Hàn trực tiếp cưa một đoạn cành gỗ, sau đó đưa cành khô —— chủ yếu là cả vỏ cây vào phòng Ngô Mạc thị.

Mộc nhĩ ưa ẩm, cho nên hoàn cảnh có lợi cho khuôn ty sinh trưởng nhất chính là chỗ vừa ẩm ướt thông thoáng, vừa là nơi tối.

Trong phòng Ngô Mạc thị vẫn còn than lửa, bây giờ thời tiết dần dần ấm áp, về cơ bản thì mỗi ngày trong phòng đều có thể giữ vững khoảng hai mươi lăm độ, rải vôi sống trên đất, tạo hoàn cảnh có lợi cho khuôn ty sinh trưởng, sau đó ở mặt trên tấm gỗ có khuôn ty trải ra một lớp vải bông, đúng giờ đổ nước, giữ vững ẩm ướt, như vậy chờ sau khi hệ sợi* mọc ra, liền chui vào bên trong lớp vải bông.

*Từ khuôn ty phát triển thành sợi trong cơ chất tạo ra mộc nhĩ.

Làm xong việc nuôi cấy khuôn ty, Hàn Hàn lại nhìn vào số mộc nhĩ đã lấy tốt được một nửa giỏ trúc.

Mộc nhĩ đen đời sau dựa vào bào tử để sinh sôi nảy nở, ở mỗi phần đuôi mộc nhĩ, đều có một tầng mỏng "sương trắng", Hàn Hàn biết, cái gọi là "Sương trắng" này chính là gánh trách nhiệm cho bào tử, cũng chính là hạt giống mộc nhĩ đen.

Hiện tại không gian trong phòng có hạn, đương nhiên không thể gieo toàn bộ hạt giống này xuống. Vì vậy, Hàn Hàn rất cẩn thận lấy xuống những cái

gánh trách nhiệm tạo bào tử kia rồi đi cất giấu, chờ lúc tiền bạc của mình đầy đủ, sẽ tặng quy mô lớn cho nuôi trồng hơn.

Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn mỗi ngày chạy đi chạy lại bận rộn không thấy người, hơi cau mày: "Chỗ đó không phải còn có một cái đai lưng sao, người lấy ra đi bán, có thể đổi được không ít tiền, làm gì khiến cho bản thân chịu mệt như vậy?" Nữ nhân không phải đều là những kẻ say mê hư vinh, ham muốn hưởng thụ sao? Sao con nhóc này lại không giống vậy? Chẳng lẽ không biết giá trị của đai lưng kia?

Hàn Hàn mới vừa đổ một lần nước lên thân gỗ chứa khuẩn ty, nghe vậy thì kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ý một cái, ai ui ai ui, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao? Tiểu thí hài này đi theo mình gần một tháng, đây là lần đầu tiên nghe hắn nói một câu dài như vậy!

Nghe bà nội nói đùa nhỏ này gần đây luôn đi ra ngoài, tám phần là chơi đùa cùng bọn Tiểu Tráng, quả nhiên, vui chơi nào loạn đối với hắn mà nói mới có lợi, ít nhất nhìn như bây giờ, tính tình cởi mở lên không phải sao? Lại còn quan tâm tới người khác!

"Khi đùa nhỏ có chút tiến bộ, làm người lớn nhất định phải khích lệ hắn, cho hắn lòng tin, như vậy đùa nhỏ mới càng ngày càng tự tin!" Trong đầu Hàn Hàn nhảy mất nhảy ra một câu nói không biết của vị chuyên gia giáo dục nào, lập tức quyết định phải áp dụng những câu này vào thực tế!

Thả bình tưới nước bằng hoa sen tự chế dưới đất, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng vào Mộ Dung Ý, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, đôi mắt cong cong: "Không tệ nha, Phong Phong lại quan tâm đến tỷ tỷ. Nhưng mà tỷ tỷ đã nói sẽ để đai lưng kia cho đệ làm lộ phí giữa đường, vậy thì đai lưng kia chính là của đệ. Làm sao Tỷ tỷ động vào chứ? Yên tâm đi, tỷ tỷ không mệt, vì đùa nhỏ khá ái Tiểu Phong Phong của chúng ta, tỷ tỷ không thấy mệt mỗi nữa."

Nhưng thật ra là lúc ban đầu bán bộ cảm y kia, nàng liền lo lắng đề phòng, nếu như bây giờ bán thêm một chiếc đai lưng đáng tiền nữa, sợ sẽ khiến cho người khác hoài nghi! Hơn nữa, đai lưng kia chính là lá bài tẩy tiền bạc của mình, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt không dùng đến. (vâng, lý do chân chính của tỷ là đây :V)

Mộ Dung Ý không biết ý nghĩ thực sự của Hàn Hàn, nghe xong Hàn Hàn một phen giảng giải sự việc, lập tức tặng thêm một tầng hảo cảm đối với Hàn Hàn, chỉ cảm thấy một cô gái quý trọng cam kết như vậy thực là khó có được —— mặc dù hắn cảm thấy loại cam kết này thật ra thì không cần thiết phải tuân thủ!

Chẳng qua là, Tiểu Phong Phong? Đôi mày xinh đẹp của Mộ Dung Ý nhăn lại, vốn là hảo cảm đang tăng lên ngay tức khắc ngã về chỗ cũ, hết sức quái dị nhìn Mạc Hàn Hàn một cái, lúc này vẫn chưa nghĩ ra, cách gọi ghê tởm như vậy, sao nàng có thể cho ra khỏi miệng được? Còn nói trôi chảy thế kia!

"A?" Hàn Hàn chuẩn bị một bụng lời hay còn chưa kịp mở miệng, đã bị một ánh mắt của Mộ Dung Ý chặn trở về. Sờ sờ mặt : "Đệ làm gì mà nhìn tỷ như vậy? Trên mặt tỷ có bản gì sao?"

Ánh mắt Mộ Dung Ý càng thêm quái dị, nhìn nàng thì biểu thị trên mặt nàng bản? Cái lý luận gì thế? Oh, quên, con nhóc trước mắt này chính là không thể đối đãi như người thường! Ngay cả đầu óc cũng... Lắc đầu, ánh mắt rất thương hại liếc nhìn nàng lần nữa, không để ý tới nàng, lắc lắc tiểu thân thể đi ra ngoài.

Thương... Thương hại? Trong nhảy mắt Hàn Hàn xù lông: "Này, tiểu tử thú nhà người, người nói rõ ràng cho tỷ, ánh mắt người như vậy là ý gì chứ!"

Ngô Mạc thị đang ngồi ở trên giường may giày cho mùa xuân, nghe thấy tiếng Hàn Hàn ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái: "Thanh Phong nhỏ như vậy, có thể dùng ánh mắt gì để nhìn người? Người làm tỷ tỷ, cả ngày chỉ biết khi dễ đệ đệ, không thấy mắt mặt sao?" Mặc dù Thanh Phong tính tình lạnh nhạt, nhưng dáng dấp trắng trẻo khá ái, Ngô Mạc thị lại không có tôn tử, đã sớm coi Thanh Phong thành cháu của mình mà đối đãi, hơn nữa lòng người đương nhiên nghiêng về bên nhỏ yếu, cho nên mỗi thấy Hàn Hàn giáo huấn Thanh Phong, cũng sẽ bị Ngô Mạc thị nói một trận.

"Con. . ." Hàn Hàn há mồm, lại nghĩ đến mỗi lần mình giải thích đều bị Ngô Mạc thị nói một trận, nhất thời oán hận im lặng, tiểu tử ghê tởm ghê tởm này! Một chút cũng không đáng yêu! Sớm biết thì đã không nhặt hắn về nhà! Hừ!

Mộ Dung Ý đứng ở nhà chính, nghe giọng nói từ trong nhà truyền ra, miệng nhỏ phẫn nộ không nhịn được nhếch lên, quay đầu lại nhìn trong nhà một cái, bước nhỏ đi ra ngoài.

"Mỗi ngày nàng đều lên trấn bán bánh bao, bán như thế nào?" Bốn bề vắng lặng, giọng nói Mộ Dung Ý non nớt mang theo một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

"Bán tốt vô cùng, mỗi ngày Mạc cô nương luôn chuẩn bị hai mươi vỉ bánh bao, không có nhiều hơn. Vì vậy trấn trên cũng biết là bánh bao của Mạc cô nương khó có được, rất sớm đã có người xếp hàng chờ trước quán trà." Nói xong nhìn Mộ Dung Ý, cảnh nhắc một chút: "Ngay cả Tào chương quý của tửu lâu Như Ý cũng phải người làm đi qua mua hai lần."

Thật ra thì hắn cũng vì mùi hương bánh bao hấp dẫn, len lén giả bộ như người đi đường muốn mua một vỉ ném thử xem, kết quả mỗi lần đi theo Mạc cô nương đến chỗ kia, nơi đó đã có một nhóm người đứng đợi sẵn, số người sớm vượt quá hai mươi, cho nên đến bây giờ hắn cũng chưa từng ăn qua. Mỗi ngày trong bụng trống không lại còn phải ngửi mùi thơm, chỉ có thể nhìn không có thể ăn, ngậm lại thấy vô hạn bi thống mà!

Con người đen nhánh như mực của Mộ Dung Ý xẹt qua một tia tán thưởng: Chiêu giương đông kích tây của con nhóc này chơi thật xinh đẹp! Mỗi ngày hai mươi vỉ, vừa có thể đánh vang danh tiếng, hấp dẫn khách nhân, lại có thể khống chế số lượng bánh bao bán ra cùng với khách nhân, như vậy sau này mới có tư cách bàn chuyện làm ăn với lão bản tửu lâu Như Ý. Có ánh mắt lâu dài, không vì lợi ích nhỏ mà bị mê hoặc, không hổ là người hắn nhìn trúng!

Nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như cũ: "Nói cho Tào chương quý, không cần do dự, ngày mai sẽ tìm Hàn Hàn hợp tác, Hàn Hàn nói ra bất kỳ yêu cầu gì cũng không được cự tuyệt!" Tào chương quý do dự chẳng qua là đang muốn xem xét một chút.

Người của Mộ Dung Ý hân, cần người khác khảo sát sao?

Nhiếp Chính vương đại nhân lạnh lùng bá đạo hoàn toàn không ý thức đến, đáy lòng hắn đã đem Mạc Hàn Hàn là người của chính mình.

"Dạ, thuộc hạ đi ngay." Âm Tam đáp một lại, mặc dù kinh ngạc chủ tử lãnh tâm không quản chuyện của mình lại đi quyết định thay cho người khác, nhưng mà suy nghĩ một chút tình hình lúc chung sống của Mạc Hàn Hàn với chủ tử nhà mình, nhất thời lại thoải mái.

Mạc cô nương quả nhiên buồn hân, đánh chủ tử nhà mình, chủ tử nhà mình còn phải vì nàng lót đường! Quả nhiên là người phi phạm nha!

Trong lòng quyết định, sau này nhất định phải vững vàng ôm lấy ngọn núi dựa là Mạc cô nương này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ngại Lặp Lại Lần Nữa

Ngày tiếp theo, buổi sáng Hàn Hàn vẫn như cũ ngồi xe bò của Ngô đại gia đi trấn trên, Dư lão bản đã sớm chờ trước cửa quán trà, nhìn Hàn Hàn lại gần, vội vàng kêu người làm giúp một tay để vi hấp xuống.

Đối với ân cần hai ngày nay của Dư lão bản, Hàn Hàn tuy thấy kỳ dị nhưng coi như không có gì, cười híp mắt chào hỏi: "Dư lão bản, sớm."

"Sớm, sớm." Dư lão bản xoa tay cười cười: "Mỗi ngày buổi sáng Hàn Hàn cô nương đều phải hấp cái bánh bao này, có lẽ rất khổ cực đi?"

"Buổi tối ngủ sớm, cũng không cảm thấy mệt mỏi gì." Nhìn người làm cẩn thận thả bánh bao vào trong lồng hấp, tâm tình Hàn Hàn rất tốt.

"Hàn Hàn cô nương tuổi nhỏ nhưng lại chịu khổ như thế, bồi phục, bồi phục."

"Dư lão bản quá khen."

Dư lão bản sững sốt, một đứa bé đang nhỏ nếu được người khác khích lệ không phải sẽ kể khổ rồi nhân tiện khoe khoang bản thân sao? Thế nào tiểu nha đầu này trầm ổn như vậy? Hoàn toàn không như trong dự đoán của mình mà!

Giật mình sững sốt cũng chỉ trong nháy mắt, Dư lão bản rất nhanh trở lại bình thường cười nói: "Ta nói cái này thật sự không phải cố ý khen cô nương, nhưng sự thật thì nói thật mà thôi. Mỗi lần ta cùng vợ nói chuyện về Hàn Hàn cô nương, vợ ta luôn đau lòng, nàng nói nếu như mình có một nữ nhi khéo léo giống cô nương, tuyệt đối sẽ không để cho con bé chịu khổ như thế —— nói ra không sợ cô nương chê cười, nhà ta trừ bỏ hai đứa nhi tử vô dụng kia, cũng không có một đứa con gái nào. Hàn Hàn cô nương cực khổ như thế, nghĩ đến cha mẹ cô nương chắc cũng rất đau lòng đi?" Hắn đã sớm nghe ngóng kỹ, tiểu nha đầu trước mắt này chính là nữ cô nhi, trong nhà chỉ có một lão bà tử, còn phải dựa vào nàng nuôi sống.

"Lúc ta còn nhỏ cha mẹ đã song thệ (mất), cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau. Aiiii, nếu như cha mẹ còn trên đời, chắc chắn bọn họ cũng không muốn ta chịu khổ." Giống như nói đến chỗ đau của Hàn Hàn, mi tâm* nhú chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn luôn luôn mang nụ cười trong nháy mắt trở nên sâu bi.

*mi tâm: gọi cách khác là ấn đường, nằm ở giữa 2 lông mày.

Trên mặt Dư lão bản lập tức hiện lên vẻ áy náy: "Dư mỗ thất lễ, không biết cha mẹ Hàn Hàn cô nương.. Haizz, những năm qua cô nương cực khổ rồi."

Hàn Hàn khoát khoát tay, một bộ dáng bi thương không muốn nói chuyện nhiều.

Đáy lòng Dư lão bản vui mừng, thời điểm người ta đang thương tâm là dễ dàng bị thuyết phục nhất. Trên mặt lập tức lộ ra dáng vẻ do dự có nên nói hay không, hồi lâu, thấy Hàn Hàn tự mình đắm chìm trong đau đớn mất đi thân nhân, hoàn toàn không chú ý tới hắn, mới mở miệng nói: "Nếu như Hàn Hàn cô nương không ngại, không bằng nhận thức Dư mỗ làm nghĩa phụ (cha nuôi) đi. Mặc dù Dư gia của ta không thể nói ruộng tốt ngàn khoảnh*, nhưng lương thực cũng dư giả, ăn, mặc, ở, đi lại của cô nương vẫn có thể chiếu cố chu toàn. Vợ ta luôn thích có một nữ nhi, nhất định sẽ coi cô nương như người nhà, vậy cũng xem như làm tròn tâm nguyện nhiều năm của vợ chồng bọn ta, không biết ý cô nương như thế nào?"

* Khoảnh: rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta.

Trong ánh mắt Hàn Hàn lướt qua tia hải hước, không biết nghĩ đến cái gì, lại trở nên do dự, mi tâm nhú lại bộ dáng có chút xoắn xuýt.

Lòng Dư lão bản cũng rối rắm, người đáp ứng đi chứ, còn do dự cái gì! Nhưng không dám thúc giục, chỉ sợ vật cực tất phản*, dẫn đến lòng nghi ngờ của đối phương.

*Vật cực tât phản: Sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại. Dễ hiểu hơn, mọi người có thể thay bằng câu [tốt quá hóa dở]

Hàn Hàn liếc Dư lão bản thấy thế lóe lên một nụ cười lạnh, trên mặt vẫn cau mày như cũ, đi đến lòng hấp một bên của mình mở ra, dừng dừng bán bánh bao, sau đó thu bạc, dư quang khỏe mắt thấy Dư lão bản như muốn há mồm, lại rồi rầm ngậm miệng, đáy lòng lập tức cảm thấy rất sáng khoái.

Cho đến khi trông thấy chân mày Dư lão bản đã xoắn lại cùng một chỗ, hiển nhiên là không nén được tức giận, nàng mới chậm rãi mở miệng: "Thật ra thì lời đề nghị của lão bản rất tốt..." Quả nhiên, trong mắt Dư lão bản xẹt qua một chút ánh sáng, chân mày cũng nhanh chóng giãn ra, "Chẳng qua là, còn bánh bao của ta thì phải làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là ta giúp ngươi làm, giúp ngươi bán!" Dư lão bản lập tức bật thốt lên, lại cảm giác mình nói quá gấp, vội vàng ho khan một tiếng, "Đến lúc đó cô nương chính là bảo bối trong nhà ta, tất nhiên là được nuông chiều rồi. Huống chi, chuyện của nữ hài tử làm cũng không thể được lâu, sớm muộn cũng phải lập gia đình không phải sao? Bây giờ cô nương còn nhỏ, trong nhà không có người giúp cô nương tính toán nên không biết, nữ hài cả ngày xuất đầu lộ diện bên ngoài, sẽ không tìm được người có bối cảnh nghiêm chỉnh trong sạch."

Thấy Hàn Hàn trầm mặc không nói, trên mặt lại buông lỏng một ít thì hi vọng trong đáy lòng của Dư lão bản lại lớn hơn một ít, dù khôn khéo hơn nữa cũng chỉ là một đứa bé, có thể thông minh đến đâu? Tiếp tục không ngừng cố gắng: "Chờ cô nương đến nhà ta, chỉ cần nói cho người làm cha là ta thay cô nương làm bánh bao là được rồi, còn lại mọi thứ không cần cô nương quan tâm, chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà an tâm làm thân phận đại tiểu thư của cô nương là được, đợi đến lúc cập kê, ta và mẫu thân của cô nương sẽ giúp cô nương xem xét một gia đình tốt, gả qua rồi lên làm thiếu nữ nãi nãi, cả đời ăn uống không lo..."

Hàn Hàn im lặng nhìn trời, đã thấy người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy!

Còn không thì cái gì đây, cứ như vậy gọi một tiếng nào là cha, mẫu thân gọi tự nhiên, hẳn lấy đâu ra lòng tin cho rằng mình nhất định sẽ đáp ứng? Cái gì chó má "thiên kim đại tiểu thư", không phải chính là mơ ước biết bí truyền làm bánh bao à, muốn biết hả? Thực sự coi người khác là kẻ ngu hay sao vậy!

Dư lão bản nói đến miệng lưỡi đều khô, thấy Hàn Hàn không có phản ứng, không nhận được hỏi: "Hàn Hàn cô nương nghĩ như thế nào?"

"A?" Hàn Hàn ngốc lăng nhìn hắn: "Ồ, ngượng ngùng, mới vừa rồi ta đang thất thần, không nghe Dư lão bản nói gì, nếu không ngài lập lại lần nữa đi?"

Dư lão bản lập tức đen mặt, không ngờ vừa rồi mình nói vô ích nửa ngày như thế!

Chẳng qua bây giờ hắn cũng không dám phát giận, trong lòng buồn bực, chờ khi lấy được bí truyền, nhìn ta thu thập người thế nào!

Nuốt một ngụm nước bọt, còn chưa kịp há mồm đã nghe thấy Hàn Hàn cười híp mắt phân phó người làm trong quán trà: "Không thấy lão bản của các ngươi đang khát sao? Còn không mau mau đưa ly trà tới đây, cho lão bản của các ngươi thăm giọng nói." Nói xong lại nhìn Dư lão bản: "Dư lão bản, ngài cũng đừng gấp, uống một ngụm trà rồi từ từ nói, dù sao còn cả một ngày, hôm nay nói không hết, ngày mai lại nói tiếp cũng chẳng sao."

Dư lão bản nháy mắt mờ mịt, lời nói này, có ý gì? Chẳng lẽ nàng biết ý định của mình? Không thể nào? Nha đầu còn nhỏ như vậy, lấy đâu ra những khôn khéo kia chứ? Quay đầu lại suy nghĩ một chút từ đầu đến cuối về mặt của Hàn Hàn, không có gì khả nghi, xem ra là mình suy nghĩ nhiều. Vì vậy uống một ngụm trà, lần nữa lại tận tình khuyên bảo nói.

Cho đến lúc nói xong lần thứ ba, Hàn Hàn lấy xong số tiền của vi bánh bao cuối cùng, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hắn: "Ngài nói gì? Ngượng ngùng, mới vừa rồi ta mắc nhận bạc, không nghe rõ được, nếu không, ngài lập lại lần nữa vậy?"

Nhìn khuôn mặt Hàn Hàn cười híp mắt, lỗ mũi Dư lão bản thiếu chút nữa lệch sang một phía, lúc này còn không đoán ra đối phương đang đùa bỡn mình, vậy mình thật sự là một kẻ ngu!

Đang định nổi giận, lại thấy vẻ mặt giễu cợt của Hàn Hàn, lập tức hiểu ra, sợ là tính toán của mình vừa bắt đầu đã bị đối phương nhìn thấu.

Đối phương đã nhìn thấu ra ý định của mình, còn đùa bỡn mình một lần lại một lần... Nghĩ đến vừa rồi mình nói lời thề son sắt, uốn ba tấc lưỡi, lúc nói còn đắc ý, hiện tại chỉ càng thêm mất mặt!

Muốn làm gì, lại không thể làm gì, tức giận "hừ" một tiếng, xoay người đi vào trong quán trà, sau lưng truyền đến giọng nói kinh ngạc của Hàn Hàn: "Ai, Dư lão bản ngài đừng đi nha, ngài nói còn dễ nghe hơn so với thảo luận thi từ nha, ta vẫn chưa nghe đủ đây. . ."

Dư lão bản đi nhanh hơn, toàn thân xấu hổ gần như bị thiêu cháy.

Hàn Hàn bĩu môi, đứng ở đó chờ người trong quán trà ăn xong chiếc bánh bao cuối cùng rồi lấy vi hấp lại, thu thập xong.

Lúc này, một người làm từ trong tửu lâu Như Ý chạy tới: "Cô nương xong việc rồi hả? Chương quý bọn ta có chuyện muốn tìm cô nương thương lượng một chút, xin cô nương dời bước."

Ánh mắt Hàn Hàn sáng lên, cuối cùng đã đến!

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Biên tập tổ tới thông báo, ngôn ngữ nhanh chóng phải đầy cao tay nghề, trong lòng có chút thấp thòm nhỏ á.

Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày Vân Vân cố gắng gấp đôi, nỗ lực cho phần ngôn ngữ, thích Tiểu Phong Phong và Hàn Hàn cô nương, nhất định phải nhớ cất giấu nha, kính xin ủng hộ nhiều hơn, hôn hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ác Nhân Tự Có Ác Nhân Trị

Editor: Ôp

Hàn Hàn dọn dẹp đơn giản một chút, vội vàng đi theo người làm qua tửu lâu.

Ngày hôm qua Tào chương quý đã nhận được Âm Tam chỉ điểm, biết nha đầu bán bánh bao này sợ là có chút sâu xa với chủ tử, lập tức không dám chậm trễ, mặc dù cho người làm đi qua mời người, nhưng mình vẫn đứng ở cửa tửu lâu chờ.

Vì vậy, thấy Hàn Hàn vừa mới đến, lập tức ra nghênh đón: "Mặc cô nương quang lâm tề tửu lâu, vang vẻ cho kẻ hèn này. Mời vào, mời vào!"

Hàn Hàn kinh ngạc, cho dù đối phương nhìn trúng bánh bao của mình, cũng không cần thiết nhiệt tình như vậy chứ? Nhưng mà đối phương càng nhiệt tình, lúc đàm phán yêu cầu của mình càng được tiện nghi hơn một chút, khẽ mỉm cười: "Tào chương quý quá khiêm nhường. Như Ý tửu lâu chính là tửu lâu lớn thứ nhất ở trấn trên của chúng ta, hôm nay có thể may mắn nói chuyện cùng Tào chương quý, thật sự là tam sinh hữu hạnh* (có phúc ba đời)."

Lần này đến phiên Tào chương quý giật mình. Đối phương rõ ràng là một cô nương ăn mặc theo kiểu nông thôn, không nghĩ tới lại nói năng không tầm thường như thế, mơ hồ như có một cỗ khí thế ưu nhã ẩn giấu trong đó, trong lòng kết luận, tiểu thôn cô trước mắt này khẳng định có lai lịch lớn!

Nếu như nói nguyên nhân vừa rồi nhiệt tình là bởi vì chủ tử nhà mình, hiện tại hoàn toàn là tôn kính từ bản thân, mặt mũi nghiêm chỉnh, cũng không vòng vèo: "Thực không dám giấu diếm, lần này cho mời Mặc cô nương tới đây, thực ra là có chút chuyện trao đổi với nhau, nếu như cô nương không bỏ qua, vậy chúng ta vào bên trong nói."

Từ đầu đến cuối Hàn Hàn vẫn cười thản nhiên: "Như thế thì làm phiền Tào chương quý dẫn đường."

Ngoài ý muốn là thương lượng rất thuận lợi, Hàn Hàn cẩn thận thử dò xét nói lên mấy yêu cầu, đối phương gần như một chút suy nghĩ cũng không có, liền thuận lợi đáp ứng.

Cho đến lúc cảm hiệp ước ra khỏi tửu lâu, ánh mặt trời ảm áp chiếu trên người, Hàn Hàn mới chợt phát hiện, đây không phải là mộng! Đây đều là thật!

Mở ra bản khế ước trong tay, phía trên từng nhóm nhỏ chữ Khải*(một trong các cách viết chữ Hán) ngay ngắn bắt mắt: Đầu tháng ba âm lịch năm thứ 7 Tông Chính, căn cứ vào lợi ích của đôi bên, có trách nhiệm cùng tiến cùng lùi, bên thứ nhất Như Ý tửu lâu cùng bên thứ hai là Mặc Hàn Hàn lập ra hiệp ước này (kiểu như bên A bên B đó, bạn nào từng làm khế ước là biết). Cụ thể công việc như sau:

Một, bên thứ hai giao lại phương thức bí truyền Thang Bao thuộc quyền sở hữu của mình cho bên thứ nhất, bên thứ nhất phải bảo quản, không được tiết lộ ra bên ngoài.

Hai, bên hai chỉ dạy ba bước của phương pháp chế biến, giữ vững thu nhập phù hợp với mình.

Ba, lợi nhuận được thu về ở bên thứ nhất, theo số lượng, mỗi tháng phải trả lại cho bên hai.

Bốn, vì biểu hiện thành ý, bên nhất không ràng buộc bên hai chỉ ra ba trăm lượng bạc trắng.

Năm, nếu như ngày sau bên hai lại có phương pháp chế biến món ăn mới, bên thứ nhất có nhu cầu được mua. Mỗi món ăn là hai trăm lượng bạc trắng.

...

Như vậy, nếu sau này không có bằng chứng, viết giấy khế ước làm chứng, vĩnh viễn không đổi ý.

Người viết: Tào Lệnh Trọng, Mặc Hàn Hàn.

Phía trên hai người ấn tay vào cùng với con dấu của chương quý Như Ý tửu lâu, như thế, cho dù Tào chương quý rời khỏi tửu lâu, hiệp ước vẫn có giá trị như cũ.

Mấy ngày nay ở trấn trên, tiếp xúc với nhiều người, đương nhiên Hàn Hàn biết, bây giờ hoàng đế Thần quốc là Tông Chính đế, tại vị đúng vào năm thứ bảy, cho nên thời gian trên khế ước là không sai.

Cẩn thận cắt xong hiệp ước, mặc dù Hàn Hàn cố gắng kìm nén, nhưng khoe miệng thủy chung vẫn không dừng được cười, ảnh hưởng đến cả lúc đi bộ cũng thấy nhẹ nhàng nhanh chóng hơn. Nếu như không phải xung quanh có quá nhiều người, nàng thật muốn cười to ba tiếng: Ha, ha, ha, rốt cuộc tỷ đã hướng đến ngày mai huy hoàng rồi!

Trở lại quán trà, chỉ thấy vẻ mặt Dư lão bản khẩn trương nhìn mình chăm chăm: "Tào chương quý Như Ý từ lâu tìm người qua đó hả?" Giọng nói có chút gấp gáp.

Nụ cười trên mặt Hàn Hàn lập tức trầm xuống lạnh lẽo, hai mắt nhìn Dư lão bản trên dưới, gật đầu một cái: "Dư lão bản trái lại tai thính mắt tinh dồi dào theo rất chính xác!"

Dư lão bản nghẹn lời, biết đối phương khó chịu mình theo dõi chăm chăm vào nàng nên mất hứng. Nhưng mà kể từ sau khi Hàn Hàn ở đây, quán trà mình buôn bán rõ ràng trở nên tốt hơn không ít, tất cả đều do bánh bao của nàng hấp dẫn được mọi người tới, tài thần như vậy, đương nhiên phải dán mắt nhìn chặt mới được.

Hiện tại thần tài của mình lại bị từ lâu đối diện ‘mượn’ người! Suy nghĩ đến trong lòng liền phát hỏa, cố nén kích động tức giận, tận tình khuyên bảo: "Bây giờ tuổi của người còn nhỏ, kinh nghiệm ít, không nên bị lừa! Đừng nhìn mặt mày chương quý từ lâu đối diện phúc hậu, thật ra chính là một kẻ ăn tươi nuốt sống, người nói chuyện với hắn, ngàn vạn lần phải cẩn thận! Thế này đi, vừa rồi các người nói cái gì kể lại cho ta biết, ta giúp người phân tích kỹ càng, nếu không người bị gạt cũng không biết đường."

Hàn Hàn nhướn mi, tựa tiểu phi tiểu* nhìn Dư lão bản: "Dư lão bản yên tâm, tóm lại không phải là chuyện tình đồng ý nhận cha nuôi!"

(*) Tựa tiểu phi tiểu: Cười như không cười.

"Người đây là đang nói gì vậy!" Dư lão bản giận dữ quát lớn một tiếng, lập tức bộc phát, nghĩ đến đối phương chẳng qua chỉ là một nữ cô nhi, mình tốt bụng thương lượng với nàng là cho nàng mặt mũi, nếu không, mình bắt ép nàng giao ra bí truyền, nàng có thể làm thế nào! Nếu như nàng không biết điều như vậy, hắn cũng không cần thiết phải nhẫn nại.

Hàn Hàn ngoáy ngoáy lỗ tai: "Giọng của ngài nhỏ chút, ta nghe rồi! Nhìn một chút đi, khách ăn cơm cũng bị người làm sợ kìa."

Dư lão bản nghiêng đầu, quả nhiên nhìn thấy khoảng mười người ăn cơm trong quán đồng loạt dừng lại nhìn mình chăm chăm. Trong cổ họng nhất thời nghẹn khuất, thật bề mặt, kìm nén khiến khuôn mặt đỏ bừng, hồi lâu mới nuốt xuống khẩu khí này, nhìn chăm chăm Mạc Hàn Hàn: "Người đừng quên, chúng ta đã lập hiệp ước nửa năm!"

Hàn Hàn gật đầu một cái, dáng vẻ rất vô tội nhún nhún vai: "Ta chưa quên. Hiệp ước đó ta vẫn cất cẩn thận đây! Vốn là ta còn muốn nhắc nhở người một cái, không nghĩ tới Dư lão bản nhớ rõ ràng hơn so với ta, không hổ là người có tính toán lớn nha!" Ánh mắt hữu ý vô ý quét qua khoảng đất nhỏ mười thước vuông, cố ý nói ra chữ "lớn" vừa dài vừa mạnh.

"Hừ, người biết là tốt rồi! Làm trái với hiệp ước thì phải bồi thường gấp ba!"

Hàn Hàn gật đầu: "Đúng nha, cho nên trong nửa năm này, mảnh đất trước mặt quán trà này là thuộc về ta đúng không?"

Không biết Hàn Hàn muốn giờ trò quý gì, đôi mắt Dư lão bản trừng trừng không nói lời nào.

Hàn Hàn cũng không thèm để ý: "Đó chính là nói nếu như ta che cái lều chắn ánh mặt trời ở mảnh đất trước mặt này, cũng được phép? Dù sao nếu như trời mưa, cũng không thể cứ bán đồ như vậy chứ?"

Ý tứ này là, vẫn ở chỗ này buôn bán tiếp hả? Dư lão bản trong lòng vui mừng, lửa giận cũng tiêu tán không ít, gật đầu một cái: "Đó là tất nhiên." Dù sao chỉ cần có người yêu thích đến ăn bánh bao, cũng sẽ vào quán trà của hắn, cho nên, cho dù mặt cửa bị chặn lại, cũng không có ít nhiều quan hệ.

Hàn Hàn cười hí mắt gật đầu: "Vậy thì tốt, Dư lão bản trước còn việc bận, ta tìm người dựng lều đã."

Trong lòng hừ lạnh một tiếng, vốn không muốn làm chuyện ngoan tuyệt, nhưng đối phương đã không thể chờ đợi muốn chết như thế, nếu như mình mềm lòng nữa, chẳng phải là thật xin lỗi đối phương hưng dữ bức bách như vậy rồi!

Ở trên mây ngày nay, Hàn Hàn sớm đã làm quen với tình hình ở trên mây, rất nhanh tìm được một nhóm thợ quen thuộc với công việc, không dưới hai canh giờ, một chiếc lều đơn giản đã hoàn thành tốt.

Ngày thứ hai, lại đi khắp hang cùng ngõ hẻm tìm một quán bán đậu phụ thối.

Người bán đậu phụ thối chính là một đại hán, trong nhà một nhà già trẻ phải dựa vào hắn nuôi sống, cuộc sống rất khổ cực, khi ẩm no cũng không thể thỏa mãn, ở trong mắt bọn họ thế diện gì đó có cũng được mà không có cũng chẳng sao, vì vậy, đại hán này tìm một phụ nữ có chồng cũng là một người nổi danh sa cơ thất thế, sở trường nhất là khóc lóc om sòm lừa bịp người khác.

Hàn Hàn cũng là ngàn chọn vạn tuyển mới nghĩ tới hắn, lúc tìm được hắn, nói muốn cung cấp miễn phí một nơi cho hắn bán đậu phụ thối, đối phương còn lo lắng nàng gạt người, mãi đến khi Hàn Hàn dẫn vợ chồng bọn họ đi tới quán trà, nghiêm trang giới thiệu bọn họ là bằng hữu của nàng ngay trước lão bản quán trà, thay nàng làm ăn ở nơi này, cũng đã thanh toán nửa năm tiền mướn lò lửa, mới giật mình nhận ra mọi chuyện đều là sự thật!

Hàn Hàn nói mơ hồ, Dư lão bản cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đáp ứng. Cho là Hàn Hàn tìm hai người này tới đây giúp nàng bán bánh bao, dù sao

một cô nương nhỏ luôn xuất đầu lộ diện, quả thật không tốt.

Cho đến lúc trước cửa quán trà của mình bay lên mùi đậu phụ hôi thối, mới bắt chợt cảm thấy không đúng!

Người uống trà cũng là người có chút thương thức, ai mà có thể vừa ngửi mùi thúi vừa uống trà được!

Mà người ăn đậu phụ thối xong, miệng đầy mùi thúi, làm gì có tâm tư đi uống trà!

Chủ yếu nhất là, cửa quán trà của mình đều bị chặn lại, từ xa nhìn lại, chỉ thấy đậu phụ thối, nơi nào có quán trà Dư gia!

Dư lão bản vừa tức vừa giận, không tìm được Mạc Hàn Hàn, liền sinh khí lên người vợ chồng đại hán.

Có câu nói, nghiêm sợ ngang, ngang sợ liều mạng.

Đối với vợ chồng này, bình thường không có việc gì còn phải gây ra chuyện để tìm chút bạc kiếm sống, lúc này nhìn thấy Dư lão bản gây sự, lập tức khóc lóc om sòm lẫn lộn mắng chửi trên đường lớn, toàn bộ 18 cách thức khả năng vừa kêu hô, vừa một trận va chạm, Dư lão bản chẳng những không đuổi được những người này ra ngoài, còn rơi vào một thân rối loạn, đền bù lại mười mấy lượng.

Dư lão bản lại nghĩ tới tìm Trần Trường (người duy trì trật tự, người trong quan phủ) giúp một tay, kết quả trong tay đối phương nắm hiệp ước gặt gao kìm hãm hân, trên hiệp ước chỉ nói là cho thuê mảnh đất kia bán đồ, lại không nói phải là người nào ở đó bán thứ gì, Trần Trường vừa nhìn hiệp ước, trực tiếp đuổi Dư lão bản ra ngoài.

Lúc này Dư lão bản mới biết đã vậy chẳng làm, đáng tiếc đã vô dụng, không đợi được đến lúc kết thúc hiệp ước, quán trà của hân đã phải đóng cửa.

Dĩ nhiên, những chuyện này đều nói sau, mà lúc này, người thiết kế hết thảy - Hàn Hàn đang ngồi gần lò sưởi đặt ở đầu giường mình đếm bạc, nhìn Mộ Dung Ý bước chân nhỏ vén rèm vào nhà, lập tức ném bạc qua một bên, người cúi xuống, cánh tay vươn ra kéo Mộ Dung Ý qua, "Bếp" một hộp hôn trên khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của hân: "Nói cho đệ biết tin tức tốt, tỷ —— có! Tiền!!!"

----- đề lời nói với người xa lạ -----(lời tác giả)

Ha ha, uy lực của đậu phụ thối không phải là rất lợi hại sao? Có muốn vì cơ trí của Hàn Hàn khen chút hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ta Bán Bí Truyền

Editor: Ôp

Mộ Dung Ý yên lặng xoa mặt, nghiêng đầu nhìn một chút bạc vụn rải ở trên đầu giường: "Chỉ có chút bạc vụn này lại xem như có tiền?" Giọng nói tràn đầy khinh bỉ.

Hàn Hàn hợp tác cùng Tào chương quỹ, Ám Tam đã bảo đảm cho hân, đối với việc Mạc Hàn Hàn hợp hồi chỉ yêu cầu ba trăm lượng như thế, đáy lòng hân thật sâu khinh thường! Hân đã lên tiếng, cho dù muốn ba ngàn lượng Tào chương quỹ cũng không dám không đáp ứng, kết quả là khi trở về chỉ có ba trăm lượng, xứng để hân ăn cơm sao?

Mạc Hàn Hàn ghen lời, chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh hắt lên người, trong lòng trở nên lạnh buốt, phần hân siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Mộ Dung Ý: "Cái gì gọi là chỉ có chút bạc vụn này, đây chính là ba trăm lượng! Rốt cuộc đệ có biết đếm hay không hả!"

Thấy trong mắt Mộ Dung Ý thật sâu khinh thường, Hàn Hàn lập tức nghĩ đến trên người đứa nhỏ bị vứt bỏ này đều mặc y phục giá trị liên thành, đứa nhỏ này khẳng định là lớn lên trong trong gia đình phú quý, nhìn thấy kỳ trân dị bảo tất nhiên sẽ không ít, xem ba trăm lượng này là điều rất bình thường. Nhưng mà sau này hân phải sinh sống trong thôn, loại tư tưởng này nhất định phải sửa đổi, ừm, mình cần thiết phải phổ biến lại kiến thức về tiền bạc cho hân!

Nghĩ như vậy, tay liền bế Mộ Dung Ý lên trên giường đặt trước mặt mình: "Nè, Tiểu Phong Phong, đệ cảm thấy... số bạc này là nhỏ, nhưng mà đệ có biết là phí sinh hoạt một năm của một hộ nhà dân bình thường dùng hết bao nhiêu không?"

Mộ Dung Ý nhướn mi, hân cần thiết phải biết sao?

Hàn Hàn tự động đọc động tác của hân chính là: Không biết.

Đối với thái độ muốn học hỏi nhiều hơn của hân thế này, Hàn Hàn hài lòng gật đầu: "Giống như nhà Lâm thăm cách vách mà nói đi, nhiều người như vậy, phí sinh hoạt một năm cũng chỉ đến ba mươi lăm lượng. Ba trăm lượng, đủ để cả nhà bọn họ không cần làm gì nhưng vẫn có cuộc sống dư giả đến tận

bảy tám năm. Cho nên số bạc nhiều như vậy, đệ còn cảm thấy ít sao?"

Mộ Dung Ý khòe miệng vênh lên: "Chút tiền này, còn chưa đủ cho ta giặt kể răng đây!" Nói xong lắc lắc tiểu thân thể nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Hàn Hàn nhất thời hỗn loạn, ý tứ của hắn, đây là tiền lẻ? Mẹ nó! Cẩn rằng khắc ra một câu: " 'Lầu son rượu thịt thối, ngoài đường xương đông lạnh!' đệ chưa từng nghe qua sao!"

(*) Lầu son rượu thịt thối, ngoài đường xương đông lạnh: Nhà giàu thì rượu thịt ê hề đến nỗi hư hỏng (thối) cả, còn ngoài đường thì đầy xương người do chết công, chết đói.

"Thịt thối người vẫn ăn!" Giọng nói lạnh nhạt đến tức chết người không đền mạng truyền đến.

"..." Mẹ nó! Vị thần tiên nào đến đây bắt đứa nhỏ ghê tởm này đi!

**

Trong tay có bạc, Hàn Hàn làm việc cũng trở nên dễ dàng, từ Tào chương quỹ kia lấy được ba trăm lượng, mấy ngày nay mình bán bánh bao kiếm bốn lượng, cộng thêm tiền bán y phục còn dư lại hai lượng, tổng cộng ba trăm lẻ sáu lượng.

Số bạc này ở trong thôn đã được cho là phú hộ.

Hàn Hàn là một người theo chủ nghĩa hưởng thụ, đã có tiền, chuyện thứ nhất dĩ nhiên là muốn cải thiện điều kiện cuộc sống của mình.

Nghĩ đến lập tức liền đi làm, ăn cơm trưa xong, Hàn Hàn bọc hai mươi lượng bạc bỏ trên người, hào hứng trực tiếp đi tìm thôn trưởng.

Thôn trưởng đang ở nhà cùng mấy người có uy vọng trong thôn thương lượng kế hoạch năm nay, nghe nói Mạc Hàn Hàn đến đây, kinh ngạc liếc mắt nhìn mọi người: "Nàng tới làm cái gì? Chúng ta nơi này đang thương lượng chính sự đây, nói nàng hôm nào trở lại đi."

Tiểu nhi từ nhà Thôn trưởng cùng Hàn Hàn không sai biệt tuổi tác lắm, nghe phụ thân mình nói như vậy, liền chuẩn bị đi ra đuổi người.

Ngô đại gia vội vàng nói hắn dừng bước: "Nói nàng vào đi, có lẽ nàng có chuyện gì cũng nên."

Liễu Tam gia một bên cười nói: "Nghe nói gần đây người mỗi ngày đều chờ tiểu nữ oa kia đến trấn trên, nàng lần này tới đây, sẽ không phải là do người chỉ điểm chứ?"

Ngô đại gia liếc mắt nhìn hắn một cái: "Ta chỉ điểm nàng làm cái gì!"

Thôn trưởng kỳ quái: "Vậy sao người còn để nàng đi vào?"

"Ta chỉ nghĩ nàng đã tới đây có lẽ sẽ có chuyện gì. Thế nhưng các người chớ coi thường nàng, mặc dù nàng là một tiểu nữ oa, nhưng mà bản lãnh tất nhiên sẽ có. Đã nghe nói gần đây nàng bán bánh bao đi, thơm ngon vô cùng! Bắt đầu lúc ta ăn còn cho rằng bên trong là nhân thịt, sau đó ta có ý tứ hơn, thời điểm khi ăn cẩn thận quan sát, các người đoán thế nào, bên trong một chút thịt cũng không có!"

"Thật sao? Không phải người hù dọa người chứ? Không có thịt thì làm sao ăn ra thịt vị đượ?" Mạc lão đại không tin.

"Ta hù dọa các người làm cái gì!" Bị người khác chất vấn, Ngô đại gia lập tức giận tái mặt: "Không tin các người đi trấn trên hỏi thăm một chút, người nào mà không biết quán bánh bao hấp của nhà đầu kia. Không cần nói cái khác, mỗi ngày ta đưa nàng đi lên trấn, đã thấy người chờ mua bánh bao của nàng xếp thành một hàng dài, cứ như vậy còn có người không ăn được đây, các người suy nghĩ một chút, bánh bao hấp kia của nàng ăn rất ngon! Không phải là khoái lạc, nếu là kêu nàng dạy cho người trong thôn chúng ta cách làm bánh bao kia, thì không chừng ngày sau thôn chúng ta cũng có thể trở thành một trấn lớn đấy!"

"Thật sự lợi hại như vậy?" Nói đến đây, thôn trưởng nhất thời động tâm.

"Hừ, lừa các người thì họ Ngô của ta đây sau này sẽ viết ngược!" Lần nữa bị người khác chất vấn, đối với Ngô đại gia luôn luôn sĩ diện mà nói, đơn giản là chuyện tình không thể dễ dàng tha thứ.

Mặc dù bình thường Ngô đại gia nói chuyện có chút phóng đại, nhưng mà phản đối ngoan tuyệt như thế cũng là lần đầu tiên, mọi người lập tức tin tưởng hơn phần nửa.

Thôn trưởng nhìn mọi người giống như cũng động lòng, vội vàng cho gọi tiểu nhi tử của mình: "Tam nhi, mau ra gọi tiểu nha đầu kia vào đi."

Hàn Hàn ôm số bạc trên người đứng một hồi ở trong sân, trong lòng lập tức tỉnh táo rất nhiều.

Vừa mới bắt đầu mình chưa suy nghĩ gì đã nóng lòng chạy đến, vạn nhất đối phương hỏi mình bạc này kiếm đâu ra thì phải làm sao bây giờ?

"Thất phu vô tội, hoài bích có tội*" . Nhà mình người lớn đơn bạc, lại không có chỗ dựa, trong trí nhớ nguyên chủ lưu lại, mặc dù người trong thôn đối với mình không đến nỗi ác ý lấn áp, nhưng thái độ tuyệt đối chưa đến phần nhiệt tình.

*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Người vô tri thì không có tội, nhưng cầm theo ngọc quý lại trở thành có tội.

Mình ở trong thôn, bình thường trừ gia đình Lâm thăm, gần như cũng không qua lại với người trong thôn, mà trong thôn có chuyện gì, cũng luôn lựa chọn quên đi chính mình và Ngô Mặc thị.

Đã biết nhà mình vốn chỉ đáng ở trong một góc khuất xó xỉnh, đột nhiên cầm đến những hai mươi lượng bạc muốn mua đồ sửa phòng, không chừng bọn họ sẽ thấy mình thế nào đó cũng nên, không được, phải suy nghĩ thật kỹ phải nói thế nào mới được!

Hàn Hàn đang hỏi hận mình lỗ mãng, đã thấy một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi từ bên trong đi ra.

Thiếu niên nhìn Mặc Hàn Hàn một chút, cảm hếch lên: "Mặc Hàn Hàn, cha ta bảo ngươi đi vào."

Hàn Hàn ngẩng đầu nhìn thiếu niên có màu da trắng nõn này, đại khái là ở trong nhà được mọi người cưng chiều, cho nên người này mới nuôi thành dáng vẻ lỗ mũi hướng lên trời như vậy như vậy, trong lòng cũng không để ý, gạt đầu với hần hần một cái, cất bước đi vào nhà.

Vừa mới vào nhà còn chưa kịp thích ứng ánh sáng yếu ớt bên trong nhà, đã nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc: "Hàn Hàn nha đầu, mau nói cho bọn họ về bánh bao hấp của ngươi đi, ta nói ăn ngon, bọn họ lại cho rằng ta đang lừa gạt bọn họ!"

Trong lòng Hàn Hàn "lộp bộp" một tiếng, quả nhiên sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Nghe được lời của Ngô đại gia, ánh mắt mọi người trong nhà đông loạt rơi vào trên người nhỏ gầy của Hàn Hàn.

Thôn trưởng càng thêm gấp gáp: "Hàn Hàn nha đầu, hần nói là thật sao? Bánh bao của ngươi thật sự được hoan nghênh như vậy, mỗi ngày đều có người đứng xếp hàng mua?"

Hàn Hàn hợp thời lộ ra vẻ mặt quần bách, một ít khiếp đảm, rụt rụt vai, tiếng nói như muỗi: "Có. . . Có lẽ thế, hôm nay ta tới đây chính là vì chuyện này."

"Ồ? Ngươi nghĩ muốn đưa bí truyền làm bánh bao ra sao?" Mặc lão đại hỏi.

Hàn Hàn liếc hần thật nhanh một cái, không lên tiếng, đưa tay từ trong lòng ngực móc ra hai mươi lượng bạc.

Mọi người tức khắc kinh sợ. Nha đầu này còn bán bánh bao không quá hai ngày, thế nào đã kiếm được nhiều như vậy? Và lại, đây là nàng muốn đưa ra cả toàn bộ tiền sao?

Thôn trưởng đương nhiên không thể thu số tiền này ở trước mặt của mọi người, cả kinh qua đi, vội nói: "Ngươi làm cái gì vậy? Nhanh nhanh thu tiền về đi. Chúng ta nghe nói, mấy ngày qua ngươi kiếm chút tiền cũng không dễ dàng, tiền thì cứ lưu lại đi, chỉ cần nói cho chúng ta biết bí truyền làm bánh bao là được."

Hàn Hàn siết chặt vật áo: "Ta bán bí truyền."

"Ngươi nói gì? Ngươi lặp lại lần nữa!" Một tiếng gầm vang lên ở bên trong phòng.

đề lời nói với người xa lạ

Hàn Hàn ngồi ở đầu giường gần lò sưởi đếm số cát giấu của mình, mặt mày cong cong: "Tiểu Phong Phong, nói cho đệ biết tin tức tốt, số cát giấu của tỷ lại tăng thêm nhá."

Con người Mộ Dung Ý hẹp dài hơi nheo lại, đáy mắt mang theo nồng đậm khinh bỉ: "Chỉ có chút cát giấu này cũng đáng để ngươi cao hứng thành như vậy?" Quả nhiên là kiến thức hạn hẹp.

Hàn Hàn cắn răng, hét lớn: "Tỷ cái này gọi là tích tiểu thành đại, đệ hiểu không?" Mẹ nó, đứa nhỏ đáng ghét này.

Nhưng mà, đếm một chút cát giấu của mình, Hàn Hàn trong lòng im lặng: Các cô nương cũng tới thu ta đi, không nên để cho Tiểu Phong Phong, đứa nhỏ đáng ghét này thỉnh thoảng lại khinh bỉ ta nữa có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mưu Kế Của Thôn Trưởng

Editor: Ôp

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sỏi, ánh mắt mọi người lập tức từ sót ruột biến thành nghiêm khắc.

Thôn trưởng giận dữ đứng lên quát một tiếng, cảm thấy quá luống cuống bèn ngồi xuống, phần hận nắm tay đập mạnh lên mặt bàn: "Làm sao ngươi lại không thương lượng với chúng ta mà đã bán bí truyền đi vậy chứ! Àiiii. . . Àiiii. . . Đứa bé như ngươi, phải để cho bọn ta nói có cái gì tốt mới được!"

Mạc lão đại càng thêm trực tiếp: "Bán cho người nào? Bán bao nhiêu? Bí truyền này chính là của thôn chúng ta, bán được ít bạc cũng không thể bù lại cho chúng ta."

Hàn Hàn cười lạnh một tiếng, một đám lão nhân hèn hạ không biết xấu hổ! Không phải khi dễ mình cô nhi quả mẫu (mồ côi) sao! Lúc nào thì bí truyền của mình đã trở thành vật chung của thôn rồi? Tiền mình bán thừa ra, có phải còn muốn phân phát cho bọn hèn hạ hay không vậy?

Ngược lại là Ngô đại gia đã ăn bánh bao của Hàn Hàn những ngày qua, chuyện này xảy ra đều là do mình lỗi ra ngoài, trong lòng có chút băn khoăn: "Được rồi, ta nói mỗi người các ngươi đang làm cái gì vậy? Xem kìa, đừng dọa cho đứa nhỏ sợ hãi. Nói chuyện thì không thể nhẹ nhàng chút sao?"

Thôn trưởng thở dài: "Chúng ta cũng không có ý tứ gì khác, nha đầu ngươi cũng không nên suy nghĩ nhiều. Chẳng qua là ngươi dù sao cũng là người trong thôn chúng ta, sống ở trong thôn được quan tâm nhiều năm như vậy, không phải là ta nói ngươi cái gì, nhưng ngươi có chỗ tốt thế nào lại không nghĩ đến trong thôn đây? Tình huống trong thôn chúng ta ngươi cũng rõ ràng, cuộc sống trong thôn cũng chỉ trôi qua tầm tã, chúng ta những người ở đây, u sầu đến bạc đầu cũng muốn biến thôn này thành trấn, để cho các ngươi có những ngày tốt hơn. Có bí truyền đó của ngươi, nói không chừng có thể thay đổi trình huống trong thôn chúng ta. Bí truyền đó là ngươi bán cho người nào? Ngươi nói với hân, chúng ta giữ lại bí truyền của mình làm bánh bao, không bán."

Nghe bọn họ nói không sai biệt lắm, Hàn Hàn mới sợ hãi mở miệng: "Là Tào chương quý tử lâu Như Ý coi trọng bánh bao hấp của ta, muốn mua lại. Ta nói với hân, sau này có chỗ tốt thì trước hết phải nghĩ đến thôn chúng ta, mới bán cách điều chế bánh bao cho hân, hân cũng đồng ý, còn nói trước cho ta hai mươi lượng làm tiền đặt cọc, để cho ta ở trong thôn mua mảnh đất, nếu bọn họ trong tử lâu muốn cái gì, ví dụ như mảnh đất này đã xây thật tốt, hân sẽ mua một miếng đất lớn ở thôn chúng ta làm nông trường gì đó, để cho ta phụ trách quan sát, sau này người trong thôn cũng không cần đi ra ngoài làm việc, chỉ việc làm thợ ở nông trường là được rồi. Ta xem đáng về Tào chương quý kìa, trong lòng kính sợ, không dám không đáp ứng, nên đã ký hiệp ước... Bây giờ ta không dám một mình đi tìm hân đòi về bí truyền, nếu không, các vị thúc thúc bá bá theo ta cùng đi vậy." Nàng mím môi, một bộ dáng vẻ ta rất sợ sệt.

Vừa nghe đến tên tử lâu Như Ý, mấy người lập tức không nói gì.

Cho dù không đi trấn trên, bọn họ cũng đã nghe qua tử lâu Như Ý, nghe nói về lão bản sau lưng tử lâu Như Ý chính là đại quan trong kinh thành, Tào chương quý kìa, ngay cả mặt mũi Trần Trường cũng không cho, mấy người bọn họ ở trước mặt người ta tính là cái quái gì chứ!

Bình thường ở trong thôn bày ra vẻ ta đây còn chưa tính, nếu thật sự muốn đến tử lâu Như Ý đùa bỡn, cho mấy người bọn họ hai lá gan cũng không dám.

Thấy mọi người không nói lời nào, thôn trưởng ho khan một tiếng: "Không nghĩ tới nha đầu ngươi còn rất có lương tâm, vì trong thôn suy nghĩ như thế, không thua thiệt cho chúng ta quan tâm hai người tổ tôn các ngươi nhiều năm! Nếu Tào chương quý đã nói như vậy, cứ làm thế đi, chúng ta coi ngươi như nha đầu trong nhà mình mà đau lòng, sao có thể thật sự khiến ngươi khó khăn lui đi hiệp ước được. Được rồi, ý tứ hai mươi lượng này ta cũng hiểu, chẳng qua đây chính là lòng tốt của Tào chương quý muốn suy nghĩ cho thôn chúng ta, đưa cho nha đầu ngươi đi ra ngoài thăm dò một chút thôi. Ngươi đi xem xem, bên kia chọn đất thế nào rồi nói lại với ta, hai mươi lượng này ở chỗ khác mua được hơn mười mẫu đất, ta cho ngươi hai mươi mẫu, để cho Tào chương quý nhìn thấy thành ý của thôn chúng ta. Các vị cũng không có ý kiến gì chứ?"

Hàn Hàn vội vàng nói theo: "Tào chương quý nói, vì sau này để việc xây nông trường được dễ dàng, muốn chọn địa phương trồng trái không có trở ngại gì, ta nghĩ phía sau nhà mình đến tận trên núi đều trồng trái, nên muốn chọn mảnh đất ở chỗ bên kia nhà ta. Không biết có được hay không?"

Vừa nghe Hàn Hàn chọn chỗ không phải thuộc về bọn họ, mọi người vội vàng gạt đầu: "Vậy cũng rất tốt, vạn nhất Tào chương quý kìa muốn trồng loại cây ăn quả, phía sau còn có ngọn núi lớn không phải sao?"

Hàn Hàn khẽ mỉm cười, không thể không nói, bọn họ thật đúng là hợp ý, sau này mình đúng là suy nghĩ trồng những loại cây ăn quả kia đấy!

Mọi người không có ý kiến, chuyện kể tiếp dễ dàng hơn nhiều, thôn trưởng tuyệt bút vung lên, khế đất hai mươi mẫu đất phía sau nhà Hàn Hàn liền giao trên tay Hàn Hàn.

Bởi vì trực tiếp giao nhận cùng Hàn Hàn, nên khế đất và thủ ấn (con dấu) trực tiếp lấy tên của Mạc Hàn Hàn, mảnh đất này đồng nghĩa với việc là mảnh đất của Hàn Hàn, hơn nữa do Hàn Hàn đại biểu cho toàn thôn, mang tờ khế đất này tới trấn trên, cùng Tào chương kìa đến Trần Trường viết lại một phần khế ước, chuyển tờ khế đất này sang tên Tào chương quý.

Chờ sau khi Hàn Hàn đi, Liễu Tam gia có chút không yên lòng: "Nếu như tiểu nha đầu này không tìm Tào chương quý, khế đất đó không phải rơi vào trong tay nàng?"

Mạc lão đại nheo mắt suy nghĩ: "Ta nghĩ là ngươi suy nghĩ quá nhiều, nha đầu kia nhất gan như vậy, dám một mình nuốt khế đất nhiều như vậy? Thật sự không nghĩ họ Tào kia còn không cho người giết chết nàng."

Liễu Tam gia suy nghĩ thấy cũng đúng, Tào chương quý là nhân vật bọn họ không dám chọc vào, đáng về tiểu nha đầu kia sợ bóng sợ gió, chắc chắn không dám gian lận.

Ngô đại gia đi qua đi lại mở miệng: "Hàn Hàn nha đầu này nhìn khôn khéo, thật ra thì cũng là đứa nhỏ không có chủ ý, nếu không cũng sẽ không để cho người ta nói cái gì thì làm cái đó, Tào chương quý kia để cho nàng tiếp quản nơi này, tám phần cũng là do nàng đoán đo bị gây khó dễ."

Thôn trường gật đầu một cái: "Điểm này Ngô lão ca người ngược lại nói đúng. Nhưng mà bây giờ cũng không có biện pháp, trước hết để cho nha đầu kia đi ở phía trước (kiểu như đứng mũi chịu sào), chờ khi chúng ta quen thân với Tào chương quý rồi, thì để cho nha đầu kia nhường lại vị trí, dù sao một cô gái nhỏ, cũng không thể cứ suốt ngày ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, truyền ra ngoài, nữ oa trong thôn chúng ta không phải sẽ bị người khác chỉ trích sao." Đoán đo mới tốt, người như vậy mới nghe lời.

...

Ở một chỗ trong căn phòng gạch mộc thấp bé lộn xộn, thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý ngồi xuống đất nghiêm chỉnh trên tấm thảm da hồ ly tuyết trắng trải phía dưới, trước mặt lộ ra bàn vuông khéo léo tinh xảo bằng gỗ hoa lê khắc bàn long, trên bàn một xấp sổ con từ trong Nhiếp Chính vương phủ đưa tới.

Phê duyệt xong một phần cuối cùng của sổ con, Mộ Dung Ý ngẩng đầu, nhìn Âm Cửu đứng kính cẩn một bên: "Đối phương chính là thiếu niên nhân, có ý thù dò xét, nói cho Âm Nhi, không cần để ý tới."

Trên sổ con truyền tới tin tức, sáng sớm hôm nay có người buộc tội Lại Bộ tả thị lang Vương Minh Trung.

Vương Minh Trung là người bên Nhiếp Chính vương, nhưng tiện tay nắm binh quyền của những quan viên khác xuất ra, hắn đang giữ chức vị quan văn tam phẩm, chỉ có điều là một tiểu nhân vật không đáng nhìn.

Suy nghĩ một chút, Mộ Dung Ý lại nói: "Mặc dù ta bệnh nặng, nhưng các người cũng không thể nhịn tức giận, tìm người phân phó, cho người buộc tội Vương Minh Trung thêm chút ít, không cần nháo lớn là được."

Nếu như ngoan ngoãn bị buộc tội không có động tĩnh, mới khiến cho người khác hoài nghi.

Phía dưới cường tướng không có yếu binh, dưới tình huống không có chủ tử, người dưới tay hắn cũng sẽ không ngoan ngoãn bị đánh, chẳng qua chỉ huyên nào không quá lớn mà thôi!

Nếu như hắn phát hiện không "trúng độc hôn mê", hoặc là khinh thường với đề ý tới, hoặc là trực tiếp giết hay đẩy kẻ buộc tội kia, mới phù hợp với tác phong trước sau như một của hắn, hiện tại hắn "bệnh nặng", đây tố từ không cam lòng, nửa đường đánh người nọ một bữa, mới phù hợp với hình thức bây giờ.

(Giải thích chút nhé: Vì Phong ca phát độc lại truyền ra ngoài là có bệnh, nhưng đối phương nghi ngờ nên buộc tội người của Phong ca, muốn cho ca ra mặt giải quyết, nhưng ca lại làm ngược lại, để đối phương tin tưởng ca "bị bệnh".)

Nghĩ đến trên sổ con kể ra những kẻ ngu xuẩn dục động giết nát kia, trong con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý xẹt qua một luồng thị huyết, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trong nháy mắt âm trầm lãnh khốc giống như quỷ mị từ lòng đất bò ra: "Lưu lại những thứ kia, một cái một cái nhớ rõ ràng cho Bồn vương, chờ lúc Bồn vương khôi phục, muốn từng kẻ một tự mình dọn dẹp!"

Âm Cửu rung mình một cái, vội vàng cúi đầu: "Vâng"

Mộ Dung Ý nhìn bầu trời bên ngoài, sắc trời mờ hồ đã dần dần tối đi, ừm, nên ăn cơm chiều rồi!

Đứng lên phui phui y phục bằng vải bông thô của mình, nhớ tới lời thề son sắt bảo đảm của Mạc Hàn Hàn lúc nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: "Tiểu Phong Phong, chờ tỷ có tiền, tỷ nhất định làm cho người một bộ y phục tinh mỹ nhất... Nè, đứa nhỏ đáng ghét nhà người, người đây là cái ánh mắt gì, tỷ nói cho người biết, tỷ nói được là làm được, người còn dám khinh bỉ tỷ, cần thận tỷ đánh người nha!"

Giọng nói hung hãn loáng thoáng trong tai, Mộ Dung Ý đưa tay sờ sờ trên mặt chỗ bị bóp qua, khóe môi nhin không được nhếch lên, con nhóc này, tính khí ghê gớm thật!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quý Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Mặt Cười Bỉ Ổi

Editor: Ôp

Trong tay có khế đất, Hàn Hàn xem như đã ổn định rồi. Về đến trong nhà, lấy ra sổ bột ngũ vị hương tự chế cùng một ít mộc nhĩ còn dư lại, cắt kỹ vào trong túi xách.

Lại suy nghĩ một chút, sở dĩ hôm nay mình bị động như vậy, chẳng qua là bởi vì Ngô đại gia mỗi ngày đưa đón mình bán bánh bao, biết tình huống buôn

bán của mình, hơn nữa, mặc dù Ngô đại gia kia tâm địa không xấu, nhưng cũng là người có lòng tham không đáy, khoe khoang không tòi, nếu để cho ông ta tiếp tục đi theo mình, khó bảo toàn được sau này sẽ không xảy ra chuyện xấu, việc cấp bách, mình phải mua xe bò mới được.

Nhưng mà nếu mua xe bò, mình ngồi một chút thì tạm được, nếu để cho mình đánh xe mà nói, thật đúng là quá sức, nghĩ tới nghĩ lui, đứng dậy đi tới nhà Lâm thăm cách vách.

Phu quân Ngô Thuyền nhà Lâm thăm đi theo tráng niên trong thôn cùng nhau đi làm ở kinh thành, lúc ngày tết hàng năm sẽ trở về thăm nhà một lần, nán lại hai ngày rồi đi, vì vậy, bình thường đều là Lâm thăm và ba huynh đệ Nhị Tráng Tam Tráng cùng Tiểu Tráng ở nhà sống qua ngày.

Lúc này mới vừa mang com tối lên, thấy Hàn Hàn đẩy cửa đi vào, Lâm thăm vội vàng đứng dậy: "Hàn Hàn nha đầu tối, vừa đúng, hôm nay nhà thăm chưng bánh bao, người mau ngồi xuống cùng nhau ăn đi." Mấy ngày nay, Hàn Hàn mỗi lần đều đưa cho bọn họ chút bánh bao rau dưa tối đây, trong lòng Lâm thăm cảm kích, đối đãi với Hàn Hàn càng thêm thân thiết.

Hàn Hàn không thích sang nhà người ta ăn com, vội nói: "Không được, Lâm thăm, các người ăn đi, ta mới vừa ăn xong. Ta tìm Nhị Tráng ca có chút việc, nói xong rồi đi về."

"Ăn rồi ăn nữa chút nữa, hoặc là cầm mấy cái bánh bao trở về cho Ngô đại thăm ăn." Lâm thăm nói xong liền tìm thứ đựng bánh bao.

Hàn Hàn biết Lâm thăm là một người nhiệt tâm, mình từ chối nữa cũng khó tránh khỏi quá khác người, mặt đầy tươi cười nói: "Vậy làm phiền thăm rồi. Xem ra ta có lộc ăn, mỗi lần đến nhà thăm, đều gặp được lúc thăm làm đồ ăn ngon."

Thấy Hàn Hàn không từ chối nữa, lúc này Lâm thăm mới cười nói: "Chẳng qua là chút việc nhà, lại còn được cho ăn ngon gì. Nha đầu người nếu thích ăn, sau này ngày ngày thăm làm cho người. Người tìm Nhị Tráng có chuyện, trực tiếp nói cho hắn biết là được, dù sao bây giờ chưa đến thời điểm mùa vụ, hắn cũng thật là nhàn rồi."

Hàn Hàn cười nhìn Nhị Tráng nhảy mắt mấy cái, miệng nói: "Vậy ta liền không khách khí, Nhị Tráng ca, huynh đã nghe đấy, Lâm thăm đã lên tiếng, sau này huynh phải ngoan ngoãn nghe ta sai khiến."

Nhị Tráng gãi gãi đầu, cười ha hả không ngừng: "Thành giao, người nói làm cái gì đi."

"Nhị Tráng ca biết đánh xe bò không?"

"Đánh xe bò há, cũng biết ít chút, nhưng mà chắc đánh sẽ không được tốt." Cũng vì lúc mấy ngày mùa vụ đến, Nhị Tráng mượn xe bò nhà người khác tới dùng hai ngày, kỹ thuật đánh xe tất nhiên không tính là tốt.

"Biết là được, ta và Tào chương quỹ tửu lâu Như Ý lập bản hiệp ước, ông ta nói cho ta một chiếc xe bò để sử dụng đây, ta không biết đánh xe, ngày mai huynh giúp ta chạy đi." Hàn Hàn thở ra một hơi, biết đánh xe là được.

"Tặng người xe bò?" Nhị Tráng tròn to hai mắt, bộ mặt bất khả tư nghị*(không thể tưởng tượng nổi).

Xe bò rất là đắt có được hay không, đủ chi phí sinh hoạt cho nông dân bọn họ nửa năm! Chương quỹ tửu lâu Như Ý này thật sự quá hào phóng!

"Ồ ồ ồ ——, có xe bò, Hàn Hàn tỷ tỷ có xe bò!" Tiểu Tráng đang ngồi ăn com, nghe đến xe bò, com cũng không ăn, đứng lên đi về phía Hàn Hàn bỏ nhào lên người nàng: "Hàn Hàn tỷ tỷ, đệ cũng muốn ngồi xe bò!" Thân thể nhỏ mới nhào đến một nửa đường thì bị Nhị Tráng chặn lại, ánh mắt vẫn trong suốt nhìn chằm chằm Hàn Hàn.

Tam Tráng cũng đề đầu xuống: "Có thật không? Hàn Hàn tỷ tỷ thật sự có xe bò sao?"

Hàn Hàn cười cười: "Đương nhiên là thật rồi, tuy việc này mọi người đều phát hiện ra nhưng phải giữ bí mật nha. Các người com nước xong ngoan ngoãn đi ngủ, chờ ngày mai Hàn Hàn tỷ tỷ và Nhị Tráng ca ca chạy xe bò tới đây để cho các người ngồi, có được hay không."

"Tốt ——" Tam Tráng Tiểu Tráng đáp ứng một tiếng, thật nhanh chóng cầm chén com lên ăn.

Lúc này Lâm thăm đã gói xong tốt số bánh bao, nghe Hàn Hàn nói như vậy, mặt nhăn cau mày: "Xe bò đắt tiền như vậy, làm sao hắn lại đưa cho người chứ? Nha đầu người còn nhỏ, ngàn vạn lần cần phải để tâm nhiều hơn, không thể cho người khác lừa gạt. Mặc dù ta là người nghèo, nhưng cũng không thể xem thường chúng ta, có chút tiền không kiếm, ta cũng không thể để cho người khác chiếm tiện nghi."

Hàn Hàn nhìn qua đã thấy cơ thể nhỏ bé gầy gò, có chút buồn cười nhìn Lâm thăm: "Thăm cứ yên tâm đi, nha đầu ta đây chính là bộ dáng này, người nào lại đi chiếm tiện nghi chứ. Nói thật nói với thăm vậy, xe bò này là ta dùng bí truyền làm bánh bao đổi lấy, là do thông qua trao đổi mà thuộc về mình, nếu là không lấy, mới chính là tiện nghi cho người khác đấy." Trong lòng cảm động, Lâm thăm mới thực sự xem mình như người thân mà đối đãi.

Lúc này Lâm thăm mới yên tâm gật đầu: "Vậy thì tốt." Mặc dù không có bí truyền bánh bao có chút tiếc nuối, nhưng mà một cô nương gia, dù sao chạy nhiều lần ra bên ngoài cũng không ổn, sau này có xe bò, mình sẽ giúp nàng một số chuyện làm ruộng cũng tốt.

Thấy Lâm thăm giống như đã yên tâm, Hàn Hàn cũng không nán lại nhiều: "Vậy thì ta cũng nói chuyện chính luôn, ngày mai Ngô đại gia vừa qua đây, Nhị Tráng ca hãy cùng ta vào trấn. Hôm nay ngày không còn sớm, ta đi về trước đã." Vừa nói, vừa nhận lấy bánh bao Lâm thăm đi ra ngoài.

"Được, hôm nay ta đi ngủ sớm một chút, sáng sớm sáng mai chờ ở ngoài cửa." Nhị Tráng tiễn nàng ra ngoài.

"VẬY CŨNG KHÔNG CẦN THIẾT, LÚC NGHE CÓ TIẾNG ĐỘNG THÌ HUYNH RA NGOÀI LÀ ĐƯỢC."

MỘ DUNG Ý VỪA MỚI ĐI TỚI TRƯỚC CỬA, LIỀN NHÌN THẤY NHỊ TRẮNG CƯỜI NGU ĐƯA HÀN HÀN RA NGOÀI, HÀN HÀN MỘT BÊN CŨNG CƯỜI RẤT "BỈ ỒI".

MỘ DUNG Ý NHÍU MÀY, ĐÃ BIẾT NHA ĐẦU NÀY LÀ MỘT NGƯỜI CÓ KIẾN THỨC HẠN HẠP, MỘT TÊN LỠ MĂNG NHƯ VẬY NHÌN CÓ CÁI GÌ TỐT CHỨ, THIẾT THỜI NÀNG CÓ THỂ CƯỜI RA TIẾNG!

KHÔNG ĐƯỢC, MÌNH PHẢI DẠY DỖ NÀNG THẬT TỐT LẠI THẬT MỚI ĐƯỢC! NẾU ĐỂ CHO NGƯỜI KHÁC BIẾT MÌNH CÙNG MỘT NGƯỜI "HÔNG CẠN" THỂ KIA SINH HOẠT CHUNG MỘT CHỖ, NHẤT ĐỊNH SẼ VỨT ĐI BỘ MẶT MỘT NHIẾP CHÍNH VƯƠNG CỦA HẮN!

NGHĨ NHƯ VẬY, HAI BƯỚC ĐI TỚI, ĐƯA TAY KÉO LẤY TAY NHỎ BÉ CỦA MẠC HÀN HÀN: "TA ĐÓI BỤNG, NHANH ĐI NẤU CƠM!"

NHỊ TRẮNG SÙNG SÓT: "MUỘI TỬ KHÔNG PHẢI ĐÃ ĂN CƠM XONG Ừ?"

HÀN HÀN LÚNG TÚNG CƯỜI CƯỜI: "CÁI ĐÓ, TA ĂN RỒI, NHƯNG ĐỆ ẤY VẪN CÒN CHƯA ĂN."

MỘ DUNG Ý HOÀN TOÀN KHÔNG NỀ MẶT NÀNG, PHÁ HOẠI: "GẠT NGƯỜI! RỖ RÀNG TRONG NHÀ VẪN CHƯA NẤU CƠM." (CHẶC, MÙI DẤM CHUA NỒNG NẶC QUÁ)

HÀN HÀN CẮN RĂNG, ĐƯA TAY XỐC LÊN THÂN THỂ NHỎ NHỎ CỦA MỘ DUNG Ý RỒI ÔM VÀO TRONG NGỰC: "NGƯỜI CẬM MIỆNG CHO TÝ." THẬT MỆT NHỌC VỚI TIỂU TỬ THÚI NÀY!

THẤY HÀN HÀN KHÔNG CƯỜI "BỈ ỒI" NHÌN THẲNG NGỐC KIA NỮA, TRONG LÒNG MỘ DUNG Ý THOÀI MÁI RẤT NHIỀU, NGOAN NGOÃN TỰA VÀO TRONG NGỰC HÀN HÀN KHÔNG NÓI GÌ.

THẤY ĐỨA NHỎ NÀY AN TĨNH, HÀN HÀN LÚNG TÚNG NHÌN NHỊ TRẮNG CƯỜI CƯỜI: "CÁI ĐÓ... TA VỀ TRƯỚC, CHUYỆN NGÀY MAI HUYNH CŨNG ĐỪNG QUÊN."

"ĐI MAU! VỀ NHÀ NẤU CƠM! LẮM NHẢM NÓI NHIỀU NHƯ VẬY LÀM CÁI GÌ!" MỘ DUNG Ý Ở TRONG NGỰC HÀN HÀN LẮC LẮC TIỂU THÂN THỂ KHÁNG NGHỊ, CÙNG ĐỨNG VỚI MỘT KẺ NGU NGỐC NHƯ THẾ, CÓ CÁI GÌ TỐT MÀ LƯU LUYỆN KHÔNG RỒI!

"TA... TỐT, TÝ VỀ NHÀ NẤU CƠM CHO ĐỆ, HÔM NAY PHẢI NO CHẾT ĐỨA NHỎ HUNG DỮ NHƯ ĐỆ MỚI ĐƯỢC!" HÀN HÀN BỰC MÌNH, ÔM MỘ DUNG Ý QUAY LẠI NHÀ RỒI CỌ CỌ MẶT MÌNH LÊN.

PHỤ TRÁCH VIỆC BẢO VỆ HÀN HÀN, ẨM TAM NHÌN MỘT MÀN TRƯỚC MẮT KHÓE MẮT CO GIẬT MÃI, CHỦ TỬ ANH MINH VĨ ĐẠI, VẠN NGƯỜI KHÔNG AI ĐỊCH NỔI, CUỒNG BÁ TÀ MA, BẮT CẦU NGÔN TIỂU(*) CHẴNG LẼ THẬT SỰ TRÍ THÔNG MINH CŨNG THẤP XUỐNG, ĐEM MÌNH TRỞ THÀNH TIỂU HẢI TỬ BA TUỔI? SẾ! KHÔNG! CHỨ!

(*) BẮT CẦU NGÔN TIỂU: ĂN NÓI KHÔNG QUA LOA, KHÔNG CẦU THẢ.

ĐÂY LÀ MỘT TÌNH HUỐNG CỰC LỚN, PHẢI LẬP TỨC HỒI BÁO NGAY CHO LIÊN ĐẠI NHÂN, NÓI MỘC PHONG NHANH LÊN MỘT CHÚT NGHIÊN CỨU RA GIẢI ĐƯỢC TỚI MỚI ĐƯỢC!

CHƯA KỊP HÀNH ĐỘNG GÌ, LẬP TỨC ĐÃ CẢM NHẬN MỘT ĐẠO ÁNH MẮT SẮC BÉN, NGHIÊNG ĐẦU, CHỦ TỬ NHÀ MÌNH ĐANG DÙNG CON NGƯỜI TÀ TỬ THÂM TRẮM NHÌN CHẴM CHẴM VÀO MÌNH, CẢNH CÁO TRONG ĐÓ KHÔNG CẦN NÓI CŨNG BIẾT: DẮM NHIỀU CHUYỆN THỬ XEM!

"ẶC ——" GIỐNG NHƯ MỘT LUỒNG MÙI TÊN BĂNG BẮN THÙNG BUỒNG TIN, TRONG NHÁY MẮT TÂM LẠNH BUỐT. ẨM TAM RỪNG MÌNH, HẮN ĐÃ NÓI MÀ, LÀM SAO CHỦ TỬ CÓ THỂ BIẾN THÀNH ĐỨA NHỎ CÓ CHỈ SỐ THÔNG MINH MỚI BA TUỔI ĐÂY, MỚI VỪA RỒI KHẲNG ĐỊNH LÀ MÌNH XUẤT HIỆN ẢO GIÁC, NHÌN LẦM RỒI.

Aiii, CHỜ MỘC THẦN Y TỚI, NHẤT ĐỊNH PHẢI NÓI HẮN XEM MẮT CHO MÌNH MỘT CHÚT, TẠI SAO GẦN ĐÂY LUÔN BỊ HOA MẮT CHỨ.

BẠN ĐANG ĐỌC TRUYỆN *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* ĐƯỢC TÀI MIỄN PHÍ TẠI www.EbookFull.Net.

TÀI MIỄN PHÍ NHIỀU TRUYỆN HƠN Ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mua Xe Bò

Editor: Ôp

Ngày hôm sau, HÀN HÀN VÀ NHỊ TRẮNG NGỒI XE BÒ NGÔ ĐẠI GIA ĐI TỚI TRẦN TRÊN.

XUỐNG XE, HÀN HÀN ĐẾN TRƯỚC TỬU LÂU NHƯ Ý, TAY CẦM THEO TỜ GIẤY GHI PHƯƠNG PHÁP KỸ THUẬT VÀ VÀI DẶN DÒ KHI LÀM BÁNH BAO HẤP, LẠI LẤY RA SỐ MỘC NHÌ VÀ BỘT NGŨ VỊ HƯƠNG MÌNH ĐÃ CHUẨN BỊ.

"MỘC NGÀ?" ĐẦU BẾP CHÍNH HÀNG NĂM TIẾP XÚC CÙNG VỚI CÁC LOẠI NGUYÊN LIỆU, ĐƯƠNG NHIÊN CŨNG BIẾT ĐẾN MỘC NGÀ, CHẴNG QUA, MỘC NGÀ KHÔNG PHẢI LÀ LOẠI CÓ ĐỘC SAO? TẠI SAO NÀNG LẠI MANG THEO?

Tào chương quỹ cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, hẳn cũng đã nghe nói qua mộc nga.

Nhìn biểu tình bọn họ, Hàn Hàn cũng biết bọn họ còn muốn cái gì, cũng không nói nhiều, cầm lên một khối mộc nhĩ nhét vào trong miệng: "Ừm, cái này gọi là mộc nhĩ, cũng chính là mộc nga các ngươi thường nói. Chẳng qua là nó không có độc, chẳng những không có độc, ngược lại còn có giá trị dinh dưỡng rất cao. Nó chẳng những có thể thông khí cường thân, tăng khả năng của thận để nuôi dưỡng dạ dày, nhuận phế bổ não, cầm máu thanh lọc tràng (ruột), ăn thường xuyên còn có thể làm đẹp dưỡng nhan, trì hoãn già yếu. Là nguyên liệu hiếm có, mùi vị cũng tốt vô cùng, ta làm bánh bao ăn vào có mùi thịt, chính nó chiếm công lao rất lớn."

Nhìn Hàn Hàn tự mình thử ăn, lại giải thích như vậy, hai người mới lộ ra vẻ mặt mừng rỡ đại ngộ.

Đầu bếp chính trong giây lát đã biết đến một loại nguyên liệu mới mẻ, tất nhiên rất cao hứng: "Không nghĩ tới mộc nga chúng ta người người tránh không kịp lại còn có công hiệu này! Hàn Hàn cô nương thật đúng là lợi hại, vì chúng ta tìm được một loại thức ăn mới, bội phục, bội phục!"

Tào chương quỹ có chút khó khăn: "Nhưng mà mộc nga này hiếm có, như thế, ăn xong rồi, không phải bánh bao sẽ trở nên bình thường sao?"

"Cũng không hẳn vậy." Hàn hàn nói vô cùng khẳng định: "Lúc đầu ta lựa chọn mộc nhĩ làm nguyên liệu bánh bao, cũng vì do không còn cách nào, thật ra thì mộc nhĩ làm bánh bao không phải là tốt nhất, sau này trở lại, ta sẽ dạy Dương đầu bếp chính một chút những cách làm bánh bao khác. Về phần cung cấp mộc nhĩ này, Tào chương quỹ không cần phải lo lắng, nếu ta đã mang tới mộc nhĩ, sau này đương nhiên cũng có thể cung cấp, còn có cách làm mộc nhĩ ta cũng sẽ nhất nhất giao ra cho Dương đầu bếp chính, chẳng qua là ngoài việc cung cấp mộc nhĩ này thì..."

"Cung cấp rau dưa dĩ nhiên sẽ thêm vào phần tính toán khác, tăng giá tiền tất nhiên sẽ không thua thiệt Hàn Hàn cô nương." Tào chương quỹ cũng là người tinh ý, lần trước cho nha đầu này ba trăm lượng bạc, bị chủ tử phái người tới mắng một trận, nói hẳn hẹp hòi, lần này bất luận như thế nào cũng không thể để tôn đại Phật trước mặt này thua thiệt, chính là cho dù nàng không muốn, mình cũng phải nghĩ biện pháp kín đáo đưa cho nàng chút mới được.

Đối với người như hẳn lúc này, cũng coi là bị khổ ép (đau khổ, ép buộc) đến một loại cảnh giới rồi!

Thấy Tào chương quỹ nói thông suốt (hiểu ý), mặt mày Hàn Hàn hớn hờ, cùng với loại người thông minh lại sáng khoái giao thiệp, đúng là sáng khoái! Lại giao phó mấy câu, ra cửa mang theo Nhị Tráng chạy thẳng tới chợ ngưu mã (trâu ngựa).

Đối với việc chọn gia súc, Hàn Hàn không có kinh nghiệm, chỉ nhớ mang máng lúc học sinh vật, hình như tuổi loại ngưu mã này phải nhìn răng miệng. Về phần nhìn thế nào? Ha ha, lúc ấy không để ý, cho nên không nhớ.

Hàn Hàn than thở một tiếng, thư đao dụng thời phương hận thiếu(*), quả nhiên một chút không sai! Vạn nhất chọn trúng một lão bò về nhà, dùng không đến hai ngày đã chết, không phải mình sẽ thua thiệt lớn sao!

(*) Thư đao dụng thời phương hận thiếu: Đến lúc cần dùng đến sách vở mới ân hận là trí thức mình còn thiếu.

Nghiêng đầu hỏi qua Nhị Tráng, Nhị Tráng cũng không hiểu ra sao, loại sinh vật như bò này đối với hẳn mà nói là loại đồ cao cấp, trước kia thời gian mượn xe bò nhà người khác sử dụng, chỉ sợ khiến cho bò nhà người ta bị mệt nhọc thì giao phó lại không tốt, vừa dùng còn phải vừa cẩn thận hầu hạ, làm sao dám mở miệng ra xem răng.

Từ lúc Hàn Hàn ra ngoài từ lâu, liền nói cho Nhị Tráng xe bò là do mình mua, chỉ nói mình làm công giúp Tào chương quỹ, xin trả trước tiền công. Không phải là không tin Nhị Tráng, mà là chính mình cũng không đủ thể lực, càng thấp bé bao nhiêu thì càng tốt.

Vì vậy Nhị Tráng biết là Hàn Hàn muốn mình cùng đi mua bò. Nhìn mình đã tới nhưng lại không giúp được cái gì, trong lòng băn khoăn, gãi gãi đầu: "Nếu không, chúng ta đi gọi Ngô đại gia tới đây giúp chúng ta xem một chút?"

Hàn Hàn khoát khoát tay: "Thôi, tự chúng ta mua đi." Sau đó cẩn thận dặn dò: "Huynh cũng đừng quên mới vừa rồi ta nói với huynh, chuyện tình ta mua bò cho dù là kẻ nào cũng không thể nói ra, biết chưa?"

Nhị Tráng nghiêng đầu, dáng vẻ rất là khó hiểu: "Tại sao, mẹ ta hỏi, ta cũng không có thể nói sao?"

"Ai hỏi cũng không thể nói!" Về mặt Hàn Hàn trong nháy mắt nghiêm túc: "Để cho thẩm ấy biết, lại phiền thẩm lo lắng mọi chuyện! Huynh chỉ cần nghe ta là được, nếu không sau này có chuyện gì, ta cũng không dám tìm huynh nữa!"

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn nghiêm túc, Nhị Tráng không hiểu sao có chút khẩn trương, vội nói: "Ngươi đừng nóng giận, ta chỉ hỏi một chút thôi, dù là ai thì ta cũng không nói, được chưa?"

"A, vậy mới tốt, đây là bí mật của hai chúng ta, người nào cũng không thể nói!" Hàn Hàn tán thưởng gật đầu một cái, mặt mày mới hớn hờ đi chọn bò.

Không có biện pháp chọn tuổi, Hàn Hàn liền nhìn tinh thần hình dạng bò, lại cố ý đi tìm xe bò, phối hợp đầy đủ hết, chọn thật lâu, mới coi là tìm được một cái thích hợp, tổng cộng bò và xe hết năm mươi lượng.

Chờ trao đổi cùng người bán bò xong rồi, mặt trời cũng đã dần dần dời về hướng tây, Hàn Hàn sờ sờ bụng, lúc này mới thấy đói.

Cùng Nhị Tráng vội vàng dùng xe bò ở ven đường ăn đơn giản một chút vẫn thần, Hàn Hàn lại không ngừng nghĩ đi tìm chỗ có thợ ngựa (thợ gạch ngói), để cho bọn họ hôm sau đi qua đắp nhà ngói cho mình.

Có nhà ngói, gia đình mình một nhà ba người chuyển vào, gian phòng gạch mộc ba người đang ở kia, đơn giản là cần phải cải tạo lại, liền lấy làm nơi để nuôi trồng mộc nhĩ vậy. Hàn Hàn ngồi ở trên xe bò, một đường tính toán kế hoạch kế tiếp.

Nhị Tráng ngồi ở trên cồng xe, trong tay cầm roi, mặt tràn đầy hưng phấn, cẩn thận đánh xe bò đi về phía thôn.

Tin tức bọn họ đi xe bò nhanh chóng tràn vào thôn rồi chỉ chốc lát truyền khắp mọi nơi trong thôn.

Ngô Trần thị ngồi ở bên cạnh bàn com uy(đút) com cho Kim Ca, nhìn Ngô Thụ Lương ở một bên buồn bực cúi đầu ăn com, vừa uy com vừa mở miệng: "Cha đứa nhỏ, người nói Mạc Hàn Hàn tiểu nha đầu kia thật sự phát đạt? Đúng rồi, ta nghe nói, hôm nay nàng đi xe bò cùng với Ngô Nhị Tráng từ trấn trên trở về."

Ngô Thụ Lương gấp món ăn lên miệng: "Ừ, nghe nói là cùng hợp tác với Tào chương quý của Như Ý tửu lâu, Tào chương quý cho, để sau này liên lạc dễ dàng hơn, cũng không tính là do chính nàng kiếm." Chuyện Hàn Hàn hợp tác cùng Như Ý tửu lâu hắn cũng nghe nói, cho nên bây giờ nói ra, cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Cùng hợp tác với Như Ý tửu lâu?" Giọng nói Ngô Trần thị bỗng nhiên cất cao, đôi đũa trong tay không cẩn thận đâm đến trên mặt Kim Ca, Kim Ca không nhịn được lay roi chiếc đũa, "Người đâm ta, ta không muốn ăn com!"

Ngô Trần thị vội vàng ôm hân dụ dỗ hai tiếng: "Kim Ca ngoan, nương sai lầm rồi, đừng làm rộn, ngoan ngoãn ăn com."

Ngô Thụ Lương cau mày: "Không ăn thì đừng ăn nữa! Cũng đến bốn tuổi rồi còn không biết tự dùng đũa, đều do người nuông chiều! Sau này không được uy hân, để cho chính hân ăn!"

Ngô Trần thị không vui: "Hài tử còn nhỏ, người rổng hân làm cái gì?"

Kim Ca một chút cũng không sợ, lắc lắc tiểu thân thể từ trong ngực Ngô Trần thị chui ra: "Không ăn thì không ăn, hừ, ta đi ra ngoài chơi." Nói rồi tung tăng chạy đi. (Aiz, đứa bé này thật là...hư từ nhỏ)

Ngô Trần thị bị dọa tim gan nhảy dựng, vội vàng kêu: "Người chạy chậm một chút, cẩn thận ngã." Nghiêng đầu nhìn thấy đại nữ nhi ăn com một bên, một cái tát đánh qua: "Còn cổ ăn, quý chết đói đầu thai sao? Còn không mau đi qua nhìn đệ đệ người một chút, đệ đệ người mà té xem ta thu thập người thế nào!" (Aiz, nữ nhi a, số phận, tội quá :

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tiểu Phong Phong Là Phúc Tinh

Editor: Ôp

Hàn Hàn mua xe bò trở về, Ngô Mạc thị vừa cao hứng lại vừa lo lắng: "Nha đầu, người nói thật cho nãi nãi (bà nội) biết, xe bò này thật sự là do chương quý tửu lâu kia đưa sao?"

Hàn Hàn quay người liếc mắt nhìn bà: "Nãi nãi, người cứ yên tâm đi, con nói với người bao nhiêu lần rồi, đây không phải là Tào chương quý cho con. Ông ta muốn bí truyền làm bánh bao của con, đưa chiếc xe bò cho con coi như để cảm tạ, xem qua, ông ta còn kiếm lời nữa mà."

Thời gian gần đây cứ như lúc, Ngô Mạc thị đến bây giờ vẫn còn thấy chóng mặt, cảm giác có chút không thành thật. Một tháng trước cả nhà bà ngay cả com cũng không đủ ăn, hiện tại, thậm chí đến mức xe bò đều có! Suy nghĩ đến đây giống như là đang nằm mơ!

Cẩn thận ngẫm nghĩ, trong lòng vẫn thấy không ổn, không nhịn được mở miệng lần nữa: "Nha đầu người không thể lừa gạt nãi nãi, chuyện thương thiên hại lý (hại người) chúng ta không thể làm, mặc dù chúng ta nghèo hèn, nhưng nghèo kiên định, không để cho kẻ khác lợi dụng, không thể để cho kẻ khác chiếm tiện nghi của ta, biết không? Người còn nhỏ, cả đời người không thể bởi vì chút ít tiện nghi mà phá hỏng."

Hàn Hàn đơn giản là hết ý kiến, đây là chuyện quái gì chứ! Nhìn đã biết vóc người nhỏ bé gầy gò, người nào sẽ chiếm tiện nghi của mình? Tại sao giải thích không thông chứ! Còn thương thiên hại lý nữa! Im lặng, không biết làm sao nghĩ ra được!

Hàn Hàn cũng lười giải thích, dù sao có nói nữa thì nãi nãi cũng không tin! Chấp nhận "dạ" một tiếng rồi cúi đầu ăn com. Khóe mắt liếc thấy thân thể nhỏ của Mộ Dung Ý ngồi ở chỗ kia, thân hình đoan chính bụng chén com thô lên ăn, trong đôi mắt to đen nhìn lúng liếng rõ ràng tràn ngập hả hê.

Trên mặt Hàn Hàn nhất thời nổi lên một nụ cười, đưa tay niết chặt khuôn mặt nhỏ bé của Mộ Dung Ý kéo phình ra: "Nãi nãi, thật ra thì con cũng cảm thấy gần đây mình quá may mắn, mọi chuyện đều giống như nằm mơ, không thành thật vậy!"

Mộ Dung Ý cau mày, nghiêng đầu tránh né ma trảo của Hàn Hàn, từ nhỏ đã nuôi thành thói quen lúc ăn com lúc ngủ không nói chuyện, khiến hân không

lập tức phát tác.

Ngô Mạc thị cầm chiếc đĩa gỗ một cái lên mu bàn tay Hàn Hàn: "Ăn cơm nghiêm chỉnh đi, lại khi dễ đệ đệ ngươi làm cái gì!"

"Con chỉ muốn dính chút tài vận thôi mà!" Hàn Hàn nói nghiêm trang, móng vuốt vẫn tiếp tục không thành thật lộn xộn ở trên người Mộ Dung Ý. "Chẳng lẽ nãi nãi không phát hiện ra sao? Sở dĩ cuộc sống nhà chúng ta tốt hơn, tất cả đều bắt đầu từ khi Tiểu Phong Phong mới đến, không phải, chính xác mà nói thì Tiểu Phong Phong chính là tiểu phúc tinh nhà chúng ta đấy." Cô nhân không phải rất mê tín sao, lần này nãi nãi nên yên tâm đi.

Quả nhiên, Hàn Hàn vừa nói như vậy, Ngô Mạc thị bừng tỉnh đại ngộ: "Cũng không phải là sai, ngươi không nói ta còn không chú ý tới. Nhà chúng ta có thể tốt lên, không phải tất cả đều do sau này có Tiểu Phong tới đây sao! Nói ra, Tiểu Phong thật sự chính là vương (người đem đến tài lộc, may mắn) nhà chúng ta đấy!"

Hàn Hàn gật đầu: "Cho nên nha, con cảm thấy hết thấy nhà chúng ta bây giờ, đều là nhờ Tiểu Phong mang đến, con đơn giản chỉ là dính phúc khí của Tiểu Phong mà thôi."

Mộ Dung Ý không thể nhịn được nữa, trong miệng nuốt xuống một hạt cơm cuối cùng, tiếp tục né tránh móng vuốt Hàn Hàn tập kích: "Nếu ta là phúc tinh của ngươi, số tiền ngươi kiếm được có phải cũng nên phân cho ta một nửa hay không?" Đây thì cho ngươi thuận mồm bịa chuyện!

Hàn Hàn nghẹn họng, thu hồi tay: "Ngươi nhỏ như vậy muốn tiền làm gì?"

Nhìn Hàn Hàn không sờ loạn nữa, Nhiếp Chính vương đại nhân rốt cục cũng khôi phục lại lạnh nhạt như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khẽ nhếch: "Góp tiền cưới vợ!" Nói rất nghiêm trang.

"Lộp bộp" Bên ngoài truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất. (phụt nước *cười lăn lộn* >▽

Ngô Mạc thị giật mình: "Tiếng gì thế? Không phải là có người đến trộm bò chứ?" Nói xong gấp gấp đứng dậy chạy ra ngoài.

Ám Tam tay chân luống cuống vội vàng bò dậy nhảy lên trên cây, đưa tay sờ sờ mồ hôi lạnh trên đầu, mẹ nó, mắt còn chưa khỏe, lỗ tai lại trở nên nghe lẫn lộn rồi! (:V Tội anh quá)

Mới vừa rồi chủ tử nói gì? Góp tiền cưới vợ? Ám Tam bày tỏ chính mình với vách đá dựng đứng là giấc ngủ của hắn chưa đủ nên dẫn đến tai nghe lẫn lộn! Những lời kỳ hoa như vậy hắn còn không nói ra nổi, huống chi là Chủ tử anh minh thần võ.

Ngô Mạc thị nhìn một vòng trong sân, không phát hiện cái gì, lại nhìn hàng rào một chút, đã buộc tốt lắm, lúc này mới quay về trong nhà.

Mới vừa vào cửa đã thấy khuôn mặt Hàn Hàn cười vắn vẹo nhìn Mộ Dung Ý: "Đệ nhỏ như vậy, tiền góp để cưới vợ kia, trước tỷ tỷ giúp ngươi cất giữ, chờ đệ trưởng thành sẽ đưa cho đệ có được hay không?"

Mộ Dung Ý nghiêng nghiêng đầu: "Tốt, ta muốn viết biên lai mượn đồ. Tiền này là ta cho ngươi mượn." Đây thì cho ngươi cứ luôn lấy ta làm bia đỡ đạn!

Hàn Hàn tròn mắt: "Sao ngươi không đi cướp luôn đi!" Mẹ nó, đứa nhỏ hung dữ này thay đổi thành thổ phỉ sao? Hay chuyên môn của tên này là ngụy trang để lừa gạt?

Khuôn mặt Mộ Dung Ý vô tội mở ra tay: "Còn nhỏ, khí lực nhỏ, không cướp nổi." Đáng vẻ giống như rất là khổ não.

Hàn Hàn nghẹn họng, không đợi nàng nói chuyện, liền nghe thấy giọng nói tức giận của Ngô Mạc thị truyền đến: "Có người làm tỷ tỷ như vậy sao? Dạy đệ đệ của mình chém giết cướp đồ! Khi ngươi còn bé ta cũng dạy ngươi như vậy sao hả?"

Hàn Hàn nghiêng đầu, thấy khuôn mặt Ngô Mạc thị căm tức trừng mắt nhìn mình.

"Con..." Hàn Hàn một hơi bị nghẹn trong miệng, ý mình không phải như thế kia có được hay không!

"Ngươi cái gì mà ngươi! Cho dù chúng ta có tiền thì cũng không thể quên gốc rễ làm người, nhất định phải đường đường chính chính mới được..." Ngô Mạc thị cầu nhàu một trận lớn, Mạc Hàn Hàn nghe mà trong lòng toát ra lửa, nhưng không thể phản bác, phần hận cần răng nhìn chằm chằm vào Mộ Dung Ý, đều là do đứa nhỏ xui xẻo đáng ghét này làm hại!

Mộ Dung Ý thỉnh thoảng còn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc gật đầu phụ họa: "Nãi nãi nói quá đúng, trước kia phu tử cũng dạy ta như vậy."

Cuối cùng, thấy Hàn Hàn thái độ biết lỗi, Ngô Mạc thị rốt cục dừng miệng: "Tóm lại, làm người nhất định phải giữ đúng bốn phận. Còn nữa, nếu những ngày này chúng ta trôi qua rất tốt đều do Tiểu Phong mang đến, thì số tiền ngươi kiếm được sau này phân cho hắn một nửa cũng là chuyện đúng, làm người phải có lòng báo đáp mới được. Sau này ngươi cũng không được khi dễ hắn nữa, nếu không ta thấy được nhất định sẽ không bỏ qua."

Hàn Hàn gật đầu như gà mổ: "Con biết rồi nãi nãi." Hiện tại giải cứu lỗ tai của mình ra mới là quan trọng nhất, những thứ khác đều là mây trôi!

"Được rồi, ngươi cũng mệt mỏi một ngày rồi, nhanh trở về phòng nghỉ ngơi đi. Bên ngoài không cần ngươi thu thập." Nãi nãi đại nhân lên tiếng, Hàn Hàn lập tức đứng lên: "Con lập tức đi ngủ." Đưa tay xốc lên Mộ Dung Ý liền chui vào bên trong phòng.

Mộ Dung Ý lắc lắc thân thể: "Nãi nãi, nàng khi dễ ta!"

"Hàn Hàn!"

Hàn Hàn run run, dịu dàng ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý: "Tiểu Phong Phong ngoan, cùng tỷ tỷ đi ngủ đi. Tỷ tỷ nhất định sẽ nói chuyện thật tốt với đệ một lát cho đệ biết việc góp tiền cưới vợ là như thế nào."

Mộ Dung Ý điều chỉnh tư thế thoải mái: "Hôm nay mệt mỏi, không muốn nói!"

"..." Hàn Hàn tròn mắt, đưa nhỏ hung dữ ghê tởm này!

Ngày hôm sau, ăn xong điểm tâm, thợ ngoã trần trên mạng theo năm xe lớn chở gạch đi tới phía sau gian phòng Hàn Hàn.

Gạch là Hàn Hàn nhờ cậy bọn họ giúp một tay liên lạc để mua, dù sao giá tiền của gạch đều được quy định chính xác, không sợ bọn họ chiếm tiện nghi từ trong. Bên ngoài Hàn Hàn chỉ cần cho bọn chút phí vì chịu khổ cực là được.

Chỉ huy bọn họ tháo xuống gạch cũ, Hàn Hàn gỡ bỏ một chút số gây trúc rồi dựa theo thí nghiệm trên ruộng đất mà làm, thuận tiện để chứa nước và bùn đất bên trong.

Tất cả sắp xếp xong xuôi, vừa định cùng bọn họ khởi công, liền truyền tới một giọng nữ bén nhọn: "Ai ui, hôm nay là ngày xấu, còn không nhanh dừng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tức Chết Ngô Trần Thị

Editor: Ôp

Hàn Hàn theo giọng nói nhìn sang, chỉ thấy Ngô Trần thị mặt đầy lo lắng đi tới, trong miệng quở trách: "Ta nói người đưa bé này, chuyện lớn như xây phòng như vậy tại sao không thương lượng cùng người trong nhà một tiếng, nói xây liền xây? Việc này bắt đầu từ khi động thổ phải chọn trước ngày lành, đến Từ Đường cúng tế thiên địa tổ tông mới được, nếu không sẽ có điềm xấu, chính là tai ương đổ máu đấy!"

Hàn Hàn nhướn mi, thế nào điềm nhân (câu chữ) này há miệng liền phun đầy phân như thế!

Người thợ cầm đầu vừa nghe lời này thì không vui: "Ta nói này đại tẩu tử, lời này chính là không đúng! Chúng ta đã xây nhiều nhà cửa quang năm, chẳng lẽ còn không biết ngày nào có thể động thổ hay không sao? Hôm nay chính là ngày tốt để xây phòng, có điềm xấu gì chứ?" Cái gì tai ương đổ máu, đây không phải là nguyên rủa bọn họ sao!

Ánh mắt Ngô Trần thị cũng không nhìn hấn một cái: "Ta nói chuyện cùng đại chất nữ (cháu gái lớn) của ta, người đi theo một bên nói năng lung tung làm gì? Người là kẻ nhà ta trả bạc đến làm việc, chỉ để ý nghe phân phó là được, nơi nào có chỗ cho người chen miệng vào!"

Hàn Hàn căn bản là lười để ý đến nàng, nghiêng đầu về phía người thợ công nói: "Hôm nay khổ cực các đại ca rồi, các vị nhanh chóng khởi công đi, phần cơm buổi trưa nhà ta sẽ trồng nom, rau xanh bánh bột ngô, chắc chắn có thể ăn no!"

"Ai nha, ta nói nha đầu người sẽ không đủ sống qua ngày được đâu, nhiều nhân công thế này người phải làm bao nhiêu thức ăn mới được, không được, ta không thể mặc kệ người được, người không có nương, ta chính là nửa nương của người, sau này phải nghe ta mới được, ta không thể để cho người chịu thua thiệt!" Ngô Trần thị nói rất tự nhiên.

Có Hàn Hàn phân phó, các công nhân không để ý tới Ngô Trần thị nữa, vội vàng bắt tay vào làm việc.

Mộ Dung Ý đang tàn bộ trong vườn rau, nghe động tĩnh, trong lòng không yên, lắc lắc tiểu thân thể đi ra ngoài nhìn.

Vừa thấy Mộ Dung Ý, Hàn Hàn cười tươi siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn: "Hôm nay trong nhà lộn xộn, đệ ngại phiền toái thì đi tìm bọn Tiểu Tráng mà chơi, buổi trưa tỷ làm bánh thịt bột ngô cho đệ, nhớ về ăn."

"Bánh thịt bột ngô?" Trước mắt Ngô Trần thị sáng lên, "Kim Ca đang nghĩ muốn ăn bánh thịt bột ngô đây, ta vẫn là mang về nhà cho Kim Ca ăn đi, đó mới đúng là đệ đệ thật sự của người người, người không thể nhận thức kẻ lung tung nào làm người thân thích được, ai biết bọn họ có phải suy nghĩ xấu xa gì mới kết thân cùng người hay không chứ." Nhìn Mộ Dung Ý một thân sạch sẽ mặc áo bông dài mới tinh, Ngô Trần thị đã cảm thấy chướng mắt, Kim Ca của mình còn chưa mặc chỉnh tề như vậy đâu!

"Kẻ lung tung?" Hàn Hàn nâng người lên, ôm thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý vào trong ngực, giương thẳng mắt nhìn chằm chằm vào Ngô Trần thị, "Lời nói này của Nhị thẩm thật là có ý tứ, cháu gái cũng đang rất kỳ quái đây, gia đình hai chúng ta đã mười năm không lui tới rồi? Sao đột nhiên thăm lại đến đây thế? Không biết ý thím 'kẻ lung tung' và 'người có ý xấu' là chỉ ai vậy? Ta nhớ lần trước ta và nãi nãi bị bệnh thiếu chút nữa phải chết, hình như

thím cũng không tới liếc mắt nhìn một cái, càng không nhớ thím là ‘nửa nương’ của ta đâu? Chẳng lẽ thím cảm giác mình giống như nương của ta, đã an nghỉ ở dưới đất, mặc kệ chuyện nhân gian nên bắt chấp tất cả tới nhìn chúng ta? Ý là như thế này sao, nhưng sau này thím vẫn nên yên tâm an nghỉ dưới lòng đất đi, khi tỉnh dậy lại không chịu được phơi nắng giữa ban ngày."

Lời nói này của Hàn Hàn không lưu lại nửa điểm tình cảm nào, Thanh Phong là đệ đệ nàng nhận định, nói cái khác có thể, nói về đệ đệ của nàng thì không được!

Mộ Dung Ý mím môi, vui ở trong ngực Hàn Hàn không nói lời nào, rũ mắt, không biết nghĩ cái gì.

Hàn Hàn trấn an vuốt vuốt đầu nhỏ của Mộ Dung Ý, biết hài tử đều nhạy cảm, tên tiểu tử này lại kiêu ngạo như vậy, sợ hán nghe được trong đầu lại không thoải mái, vội vàng an ủi: "Đệ đừng nghe nàng nói vậy, tỷ tỷ chỉ có một đệ đệ là ngươi, làm gì có những kẻ thân thích lung tung kia!"

Gương mặt Ngô Trần thị nhất thời sung huyết, ánh mắt trừng lớn, đưa tay chỉ vào Hàn Hàn: "Ngươi là đồ tiểu tiện chân (tiếng chửi thời xưa), thật đúng là một đứa không có nương dạy dỗ! Lời này mà ngươi cũng có thể nói với trưởng bối được nữa!"

Tròng mắt Mộ Dung Ý run lên, một đạo sát khí chợt lóe ra.

Hàn Hàn hoàn toàn đối với cái loại "mọi việc của mình đều đúng" này thật sự hết ý kiến: "Ta là người không có nương dạy, nhưng thấy ngươi còn biết kêu ngươi một tiếng Nhị thẩm, ngươi đúng là một kẻ có nương dạy bảo đấy, sao thấy vẫn bối của mình ngược lại một miếng đều phun phân thố? Chẳng lẽ nói đây chính là con mẹ nhà ngươi gia giáo, vậy thì thật sự dạy sai lệch gì cho ngươi rồi? Còn có, hiện tại ta xây phòng nấu cơm đều là nghe Tào chương quý tửu lâu Như Ý an bài, ngươi có ý kiến gì thì đi tìm Tào chương quý nói đi, nói cho ngươi biết, chỗ này của ta từng viên gạch từng mảnh ngói đều được đếm cẩn thận, vạn nhất mất đi một ít bị Tào chương quý tra ra, ta cũng sẽ không nói dối để bao che cho người khác!" Nói xong nghiêng đầu về phía thợ xây nhà cao giọng: "Các vị đại ca cũng nên để ý điểm này, ngàn vạn lần đừng khiến cho tay chân không sạch sẽ lấy đi gì đó của bọn ta, đến lúc đó sẽ không giao phó tốt cho Tào chương quý."

Những thợ ngõ này vốn đã có ý kiến với Ngô Trần thị, bây giờ vừa thấy điệu bộ cùng những lời nói kia, lập tức hiểu rõ cong cong queo queo (ẩn ý) bên trong, cùng nhau lên tiếng: "Hàn Hàn cô nương cứ yên tâm đi, nếu có kẻ tay chân không sạch sẽ bọn ta lập tức tiến đánh, tuyệt sẽ không làm cho Tào chương quý lo lắng."

Ngô Trần thị tức giận học mẫu: "Ngươi tiểu đề từ này nói người nào tay chân không sạch sẽ?"

Hàn Hàn nháy mắt: "Ta chỉ muốn nói với người không biết xấu hổ đến ngay cả Phong Phong nhà ta cũng muốn tranh giành đồ ăn, kẻ có kiến thức hạn hẹp chưa biết chừng sẽ làm ra chuyện tình gì, chẳng may chọc giận Tào chương quý, khiến ngài không muốn xây nông trường ở đây nữa, không phải là tổn thất cho thôn chúng ta sao? Ngươi nói có đúng hay không Nhị thẩm? Ôi, ta nói kẻ có kiến thức hạn hẹp kia cũng không phải là ngươi, ngươi ngàn vạn lần chớ suy nghĩ nhiều. Người giống như Nhị thẩm được dạy bảo trong gia đình gia giáo lễ nghĩa như vậy, làm sao kiến thức hạn hẹp đây, ha ha, ta còn có việc bận, cũng không bồi ngươi nữa, tự ngươi đi dạo đi." Nói xong ôm Mộ Dung Ý bước đi.

Ngô Trần thị suốt nửa bị những lời này làm sặc chết, nhìn xung quanh mọi người đang cười nhạo chỉ trỏ vào mình, chỉ cảm thấy mặt nóng hừng hực, vội vàng dậm chân một cái rồi chạy mất.

**

Dưới sự giúp đỡ của Lâm thẩm, Hàn Hàn an bài cho mọi người dùng xong cơm trưa, sau đó yên lặng thu thập chén đĩa, suy nghĩ đến việc Ngô Trần thị nháo loạn hôm nay, chắc chắn nàng ta sẽ không dừng lại như vậy, bây giờ mình lui phải ứng đối người đàn bà chanh chua kia, phải nghĩ sách lược vẹn toàn mới được.

Nghĩ như vậy, lại đến tìm thôn trưởng.

"Không phải trong nhà của ngươi đang xây sao? Ngươi không ở nhà nhìn, tại sao tới đây?" Thôn trưởng kinh ngạc nhìn Hàn Hàn.

Hàn Hàn cúi đầu vờ vờ vạt áo: "Buổi sáng Nhị thẩm ta tới đây bảo hôm nay không nên khởi công, sẽ có tai ương đổ máu, nhưng mà hôm nay khởi công là ngày Tào chương quý chọn ra, ngài ấy nói hôm nay là ngày hoàng đạo. Ta. . ." Hàn Hàn ấp a ấp úng nói, nhìn thôn trưởng một chút, có phần nhát gan, "Ta cũng không biết lấy ngày hôm nay rốt cuộc là như thế nào, nên tới đây nói một tiếng cùng thôn trưởng bá bá, ngài biết nhiều, giúp ta cái chủ ý gì đi."

Vốn dĩ trong lòng Thôn trưởng có chút không được tự nhiên vì Hàn Hàn không thông báo một tiếng đã khởi công, lúc này nghe Hàn Hàn nói như thế, mọi chuyện đều là ý tứ của Tào chương quý, lập tức trong lòng cảm thấy sáng tỏ ra nhiều: "Tào chương quý làm chuyện đại sự, làm sao phạm phải sai lầm chứ? Tào chương quý nói hôm nay là ngày lành, thì chính là ngày lành, Nhị thẩm kia của ngươi chỉ là một phụ nhân, hiểu được cái gì! Không cần để ý tới nàng, nghe Tào chương quý phân phó là được."

"Vâng." Hàn Hàn cúi đầu, khéo léo đáp ứng.

Thấy Hàn Hàn đặt mình ở phía trước Tào chương quý và Nhị thẩm của nàng, chịu nghe ý của mình, thôn trưởng phi thường hài lòng đối với hành động sáng suốt này của Hàn Hàn, rèn sắt khi còn nóng, lại nhân cơ hội gõ mấy câu: "Ta nghe nói buổi sáng ngươi tranh chấp với Nhị thẩm ngươi? Nói thể nào nàng cũng là Nhị thẩm ngươi, chỉ có nàng nói ngươi nghe, tại sao có thể ở trước mặt mọi người chống đối lại nàng đây? Truyền ra ngoài, sẽ bị người khác cho là người trong thôn chúng ta không có giáo dưỡng! Chuyện này làm sao có thể! Ngươi đừng tưởng rằng cùng Tào chương quý có liên hệ, lập hiệp ước, mà có thể không đặt các trưởng bối ở trong mắt, đừng quên, cho dù lợi hại thế nào đi nữa, cũng là người được thôn chúng ta lưu lại, có điều phải lưu lại lễ giáo trong thôn đi!"

Thật sâu trong ánh mắt của Hàn Hàn xẹt qua một tia khinh thường: "Con mẹ nó, thúì lăm!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Trừng Phạt Ngô Trần Thị

Editor: Ôp

Hàn Hàn trong lòng khinh thường, trên mặt lại co rúm, lúng ta lúng túng nói: "Không phải ta cố ý muốn chọc Nhị thẩm tức giận, ta chỉ sợ lời nói của Nhị thẩm hôm nay truyền tới trong tai Tào chương quỹ, khiến ngài ấy hiểu lầm chúng ta không muốn ngài ấy xây công trường chỗ chúng ta nữa, cho nên mới nóng nảy nói thế. . . . Vậy sau này ta liền nghe Nhị thẩm ta đi. Nhị thẩm ta nói muốn ta sau này giao việc xây dựng cho ngài là được, ta liền đưa hiệp ước qua cho ngài vậy." Từ cuối cùng gần như là không nghe rõ, rất nghe lời nhắc chân chuẩn bị đi ra ngoài.

"Dừng lại!" Thôn trưởng cả kinh, vội vàng đứng lên, "Không cho giao hiệp ước ra!" Hiệp ước mà giao đến trong tay phụ nhân kiến thức hạn hẹp Ngô Trần thị này, về sau muốn lấy đi còn khó khăn hơn nhiều!

Hàn Hàn kinh ngạc há mồm: "Ý thôn trưởng bá bá nói rằng, ta không cần nghe Nhị thẩm ta sao? Nhưng ngài là Nhị thẩm ta nha, Nhị thẩm nói ngài là nửa nương ta, sau này chỉ cần cái gì cũng nghe ngài là được. Thôn trưởng bá bá không phải nói ta phải nghe lời của trưởng bối sao?"

Thôn trưởng nghẹn họng, trừng mắt hồi lâu mới nói: "Ta nói với người những thứ kia, chính là muốn người tuân thủ hiếu đạo, nhưng là phải biết phân biệt thị phi mới được? Từ xưa trung hiếu toàn bộ đều khó cả đôi đường, trái phải rõ ràng ở trước mặt, hiếu đạo cũng phải hạ xuống trước."

Hàn Hàn có chút mông lung, nghi ngờ nháy mắt mấy cái, đáng vẻ muốn hỏi lại không dám hỏi, ấp a ấp úng nói: "Vậy, cái gì là trái phải rõ ràng ạ?"

Thôn trưởng sừng sốt, cùng một tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu nói trái phải rõ ràng, đúng là có chút khó khăn, phát tay: "Người không cần biết nhiều như vậy, sau này chỉ cần nhớ, chuyện gì cũng nghe ta là được, ta là thôn trưởng, ý kiến của ta đại biểu cho ý kiến trong thôn, đây chính là đại sự, hiểu không?"

Hàn Hàn lắc đầu: "Không hiểu. Vậy nếu Nhị thẩm tới tìm ta nữa, nói ta nghe theo ngài thì nên làm sao bây giờ, còn có Nhị thúc, đại thẩm, đại thúc, Nhị gia gia, còn có Tam cô cô ta... ." Hàn Hàn đếm trên đầu ngón, "Nhiều trưởng bối như vậy chung vào một chỗ, cũng không phải là đại sự sao? Rốt cuộc ta nên nghe ai đây?" Đáng vẻ rất là nghi hoặc.

Thôn trưởng cũng bị Hàn Hàn lượn quanh đến hôn mê, cùng nha đầu ngu xuẩn này giảng đạo lý hình như có chút khó khăn, phát tay: "Người chớ xía vào nhiều thứ như vậy, về sau nghe lời ta thật tốt là được, Nhị gia gia người bên kia ta sẽ đi nói, sau này ý kiến của ta, liền đại biểu cho ý kiến của bọn họ."

"Nhưng mà ngộ nhớ bọn họ tìm đến ta..." Hàn Hàn vẫn không yên lòng.

Thôn trưởng trừng mắt: "Bọn họ sau này sẽ không tìm đến người!" Thật hối hận khi nói ngài tuân thủ cái hiếu đạo chó má gì đó!

Thấy thôn trưởng nổi giận, Hàn Hàn lui lui đầu: "Vâng".

Thôn trưởng giương mắt nhìn, đây rốt cuộc là hiểu, hay vẫn không hiểu chứ?

Cuối cùng phát tay: "Được rồi, người trở về đi, nhớ, sau này chỉ cần nghe lời ta là được!" Nói xong xoay người vào trong phòng, lao lực giải thích với nha đầu ngu xuẩn này, còn không bằng mình đi tìm Nhị gia gia ngài nói chuyện một chút.

Hàn hàn lúng túng đứng đó, rồi từ từ đi ra, vừa ra khỏi viện, biểu hiện trên mặt lập tức biến đổi, khoe miệng nhếch lên một đường không thể không đắc ý, lần này, mình có thể thanh tịnh một đoạn thời gian rồi!

**

"Chủ tử!" Trong sân không có người làm nào, Âm Nhất cung kính đứng sau lưng Mộ Dung Ý.

"Cho Ngô Trần thị kia một chút dạy dỗ, sau này Bồn vương không muốn nghe lại giọng nói của ngài." Mộ Dung Ý chấp tay sau lưng, thần sắc nhỏ nhen phát ra khí thế bề ngễ thiên hạ, ngữ điệu bình thản trầm thấp, nghe vào trong lỗ tai, khiến cho người ta hoàn toàn bỏ qua giọng nói non nớt.

Con người Âm Nhất run lên, buổi sáng cái vĩ hán đương nhiên cũng nhìn thấy, nếu không phải chủ tử không ra lệnh, hán đã sớm đi lên chặt Ngô Trần thị kia thành tám khúc, chủ tử của mình là người tôn quý như vậy, có thể để cho tiện phụ kia vũ nhục được sao?

Hiện tại được phân phó, hận không thể lập tức đi qua dạy dỗ ngài một phen, cung kính ôm quyền đáp một tiếng: "Dạ!"

"Động tác lưu loát chút, không được để cho người khác hoài nghi." Mới vừa tranh chấp với Hàn Hàn xong, Ngô Trần thị liền xảy ra chuyện, rất dễ dàng

khiến cho người khác hoài nghi Hàn Hàn. Bây giờ mình không thể ra mặt bảo vệ nàng, thì phải tận lực giúp nàng tránh khỏi phiền toái.

"Dạ." Mặc dù cảm thấy hơi khó khăn, nhưng Âm Nhất vẫn đồng ý.

Từ trong sân ra ngoài, Âm Nhất một đường suy tư việc phân phó khó khăn của chủ tử nên hoàn thành thế nào.

Không muốn nghe thấy giọng nói của nàng, lại không được làm cho người khác hoài nghi, vậy thì không thể đầu độc, phương pháp tốt nhất chính là đột nhiên ngoài ý muốn, phá hủy đi đầu lưỡi của nàng.

Nhưng mà việc ngoài ý muốn gì mới có thể phá hủy đi đầu lưỡi đây?

Chân mày Âm Nhất nhăn lại, cảm thấy đây là một khảo nghiệm cần có chỉ số thông minh cao.

Nằm trên nóc phòng nhà Ngô Trần thị, nghe Ngô Trần thị ở trong phòng không ngừng mắng chửi chủ tử nhà mình cùng Mạc cô nương, Âm Nhất tích tụ một bụng hỏa, đầu óc chuyển thật nhanh, rốt cuộc nên làm thế nào mới nhanh chóng phế bỏ đầu lưỡi người đàn bà chanh chua này mà không làm cho người khác hoài nghi đây!

Đang suy nghĩ, nhìn cửa viện động đây, Ngô Thụ Lương khiêng cái cuốc từ ngoài trở về.

Ngô Trần thị nghe được động tĩnh, vội vàng chạy ra ngoài nhận lấy cái cuốc của Ngô Thụ Lương: "Về rồi? Nhanh nhanh vào nhà nghỉ ngơi một chút. Ai, chúng ta vẫn nên lương thiện tâm ruộng thôi, không trông cậy vào người khác được rồi. Hàn Hàn tiểu tiện nhân kia thật không có tiền đồ, dám trở mặt, tiểu tiện chân vong ân phụ nghĩa, chẳng qua cũng chỉ là một dạng giống như gia gia Tao lão đầu tử của nàng, có cái gì tốt mà đắc ý chứ, phi! Cũng không bày ra mà xem xem đức hạnh của mình..." Một bên mắng, một bên treo cái cuốc ở trên thanh xà dưới mái hiên phía tây sương phòng.

Âm Nhất trước mắt sáng lên: Cơ hội tới!

Ngô Thụ Lương đang rửa mặt ở mộc bồn trong sân, nghe Ngô Trần thị càng nói càng không ngừng, không nhịn được nói: "Được rồi, người bớt tranh cãi một tí, cho dù Hàn Hàn có thế nào đi nữa, cũng là máu mủ Ngô gia ta,... lúc trước thì mặc kệ nàng bị người trong thôn chỉ trích, bây giờ nhìn nàng có tiền đồ, người lại muốn đi chiếm tiện nghi, không ngại mất mặt sao!"

Ngô Trần thị càng thêm tức giận, vừa để xuống cái cuốc trong tay trên thanh xà, liền nghiêng đầu sang chỗ khác tranh luận với Ngô Thụ Lương: "Ta mất mặt cái gì! Ta gả cho người nhiều năm như vậy, cả ngày vì cái này nhà tính toán tí mĩ..." Lời nói một nửa, nghe thấy tiếng động sau lưng, quay đầu nhìn lại, cái cuốc treo không ổn, mắt thấy sẽ rơi trúng mình, vội vàng kêu một tiếng lui về phía sau. Dưới chân không biết vấp phải cái gì, lập tức ngã mặt ngược đầu lên rồi ngã xuống đất, lúc này, cái cuốc cũng rơi xuống.

Ngô Thụ Lương nghe tiếng kêu thảm thiết, mắt thấy vợ mình bị cái cuốc đập trúng, nhất thời kinh hãi hồn bay phách tán, chạy tới nhìn, miệng Ngô Trần thị tràn đầy máu, đã ngất đi, cái cuốc đang cắm ở trong miệng nàng, môi bị rách ra, máu tươi chảy ròng.

Ngô Thụ Lương sợ hãi tay chân lạnh ngắt, tay run run cầm cái cuốc lên, nửa đoạn đầu lưỡi cũng bị mang theo ra ngoài.

Ngô Thụ Lương trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa là ngất đi, không để ý tới rất nhiều, vội vàng ôm lấy Ngô Trần thị xông ra ngoài, đi tìm đại phu trong thôn.

Tỷ muội Đại Nha, Nhị Nha, Tam Nha với Kim Ca mấy nghe động tĩnh thì chạy đến, vừa nhìn dưới đất đầy máu, bị hù dọa đến mức khóc lớn, đuổi theo phụ thân chạy ra khỏi nhà, bên ngoài lập tức hỗn loạn thành một đoàn.

Âm Nhất nhìn nhiệm vụ của mình hoàn thành xong, hải lòng vỗ vỗ tay rồi đi, trong lòng đối với thông minh của mình có một loại nhận thức mới: Lần sau lang băm Mộc Phong kia còn dám gọi mình là mẫn phu thì mình sẽ theo như thế này lấy đi đầu lưỡi của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tứ Hôn

Editor: Ôp

Đối với việc Ngô Trần thị gặp phải, Hàn Hàn nửa điểm đồng tình cũng không có, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Ngược lại Ngô Mạc thị, suy nghĩ về lúc trước, khi phụ thân và gia gia Hàn Hàn đang khoẻ mạnh, hai nhà vẫn lui tới rất thân mật, đứa bé Ngô Thụ Lương kia cũng không có lỗi, gọi mình đại bá mẫu nhiều năm như vậy, bây giờ bất thành linh gặp phải chuyện này, nếu như mình không quan tâm, thật sự không xứng với đạo lý.

Càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy phải đi nhìn một chuyến mới được, thả cán bột trong tay xuống, xoa tay, dặn dò một tiếng với mấy người Lâm thăm

cùng Mễ tẩu từ tới đây giúp một tay: "Các người làm việc trước, ta đi ra ngoài một chuyến rồi sẽ trở lại." Cởi xuống tạp dề bên hông, lau tay đi ra ngoài.

Mất thấy Ngô Mạc thị đi ra ngoài, khuôn mặt đen mập mạp của Mễ tẩu từ hơi xoay chuyển, bĩu môi: "Các người đoán bà ấy đi đâu?"

Vợ Phú Quý đang nhặt rau, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Có thể đi đâu chứ, tám phần là đi xem náo nhiệt. Nếu là ta, ta cũng đi."

Lâm thăm che mặt: "Ta xem không giống, Ngô đại thẩm từ không phải là người như thế!"

Lời này vợ Phú Quý không thích nghe, nghiêng đầu sang: "Lời này của người có ý gì? Cái gì gọi là không phải người như thế? Không thì hạng người gì?"

Lúc này Lâm thăm mới nhớ tới, vợ Phú Quý mới vừa nói nếu là nàng ta, thì nàng ta cũng đi, như vậy lời mình nói không phải là đắc tội với người ta sao! Trong lòng có chút hối hận, vội vàng cười làm lành sửa chữa: "Ta cũng không nói người, người đừng để trong lòng. Ta chính là cảm thấy Ngô đại thẩm từ là người khoan hậu. . . ."

"Ý của người là, ta không khoan hậu?" Không đợi nàng nói xong, vợ Phú Quý ném cây rau đang cầm trong tay xuống, đứng lên.

"Tốt lắm, các người cũng bớt tranh cãi một tí, ở nhà người khác kêu la nhao nhao, thành ra cái gì nữa." Vợ Ngô Phong lớn tuổi nhất đang nhặt rau nói, lại nhìn về phía vợ Phú Quý một cái, "Người cũng là người có tánh tình nóng nảy quá đấy, người ta không chỉ mặt gọi tên người, chuyện gì cũng không nên hướng vào bản thân, rồi la hét ầm ĩ khiến người khác chế giễu!"

Vợ Ngô Phong là con dâu lớn trong nhà Ngô đại gia, mẹ của Ngô tiểu bảo, bởi vì sinh ra bảo bối kim tôn, cho nên có địa vị rất cao ở trong Ngô gia, có Ngô Phong và Ngô đại gia sau lưng, cho nên cũng có thân phận ở trong thôn.

Lần này nàng tới đây giúp một tay, một là ý tứ Ngô đại gia, cái khác cũng là nhớ tới Hàn Hàn đối đãi với tiểu bảo nhà nàng rất tốt, còn nữa thì chính là do Hàn Hàn có quan hệ với Tào chương quý tửu lâu Như Ý, nói không chừng sau này cũng là người có tiền đồ, hiện tại lời kéo trước một chút dù sao vẫn không sai.

Những người khác đến giúp nhiều phần đều có ý định này.

Phú Quý mang theo các nam nhân trong thôn đi làm việc trong kinh thành, trong nhà lưu lại vợ Phú Quý và một hài tử, mặc dù nguyên nhân đều là bởi vì Phú Quý, nên người trong thôn cũng không dám coi thường vợ Phú Quý, nhưng vợ Phú Quý vẫn cảm thấy không được tự nhiên, luôn muốn nam nhân bên cạnh mình phải một người tài giỏi hơn nữa mới được.

Nói ví dụ như lúc này, nam nhân Ngô Thuyền nhà Lâm thăm đi theo làm ăn cùng nam nhân Phú Quý nhà nàng, cho nên nàng nói chuyện với Lâm thăm không hề có kỵ gì, thậm chí có chút cảm giác ưu việt, nhưng khi đối mặt với vợ Ngô Phong, nàng lại không có phân lượng, chỉ có thể được một phần.

Nghe vợ Ngô Phong lên tiếng, vợ Phú Quý lại ngồi xuống, cúi đầu tiếp tục nhặt rau, trong lòng quyết định chủ ý, chờ ở đây xây xong nông trường, liền kêu Phú Quý đến, kêu Hàn Hàn giao nông trường cho Phú Quý quản, dù sao nam nhân trong thôn cũng đều là do Phú Quý mang theo, không giao cho Phú Quý thì giao cho người nào đi? Đến lúc đó nhìn xem vợ Ngô Phong này còn dám không cho mình sắc mặt không!

Thấy một cuộc cãi vã cứ như vậy không diễn ra nữa, Mễ tẩu từ đi chuyển thân hình, miệng cười nói: "Đại tẩu từ thật là lợi hại, một câu đã khiến bọn họ không dám nói tiếp nữa."

Vợ Ngô Phong liếc về phía nàng một cái, khinh thường để ý tới.

Thấy không ai nói chuyện, Mễ tẩu từ nhất thời cảm thấy không có hứng thú, chột chột Tiểu Mạc thị ở một bên im lặng không lên tiếng đang nhặt rau: "Người tại sao cũng không nói chuyện vậy?"

Tiểu Mạc thị ngẩng đầu: "Nói gì?"

Mễ tẩu từ nháy mắt mấy cái: "Người cảm thấy Ngô nãi nãi này là đang đi đâu?"

Tiểu Mạc thị lắc đầu: "Không biết." Tiếp tục cúi đầu nhặt rau. (Ồi cái cảm giác này... rất hớ :V)

Mễ tẩu từ nhìn chằm chằm nàng nửa ngày, quả nhiên là khó hiểu! Không có gì vui!

Mà lúc này, người các nàng đang quan tâm Ngô Mạc thị đang đứng ở phía sau phòng mình trong vườn rau.

"Nha đầu Hàn Hàn, người thật không tới nhìn Nhị thẩm người?"

"Không đi, không có thời gian." Hàn Hàn cũng không quay đầu lại, chuyên tâm cho dàn mướp của mình. Mộ Dung Ý ở một bên phối hợp, thỉnh thoảng đưa qua một cây gậy trúc nhỏ dài.

"Mặc dù những năm này bọn họ không để ý tới chúng ta, nhưng nói sao cũng là quan hệ huyết thống, đánh gãy xương thì vẫn gắn liền với gân đấy, nếu thật sự có chuyện, vẫn phải dựa vào thân thích! Tuổi người bây giờ cũng không nhỏ, vốn xuất đầu lộ diện như vậy, sao hợp lý được? Tương lai giả cho người ta, bị khi dễ thì chỗ dựa cho người không phải là Nhị gia gia cùng toàn gia của người sao? Nếu không phải do trong nhà không có nam nhân đứng đầu, bà nội lại không có tiền đồ, không giúp được người cái gì, lại còn là gánh nặng cho người, lỡ may người thật sự gặp trúng chuyện gì, thì bà nội làm sao còn mặt mũi để gặp cha và gia gia người đấy... Nếu là cha người và gia gia còn sống, cũng không đến nỗi để cho người một cô nương ngày ngày

chạy bên ngoài... Cũng trách bà nội. . . " Vừa nói vừa mang theo nước nỏ.

Hàn Hàn nâng trán, một bụng lý do để thuyết phục Ngô Mạc thị cũng bị chặn trở về, đây là cái gì với cái gì chứ! Xoa xoa đầu: "Người nghĩ đi thì đi đi, trong nhà có sẵn đồ ăn xách qua bên kia một ít. Dù sao con không có thời gian qua đó, bà nội xin người giúp chút, chỉ cần đừng đưa xe bò tặng cho người khác là được."

Có lời của Hàn Hàn, nhìn Hàn Hàn quả thật rất bận rộn, Ngô Mạc thị suy nghĩ một chút, mình hay nài đi cũng giống như nhau, cũng không thúc giục Hàn Hàn nữa, vội vàng trở về thu dọn đồ đạc đi xem Ngô Trần thị.

Đối với hành động của Ngô Mạc thị, tuy Hàn Hàn hiểu được, nhưng không thể tiếp nhận, đừng nói bản thân mình căn bản không phải là Mạc Hàn Hàn thật, dù mình là Mạc Hàn Hàn thật, gặp phải thân thích xu thế, ích kỷ, cực phẩm, thời khắc nào cũng suy nghĩ tính toán vào mình như vậy, thà rằng mình không có!

Hàn Hàn im lặng, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Mộ Dung Ý cầm cây gậy trúc cầm trên tay vào trong đất, quan sát giúp Hàn Hàn cố định cây gậy trúc khác cùng cây gậy trúc này chung một chỗ, đang định lấy thêm một thanh nữa, bên tai truyền đến tiếng kêu của chim đỗ quyên.

Giương mắt lên nhìn Hàn Hàn, Hàn Hàn đang chuyên tâm làm việc, hoàn toàn không chú ý đến. Thân thể nhỏ đuối thẳng: "Người làm việc trước, ta đi ra ngoài một chút."

Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang của Mộ Dung Ý, không nhận được trêu chọc hân: "Nước phù sa không để chảy vào ruộng người ngoài, để muốn 'xuyt xuyt' thì qua bên đó giải quyết đi, vừa đúng lúc tỷ tiết kiệm phải tưới nước."

Mộ Dung Ý theo phương hướng nàng chỉ nhìn sang, một mảnh cây cải dầu xanh mon mơn, chung quanh ngay cả tấm ngăn che cũng không có, gương mặt nhất thời tối sầm: "Ta không đi vệ sinh!" Bước nhỏ liên tục đi ra ngoài.

Mặt mày Hàn Hàn lập tức cong cong, sống cùng nhau lâu như vậy, rốt cục mình với hân cũng hòa nhau một ván, khiến cho tên tiểu tử này ăn quả đắng một lần, cả người thật thoải mái nha!

Cước bộ Nhiếp Chính vương đại nhân vững vàng vừa xuất hiện trong sân hoang vắng, thân hình Ám Cửu chợt lóe hạ xuống trước mặt hân, cúi đầu hai tay dâng lên một cuốn sổ con: "Cấp báo! Hoàng thượng cùng nhà Mộ Dung chủ vì chủ tử ban thưởng vị hôn thê đề xung hi, xin chủ tử định đoạt!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hàn Hàn Tính Toán

Editor: Ôp

Mộ Dung Ý cầm lấy sổ con trong tay, nghe vậy hai mắt run lên, cũng không lên tiếng, mở sổ con ra nhanh chóng liếc mắt nhìn, ném vào trong ngực Ám Cửu: "Lấy tinh chế động!" Xoay người rời đi.

Ám Cửu sững sờ, cho dù là hân cũng hiểu, đây rõ ràng là sau sự kiện buộc tội lần trước, hoàng thượng và Mộ Dung gia chủ một lòng trực tiếp dò xét, thế nào chủ tử cứ thờ ơ vậy chứ?

Hơn nữa đối tượng từ hôn này chính là cháu gái ruột Trần Thu Thủy của đương triều Thái phó Trần Thương.

Thái phó Trần Thương lại là sư phó của hoàng thượng, người dẫn đầu phái duy trì hoàng quyền, ban cháu gái hân cho chủ tử, vậy chẳng khác nào đồng nghĩa với việc trắng trợn nhét một tên gian tế vào phủ.

Nhưng bây giờ chủ tử đang "hôn mê", ý chỉ này lại còn là ý tứ của phụ thân chủ tử và hoàng thượng, bọn họ làm thuộc hạ cũng không thể ngăn trở được, phương pháp phòng ngừa duy nhất tránh khỏi gian tế tiến vào, chính là hiện tại chủ tử lập tức hồi phục, nhưng nếu như vậy lại trúng bẫy của đối phương.

Thật sự là nghĩ thế nào, thế đó là một tử cục!

Ám Cửu vò đầu, quyết định vẫn là nên đưa vấn đề cần chỉ số thông minh cao như vậy giao cho Liên Cẩm đại nhân và Ám Nhị giải quyết đi, coi như mình là một tên chạy việc, dâng hoàng nhãn nhủ lại ý tứ của chủ tử khi trở về là được rồi.

Chẳng qua "lấy tinh chế động" này, rốt cuộc là có ý gì?

Bên này hân vò đầu, bên kia Mộ Dung Ý cũng không nhàn nhả.

Cái gọi ban thưởng vị hôn thê chẳng qua chỉ là thử thăm dò mà thôi, nếu không tại sao không trực tiếp ban hôn!

Trần Thu Thủy cái tài nữ đệ nhất kinh thành, nhưng là nữ nhi Trần Thương một tay dạy nên, gửi gắm hi vọng cao, còn thân với nàng hơn so với mấy cháu ruột khác, hẳn cũng không tin Trần Thương chịu đựng ném ra một bảo bối làm thành con cò như vậy.

Coi như thật sự có ném ra, thì hẳn cũng không sợ! Đường đường là Nhiếp Chính vương phủ còn sợ một nữ nhân sao? Quả thực là chuyện cười!

Bước từng bước nhỏ đứng đưa vừa tới cửa nhà, liền nhìn Mạc Hàn Hàn đổi một thân y phục sạch sẽ chuẩn bị đi ra ngoài.

"Người đi đâu?" Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn, lại nhìn nhìn Nhị Tráng ngồi ở một bên trên xe bò, chân mày hơi nhíu lại.

"Tỷ cùng Nhị Tráng ca đi một chuyến lên trấn trên, thuận đường học một chút làm sao để đánh xe bò. Để muốn ăn cái gì, lúc quay về tỷ mua cho." Hàn Hàn nói xong một phen bóp lấy khuôn mặt nhỏ bé của Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý lách qua, né tránh ma trảo của Hàn Hàn: "Ta cũng muốn đi!" Ngữ khí kiên định.

"Không được, tỷ phải đi làm chính sự, không có thời gian trông coi đệ." Hàn Hàn một tiếng cự tuyệt. Lỡ may tên tiểu tử này lại chạy loạn giống như lần trước thì làm sao bây giờ?

Con người đen nhánh của Mộ Dung Ý liếc về nàng một cái, chân ngắn đi về phía xe bò leo lên. (Ca đáng yêu quá >.,

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đứa Nhỏ Cũng Cần Phải Tự Mình Độc Lập Cố Gắng

Editor: Ôp

Mộ Dung Ý bước thong thả đến hậu viện từ lâu Như Ý, nhìn chung quanh không người nào, đứng lại: "Ám Cừ".

"Chủ tử" Ám Cừ cung kính xuất hiện ở sau lưng Mộ Dung Ý.

"Chọn người đưa cho Hàn Hàn." Suy nghĩ một lát, "Chọn nữ."

Ám Cừ có chút vướng mắc, tìm không ra ý định của chủ tử là gì. Chọn người đưa cho Mạc cô nương không thành vấn đề, nhưng mấu chốt là chọn hạng người gì đây? Là muốn nha hoàn khôn khéo, để phục vụ Mạc cô nương thật tốt? Hay là một người có thân thủ tốt, bảo vệ Mạc cô nương an toàn? Hoặc là người có y thuật. . .

Tóm lại, vấn đề này tương đối phiền toái.

Mộ Dung Ý liếc nhìn hán: "Nàng muốn làm ăn buôn bán." Nàng đương nhiên là chỉ Hàn Hàn.

Lúc này Ám Cừ mới hiểu, cung kính đáp ứng: "Thuộc hạ lập tức đi an bài." Rồi biến mất không thấy.

Mộ Dung Ý đứng lại trong sân một lúc lâu, chân ngắn nhỏ mới bước trở về.

Trong sương phòng, Hàn Hàn dạy cho Dương đầu bếp chính làm nước nấu cá, lại cố ý tự làm cho mình một phần, kêu người làm công đi theo bụng tới cho Mộ Dung Ý và Nhị Tráng nếm thử.

Kết quả vừa vào cửa, chỉ thấy Nhị Tráng cúi gằm đầu ở trong phòng đứng ngồi không yên.

Hàn Hàn nhìn thật nhanh trong phòng một lần, chân mày hơi nhíu lại: "Tiểu Phong Phong đâu?"

Nghe Mạc Hàn Hàn hỏi đến, Nhị Tráng cả kinh, cúi đầu không dám nhìn Hàn Hàn: "Đi vệ sinh."

Hàn Hàn cất bước đi tới: "Đi bao lâu rồi?" Nhìn đáng về Nhị Tráng, không phải đã đi rất lâu chứ?

Trong lòng Nhị Tráng căng thẳng, Hàn Hàn muối từ nghiêm mặt thật nghiêm túc nhá, đành hoảng trả lời: "Một khắc đồng hồ."

"Một khắc đồng hồ?" Hàn Hàn lập tức không bình tĩnh, tiểu tử thúi này sẽ không phải rơi xuống hố vệ sinh chứ?

Đang chuẩn bị định đi ra ngoài tìm, đã thấy Mộ Dung Ý từ ngoài cửa đi vào, một thân y phục bằng vải bông trắng tinh không dính một hạt bụi, vô cùng sạch sẽ.

Hàn Hàn thở ra một hơi, kinh ngạc nhướn mi mắt: "Đệ đi vệ sinh rồi hả? Tại sao một chút mùi cũng không có?" Đây không phải là chất vấn, hoàn toàn xuất phát từ lòng tò mò.

Phải biết, nhà vệ sinh cổ đại thật ra chính là cái hố được đào trên mặt đất, xung quanh dùng đá vòng một cái là được, căn bản là không có cách nào so sánh cùng với bồn cầu ở hiện đại.

Đừng nói ở bên trong ngốc một khắc đồng hồ, chỉ cần tiểu giải một cái, lúc ra ngoài trên người cũng đã dính vào mùi thối, mà trên người Mộ Dung Ý một chút mùi đều không có, thật sự kỳ quái.

Khóe miệng Mộ Dung Ý giương lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hàn Hàn: "Người thích ngửi mùi thối?" Kê nào lại đặc biệt đến nỗi người ta mới đi ra từ nhà vệ sinh đã ngửi mùi trên toàn thân người ta chứ, dĩ nhiên, trừ loại chó có bốn chân nào đó. . .

Trên đầu Hàn Hàn kéo xuống một hàng hắc tuyến: "Đệ mới thích ngửi mùi thối! Tỷ chỉ kỳ quái, kỳ quái có được hay không?"

Mộ Dung Ý thở ra một hơi, không phải thích ngửi mùi thối là tốt rồi, nếu không loại cổ quái này, hẳn thật đúng là. . . Khó có thể chịu được.

Bình tĩnh bước nhỏ đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn, mới mở miệng giải thích: "Ta đi vệ sinh xong thì cố ý ở bên ngoài hứng gió, cho nên không có mùi."

Hàn Hàn bừng tỉnh đại ngộ, không trách được thời gian đi vệ sinh dài như vậy, thì ra là thế!

Mộ Dung Ý đưa cho nàng một ánh mắt 'người bị ngu ngốc sao?', cặp mắt rơi vào món canh cá trong bát bằng gốm sứ hình hoa sen đặt ở trên bàn, nhìn màu sắc canh cá bên trong tươi mới, hỏi: "Đây là cái gì?"

Bây giờ Hàn Hàn đối với hành vi thỉnh thoảng khinh bỉ của đối phương đã có thể bình tĩnh đón nhận, gọi Nhị Tráng cùng nhau ngồi xuống, mới gấp một khối thịt cá, cẩn thận lựa xương ra thả vào trong đĩa nhỏ trước mặt Mộ Dung Ý: "Đây là món ăn tỷ mới phát minh, cá chần nước sôi, đệ nếm thử một chút đi."

"Cá chần nước sôi?" Mộ Dung Ý giương mắt nhìn một tảng dầu mỡ màu hồng thật dày trong bát canh, "Người xác định là lấy nước nấu mà không phải nhúng dầu mỡ chứ?"

"Dầu cho vào cuối cùng, chính vì để làm toát ra vẻ đẹp và gia vị." Hàn Hàn lại lấy đũa gấp cá cho Nhị Tráng, "Nhị Tráng ca, huynh cũng ăn nhiều một chút."

Nhị Tráng nhất thời thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: "Ta tự mình lấy là được, muối từ người cũng mau ăn đi." Nói xong nhét miếng cá trên đĩa vào trong miệng, ánh mắt lập tức sáng lên, "Muối từ, cá này người làm thế nào vậy, ăn quá ngon!"

Hàn Hàn đắc ý cười một tiếng, đương nhiên ăn ngon, cá chần nước sôi chính là món ăn nổi tiếng phương Nam đấy, thời đại này làm gì có món ăn như vậy.

Đối với hành động Hàn Hàn bỏ quên mình đi chiếu cố đại tẩu kia, trong lòng Nhiếp Chính vương bất mãn vô cùng! Nếu như là trước đây, hẳn tất nhiên sẽ không để cho kẻ đại tẩu này vào trong quấy rầy mình dùng cơm với Hàn Hàn.

Nhưng hiện tại mình là một đứa bé, Mộ Dung Ý nhìn cánh tay ngắn tũn của mình, đứa bé cũng có ưu thế của đứa bé, không phải sao?

Đưa tay kéo tay áo Hàn Hàn một cái, kiều ngạo nâng cằm lên: "Ta còn muốn ăn!"

Bàn của tửu lâu hơi lớn, cá đặt ở giữa bàn, Mộ Dung Ý còn nhỏ tuổi, vóc dáng thấp, căn bản là không với tới, nói Hàn Hàn giúp một tay gấp thức ăn cũng là việc rất bình thường.

Hàn Hàn không nghi ngờ gì, vội vàng lại gấp một miếng cá đã nhặt hết xương ra thả vào trong đĩa Mộ Dung Ý, trong miệng cầu nguyện: "Đệ ăn chậm một chút, không có người giành với đệ đâu, con cá này vừa mới nấu xong, còn rất nóng, lát nữa phỏng lưỡi thì không cho khóc đâu đấy."

Mộ Dung Ý buồn bực liếc mắt về phía Nhị Tráng đang ăn ở một bên, rõ ràng có một kẻ đầu bò cùng mình giành món ăn như vậy, còn lừa gạt nói không có ai giành với mình, nữ nhân này, bản lãnh mờ mắt nói mò càng ngày càng cao!

Lựa xong cá rồi, Hàn Hàn thu hồi đũa: "Tốt lắm, tự mình ăn đi." Lại nghiêng đầu sang chỗ khác muốn nói chuyện cùng Nhị Tráng.

Mộ Dung Ý túm túm tay áo của nàng: "Nóng, thôi thôi." Trong giọng nói non nớt lộ ra một cỗ hương vị chân thật đáng tin.

Hàn Hàn liếc mắt, cúi đầu dạy dỗ hân: "Tự thôi đi, tỷ nói cho đệ biết, đứa bé cũng phải học hỏi để đủ khả năng làm nhiều việc, biết không? Chỉ có như vậy, sau này đệ mới có thể tự mình độc lập cố gắng, có hiểu hay không?"

Lông mày nhỏ của Mộ Dung Ý nhướn lên, chiếc đũa nắm trong tay nhanh chóng gấp miếng thịt cá vào trong miệng Hàn Hàn: "Dài dòng!" Buông đũa xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm lại không nói lời nào.

Hàn Hàn bất ngờ không kịp đề phòng, thiếu chút nữa bị thịt cá làm cho nghẹn họng, khép miệng lại, giương mắt hồi lâu nhìn Mộ Dung Ý đang giận dữ, nuốt xuống thịt cá trong miệng: "Tốt lắm, có thể nào tỷ cũng không thôi cho đệ đâu!" Đứa nhỏ đáng giận này, đoán chừng mình sẽ mềm lòng có phải

không!

Nhị Tráng nhìn hai tỷ đệ đầu đá ở một bên, rốt cục không nhìn được nói lời "công đạo": "Hàn Hàn muội tử, không phải ta nói người gì, nhưng Thanh Phong còn nhỏ như vậy, nơi nào cần dùng đến tự mình độc lập cố gắng, người nghiêm khắc với hắn quá rồi."

Hàn Hàn im lặng, chuyện gì cũng đều do Nhị Tráng nói thay vì tên nhỏ hung dữ này cả, mình cũng vì muốn tốt cho hắn, có được hay không?

**

Ăn cơm xong, Hàn Hàn biết Nhị Tráng muốn đi thăm Đại tráng, đóng gói chút điểm tâm trong phòng, để cho Nhị Tráng cầm đi, mình dắt tay nhỏ của Mộ Dung Ý đi bộ trên đường.

Khí trời ẩm áp, trên đường trần Trầm Thước cũng rất náo nhiệt, mọi người mặc áo gập(*) qua lại trên đường cái, quán hàng bày ra nhiều kiểu sắc thái mua bán riêng.

Hàn Hàn không có hứng thú với những thứ đồ chơi nhỏ này, trong lòng suy nghĩ nên đi xem cây giống hoa cỏ trong chợ một lát, nói không chừng có thể kiếm được chút vật hi hữu về để vun trồng.

Đang đi, bỗng thấy trên đường phía trước vây quanh một đám người, mấy nam tử trẻ tuổi ở bên ngoài tỏ vẻ đáng tiếc nghị luận: "Đáng đáp cũng không phải kém, chính là khối bót kia quá dọa người, nếu không thì mua về làm nha đầu ẩm giường cũng không sai. . ."

Lại có một bác gái xách một giỏ thức ăn, lắc đầu thở dài: "Thật là đáng thương, hai ngày trước ta còn thấy nàng, đi theo phụ thân tới đây làm ăn, ai biết phụ thân nàng nhanh như vậy đã mất đi, thật là đáng thương mà!"

Có người phụ họa: "Cũng không phải là nói gì, cô nương này ta nhìn cũng khá tốt, sao lại rơi vào cảnh bán thân chôn cha đây? Chắc chắn, đáng tiếc."

. . .

Bán thân chôn cha? Mâu quang trong mắt Mộ Dung Ý chợt lóe, lôi kéo Mạc Hàn Hàn chui vào trong đám người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Phát Hiện Cà Chua

Editor: Ôp

Hàn Hàn đương nhiên cũng chú ý tới đám người đằng kia, vừa định quay lại nhìn, đã thấy Mộ Dung Ý kéo nàng đi trước một bước. Âm thầm lắc đầu, rốt cuộc cũng chỉ là một đứa bé, chính là yêu thích náo nhiệt! Dưới chân rất tự giác đi theo Mộ Dung Ý.

Chen lén qua hai ba tầng người, chỉ thấy một cô nương bạch y vài thô nhem nhuốc quỳ thẳng tắp trên mặt đất, trên đầu cắm vài cọng rom rạ, bên cạnh dựng thẳng một bảng gỗ, phía trên dùng bút lông viết tinh tế mấy chữ lớn: Hai mươi lượng bạc trắng, bán thân chôn cha.

Hàn Hàn nhướn mi, không nghĩ tới tiết mục chỉ nhìn thấy trên tivi lại thật sự gặp được ở chỗ này.

Hàn Hàn không lên tiếng, bỗng nghe một đại thẩm bên cạnh nói: "Ta nói cô nương, người bán thân hai mươi lượng cũng quá mắc (đắt) đi, người chỉ vì chôn cha thì mười lượng đủ rồi, nhiều hơn nữa, sợ là mọi người không đủ bạc mà trả đâu." Không phải là không đủ bạc, mà là không đáng giá.

"Đúng thế, mua một đứa nha hoàn trong tay người môi giới cũng chỉ đến năm sáu lượng bạc là cùng, hai mươi lượng này đủ để mua ba bốn người, chính vì do chúng ta đồng tình người, muốn giúp người một tay, nhưng người hai mươi lượng cũng quá mắc chút." Có người phụ họa theo.

"Đúng đúng, nếu đáng đáp xinh xắn một chút cũng thôi, đáng tiếc mặt mũi này. . . Ai, ta vẫn nên đi tìm Tiểu Hồng của ta thôi." Mấy công tử trẻ tuổi gật gù đắc ý rồi đi.

Có người rời đi, người vây xung quanh cũng rất nhanh giải tán.

Nàng kia vẫn quỳ thẳng tắp trên mặt đất như cũ, không nói lời nào, không thanh minh.

Lần này Hàn Hàn cảm thấy hứng thú, đi vòng sang một bên, ngồi xổm người xuống nhìn cô gái: "Ngược lại người nên nói một chút, nếu như bốn cô nương mua người, hai mươi lượng, người có thể mang đến cái gì cho bốn cô nương?" Nghe nói là đi theo phụ thân làm ăn, chắc phải hiểu biết chữ nghĩa chứ?

Nghe thấy có người nói chuyện với mình, nàng kia ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay trong trẻo xinh đẹp, dịu dàng nhã trí như giọt

sương đọng trên nụ hoa mỗi sáng sớm, chẳng qua là... ánh mắt Hàn Hàn rơi vào nơi khóe mắt cô gái, phía dưới khóe mắt có một cái bớt màu đen hình tròn giống một đóa hoa xấu xí, trong nháy mắt phá hư tất cả mỹ cảm!

Chỉ liếc mắt một cái, Hàn Hàn đã thu hồi tầm mắt, hai mắt chống lại hai con ngươi của cô gái, chỉ thấy bên trong hai con ngươi nàng kia không có hèn nhát, tuy có ưu thương, nhưng càng thêm một nét kiên cường: "Thuở nhỏ tiểu nữ tử đã theo cha buôn bán, đi khắp đại giang Nam Bắc, nếu như cô nương mua tiểu nữ tử, chắc chắn tương lai tiểu nữ tử sẽ giúp ích cho cô nương!"

Ánh mắt Hàn Hàn sáng lên, quả thực là ngũ gât có người đưa gỏi đầu, cô nương này tới thật là đúng lúc!

Hàn Hàn gật đầu: "Tốt, vậy ta mua ngươi." Nói xong, móc ra hai mươi lượng bạc từ trong ngực đưa cho cô gái.

Cô gái nhận lấy bạc, lấy ra khế ước bán thân từ trong ngực đã sớm viết xong, đâm rách ngón tay, ấn lên trên giấy, đưa cho Hàn Hàn, rồi dập đầu xuống đất: "Tiểu nữ Mi Nương ra mắt cô nương, không biết cô nương hiện tại ở nơi nào, chờ Mi Nương dàn xếp tốt cho phụ thân xong, tự mình đến trong phủ bá kiến." (Đọc cái tên mà cứ lái sang Mị Nương ☐))

"Ngươi dàn xếp cho phụ thân thì mất bao lâu?" Hàn Hàn nhận lấy khế ước bán thân, thân nhiên nhận lấy một quỹ của Mi Nương, cái quỹ này, biểu thị cho việc sau này Mi Nương sẽ là người của nàng.

"Quan tài đã chuẩn bị thỏa đáng, hiện nay chỉ cần hai canh giờ là đủ."

"Tốt, hai canh giờ sau ngươi đến tửu lâu Như Ý tìm Tào chương quỹ, ta ở tửu lâu Như Ý chờ ngươi." Hàn Hàn tính toán thời gian, hai canh giờ sau trời còn chưa tối, chờ nàng vậy là đủ rồi. Ở cô đại vì duy trì ích lợi của tầng lớp quý tộc nên đối xử với trồn nô vô cùng khắc nghiệt, trong tay có khế ước bán thân, Hàn Hàn cũng không sợ nàng ta không đến.

Tửu lâu Như Ý? Trong mắt Mi Nương xẹt qua một tia kinh ngạc, giống như không nghĩ tới người mua nàng thuộc tửu lâu Như Ý, nhưng vẫn thức thời (biết điều) không hỏi nhiều, lấy rom trên đầu xuống, cầm tấm khăn gỗ lên xoay người rời đi.

Hàn Hàn nhếch mi, Mi Nương này nhìn như nhu nhược, nheng từ đầu đến cuối luôn toát ra một cỗ kiên cường không giống như hình tượng bên ngoài, hơn nữa ánh mắt thanh minh, tiến thoái đúng lúc, thật là một mầm non khó có được, xem ra là mình có lời rồi!

Giải quyết xong chuyện người làm, Hàn Hàn lập tức khoan khoái hơn không ít, siết chặt khuôn mặt nhỏ bé của Mộ Dung Ý: "Xem ra đệ quả đúng là tiểu Phúc Tinh của tỷ thật."

Đối với lời khen như vậy của Hàn Hàn, Mộ Dung Ý vẫn thân nhiên, người làm là do mình cố ý phân phó Âm Cửu đi tìm, vậy không phải mình chính là phúc tinh của nàng sao? Kiểu ngạo nâng lên chiếc cằm tinh xảo: "Ngươi biết là tốt rồi!" Lắc lắc thân thể nhỏ rời đi.

Lưu lại Hàn Hàn ở phía sau giương mắt nhìn, đứa nhỏ hung dữ này, một ngày không kiêu ngạo thì sẽ chết sao!

**

Giống cây hoa cỏ ở Trần Trầm Thước mặc dù rất nhiều, chiếm khắp cả một dãy chợ, nhưng hiện tại cũng khá tiêu điều ít ỏi.

Bởi vì mới tháng đầu xuân, rất nhiều loại hoa chỉ vừa cho ra một nụ hoa nho nhỏ, vẫn chưa nở rộ, người tới bán không đem nhiều kiểu đến, vì vậy nên không có nhiều người tới đây đi dạo.

Hàn Hàn lôi kéo Mộ Dung Ý quay một vòng trên đường, cũng không thấy đồ hiếm lạ gì, trong lòng có chút thất vọng, đang định dẫn Mộ Dung Ý đi khỏi, lại thấy một lão bán nam nhân ủ rũ cúi đầu cầm bảy tám thân cây ném xuống trước cửa, trong miệng lí nhí thầm thì mắng: "... Dương đạo sĩ thiếu đức này, cầm hạt giống cỏ dại đi gạt người, lừa bịp, hãm hại, sinh hại tử không có lỗi gì, rắm thối, đồ con rùa. . ."

Thấy cây trong tay nam tử, trước mắt Hàn Hàn sáng lên: Cà chua!

Trên nhánh cây con kia có lá chia ra thành năm sáu đường giống như răng cưa, không phải là cà chua sao!

Nghe nói cà chua được phát hiện sớm nhất trong rừng rậm ở châu Nam Mỹ, sau khi Columbo đặt chân tới châu Nam Mỹ, đã đem theo cà chua làm thành cây cảnh đưa về nước, sau đó truyền đến Trung Quốc, dĩ nhiên, cũng có một ý kiến cho rằng Trung Quốc từ hơn hai ngàn năm trước đã có cà chua, chỉ là không lưu truyền tới nay.

Bất kể là loại ý kiến nào, tóm lại, hôm nay có thể nhìn thấy cà chua, đối với Mạc Hàn Hàn mà nói, đơn giản chính là một sự vui mừng ngoài ý muốn, phải biết, trong triều đại này, hiện tại mọi người vẫn còn chưa biết đến cà chua đấy!

Thấy nam tử sau khi ném đi cây cà chua vẫn chưa hết giận, còn muốn đi lên đạp hai phát, Hàn Hàn cả kinh, vội vàng ngăn lại: "Vị đại ca này, ngươi vút cái gì đây?"

Thấy có người hỏi, nam tử dừng chân, giương mắt nhìn, là cô nương nhỏ bộ dáng khoảng mười hai tuổi, cũng không để ý nhiều, nhổ một bãi nước bọt: "Quý mới biết đây là cái đồ chơi gì!" Thời điểm khi mua nó Dương đạo sĩ nói tương lai cây này trưởng thành sẽ cho ra một trái cây xinh đẹp giống như Hồng Bảo Thạch (ngọc hồng), kết quả chờ nửa tháng, ngay cả một nụ hoa cũng không có, cùng với cỏ dại trên đất không có gì khác nhau.

"Cái này không phải ở trong quán của ngươi sao, thế nào ngươi lại không biết nó là cái gì?" Hàn Hàn vô cùng "tò mò" hỏi.

"Mới không phải là trong quán của ta! Ta cũng bị gạt, không nói nữa, thật là xui xẻo!" Nam tử nói xong định đi vào.

Hàn Hàn tranh thủ thu thập mấy cây trên mặt đất, cùng chạy theo vào trong: "Nhưng ta thấy mấy cây non này thật kỳ quái, trước kia cũng chưa từng thấy qua. Ngươi còn có cây non này nữa không?"

Thấy Hàn Hàn cứ hỏi đến mấy cây "Cỏ dại" kia, nam tử bắt đầu dễ tâm: "Ngươi thích cây con này?"

Hàn Hàn cũng không giấu giếm, hào phóng gạt đầu: "Ta thích thứ kỳ lạ cổ quái, chưa từng thấy qua cái này."

"À" Nam tử có chút mất mát, còn tưởng rằng gặp phải một người biết phân biệt hàng chữ, không nghĩ tới chẳng qua chỉ là một đứa bé trong lòng hiếu kỳ mà thôi. Khoát khoát tay, "Cây con chỉ có từng này, ngược lại hạt giống còn một ít, vốn ta cũng định vứt đi, ngươi đã thích thì cho ngươi vậy." Nói xong từ trong ngăn kéo bày hạt giống lấy ra một bọc giấy nhỏ ném cho Hàn Hàn.

Hàn Hàn nhận lấy bọc giấy, trong lòng lập tức mừng rỡ như điên, trên mặt cũng chỉ là sự vui mừng của một đứa nhỏ thỏa mãn lòng hiếu kỳ: "Vậy thì cảm ơn đại ca! Ày, ta cũng không thích chiếm tiện nghi người khác, đây là tất cả bạc của ta, đều cho ngươi, sau này ngươi có thêm vật gì kỳ lạ cổ quái đều giữ lại cho ta là được."

Hàn Hàn nói xong lấy hà bao trên người ra, đổ ra hết tất cả số bạc còn lại lên trên bàn.

Vốn tưởng rằng không trông cậy được vào đứa bé này, không nghĩ tới còn có thể nhận được bạc, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng là tiền tài ngoài ý muốn, mặt mày nam tử nhất thời hớn hờ: "Không nghĩ tới tiểu nha đầu ngươi tuổi còn trẻ lại là người hào phóng, tốt, sau này có thêm đồ kỳ quái gì ta đều giữ lại cho ngươi."

"Ta nghe nói này cây này ngươi có được từ một đạo sĩ nào đó, vậy hẳn còn có đồ kỳ lạ gì khác không?" Hàn Hàn tò mò hỏi.

Nàng rất tò mò, phải biết, có rất nhiều nguyên liệu thức ăn của Trung Quốc đều từ nước ngoài lưu truyền đến, dĩ nhiên, nước ngoài cũng có rất nhiều nguyên liệu tốt từ Trung Quốc lưu truyền tới.

Nam tử lắc đầu: "Không có, chỉ có loại này." Nhưng thật ra là hắn không tin tưởng Dương đạo sĩ kia, cho nên chỉ mua một loại.

"Như vậy hả." Hàn Hàn có chút mất mát, lại tùy ý nói chuyện cùng nam tử mấy câu, cầm theo chậu cây bỏ chung với vài cây con này liền cáo từ ra ngoài.

Tùy ý đi thêm hai vòng nữa, xác định hoàn toàn không có gì phát hiện mới, Hàn Hàn mới mang theo Mộ Dung Ý trở lại từ lâu Như Ý chờ Mị Nương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lâm Vũ Dương

Editor: Ôp

Bên trong trấn Trầm thước, cùng nổi danh với tửu lâu Như Ý là một tửu lâu thực khách khác.

Hai tửu lâu một đông một tây nằm trên con đường chính của trấn Trầm Thước, mỗi bên bá chủ một phương, nhiều năm qua, mình tranh ám đấu không ít, nhưng không bên nào thắng được bên nào.

Nhưng loại cục diện này lại bị phá vỡ trong nửa tháng nay.

Kể từ sau khi tửu lâu Như Ý cho ra hai món ăn mới là cá chần nước sôi và thịt xào khô, lưu lượng khách bên thực khách cư thẳng tấp trượt xuống, giống như hôm nay.

Trong sương phòng cao nhất ở lầu ba, Tiền chương quỹ lặng lẽ xoa cái trán ra đầy mồ hôi, xem nam nhân mặc tử y hoa bào đang đứng trước cửa sổ sương phòng nhìn chằm chằm xuống đại sảnh tửu lâu im lặng không lên tiếng.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, biết nói thế nào bây giờ, Tam công tử Lâm Vũ Dương đã đến!

Hiện nay buôn bán trong tửu lâu ngày càng lụn bại, hôm nay nhìn vào giống như không có vị khách nào, vị trí khách quý trong sương phòng trên lầu hai tất cả đều trống không, dưới đại sảnh lầu một chỉ có ba bốn bàn đang ăn uống, chọn món ăn đơn giản nhất.

Thật là sợ cái gì, tới cái đó! Lát nữa Tam công tử hỏi tới, nên trả lời thế nào đây!

Bên này hần đang lo lắng, đã nghe cửa sương phòng “két” một tiếng vang lên, Tiền chương quý giật mình, nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy gã sai vặt thiếp thân Minh Ngọc của Lâm Vũ Dương đưa cái hộp đựng thức ăn ra rồi đi vào: “Công tử, đã mua đồ ăn về.”

Nam tử y phục tử y hoa bào quay người lại, hé ra khuôn mặt nhu hòa dịu dàng ôn nhuận như ngọc, gật đầu: “Đề trên bàn đi.”

Minh Ngọc đáp một tiếng, Minh Kim vội vàng tiến lên giúp một tay đặt thức ăn nóng hổi lên trên bàn.

Tiền chương quý vừa nhìn thức ăn được bung ra từ trong hộp đựng, mặt trở nên xanh lè, đây không phải là mấy món ăn mới ra của tửu lâu Như Ý sao!

Món đầu tiên đặt trong chiếc bát nhỏ bằng men sứ hình lá sen xanh, nửa bát nước canh tươi mát đỏ au trôi lênh bênh, thịt cá màu trắng chìm nổi ở giữa, nhìn thấy mùi thơm đã khiến cho người ta muốn lập tức động đũa, chính là màu sắc hương vị đều đều - cá chần nước sôi, miếng thịt tươi non tròn nhẵn, ăn trăm lần không thấy chán.

Món thứ hai là cát vuôn vuông thẳng thẳng ngăn nắp mấy khối thịt được đặt cây cải dầu nhỏ xanh mượt ở trên, xanh nhạt hợp với tương hồng, làm cho người ta trước mắt sáng lên, đúng là thịt non da mỏng, vị thuần nước nồng, hương mềm dẻo không ngấy - thịt xào khô, ăn một nghĩ hai.

Món thứ ba bung ra chính là những khối tròn trịa vàng óng vàng óng đặt nghiêm chỉnh trên cái đĩa, theo động tác, khối vàng óng nhẹ nhàng chuyển động qua lại, giống như sóng biển màu vàng kim, phía trên trang trí mấy cọng hành xanh biếc tươi mới, vô cùng đáng yêu đẹp mắt.

Lông mày Lâm Vũ Dương hình như hơi nhướn lên: “Đây là cái gì?”

“Kim Ngọc Mãn Đường” Minh Ngọc bữu môi, “Nói là cho ra món ăn mới, tổng cộng chỉ có năm mươi bàn, đưa cho mọi người miễn phí thưởng thức. Chúng ta may mắn, đúng lúc lấy được.” Hần tình nguyện không lấy được, ai mà hiếm lạ ăn ở tửu lâu Như Ý gì đó chứ!

Nếu như Hàn Hàn ở đây, nhất định sẽ cười rất vui, cái gì Kim Ngọc Mãn Đường, thật ra chính là canh gạch cua đậu phụ. Nhưng mà suy nghĩ... nhóm người cổ nhân này đều mê tín, cho nên khi nói tạm thời này ra ý sửa lại cái tên Cát Tường thôi.

“Kim Ngọc Mãn Đường?” Lâm Vũ Dương gật đầu, “Cái tên này cũng thật có chút ý tứ.” Chờ sau khi đặt món cùng là một lồng bánh bao hấp lên bàn, Lâm Vũ Dương vén bào tử ngồi xuống, liếc mắt nhìn Tiền chương quý đứng một bên mồ hôi lạnh chảy ròng, “Ngươi cũng ngồi đi, cùng nhau nếm thử một chút.”

Tiền chương quý cả kinh, nhất thời gương mặt trở nên đau khổ: “Công tử?” Đừng nhìn Tam công tử một bộ dáng ôn hòa khiêm nhường, thật ra thì tâm tư thâm trầm, hành sự quả quyết ngay cả lão gia hỏa bọn họ cũng cảm thấy không bằng ..., nếu không, sản nghiệp gia tộc Lâm gia cũng sẽ không giao trên tay Tam công tử, không tới ba năm đã nhảy lên vị trí thủ phủ kinh thành.

Lâm Vũ Dương liếc hần: “Tiền chương quý không muốn ăn?”

Lời nói nhẹ nhàng rơi vào trong lỗ tai của Tiền chương quý giống như một tiếng nổ vang dội, hần vội vàng ngồi vào chỗ, không dám nói nhiều hơn một câu.

Lúc này Lâm Vũ Dương mới cúi đầu, chiếc đũa kẹp lấy miếng thịt xào khô cách mình gần nhất, bỏ vào trong miệng tinh tế nhai: “Mùi hương thuần túy thơm ngon, thịt bị cắt vụn nhưng bề ngoài không nát ra, cái hay nhất chính là không có mùi tanh của thịt heo, đúng là mỹ vị, Tiền chương quý, ngươi cũng nếm thử một chút đi.”

Lúc này Tiền chương quý như đứng đông lử như ngồi đông than, nghe công tử từng chút từng chút một phê bình món ăn trên bàn, trong lòng không ngừng kêu khổ, không hiểu ý của công tử là gì. Chỉ có thể cố gắng tự bản thân trấn định nghe Lâm Vũ Dương thưởng thức nhận xét từng chút một mỹ vị trên bàn.

Rốt cục, giống như là Lâm Vũ Dương đã ăn no, để đôi đũa trong tay xuống, nhận lấy khăn Minh Kim đưa tới lau tay, “Tiền chương quý cảm thấy mùi vị mấy món ăn này như thế nào?”

“Ăn ngon.” Tiền chương quý cân nhắc trả lời.

“Ồ, Tiền chương quý cũng cảm thấy ăn ngon sao?”

Không biết công tử hỏi như vậy là có ý gì, Tiền chương quý giương mắt nhìn công tử của mình một cái, chỉ thấy khuôn mặt của hần vẫn bình thản như cũ nhìn mình, nhanh chóng cúi đầu: “Đúng là ăn ngon.”

“Vậy hương vị bánh bao này như thế nào?”

“A, ăn cũng khá tốt.” Tiền chương quý cảm giác mình trừ việc không dám ăn ra, hình như cũng không biết nên nói thêm gì nữa.

“Nghe nói phương pháp làm bánh bao hấp này là bí quyết gia truyền của một cô nương tên gọi Mạc Hàn Hàn?”

“Vâng, lúc đầu cửa hàng bánh bao của tiểu nha đầu kia chính là ở trước quán trà đối diện với tửu lâu Như Ý, à, chính là nhà bán chao hiện tại kia.” Rốt cuộc đã có một chút hiểu rõ, Tiền chương quý cuống quýt nói.

“Thì ra là Tiền chương quý đối với lai lịch của bánh bao này lại rõ ràng như thế, vậy lúc trước Tiền chương quý đã từng ăn qua bánh bao hấp này chưa?”

Lúc trước? Tiền chương quỹ sùng sốt, mặc dù lúc trước nghe người ta nhắc qua bánh bao hấp này, nhưng suy nghĩ đến chỉ mất có hai mươi văn một lòng gì đó, có thể nào ăn ngon được, nhưng chắc là do những bọn tiện dân kia chưa từng được nếm thử qua đồ ăn ngon, cho nên mới truyền thần kỳ diệu như thế mà thôi, nên lúc đầu hẳn hoàn toàn không đếm xỉa tới, làm gì chịu đi ăn, chẳng qua là lúc này thiếu gia hỏi như vậy, ngẩng đầu đối diện với Lâm Vũ Dương lại giống như bản thân bị nhìn thấu hoàn toàn trong con ngươi kia, trong lòng run lên: "Chưa, chưa từng ăn."

"A, nghe nói Tào chương quỹ từ lâu Như Ý ngày thứ ba đã phái người đi mua một lòng trở về thưởng thức, ngày thứ mười đã mua bí truyền bánh bao hấp, đồng thời..." Nói tới chỗ này, liếc mắt nhìn đầu Tiền chương quỹ thấp xuống gần như chạm cả đáy bàn, "Cùng ký kết khế ước hợp tác lâu dài với Mạc Hàn Hàn kia... Những thứ này, Tiền chương quỹ biết không?"

Lúc này Tiền chương quỹ còn không hiểu ý tứ của công tử là gì, thì sống uống phí số tuổi lớn như vậy, nghe công tử nói như thế, trong lòng cũng hồi hận không ngừng, thật ra hẳn đã sớm hối hận, sớm biết bánh bao hấp này được hoan nghênh như thế, sớm biết Mạc Hàn Hàn đó còn chưa lộ ra hết sở trường các món ăn, hẳn đã sớm đi qua cướp người, làm gì có chỗ cho từ lâu Như Ý, nhưng mà, trên thế giới vô dụng nhất chính là sớm biết, bây giờ nói gì nữa thì cũng đã muộn!

Lúc này nghe công tử giết người không thấy máu từng câu hỏi đến, khuôn mặt Tiền chương quỹ từng đợt đỏ bừng, còn kém phải cúi xuống dưới gầm bàn mà thôi.

Thấy Tiền chương quỹ biết hối hận, Lâm Vũ Dương thu hồi ánh mắt: "Tốt lắm, việc đã đến nước này, ngươi cũng không nên tự trách, sau này chú ý là được." Sau chuyện kia biết hối hận là được, có lần dạy dỗ này, sau này sẽ quan sát thấu triệt hơn.

Nghe thấy công tử không phạt mình, trong lòng Tiền chương quỹ càng thêm áy náy, "bụp" một tiếng quỳ trên mặt đất: "Là nô tài có mắt không trông, mới bỏ lỡ cơ hội tốt, xin công tử trách phạt."

Lâm Vũ Dương khoát khoát tay, để cho hắn đứng lên: "Ngươi nhớ, 'Thiên hạ rộng ràng đều vì lợi đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi hướng', mặc dù không thể quan sát kỹ càng, nhưng sau này cũng có thể là người có tầm nhìn. Chuyện này ngươi không cần phải để ý đến, suy nghĩ làm thế nào để xử lý tốt chuyện khách nhân trong thực khách cư, coi như là lấy công chuộc tội đi."

Nói xong, từ trên ghế thông dong đứng lên đi ra ngoài: "Đã lâu không đến trấn Trầm Thước đi dạo một chút, không nghĩ tới phong cảnh càng đẹp hơn xưa, tốt nhất là bây giờ bọn công tử nên tham quan một lát."

Mạc Hàn Hàn sao? Nghĩ đến tin tức người làm thăm dò được, con ngươi xinh đẹp dịu dàng của Lâm Vũ Dương hơi nheo lại, một cô nương nhỏ ở thôn quê lại học Khương Thái Công câu cá (*), con cá này còn bị nàng câu đến tay, quả là rất thú vị!

(*)Nói về điển tích "Câu cá chờ thời" của Khương Thái Công chỉ cho mọi người thấy được đức tính kiên nhẫn của người làm việc lớn.

Còn cả việc chinh lão bản quán trà kia, hoàn toàn là cùng một người, ý định quý quyết, đây thật sự chỉ là một thôn cô sao? Hẳn cũng phải đi nhìn một chút mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chuẩn Bị Làm Mặt Nạ

Editor: Ôp

Lúc này Hàn Hàn đang bón phân trong vườn rau của mình.

Nói là bón phân, thật ra thì chính là lấy xèng rải đều số phân đã phơi khô vào trong đất.

Mộ Dung Ý che lỗ mũi nhường mày trốn đi đứng nhìn xa xa.

Hôm qua Mộ Phong đưa tin đến, nói là độc trên người mình đã có manh mối, không lâu nữa có thể chế ra thuốc khắc chế độc tính rồi.

Một khi nghiên cứu chế tạo ra giải dược, mình tất phải quay về, nhưng mà. . . Nhìn cơ thể nhỏ nhỏ của Mạc Hàn Hàn đang cầm xèng găng hết sức làm việc, chân mày nhíu trên khuôn mặt của Nhiếp Chính vương đại nhân nhăn chặt hơn, muốn rời khỏi, nhưng trong lòng lại không thoát khỏi cảm giác vắng vẻ, loại cảm giác này thật không tốt!

Hàn Hàn rắc phân xong, nghiêng đầu thấy khuôn mặt Mộ Dung Ý xoắn xuýt đứng cách xa chỗ hàng rào, mặt mày trắng nõn tròn trĩnh như ngọc nhẵn lại thành một đoàn.

Vỗ vỗ tay, lấy toàn bộ bao tay tự chế, mũ, khẩu trang, áo khoác trên người xuống. Chơi đùa dai hai ba bước chạy đến trước mặt Mộ Dung Ý, đưa tay muốn bóp mặt bánh bao của hắn, trong miệng hi hi cười nói: "Tiểu Phong Phong, có phải nghĩ đến tỷ tỷ hay không?"

Mộ Dung Ý cau mày, nhưng không khó chịu né tránh giống như ngày thường.

Ngược lại khiến cho Hàn Hàn có chút kinh ngạc, phải biết đứa nhỏ này thích nhất là sạch sẽ, hôm nay tại sao lại khác thường không tránh ra nhỉ. Thu hồi móng vuốt ngồi xổm người xuống nhìn Mộ Dung Ý: "Ồ, hôm nay sao đệ không chê tỷ tỷ thối hoắc hả?"

Mộ Dung Ý liếc nhìn nàng một cái, con người đen nhánh trắng trẻo, nghiêng đầu tránh ra.

Hàn Hàn gãi gãi đầu, hôm nay đứa nhỏ này gân cốt bị lệch à?

Không suy nghĩ nhiều, ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát tình huống cả chùa sinh trưởng.

Những cây non cả chùa này năng lực thích ứng quả là rất mạnh, ban đầu mang về từ trần trên chỉ được vài cọng có hình dáng cao hơn một thước, chính là do những hạt giống này phát triển thành, hiện tại cũng đã nảy ra cây con non tốt.

Qua một đoạn thời gian nữa, thời tiết nóng, những cây con sẽ dễ dàng cao lớn hơn, Hàn Hàn suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên dùng được khử trùng (sâu bọ) rải một ít dưới gốc cây con này là tốt nhất.

Dù sao cả quốc gia này cũng chỉ có một mình nàng có lượng lớn cây con cả chùa này, vạn nhất bị sâu phá hủy sẽ không còn nữa, không phí tâm tư vào thì không được.

Xác định cây cả chùa mọc rất tốt, Hàn Hàn lại chuyển mắt xem những loại rau dưa khác, lúc này mới đi ra khỏi vườn rau, cẩn thận cột chắc hàng rào.

Trở lại gian phòng gạch mộc, chỉ thấy Ngô Đại Nha đang cùng Ngô Mặc thị ngồi ở trên giường thêu y phục mùa hè.

Ngô Đại Nha mười ba tuổi, nhỏ hơn Hàn Hàn một tuổi, đáng đáp so với Hàn Hàn lại cao hơn một chút, mặc áo kép màu lam nhạt đang cúi đầu thêu hoa văn trên bộ y phục mùa hè.

Thêu là việc chỉ có trong hộ gia đình lớn, giống như cuộc sống của các nàng hay những người không giàu có trong thôn, bình thường có bộ y phục để mặc vào đã rất vui vẻ rồi, làm sao dư tiền đi mua chỉ màu thêu hoa lên y phục chứ.

Cũng vì trước kia Ngô Mặc thị đi giặt quần áo cho đại gia đình ở trần trên, thấy hình hoa văn trên y phục đẹp mắt nên cầu tú nương ở nơi đó dạy mình cách thêu, nghĩ đến ngày lễ tết thêu hoa lên y phục của Hàn Hàn để dễ nhìn hơn một chút.

Từ sau khi Ngô Mặc thị đi thăm Ngô Trần thị lúc trước, hai nhà cũng chậm chậm bắt đầu qua lại, lần trước Ngô Đại Nha đến chơi thấy Ngô Mặc thị đang thêu hoa văn trên tay áo cho bộ y phục trắng tinh của Mộ Dung Ý, nên ba ngày bốn bữa tới đây một chuyến, xin Ngô Mặc thị dạy mình cách thêu.

Cứ như vậy, đôi khi Hàn Hàn về nhà, thì sẽ thấy Ngô Đại Nha với Ngô Mặc thị cùng nhau thêu thùa.

Lúc này Ngô Đại Nha nghe tiếng bước chân, cũng biết hàn hàn trở lại, vội vàng xuống giường chào hỏi: "Tỷ tỷ đã về rồi." Xong nhìn một lát xem có cái gì cần mình giúp một tay không.

Nhìn thấy Mặc Hàn Hàn, thật ra trong lòng nàng có chút không được tự nhiên.

Người trong thôn đều nói nương nàng do bị cuộc cắt đi đầu lưỡi, cũng chỉ bởi vì nương nàng có ý định ác độc, khi dễ Hàn Hàn không có cha nương che chở, phạm vào miệng lưỡi, mới bị Phật tổ trừng phạt.

Mặc dù nàng cũng cảm thấy mẫu thân mình làm việc nói chuyện có chút quá đáng, nhưng nói cho cùng vẫn là nương ruột của nàng, không có nữ nhi nào mà lại đi ghét bỏ cha nương mình cả. Cho nên mỗi lần thấy Hàn Hàn, vừa cảm thấy mình rất có lỗi với Hàn Hàn, lại vừa cảm thấy bởi vì Hàn Hàn, mẫu thân mình mới bị trừng phạt, cho nên, trong lòng thường hết sức khó chịu.

Hàn Hàn không có chút ấn tượng tốt nào với cả nhà Nhị gia, thấy Ngô Đại Nha ra ngoài nói chuyện, ôn hoà đáp một tiếng: "Ừ, đã về." Nói xong xoay người vào phòng của mình.

Ngói trong phòng đã được đắp kín, chính phòng năm gian, đông tây hai bên mỗi bên ba gian, chỉ cần chờ đến lúc hoàn thành toàn bộ thì chọn ngày tốt để cả nhà chuyển sang là được.

Hiện nay Mi Nương vẫn còn ở lại từ lâu Như Ý để học tập xử lý công việc, chờ khi tìm được chỗ ở thích hợp sẽ tìm lý do đưa Mi Nương trở về.

Trong lòng Hàn Hàn đang tính toán chuyện khác, tự nhiên lại càng không chú ý đến Ngô Đại Nha.

Thấy Hàn Hàn cứ như vậy bỏ qua mình đi sang một bên, nhìn cũng không nhìn mình một cái, Ngô Đại Nha nhất thời mất hết mặt mũi, lại nghĩ về nhà của mình... cả năm qua cũng không lui tới với nhà đại nãi nãi, bây giờ người ta xây nhà mới, chính mình lại đồ mắt nhìn vào tiếp cận sang đây, đối phương nghĩ tới việc xem thường mình cũng đúng. Hơn nữa quả thật mình có một chút ý khác bên trong.

Bên này đang suy nghĩ, đã nghe một giọng nói dịu dàng ôn nhuận nho nhã vang lên ngoài hàng rào: "Xin hỏi, trong nhà có người không?"

"Có" Ngô Đại Nha nhanh chóng đáp lời, vội vã chạy ra mở cửa. Vừa nghe giọng nói này liền biết là không phải người thôn mình, sợ là người trong cái

tửu lâu gì đó tới.

Hàn Hàn ở trong phòng đang mân mê cầm cây bút chì tự chế viết cách điều chế mặt nạ bằng thuốc bắc, nghe tiếng động phía ngoài thì nhướn mi, đã có người giúp mình tiếp đãi, chính mình lại tiết kiệm được công sức, chỉ cần nghe là được.

Lâm Vũ Dương ngồi trên xe ngựa hoa mỹ nhưng không khoa trương một đường tìm kiếm hỏi thăm thật vất vả đến được nhà Hàn Hàn, vì bày tỏ thành ý, cố ý để cho Minh Ngọc Minh Kim đứng chờ ở bên cạnh xe ngựa, mình tự đến trước cửa bái kiến.

Không nghĩ tới mình vừa dứt lời, đã nghe thấy giọng nói thanh thúy đáp lại, tiếp theo đó là tiếng chạy bộ dồn dập. Đứng ở ngoài cửa hơi lui về phía sau một chút, không nhìn được cau mày, đây chính người có tâm tư gian xảo- Mạc Hàn Hàn?

Đang suy nghĩ, cửa hàng rào "lạch cạch" một tiếng bị kéo ra, một cô nương mặc y phục áo kép màu lam khoảng mười hai mười ba tuổi xuất hiện trước mặt.

Ngô Đại Nha kéo cửa ra trong nháy mắt liền ngăn cả người, người này thật là xinh đẹp!

Dung mạo tinh xảo nhu hòa, mặt mày như quan ngọc, một bộ cẩm bào màu tím quý giá tao nhã, mà công tử như trong tranh vẽ kia lại đang dùng khuôn mặt dịu dàng tươi cười với mình!

Trái tim Ngô Đại Nha nhất thời đập rối loạn, "thình thịch, thình thịch" gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, làm hại nàng không thể không siết chặt phần áo trên ngực mới có thể thoát ức chế xuống loại kích động này, ngốc lăng nhìn chăm chăm vào Lâm Vũ Dương, ngay cả chào hỏi cũng quên.

Thấy đối phương mặt hoa si nhìn mình chăm chăm, lông mày Lâm Vũ Dương hơi nhăn lại khó nhận ra, nhiều năm tu dưỡng giúp hắn vẫn lễ phép duy trì mỉm cười, hơi chấp tay: "Cô nương chính là Mạc cô nương?" Nhìn tuổi thì chắc phù hợp, chẳng qua hành vi thế này...

Lúc này Ngô Đại Nha hoàn toàn đắm chìm trong sự "xinh đẹp" của đối phương, đầu còn nghe rõ đối phương nói cái gì, thấy đối phương đặt câu hỏi, chỉ lo gật đầu: "Vâng."

Đáy lòng Lâm Vũ Dương hơi thất vọng, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp: "Bánh bao kia là do cô nương làm?"

"Công tử muốn ăn bánh bao sao? Nếu muốn ăn ta sẽ đi làm cho công tử." Lần này Ngô Đại Nha nghe rõ, cho là người hâm mộ tìm đến để ăn bánh bao, mặc dù nàng không biết cách làm, nhưng người trong nhà thì biết nha, mình đi cầu đại nãi nãi, đại nãi nãi nhất định sẽ dạy mình cách làm thế nào. Chỉ cần công tử này thích ăn... Ngô Đại Nha chỉ nghĩ tới đã cảm thấy tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng).

Lần này Lâm Vũ Dương nhũn mày thật sự, hiện tại vẫn nghĩ không ra, một cô nương thô tục thế này tại sao có thể có ý tưởng thông minh như vậy, hoặc là tất cả mọi chuyện chẳng qua là do vận khí, hoàn toàn là tự mình suy nghĩ nhiều?

Bất kể là như thế nào, nhìn đối phương trước mắt kém chút đã chảy cả nước miếng, đáng về chỉ muốn ăn sống nuốt tươi mình, lúc này muốn hắn ở đây lâu thêm tý nữa thực sự có chút khó khăn

Chấp tay một cái: "Hôm nay thì không cần, ngày khác Lâm mỗ sẽ tới cửa bái phỏng sau." Nói xong giống như chỉ sợ Ngô Đại Nha đuổi theo ngăn mình, quay đầu đi vội.

"À~~~~" Quả thật Ngô Đại Nha muốn tiến lên ngăn cản lại, mắt nhìn đối phương chui vào chiếc xe ngựa xa hoa mình chưa từng thấy qua bao giờ, bên cạnh xe ngựa còn có hai gã sai vặt mặt mũi nghiêm túc đứng thẳng, trong lòng run lên, do dự trong chốc lát thì xe ngựa đã đi rồi.

Ngẫm nghĩ thấy đối phương nói ngày khác tới cửa bái phỏng nữa, lập tức cảm thấy có chút hi vọng, chỉ cần sau này mỗi ngày mình đều đến đây là được!

Hàn Hàn ở trong phòng nghe hiểu, sợ là lại có người muốn đến khai thác gì đây.

Mặc dù người như vậy không nhiều lắm, nhưng qua mấy ngày nay cũng có tới hai ba kẻ, đã có Ngô Đại Nha giúp đỡ xử lý, quả thật là mình được giảm bớt chút chuyện.

Lập tức càng thêm an tâm bắt đầu viết phương thuốc làm mặt nạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhịếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tỷ Giúp Đệ Đánh Hấn

Editor: Ôp

"Công tử, chúng ta cứ đi về như vậy?" Minh Kim ngồi ở trên vành xe vội vàng hỏi, trong lòng có chút buồn bực, mục đích của công tử tới đây đương

nhiên hấn nhất thanh nhị sở (*), nhưng sao khi đã nhìn thấy người, chưa nói xong hai câu đã đi rồi?

(*) Nhất thanh nhị sở: Một rõ hai ràng ==>> Biết rõ ràng mọi chuyện

"Nếu không thì sao?" Trong xe ngựa truyền đến giọng nói ôn hòa như cũ của Lâm Vũ Dương, nhưng so với thường ngày lại nhiều hơn một tia lạnh lẽo.

Cổ Minh Kim co rụt lại, không dám lên tiếng, từ nhỏ hấn lớn lên cùng với công tử, tự nhiên có thể nhạy cảm phát hiện ra được công tử gia đang mất hứng.

Minh Ngọc lặng lẽ chột chột Minh Kim, gắng sức nháy mắt mấy cái, lặng yên không tiếng động há mồm: "Người thật là ngu ngốc, không nhìn thấy bộ dáng cô nương đó còn kém chuyện ăn sống công tử luôn sao? Chẳng lẽ ở lại nơi đó chờ công tử bị người ta vô lễ hả!"

Minh Kim trợn mắt hất tay hấn ra, vẻ mặt vô tội: "Nhưng bí truyền kia chính là của nữ nhân kia, sớm muộn cũng phải tìm nàng thăm hỏi mà. Không phải công tử đã nói, mọi việc chỉ cần kết quả, không biết quá trình, vì đạt được mục đích, không sợ hy sinh một chút ích lợi bản thân cũng có thể sao?"

Minh ngọc trường mắt, cầm lấy roi ngựa gõ lên đầu Minh Kim: "Thúi lắm! Ý người là công việc quan trọng hơn nên chà hy sinh nhan sắc sao?"

Minh Kim ôm đầu: "Chẳng lẽ cứ tính như vậy?"

"Hai người các người rất rồi rảnh có phải hay không?" Giọng nói dịu dàng ôn nhuận từ trong xe ngựa truyền ra, lập tức ngăn lại hai người đang đầu đầu không tiếng động.

"Ha ha, không rảnh rồi." Hai người cười khan một tiếng, nhanh chóng điều chỉnh lại về đường hoàng đánh xe, không dám la lối nữa.

Trong buồng xe, bên cạnh một bộ bàn cờ bạch ngọc tinh xảo, ngón tay thon dài như ngọc của tử y nam tử đang nắm một quân cờ đen thật lâu vẫn chưa hạ xuống, hồi lâu, quân đen "cạch" một tiếng rơi vào ngay giữa bàn cờ, một nước đi quyết định cả càn khôn.

Lâm Vũ Dương thở một hơi dài nhẹ nhõm, mặc dù dùng nam nhân kế đối với một cô gái có chút ti tiện, nhưng mà... Mọi việc chỉ cần kết quả là tốt rồi! Trong đầu tình tứ suy tư một phen, hình như Tiền chương quý có một đứa con trai, đáng đáp rất tuần tú, tuổi không lớn lắm, cũng là lão thủ trong chuyện tình yêu nam nữ, chuyện này để cho hấn đến làm, cũng coi như thay Tiền chương quý lấy công chuộc tội.

**

Hàn Hàn là một người đã nghĩ đến thì phải lập tức đi làm ngay, trong lòng quyết định chủ ý muốn chế tác mặt nạ bằng thuốc Đông Y, nên lập tức bắt tay vào chuẩn bị, mở ra cái rương của mình, lấy bạc từ trong đó bọc vào người.

Cổ đại chỉ có đậu phụ, không có đậu hủ non, tiền này chính là Hàn Hàn đổi lấy phương pháp chế biến đậu hủ non cho Tào chương quý, tổng cộng đổi được một ngàn lượng.

Đưa người khác có thể sẽ cảm bí truyền chế luyện đậu hủ non của mình bán ra bên ngoài, nhưng Hàn Hàn đối với chuyện này lại không có hứng thú, cảm thấy bản thân không có tinh lực lớn như vậy để đi quản cái đó, chẳng bằng bây giờ đổi chút tiền, hơn nữa, dù sao trong tủ lâu cũng có một phần lợi nhuận của mình, bí truyền giao cho Tào chương quý, coi như nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

Tin tưởng Tào chương quý là một thương nhân khôn khéo, biện pháp giữ bí mật của bí truyền đậu hủ non này còn làm tốt hơn so với mình.

Cầm bạc, Hàn Hàn khoác chiếc áo rồi lên xe bò đi về phía trấn trên.

Xe vừa ra khỏi cổng, chỉ thấy Mộ Dung Ý bước ngăn từ bên ngoài trở lại.

"Tiểu Phong Phong, tỷ muốn đi trấn trên, đệ có đi hay không?" Nhìn Mộ Dung Ý căng chặt khuôn mặt nhỏ nhắn, nhớ tới lúc mình làm vườn thấy hấn có cái gì không đúng, Hàn Hàn vội vàng nhảy xuống xe bò kêu lớn.

Lúc con người giăng đầy u ám của Mộ Dung Ý thấy Hàn Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng hơi hòa hoãn xuống.

Hấn vừa mới nhận được tin tức, trên kinh thành truyền chỉ xuống, đối tượng giả không phải là trưởng nữ dòng chính Trần Thu Thủy của Trần Thương, mà là một nữ nhân chưa từng nghe qua, thứ nữ dòng chính Trần Y Nhân.

Hấn đường là đường Nhiếp Chính vương, cho phép một thứ nữ chưa từng nghe qua làm vị hôn thê, thật sự là buồn cười! Buồn cười hơn chính là, đạo ý chỉ này lại là người cha tốt kia của hấn cùng với Tăng thị cầu xin, nói cái gì mà không đánh lòng làm trẻ nãi thanh xuân tốt của Trần Thu Thủy, cho nên cầu xin lui xuống người khác.

Mặc dù từ lúc còn rất nhỏ, hấn đối với phụ thân tên danh nghĩa kia của mình không ôm kỳ vọng gì hơn, nhưng mà, thấy cha mình liên hiệp với người khác cùng nhau đối phó mình, trong lòng vẫn không nhịn được đáng ghét, may mắn, bên cạnh hấn còn có một tia ấm áp, sau này, hấn cũng chỉ cần bảo vệ tốt tia ấm áp này là được rồi.

Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn vẻ mặt thân thiết đi tới, đưa ra bàn tay nhỏ bé có vẻ hơi thô xoa xoa khuôn mặt của mình, đáy mắt không khỏi cảm thấy nóng lên, nhanh chóng cúi chặt đầu vào trong ngực Hàn Hàn không nói lời nào.

Phản ứng Mộ Dung Ý rất cuộc là dọa sợ Hàn Hàn, phải biết hai tháng ở cùng đứa nhỏ hung dữ này, đây là lần đầu tiên hắn chủ động "yêu thương nhưng nhớ" với mình nhỉ? Hơn nữa tâm tình cũng không đúng cho lắm, chẳng lẽ bị khi dễ?

Vừa nghĩ như thế, cả người Hàn Hàn đều không bình tĩnh, ôm thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý, giọng nói mang theo nộ khí: "Có phải bị khi dễ hay không? Nói cho tỷ biết, kẻ nào dám khi dễ đệ, tỷ giúp đệ đi đánh hắn!" Mặc dù đứa nhỏ hung dữ này bình thường thể hiện ra khó chịu, nhưng không phải là người thích gây chuyện, nếu như đánh nhau, nhất định là người khác khi dễ hắn trước.

Cổ họng Mộ Dung Ý xiết chặt, núp ở trong ngực Hàn Hàn không nói lời nào, đáy lòng lại âm ảm, đây là lần đầu tiên trong hai mươi chín năm qua có người muốn vì mình làm chỗ dựa, ... mặc dù hắn cũng không cần.

"Đệ phải nói gì đi chứ, bình thường không phải miệng lưỡi đệ luôn bén nhọn sao, nói cho tỷ, rốt cuộc là ai khi dễ đệ, tỷ đánh hắn đến lúc cha mẹ hắn cũng không nhận ra mới thôi." Thấy Mộ Dung Ý chỉ buồn bực cúi đầu không nói lời nào, Hàn Hàn càng thêm gấp gáp, nàng luôn luôn bao che người của mình, khi dễ nàng có thể, khi dễ thân nhân của nàng thì không được! Cho dù có bị kéo xuống lớp nguy trang, dẫn tới phòng bị của đám người thôn trưởng, nàng cũng phải vì Tiểu Phong Phong há giận!

"Chỉ bằng tay chân gầy gò nhỏ xíu này của ngươi mà có thể đánh người khác nào?" Giọng nói buồn buồn từ trong ngực truyền tới.

Thấy Mộ Dung Ý nói chuyện, Hàn Hàn thở ra một hơi, lời thân thể nhỏ nhỏ của hắn từ trong lòng ngực ra ngoài: "Bọn họ đánh đệ?" Nhìn hai bên một chút, áo quần chỉnh tề, không có đất, trên mặt cũng không có vết thương.

Trong lòng Mộ Dung Ý không được tự nhiên, trên mặt lại kéo ra một nụ cười nhẹ: "Không ai khi dễ ta, ngươi suy nghĩ nhiều rồi."

Lần này Hàn Hàn càng thêm khiếp sợ, trời... Trời ạ, đứa nhỏ hung dữ này cười, hắn lại cười! Biết hắn hai tháng này, đây là lần đầu tiên hắn cười! Ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao? Tại sao mọi chuyện đều trở nên không bình thường!

"Ngươi nhìn cái gì chứ?" Thấy Hàn Hàn đang nói chuyện đột nhiên không nhìn mình, Nhiếp Chính vương đại nhân có chút bất mãn, đưa tay học dáng vẻ của Hàn Hàn kéo kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ừm, rõ ràng gương mặt này so với lúc mới nhìn thấy thì tốt hơn rất nhiều, trắng, còn có thịt, nhéo lên không thấy nhám mà trơn bóng, xúc cảm trên tay không tệ.

Hàn Hàn hoàn toàn không chú ý tới động tác nhỏ của Mộ Dung Ý, thấy hắn hỏi, thu hồi ánh mắt: "Tỷ nhìn một chút mặt trời hôm nay có phải mọc từ hướng tây hay không, đệ lại có thể nở nụ cười!"

Mộ Dung Ý thu hồi tay, lông mày nhỏ nhỏ hơi nhướn lên: "Ta vốn cười được!" Chẳng qua là không có chuyện đáng giá để hắn cao hứng, cho nên chưa bao giờ cười thôi!

Thấy Mộ Dung Ý khôi phục lại bộ dáng kiêu ngạo như xưa, tâm Hàn Hàn mới hoàn toàn dễ xuống, đưa tay bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý: "Thôi đi, biết đệ thời gian dài như vậy, tỷ cũng không gặp đệ cười bao giờ, hừ hừ, còn tưởng rằng đệ cười lên rất khó nhìn cho nên mới không dám cười đây." Ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của hắn, "Đi, tỷ dẫn đệ đi trần trên chơi."

Gò má Mộ Dung Ý tránh né ma trảo của Mạc Hàn Hàn, trong lỗ mũi "xuy" một tiếng: "Chính là ta sợ ngươi sẽ tự ti."

"Này, tỷ nói đệ đứa bé hung dữ kia, có người nói như vậy với một cô nương sao? Cẩn thận sau này trưởng thành không cưới được vợ."

"Không cần ngươi quan tâm!"

"Hừ, đây chính là đệ nói đấy, đến lúc đó tỷ xem đệ cưới một con cọp mẹ trở về, cả ngày đệ đệ quỳ chà xát y bản!"

"Nữ nhân chính là hoang tưởng!"

...

"Tiểu Phong Phong."

"Ừ"

"Sau này có người dám khi dễ đệ, đệ hãy nói cho tỷ biết, tỷ giúp đệ đánh hắn, biết không? Đệ không cần phải chịu đựng đâu đấy."

"Nữ nhân, sau này có người dám khi dễ ngươi, ngươi hãy cho gia biết, gia giúp ngươi hả giận, biết không?"

Một tiếng thét lớn cất lên: "Tiểu tử thú, chưa đủ lông đủ cánh mà dám ở trước mặt tỷ xưng 'Gia', muốn tìm đánh đúng không."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Cưới Vợ Có Thể Lựa Chọn

Editor: Ôp

Vào trong trấn, Hàn Hàn dừng xe bò ở tửu lâu Như Ý, còn mình thì mang theo Mộ Dung Ý đi bộ khắp nơi.

Ở hiện đại, nàng có phòng thí nghiệm của mình, ban đầu cảm thấy chơi thật khá, mình cũng đã nghiên cứu chế tạo qua mấy loại mặt nạ, hơn nữa chế tác tương đối thành công, thế nhưng hoàn toàn làm bằng công nghệ cao như trình tự đảo thuốc, tách và chiết xuất thành phẩm, ít phải cần đến chính mình động thủ, toàn bộ đều hoàn thành bằng dụng cụ.

Bây giờ đột nhiênđi@en*dyan(lee^qu.donnn) quay về thời "xã hội nguyên thủy" này, chế luyện mặt nạ bằng thuốc Đông Y, trong lòng Hàn Hàn thật sự có chút áp lực.

Nhưng nếu muốn ở cổ đại lạc hậu này để phong sinh thủy khởi (1), có áp lực, nàng cũng nhất định tiến vào.

(1) Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. => ý là Hàn Hàn muốn việc buôn bán trở nên rộng mở hơn, tốt hơn.

Nhìn xưa đến nay, thức ăn ngon, chữa bệnh, mỹ dung giống như là một đề tài lâu bền quan trọng không bị suy yếu, vô luận là thời đại nào, cũng luôn luôn được con người theo đuổi.

Mặc dù đối với nàng mà nói y thuật là sở trường tốt hơn, nhưng mà muốn dựa vào y thuật tích lũy của mình để trở thành người giàu có và được kẻ khác kiêng kỵ hầu như là chuyện không có khả năng.

Thần y như Trương Trọng Cảnh (2), Hoa Đà (3), còn không phải là bị người bề trên nói bắt thì bắt, nói giết liền giết, sau khi chết cũng không dậy nổi nữa điểm gọn sống đi@en*dyan(lee^qu.donnn) Ở cổ đại này một chút nhân quyền cũng không có, Hàn Hàn đương nhiên phải vì tương lai của mình mà suy tính, nếu muốn để cho cuộc sống và sinh mạng của mình được bảo đảm, nhất định phải có giao hữu với thế lực khiến người khác kiêng kỵ mới được.

(2) Trương Trọng Cảnh: là một thầy thuốc Trung Quốc hoạt động vào cuối đời Đông Hán. Ông được coi là một trong những nhân vật quan trọng nhất của lịch sử Đông Y vì những đóng góp mang tính hệ thống về cả lý luận và thực nghiệm.

(3) Hoa Đà: là một vị lương y nổi tiếng thời Đông Hán trong lịch sử Trung Hoa, được xem như thần y. Ông được xem là một trong những ông tổ của Đông Y.

Hoa Đà là người ở huyện Tiều, nước Bái thuộc Dự châu, là đồng hương của Tào Tháo.

Hoa Đà nổi tiếng là thầy thuốc giỏi đương thời.Có lần ông đã chữa cho Lữ Bố khi bị gãy chân. Tào Tháo đã mắc bệnh đau đầu trong nhiều năm, sai người triệu ông đến chữa trị.

Sau này Tào Tháo có người nhà mắc bệnh, lại gọi Hoa Đà tới chữa. Được một thời gian chưa xong, Hoa Đà xin về nhà thăm vợ có bệnh, lại xin nghỉ thêm ít lâu nữa. Tào Tháo nghi ngờ, sai người đến dò xét thì thấy vợ Hoa Đà không có bệnh gì, bèn hạ lệnh bắt Hoa Đà vào ngục hỏi tội. Bị ngục lại tra tấn, Hoa Đà chết trong ngục.

Năm 219, Tào Tháo lại tái phát bệnh đau đầu. Bị bệnh đau đầu hành hạ không có ai chữa được, Tào Tháo rất ân hận vì đã giết Hoa Đà. Tháng giêng năm 220, Tào Tháo qua đời.

Suy tính liên tục, tham chính (4) là không thể nào, nhưng dựa vào ưu thế mình chuyển kiếp ngàn năm, từ thương nhân vẫn là có thể, chỉ cần làm được như Đào Chu Công (5), tuy là một kẻ quần áo vải (dân thường), nhưng có thể ngồi ngang hàng cùng các quốc quân (vua), thì ai dám dễ dàng động đến nàng.

(4) Tham chính: Dự vào chính trị hay dự vào chính quyền

(5) Đào Chu Công: Tên chính là Phạm Lãi, là một tướng tài của nước Việt ở Trung Hoa thời Xuân Thu Chiến Quốc, người đã giúp Việt vương Câu Tiễn tiêu diệt nước Ngô.

Phạm Lãi đến nước Tề, cha con cùng tự cắt tóc làm ăn. Nước Tề sai sứ mang ấn tướng quốc đến mời ông vào triều, nhưng ông từ chối, không mang công danh, rồi cùng gia quyến đến đất Đào, đổi tên thành Đào Chu Công (陶朱公) và trở thành một thương gia giàu có lúc bấy giờ.

Cho nên, so với nóng lòng triển lộ y thuật của mình làm cho người khác chú ý, Hàn Hàn nên bắt tay vào làm hơn là từ hai phương diện ăn uống và mỹ dung, chế tạo để quốc buôn bán của mình.

Về phương diện ăn uống, nàng đã dần dần có ý tưởng rõ ràng rồi.

Kế tiếp chính là mỹ dung (thẩm mỹ, làm đẹp).

Nói đến mỹ dung, tất nhiên không thể thiếu việc nhanh chân đến xem tiệm thẩm mỹ cổ đại —— cửa hàng phấn bột nước.

Ở trấn Trầm Thước, di@en*dyan(lee^qu.donn) cửa hàng nổi danh phần bột nước tổng cộng có ba nhà: cửa hàng son phấn Từ Ký, bột nước Tô Ký các, Mỹ Nhân Kiều.

Hai cửa hàng trước đã có từ lâu ở trấn Trầm Thước, đều là kỹ thuật chế phần tổ truyền. Sau lại có thêm một Mỹ Nhân Kiều mặc dù mới mở ba năm, nhưng nghe nói là cửa hàng chi nhánh từ trong kinh thành, son phấn bột nước bên trong đều là đồ thịnh hành nhất, vì vậy tuy là khai trương sau, nhưng mơ hồ lại có thể mạnh vượt hai cửa hàng đầu.

Hàn Hàn kéo Mộ Dung Ý liên tiếp nhìn hai cửa hiệu lâu đời trước mặt, cuối cùng đi tới Mỹ Nhân Kiều.

Chỉ nhìn mặt tiền cửa hiệu, so với hai cửa hàng cổ xưa có phần nặng nề lúc trước, lại càng làm cho tai mắt người ta có một loại cảm giác mới, tường ngoài quét một lớp màu hồng nhạt nhẹ nhàng, tươi mới giống như hoa đào tháng ba rơi vào trái tim, gỗ cây đào được chế thành cánh cửa, trên biên như cánh hoa đào viết ba chữ lớn "Mỹ Nhân Kiều" màu đỏ tía lộng lẫy quý giá, ở thời đại bảng hiệu chỉ có hai màu hoặc đen hoặc đỏ, thì đây cũng coi như là có một phong cách riêng.

Chỉ nhìn màu sắc này, cũng đã khiến cho lòng người vui mừng mấy phần.

Hàn Hàn âm thầm gật đầu một cái, điểm này cũng có thể tham khảo.

Vào cửa hàng, đã cảm thấy mùi thơm đánh úp lên người, giương mắt nhìn lên, di@en*dyan(lee^qu.donn) chỉ thấy hai bên thừa ra ở trên hai cái giá, ở trên bày đầy các loại phần có sắc thái riêng. Xung quanh là những cô nương trẻ tuổi đang chọn son phấn.

Hàn Hàn vừa tiến đến, thì đã có tiểu nhị đi lên chào hỏi: "Cô nương, cần dạng phần thể nào, phần ở tiểu điểm đều mới đem tới từ cửa hàng đứng đầu trong kinh thành, cái gì cần có đều có, bảo đảm cô nương sẽ hài lòng."

Hàn Hàn cười gật đầu: "Ta xem trước một chút." Trong lòng lần nữa khen ngợi, vừa thấy mặt khách hàng đã nói trước hàng lấy từ kinh thành, vật phẩm tăng lên mấy cấp bậc, lão bản phía sau màn huấn luyện người làm không tệ!

Cầm phần lên nhìn một chút, quả thật so với phần ở hai cửa hàng trước nhãn nhụy hơn, không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra, nghĩ đến điểm này chắc là nhiều thêm một quá trình chế tạo. Nhưng chính điểm khác biệt này, hiệu quả dùng lên lại tốt hơn rất nhiều.

Đối với thợ chế tạo giỏi có sự hiểu biết về các bước và cách sử dụng son phấn, Hàn Hàn liền mất đi hào hứng ở lại, vừa muốn đi, liền nghe ngoài cửa truyền đến giọng nói mềm mại của một cô nương: "Tam ca, nghe nói hoàng thượng cấp hôn sự cho Nhiếp Chính vương, có phải thật vậy hay không?"

Nhiếp Chính vương?

Thần kinh bát quái của Hàn Hàn lập tức được khởi động, mặc dù thời gian chuyển kiếp tới đây không lâu, hơn nữa còn ở trong son thôn tin tức tương đối bế tắc, nhưng về chuyện tình của Nhiếp Chính vương, Hàn Hàn vẫn nghe nói qua một ít.

Nhiếp Chính vương Mộ Dung Ý xuất thân từ tứ đại thế gia đứng đầu kinh thành —— Mộ Dung thế gia, hơn nữa còn là trưởng tử Mộ Dung thế gia.

Nghe nói vị nhân vật truyện kỳ này ba tuổi có thể viết chữ, bốn tuổi có thể tập võ, mặc dù xuất thân cao quý, nhưng không lệ thuộc vào bóng râm dòng họ, mười tuổi đầu quân, từ một binh lính bình thường dần đi lên cao, theo quân chinh chiến, di@en*dyan(lee^qu.donn) nhiều lần lập kỳ công, lúc mười tám tuổi một thân một mình xâm nhập Miêu Cung, bắt được Thánh nữ Miêu Cung, làm Miêu Cung thần phục. Dựa vào một trận chiến này, Mộ Dung Ý được phá cách phong làm Trấn Tây tướng quân, hùng bá nhất phương.

Lúc hai mươi tuổi bình quyền trong tay tăng gấp ba, nhận lệnh hồi kinh, được phong làm Trấn Tây vương, tuổi còn trẻ đã cầm một nửa binh quyền quốc gia. Cách đây hai năm, tiên đế băng hà, di chiếu lúc lâm chung, phong Mộ Dung Ý thành Nhiếp Chính vương, phụ tá tân đế, từ đó, Nhiếp Chính vương Mộ Dung Ý trở thành thần thoại trong lòng dân chúng cả nước không thể đuổi kịp.

Đối với loại người chỉ tồn tại trong TV hoặc thoại bản về anh hùng, Hàn Hàn luôn luôn tò mò, lúc này khó có được cơ hội nghe bát quái về nhân vật trí dũng kiệt xuất này, Hàn Hàn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Lập tức dừng lại cước bộ sắp sửa bước đi, dựng thẳng lỗ tai tiếp tục nghe.

"Ừ, nói là xung hi cho Nhiếp Chính vương." Một giọng nói dịu dàng truyền đến.

Con người Hàn Hàn lơ đãng liếc nhìn, chỉ thấy một nam tử dịu dàng tao nhã mặc áo bào tím đi vào, phía sau đi theo một cô gái trẻ tuổi mặc váy thêu tơ vàng trăm hoa cùng bướm hồng ngấn tay.

Giờ phút này cô gái bất mãn bĩu môi: "Vệ huynh đi nói cho phụ thân, chỗ xung hi để cho muội đi đi."

Chân mày đen nhánh của nam tử hơi nhíu lại, nhìn cô gái nhẹ quở trách một tiếng: "Hò nháo! Lời này một cô nương gia có thể nói ra hay sao!" Ngay cả giọng nói trách cứ cũng nhu hòa dịu dàng như vậy.

Cô gái hoàn toàn không sợ hãi: "Muội mới không có hò nháo đâu! Muội chính là thích Nhiếp Chính vương, huynh không nói cùng phụ thân, chờ lúc muội trở về muội liền tự mình nói đi. . ."

Hai người vừa nói vừa đi chuyển vào hậu đường, hiển nhiên là nhà của lão bản Mỹ Nhân Kiều.

Đối với hành động tiểu cô nương sùng bái mù quáng anh hùng này, Hàn Hàn bày tỏ hoàn toàn có thể lý giải, mình đi học cũng thế, không phải vừa nhìn thấy phái nam mặc bộ quân trang đã cảm thấy rất đẹp trai hay sao?

Cúi đầu liếc mắt nhìn Mộ Dung Ý, cảm thấy tài liệu giảng dạy sờ sờ trước mặt như vậy ngàn vạn lần không thể bỏ qua, đưa tay bế lên thân thể nhỏ nhỏ của hắn ôm vào trong ngực, di@en*dyan(lee^qu.donn) vừa đi ra ngoài vừa dạy dỗ: "Này, đệ thấy không, nam nhân chỉ cần có thành tựu, thì chỉ cần là xung hi cũng có người muốn tranh giành. Cho nên nha, sau này đệ nhất định phải thật cố gắng thêm mới được, tỷ cũng không cầu xin đệ đại phú đại quý, nhưng nhất định phải có tiền đồ, tự mình độc lập cố gắng không có người khi dễ, như vậy thời điểm cưới vợ mới có thể lựa chọn, biết không?"

Mộ Dung Ý nhất thời đen mặt: Không ngờ mình đâm máu sa trường trở thành Nhiếp Chính vương như thế, chỉ vì có thể lựa chọn cưới vợ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ăn Hàng Đột Kịch

Editor: Ôp

Đối với việc Mạc Hàn Hàn thỉnh thoảng tìm các loại lý do tới để giảng dạy hành vi của mình, nhiếp chính Vương đại nhân lười để ý tới, nhưng mà đi theo con nhóc này đến trưa, bụng có chút đói.

Mất thấy Hàn Hàn hình như vẫn chưa định dừng chân, Nhiếp Chính vương đại nhân hơi cau mày, không trách được mười bốn tuổi nha đầu đáng đáp cùng đậu nha món ăn tựa như, cơm cũng không ăn đầy đủ, có thể cao lên sao! di@en*dyan(lee^qu.donn)

Đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn, Hàn Hàn cúi đầu: "Sao thế?"

"Ta đói bụng." Mộ Dung Ý khẽ nâng cằm nhỏ tinh xảo, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Hàn.

Hàn Hàn nhìn mặt trời một chút, lúc này mới giật mình, bất tri bất giác đã đến trưa, Tiểu Phong Phong một đứa bé đi theo mình cho tới trưa như vậy, kiên trì đến bây giờ mới nói đói, sợ là đã đói bụng từ sớm đi?

Vội vàng ôm Mộ Dung Ý cười nói: "Sáng hôm nay Tiểu Phong Phong cực khổ rồi, dùng làm phần thưởng, tỷ làm cho đệ một bữa tiệc lớn có được hay không?"

Cầm nhỏ tinh xảo mượt mà của Mộ Dung Ý hếch lên: "Cho phép."

Trên đầu Hàn Hàn trượt xuống một hàng hắc tuyến, đứa bé hung dữ này, quả nhiên vẫn có thể kiêu ngạo!

**

Trong nhà gian lâu hai tầng lầu Như Ý, Hàn Hàn hài lòng nhìn các món ăn trên bàn, xương sườn phật thủ (*h/à), một đĩa bánh trứng bột hoa tiêu vòng, một mâm trứng trắng phù dung, quả nhiên trong hoàn cảnh không bị ô nhiễm này, di@en*dyan(lee^qu.donn) chất lượng nguyên liệu xuất ra đều vô cùng tốt, chỉ nghĩ mùi vị này, thì so với lúc mình làm ở hiện đại không biết ăn ngon hơn bao nhiêu lần.

Vui vẻ múc một chén nhỏ trứng phù dung đưa đến trước mặt Mộ Dung Ý: "Ném thử một chút xem, có ăn được hay không."

Đối với thủ nghệ của Mạc Hàn Hàn, Nhiếp Chính vương đại nhân không thể xoi mói, ném thử một miếng, gật đầu: "Ăn ngon."

Đương nhiên ăn ngon, Hàn Hàn đắc ý nheo mắt lại, lúc ở hiện đại, vì có thể thời thời khắc khắc ăn được thức ăn ngon, nàng đặc biệt học qua thủ nghệ cùng với đầu bếp của nhà hàng năm sao.

Hai người đang ăn vui vẻ ở trong phòng, liền nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc".

Cho là người làm tới đây đưa nước trà, Hàn Hàn cũng không ngẩng đầu lên kêu một tiếng: "Vào đi." Đứa gấp một ít phật thủ thả vào trong chén Mộ Dung Ý, "Không thể ăn thịt mãi, tiểu hài tử phải nặn chay phối hợp, dinh dưỡng mới có thể cân đối."

Cánh cửa "két" một tiếng bị mở ra, hồi lâu không nghe thấy giọng nói gì, Hàn Hàn ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi sáng sủa đứng ở cửa, thiếu niên mặc một thân y phục trắng hoa cẩm bào, vóc người vị phong, trên khuôn mặt tròn vo khảm một đôi mắt tròn xoe, thoạt nhìn có cảm giác vô cùng vui mừng, lúc này, đôi mắt tròn xoe kia đang nhìn chăm chăm vào thức ăn ngon trên bàn, phát ra ánh sáng kinh người. di@en*dyan(lee^qu.donn)

Hàn Hàn kinh ngạc: "Công tử có chuyện sao?"

Hầu kết thiếu niên hoa phục chuyển động trên dưới một cái, Hàn Hàn hình như nghe một tiếng "lực" nuốt nước miếng, chỉ thấy thiếu niên lè lưỡi liếm khoe môi, thật giống như mắt rất lớn khí lực mới có thể di chuyển ánh mắt từ thức ăn đến trên người Hàn Hàn.

Sau khi thấy Hàn Hàn thì hơi sững sờ, giống như không nghĩ tới trong phòng là một cô nương tuổi còn nhỏ cùng một đứa bé, nhất thời có chút không biết làm sao, có chút ngượng ngùng, thành thật nghiêm túc thì lễ: "Tại hạ Tiểu Nguyên Bồi, mạo muội tới đây xin cô nương tha lỗi."

Trong nháy mắt Hàn Hàn thấy Tiểu Nguyên Bồi, trong lòng suy đoán, người này tám phần là bị mùi thơm của thức ăn ngon hấp dẫn đến.

Khuôn mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Không biết Tiểu công tử tới đây có chuyện gì?"

Tiểu Nguyên Bồi lại liếc sang thức ăn ngon trên bàn, miệng lặng lẽ nuốt nước miếng, ánh mắt chống lại Mạc Hàn Hàn: "Thức ăn trên bàn cô nương là món mới sao? Không biết tên gọi là gì?" Biết tên để gọi đầu bếp dựa theo làm một bàn.

Mấy hôm nay mỗi ngày hẳn đều tới từ lâu Như Ý, ăn hết mấy chiêu bài món ăn trong từ lâu, nhưng chưa từng thấy qua mấy món ăn này, dĩ nhiên ngay cả bánh bột ngô trong đĩa thoát nhìn cũng ngỡ vị như thế, không nhận được lại nuốt một ngụm nước miếng.

Tiểu Nguyên Bồi vừa tiến đến, mặt Mộ Dung Ý liền âm u.

Tiểu Nguyên Bồi, cháu ruột nhỏ nhất trong Tiểu gia - một trong tứ đại thế gia kinh thành, ở kinh thành nổi danh ăn hàng, trừ bỏ thích ăn, chính là chơi, còn lại chỉ là kẻ vô tích sự, so với công tử quần áo lụa là bại gia chỉ từ không khá hơn bao nhiêu, cũng chính vì được tổ phụ tổ mẫu của hắn yêu chiều che chở, nên mới không bị nước miếng mọi người dìm chết.

Một kẻ ăn hàng như vậy sao lại chạy tới nơi này? Hơn nữa, thấy đáng về đối phương mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào những món ăn ngon trên bàn, trong lòng Mộ Dung Ý đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

Quả nhiên, Hàn Hàn cười híp mắt mở miệng: "Món ăn này là xương sườn phật thủ, đây là trứng trắng phù dung, cái này là bánh trứng bột hoa tiêu vòng —— tất cả đều là do ta làm, từ lâu không có bán."

"A, không có bán?" Tiểu Nguyên Bồi lập tức trở nên mất mát, từ lâu không có bán, chẳng phải là mình không có ăn? Ánh mắt tròn xoe nhấp nháy, miệng nuốt nước miếng, chưa từ bỏ ý định nhìn chăm chăm Hàn Hàn: "Vậy ta có thể cùng cô nương ăn hay không, ta sẽ trả bạc." Về mặt đáng thương giống như một con chó trắng đang ngồi chồm hổm trên mặt đất chờ thức ăn.

"Không thể!" Không đợi Hàn Hàn nói chuyện, Mộ Dung Ý liền nghiêm mặt cự tuyệt. Dĩ nhiên Dựa vào tin đồn hẳn nghe được, người ăn hàng này một khi nhận định cái ăn, trừ phi là ăn đến chán, nếu không hẳn có thể ngày đêm ở trong từ lâu, kêu đầu bếp nấu cơm cho hắn.

Vì chuyện này, Tiểu gia bọn họ không biết mời bao nhiêu đầu bếp về trong nhà làm khách.

Hắn cũng không hy vọng Hàn Hàn bị kẻ ăn hàng này để mất tới!

Đôi tai "Con chó trắng" lập tức xụ xuống, vẫn không từ bỏ ý định nhìn chăm chăm Hàn Hàn: "Thật sự ta sẽ trả tiền mà."

Nhìn đối phương về mặt "hãy thương hại ta đi", Hàn Hàn không đành lòng cự tuyệt.

Siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý, cho rằng hẳn không đồng ý là biểu hiện bảo hộ thức ăn của đứa nhỏ, nàng dự đoán: "Tiểu Phong Phong ngoan, dù sao hôm nay tỷ làm thức ăn khá nhiều, hai người chúng ta cũng ăn không hết, hay để cho hắn ngồi xuống ăn cùng chúng ta có được hay không?"

Thiếu niên trước mặt này về mặt ngây ngô thêm ăn, nghĩ đến cũng không phải là người xấu. Nếu đã không đành lòng cự tuyệt, cho đối phương ăn một bữa cơm, lại có thể kiếm được một khoản tiền, tại sao không đồng ý.

"Thật sự?" Tiểu Nguyên Bồi lập tức vui mừng, lỗ tai lần nữa giờ lên, cặp mắt tròn vo bởi vì quá mức hưng phấn mà nheo lại sát nhau, khoe môi toét ra, lộ ra hai hàm răng trắng bóc, "Vậy ta không khách khí nữa!" dĩ nhiên Nói xong, giống như chỉ sợ Hàn Hàn muốn đổi ý, nhanh chóng biến mất ở trước cửa, lúc xuất hiện lại, đã cầm chén đĩa vững vàng ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Hàn Hàn kinh ngạc nháy mắt mấy cái, tốc độ này cũng quá nhanh đi? Còn có, vừa rồi rõ ràng mình hỏi thăm ý kiến Tiểu Phong Phong, hình như còn chưa đáp ứng mà?

Tiểu Nguyên Bồi bắt cháp những thứ này, gấp một miếng xương sườn bỏ vào trong miệng, nhai một cái, ngay cả ánh mắt cũng sáng lên, ăn quá ngon! Nghiêng đầu, khuôn mặt kỳ vọng nhìn Hàn Hàn: "Những món này đều do chính tay cô nương làm?"

Hàn Hàn gật đầu, múc một muỗng trứng trắng phù dung cho vào trong đĩa nhỏ của Mộ Dung Ý: "Đúng thế, không biết công tử cảm thấy mùi vị như thế nào?" Ngồi cũng đã ngồi xuống, vậy cùng nhau ăn đi.

Tiểu Nguyên Bồi nuốt xuống miếng thịt trong miệng, cặp mắt sáng lên: "Ăn quá ngon!"

Mặc dù biết mình làm cơm ngon, nhưng mà được đối phương nhiệt tình tán dương như vậy, trong lòng Hàn Hàn vẫn không nhận được đắc ý, mặt mày tươi cười cong cong: "Ăn ngon thì người ăn nhiều một chút."

Tiểu Nguyên Bồi gật đầu: "Như thế, ta liền không khách khí." Cúi đầu gặm lấy gặm để.

Tốc độ hán ăn com cực nhanh, nhưng thoạt nhìn một chút cũng không thô tục, thậm chí còn có loại cảnh đẹp ý vui. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Mặt Mộ Dung Ý đen lại, ngơ ngác có khách khí hả! Đưa tay kéo đĩa trứng trắng phù dung đến trước mặt mình: "Đây là của ta!" Giống như đang ăn cùng một kẻ dã nhân, hán mới không cần phải ăn nước miếng còn dư lại!

Tiểu Nguyên Bồi "hừm" một tiếng ngẩng đầu lên mờ mịt nhìn, trong miệng ngậm một miếng xương sườn, giống như vẫn không hiểu đối phương nói gì, lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Hàn Hàn nhướn mắt nhìn thiếu niên bạch y hoa phục trước mặt cúi đầu ăn khoan khoái, đột nhiên cảm thấy một màn này rất có cảm giác vui vẻ, giống như mình đang cho một con chó sùng vật ăn com, không khỏi có loại xúc động muốn bật cười.

Con người đen nhánh của Mộ Dung Ý thâm trầm, di@en*dyan(lee^qu.donnn) chỉ cảm thấy sinh vật màu trắng trước mắt này rất chướng mắt, làm cho người ta có loại kích thích muốn đập bẹp hán.

Thật không nghĩ ra, đường đường là gia tộc Lâm thị (trong bản trung nó thế, mình để nguyên), làm sao lại nuôi ra một kẻ ăn hàng từ nhỏ đến lớn giống như chết đói thế kia!

Lúc này Tiểu Nguyên Bồi hoàn toàn đắm chìm bên trong thế giới thức ăn ngon, vừa ăn vừa cảm thán: Mỹ vị như vậy, làm sao chỉ có thể được thưởng thức một lần, nhất định phải ăn nhiều lần mới được!

Tâm tư của ba người ở đây khác nhau, một bữa com trong loại không khí quỷ dị trôi qua.

Tiểu Nguyên Bồi ợ một cái, còn chưa kịp nói, cửa liền "ầm" một tiếng bị đẩy ra, một giọng nói kinh hi truyền đến: "Công tử, quả nhiên người ở chỗ này!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hiệp Nghị Ăn Hàng

Editor: Ôp

Đông Lam nhìn thấy công tử nhà mình thì kích động đến nỗi nước mắt thiếu chút nữa đã chảy xuống.

Trời mới biết chẳng qua hán chỉ đi xuống lầu một chuyến để kêu tiểu nhị bung nước trà cách thủy cho công tử sau bữa ăn, trở lại thì phát hiện công tử nhà mình đã không thấy.

Hán tìm từ trên xuống dưới lầu lầu một lần, cũng không phát hiện tung tích công tử đâu cả, hán sợ hãi thiếu chút nữa đã báo quan để cho mọi người cùng nhau tìm kiếm.

May nhờ nghe được hai người làm nói chuyện phía dưới, nói trong nhĩ gian này có người nghiên cứu nấu ra món ăn mới.

Dựa vào tính tình siêu cấp cuồng ăn của công tử gia mà hán vô cùng hiểu biết, hán nhanh chóng đoán ra công tử nhà mình rất có khả năng ở chỗ này. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Quả nhiên!

Đông Lam thở ra một hơi, không nhịn được oán trách: "Công tử, lần sau nếu người phát hiện thức ăn ngon nữa, có thể nói trước cho nô tài một tiếng hay không, còn thêm mấy lần như vậy, nô tài sẽ bị người hù chết đấy."

Ánh mắt Tiểu Nguyên Bồi thấy Đông Lam cũng sáng lên, ngoắc ngoắc tay: "Người tới thật đúng lúc, mau đưa bạc cho ta."

Đông Lam sững sờ, nhìn đầy bàn lộn xộn bữa bãi, suy nghĩ đại khái chắc là công tử đang giờ trò tiêu tiền xin com ăn. "Ồ" một tiếng đi tới, tay móc ra một hà bao từ trong ngực, chuẩn bị mở túi móc bạc, đã bị Tiểu Nguyên Bồi đưa tay đoạt đi.

Tiểu Nguyên Bồi nhìn cũng không nhìn, trực tiếp lấy ra một tấm ngân phiếu từ trong túi đặt lên trên bàn, đẩy tới trước mặt Hàn Hàn, trong đôi mắt to tròn nhiễm một tầng vui vẻ: "Cô nương, đây là tiền com của ta." di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Hàn Hàn thoáng nhìn qua tấm ngân phiếu kia, lập tức hít một ngụm khí, ba trăm lượng! Người này đơn giản chính là một phú nhị đại (người giàu có) mà!

Sau khi đẩy tấm ngân phiếu tới trước mặt Hàn Hàn, Tiểu Nguyên Bồi lại mở hà bao, móc toàn bộ ngân phiếu bên trong ra ngoài: "Nếu sau này người cho ta cùng ăn com với người, toàn bộ số tiền này đều cho người."

Nhìn xấp ngân phiếu thật dày kia, Hàn Hàn nuốt nuốt nước miếng, nhất thời cảm thấy muốn ngất, nhiều tiền như vậy chỉ vì muốn ăn một bữa cơm, không phải là đang nằm mơ chứ?

Đồng Lam ở một bên thấy thế tim gan ruột thịt đều đau nhói, lúc ra cửa lão gia sợ tiểu công tử ở bên ngoài gây họa, nên cho ba ngàn lượng bạc để làm phí sinh hoạt, ngân phiếu trong túi này còn là do lão phu nhân đau lòng tiểu công tử, lúc ra cửa len lén kín đáo đưa tiền riêng cho công tử, tổng cộng một vạn lượng. Mất thấy số tiền đang bị công tử giao hết ra ngoài chỉ vì một bữa cơm, chẳng lẽ cuộc sống sau này phải hít gió tây bắc (nhìn đôi) sao?

Đồng Lam nhất thời cảm thấy tiền đồ kham ưu (đáng lo), đưa tay lặng lẽ kéo kéo tiểu y phục Nguyên Bồi: "Công tử, người có muốn suy nghĩ thêm chút nữa hay không, số tiền này..." di@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Số tiền này ít?" Tiểu Nguyên Bồi thấy Hàn Hàn không nói lời nào, lập tức cảm thấy Đồng Lam nhắc nhở có đạo lý, gật đầu một cái, "Nếu như cô nương còn chê ít, hôm nào ta để cho gã sai vặt đưa thêm đến đây, những thứ này coi như là tiền đặt cọc."

Đồng Lam đỡ trán, có loại kích động muốn đập đầu, trong lòng lệ rơi đầy mặt, công tử, nô tài nói người suy tính không phải cái này có được hay không!

"Người tiêu nhiều tiền như vậy chỉ vì muốn ăn cơm với ta?" Hàn Hàn không bình tĩnh, nhìn đối phương một bộ tình thế bất buộc, đại hữu mình không đồng ý vẫn tăng giá đáng về, thật sâu trong lòng nghi ngờ, mình cũng không phải là đạo phi, cùng mình ăn một bữa cơm phải dùng tới thiên giới sao?

Có hành động, tất có mưu đồ. Mặc dù người này thoát nhìn có phần ngu ngốc, nhưng không chừng là giả bộ cũng nên.

Đối với cảnh giác lúc này của Hàn Hàn, Nhiếp Chính vương đại nhân bày tỏ cảm giác rất vui mừng. Rốt cuộc con nhóc này cũng thông minh được một lần, khuôn mặt nhỏ nhắn ở một bên nhăn lại cũng gật đầu phát biểu ý kiến: "Không có ý tốt!" Lời ít mà ý nhiều.

Tiểu Nguyên Bồi một nhìn vẻ mặt đối phương, lập tức ý thức ra bản thân mình hình như biểu hiện sai, khiến cho đối phương có chỗ hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Cô nương đừng hiểu lầm, ý của ta là, cô nương làm cơm ăn rất ngon, con người của ta lớn lên yêu thích nhất chính là thức ăn ngon, cho nên sau này xin cô nương làm nhiều thêm mấy phần món ngon cho ta là được, ta không có ý tứ gì khác." Giống như chỉ sợ đối phương không tin, khuôn mặt tròn trắng nõn nhanh chóng đỏ bừng.

Hàn Hàn nhớ tới đáng về đối phương lúc mới vào phòng, trong nháy mắt hiểu rõ, trong lòng thầm hiểu đã đụng phải một người ngoan cố ăn hàng!

Hai mắt to hơi nheo lại, vài bữa cơm đôi lấy nhiều bạc như vậy, có lời! di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Hơn nữa, mình trừ mấy bí truyền nấu ăn kia, cũng không có gì thích hợp để mưu đồ!

Lập tức cười híp mắt gật đầu đáp ứng: "Nếu công tử thích ăn, vậy sau này cứ cách ba ngày ta lại đến đây một chuyến, làm một bữa thức ăn ngon cho công tử, như thế nào?"

Tiểu Nguyên Bồi thấy đối phương đáp ứng, thở ra một hơi, suy nghĩ một chút, đưa ra hai ngón tay: "Hai ngày ăn một bữa."

Khỏe miệng Hàn Hàn co quắp, thật đúng là một kẻ ăn hàng! Hai ngày với ba ngày có khác biệt rất lớn sao? Nhìn số tiền trên bàn, gật đầu: "Hai ngày thì hai ngày." Ai bảo đối phương chính là kim chủ của mình chứ. Đưa tay bỏ số ngân phiếu vào hà bao của mình, suy nghĩ một chút, lại bổ sung, "Ta nấu cơm liên tục trong hai tháng." Điểm này nhất định phải nói rõ ràng, nếu không đối phương kêu mình làm cả đời, chẳng phải mình sẽ bị thua thiệt sao.

Hai tháng? Tiểu Nguyên Bồi gật đầu: "Hai tháng thì hai tháng." Món ăn trước kia hắn thích nhất, cũng không quá hai tháng đã chán ngấy, thời gian hai tháng, là đủ.

Mộ Dung Ý ở một bên nhìn hai người nhanh như vậy đã đạt tới cùng chung nhận thức, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời nhũn nhặn hơn, thật là một con nhóc có kiến thức hạn hẹp, chút ngân phiếu như vậy đã bị thu mua! Thật hoài nghi ban đầu tại sao chỉ bằng một cây đại lưng mà mình lại cảm thấy tiểu nha đầu này coi kim tiền nếu như rác rưởi, đây rõ ràng là một tiểu tham tiền có được không!

Đồng thời trong lòng cũng thật sâu hoài nghi, Tào chương quỹ kia sẽ không len lén khấu trừ lợi nhuận của của con nhóc này chứ? Nếu không đáng về nha đầu này thế nào lại như chưa từng thấy qua tiền vậy? di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Xem ra phải cho người nói chuyện cùng Tào chương quỹ một chút, làm người không thể quá hẹp hòi!

Nhiếp Chính vương đại nhân tôn quý hoàn toàn đã quên, Hàn Hàn hợp tác với tửu lâu Như Ý vẫn chưa tới một tháng, làm gì đã có lợi nhuận!

"À, chúng ta ở chung một chỗ ăn cơm xong, cũng coi như là bằng hữu, ta còn không biết cô nương tên gọi là gì đây." Tiểu Nguyên Bồi nháy mắt mấy cái, cảm thấy trước mắt vẫn nên tìm cách làm quen với đối phương, thời điểm đến nấu cơm, đối phương mới không giấu tài.

Hàn Hàn thu ngân phiếu, tâm tình vô cùng tốt, cười híp mắt nói: "Ta tên là Mạc Hàn Hàn, sau này người gọi ta Hàn Hàn là được rồi, chớ kêu cô nương cô nương, nghe không quen."

Lại ôm Mộ Dung Ý đặt lên chân mình: "Đây là đệ đệ ta Thanh Phong."

Khuôn mặt Mộ Dung Ý đen xì gần như có thể nhỏ ra mực, uốn éo cái miệng muốn đi xuống: "Buông ra, ta không phải là đệ đệ người!" Bình thường lúc không có người bị đặt ở trên đùi ôm ấp còn chưa tính, hiện tại lại còn ôm mình ngay trước mặt một kẻ ăn hàng, sau này còn gặp người thế nào!

Hàn Hàn nhéo mũi nhỏ Mộ Dung Ý một cái: "Ta nói phải, chính là phải!" Chân kẹp lại bắp chân lộn xộn của hắn, không để ý tới.

Tiểu Nguyên Bồi hâm mộ gật đầu: "Tình cảm tỷ đệ các người thật tốt!" Huỳnh đệ tỷ muội nhà mình ai cũng ngại mất mặt ăn cơm cùng mình, vừa ra bên ngoài, có thể trốn thì trốn rất xa, chính xác là hận không thể không quen biết hắn. [di@en*dyan\(lee^qu.donnn\)](mailto:di@en*dyan(lee^qu.donnn))

Hàn Hàn kinh ngạc: "Tình cảm tỷ đệ các người không tốt?" Thiếu niên này thoát nhìn ngây ngô khả ái, không đến nỗi bị người khác xa lánh chứ?

Tiểu Nguyên Bồi gật đầu một cái: "Các nàng chê ta ăn quá nhiều." Ánh mắt tròn xoe cũng bịt kín một tầng mất mát. Hắn cũng muốn không chế ham thích đối với thức ăn ngon, nhưng mà hoàn toàn không thể nào không chế được.

Đồng Lam ở phía sau nghe thấy thì đỏ mặt, ho khan một tiếng: "Công tử, chúng ta ra ngoài đã lâu, nên trở về rồi." Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, lỡ may lời của công tử truyền về bị lão gia nghe được, công tử lại bị mắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Nam Nhân Cũng Phải Xinh Đẹp

Editor: Ôp

Từ từ lâu Như Ý ra ngoài, trong lòng Hàn Hàn có việc, ôm Mộ Dung Ý đặc biệt chọn một xưởng phấn nhỏ vào xem.

Kỹ thuật chế luyện phấn ở cổ đại cũng không phải là chuyện cơ mật gì, ở đại gia đình, thậm chí có người tự mình chế luyện ra phấn để tạo niềm vui, duy nhất giữ bí mật chính là những cách điều chế tổ truyền các loại phấn tốt của cửa hàng lâu đời mới có. Vì vậy, khi Hàn Hàn mua phấn ở một xưởng nhỏ, nói muốn đi thăm trình tự chế luyện một lát, thì chủ xưởng dễ dàng đáp ứng.

Mặc dù phương pháp chế luyện phấn cổ đại tốn thời gian, nhưng quá trình rất đơn giản. dinendian.loqidJon

Phần lớn người ở đây chế luyện đều thành từ phấn, lúc chế luyện màu sắc tươi mới, từng cánh hoa hồng chính thể thả vào trong chậu đá, cho thêm chút nước, dùng chày đá đập nát cánh hoa, giã thành một chất lỏng đậm đặc, lại dùng tấm vải lỗ nhỏ bỏ bớt đi tạp chất, liên tục làm đi làm lại mấy lần, rồi rót số nước còn dư lại vào một vật chứa sạch sẽ, sau đó cất miếng vải bằng tơ tằm bỏ vào bên trong vật chứa, cho đến khi hấp thu toàn bộ dịch thể đặc, chờ đợi đem đi hong khô, lại lấy chiếc đũa tách từng lớp bột đọng lại trên bề mặt tấm vải, thả số bột phấn đã tách xong vào bên trong hộp là được. Thời điểm cần dùng thì lấy một ít ra ngoài, thêm một hai giọt nước bột sẽ tan ra, hai tay thoa đều đều lên mặt, chính là phấn cổ đại.

Nếu như nói không có hoa hồng, thì dùng hoa hoàng lam cùng hoa cỏ xuyên linh tinh, sau khi đập nát lại dùng nước gạo liên tục chất lọc bỏ đi màu vàng đơn thuần, còn dư lại một màu đỏ thuần khiết, có thể sử dụng.

Về phần chế luyện hương phấn cổ đại lại càng là phương pháp Hàn Hàn không nghĩ tới.

Chế luyện phấn sáp thật ra chính là đưa số gạo tốt nhất ngâm ở trong nước, qua khoảng mười ngày, chờ đến khi vị chua tràn ngập, lại vớt gạo ra ngoài, mài thành bột cực nhỏ. Sau đó cho lắng ở một bên. Đợi đến lúc nước và bột tách ra, vớt số nước kia đi. Còn dư lại gạo sau khi bốc hơi cạn nước, dùng cây tre quét lên mặt ngoài một tầng bột tương đối thô ráp, phía dưới chính là thành phẩm nhũ nhụy. Như vậy phấn không có vị chua, còn ngửi thấy nhàn nhạt mùi gạo, sẽ không nảy sinh bất đồng với hương thơm của phấn.

Thấy phấn sáp như vậy, tâm tư Hàn Hàn rục rịch, nếu như mình chế ra dung dịch đặc được chiết xuất từ cánh hoa thêm vào bên trong phấn sáp này thì sẽ thành dạng gì đây... dinendian.loqidJon

Vượt ra ngoài sự đoán của Hàn Hàn, là nàng đang gần sát bên bờ của sự đột phá tìm ra cách chế luyện tinh dầu ở cổ đại.

Nơi này không có máy móc ly tâm, cũng không có các loại dầu vừng chứa dung môi tinh luyện để có thể tách rời tinh dầu trong cánh hoa, vì vậy lúc chế luyện chính là thả cánh hoa vào trong nồi đun lên, nấu đến khi cánh hoa không còn màu sắc, thì vớt cánh hoa ra ngoài, từ lửa lớn đổi thành lửa nhỏ từ từ chế biến, cho đến khi hơi nước bốc lên, mới có thể có một bình nhỏ tinh dầu dưới đáy không quá tinh khiết.

Nhưng phương pháp chế biến như vậy tương đối tốn thời gian và phí sức lực, lại vứt bỏ bạc đầu tư vào nguyên vật liệu, vì vậy, chủ xưởng đã không còn bao nhiêu tiền để có thể thu mua cánh hoa chế biến tinh dầu.

Thấy biện pháp này, ánh mắt Hàn Hàn lập tức sáng lên, trước kia nàng từng chế luyện qua tinh dầu, đương nhiên biết biện pháp loại chế biến này thật ra dẫn đến số lượng lớn tinh dầu trong cánh hoa bốc hơi lên bay mất, trong nồi lưu lại chẳng qua chỉ là số ít tinh dầu trong nước, vô cùng lãng phí.

Nhưng mà, cổ nhân thì không biết, chính nàng có thể tạo ra một dụng cụ chưng cất chuyên môn chế luyện ra tinh dầu.

Có tinh dầu, lại chế luyện các loại phấn sáp trơn mịn mượt mà, làn da hấp thu kem dưỡng da sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hàn Hàn càng nghĩ càng vui vẻ, cáo biệt chủ xưởng, ôm Mộ Dung Ý hào hứng trở lại tửu lâu Như Ý, trong mắt không ngừng được sự hưng phấn.

Có thể không hưng phấn sao? Nắm giữ những phương pháp này, việc điều chế mỹ phẩm dưỡng da của nàng mới có thể nhất nhất thi hành, những mỹ phẩm dưỡng da kia mới có thể nhất nhất chế tác hoàn hảo. Có những mỹ phẩm dưỡng da kia, nàng còn sợ ở cổ đại này không thể làm giàu sao?

Mộ Dung Ý nhìn Mạc Hàn Hàn cười ngốc hề hề, thật không hiểu con nhóc này có gì mà cao hứng.

đinendian.loqidJon Nếu không phải là tiểu nha đầu này ôm rất thoải mái, hẳn mới không ngu ngốc đi theo nhìn ngó phần son cả buổi chiều.

Đều là đồ dùng gì đó của nữ nhân, có cái gì tốt mà nhìn!

Ngồi trên ghế không nhận được xoay xoay vắn vắn cái móng nhỏ: "Lát nữa còn muốn đi nhìn phần tiếp sao?" Nếu như là vậy, hẳn vẫn nên ở lại trong tửu lâu đi.

Hàn Hàn sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của hắn: "Lát nữa chúng ta về nhà. Tỷ nói tiểu nhị chuẩn bị chút thức ăn mang về, tiết kiệm sức lực nãi nãi phải ở nhà nấu cơm." Mắt to hơi nheo lại, đứa nhỏ trắng nõn này sau khi trang điểm ăn mặc thì không biết hiệu quả như thế nào, nếu nhìn vào xinh đẹp, chờ lúc mình khai trương cửa hàng son phấn, có thể đưa hắn ra làm chiêu bài sống.

Nhìn cặp mắt Hàn Hàn sáng lên nhìn mình chăm chăm, Mộ Dung Ý lập tức cảnh giác: "Người đang suy nghĩ gì?"

"Tiểu Phong Phong à, đệ có muốn thay đổi diện mạo để xinh đẹp hơn một chút hay không?" Hàn Hàn cười mặt mày cong cong.

"..." Chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý nhíu lại, con người đen nhánh hẹp dài cũng không chớp mắt một cái cứ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tươi cười gần như nịnh hót của Hàn Hàn, con nhóc này có ý gì?

"Mấy ngày nữa tỷ tỷ giúp đệ trang điểm có được không? Rất đẹp." Hàn Hàn tiếp tục dụ dụ dỗ.

"Không cần!" Trên trán Mộ Dung Ý kéo xuống một hàng hắc tuyến, biết ngay vẻ mặt cười gian trá của con nhóc này không có hảo tâm mà!

". . ." Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, chưa từ bỏ ý định tiếp tục lừa dối, "Làm sao mà không cần chứ? Đây, tỷ tỷ nói cho đệ, tuổi đệ bây giờ còn nhỏ nên không hiểu, thật ra thì dung mạo chính là tư cách thứ hai của nam nhân, chỉ cần đệ có một tướng mạo thật đẹp, sau này cũng đếm không hết nữ nhân yêu thương nhưng nhớ đệ đâu, không phải đệ muốn góp tiền cưới vợ sao? Tỷ nói cho đệ biết, chỉ cần dáng dấp đệ anh tuấn xinh đẹp, nữ nhân kia tốn tiền cũng sẽ đi theo đệ, nhưng nếu muốn xinh đẹp thì phải bắt đầu từ nhỏ..." Hàn Hàn nói dương dương tự đắc, miệng lưỡi lưu loát.

Mộ Dung Ý càng nghe sắc mặt càng ngày càng tối, trên trán mồ hôi có gân xanh nổi lên, thật giống như lần trước sau khi mình nói ra góp tiền cưới vợ, xử nha đầu này không lúc nào mà không nhắc nhở đến điều kiện cưới vợ của mình, cũng thường thường lấy chuyện này ra để giáo dục mình, trong lòng hối hận sâu sắc, tại sao lúc đầu mình tìm ra cái cớ rách nát như vậy!

Lại còn, bị nữ nhân nuôi, nam kỹ sao? Đường đường là Nhiếp Chính vương lại đi làm nam kỹ! Xử nha đầu này thật đúng là dám nói!

Lửa giận trong lòng nhanh chóng phun trào ra ngoài, đột nhiên có loại cảm giác muốn bóp chết sự vọng động của nàng!

Hàn Hàn uống xong một ngụm trà, thở dài một hơi, tổng kết: "Cho nên, vì sau này đệ đệ có thể thật vui vẻ chọn bảy tám vợ, tỷ quyết định mấy ngày nữa sẽ giúp đệ trang điểm dưỡng da, mỗi ngày ăn mặc xinh đẹp hơn!"

"Phụt ——" Trên nóc phòng truyền đến một tiếng vang nhỏ, Hàn Hàn ngẩng đầu, không thấy phát hiện cái gì, hoài nghi mình nghe lầm, nghiêng đầu về mặt kỳ vọng nhìn vào Mộ Dung Ý.

Lúc này Âm Tam nằm ở trên nóc phòng không nhận được cười ra tiếng, gạt mình luống cuống, vội vàng đưa tay che miệng lại ôm bụng cút qua một bên.
đinendian.loqidJon

Âm Nhất xa xa ngồi chễm chệ trên tầng cây nhìn Âm Tam cười khoan khoái, không nhận được khinh thân bay đến, đưa tay chọt chọt: "Chuyện gì vui vẻ như vậy, nói ra cùng nhau vui vẻ đi." Không có biện pháp, hắn phụ trách bảo vệ chủ tử, chủ tử yêu cầu hắn nhất định phải coi chừng ngoài mười trượng, cho nên không thể đến gần, có chuyện vui gì cũng không nghe được.

Thật là hâm mộ Âm Tam, có thể ở một khoảng cách gần để bảo vệ Mạc cô nương, sau đó mỗi ngày đều được vui tươi hơn hờ, mặc dù bộ dáng hắn cười lên giống kẻ tinh thần không bình thường.

Âm Tam thật vất vả mới dừng được cười, thấy khuôn mặt Âm Nhất mong đợi nhìn mình chăm chăm, "khụ" một tiếng, đắc ý nhướn mi: "Muốn biết?"

Âm Nhất gật đầu: "Nói mau!"

Âm Tam nháy mắt mấy cái, nhếch miệng vui lên: "Ta không nói cho người." Nhanh chóng trở về nóc phòng tiếp tục thủ hộ (canh giữ, bảo vệ). (=))))

Âm Nhất tròn mắt, tên khốn này, tại sao kể từ sau khi bảo vệ Mạc cô nương, tính tình càng ngày càng muốn bị đánh đòn thế chứ!

Mộ Dung Ý ở trong nhà đương nhiên cũng nghe được tiếng vang, không nhận được nghiêng răng, hiện tại ngay cả thuộc hạ của mình cũng dám chê cười

mình, quả nhiên mấy tên này lá gan ngày càng lớn, thiếu chính đồn!

Hít sâu một hơi khác chế lửa giận sôi trào đang bốc lên, con người hẹp dài trừng lớn, cắn răng nhìn chằm chằm vào Hàn Hàn, gần như là từng từ từng từ mở miệng: "Đáng đáp người xấu như vậy, còn muốn dạy ta thành xinh đẹp? Quả nhiên là sừu nhân (1) thích tác quái!" Nói hết lời, từ trên ghế nhảy xuống, bước chân ngắn đi ra đến ngoài cửa hít thở. Còn đợi tiếp nữa, thật sợ mình sẽ không nhịn được mà đánh người!

(1) Sừu nhân: Sừu: Xấu xí, Nhân: Người =>> Người xấu xí

"Sừu nhân thích tác quái?" Giọng Hàn Hàn trong nháy mắt cao lên, "Năm cái rãnh (2), người đưa nhỏ đáng ghét kia có lá gan lặp lại lần nữa, rõ ràng chị người đây tuổi hai tám thanh xuân, xinh đẹp như hoa, con mắt nào của người thấy ta xấu hử, ta đây lớn lên tiêu chuẩn xinh đẹp dịu dàng, người có hiểu hay không!" Đơn giản là không thể dễ dàng tha thứ, lại dám chửi bới nàng xấu xí, hẳn không biết nữ nhân ghét nghe nhất chính là bị người khác nói mình xấu xí hay sao? Thật là đáng đánh!

(2)Ở đây, nguyên tác là 卧槽-Tra từ thì nó nghĩa là FML. Giải thích chút cho bạn nào không hiểu nhá: FML là viết tắt của “F*ck My Life”, dùng trong các posts trên mạng xã hội, tin nhắn v.v. khi bạn gặp phải chuyện không mong muốn.

"Rõ ràng mười bốn, lại nói lệch sang hai tám, không những đã xấu xí, đầu óc còn có vấn đề nữa!" Giọng nói tức chết người không đền mạng từ ngoài cửa bay tới.

Hàn Hàn tròn mắt, năm cái rãnh, không cần phải cần ta, nhìn ta có đánh người không đưa nhỏ đáng ghét! Có bản lĩnh người quay lại đây

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tính Toán

Editor: Ôp

Hàn Hàn đi xe bò từ trấn trên mới vừa về đến cửa, đang định đi vào nhà thì Đại Tráng và Hai Tráng từ chỗ ruộng đất trở về.

Kể từ sau khi Hàn Hàn mua hai mươi mẫu đất, liền thương lượng cùng Lâm thẩm cho Đại Tráng từ trấn trên trở lại giúp đỡ trông trọt với Nhị Tráng, tiền công phát theo tháng, so với nhà Từ lão gia ở trấn trên lúc làm thợ còn nhiều hơn chút.

Lâm thẩm biết số tiền công này là do tửu lâu Như Ý bỏ ra, hơn nữa Tào chương quỹ tửu lâu Như Ý còn tính toán ở nơi này xây dựng nông trường lâu dài, đi theo Tào chương quỹ làm việc, cũng coi là có công việc lâu dài, vì vậy khi Hàn Hàn nhắc tới, lập tức miệng đầy đáp ứng.

Tuy nói người làm trên đất mệt mỏi hơn một chút, nhưng đều là nông dân, đã thành quen rồi nên không sao, hơn nữa năm nay Đại Tráng hai mươi tuổi, ngay cả vợ cũng chưa nói qua, sợ bản thân làm trễ nải bọn đệ đệ ở dưới nên cũng không tiện tìm vợ.

Trước đây, một năm thấy không quá hai lần Đại Tráng trở về, Lâm thẩm muốn tìm vợ cho Đại Tráng cũng không tiện bàn đến, hiện tại suốt ngày được trông thấy, nàng nhất định phải chọn cho nhi tử một người thật tốt mới được.

Thấy Hàn Hàn cả ngày chạy đến trấn trên, gặp nhiều người, trong lòng Lâm thẩm liền nổi lên ý định, muốn Hàn Hàn giúp một tay nhìn bề ngoài một chút, nhưng mà Hàn Hàn là một tiểu cô nương còn trẻ tuổi, lời này nàng cũng không tiện nói thẳng với Hàn Hàn, liền uyển chuyển nói cho Ngô Mạc thị biết, rồi từ Ngô Mạc thị chuyển tiếp lại Hàn Hàn.

Buổi tối hôm đó Ngô Mạc thị liền nói với Hàn Hàn, chẳng qua là Hàn Hàn cả ngày bận rộn không hết việc, trong đầu óc đều là kế hoạch định hướng tương lai của mình như thế nào, sau khi Đại Tráng từ trấn trên trở lại, nàng cũng chỉ nhanh chóng liếc mắt một cái rồi vội vàng đi, nên quên mất chuyện này.

Hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy Đại Tráng khiêng cuốc trở lại từ chỗ nông trường, mới đột nhiên nhớ tới, không nhịn được cẩn thận quan sát kỹ hơn.

Đáng đáp Đại Tráng và Nhị Tráng tương tự nhau, cảm vuông vuông, môi hơi dày, nhưng ánh mắt lại lộ ra sự khôn khéo mà Nhị Tráng không có, nghe nói lúc làm giúp cho nhà Từ lão gia, thường đi theo Từ lão gia dò xét các cửa hàng, nghĩ đến hẳn là người có chút kiến thức.

Tâm tư Hàn Hàn khẽ động, mình đang buồn khổ vì không có trợ thủ đây, Đại Tráng này nhìn đáng vẻ cũng khá ổn, cũng không biết sử dụng đến thì như thế nào, còn về nhân phẩm . . .

Đại Tráng Nhị Tráng cũng nhìn thấy Hàn Hàn, Nhị Tráng gãi đầu, ha ha cười một tiếng: "Hàn Hàn mười từ, đi trấn trên về nữa đó hử."

Mặc dù Đại Tráng có chút bất mãn đối với việc Hàn Hàn giựt giây nẫu thân mình kêu mình bỏ làm công ở nhà Từ lão gia quay trở về trông trọt, nhưng cũng biết mấy ngày nay nẫu thân cùng đệ đệ mình đều nhờ làm phiền Hàn Hàn chiếu cố, cuộc sống mới trôi qua khá hơn một chút. So với những thứ bất mãn kia, trong lòng càng thêm cảm kích nhiều hơn.

Thấy Hàn Hàn nhìn sang, vội vàng đi theo Nhị Tráng khách khí lên tiếng chào hỏi.

Hàn Hàn cười híp mắt nói: "Mấy ngày nay Đại Tráng ca làm việc trên mặt đất có quen không?"

"Người sinh ra trên ruộng đất, có cái gì không quen chứ." Đại Tráng để cuốc xuống, xoa xoa cánh tay cười nói.

"Quen là tốt rồi." Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu, "Hai mươi mẫu đất này phải dựa vào Đại Tráng ca, Nhị Tráng ca quả thật là hơi khổ cực, ta muốn tuyển thêm hai người nữa cùng làm việc, Đại Tráng ca thấy thế nào?"

Đại Tráng gật đầu một cái: "Hai người quả thật hơi chậm một chút, chúng ta lại là những người không thấu đáo, trông coi không kỹ càng, ngược lại càng thêm lãng phí hoa mầu, đúng là nên tuyển thêm hai người nữa." Mặc dù mời thêm hai người tiền công bọn họ sẽ giảm bớt, vì dù sao tổng số tiền công của hai mươi mẫu đất này là cố định, nhiều hơn một nhân công, chính là nhiều hơn số người phân chia số tiền này, nhưng là, nếu Hàn Hàn đã hỏi đến hần, thì nói rõ đã sớm có ý tưởng, hơn nữa hần cũng không muốn nói láo gạt một người từng trợ giúp cho nhà bọn họ.

"Vậy thì phiền toái Đại Tráng ca giúp ta tuyển thêm hai người ở trong thôn đi, đến lúc đó huynh giúp ta trông coi bọn họ, ta sẽ thông báo cho Tào chương quỹ một tiếng, tiền công của huynh sẽ khác đi." Đối với việc Đại Tráng trả lời như vậy, Hàn Hàn hài lòng gật đầu.

Không người nào không có lợi nhuận, năng sẽ không gây bất lợi cho người làm công của mình, chỉ cần đối phương không lòng tham là được.

Câu trả lời Hàn Hàn hiển nhiên là ngoài dự liệu của Đại Tráng, xoa xoa tay: "Cái đó, Hàn Hàn muội tử, ý ngươi là, sau này để cho ta làm quản sự?" Chuyện này không thể xảy ra đi?

"Quản sự còn không phải, chẳng qua chỉ là trông coi nhiều thêm hai người mà thôi. Nhưng mà, nếu như Đại Tráng ca có thể trông coi tốt, sau này làm quản sự cũng không phải là không thể được." Hàn Hàn không hoàn toàn phản đối, ai biết sau này có thể có gì thay đổi hay không.

Đại Tráng cũng không phải là người ngu, nghe lời này cũng biết Hàn Hàn đang muốn cho mình một cơ hội, nhưng còn lo ngại mình làm không được việc, nghĩ đến chắc năng cũng nhìn mặt mũi mẫu thân cùng đệ đệ mình, trong lòng một chút bất an còn lại đối với Hàn Hàn lập tức ném ra ngoài chín tầng mây, vội vàng cười nói: "Được, muội tử ngươi yên tâm, chuyện này cứ để ta lo."

Đang nói, Lâm thâm từ trong nhà ra ngoài chuẩn bị ôm củi nấu cơm.

Thấy Lâm thâm ra ngoài, Hàn Hàn ngừng miệng: "Đại tráng ca, Nhị Tráng ca các huynh cũng bận rộn một ngày, nhanh trở về dọn dẹp đi, ta cũng nên trở về rồi." Nói xong đã muốn đánh xe bò vào nhà.

"A, nha đầu Hàn Hàn. . . ." Lâm thâm vội vàng kêu lên một tiếng, nghiêng đầu nhìn hai đứa con trai của mình, "Các ngươi về trước đi, cơm đợi chút nữa là tốt rồi."

Đại Tráng Nhị Tráng đáp một tiếng, khiêng cuốc vào nhà.

Lâm thâm nhìn Mộ Dung Ý đang ngồi trên cang xe, một bộ dáng nhẩn nha muốn nói lại thôi.

Hàn Hàn thấy thế, biết tám phần là Lâm thâm có chuyện nói, nhanh chóng ôm lấy Mộ Dung Ý: "Đệ đi vào trước, đưa đồ ăn cho nãi nãi trước, để nãi nãi ăn cơm khi còn nóng, lát nữa tỷ về sau."

Đối với chuyện Hàn Hàn muốn mình ăn mặc xinh đẹp làm nam kỹ, Nhiếp Chính vương đại nhân vẫn không thể dễ dàng tha thứ, lắc lắc tiểu thân thể hừ một tiếng hai tay giơ hộp cơm lên đi vào nhà, để lại cho Mạc Hàn Hàn một cái bím tóc thắt đuôi ngựa.

Khỏe miệng Hàn Hàn giặt giặt, tiểu tử thú này, chứ mình đầu óc không bình thường còn nói mình xấu xí, mình không tìm hần tính sổ thì thôi, hần ngược lại còn làm quá!

Thấy chung quanh không ai, Lâm thâm mới lôi kéo Hàn Hàn lặng lẽ nói: "Lúc chiều ta ra ngoài, thấy một công tử trẻ tuổi đáng đáp tuần tú ăn mặc phú quý đến tìm ngươi, ngươi không có ở đây, Đại Nha nhà Nhị đường thăm của ngươi phụng bồi nói chuyện với hần một hồi, hai người ở phía dưới cây hòe nói nhỏ nửa ngày không biết đang là chuyện gì, ta lặng lẽ đi qua lắng nghe, chỉ nghe được cái gì bí truyền, chuyện này ta đã nói với ngươi, trong lòng ngươi cũng nên có nhận thức chút, chớ ngây ngốc bị người ta tính toán lại xem người ta là người tốt."

Ban đầu đối với việc Ngô Trần thị muốn mượn thân phận trưởng bối gây khó dễ cho Hàn Hàn, kết quả lại gặp phải chuyện báo ứng, đã truyền khắp toàn thôn, Ngô Đại Nha là khuê nữ nhà Ngô Trần thị, ai biết ngày ngày tới nhà Hàn Hàn có tâm tư tốt đẹp gì hay không. Hàn Hàn là đứa nhỏ Lâm thâm nhìn lớn lên, năng đã sớm đau lòng cho đứa nhỏ không có nương này, bây giờ nhà mình lại còn được dính ánh sáng của Hàn Hàn nên tốt hơn, đương nhiên mọi việc phải vì Hàn Hàn mà tính toán hơn, chỉ sợ Hàn Hàn trẻ tuổi nhận thức không rõ sẽ bị thua thiệt.

Đối với Lâm thâm luôn luôn làm việc đáng hoàng, cũng không gây sự với người khác lại có thể nói ra những lời thế này, Hàn Hàn cũng có chút kinh ngạc, biết Lâm thâm muốn tốt cho mình, nhanh chóng cười nói: "Cảm ơn thăm phí tâm, ta nhớ, yên tâm đi."

"Ngươi nhớ là được, mau mau vào đi thôi, trẻ thế này rồi, Tiểu Phong sợ là đã đói bụng, ta cũng phải trở về nấu cơm cho mấy hũ tiểu tử kia đây." Nói xong xoay người đi vào nhà.

"Bí truyền?" Hàn Hàn cau mày suy nghĩ một chút, khỏe môi xẹt qua một nụ cười lạnh, sợ là người có chủ ý về cách điều chế kia biết không kiếm được

chỗ tốt trên người mình nên mới suy nghĩ hạ thủ từ Ngô Đại Nha đi, chẳng qua là phải khiến cho bọn họ thất vọng rồi, cách điều chế của mình ngay cả nãi nãi cũng không rõ ràng lắm, Ngô Đại Nha làm sao có thể biết.

Nhưng mà, nếu như mình không để cho đối phương đòi chút "chỗ tốt" trở về, có phải thật xin lỗi đối phương tí mĩ thiết kế như vậy hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Không Cho Nhìn

Editor: Ôp

Hàn Hàn ở đứng ngoài cửa suy ngẫm một lát, trong lòng có chủ ý, "cháaaa, cháaaa" vội vàng đánh xe bò đi vào.

Dỡ xe xuống, thả cỏ khô vào trong máng cho bò, nhìn sang bồn nước bên cạnh còn đầy do Ngô Mạc thị đã đổi lại nước mới, xác định đủ cho bò uống, lúc này Hàn Hàn mới phui phui y phục đi vào phòng.

"Tỷ người cũng thật là, buổi tối lão bà ta không câu nệ ăn cái gì đều được rồi, còn dùng cố ý mua nhiều đồ ăn trở về như vậy, xài hết bao nhiêu tiền chứ, mỗi lần nói năng lại không chịu nghe. Nàng một tiểu cô nương ở bên ngoài kiếm chút tiền cũng không dễ dàng, còn không biết đường tiết kiệm, đến lúc Tào chương quỹ không cho nàng quản sự nữa thì cuộc sống sau này làm sao đây chứ... Lão bà ta nửa người đã chôn dưới đất, đến lúc đó hai chân cũng không đi nổi, chỉ còn lại tỷ đệ các người bị kẻ khác bắt nạt. . . . Bây giờ người phải có thân thể cao lớn hơn, ăn nhiều thịt một chút, lớn thêm một chút thì sau này mới che chở tỷ tỷ người được tốt. . . ."

Hàn Hàn vừa vào cửa liền thấy Ngô Mạc thị lái nhái kẹp một miếng thịt sườn đông bỏ vào trong bát Mộ Dung Ý.

Biết tiểu gia hòa Tiểu Phong Phong kiều ngao này có tính kiết phích (bệnh thích sạch sẽ) nghiêm trọng, ngoài mình gấp đồ ăn cho hần ra, người khác gấp hần sẽ không chịu ăn.

Sợ Ngô Mạc thị lúng túng, Hàn Hàn vội vàng cười cầm đĩa kẹp miếng thịt trong bát Mộ Dung Ý lên: "Trời ơi, chết đói mất thôi, miếng sườn thịt đông này ăn thật là thơm ngon." Một ngụm bỏ vào trong miệng, rồi buông đĩa xuống.

Mộ Dung Ý nhìn chiếc đĩa dính đầy nước bọt của nữ nhân nào đó, trán kéo xuống một loạt hắc tuyến, con người đen nhánh hẹp dài thâm trầm, cuối cùng vẫn thân nhiên cầm chiếc đĩa lên tiếp tục ăn.

Ngô Mạc thị ở một bên nhìn không vui: "Ta nói người nha đầu này, trong mâm nhiều món như vậy, cướp của Tiểu Phong làm gì, một cho người còn là tỷ tỷ, mỗi ngày chỉ biết bắt nạt đệ đệ, còn không nhanh chóng đi rửa tay rồi tới dùng cơm." Nói xong đứng dậy mức com cho Hàn Hàn. dinendian.loqid]on

Hàn Hàn mức nước trong bồn gỗ, tóc đơn giản buộc ra sau đầu, vừa rửa mặt vừa giải thích: "Con đầu có bắt nạt đệ ấy. Người xem, dáng vẻ hần hiện tại tròn tròn, trắng nõn giống như con heo nhỏ mới sinh, còn không giảm béo thì sau này cưới vợ sẽ khó khăn đấy. Ai mà muốn gả cô nương nhà mình cho một người như heo chứ, cũng không phải Thiên Bồng nguyên soái đâu. Lúc này không cho hần ăn thịt, là vì tốt cho hần, bớt cho việc sau này không cưới được vợ rồi lại oán giận con. . . ."

"Nói hươu nói vượn, miệng càng nói càng không có lý lẽ, có người nào nói với đệ đệ mình như vậy sao!" Ngô Mạc thị khiển trách một tiếng, quay đầu an ủi Nhiếp Chính vương đại nhân, "Đừng nghe tỷ người nói hươu nói vượn, Tiểu Phong chúng ta lớn lên đáng yêu như vậy, sao có thể không cưới được vợ chứ, muốn ăn thì cứ ăn đi, không cần để ý đến tỷ người."

Lợn con tròn tròn, trắng nõn? Chân mày nhỏ của Nhiếp chính vương đại nhân hơi nhướn lên, lá gan con nhóc này càng lúc càng lớn, vậy mà nói mình là lợn con mới sinh! Còn cô, Thiên Bồng nguyên soái là cái quỷ gì nữa vậy, rất lợi hại sao? Chính mình là Nhiếp chính vương đấy, luận về chức vị thì có thể đè chết nguyên soái! Quả nhiên là nha đầu không có đầu óc, kiến thức hạn hẹp!

Dùng một phần ba ánh mắt khinh bỉ đảo qua Hàn Hàn, Nhiếp chính vương đại nhân quả quyết bày tỏ ý kiến của mình: "Tóc dài kiến thức ngắn!", sau đó thu hồi ánh mắt tiếp tục ăn com.

Hàn Hàn rửa mặt xong đang mở tóc ra lập tức cứng đờ, tóc. . . . tóc dài kiến thức ngắn? Đứa nhỏ hung dữ này chẳng lẽ đã quên tóc của hần cũng rất dài sao?

Đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, đưa tay cầm lấy cái 'đuôi ngựa' sau đầu Mộ Dung Ý, cười híp mắt gật gật đầu: "Quả thực là tóc rất dài!"

Mộ Dung Ý chậm rãi nuốt xuống ngụm com trong mồm, cầm miếng vải trên bàn lau miệng, vươn cái tay mập ú trắng nõn túm lấy tóc sau đầu Mạc Hàn Hàn: "Quả thực là kiến thức rất ngắn!" Quay đầu sang Ngô Mạc thị nói, "Ta ăn no rồi." Đứng dậy lắc lắc thân thể nhỏ vào buồng trong.

Hàn Hàn tròn mắt, này... đứa nhỏ ghê tởm đáng ghét này! Chẳng lẽ không biết cái gì gọi là nói chuyện thì phải hàm súc sao? Á, phi phi (nhỏ nước bọt), đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, ai mới là kẻ kiến thức ngắn chứ hả!

Ngô Mạc thị ở một bên thấy thế cười không ngừng, kẹp một ít cá thả vào trong bát Hàn Hàn: "Được rồi, chớ trợn mắt, ai bảo ngươi không có việc gì lại đi bắt nạt Tiểu Phong, đáng đời!"

Hàn Hàn bắt nạt bừa bãi: "Cái gì chứ, rõ ràng là hắn bắt nạt con trước!" Trong tủi lâu hán còn nói mình là người quái dị đấy!

"Nói bậy! Thanh Phong nhỏ như vậy, sao có thể bắt nạt ngươi!" Ngô Mạc thị giận dữ quát một tiếng, "Mau ăn nhiều một chút, nhìn ngươi bây giờ, thật gầy."

"Gầy sao?" Hàn Hàn nhéo nhéo má, "Nào có, rõ ràng là con có nhiều thịt mà."

"Còn phải nhiều nữa mới được." Ngô Mạc thị lại gấp thức ăn cho Hàn Hàn, "Nhìn Đại Nha kia kia, nó nhỏ tuổi hơn ngươi, nhưng lớn lên còn cao hơn so với ngươi. Trước đây nãy nãy không có bản lĩnh, khiến ngươi ngay cả một bữa cơm cũng ăn không đủ no, bây giờ ngươi có bản lĩnh rồi, chúng ta cũng không cần phải quá tiết kiệm cái ăn, ra ngoài ăn cơm cũng không cần phải kỹ càng quá, cần bồi bổ nhiều nữa thì vóc dáng ngươi mới có thể cao lớn thêm."

"Vâng, nãy nãy yên tâm đi, con sẽ không bạc đãi chính mình." Chỉ là thân thể này thiếu hụt nhiều năm, không thể trong thoáng chốc mà bồi bổ tốt lên được.

"Nãy nãy đã lớn tuổi, ăn quen cơm rau dưa nhiều năm như vậy, sau này ngươi cũng không cần phải lo lắng cho ta, mang cá thịt về rồi nãy nãy lại ăn không hết." Ngô Mạc thị lại gấp một miếng thịt bỏ vào trong bát Hàn Hàn cẩn thận.

"Vâng, người cứ mặc kệ con đi, ở bên ngoài con đã ăn thịt no rồi, bây giờ bụng còn trướng đây, uống chút canh là được." Bỏ qua lời 'trở về không cần mang theo đồ ăn' của Ngô Mạc thị.

dinendian.loqidJon "Ăn no rồi còn cướp của đệ đệ, cũng không sợ người khác nhìn thấy rồi cười nhạo ngươi."

"Đâu phải cướp ạ, con đã nói là vì muốn giúp hán giảm béo..."

"Nói bậy, đứa nhỏ trong nhà, giảm béo cái gì..."

"Đúng rồi, lúc chiều Đại Nha nói muốn đi theo ngươi học nấu vài món đặc biệt để trở về làm cho nhị thẩm ngươi ăn." Sau khi ăn xong, Ngô Mạc thị đang thu thập bát đĩa nói, "Nói nhị thẩm ngươi bây giờ không có lưỡi, mỗi ngày để câu giấm, ăn cơm cũng không được ngon miệng, nàng nhìn vào mà đau lòng, nên muốn trở về làm đồ ăn ngon cho nương nàng, chắc có lẽ sẽ tốt hơn. Ta nghĩ đứa nhỏ này cũng là người con hiếu tâm, liền đáp ứng, ngươi không nên so đo tính toán, bày vẽ cho nàng làm chút gì đi."

Hàn Hàn đang cò nòi, nghe vậy khoe môi kéo ra một nụ cười châm biếm, nấu cơm cho mẫu thân, người con hiếu tâm? Hừ, may mà Lâm thẩm ở bên ngoài nói với mình, bằng không sợ là cả mình cũng đều bị nàng lừa mất! Hàn Hàn cũng không ngần ngại lên liền đáp ứng: "Lại nói tiếp muội muội cũng là người đáng thương, nàng muốn học nấu ăn thì đi học đi, chờ khi con nhàn rồi sẽ dạy nàng." Chỉ hi vọng nàng đừng hối hận là tốt rồi.

Ngày hôm sau trời còn tờ mờ sáng, Hàn Hàn xoa xoa đầu, nhìn đứa nhỏ hung dữ ngủ an ổn bên cạnh, nhin không được nhéo cái mũi của hán.

Đứa nhỏ này lần qua lần lại làm khó mình cả một đêm, ngược lại hán thì ngủ an ổn, thật đẹp!

Nàng vô cùng hoài nghi đứa nhỏ hung dữ này có phải muốn cố ý trả thù mình hay không, nếu không vì sao trước đây hán một người ngủ rất an ổn, nhưng đêm hôm qua ba lần bốn lượt bò lên trên ổ chăn của nàng, đè trên ngực của nàng, mỗi lần đều là lúc nàng chuẩn bị ngủ lại khiến nàng tỉnh lại, thế cho nên lúc này nàng còn có thể ân ân cảm giác ngực bị cái đó đè nén.

Mộ Dung Ý đương nhiên là cố ý, ai bảo con nhóc này không chỉ nói mình làm nam kỹ, còn nói mình là lợn con béo trắng chứ. Hừ, mặc dù chân tay mình nhỏ nên không thể làm gì, thế nhưng muốn chinh con nhóc này một chút thì vẫn có thể.

Nếu không phải là nhìn nàng quá mệt nhọc, không đành lòng tiếp tục nữa, mình đây có thể chơi đùa cùng nàng một đêm. dinendian.loqidJon

Dù sao đứa nhỏ lúc đi ngủ không thành thật cũng là điều rất bình thường !

Mộ Dung Ý đang "ngủ say" cảm thấy mũi mình bị bịt hô hấp không thông, vươn cánh tay nhỏ mập mạp đánh "bốp" một tiếng, lật người tiếp tục ngủ.

Tay Hàn Hàn bị đau, bèn co lại rút tay về, trên mu bàn tay hiện ra một vết hồng nho nhỏ, trừng mắt nhìn đứa nhỏ xấu xa bên cạnh giả bộ ngủ, cắn răng: "Thanh Phong, đệ không phải giả bộ cho tỷ xem!" Nói xong tay cũng lật chặn hán đang đắp lên, dù sao khí trời lúc này ẩm áp, cũng không sợ hán bị lạnh.

Mộ Dung Ý cả kinh, không ngờ động tác con nhóc này lại như thế, vội vàng lấy tay che tiểu Mộ Dung Ý của mình, hai tai đỏ lên, ngẩng đầu trừng mắt: "Không được nhìn!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Phi Lễ Chớ Nhìn

Editor: Ôp

Đứa nhỏ trong thôn không phải chú ý nhiều như vậy, nhất là tiểu nam hài, trước năm tuổi đi ngủ đều không cần mặc quần áo, đứa nhỏ sau năm tuổi nếu gia đình có điều kiện thì sẽ cho làm cho nó cái yếm, lớn chút nữa mới có áo lót.

Dáng vẻ Mộ Dung Ý mới ba tuổi, Ngô Mạc thị đương nhiên sẽ không làm áo lót cho hắn, trái lại Hàn Hàn cẩn thận hơn một chút, khuyên Ngô Mạc thị làm cho hắn một cái yếm nhỏ.

Tuy mặc dù bây giờ Nhiếp chính vương đại nhân nhìn chỉ mới ba tuổi, nhưng trên thực tế lại là một người đã hai mươi chín tuổi, khiến cho một nam nhân hai mươi chín tuổi quyền cao chức trọng là hắn đi mặc cái yếm của nữ nhân làm, nhiếp chính vương đại nhân tỏ vẻ rằng thà hắn ở trần, dù sao mỗi lần hắn cũng ngủ sớm dậy trễ hơn so với con nhóc kia, nên không sợ đối phương nhìn thấy. dfiendn lieqiudoon

Chỉ là nhiếp chính vương đại nhân thật không ngờ con nhóc này có một ngày lại không làm theo lễ thường, cứ như vậy tự nhiên lật chăn của hắn lên, trong lúc nhất thời đầu tiên là tai ứng đồ, thấy Mạc Hàn Hàn nhìn chăm chăm hắn một bộ dáng đặc ý đào dật, toàn thân lập tức cảm thấy nóng lên, cả người đỏ bừng, ôm tiểu Mộ Dung Ý không dám lộn xộn, nâng lên bập chân nhỏ trắng nõn đá đá: "Buông ta ra."

Nhìn tiểu gia hòa kiều ngạo này kinh ngạc, Hàn Hàn chợt cảm thấy trong lòng thật khoan khoái, vươn một tay nắm lấy bắp chân nhỏ trắng nõn của hắn, đều giả nhếch miệng cười: "Không buông!"

Mộ Dung Ý trừng mắt: "Phi lễ chớ nhìn! Phi lễ chớ nhìn! Phu tử không dạy qua người sao?" Thật là bị xử nha đầu này tức chết mà.

Hàn Hàn rất thành khẩn gật gật đầu: "Không dạy!" Đây là lời nói thật, cơm còn không đủ ăn, lấy tiền đâu ra để mời phu tử chứ.

Mộ Dung Ý ghen hờn, cái này thực sự là không còn gì để nói, da mặt con nhóc này dày như tường thành, hắn nói cái gì cũng đều không có tác dụng.

Thấy Mộ Dung Ý không nói được gì, tâm tình Hàn Hàn vô cùng tốt, xách Mộ Dung Ý lên bắt đầu các loại dày xéo: "Chắc chắc, nói đệ là con heo nhỏ đệ còn không chịu thừa nhận, nhìn một thân toàn thịt này đi." Nhéo nhéo tay chân nhỏ của Mộ Dung Ý, "Nhìn cái chân heo nhỏ này, thật mềm, ừm, chỗ ngồi phía sau cũng mập mạp." Nói rồi nhéo lấy mông nhỏ của Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý hóa đá, cả người cũng không tốt, xoay xoay cơ thể nhỏ kháng nghị: "Này, người nhanh buông ta ra!" Nữ nhân chết bầm này, biết nàng đang làm cái gì không?

Hàn Hàn đối với kháng nghị của hắn hoàn toàn bỏ qua, cánh tay chọc chọc tay nhỏ Mộ Dung Ý, Mộ Dung Ý trong nháy mắt cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cảnh giác nhìn chăm chăm vào Mạc Hàn Hàn, nha đầu chết tiệt kia sẽ không phải còn muốn sờ tiểu Mộ Dung Ý của mình chứ!

dfiendn lieqiudoon Lập tức cả người trở nên không tốt, tay nhỏ che gắt gao: "Người muốn làm gì?" Nếu nàng dám sờ mình nữa. . . Nếu nàng dám sờ mình nữa... Không đợi hắn nghĩ ra kết quả, đã nhìn thấy vẻ mặt Mạc Hàn Hàn xem thường đảo qua.

"Yên tâm, heo tiên(1) nhỏ như vậy sẽ không ai thèm ăn đâu, muốn ăn cũng phải chờ nó lớn lên chút nữa mới có dinh dưỡng." Nói xong tâm tình rất tốt đặt Mộ Dung Ý trở về trong chăn, xuống giường làm cơm. Mặc dù tiểu gia hòa này không biết heo tiên là cái gì, nhưng nàng biết là được, cho đệ dám chọc tỷ này, hừ.

(1)Heo tiên: Thuốc Đông Y, dương vật và tinh hoàn phơi khô. Công dụng: Âm thận tráng dương, ích tinh bổ tủy. Dùng cho thiếu máu, thất lưng đầu gối bủn rủn, liệt dương, bệnh tràng nhạc. (hình ảnh)

(Lời editor: Được rồi, thú thật với mọi người là: Thật sự mà nói thì cái này nướng lên ăn rất ngon TvT. Hồi nhỏ mỗi ngày mình đều ăn để chữa bệnh ‘dám dài’, còn ăn cả nhện nướng nữa. Lúc đó còn tưởng là đuôi lợn, sau này mới biết...^_^|||)

"Nhỏ?" Toàn bộ khuôn mặt của Mộ Dung Ý đen xì, cúi đầu liếc mắt nhìn củ lạc hai tay đang che, nghiêng răng ken két, sớm muộn cũng sẽ cho nàng biết rốt cuộc là hắn có nhỏ hay không!

Ám Tam không yên lòng úp sấp trên nóc nhìn lên xuống cửa sổ thấy tình cảnh này lập tức khóc không ra nước mắt, có loại cảm giác bị kích động. Chủ tử, có phải ngài nắm bắt sai trọng điểm hay không, trọng điểm là heo tiên, heo tiên đấy!

Ăn xong điểm tâm, Hàn Hàn đến vườn rau đi bộ một vòng, nhìn những cây rau dưa này lớn lên rất tốt, nghĩ tới hai mươi mẫu đất kia kể từ khi giao cho hai huynh đệ Đại Tráng chính mình còn chưa từng đi xem qua, lại đi bộ đến mảnh đất đó.

"Ồ, nha đầu Hàn Hàn tới rồi hả?" Còn chưa có tiến vào trong, mắt Mễ tẩu tử đã tia thấy nàng nên tiến lên chào hỏi.

Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu: "Mễ tẩu tử thật sớm(2)."

(2) Ở Trung Quốc, thật sớm cũng có nghĩa là câu chào hỏi tốt lành. Nếu bạn nào hay xem phim Trung hoặc đọc nhiều truyện Trung thì câu này nói giống như: “Mễ tẩu tử hảo”, => “Chào Mễ tẩu tử”

"Sớm cái gì, nông dân không phải đều như thế này sao." Khuôn mặt Mễ tẩu tử hơi đen và mặt tươi cười nở hoa, "Ta đã sớm nói với ca người là người sẽ làm ra đại sự, hiện tại đi nhìn một cái, thật sự là để ta nói trúng rồi."

"Làm đại sự gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là dính phúc đức của tổ tiên mà thôi. Lại nói tiếp, tẩu tử mới là người có phúc khí ấy, Vân nự (nự=con gái) cùng Thanh Ca nhi lạnh lợi nghe lời, Ngô tam ca lại kính trọng người, biết bao nhiêu người hâm mộ người đây." Hàn Hàn tươi cười mặt mày cong cong, bộ dáng rất thân thiết.

"Nào có như người nói tốt như vậy." Mễ tẩu tử cười càng vui vẻ, "Cũng là nhờ cả nhà hòa hòa mỹ mỹ sống qua ngày mà thôi, nhà ai không phải như vậy chứ. Lại nói, năm nay người còn chưa nhìn thấy Vân nự và Thanh Ca nhi phải không? dfienddn lieqiudoon Bọn họ ở nhà vẫn nháo muốn tới đây gặp tiểu cô cô là người đây, nhưng ta nghĩ mỗi ngày người đều rất bận, làm sao có thời gian để ý đến bọn nhóc, nên mới không cho bọn nhỏ qua đây."

"Nghe tẩu tử nói lời này, cho dù Hàn Hàn bận rộn hơn nữa nhưng đã làm người thân rồi thì cũng không đứng lăm, nếu bọn nhỏ muốn tới thì cứ tới chơi, đi chơi họ hàng thân thích nhiều một chút mới tốt." Vừa nói, một bên tiếp tục đi. "Vậy đi, ta vào trong trước xem xét một chút, sau này tẩu tử có rảnh rồi thì mang theo bọn nhỏ tới nhà ngồi một chút."

"Ồi chào, được được." Thấy Hàn Hàn nói như vậy, Mễ tẩu tử cảm thấy trên mặt vẻ vang, nhìn chằm chằm Hàn Hàn rồi đi rồi cười nói với mọi người đang làm ruộng ở xung: "Nhìn nha đầu Hàn Hàn đã biết là người hiểu thuận hiểu lý lẽ, chẳng trách đại bá phụ nhà ta mỗi ngày đều khen nằng, thật là một đứa bé tốt."

Hàn Hàn đương nhiên không biết Mễ tẩu tử bên này đặc ý thể nào, mà cho dù có biết cũng sẽ không để ý đến, một đường chào hỏi những người quen biết làm việc xung quanh, đi tới núi phía sau nhà mình.

Đại Tráng Nhị Tráng đang làm cỏ, xa xa thấy Hàn Hàn đi tới, Đại Tráng vội dừng tay nghênh đón: "Hàn Hàn muội tử, sao người lại qua đây?"

"Qua đây nhìn chút, các huynh đã đến từ sớm rồi hả, ăn cơm chưa?" Nhìn bề ngoài năm mẫu đất này đã được cuốc xới, sợ là trời vừa sáng đã tới đây làm việc đi, trong lòng có chút áy náy, nếu biết thì đã mang theo thức ăn.

Đại Tráng lau mồ hôi: "Cỏ trong đất phải được cuốc từ sớm, một ngày không cuốc, là có thể dài ra một mảnh. dfienddn lieqiudoon Ta và Nhị Tráng làm xong từng này rồi rồi trở về ăn cơm."

"Các huynh cũng đừng quá cực khổ, chuyện nhờ huynh tìm người đã tiến triển được chút gì chưa?"

"Trái lại đã chọn được hai người. Đại Sỏa làm việc lưu loát, bản thân cũng chịu khó, ta nghĩ nói hẳn qua đây cùng nhau làm, còn có Tiểu Trụ cũng là người nhanh nhẹn, ta cảm thấy hẳn cũng được, muội tử thấy thế nào?"

Đại Sỏa là con trai duy nhất của nhà Liễu quả phụ trong thôn, năm nay mười tám, bình thường tính tình rất thành thật, mặc dù đặt tên là Đại Sỏa (sỏa=ngốc), nhưng kỹ thực một chút cũng không ngốc, ngược lại còn là người thành thật thông minh, bằng không cuộc sống mấy năm nay của mẹ con hẳn nương tựa lẫn nhau cũng không có ai đi bắt nạt bọn họ.

Ngô Tiểu Trụ là con trai Ngô thợ đan tre nửa, bình thường đối Ngô thợ đan tre nửa rất hiếu thuận, đối với người hiếu thuận, Hàn Hàn luôn luôn tin tưởng, nên gật đầu: "Đại Tráng ca chọn hai người kia rất tốt, vậy thì là bọn họ đi."

Lại cùng Đại Tráng Nhị Tráng nói chuyện, căn dặn một lần, sau đó quay trở về đến chuẩn bị nghiên cứu cách làm phần son.

Trở lại trong viện, Mộ Dung Ý đã không biết đi đâu chơi, Ngô Mạc thị thu dọn ra một đồng y phục chuẩn bị giặt hồ. Hàn Hàn biết Ngô Mạc thị là một người không thích ngồi yên, cho dù một mồi cũng coi như là rèn luyện, bởi vậy cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò bà: "Nước mùa này còn rất lạnh, lát nữa nãi nãi giặt quần áo thì nhớ đun thêm chút nước nóng mà dùng."

"Nãi nãi biết, sao hôm nay người sớm như vậy đã trở về, không cần đi nữa à?"

"Vâng, hôm nay con ở nhà." Hàn Hàn nói xong rồi đi vào phòng.

Đang định đưa số phần son mua từ cửa hàng hôm trước lên trên giường để nghiên cứu, liền nghe một giọng nói thanh thúy ngoài cửa truyền đến: "Đại nãi nãi, tỷ tỷ ở nhà không à?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chờ Bản Vương Lớn Lên

Hàn Hàn dừng tay, trong mắt xẹt qua một đạo hàn quang, hừ, muốn chết thật đúng là không thể chờ đợi được!

Tiếp tục như không có việc gì sắp xếp lại phần, liền nghe Ngô Mạc thị ở ngoài sân trả lời: "Đại Nha Nha. Tỷ người đang ở trong phòng đấy, người vào tìm nàng đi."

Ngô Đại Nha suy nghĩ lại về chuyện hôm qua công tử tuần tú kia nói muốn trả tiền cho mình để mua hai phương pháp bí truyền nấu ăn nọ, trong lòng không khỏi có chút chột dạ. Lúc này nàng mới biết là đối phương coi mình thành Mạc Hàn Hàn.

Không ngờ tài năng ở trần trên của Hàn Hàn lại có thể nhận thức một công tử tuần tú phú quý như vậy, buổi sáng công tử từ y kia đến một lần, chiều về lại đến tiếp, nếu như mình có được tay nghề nấu ăn đó, sau này có phải công tử tuần tú này cũng sẽ đến tìm mình không?

Nếu như có thể gả cho một vị công tử như vậy, thì cả đời này của mình không phải đều được trông cậy vào sao?

Mình thân là đường muội của Hàn Hàn, nàng chiếu cố mình một chút cũng là chuyện hiển nhiên, hơn nữa khi mình giàu sang rồi tất nhiên sẽ không quên nàng.

Nàng làm được nhiều món ăn thế kia, mình học một vài món cũng không việc gì.

Nghĩ như vậy, trong lòng Ngô Đại Nha lại cảm thấy có thêm sức mạnh, đáp một tiếng: "Vậy đại nãi nãi người làm việc trước đi, con vào trong nói chuyện hai ba câu với tỷ tỷ, lát nữa con sẽ ra cùng giặt đồ với người."

"Sao có thể nhờ người giặt chứ. Người cứ tự nhiên vào trong nói chuyện với tỷ người đi, mình ta làm là được rồi."

Ngô Đại Nha nói câu này chẳng qua là muốn cho Mạc Hàn Hàn nghe, thấy Ngô Mạc thị chối từ, cũng không nói nhiều, nhắc chân bước vào phòng.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy phần son được bày trên giường, ánh mắt lập tức sáng lên: "Tỷ, sao tỷ mua nhiều phần như vậy?" Nàng đã lớn đến bây giờ, còn chưa được dùng qua phần đầu đấy. Trước đây thấy Hà tỷ nhà thôn trưởng dùng thì hâm mộ không thôi, không ngờ ở đây Hàn Hàn lại có nguyên một giường!

Thấy nàng tiến đến, Hàn Hàn tiện tay ném qua một hộp phần: "Người thích thì cho người một hộp."

"Thực sự?" Hai mắt Ngô Đại Nha tỏa ánh sáng, nhận lấy hộp phần vui mừng quá đỗi, nhất thời quên luôn cả mục đích tới đây.

Vẫn nhờ Hàn Hàn 'hào tâm' nhắc nhở nàng: "Sáng sớm người qua đây có việc không?"

Ngô Đại Nha ổn định lại tâm tình kích động, nghĩ đến mục đích mình tới đây, vội vàng thu hộp phần vào người, vốn định biểu hiện đau khổ một chút, nhưng không biết tại sao trong lòng lại vô cùng cao hứng, bộ dáng đau khổ ra sao cũng làm không được, về mặt nhất thời có chút đặc sắc.

Hàn Hàn nhìn thấy thật sự là rất muốn cười, trên thực tế cũng đã cười: "Người tới đây là muốn học nấu ăn cùng ta hả?"

Thấy Hàn Hàn chủ động nhắc trước, Ngô Đại Nha nhanh chóng gạt đầu: "Muội biết yêu cầu này có chút quá phận, dù sao phương pháp nấu ăn của tỷ tỷ chính là bí truyền không truyền ra ngoài. Chỉ là từ khi nương của muội không có rồi, nàng chưa từng ăn quá một bữa cơm cho thật tốt, muội nhìn mà trong lòng cảm thấy rất khó chịu, muội biết nương muội mồm miệng không tốt, nói chuyện tương đối khó nghe, nhưng thực sự thì tính tình nàng không xấu. Bây giờ nàng đã bị trừng phạt, lại ăn không được ngon miệng, lỡ may nàng nhịn đói thì biết ra sao đây. Vẫn mong tỷ tỷ đáng thương tội nghiệp cho muội muội, dạy muội làm mấy món ngon cho nương ăn."

"Nghe người nói này, chúng ta là người thân khách khí như vậy làm gì? Cho dù nhị thẩm không tốt đi chăng nữa cũng là nhị thẩm của ta, sao ta có thể nhìn nàng khổ sở mà trong lòng lại thờ ơ được chứ, dù người không nói, ta cũng không tiện nhắc đến. Hôm qua nãi nãi nói với ta việc này, ta suy nghĩ một đêm, còn muốn lên trần trên mua ít thức ăn và thịt trở về giúp người, không ngờ sáng sớm người đã tới đây." Hàn Hàn chậm rãi vừa xong, vừa tiếp tục sửa soạn lại số phần trong tay, cảm phần lên soi dưới ánh mặt trời, nhìn xem mặt trên có tạp chất hay không.

Ngô Đại Nha nghe lời này, trong lòng "lộp bộp" một chút, đây ý là, hôm nay mình tới sớm, nàng còn chưa kịp đi lên trần trên bán nguyên liệu nấu ăn, cho nên không dạy được?

Vừa định nói chuyện, đã thấy Hàn Hàn chậm rãi bỏ vụn phần vào trong hộp, tiếp tục nói: "May mà ngày hôm trước Tào chương quỹ đưa cho ta một cái sọt cua, chúng ta không ăn hết, còn dư lại một ít để ở trong hồ trên mặt đất, đã đến đây rồi, vậy thì ta sẽ dạy người làm món cua đi, lát nữa về người mang cho nhị thẩm ăn, chờ ta mua nguyên liệu nấu ăn mới trở về, sẽ dạy người món khác."

"Tốt, tốt, vậy cảm ơn tỷ." Đầu dám nói gì khác, Ngô Đại Nha vội vàng gật đầu đáp ứng.

"Hiện tại trời còn sớm, chờ đến giờ ngo giữa trưa lúc ta làm cơm thì người đi theo xem đi." Hàn Hàn nói xong lại tiếp tục lấy phần, không quan tâm tới nàng.

Lúc này Ngô Đại Nha cũng tiện rồi khỏi, Hàn Hàn không để ý đến nàng, nàng đứng ở đây cũng không tốt, Ngô Mạc thị lại đang làm việc, nghĩ nghĩ, lấy ghế con ra cùng nhau giặt y phục với Ngô Mạc thị.

Y phục đã giặt xong, quả nhiên thấy Hàn Hàn gọi nàng đi vào cùng nhau làm cơm, bữa trưa là một món "thiên hạ thái bình", kỳ thực chính là đem cua bỏ vào nồi, cho hoa cà lên trên rồi hấp, sau khi hấp xong rải lên một tầng dầu vừng cùng tỏi băm nhỏ, lập tức hương vị tràn ngập ra.

Chỉ ngửi thấy mùi hương này Ngô Đại Nha đã cảm thấy trong bụng cồn cào muốn ăn, mặc dù cái tên bốn chữ kia nàng không biết có ý nghĩa gì, nhưng

nàng vẫn đoán được cái tên kia phải có trình độ học vấn mới hiểu —— nghe nói những vị tú tài lúc nói chuyện đều là bàn luận về bốn chữ rồi bốn chữ gì đó. (Ý là nói tú tài lúc làm thơ đó)

Lại đặc biệt hỏi thêm về cái tên, trong lòng nhăm nhăm vài lần cho nhớ, lúc này mới cầm lấy cái rổ thức ăn Hàn Hàn bỏ vào, cảm tạ mấy câu: "Vây muối đi về trước, rổ này chiều về muối sẽ đưa tới." Nói xong cầm rổ trực tiếp đi.

Hàn Hàn cười tươi đôi mắt cong lên: "Không cần vội. Nếu đưa về mà nhị thẩm thấy ăn ngon thì phiền người làm thêm vài lần cho thẩm ấy ăn."

Vừa thấy Hàn Hàn cười như kẻ cắp, chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý hơi nhướn lên, có chút nghi hoặc liếc nhìn Ngô Đại Nha đi ra khỏi cửa viện, con nhóc này cười đều như vậy, chắc chắn là không có chuyện gì tốt, chỉ là Ngô Đại Nha này làm sao mà trêu chọc đến nàng vậy?

Đối với loại vấn đề này, hần không có hứng thú nghiên cứu, trong đầu cũng chỉ suy nghĩ thoáng qua, sau đó bị mỹ thực trên bàn hấp dẫn.

Phần lớn thức ăn đều bị Hàn Hàn mang tặng người khác, trên bàn chỉ còn lại ba con cua cùng một ít cà, một người một con, ai cũng không ăn được nhiều hơn.

Lấy một con cua bỏ vào trong bát, vươn tay nhỏ mập mập thịt vù vù tách đôi mai cua, moi một ít thịt cua cho trong miệng nếm thử, ừm, không phải nói quá, con nhóc này làm cơm rất có tay nghề, cua nấu lên không cần chấm gì cũng đã là mỹ vị đặc biệt, nhin không được lại ăn thêm một miếng.

"Đừng ăn nhiều thịt cua quá, ăn chút gừng nữa." Hàn Hàn nói, gấp một lát gừng bọc đường để vào trong bát Mộ Dung Ý.

Mùa đông trong thôn lạnh lẽo, mọi người lại không có phương pháp chống lạnh tốt, bởi vậy nên khi vừa đến mùa đông, mỗi nhà đều dùng đường đỏ ướp cùng với gừng thành một vò lớn làm thành gừng bọc đường (1), từng đó gừng bọc đường cũng đủ cho người một nhà ăn đến lúc vào mùa hạ.

(1)Gừng bọc đường: Giống như mứt gừng ở Việt Nam ta đó :D

Gừng bọc đường không chỉ có thể chống lạnh, hơn nữa nếu vào mùa xuân không có thức ăn, cũng có thể lấy số gừng này làm đồ ăn, hầu như đây là một món cần thiết trong bữa cơm mỗi hộ gia đình.

Chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý nhăn nhăn, đối với loại đồ ăn vừa cay vừa ngọt này, hần luôn luôn không có hứng thú, chiếc đũa trong tay chuyển động, lấy lát gừng ra vứt sang bên cạnh: "Không ăn."

"Không ăn cũng phải ăn, đũa nhỏ không thể kiêng ăn." Hàn Hàn nói rất đường hoàng, lại lấy miếng gừng bỏ vào bát.

Cua và cà đều là thức ăn tính hàn, khi cùng ăn hai loại vào bụng, nếu như không có gừng là nguyên liệu tính nóng áp chế để làm ấm dạ dày, người ăn tám chín phần mười sẽ bị đau bụng tiêu chảy, ặc, tình huống có chút giống như ngộ độc thức ăn.

Đương nhiên, lời này nàng sẽ không nói ra, bốt cho nãi nãi biết rõ lại có ý chạy tới căn dặn Ngô Đại Nha, vậy kể tiếp chẳng phải là không có kịch vui để nhìn rồi.

Ngô Mạc thị không rõ chân tướng, cảm thấy Hàn Hàn rốt cuộc đã làm chuyện một tỷ tỷ nên làm, gật gật đầu phụ họa: "Tỷ người nói rất đúng, gừng bọc đường này chính là đồ tốt, người nên ăn nhiều một chút."

Thấy nãi nãi cũng lên tiếng, Hàn Hàn càng đúng tình hợp lý, trực tiếp gấp một miếng gừng bọc đường đưa đến bên miệng Mộ Dung Ý: "Nha, nếu đệ không ăn thì tỷ tỷ liền uy đệ."

Mộ Dung Ý nhìn chằm chằm đồ vật đưa đến bên miệng, con người hẹp dài trăm trăm, không tình nguyện mở miệng cắn lát gừng, nhai hai ba phát liền nuốt vào, cúi đầu tiếp tục ăn cua, xù nha đầu, bây giờ dám bắt nạt mình, còn uy hiếp cả mình! Hừ, người chờ bản vương lớn lên mà xem!

Hiện tại Mạc Hàn Hàn hoàn toàn không biết mình được Nhị thẩm chính vương đại nhân ‘nhớ thương’, thế cho nên sau này một khoảng thời gian rất dài bị rơi vào cuộc sống khổ cực bị chính cho khóc không ra nước mắt.

Lúc này thấy tiểu Phong Phong nghe lời ăn gừng bọc đường, trong lòng cảm thấy mỹ mãn lại kẹp thêm một miếng bỏ vào trong bát hần: "Ăn một miếng làm sao mà đủ, thêm một miếng này."

Mộ Dung Ý không thể nhịn được nữa, tay nhỏ cầm lấy chiếc đũa gạt hết nửa đĩa gừng bọc đường vào trong bát Hàn Hàn: "Một mình ta ăn sao được, người cũng phải ăn nhiều một chút!"

Khóe miệng Hàn Hàn co giật, mắt trừng lớn, trời ạ, nhiều gừng như vậy, đũa nhỏ đáng ghét này muốn mạng của nàng sao! Không biết nàng ghét nhất ăn gừng sao!

Cẩn rắng cười nói: "Tiểu Phong Phong ngoan, tỷ tỷ là người lớn, không cần phải ăn nhiều gừng như vậy." Nói xong định kéo bát gừng ra ngoài.

Cổ nhỏ Mộ Dung Ý xoay sang, nhìn về phía Ngô Mạc thị: "Nãi nãi, nàng kiêng ăn! Nàng không ăn, ta cũng không ăn."

"Hàn Hàn, người làm tỷ tỷ, phải cho đệ đệ thấy phong thái của người làm tỷ tỷ chứ, Tiểu Phong đã không kén ăn rồi, người cũng không cho lựa chọn!"

Một câu nói thành công ngăn chặn động tác của Hàn Hàn, nàng nháy mắt mấy cái: "Nhưng mà nãi nãi, gừng này rất cay." Có thể không ăn hay không?

"Ta nhớ món cá chần nước sôi kia cũng rất cay, không phải người ăn rất tốt hay sao, còn là món do chính người làm ra đấy!" Mộ Dung Ý hợp thời phá rồi, cầm nhỏ tình xảo hơi nâng lên, trong miệng ngậm gừng bọc đường hăng hái cắn vài lần, ừ, hiện tại nếm lại, gừng bọc đường này ăn vào cũng khá ngon nha.

Hàn Hàn ghen hống, giương mắt nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Ý, đứa nhỏ đáng ghét này là do ông trời phái đến đây cố ý chinh mình sao!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tính Toán Của Ngô Đại Gia

Editor: Ôp

Ăn xong cơm trưa, Hàn Hàn chỉ cảm thấy trong bụng một mảnh lửa nóng, miệng đầy vị gừng, thừa dịp Ngô Mạc thị không chú ý, len lén nhéo khuôn mặt nhỏ đầy thịt của Mộ Dung Ý: "Người đứa nhỏ đáng ghét, lần tới đừng hòng tỷ dẫn người đi ăn." Thấy Ngô Mạc thị nhìn qua đây, vội vàng buông lỏng tay, đứng lên đi ra ngoài, "Ha hả, nải nải, con có việc đi ra ngoài một chuyến đây."

"Buổi tối nhớ trở về sớm một chút." Ngô Mạc thị thu thập bát đĩa ở phía sau căn dặn.

"Vâng ạ."

Mộ Dung Ý sờ sờ chỗ bị véo, con người đen nhánh nặng nề, chân ngắn nhỏ bước theo cùng đi ra ngoài.

Tới gian phòng gạch mộc bỏ hoang, Âm Cửu sớm đã chờ ở đó, trên bàn trong phòng đặt một chồng tấu chương.

Mộ Dung Ý ngồi trên thảm lông chồn bạc, "Đi hỏi Âm Tam, tối hôm qua Lâm thẩm nói với Hàn Hàn cái gì?" Cầm sổ con lên, cũng không ngừng đầu phân phó.

Hàn Hàn là một người ân oán phân minh, nếu như không phải Ngô Đại Nha trêu chọc đến nàng, nàng sẽ không nghĩ đi chinh đối phương, cả ngày hôm qua mình đều ở một chỗ cùng nàng, lúc tách rời duy nhất chính là khoảng thời gian trước giờ cơm chiều.

Âm Cửu đáp một tiếng, biến mất không thấy, thời gian nửa chung trà, lại xuất hiện ở trong phòng: "Lâm thẩm nói với Mạc cô nương, Ngô Đại Nha và một nam tử trẻ tuổi đánh chủ ý lên phương pháp bí truyền của Mạc cô nương, muốn Mạc cô nương cẩn thận chút." Trần thuật đầu ra đây, không giấu giếm cũng không khoa trương.

Chân mày nhỏ Mộ Dung Ý hơi nhăn lại, chẳng trách nha đầu này khác thường vậy. Bị những kẻ lòng lang dạ sói gì đó tính toán, đổi lại thành ai trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Nhất thời nghĩ đến chính mình cũng bị cái gọi là thân nhân tính toán, lập tức có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên với Mạc Hàn Hàn.

Âm Cửu nhìn sắc mặt chủ tử liền biết chủ tử mất hứng, thăm dò một chút: "Có muốn thủ hạ đi tra xem nam tử kia là ai hay không ạ?"

Chỉ chớp lát, chân mày nhỏ Mộ Dung Ý đang nhăn giãn ra: "Không cần." Tiểu nha đầu này hiển nhiên đã có tính toán, coi như là mình không biết tùy nàng đây và người khác vậy, chờ nàng ứng phó không được, lúc đó mình mới xuất đầu giúp nàng, dù sao mặc kệ đối phương là ai, cũng đừng nghĩ khi đến việc dễ người của mình!

Âm Cửu không biết suy nghĩ của Mộ Dung Ý, trong lòng có chút khó hiểu, những ngày này hần quan sát, rõ ràng là chủ tử đối đãi với Mạc cô nương kia bất đồng, nhưng sao Mạc cô nương có việc, chủ tử lại không muốn hỗ trợ.

Thế nhưng chuyện này cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút, cho hần thêm một lá gan, hần cũng không dám hỏi đến ý nghĩ của chủ tử.

Lại chờ thêm một lát, Mộ Dung Ý phê duyệt xong tấu chương trên bàn, buông bút lông: "Sau này cứ cách ba ngày thì đem sổ đến một lần, chọn lấy số quan trọng thôi. Phái người đi tìm hiểu về Tiêu Nguyên Bồi Tiêu thị gia tộc một chút, ta muốn có tư liệu tí mĩ." Tên ăn hàng này thế nhưng cũng định hiệp nghị hai tháng cùng nha đầu kia rồi, ai biết trong hai tháng này sẽ xuất hiện biến cố gì chứ, vẫn nên nắm rõ lai lịch của đối phương mới được.

Lại nói sau khi Hàn Hàn ra khỏi nhà, suy nghĩ vẫn là nên trước hết đi xem căn nhà mới xây xong.

Bởi vì mới xây không lâu, nên độ ẩm trong phòng rất cao, mặc dù mùa xuân gió lớn khí trời khô ráo nhưng nếu muốn phòng hoàn toàn ở được thì phải chờ ít nhất một tháng.

Bởi vì trước đây khí trời ẩm áp, Hàn Hàn dứt khoát di chuyển việc nuôi trồng mộc nhĩ vào bên trong hầm, cho nên cũng không vội dọn nhà.

Nhưng hiện tại lại muốn chế tạo phần bột nước, khẳng định là ba gian phòng gạch mộc cả nhà mình đang sống kia hoàn toàn không có nơi dư thừa để làm ra những dụng cụ chế tạo, phải chuyển vào nhà mới thì mới có thể.

Ở trong phòng đi quanh hai vòng, Hàn Hàn suy nghĩ, quyết định đặt mấy chậu than trong phòng, mỗi ngày dùng than củi làm ấm, gian phòng rất nhanh sẽ ở được.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe một giọng nói quen thuộc kêu lớn bên ngoài viện: "Nha đầu Hàn Hàn có trong nhà không?"

"Có đây." Hàn Hàn đáp một tiếng, vội vàng ra ngoài phòng, liền thấy Ngô đại gia tinh thần tràn trề đứng ở trong sân đánh giá chung quanh.

Từ sau khi Hàn Hàn mua xe bò, những ngày tiếp theo bởi vì không tiện đường, cho nên Ngô đại gia rất ít qua đây, Hàn Hàn lại bận việc của mình, tính ra cũng đã mấy ngày không thấy.

"Đại gia ngài sao có thời gian qua đây thế?" Trước đây lúc Ngô đại gia đến nhà đón nàng đi trốn trên, cũng là cách cửa kêu vọng vào, chờ mình ra, cũng không vào nhà, thế nào hôm nay lại vào trong?

"Ừ, hôm nay nhà Lâm lão gia không có việc gì, trở về sớm một chút, liền tới đây nhìn, từ lúc người xây nhà mới, vẫn là lần đầu tiên ta đến đây, chỉ nghe vợ Tiểu Phong (Không phải Mộ Dung Ý đâu nhé :D) nói phòng ở đã xây chỉnh tề rồi, nên tiện thể vào xem luôn, thật đúng là khí phái." Ngô đại gia miệng nói liến thoắng, không chút nào che giấu ham mộ trong mắt, "Nhắc tới Tào chương quỹ thật đúng là hào phóng, xây một căn nhà như thế này chắc tốn không ít tiền hả?"

"Vâng, cũng không bao nhiêu. Tiểu bảo đang học võ lòng có khỏe không?" Hàn Hàn cười híp mắt nói sang chuyện khác.

"Sao có thể không bao nhiêu chứ, nói ít nhất cũng phải một trăm tám mươi lượng đi? Tào chương quỹ nhìn trướng người, người thực sự là làm rất tốt, không phí một phen hào tâm của người ta." Ngoài dự liệu, Ngô đại gia lại không bị đề tài tôn từ bảo bối của mình hấp dẫn.

"Vâng vâng, đại gia nói phải." Hàn Hàn gật đầu, trong lòng nghi hoặc, nói về tiểu bảo lại có thể vô dụng, sẽ không phải lần này qua đây mục đích so với tiểu bảo nhà hần còn quan trọng chứ? Nàng một nửa điểm cũng không tin lần này Ngô đại gia qua đây chỉ vì cần dặn nàng làm rất tốt.

"Nhưng mà nha đầu người này rốt cuộc vẫn còn hơi trẻ tuổi, thiếu kinh nghiệm trải đời, làm việc không có tính toán trước sau." Thấy Hàn Hàn tiếp nhận ý kiến của mình, Ngô đại gia đắc ý nheo mắt lại, "Ta nghe nói người nhờ Ngô Đại Tráng giúp đỡ thu người làm?"

Hàn Hàn liếc mắt, quả nhiên không có chuyện tốt, thì ra là muốn nhắc tới chuyện này.

Lưu thôn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cả thôn tổng cộng có hơn một trăm hộ gia đình, nếu có một ngọn gió thổi hay cỏ lay thì không cần nửa ngày đã có thể truyền khắp cả thôn làng.

Chắc hẳn là khi Đại Tráng đi tìm Đại Sỏa, Tiểu Trụ về chuyện làm công, bị người này biết, nên người này muốn qua đây chia một chén súp đây.

Cũng không phủ nhận, gật gật đầu: "Đúng thế, có vấn đề gì không?" Bộ dáng nghi hoặc.

"Đương nhiên là có vấn đề." Ngô đại gia chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái, "Tằng tổ phụ Ngô Đại Tráng kia không biết là lưu dân từ đâu gặp nạn đến thôn này, thôn chúng ta nhìn cả nhà hần đáng thương nên mới chứa chấp, không có gốc rễ ở nơi này, có thể thật tình làm việc vì người hay sao? Không đề cập tới chuyện này, chỉ nói đến việc hần đáng ra làm công mười năm ở bên ngoài, nhưng vừa đi hơn năm năm đã trở về, cũng không có đi tiếp nữa, hần biết người nào trong thôn là dạng gì sao? Người đã yên tâm nhờ hần đi tìm người cho người, lỡ may tìm đến một kẻ lưu manh vô lại thì người phải làm sao bây giờ?"

"Vậy ý của đại gia ngài là?" Đã sớm ngờ tới sẽ có một ngày như thế, Hàn Hàn nửa điểm cũng không ngoài ý muốn. 'Tiền tài động lòng người', lúc trước nếu không phải là vì đề phòng điểm này, nàng cũng sẽ không lấy Tào chương quỹ làm ngụy trang.

"Đại ca người Ngô Phong ở nhà thật sự là rất nhàn rồi, để hần qua đây giúp người đi, sau này người không tiện ra mặt, thì cho hần chuyển lời giúp người đến Tào chương quỹ." Ngô đại gia giải quyết dứt khoát.

Hàn Hàn như cười như không liếc mắt nhìn Ngô đại gia: "Vậy ta còn muốn tạ ơn đại gia ngài." Thì ra cho là hần chỉ là ham thích món lợi nhỏ tiện nghi, không ngờ nhìn thấy chỗ tốt, khẩu vị cũng có thể trở nên lớn như vậy.

"Không cần phải tạ ơn, người một nhà nói khách khí như thế làm gì?" Ngô đại gia căn bản là không phát giác ra lời quái dị của Hàn Hàn, híp mắt cười đắc ý, "Được rồi, chuyện cứ quyết định như vậy đi, lúc về ta sẽ nói đại ca người qua tới giúp người, người cũng không cần đau lòng đại ca người, có việc tay chân gì cứ bảo hần đi làm, hần cũng khá quen thuộc ở trấn trên, cho nên sẽ làm việc dễ dàng hơn nhiều, nhà của ta còn có chút việc, về trước." Nói xong, đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lại Thêm Một Cực Phẩm

Editor : Ôp

Đối với loại người cậy già lên mặt, tự cho ý mình là đúng này, Hàn Hàn luôn luôn lười đi biện giải, dù sao người nghe thấy tin tức không chỉ một mình hắn, nên người tìm đến mình cũng sẽ không chỉ một mình hắn, bản thân mình chỉ cần Lã Vọng buông cần, xem bọn hắn chó cắn chó tranh đấu là được rồi.

(1)Lã Vọng buông cần : Ý nói những người cố gắng học tập chờ đợi thời cơ.

Nghĩ kỹ lại việc đặt chậu than để sưởi ấm gian phòng, nàng lập tức hành động ngay, sáng ngày hôm sau ăn cơm xong, Hàn Hàn đánh xe bò đến trần trên đem một xe than trở về.

Vừa mới chạy xe đến viện, đã nghe thấy một trận tiếng cười sảng khoái trong phòng truyền tới. Đan xen trong tiếng nói tục tằn của một nữ nhân là tiếng cười trầm thấp của Ngô Mặc thị.

Hàn Hàn cau mày, trong trí nhớ của nàng, nãi nãi vẫn luôn là người hay lo lắng, rất ít khi được nghe thấy tiếng cười thống khoái như vậy, rốt cuộc là ai đến đây mà có thể khiến bà vui vẻ như thế?

Ý niệm trong đầu còn chưa xoay chuyển xong, liền nghe giọng nữ thô lỗ ở trong phòng cách lớp cửa sổ vang lên: "Ta nghe thấy tiếng xe bò, chắc là nha đầu Hàn Hàn đã trở về rồi?"

"Còn không là nàng đã trở về sao, cái nhà này cũng chỉ có mình nàng như vậy." Trong giọng nói của Ngô Mặc thị lại đề cao thêm mấy phần âm lượng, "Nha đầu mau vào đây, nhìn xem ai tới này?"

Hàn Hàn liếc mắt, nghe giọng nói tràn trề tinh lực cao hứng này, chẳng lẽ là khuê mật trước đây có quan hệ tốt với nãi nãi sao? Mà cho dù có là khuê mật tốt thì lúc này qua đây chỉ sợ cũng là cáo chúc tết gà —— không có lòng tốt! Bằng không như thế nào trong trí nhớ mười năm của nguyên thân này, trừ cả nhà Lâm thăm ra, tại sao lại không thấy có người nào khác đến thăm?

Đáp một tiếng, dỡ bỏ đồ từ trên xe bò xuống, lúc này mới không chút hoang mang vội vã y phục vào phòng.

Mặc dù trong lòng rất xem thường, nhưng trên mặt một chút cũng không lộ ra, cười híp mắt vén màn vào phòng, liền thấy một lão thái thái mặc một bộ áo kếp màu lam đậm vài lanh mỏng ngồi đối diện với chiếc giường cùng Ngô Mặc thị, khoảng hơn năm mươi tuổi, trên khuôn mặt béo trắng không có nhiều nếp nhăn lắm, tóc chải rất chỉnh tề, trên tai mang theo một đôi hoa tai bằng bạc, thoát nhìn tinh thần rất lão luyện.

Hàn Hàn nhìn bà ta, bà ta cũng nhìn Hàn Hàn, quan sát trên dưới mấy lần, trong miệng cười nói: "Chính là nữ nhi Mặc gia chúng ta xinh đẹp, nhìn bộ dáng này sau khi lớn lên, chắc chắn sẽ giống như nương của nàng thôi. Lúc vừa sinh ra ta còn bế nàng, không ngờ chỉ chớp mắt một cái như thế đã lớn như vậy." Nghiêng đầu qua nhìn Ngô Mặc thị, "Bọn nhỏ lớn dần, chúng ta cũng đã già cả hết rồi. Ôi, thực sự là năm tháng không buông tha người mà."

"Ai nói không phải đâu, ban đầu còn nghĩ nương của Hàn Hàn là dòng độc đinh trong nhà, Hàn Hàn theo họ mẹ xem như là có hương hỏa cho nhà nương nàng, định bụng năm sau sẽ thêm một tiểu tử họ Ngô, ai nghĩ ... Aiii, coi như, chính là do Mặc gia chúng ta thua thiệt Ngô gia." Ngô Mặc thị nghĩ đến chuyện con trai con dâu lần lượt qua đời, trên mặt một mảnh bi thương, khóe mắt ẩm ướt, giống như nước mắt sẵn sàng chuẩn bị lăn xuống.

Đến bây giờ Hàn Hàn mới hiểu được vì sao mình lại theo họ mẹ, vừa định mở miệng khuyên giải an ủi nãi nãi hai câu, đã nghe thấy lão phụ nhân kia lại mở miệng: "Chuyện quá khứ cũng trải qua nhiều năm như vậy rồi, còn suy nghĩ lại làm cái gì? Mắt nhìn Hàn Hàn càng lúc càng có tiền đồ, đại muội từ người sau này cứ hưởng phúc là được."

"Cũng không phải thế sao. Lại nói tiếp, trong nhà có thể trở thành như vậy, toàn bộ một nhọc đều do Hàn Hàn đây." Nói xong rồi vẫy tay về phía Hàn Hàn, "Chớ đứng ngốc ở đó nữa, đây là đại cữu nãi nãi người, mau tới đây gọi người."

"Đại cữu nãi nãi?" Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, trước đây nguyên thân rất ít đi về phía trong thôn, mấy người 'thân thích' này lại gần như là chặt đứt việc lui tới, cho nên đối với mấy người gọi là họ hàng thân thích, Hàn Hàn nửa phần ký ức cũng không có.

"Chính là đại tẩu ta." Ngô Mặc thị vội vàng giải thích, có chút lúng túng, không ngờ thân thích đã chặt đứt đường lui tới lại có một ngày có thể qua lại, vì vậy bà chưa từng đề cập đến mấy người họ hàng này cho Hàn Hàn, Hàn Hàn không biết cũng đúng. Cũng không biết đại tẩu có suy nghĩ gì nhiều hay không, nghĩ như vậy, nghiêng đầu nhìn qua, thấy vẻ mặt đại tẩu nhà mình vẫn tràn đầy ý cười, lúc này mới thở ra một hơi.

Bây giờ Hàn Hàn mới phản ứng được, con bà nó đại ca là Mặc lão đại, người này con là bà nó đại tẩu, không phải là nhà Mặc lão đại à?

Có nhận thức này, đối với phụ nhân cười tục tằn kia nàng càng không có nửa phần thiện cảm, thế nhưng nàng nhất thanh nhị sở nhớ tới lúc trước ở nhà thôn trưởng, người gọi là Mặc lão đại kia theo mọi người cùng nhau định lừa gạt mình, nào có nửa phần bộ dáng cữu gia gia.

Sau đó nàng vẫn lưu ý đến, lúc ra ngoài tìm hiểu một chút, mới biết thì ra Mặc lão đại lại có thể chính là cữu gia gia của mình, lúc đó sau khi nghe thấy tin tức này, thiếu chút nữa nôn đến chết, tại sao mình có cả một đồng thân thích máu lạnh cực phẩm thế chứ!

Mặc lão đại gia không biết Hàn Hàn nghĩ cái gì, chỉ nhìn vẻ mặt tươi cười dịu dàng ngại ngùng của Hàn Hàn, một bộ dáng chán chừ xấu hổ, trong lòng bắt đầu tính toán, cho dù nàng có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một đứa bé gái mồ côi không có cha mẹ, trong nhà không nam nhân nâng đỡ, sau này không phải cần dựa vào nhà mình là thân thích mới được sao?

Nghĩ như vậy, cơ thể lập tức ngồi thẳng dậy, chỉ còn chờ Hàn Hàn qua đây nói chuyện.

"Đại cữu nãi nãi ạ?" Hàn Hàn chớp mắt, có chút ngạc nhiên cười nói, "Nhiều năm qua, trong nhà cũng không có thân thích nào lui tới, không ngờ đại cữu nãi nãi lại đột nhiên qua đây, nhất thời ta không kịp phản ứng, cữu nãi nãi người cũng đừng trách."

Có chuyện tới đây muốn cầu xin mình, còn bày ra dáng vẻ trường bối, hừ, người là Bồ Tát thì người khác đều được cúng bái!

Mạc lão đại gia sừng sốt, không ngờ Hàn Hàn lại đột nhiên nói như vậy, trên mặt hơi đỏ lên, ngượng ngùng cười: "Xem cái miệng nhỏ nhắn của nha đầu người gì cũng nói được, lại nói tiếp, ta và cữu gia gia người thế nhưng mỗi ngày đều nghĩ đến người đấy, ai biết ngày lễ ngày tết lại không thấy người thăm viếng, ta và cữu gia gia người cũng không phải là người không có đầu óc, cữu gia gia người lại nhớ tới thân thể của nãi nãi của người, cho nên gấp gáp kêu ta qua đây nhìn xem thế nào." Lại quay đầu nhìn Ngô Mạc thị, "Đại ca của người chỉ có một người muội muội là người, không nghĩ cho người thì nghĩ cho ai đây?"

Ngô Mạc thị thẳng gật đầu: "Nếu như vẫn ở nhà chắc chắn đại ca sẽ chiều có ta, chỉ là từ khi gia gia cùng phụ thân của Hàn Hàn mất đi, suốt ngày đi giặt quần áo cho nhà người khác, cũng không dư ra thời gian rảnh rỗi qua thăm đại ca, năm nay thân thể của đại ca vẫn khỏe chứ."

"Khỏe gì chứ, bản thân đã lớn tuổi như vậy rồi, cũng chỉ là chống đỡ lại chút hơi thở mà thôi." Mạc lão đại gia nói xong ánh mắt lại chuyển lên người Hàn Hàn, "Nghe nói nha đầu Hàn Hàn có tiền đồ, đại ca người cả ngày giống như đều vui mừng, nói là người có chỗ dựa vào, hẳn cũng yên lòng."

Ngô Mạc thị nghe mà vành mắt đỏ lên, "Vẫn là đại ca lo lắng ta."

Hàn Hàn bĩu môi, cũng chỉ có nãi nãi tâm địa thiện lương tin một đồng chuyện ma quỷ này! Thực sự lo lắng thì sao mấy năm nay đều không thấy tới cửa nhìn một lát?

Lười nghe tiếp, "Nãi nãi, người và cữu nãi nãi trò chuyện trước đi, con còn có chút việc đi ra ngoài trước." Nói xong chuẩn bị đi ra ngoài.

"Ồi, nha đầu Hàn Hàn." Vừa thấy Hàn Hàn muốn rời đi, Mạc lão đại gia lập tức nóng nảy, chuyện chính sự mình còn chưa nói đâu, sao lại có thể đi rồi?

Hàn Hàn dừng chân xoay người lại, nháy mắt mấy cái: "Làm sao vậy đại cữu nãi nãi?"

"Không, khó có được lúc gặp người một lần, cho nên ta muốn cùng người làm nhảm vài chuyện." Thấy Hàn Hàn dừng chân, Mạc lão đại gia thở hắt ra, "Nghe nói người đang làm chỗ hai mươi mẫu đất kia, đã quen thuộc chưa vậy?"

"Vâng, tạm được, cũng không cần ta làm việc, đã mượn thêm người, ta chỉ cần quan sát xung quanh một lát là được." Hàn Hàn xoay người ngồi ở trên giường, híp mắt cười nói.

"Người một tiểu cô nương trong nhà, bình thường cũng đủ bận rộn rồi, đâu có lòng mà trông nom đến chứ, lỡ may có một nơi không làm chu đáo, khiến Tào chương quý sinh khí không cho người quản sự nữa, thì cuộc sống của người và nãi nãi người sau này phải làm sao bây giờ? Theo ta, phải tìm một người đáng tin cậy và có kinh nghiệm giúp người cùng nhau quản mới được, người nói thế này có đúng không, đại muội tử?" Mạc lão đại gia vừa nói vừa nhìn về phía Ngô Mạc thị.

Ngô Mạc thị đầu hiểu cái này, chỉ cảm thấy Mạc lão đại gia một lòng vì Hàn Hàn, trong lòng vui mừng, dù sao cũng là người trong nhà, mặc dù chặt đứt qua lại nhiều năm rồi, nhưng huyết thống thân tình là không đứt được, cười cười gật đầu: "Tâu và đại ca thấy nhiều, giúp nha đầu Hàn Hàn tính kế, cũng không thể khiến cho Tào chương quý sinh khí được."

"Hẳn là đại cữu gia gia cũng chính là muốn như vậy, nếu không phải là người trong nhà thì làm sao có thể mặc kệ nhìn người thân chịu thiệt chứ." Mạc lão đại gia nói xong thẳng thất lung lên, "Ta và đại ca người đã thương lượng, thì ra là con trai lão nhị đã làm hai năm quản sự ở trong nhà đại quan kinh thành, nếu không phải là ép buộc nhà lão nhị trở về gấp sinh con, hẳn tại không chừng cũng đã là người làm trong chốn quan trường rồi. Tuy nói ở nhà nhàn rồi hai năm, thế nhưng toàn thân khí thế kia lại không kém, đến lúc đó giúp Hàn Hàn quản lý những chuyện cá nhân ấy, bảo đảm không có ai dám có tâm tư bất chính. Hẳn lại là cậu của Hàn Hàn, luận về quan hệ chính là họ hàng, tuy nói quản lý hai mươi mẫu đất không phải là việc lớn gì, nhưng sau này không phải còn có cái mà nông trường đó sao? Đến lúc đó nói hẳn cùng nhau trông coi, vừa tiện nghi lại bớt lo, thật tốt!"

Mặc dù Ngô Mạc thị thiện tâm, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, lời này nói thật dễ nghe, muốn cho hẳn quản lý, sau này Hàn Hàn còn làm chuyện gì? Nghe đại tâu nhà mình nói xong nhìn mình, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, cúi đầu: "Những chuyện này thật sự ta cũng không hiểu, các người thương lượng xem đi." Nói xong đứng lên lấy giày đến khâu.

Ngô Mạc phản ứng thị như thế trái lại lại ngoài dự liệu của Hàn Hàn, vốn tưởng rằng nãi nãi là một người tâm thiện lỗ tai mềm, không ngờ cũng hoàn toàn không đúng, nhưng mà ngược lại như vậy rất tốt, bằng không nếu như nãi nãi giúp Mạc lão đại gia đứng về một bên, mình thật đúng là phải suy nghĩ nhiều về cách ứng phó như thế nào.

Mạc lão đại gia cũng không ngờ là Ngô Mạc thị đột nhiên vung tay bỏ mặc.

Trước đây lúc ở nhà làm cô nương, cô em chồng nhà mình là người mềm lòng nhất, chính mình nói cái gì liền làm cái nấy, tại sao khoảng mười năm không gặp, tính tình đã thay đổi rồi? Sớm biết như vậy, mình đã trực tiếp đi tìm Mạc Hàn Hàn, còn phải tới bởi nàng nói chuyện nửa ngày, còn liên lụy đến một rổ trứng gà nhà mình nữa chứ?

Nhất thời cảm thấy có chút thua thiệt, tức thì cũng không biết nói cái gì cho tốt, lại đưa ánh mắt nhắm ngay vào trên người Hàn Hàn, trên khuôn mặt béo

trắng ngây ngốc nặn ra một chút nụ cười ôn hòa: "Hàn Hàn à, cứ nài nài ta thế nhưng một lòng suy nghĩ vì ngươi, nhị cữu cữu ngươi lại biết quản lý người khác, còn có thể biết ký sổ sách, có hẳn giúp đỡ ngươi, sau này ngươi tiết kiệm được bao nhiêu công sức đấy?"

Hàn Hàn đang muốn trả lời, đã thấy Mộ Dung Ý vén màn cửa tiến vào, con ngươi đen nhánh hẹp dài nhìn chăm chăm vào Mạc Hàn Hàn: "Cái gì nhị cữu cữu? Thân thích của ngươi không phải đã chết hết rồi sao? Sao lại đột nhiên nhảy ra người thân thích này nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Trai Cò Tranh Đoạt

Editor : Ôp

Hàn Hàn không nghĩ đến việc Mộ Dung Ý lại đột nhiên tiến vào, càng không nghĩ tới cái miệng nhỏ nhắn này bình thường không nói tiếng nào nhưng lúc này lại khạc ra những lời châm chọc như vậy, nhin không được, "Phốc" một tiếng cười ra.

Khỏe mắt nhìn sang, thấy trên khuôn mặt béo của vợ Mạc lão đại lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng là đen xì, đôi mắt hung hăng nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Ý, hiển nhiên là bị chọc tức không nhẹ.

Tránh trước lúc bà ta phát hỏa, nàng nhanh chóng nhảy xuống từ trên giường, ôm thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý vào trong ngực, trong miệng nhẹ trách mắng một tiếng: "Không được nói bậy. Đại cữu nài nài đại nhân đại lượng nghe nói như thế sẽ không tính toán với đệ, nếu như đôi là mấy kẻ tiểu nhân thích so đo tính toán, thì không biết tìm bản phối nạt mắng đệ đến mức nào đâu, đến lúc đó nếu bị thua đau, tỷ không cho khóc đâu đấy." Lại quay đầu nhìn về phía vợ Mạc lão đại, áy náy cười, "Đệ ấy là tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói bậy bạ vui đùa thôi. Cũng là vì vài ngày trước bị nhị thẩm của ta dọa, cứ nài nài ngàn vạn lần không nên để tâm đến lời của hắn."

Bị Mạc Hàn Hàn ngăn cản như thế, vợ Mạc lão đại tuy rằng có hỏa khí nhưng lại không thể phát ra, cuối cùng "rầm rì" một tiếng: "Tuy nói là đứa nhỏ, có thể nói lung tung nhưng cũng cần phải chú ý một chút mới được, bằng không truyền ra ngoài, còn tưởng rằng trong nhà kiểm được tiền liền xem thường họ hàng, không cho thân thích tới cửa." di.e.n.,da/nmlq.donnn

Ngô Mạc thị đang khâu đế giày, nghe lời này ngẩng đầu lên: "Nếu như không cho thân thích tới cửa, thì sao đại tẩu tử có thể ngồi ở đây mà nói chuyện? Lúc đứa nhỏ Thanh Phong này tới nhà, ta bị bệnh không xuống giường được, cũng không thấy thân thích trong họ hàng tới thăm, cảm thấy nhà của chúng ta không có thân thích thật không sai, nhưng nếu lời này truyền đi, người khác nghe thấy cũng không biết sẽ nghĩ gì."

Con người đều có điểm mấu chốt, điểm mấu chốt của Ngô Mạc thị chính là Mạc Hàn Hàn cùng Thanh Phong, bà tốt bụng hiền lành nhưng không đại biểu việc bà ngu muội, huống chi cho dù là là người ngu ngốc thì trong khoảng thời gian mười năm không người hỏi thăm cuộc sống cũng có thể phân biệt rõ ai thân ai gần.

Việc bà bây giờ qua lại với những người thân thích này chẳng chẳng qua chi vì lo lắng Hàn Hàn sau này có chuyện có thể có chỗ dựa vào. Nhưng nếu như những người này qua đây là muốn bắt nạt bọn tỷ đệ Hàn Hàn, bà là người đầu tiên đứng ra ngăn cản.

Không ngờ Ngô Mạc thị lại đột nhiên nói ra một phen như vậy, mặt của vợ Mạc lão đại trong nháy mắt đỏ lên, khí thế nói chuyện với Mạc Hàn Hàn nắm chắc là bởi vì bà tự hiểu mình là một trường bối, cho dù tiểu nha đầu này nghe không vui thì cũng phải nhịn, nhưng nếu như người nói chuyện là Ngô Mạc thị thì lại không giống nhau, dù sao đã nhiều năm như vậy, chính mình khuyến khích Mạc lão đại không cần quan tâm đến một nhà cô em chồng này, là mình đuối lý trước, nếu như lời này truyền đi chính là đại tẩu không khoan dung cho cô em chồng ở góa, chuyện này thật sự là rất bề mặt.

Khó có lúc thấy Ngô Mạc thị mạnh mẽ thế kia, Hàn Hàn ngoan ngoãn lui ở một bên ôm Mộ Dung Ý giả vờ là vật trang trí, khỏe miệng hàm chứa nụ cười, một đôi mắt đen to lúng liếng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang biến sắc kia của vợ Mạc lão đại chỉ cảm thấy thật thú vị, trong lòng suy đoán không biết kế tiếp bản thân mình nên nói chuyện với đại cữu nài nài này thế nào đây.

Mộ Dung Ý vừa muốn nói cái gì đó, liền cảm thấy lòng bàn tay bị người捏o捏o, quay đầu, Mạc Hàn Hàn nhìn về phía hắn nháy mắt mấy cái, con ngươi hẹp dài thâm trầm, nghiêng đầu đi, vừa muốn sờ miệng một lần nữa nhưng lại đóng lại.

Mạc Hàn Hàn mỉm cười nhìn vợ Mạc lão đại, chỉ thấy thời gian như ngừng lại, vợ Mạc lão đại liền điều chỉnh tốt sắc mặt, khôi phục vẻ mặt yêu thương: "Nghe đại muội tử nói này, chính là trong lòng oán giận ca ca ngươi sao? Hắn cũng không phải là không muốn đến, chỉ là hắn cũng đau ốm nặng nề mãi, cho nên mới không đi được. Không nói cái khác, chỉ nói việc lần này ta tới đây, không phải là vì Hàn Hàn nhà chúng ta suy nghĩ à, nếu không ta cũng không cần khuyên bảo nhị cữu cữu nàng về đây quản sự mà không làm quản sự ở kinh thành sao, ngươi nói có phải hay không?"

Hàn Hàn nghe xong, trong lòng nhin không được tán thưởng một phen, nghe qua mấy lời này, không chỉ giải thích vì sao không đến thăm nài nài của mình, còn đem đề tài quay lại điểm ban đầu, mình và nài nài còn phải nhớ lấy ân tình của bà ta, quả nhiên là lão bà đã thành tinh!

Chỉ là, Hàn Hàn cũng không quan tâm bộ dáng kia của bà ta, trên mặt bày ra một biểu tình khó xử: "Lời này của Đại cữu nài nài đương nhiên là có lý, thế nhưng hôm qua Ngô đại gia tới tìm ta, nói muốn đem vị trí quản sự này cho Ngô đại ca, không được cho người khác."

"Người đáp ứng rồi?" Vợ Mạc lão đại lập tức cả kinh, trong mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Hàn.

"Không."

"Vậy thì tốt." Vợ Mạc lão đại thở ra một hơi.

"Thế nhưng, Ngô đại gia nói hần là trường bối, đều là người trong nhà, ta chỉ cần nghe hần an bài là tốt rồi." Hàn Hàn nói mắt cũng không chớp, ừ, mình cũng không tính là nói dối, mặc dù lời này Ngô đại gia chưa nói ra, nhưng chung quy cũng chính là ý tứ này.

"Ngoài năm đời rồi, hần tính là thân thích cái gì chứ!" Vợ Mạc lão đại không được bình tĩnh, mục đích mình tới đây chính là vì muốn cho lão nhị cái vị trí quản sự, mặc dù hiện tại hai mươi mẫu đất kia không béo bở gì, nhưng sau này nếu có cả nông trường nữa, thì không phải món béo bở lớn sao?

Mắt nhìn vị trí tốt như vậy sắp bị người khác hoành đao cướp đoạt, bà có thể không vội sao?

Nói xong, lại cảm thấy mình quá kích động, dịch dịch mông "khụ" một tiếng, "Hàn Hàn à, Ngô Xuân Sinh kia nói chuyện người cũng không thể tin tưởng được, hần là người mất tâm rỗng, ăn trong bát nhìn trong nồi lòng tham không đáy, số ruộng đất này nếu như thật sự giao vào trong tay mấy kẻ nhà Ngô Phong, không quá nửa năm, số hoa màu kia không vào túi của bọn chúng thì ta theo họ của hần." di.e,n,,da/nnlq.donnn

"Ồ, lời này của cữu nãi nãi thế nhưng ta lại không thích nghe, cái gì gọi là ăn trong bát nhìn trong nồi? Chính là người muốn có họ của nhà chúng ta, cũng chỉ sợ là gia gia hần cũng không đồng ý đâu."

Nữ tử cổ đại xuất giá tòng phu, gả nhập phu gia, liên quan phu họ (*), lời này nói có thể xem là giết chế tâm tư khác.

(*)Ý là nữ tử đã xuất giá thì phải theo chồng, vào cửa nhà chồng thì phải theo họ của chồng.

Vừa nghe thấy giọng nói này, trong mắt Hàn Hàn xẹt qua một tia vui vẻ, mình đang suy nghĩ làm thế nào để cho bọn họ chống đối nhau đây, không ngờ vợ Ngô Phong lại tới, xem ra ông trời cũng giúp mình nha.

Vốn là vợ Ngô Phong ở nhà nghe Ngô đại gia nói chuyện một phen, cảm thấy sau này nếu Ngô Phong muốn được làm quản sự sớm hơn một chút thì còn phải dựa vào Hàn Hàn, cho nên mới xách chút đồ qua đây nhìn xem, tiện đường tìm cách nói ra sao, không ngờ mới vừa vào đến viện liền nghe thấy tiếng Mạc lão đại gia ở trong phòng gây xích mích ly gián, hỏa khí lập tức bốc lên đầu, nhin không được sáng giọng.

Vợ Mạc lão đại cũng không ngờ lời nói của mình cứ như vậy lại bị đối phương nghe thấy, hơn nữa đối phương còn nói những câu khó nghe như vậy, thoáng chốc trở nên vừa thẹn vừa giận, một hơi nghẹn ở ngực, thiếu chút nữa không thở nổi.

Trùng trùng nhìn vợ Ngô Phong đang nhắc mình tiến vào: "Lời này mà người cũng có thể nói với trường bối sao hả? Ta cũng đang muốn đi hỏi xem nhà của Ngô Xuân Sinh quản gia kiểu gì đây!"

Trong tay vợ Ngô Phong cầm một cân bột mỳ để lên trên bàn, hừ một tiếng: "Còn chưa cùng họ với với nhà chúng ta, đã nghĩ quản chuyện Ngô gia chúng ta, tay chân cữu nãi nãi bà thật đủ dài! Nếu nãi nãi bảo ca nhà ta không quản gia cũng sẽ không khuyến khích chúng ta ở sau lưng người khác nói bậy, nếu không chẳng lẽ muốn làm thiệp cho nam nhân nhà có tài sản."

Vợ Ngô Phong một chút cũng không sợ bà ta, lời này nếu để cho gia gia bảo ca nghe thấy, không chừng còn nói khó hơn nghe so với nàng.

"Người nói ai phải đi làm thiệp? Người đúng là đồ đĩ không biết xấu hổ, người nói rõ cho ta!" Vợ Mạc lão đại vỗ bàn, hai mắt tức giận đến đỏ bừng, thờ hồn hèn không ngừng.

"Đã muốn theo họ nam nhân khác, không phải làm thiệp thì làm cái gì? Chắc chắn, còn không biết xấu hổ mắng người khác là đồ đĩ, thực sự là vừa ăn cướp vừa la làng!" Vợ Ngô Phong khiêu trợn mắt trở lại.

"Xem ta có xé nát cái miệng thú vị của nhà người hay không!" Vợ Mạc lão đại giãy giụa bò xuống từ trên đầu giường muốn bắt lấy vợ Ngô Phong.

Mặc dù vợ Ngô Phong không dám trực tiếp cùng bà ta động thủ —— dù sao đối phương là trường bối, nếu động thủ nàng sẽ không có lý lẽ bào chữa, nhưng cũng không phải người dễ chọc, một bên lui về tìm chỗ trốn, một bên ồn ào: "Đã muốn làm như vậy, còn sợ người nói gì sao, chúng ta ra ngoài nhớ mọi người bình luận phân xử, nghe xem ta nói có đúng hay không."

Mộ Dung Ý núp ở trong lòng Hàn Hàn, chân mày nhỏ hơi nhướn lên, trong mắt xẹt qua một đạo không kiên nhẫn, khoát tay, chén sứ thô đựng nước trà trên rơi xuống mặt đất, tiếng "loảng xoảng choeng" vang lên, dọa người trong phòng nhảy dựng, sau đó lại nghe thấy giọng nói non nớt âm trầm của Mộ Dung Ý xẹt qua bên tai: "Muốn âm ỉ thì cút ra ngoài âm ỉ!"

di.e,n,,da/nnlq.donnn Hàn Hàn "khụ" một tiếng: "Đại phu nói thân thể nãi nãi ta mới tốt hơn một chút, lúc tỉnh dương không được âm ỉ, nếu không hay là đại tẩu từ cùng cữu nãi nãi trở về thương lượng một phen xem cuối cùng nên dành vị trí quản sự cho ai, thương lượng xong rồi thì đến nói cho ta. Ta dạo này đang rất bận rộn, cũng không giữ hai vị lâu được."

Vợ Mạc lão đại và vợ Ngô Phong mặc dù không cam lòng, nhưng cũng biết nếu ở nhà người khác mà âm ỉ sẽ không có hình dáng, phần hận trùng liếc nhau một cái, mỗi người đều lên tiếng gọi với người trong phòng, "Đại muội tử, hôm khác chị dâu trở lại thăm người, hôm nay về trước." "Hàn Hàn nha đầu à, bột mỳ trên bàn kia chính là mẻ mới xay ở trong nhà ta, hấp màn thầu là ăn ngon nhất, nếu ăn xong rồi, chị dâu sẽ lấy thêm một chút qua đây cho người." Sau đó cùng xoay người lại hùng hù hỏ hỏ đi ra ngoài.

Trong phòng thanh tĩnh, Hàn Hàn mới nhìn Mộ Dung Ý cái mũi nhỏ giáo huấn: "Đệ tên nhóc bại gia chi tử này, trong phòng nhiều đồ dùng không dễ vỡ như vậy, vì cái gì mà lại là cái bát chứ, nếu không còn bát nữa, để xem sau này đệ ăn cơm dùng cái gì!" Mặc dù cái bát không đáng giá hai đồng, nhưng mà thói quen động một chút là ném cái này hất cái kia lại không tốt, nhất định phải khuyên hấn bỏ đi!

Mộ Dung Ý xem thường liếc mắt nhìn Hàn Hàn, thân thể nhỏ xoay xoay từ trong ngực nàng trườn xuống: "Keo kiệt!" Trước đây mình còn vứt những thứ quý báu hơn nhiều, nếu như cho con nhóc này biết, còn không đau lòng đến chết.

"Cái gì keo kiệt, đây là tỷ dạy bảo đệ phải biết tiết kiệm tài nguyên, có hiểu hay không hả!" Trán Hàn Hàn chảy xuống vài vạch đen, đứa nhỏ hung dữ này làm sao mà luôn không nhìn thấy ý tốt của người ta như vậy chứ!

Tất nhiên là Mộ Dung Ý không để ý tới nàng, vừa ra khỏi cửa thì khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt âm trầm xuống: "Ám Tam "

"Chủ tử" Ám Tam cúi đầu đứng ở trước người Mộ Dung Ý, vụ tranh cãi trong phòng vừa rồi đương nhiên hấn cũng nghe được, biết chủ tử nổi giận, sống lưng dần trở nên lạnh lẽo, thay hai thôn phụ vô tri kia mặc niệm.

"Còn kẻ nào đến tìm phiền phức nữa, thì nguoi cứ trực tiếp giải quyết, không cho bọn họ phiền Hàn Hàn."

"Dạ" Ám Tam cúi đầu đáp một tiếng, "Thuộc hạ đi làm liền."

"Lưu lại mạng." Hoi trầm tư một chút, Mộ Dung Ý bổ sung, cũng không phải hấn tốt bụng, mà là ngôi làng này không thể so sánh với kinh thành, lại càng không thể so được với giang hồ, nếu có một người ở đây chết đi thì nhất định sẽ khiến cho mọi người quan tâm, lỡ may liên lụy đến Hàn Hàn sẽ không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cơ Hội Mới

Editor: Ôp

Ngày hôm sau, Hàn Hàn nghĩ muốn làm cơm cho Tiêu Nguyên Bồi theo ước định, sau khi đốt tốt số chậu than ở trong căn phòng mới liền lái xe mang theo Mộ Dung Ý cùng đi trên trấn.

Tới từ lâu Như Ý, đánh xe bò để ở sau cửa rồi tiến vào trong viện, đi qua cổng tò vò (1), vừa mới bước vào sảnh trước, liền thấy Tiêu Nguyên Bồi đang ngồi ở trên băng ghế trong phòng khách lộ đầu ra ngoài cửa thỉnh thoảng nhìn xung quanh, Đông Thanh đứng ở một bên an ủi hấn: "Công tử đừng vội, còn một canh giờ mới đến trưa, có lẽ lát nữa Mạc cô nương sẽ đến."

(1) Cổng có hình vòm. Hình ảnh

Tiêu Nguyên Bồi nắm ly trà trên bàn lên uống một ngụm nước: "Ta đã đói bụng nửa ngày rồi, có thể không vội sao?"

Khỏe miệng Đông Thanh co gập, vì toàn ăn buổi trưa bữa cơm này, từ sáng công tử cũng không ăn bất cứ thứ gì, có thể không đói sao? Nói lúc trước, mặc dù trước đây công tử cũng rất thích ăn, thế nhưng cũng không đến mức vì ăn một bữa cơm mà đến nông nổi để bụng đói, chẳng lẽ Mạc cô nương kia nấu ăn còn ngon hơn cả ngự trù trong cung?

Lắc lắc đầu, khỏe mắt nhìn sang thấy Hàn Hàn dắt Mộ Dung Ý đi từ sau đường tới, ánh mắt lập tức sáng lên: "Công tử, Mạc cô nương tới."

Tiêu Nguyên Bồi quay đầu, nhìn thấy Hàn Hàn trong nháy mắt nhảy ra ánh sáng kinh hi, khuôn mặt tròn tròn thịt trong nháy mắt cười thành một đóa hoa, điên cuồng điên cuồng chạy tới: "Hàn Hàn, nguoi tới rồi?"

Mặt Mộ Dung Ý tối sầm, thân thể nhỏ đi lên trước một bước, đứng ở giữa Hàn Hàn và Tiêu Nguyên Bồi, cảm nho nhỏ hơi nâng lên: "Nói lời vô nghĩa!"

Tiêu Nguyên Bồi ghen hòng, cúi đầu liếc mắt nhìn Mộ Dung Ý chỉ cao đến bắp đùi mình, liền thấy đứa nhỏ dài tình xảo ngọt ngào trước mắt, cặp lông mày nhỏ hơi nhíu lại, mắt to hẹp dài chậm rãi liếc mình, trong mắt xẹt qua một tia khinh thường.

Rõ ràng là thân thể nhỏ nhỏ, nhưng thoát nhìn lại có một loại khí thể nhìn xuống chúng sinh. di.e,n,,da/mlq.đonm

Tiêu Nguyên Bồi nháy mắt mấy cái, hoài nghi có phải mình bị đói đến chóng mặt hay không, sao có thể nhìn thấy khí thể của người bệ trên mới có ở trên người một đứa nhỏ chứ, loại ý nghĩ này cũng chỉ là một cái chớp mắt mà qua, đã bị giọng nói thanh thúy của Hàn Hàn kéo trở về: "Nguoi chờ ta ở chỗ này từ sáng sớm sao?"

Tiêu Nguyên Bồi ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Hàn Hàn nghi vấn nhìn mình, trên mặt một [\[1\]](#), gật đầu, nuốt miệng nước bọt: "Cái đó, chúng ta hẹn ước hôm

nay người phải nấu cơm cho ta."

"Cho nên người đến chờ từ sớm?" Hàn Hàn không nói gì, người này thật sự là cuồng ăn!

Tiêu Nguyên Bồi gật đầu: "Đúng vậy."

"Người không ăn điểm tâm?" Nghĩ đến mấy lời mới nghe thấy lúc mình vừa vào, Hàn Hàn càng không còn gì để nói, tên ăn hàng này thoát nhìn không giống là người sẽ bạc đãi chính mình nha, sao có thể vì muốn ăn nhiều một chút lại có ý đối bụng đây?

"Ăn cơm người làm, ăn đồ đầu bếp ở đây làm không có khẩu vị." Mắt Tiêu Nguyên Bồi tròn vo nhìn Hàn Hàn, trả lời tương đối thành khẩn.

Hàn Hàn nhìn Tào chương quỹ đứng trước quán, bây giờ ở đại sảnh không có khách, giọng nói tên ăn hàng này cũng không nhỏ, lời nói vừa rồi Tào chương quỹ khẳng định sẽ nghe thấy. Nhịn không được khoe miệng giết giết, mẹ nó, ngay trước mặt chương quỹ quán người ta, hạ thấp đầu bếp quán người ta, như vậy thực sự được chứ?

Hiển nhiên là Tiêu Nguyên Bồi không nghĩ nhiều như vậy, nhìn thấy Hàn Hàn chẳng khác nào nhìn thấy mỹ vị ngon miệng trong bữa tiệc lớn, lúc này chính là do đói đến khó chịu, đầu quan tâm việc người khác nghĩ cái gì, thấy Hàn Hàn không có hỏi gì, lập tức nheo lại đôi mắt to tròn: "Hàn Hàn, buổi trưa hôm nay chúng ta ăn cái gì đây?"

Hàn Hàn thu hồi ánh mắt, liền thấy Tiêu Nguyên Bồi chờ mong nhìn mình chăm chăm, khuôn mặt trắng nõn tinh tế tròn tròn hợp với đôi mắt lấp lánh, nhìn thế nào cũng nghĩ đến một con chó trắng đang mở miệng chờ cho ăn, im lặng đảo đảo mí mắt: "Người đi vào trong phòng chờ đã, lát nữa ta làm xong sẽ bụng qua cho người, chắc chắn là món người chưa từng ăn."

"Tốt!" Tiêu Nguyên Bồi chỉ chờ những lời này của Hàn Hàn, nghe nói thế nhếch miệng cười, lộ ra hai hàng răng trắng bóc, vội vàng mang theo Đông Thanh chạy "bình bịch" đi lên trên lầu, đi đến trên lầu hai vẫn không yên lòng quay đầu lại căn dặn: "Người nhanh một chút nhé, ta còn ở chỗ gian phòng kia chờ người."

die,n,da/nnlq.donnn "Được, người chờ chút." Hàn Hàn im lặng phát tay một cái, nhìn Tiêu Nguyên Bồi dẫn Đông Thanh tiến vào trong phòng, thu hồi ánh mắt, cúi đầu đưa tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý: "Tiểu Phong Phong, đệ đi lên trên cùng nhau chờ với Nguyên Bồi ca ca có được không, lát nữa tỷ sẽ qua sau."

Tay Mộ Dung Ý chụp được tay nhỏ đang làm loạn trên mặt mình, con người đen nhánh trầm trầm: "Ta đi hậu viện hít thở không khí." Xoay người đôi chân bước nhỏ rời đi. Muốn hấn đi bồi kẻ ăn hàng kia, nằm mơ!

Hàn Hàn không nói gì nhìn trời, đứa nhỏ này hình như ngoại trừ mình ra, thì không thích tiếp xúc cùng những người khác. Chẳng lẽ đây là cái gọi là "tình huống chim non"? Bởi vì sau khi mình cứu hấn trở về, người hấn nhìn thấy lần đầu tiên chính là mình, cho nên chỉ ở gần mình?

Tiếp tục như vậy thì không thể được, lỡ may thành người mắc chứng tự kỷ sẽ không tốt, phải nghĩ biện pháp giúp hấn dung nhập với người chung quanh mới được.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe tiếng bước chân phía sau truyền đến: "Hàn Hàn cô nương, lão hủ có chuyện muốn cùng cô nương thương lượng một chút, không biết cô nương có thời gian hay không?"

Hàn Hàn xoay người, liền thấy Tào chương quỹ dừng lại đứng cách mình hai thước, một đôi mắt trung hậu hòa nhã nhìn mình chăm chăm.

Ấn tượng của Hàn Hàn đối với Tào chương quỹ là vô cùng tốt, mở ra một tủ lâu lớn như vậy, một chút đáng về kiều ngạo cũng không có, hơn nữa lại chiều cổ đến mình rất nhiều, tuy nói là cùng hợp tác với mình, nhưng lúc chung sống một chút cũng không giống với người làm ăn, càng giống như một trưởng bối hiền lành.

Nếu như không phải thân phận này của mình là một đứa bé gái mồ côi sống ở sơn thôn, gia thế một hai rõ ràng, quả thực khiến nàng hoài nghi có phải là có người phía sau có ý giao phó Tào chương quỹ chiều cổ mình hay không.

Bởi vậy, đối Tào chương quỹ, đáy lòng Hàn Hàn vẫn luôn là cảm kích, thấy ông hỏi, vội vàng đáp: "Có thời gian, không biết Tào chương quỹ có chuyện gì?"

Tào chương quỹ xoay người lại dặn tiểu nhị phía sau: "Ta và Mạc cô nương vào trong có chuyện muốn nói, người gọi Mi Nương qua đây giúp đỡ xem xét một chút."

Hàn Hàn kinh ngạc, lúc trước mua Mi Nương, vì vì trong nhà mình không có chỗ ở, không tiện mang về, khi đó mới nhờ vả Tào chương quỹ giúp một tay, thuận tiện để cho Mi Nương học tập một ít. Không ngờ Tào chương quỹ đối với Mi Nương coi trọng như vậy, còn là bộ dáng rất yên tâm..

Tào chương quỹ đương nhiên cũng nhìn ra nghi hoặc của Hàn Hàn, vừa mang theo Hàn Hàn đi vào trong, vừa cười giải thích: "Đứa nhỏ Mi Nương này trước kia theo cha của nàng ở đây mấy ngày, là một nha đầu thông minh hiểu thuận, không ngờ đột nhiên lại xảy ra tình huống xấu, cha của nàng mất đi, ta cũng không có gì hay để giúp đỡ nàng, nên cho nàng đi theo đệ ý ghi chép, có một sổ trưởng thì sau này cũng không đến mức chết đói, cô nương cũng có người trợ giúp." die,n,da/nnlq.donnn

Không ngờ Tào chương quỹ là người tốt bụng như vậy, lại thông suốt thế kia, vậy mà biết mình cần giúp đỡ, Hàn Hàn nhất thời đến không biết nên nói cái gì.

Tiến vào nội đường, Tào chương quỹ liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái, cười nói: "Cô nương cũng không cần phải kỳ quái, lão hủ mở tửu lâu này đã mười mấy năm, gặp qua vô số người, mặc dù không thể nói nhìn nhiều người hiểu rõ tất cả, nhưng cũng có thể thấy rõ một hai. Từ lúc lần đầu tiên ta thấy cô nương, liền biết cô nương là người xuất sắc hơn thế phải không, tửu lâu này sợ chẳng qua cũng chỉ cho cô nương một ván cầu, chắc hẳn sau này cô nương có tính toán xa hơn, cần trợ thủ hiếm có cũng không tính là kỳ quái."

Theo Tào chương quỹ cùng nhau ngồi xuống, nghe Tào chương quỹ nói như vậy, tâm trạng Hàn Hàn cũng thoải mái hơn, nếu như đối phương không phải là người có con mắt tinh đời, cũng không đến mức làm ra một tửu lâu xuất sắc như vậy, bị hắn xem thấu, cũng không oan. Nhịn không được cười rõ lên: "Tào chương quỹ quá khen, chẳng qua là ta nghĩ muốn có một chỗ ngồi trên trần mà thôi."

Tào chương quỹ cười cười, nếu như không phải chủ tử phái người mang đến tin tức, làm sao hắn có thể nghĩ đến một tiểu cô nương tuổi còn trẻ như vậy lại có quyết đoán lớn như thế, nghĩ đến phân phó của chủ tử, thần sắc nghiêm chỉnh hơn: "Hôm nay ta mời cô nương qua đây, chính là muốn nói một chút về chuyện của tương lai."

Thấy Tào chương quỹ nói nghiêm túc, Hàn Hàn cũng thu lại vui cười trên mặt: "Tào chương quỹ mời nói."

"Cô nương có lẽ không biết, tửu lâu Như Ý này của ta cũng không phải là một tửu lâu riêng biệt, mà chỉ là một nhánh trong rất nhiều tửu lâu khác, người sau lưng những tửu lâu này, mới là lão bản chân chính của tửu lâu."

Đối với điểm này, trái lại Hàn Hàn đã nghĩ đến, mặc dù cổ đại không có hệ thống dây chuyền, thế nhưng mở ra mấy cửa hàng chi nhánh cũng không hiếm lạ, chỉ là bởi vì truyền tin và giao thông bất tiện, nên chi nhánh đó có khu vực hạn chế, cũng không thể giống như đại lý ở hiện đại mở ra khắp cả nước thậm chí là cả thế giới.

Tửu lâu Như Ý ở trấn Trầm Thước làm ăn hưng thịnh như vậy, có một hai chi nhánh cũng không có gì mà kỳ quái.

Chính là suy nghĩ đến chỗ này, nên lúc trước thời điểm lập kế ước, nàng mới yêu cầu Tào chương quỹ dùng tới ấn tín của chương quỹ.

Thấy trên mặt Hàn Hàn một mảnh trầm tĩnh, cũng không vì lời nói của mình mà lộ ra chút kinh ngạc gì, trong lòng Tào chương quỹ âm thầm gật đầu, phần trầm ổn này không thể khinh thường. Tiếp tục nói: "Lão bản nhà ta sau khi dùng qua món ăn Mặc cô nương làm, cho rằng những thức ăn này có thể cùng nhau mở rộng ở các tửu lâu khác, bởi vậy phân phó lão hủ qua đây thương lượng cùng cô nương, nếu như cô nương đồng ý mở rộng những món ăn này ở các tửu lâu khác, như vậy những tửu lâu chỗ đó sẽ giống như bản điểm, mỗi tháng trích ra một phần lợi nhuận tính cho cô nương."

"Như vậy, chẳng phải là tửu lâu thua thiệt sao?" Hàn Hàn chớp mắt một cái rồi không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Tào chương quỹ, mặc dù điều kiện rất mê người, thế nhưng, nàng không tin có chuyện tốt cái bánh nướng từ trên trời rơi xuống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Từng Bước Mới

Mặc dù Hàn Hàn không trải qua kinh nghiệm của một thương nhân, nhưng cũng không ngốc, lời Tào chương quỹ lần này nghe rất thành khẩn, nhưng vào trong tai nàng hoàn toàn là trăm ngàn chỗ hở.

Đầu tiên, lúc trước kế ước rõ ràng viết, mình lấy hai trăm lượng cho một phương pháp nấu ăn bán cho tửu lâu, nói cách khác, đối phương chỉ cần thanh toán bạc, phương pháp này chính là của đối phương, đối phương hoàn toàn có chỉ phối quyền lợi trong phương pháp, căn bản là không cần thiết hỏi việc đưa món ăn đến các chi nhánh khác để thêm một phần lợi nhuận cho mình.

Thứ nhì, mình luôn ngốc trong trấn Trầm Thước này, như nếu như đối phương không nói, thì mình hoàn toàn không biết tửu lâu Như Ý còn có bao nhiêu chi nhánh, cho dù đối phương truyền thực đơn tới cho chi nhánh khác, mình cũng sẽ không biết. Tục ngữ nói "vô gian bất thương", như vậy thì thương nhân bằng phẳng, không khiến cho người khác không ngại.

Thấy vẻ mặt hoài nghi của Hàn Hàn đang nhìn mình chằm chằm, Tào chương quỹ thăm than chủ tử cao minh, biết Mặc cô nương sẽ không dễ dàng tin tưởng, cho nên đã chuẩn bị xong câu đề nói.

Khụ một tiếng, ngồi thẳng người: "Tục ngữ nói 'người không có đức tin không thể đứng (1)', lão bản nhà ta có thể mở ra nhiều tửu lâu to lớn như thế, đương nhiên không phải là hạng người có tầm nhìn hạn hẹp, đã muốn hợp tác lâu dài cùng cô nương, tất nhiên là phải thẳng thắn với nhau. Hơn nữa, hôm nay cô nương có thể bán phương pháp bí truyền cho chúng ta lấy lợi nhuận, ngày mai cũng có thể bán phương pháp bí truyền cho người khác kiếm lợi nhuận. Bán cho người khác, chẳng khác nào lâu lại Như Ý tửu có thêm một đối thủ. Lão bản nhà ta muốn suy tính lâu dài, đương nhiên không hi vọng chuyện như vậy phát sinh, bởi vậy, chia một phần lợi nhuận của tửu lâu khác cho cô nương với điều kiện trước tiên là, sau này phương pháp bí truyền nấu ăn của cô nương chỉ có thể bán cho tửu lâu Như Ý, không thể lưu truyền đi chỗ khác. Mặc cô nương đã muốn phát triển lâu dài, nghĩ đến cũng là người có mưu tính sâu xa, không biết ý kiến của cô nương như thế nào?"

(1) 'Người không có đức tin không thể đứng' là câu nói của Không Tử, có nghĩa là một quốc gia không thể có được sự tin tưởng của người dân sẽ sụp

đỏ. Mọi người không đi ra khỏi tín dụng có nghĩa là không có chỗ đứng. Nếu bạn muốn có được sự tin tưởng và ủng hộ của mọi người trong thế giới, bạn phải đối xử với mọi người bằng sự chân thành.

Nghe Tào chương quý nói như vậy, Hàn Hàn ngược lại rất yên tâm, chỉ sợ là những ngày gần đây có một số người đến nhà mình kiếm lợi bị người của tửu lâu Như Ý người phát hiện, nên mới có việc như thế này của hôm nay. di.e,n,,da/nnlq.donnn

Chẳng qua mình cũng không chỉ vào dựa vào bán phương pháp nấu ăn để làm giàu, hôm nay có thể nói ra như thế, coi như là niềm vui ngoài ý muốn, nhưng trên mặt không lộ ra chút nào: "Tào chương quý nói cũng có lý, chỉ là không biết tông cộng có bao nhiêu tửu lâu?" Mặc dù là niềm vui ngoài ý muốn, nhưng cũng phải nhìn xem niềm vui này có bao nhiêu.

Tào chương quý hơi do dự, giống như đang suy tư Hàn Hàn không đồng ý, mình có nên đem chuyện hư thực về tửu lâu nói cho đối phương biết hay không.

Khóe môi Hàn Hàn vênh lên, câu nói ra có chút ý cười: "Quý lão bản đã muốn hợp tác cùng ta, vậy tất nhiên cũng nên phải cho ta biết vụ hợp tác này có đáng giá hay không chứ, nếu như chỉ có một hai cửa hàng chi nhánh..." Nói còn chưa hết câu, nhưng ý tứ trong đó không cần nói cũng biết, nếu chỉ một hai gia chi nhánh, không đáng để mình cùng hợp tác.

Khuôn mặt Tào chương quý trầm trầm, giống như là hạ quyết tâm rất lớn: "Nói cho cô nương biết cũng không sao, kể cả tửu lâu này ở trong, lão bản nhà ta đang sở hữu hai trăm bảy mươi một tửu lâu, phân bố ở khắp nơi trên toàn quốc, chỉ là khu vực không giống nhau, nên tên gọi cũng không giống nhau mà thôi, cũng chỉ là tên gọi của tửu lâu Như Ý này, ở kinh thành còn có một cửa hàng mà thôi."

Hai trăm bảy mươi một cửa hàng! Hàn Hàn hít vào một hơi, cho dù đặt ở hiện đại, vậy cũng là một công ty có quy mô cực lớn, nếu như lão tổng của công ty muốn đi chuyển những tửu lâu này một lần, cũng phải mất một năm.

Tại cổ đại rồi lại phía sau, không có mạng lưới, không có điện thoại, giao thông còn chưa phát triển, lão bản sau lưng kia làm như thế nào để quản lý vậy?

Thấy Hàn Hàn rốt cuộc đã lộ ra một tia kinh ngạc, lúc này Tào chương quý mới hài lòng gật gù đầu, đây mới là biểu tình thích đáng!

Cũng không hỏi thúc nàg, chỉ còn việc chờ vào quyết định của nàng.

Hàn Hàn kinh ngạc cũng chỉ trong nháy mắt, thấy Tào chương quý nhìn mình chằm chằm, cười cười: "Quý lão bản có lòng thành như vậy, ta hình như cũng không có lý do cự tuyệt." Hai trăm bảy mươi một nhà, một nhà mỗi tháng cho mình năm trăm lượng, tổng là mười ba vạn năm nghìn năm trăm lượng đấy, mình lại không phải kẻ ngốc, vì sao không đồng ý chứ!

Nhìn Hàn Hàn cuối cùng cũng đã đồng ý, Tào chương quý cười ha hả lấy ra khế ước đã sớm viết xong, "Như vậy, vậy làm phiền cô nương ký tên đi."

Cầm lên khế ước nhìn thấy không có vấn đề gì, mặc dù phần ghi tên vẫn là tửu lâu Như Ý, nhưng mặt trên ghi chú rõ ràng có hai trăm bảy mươi một nhà, mỗi cửa hàng chia hoa hồng thấp nhất cũng không khác với tửu lâu Như Ý ở trấn Trầm Thước, hiển nhiên là suy nghĩ đến việc Hàn Hàn không thể đi đến từng cửa hàng quan sát khảo sát, mới cho ra một tiêu chuẩn như vậy.

di.e,n,,da/nnlq.donnn Hàn Hàn nhìn xong sáng khoái ký tên ở phía trên, ấn tay lên, cùng Tào chương quý một người một phần cắt đi.

Thu thập xong xuôi, Hàn Hàn nghĩ đến Tiêu Nguyên Bồi còn ở phòng trên lầu chờ mình làm cơm, vội vàng cáo từ ra chạy ra phía sau phòng bếp, tiện tay sẽ dạy Dương đầu bếp một món.

**

Mộ Dung Ý ngồi ở ghế lô dành riêng cho mình, cầm trong tay khế ước Hàn Hàn và Tào chương quý vừa mới chậm rãi ký kết xong xem lướt qua một lần, nghe Âm Cửu ở một bên bẩm báo quá trình ký hợp đồng, chậm rãi gấp lại khế ước cầm trong tay, từ trong bàn đọc sách làm bằng gỗ của cây táo chua lấy ra một chiếc hộp bát quái (2) xinh xắn.

(2) Bát quái: Một nhóm ký hiệu mang ý nghĩa tượng trưng ở thời Cổ đại. Gồm 8 quẻ: Càn, Khôn, Khảm, Ly, Chấn, Cấn, Tốn, Đoài. Sử dụng 1 vạch ngang - để đại diện cho mặt trời, 2 vạch -- tượng trưng cho mặt trăng. Dùng 3 ký hiệu hai loại vạch trên tổ hợp thành 8 nhóm, gọi là bát quái. (hình ảnh)

Hoa văn bát quái phân bố chỉnh tề, tay nhỏ Mộ Dung Ý ở trên hình vẽ âm dương chuyển động mấy cái, cách vị trí đối chỗ với khảm vị (một quẻ trong bát quái), ngón cái nhẹ nhàng ấn xuống, hộp bát quái mở ra, bỏ khế ước vào, lại đóng xong chiếc hộp, một lần nữa để vào trong bàn đọc sách.

"Mì Nương kia là người trong thương bộ?" Mộ Dung Ý ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, nhìn Âm Cửu, giọng nói hờ hững.

"Là thương bộ hiệu (số) ba sáu, Vu công tử vốn dĩ định để cho nàng đến Giang Nam tiếp quản tú xuân phường Đài Châu."

Về công tử Vu Thanh, thủ lĩnh thương bộ, là thuộc hạ chủ yếu phụ trách sản nghiệp kinh doanh của Nhiếp chính vương, cùng ám vệ thủ lĩnh Liên Cẩm là hai đại chủ tướng thuộc hạ của Nhiếp chính vương.

Mộ Dung Ý gật gù đầu, tú xuân phường kinh doanh bên thêu dệt, trải rộng khắp Giang Nam, có thể đi tiếp quản tú xuân phường, cũng nói rõ năng lực nàng ta không kém, sau này có nàng ta giúp đỡ quản lý, tiểu nha đầu sẽ nhẹ nhõm một chút.

Phát tay một cái, Âm Cửu lui ra.

Ở trong phòng xử lý mấy quyền sở con mới đưa tới, đứng dậy đi ra phòng, dự đoán là tiểu nha đầu com kia sắp làm com xong rồi, mình cũng nên đi qua, không thể tiện nghi cho tên ăn hàng kia!

Chỗ ghé ló của Tiêu Nguyên Bồi là Thu Vận các, trong gian phòng tách ra bởi một tấm bình phong bằng gỗ khắc tranh tám cánh hoa lê hòa cùng với chim chóc và phong cảnh dòng suối dãy núi, bên ngoài có chiếc bàn chỉnh tề dùng để dùng com, bên trong có có cầm Phụng Vĩ, cò ngọc bích, giường quý phi, phòng sách mọi thứ đều có, mỹ nhân ngồi bên lư hương đốt hương hoa lê trong veo thanh nhã, người khách dễ dàng vào trong sương phòng viết văn ngâm thơ, dâng hương đánh đàn, thưởng thức trà đánh cờ hoặc là thoải mái nằm nghỉ ngơi. di.e,n,da/nnlq.donnn

Gian phòng này cũng là do Tào chương quý có ý chuẩn bị để tỏ lòng coi trọng đối với Hàn Hàn, tất cả phương diện ở trong phạm vi năng lực của hắn, đều được tuyển chọn tốt nhất.

Người tiến vào gian phòng này chỉ cần trong lòng có nhã ý, tự nhiên có thể cảm thấy được một phen tâm tư của chủ nhân.

Đáng tiếc, hiện tại ở phòng chính là một kẻ có danh tiếng là ăn hàng.

Mộ Dung Ý đi tới ngoài cửa, còn chưa vào, liền nghe thấy tiếng kêu rên của Tiêu Nguyên Bồi ở bên trong: "Thế nào còn chưa có làm xong đây, ta chết đói mất."

"Công tử, người đừng vội, tục ngữ nói 'chậm công ra việc tinh tế', chắc hẳn là lần này Mạc cô nương làm món ăn tương đối khá phức tạp, cho nên phải chờ lâu một chút." Đông Thanh ở một bên an ủi, tiền cũng đã đưa cho người ta, không đợi cũng không được mà.

"Ừ, người nói cũng đúng. . . Thật đói. . . ực. . . " Tiếng uống nước.

"Công tử, nếu không người trước ăn điểm tâm lót dạ một chút?"

"Không muốn. . . Ta muốn ăn com do Hàn Hàn nấu..."

Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý trầm trầm, "Hàn Hàn", gọi thật là thân thiết!

Đưa tay đẩy cửa ra, cất bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Làm Người Phải Kính Già Yêu Trẻ

Editor : Ôp

"Hàn Hàn, người làm xong. . ." Nghe thấy tiếng cửa mở, Tiêu Nguyên Bồi kinh hi từ trên ghế đứng lên, nhìn thấy thân thể nho nhỏ của Mộ Dung Ý, trên khuôn mặt tròn tròn lộ ra vẻ thất vọng, đầu nhìn nhìn về phía sau Mộ Dung Ý, "Thế nào chỉ một mình người, tỷ tỷ người đâu?"

Đối với tên ăn hàng này, Nhiếp chính vương đại nhân tỏ vẻ hoàn toàn không thấy, bước chân nhỏ đi thẳng qua, vững vàng ngồi trên ghế.

"Ặc, người gọi là Thanh Phong phải không?" Mắt Tiêu Nguyên Bồi rơi xuống trên người Mộ Dung Ý, nhìn Mộ Dung Ý tinh xảo đáng yêu, nhin không được đưa tay muốn xoa bóp.

Cảm nhận được động tác của Tiêu Nguyên Bồi, con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý hơi lóe lên, giống như một núi băng phủ đầy bụi vạn năm nứt ra một khe hở, mạnh mẽ lạnh lẽo tỏa ra hàn khí khắp người, trong nháy mắt đóng băng vạn dặm.

Tiêu Nguyên Bồi nhin không được toàn thân run run, tay cứng nhắc lơ ở giữa không trung, hắn mặc dù thích ăn, nhưng cũng không ngốc, tốt xấu gì cũng là đứa nhỏ lớn lên trong đại gia tộc, năng lực quan sát vẫn có, chỉ cảm thấy cái nhìn này của Mộ Dung Ý so với cha mình còn muốn khủng bố hơn, miệng nước bọt, lùi tay về, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh bàn, trông mắt loạn chuyển, liếc ra phía ngoài cửa, không dám lộn xộn nữa.

Chỉ liếc mắt một cái, Mộ Dung Ý thu hồi lại ánh mắt, vững vàng ngồi ở bên cạnh bàn im lặng.

Đông Thanh đứng ở phía sau Tiêu Nguyên Bồi, không nhìn thấy ánh mắt Mộ Dung Ý, chỉ cảm thấy công tử nhà mình đột nhiên trầm mặc nên có chút kỳ quái, phải biết rằng từ đầu theo tiến vào phòng, công tử không chỉ kêu đói, chỉ cần ngoài cửa có tiếng động, liền dẫn đến cái đầu kia nhìn về phía cửa ngó lung tung, hiện tại đột nhiên yên tĩnh lại, cũng làm cho hắn nhất thời không hiểu nổi.

Hai mắt kỳ quái nhìn công tử nhà mình, thấy Tiêu Nguyên Bồi vẫn thành thành thật thật ngồi như cũ, trong lòng nhin không được nói thầm, thế nào công tử bỗng nhiên an tĩnh vậy, chẳng lẽ đột nhiên đổi tính?

Trong lúc nhất thời, trong phòng im ắng không người nói chuyện. di.e,n,,da/nmlq.donnn

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Tiêu Nguyên Bồi hít hít mũi, con người loạn chuyển trong nháy mắt yên ổn lại, trong mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, xoay người một chút từ trên ghế đứng lên, mấy bước chạy đến cửa chợt kéo cửa ra: "Hàn Hàn, rốt cuộc người đã quay lại rồi!" Mắt rơi vào trên chiếc khay trong tay tiểu nhị đi theo phía sau Hàn Hàn.

Hàn Hàn bất thành linh bị hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại liền nhìn thấy khuôn mặt tròn vo kia của Tiêu Nguyên Bồi cười vô cùng xán lạn. Nhịn không được đỡ trán, mũi người này cũng quá linh đi, người mũi cũng biết là mình đã trở lại, cảm tình con chó sao?

Gật gật đầu: "Ừ, ta đã trở lại, đã rất đói phải không?" Cát bước đi vào bên trong.

"Không sao, ta vẫn uống nước." Tiêu Nguyên Bồi vội vàng thối lui một bước, nhường tiểu nhị theo sau cùng nhau đi vào, mắt tròn vo nhìn chăm chăm mỹ thực không nháy mắt một lần, khoe mắt thoáng nhìn vào Hàn Hàn đi tới bên cạnh bàn, vội vàng vàng mấy bước chạy tới, gạt lại một cái ghế: "Hàn Hàn, ngồi."

Mộ Dung Ý ở một bên nhìn một loạt hành vi chân chó của Tiêu Nguyên Bồi, thật sâu trong con người hẹp dài xẹt qua một tia xem thường —— quả nhiên giống như điều tra, gặp được ăn liền hóa thân làm nô!

Theo tin tức Âm Cữu điều tra đưa tới, trước năm tuổi Tiêu Nguyên Bồi tất cả đều bình thường, lúc năm tuổi mất tích một khoảng thời gian, sau khi tìm trở về quần áo tả tơi không còn hình dáng, sau đó liền trở nên siêu cấp yêu thích ăn, nhất là thích ăn ngon.

Tiêu lão gia chủ cùng Tiêu lão phu nhân đau lòng tôn tử, không những không ước trói buộc gì, còn dung túng mọi cách. Bởi vậy, mới có Tiêu Nguyên Bồi hiện tại này trở thành bộ dáng ăn hàng.

Liếc mắt nhìn tiểu nhị đứng ở một bên: "Đã không đói, liền đưa đồ ăn ra, để cho đỡ nóng rồi hăng bụng vào."

Tiêu Nguyên Bồi đang ngồi ở một bên nhìn chăm chăm vào mỹ thực, nghe nói thế cuối cùng cũng kéo ánh mắt ra, khuôn mặt tròn bày ra vẻ suy sụp, liếc mắt nhìn Mộ Dung Ý, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý không có biểu tình gì, lại vội vàng đem ánh mắt về phía Hàn Hàn: "Hàn Hàn ——" biểu tình đáng thương giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Hàn Hàn nhịn không được buồn cười, vẫy tay với tiểu nhị: "Đề thức ăn xuống, người cũng lui ra ngoài đi."

Hôm nay Hàn Hàn làm ba món ăn một canh, một món là Chường Thượng Minh Châu, một món cá hấp quế, một món là cà chiên cùng với canh rau xanh đậu hũ.

Chỉ ngửi thấy mùi, đã khiến người khác thèm ăn.

Thấy đồ ăn được đặt trên bàn, Tiêu Nguyên Bồi rốt cuộc vui vẻ ra mặt, lộ ra hai hàm răng đều: "Thơm quá, sắc hương vị đều đủ, Hàn Hàn, thủ nghệ của người quá tuyệt vời!"

Mộ Dung Ý vô cùng xem thường liếc nhìn hần một cái: "Heo!"

Tiêu Nguyên Bồi kỳ quái quay đầu: "Làm sao người biết ta cảm tình con heo? Nãi nãi ta nói cảm tình con heo thích ăn là chuyện hiển nhiên, có thể ăn là phúc, ta cũng cho là như vậy."

Mộ Dung Ý: "... Khuôn mặt nhỏ nhắn tính xảo nhử chặt hơn.

di.e,n,,da/nmlq.donnn Hàn Hàn ở một bên không nín được cười, ăn hàng này cũng quá ngốc đi?

Tiêu Nguyên Bồi quay đầu nhìn Hàn Hàn, dịch dịch miệng, miệng nuốt nước bọt: "Cái kia, hiện tại có thể ăn chưa?" Món ăn là do Hàn Hàn làm, nên lễ phép, mình hẳn là phải hỏi Hàn Hàn một chút.

Hàn Hàn lấy chiếc đũa gấp một miếng thịt vào trong bát Mộ Dung Ý, mặt mày cười đến cong lên: "Đói thì ăn đi, không cần phải khách khí." Làm khó tên ăn hàng này đói thành như vậy còn có thể nhịn được.

"Vậy ta liền không khách khí!" Tiêu Nguyên Bồi hoan hô một tiếng, nắm chiếc đũa lên gió cuốn mây tan bàn ăn, động tác vẫn rất nhanh mà ưu nhã như cũ, mắt tròn vo thỏa mãn nheo lại thành một đường.

Hàn Hàn phát hiện, cùng một tên ăn hàng như vậy dùng cơm cũng là một chuyện không tệ, nhìn đối phương vui vẻ ăn, cũng có thể làm cho khẩu vị mình đỡ hơn một chút, ăn nhiều một chút.

Mộ Dung Ý lại không cho là như vậy. Tay nhỏ trắng nõn cầm chiếc đũa, nhìn phương pháp ăn như châu chấu trong mùa Tiêu Nguyên Bồi trên bàn, chân mày nhỏ xinh đẹp nhịn không được hơi nhíu, ánh mắt thâm trầm không vui rơi vào trên người Tiêu Nguyên Bồi.

Tiêu Nguyên Bồi động tác cứng đờ, dường như lại cảm nhận được khí lạnh giống như lúc nãy, lui lui cổ, gương mặt lên lên nhìn Mộ Dung Ý một cái, trong lòng nhịn không được ủy khuất, không phải là ăn nhanh một chút sao, có cần thiết phải hung ác nhìn mình như thế không? Động tác lại chậm lại.

Mộ Dung Ý thu hồi ánh mắt, chiếc đĩa kẹp một quả cà bô vào trong bát Hàn Hàn: "Ăn nhanh đi, nhìn chăm chăm người khác ăn thì người có thể ăn no sao!" Một tên ăn hàng có cái gì tốt mà xem, còn nhìn hải lòng như vậy, quả thực là không có ánh mắt!

Hàn Hàn quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý đang nhìn mình, nháy mắt mấy cái, hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây sao? Đứa nhỏ này nghĩ như thế nào lại đi gấp thức ăn cho mình? Hàn sống với mình lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gấp thức ăn cho mình đi? Ủ, trừ nửa đĩa gừng bọc đường lần trước kia!

Mặc kệ vì sao, đây là một hiện tượng tốt, ít nhất đứa nhỏ này biết quan tâm người khác, cười híp mắt khen ngợi một câu: "Tiểu Phong Phong thật ngoan, biết đau lòng tỷ tỷ, thực sự là đã lớn! Đến, đệ cũng nhiều ăn một chút." Gắp một miếng cá để vào trong bát Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý nhú nhú đầu lông mày, gấp thức ăn cho nàng chính là đã lớn? Cái logic gì thế? Đưa cá bô vào trong miệng, ừm, tay nghề con nhóc này thực sự là không tệ, cá làm ăn rất ngon.

Sau một khắc, Hàn Hàn lại gắp một miếng cá để vào trong bát Tiêu Nguyên Bồi: "Tiêu công tử người cũng nhiều ăn một chút." Cha mẹ đứa nhỏ là lão sư tốt nhất, mình nhất định phải rèn sắt khi còn nóng, tự thể nghiệm giáo dục Tiểu Phong Phong học được cách quan tâm người khác.

Tiêu Nguyên Bồi thụ sủng nhược kinh, vội vàng gấp trứng cút vào bát Hàn Hàn: "Sau này gọi ta Nguyên Bồi là được, người cũng nhiều ăn một chút."

"Cảm ơn Nguyên Bồi." Hàn Hàn cười híp mắt cảm ơn. Còn dạy được Thanh Phong tiểu gia hòa kiều ngạo này học được cách lễ phép.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Mộ Dung Ý triệt để đen xì, Nguyên Bồi? Gọi thật đúng là thân thiết!

Lấy đĩa lấy đi trứng cút trong bát Hàn Hàn bỏ lên trên bàn: "Người gần đây mập rất nhiều, nên giảm cân, ăn cà!"

Mập rất nhiều? Khóe miệng Hàn Hàn giật giật, than bùn, làm sao trong mắt người thấy tỷ mập vậy! di.e.n.,da/mnq.donnn

Ý niệm trong đầu còn chưa nghĩ chưa xong, Mộ Dung Ý chỉ chỉ con cá trong đĩa: "Ta muốn ăn cá, xương nhiều quá, lấy ra đi!" Xem người còn có thời gian gấp thức ăn cho tên ăn hàng kia không!

Hàn Hàn định mở miệng, đang muốn kháng nghị, liền nghe giọng nói nhàn nhạt của Mộ Dung Ý truyền đến: "Người đã nói làm người thì phải kính già yêu trẻ. Người không già, ta còn nhỏ, làm người đã nói là phải làm!"

Hàn Hàn một hơi nghẹn ở trong miệng, ý là mình cần bảo vệ hân, cho nên phải gỡ xương cá cho hân?

Cẩn cẩn rằng, than bùn, tỷ nói nhiều như vậy, làm sao người chỉ nhớ kỹ một câu này!

Rất muốn rống to một câu: "Người giống thế kia sao đứa nhỏ đáng ghét này!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cười Một Cái Cho Tỷ Xem

Editor: Ôp

Sau khi ăn xong, Tiêu Nguyên Bồi nhàn nhã tựa vào trên ghế, thỏa mãn sờ sờ bụng: "Sau bữa ngộ độc thức ăn hôm qua, rốt cuộc lại ăn một bữa cơm no."

"Ngộ độc thức ăn?" Ánh mắt Hàn Hàn chột lóe, hiếu kỳ nhìn về phía Tiêu Nguyên Bồi, "Người ngộ độc thức ăn?"

Thấy hỏi, mặt Tiêu Nguyên Bồi tròn tròn thịt lập tức trầm xuống, lông mày nhú nhúa, một đôi mắt to trừng trừng, mang theo ý phần nộ rõ ràng: "Còn không phải sao! Ta vốn nghe nói Thực Khách Cư hôm qua cho ra một món ăn mới, gọi là cái gì mà 'Thiên hạ thái bình', nghĩ muốn đi qua nếm thử. Ai biết vừa mới com nước xong, liền hại ta thượng thổ hạ tả (Tào Tháo đuối), nếu như một mình ta như vậy thì cũng thôi, có lẽ là do thân thể ta xảy ra vấn đề, ai biết người trong tửu lâu chỉ cần ăn món ăn này, đều giống như ta, ăn nhiều, không đợi ăn xong món khác liền bắt đầu chạy vào nhà vệ sinh! Người nói đây không phải là hãm hại người sao! Rõ ràng đồ ăn có độc còn làm ngon như vậy, sau này ta cũng không biết muốn có nên ăn lại hay không đây!"

Hàn Hàn không nói gì, nguyên nhân người này tức giận chính là vì rối rắm việc sau này mình còn có thể ăn lại món ăn này hay không hả?

Quả thực là ngoại dự tính, người bình thường không phải đầu tiên lo lắng cho thân thể của mình được an toàn sao?

Tiếp tục hỏi: "Vậy sau đó thế nào?"

"Sau đó?" Tiêu Nguyên Bồi nháy mắt mấy cái, "Sau đó ta liền đi."

"Thực Khách Cư không bồi thường người sao?" Hàn Hàn thử nhắc nhở.

"Bồi thường?" Tiêu Nguyên Bồi nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn Đông Thanh, "Bọn họ bồi thường sao?"

"Mỗi vị khách nhân bồi thường một trăm lượng. Tiền chương quỹ cũng cho chúng ta một trăm lượng." Đông Thanh đứng ở một bên đáp.
di.e,n,,da/nmlq.đonnn

Tiêu Nguyên Bồi nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Người nói thế mới nhớ, hình như là có chuyện như vậy. Lúc đó ta đang cố gắng vào hỏi xem đầu bếp làm một phần không có độc được không, nên cũng không có chú ý."

Khóe miệng Hàn Hàn co giật, cái này chẳng lẽ chính là kẻ coi tiền tài như rác trong truyền thuyết sao?

Mộ Dung Ý không kiên nhẫn nhú mày, nhìn Mạc Hàn Hàn: "Hôm nay người không có việc gì nữa à?"

Mộ Dung Ý nhắc tỉnh, Hàn Hàn mới nhớ tới: "Đúng rồi, ta còn phải đi mua đồ!" Liếc mắt nhìn Tiêu Nguyên Bồi, "Người ở đây lại nghỉ ngơi đi, ta còn có việc, đi trước." Ôm lấy Mộ Dung Ý liền đi ra ngoài.

Mắt tròn vo của Tiêu Nguyên Bồi chớp chớp: "Mua thứ gì đấy, ta đi cùng với người." Đứng lên định đi theo phía sau.

Không chờ Hàn Hàn nói chuyện, giọng nói non nớt lạnh lùng của Mộ Dung Ý vang lên: "Xe bò quá nhỏ, không chở được." Quyết đoán cự tuyệt.

Hàn Hàn gật đầu, xe bò còn phải bỏ thêm đồ đạc lên, xác thực là hán ngồi không được, quay đầu lại cười cười: "Không cần, lần sau đi."

Vừa nói, ôm Mộ Dung Ý ra.

**

Trong Thực Khách Cư

Lâm Vũ Dương nhìn sổ sách trong tay, khuôn mặt ôn nhuận lịch sự tao nhã nhìn không ra nửa điểm gọn sóng.

Tiền chương quỹ cùng Tiền Tùng đứng ở một bên, đại khí cũng không dám ra ngoài một ngum.

Nhất là Tiền Tùng, trong lòng hận muốn chết, quanh năm đánh nhạn (chim nhạn), không ngờ sáng nay lại bị ấu nhạn mổ vào mắt, làm hại hán khiến chủ từ gặp rắc rối lớn như vậy.

Nhìn bộ dáng tiểu tiện nhân kia rõ ràng là bị mình mê hoặc, ai nghĩ tới đảo mắt một cái lại đưa đồ ăn có độc qua đây, rõ ràng là đang đùa giỡn mình! Nếu như không nhà ra khẩu khí này, hung hăng giáo huấn tiểu tiện nhân kia một trận, họ Tiền của hán sẽ viết ngược lại!

Tiền chương quỹ giương mắt nhìn công tử nhà mình một cái, trong lòng bòn chòn, người khác không biết, thế nhưng mình rất rõ ràng, hôm qua ngoài một bữa cơm phải bồi thường những năm ngàn lượng bạc ra, gần đây tình huống buôn bán còn ảm đạm như vậy... Chỉ vừa nghĩ, liền cảm thấy kinh hồn táng đảm, không biết lần này công tử sẽ xử trí mình như thế nào!

Giấy lát, Lâm Vũ Dương buông giấy tờ xuống, mặt mày ôn nhuận chậm rãi câu ra một chút ý cười, nâng mắt lên nhìn Tiền Tùng, "Người nói, thực đơn này là do Mạc Hàn Hàn tự mình giao vào tay người?"

di.e,n,,da/nmlq.đonnn Nhắc tới chuyện này, Tiền Tùng lại sinh khí, đôi mắt trừng lớn: "Tiểu tiện nhân kia rõ ràng là đang đùa giỡn ta! Còn nói món ăn này là do nàng mới nghiên cứu làm ra, còn lấy của ta năm mươi lượng bạc! Chờ xem lúc ta gặp lại nàng, có lột xuống một lớp da của tiểu tiện nhân kia không..."

Chân mày Lâm Vũ Dương hơi nhíu lại.

Tiền chương quỹ cả kinh, tay nhanh chóng kéo Tiền Tùng: "Sao lại nói chuyện như thế với công tử hã!"

Tiền Tùng sừng sốt, ngừng miệng, quay đầu nhìn phụ thân mình, lại nhìn nhìn Lâm Vũ Dương, không rõ chân tướng. Bình thường mình nói chuyện không phải đều như vậy sao?

"Thực đơn là do Mạc Hàn Hàn tự mình vào tay người?" Lâm Vũ Dương nhìn chằm chằm Tiền Tùng, lại hỏi một lần, giọng điệu hơi thâm trầm.

Tiền Tùng gật gật đầu: "Đúng vậy." Không phải mình vừa mới trả lời sao, thế nào còn hỏi?

Lâm Vũ Dương thu hồi ánh mắt, cầm lên phương pháp bên cạnh nhìn nhìn: "Thực đơn này là nàng đọc cho người viết?"

Tiền Tùng gật đầu: "Đúng vậy. Nàng luôn nói không rõ ràng, nô tài phải khí lực rất lớn mới viết xong thực đơn này." Lúc về mình không phải cũng đã bẩm báo cho công tử sao, thế nào còn hỏi nữa?

Khóe mắt Lâm Vũ Dương hàm chứa ý cười sâu sắc: "Không ngờ thậm chí ngay cả ta cũng bị lừa gạt, có ý tứ!" Phất tay một cái, "Các người đi xuống đi,

chuyện này liền dừng ở đây."

Tiền Tùng ngốc lẳng nhìn Tiền chương quý, chuyện này cứ như vậy xong à, thiếu chủ tử không mắng chửi mình?

Tiền chương quý thở ra một hơi, vội vàng kéo Tiền Tùng hành lễ: "Nô tài xin cáo lui!" Nói xong liền lui ra ngoài.

Minh Kim có chút bất mãn: "Công tử, cứ buông tha hắn như vậy sao, thế nhưng từ lâu thua thiệt rất nhiều tiền đấy." Mặc dù hắn không biết cụ thể thua thiệt bao nhiêu, thế nhưng mỗi bàn một trăm lượng, khẳng định không ít.

"Lần này không trách hắn. Là ta coi thường Mạc Hàn Hàn kia, vốn là ta đang kỳ quái, người có tâm tư thông minh như vậy làm sao lại là có đức hạnh thế kia, thì ra chính là nàng đang lừa gạt ta! Ngay cả ta cũng bị gạt, huống chi là Tiền Tùng." Lâm Vũ Dương khó có được lúc giải thích.

Minh Ngọc nhú mày: "Chẳng lẽ cứ quên đi như vậy sao?"

"Đương nhiên không phải. Nàng đã muốn diễn, ta liền bởi nàng diễn thì có sao đâu." Lâm Vũ Dương chậm rãi thu hồi phương pháp nấu ăn trong tay, trong khuôn mặt ôn nhuận xẹt qua tia sáng giống như sao băng.

**

Đi ra từ trong tửu lâu, Hàn Hàn khoác áo lên xe bò chuẩn bị đi mua dụng cụ chế tác phần. di.e.n,da/mnlq.donnn

Ngồi ở trên xe bò, Mộ Dung Ý đầu ngoảnh sang, nhìn Hàn Hàn đang đánh xe: "Người làm sao làm được?"

"A?" Hàn Hàn không rõ chân tướng, quay đầu nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Mộ Dung Ý đang nhìn mình chăm chú, nghi hoặc nháy mắt mấy cái, "Cái gì làm sao làm được?"

"Khiến cho bọn họ thượng thổ hạ tà."

"Thượng thổ hạ tà?" Hàn Hàn nghĩ đến đoạn đối thoại với Tiêu Nguyên Bồi, lập tức kịp phản ứng, mặc dù đứa nhỏ này tuổi còn nhỏ, thế nhưng thật là thông minh, chỉ sợ cũng đoán ra món ăn kia chính là do mình dạy cho Ngô Đại Nha, mới có câu hỏi này.

Con người xoay vòng, cười hề hề xảo trá nhìn chăm chăm Mộ Dung Ý: "Muốn biết?" Đứa nhỏ này cả ngày một bộ đáng ông cụ non, khó có được lúc hiếu kỳ, không nhân cơ hội này đùa giỡn hắn, mình cũng cảm thấy thiệt.

Con người đen nhánh hẹp dài của Mộ Dung Ý nặng nề, nhìn chăm chăm vào Hàn Hàn không nói lời nào.

Hắn xác thực muốn biết. Món ăn kia mình cũng nếm qua, vì sao mình ăn thì không có vấn đề gì, người trong Thực Khách Cư ăn lại xảy ra vấn đề. Hắn không cho là Hàn Hàn có năng lực lớn có thể gian lận trên người đầu bếp Thực Khách Cư như vậy, khả năng duy nhất chính là, bản thân món ăn kia có vấn đề.

Thấy Mộ Dung Ý nhìn mình chăm chăm không nói lời nào, cảm Hàn Hàn nhếch lên đắc ý dương dương tự đắc: "Cười một cái cho tẻ xem, tẻ sẽ nói cho đệ biết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cải Tạo Mộ Dung Ý

Từ lần trước sau khi cười xong, đứa nhỏ này lại không cười thêm một lần nào, nếu không phải là chắc chắn ký ức của mình không xảy ra vấn đề, Hàn Hàn gần như cho rằng lúc đó nhìn thấy hắn cười là ảo giác.

Lúc này khó mà có cơ hội có thể trêu chọc hắn một chút, nhất định không thể bỏ qua.

Nhìn Hàn Hàn một bộ đáng tiêu lưu manh, chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý hơi nhăn lại, thu hồi tầm mắt, yên lặng quay đầu nhỏ trở về.

Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, chưa từ bỏ ý định lấy tay chọc chọc lên cánh tay nhỏ đầy thịt của Mộ Dung Ý: "Nếu không, đệ hôn tỳ một cái, tỳ sẽ nói cho đệ biết."

Hôn một cái? Trán Mộ Dung Ý kéo xuống một loạt hắc tuyến, thực sự hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, lời này một nữ tử cũng nói ra được sao?

Quay đầu, liền thấy hai mắt Hàn Hàn tỏa sáng nhìn mình chăm chăm, hai mắt thật to cong cong nheo lại, cười vô cùng "bi ôi", trên mặt viết đầy căm dỗi: Đến đây đi, nhanh chóng hôn hôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn non mịn của Nhiếp chính vương đại nhân nhin không được lập tức đỏ lên, chân mày nhỏ nhắn chặt hơn: "Ồ nháo!" Giọng nói mềm mại giòn giã.

Hàn Hàn nhíu mày, biết ngay đứa nhỏ kiêu ngạo xấu xa này sẽ không dễ dàng thỏa hiệp mà. d.dal.q/đôn

Ở hiện đại, để cho một đứa nhỏ tự mình thực hiện, là một loại biểu hiện vô cùng thân thiết thể hiện sự yêu thích của trưởng bối đối với vãn bối, nhưng đặt trong cổ đại cổ hủ này... Chắc chắn, đứa nhỏ ba tuổi cũng đỏ mặt, không chừng còn không dám nghĩ đến, một chút ngây thơ chất phác của một đứa con nít cũng không có. Không được, mình phải giúp hắn sửa đổi một chút!

Tay nhéo nhéo mặt nhỏ mập mạp của Mộ Dung Ý: "Cũng không phải chưa hôn qua, đệ đỏ mặt cái gì?"

Bị Hàn Hàn trắng trợn nói ra như thế, cổ Mộ Dung Ý trong nháy mắt cũng đỏ bừng, chân mày càng nhíu chặt, đưa tay lên đập lấy bàn tay đang sờ loạn xạ của Mạc Hàn Hàn: "Câm miệng!" Rốt cuộc da mặt nha đầu này dày bao nhiêu, loại chuyện này cũng có thể nói trên đường lớn sao?

Hàn Hàn liếc mắt: "Chẳng lẽ tỷ nói sai à, tỷ không chỉ hôn đệ rồi, lại còn tắm rửa cho đệ nữa đấy. Đứa nhỏ đáng ghét, không có ý tứ gì cả, còn nhỏ mà như quý, cả ngày giả bộ như một lão già, đệ không thấy mặt sao?"

Nghĩ đến việc trước đây Hàn Hàn "đùa giỡn" mình, Nhiếp chính vương đại nhân lập tức cảm thấy dường như cơ thể đang ở trong ở hỏa lò, nóng hầm hập từ đầu đến chân, mặt đỏ giống như thoa lên một tầng phấn thật dày. Nhìn Mạc Hàn Hàn cười bộ dáng đắc ý, biết vấn đề này nếu còn tiếp tục nữa thì mình cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, nên thẳng thắn nghiêng đầu đi ngậm miệng không nói gì.

Cùng so da mặt dày với con nhóc này, cho tới bây giờ hắn đều không thắng nổi!

Nhìn người Mộ Dung Ý đỏ bừng như trứng tôm nấu chín, cuối cùng thì Hàn Hàn cũng quyết định tốt bụng buông tha hắn, dù sao năm rộng tháng dài, sau này mình lại chậm rãi cải tạo tiếp là được.

Khụ một tiếng. "Thực ra cũng không có gì mà kỳ lạ, cua và cà đều những đồ ăn mang tính lạnh, bản thân chúng lại tương khắc, nếu để cùng một chỗ hấp lên, sẽ khiến cho tính lạnh càng nặng thêm, kích thích dạ dày, sẽ khiến người ăn bị thượng thổ hạ tả, giống như trúng độc vậy."

Nghe thấy Hàn Hàn giải thích, Mộ Dung Ý quay đầu: "Vậy sao chúng ta không có việc gì?"

"Bởi vì chúng ta có ăn gừng bọc đường. Đường đỏ và gừng đều là đồ ăn mang tính nóng, nếu cùng ăn với cua và cà thì vừa lúc trung hòa làm mất đi tính lạnh bên trong. d.dal.q/đôn Không chỉ chúng ta có gừng bọc đường, ngay cả nhà Ngô Đại Nha cũng ăn gừng bọc đường, cho nên cả nhà bọn họ ăn cũng không có việc gì. Hơn nữa bởi vì ăn cua số lượng ít, cho dù các nàng không ăn gừng bọc đường, cũng lắm cũng chỉ đau bụng một lát, dạ dày được thanh lọc xong sẽ thôi, sẽ không tạo thành tình huống thổ hạ tả thượng, cho nên bọn họ cũng sẽ không đề ý."

Nghe Hàn Hàn giải thích như vậy, rốt cuộc Mộ Dung Ý đã hiểu rõ, chẳng trách ngày đó nha đầu này ép mình ăn gừng bọc đường, thì ra là do nguyên nhân này.

Gừng bọc đường là món ăn bởi vì người trong thôn không đủ thức ăn mới chuẩn bị, trên vốn dĩ không có trên mặt bàn, trong tủ lâu càng không có.

Bình thường lúc mọi người ăn cua, sẽ kết hợp với nước tương có gừng làm nước chấm, ăn ít một chút sẽ không có việc gì. Mà Hàn Hàn làm món "thiên hạ thái bình" này, trong lúc làm lại lược kỹ gia vị cho ngấm vào thân cua, nên khi ăn rức tiếp dùng là được rồi, không cần dùng thêm nước chấm.

Đây là điểm dễ nhất của món ăn này, nhưng cũng chính là điểm then chốt.

Hàn Hàn một lòng muốn chinh đôi phương, đương nhiên sẽ không kết hợp nguyên liệu là gừng có tính nóng để lược cùng với cua, nói không chừng vì hiểu rõ về được tính, còn cố ý cho thêm mấy đồ có tính lạnh vào nồi nấu nữa đấy.

Không thể không nói, chiêu mượn đao giết người này của tiểu nha đầu chơi rất khá. Không chỉ giáo huấn đôi phương, lại khiến cho người tủ lâu sinh hiềm khích với Ngô Đại Nha, sau này sẽ không tiếp tục tin tưởng nàng ta, còn có thể thuận lợi tìm ra là ai ở sau lưng đánh chủ ý lên phương pháp bí truyền của nàng.

Nhất cử tam tiện, không hổ là người hán nhin trúng, mặc dù da mặt hơi dày một chút, nhưng suy nghĩ rất khôn khéo .

Một đường Hàn Hàn đánh xe bỏ lòi kéo Mộ Dung Ý thất thất bát bát nói chuyện, ở trong tiệm tạp hóa mua xong dụng cụ mình cần, nghĩ nghĩ, lại đánh xe đến cửa hàng thợ rèn.

Cửa hàng thợ rèn họ Triệu là cửa hàng kinh doanh lâu đời ở trấn Trầm Thước, tổ tôn ba đời làm nghề rèn kiếm sống, cảm thấy không có cái gì mà không làm ra được, nhưng sau khi thấy thử đồ Hàn Hàn vẽ ra trên mặt đất, thợ rèn Triệu vẫn sững sốt.

Tranh vẽ trên mặt đất rất đơn giản, chính là hình dáng một cái nắp vung hình tròn, kỳ quái chính là trên nắp vung trừ một cái tay nắm để dễ dàng nhấc lên, ở một bên còn nhiều hơn một cái đuôi thật dài, đuôi này trực tiếp kéo dài đến nắp vung bên cạnh, cuối cùng rũ xuống thật dài. (h/à)

"Nếu muốn làm cái ống này thành rỗng ruột, ta có cách. Toàn bộ nắp phải dùng sắt tinh chế để chế tác, có thể làm ra không?" Hàn Hàn chỉ vào tranh vẽ giải thích một lần, cường điệu nắp phải dùng sắt tinh chế chế tác, là bởi vì sắt tinh chế không dễ dàng bị rỉ.

Thợ rèn Triệu nhìn tranh vẽ có chút khó khăn, tới nơi này đánh chế đủ thứ, nhưng đều có sẵn khuôn đúc, cho nên chế luyện cũng không hao phí cái gì. Mà thứ đồ trong bức vẽ này kỳ quái như vậy, ngay cả thấy hẳn cũng chưa từng thấy qua, lúc làm ra khẳng định là rất phí công phu, nếu như không nhiều bạc, mình tiếp nhận vụ làm ăn này cũng chẳng có lời. d.dal..q/đôn

Thế nhưng dù sao chuyện này cũng là một vụ buôn bán, cứ đẩy lợi ích ra ngoài như vậy, lại có một chút không đành lòng, mấu chốt là còn ảnh hưởng đến danh dự của hàng nhà mình, nhất thời cau mày có chút do dự.

Minh Kim đứng ở một bên nhìn nhĩ tử thợ rèn Triệu giúp kiểm tra bánh xe ngựa của Lâm Vũ Dương, đóng thêm cho con ngựa cái móng sắt, thoáng nhìn bộ dáng khó khăn của thợ rèn Triệu, lòng hiếu kỳ đột nhiên dâng lên.

Trước đây mỗi lần tới trấn Trầm Thước, công tử sẽ để hẳn tới nơi này sửa chữa xe ngựa, mỗi lúc nhìn thấy thợ rèn Triệu, bộ dáng thợ rèn Triệu đều là một kiểu lòng tin tràn đầy, bộ dáng hôm nay hình như là lần đầu tiên nhìn thấy, nhin không được tiến lên: "Lão Triệu, chuyện gì còn có thể làm khó người thế?"

Thợ rèn Triệu nhìn Minh Kim qua đây, chân mày lập tức buông lỏng, cười nói: "Tiểu ca tới vừa lúc, người và Lâm công tử vào nam ra bắc kiến thức rộng rãi, tới xem một chút đây là vật gì?"

Minh Kim cúi cổ nhìn nhìn, lắc lắc đầu: "Chưa từng thấy, đây không phải là cái nắp sao, muốn một cái đuôi dài như vậy làm cái gì? Chờ ta đi về hỏi hỏi công tử nhà ta, có lẽ công tử nhà ta biết."

Nhưng Hàn Hàn không nghĩ đến việc sẽ tiếp chuyện với bọn họ, tay lấy ra một thỏi bạc: "Triệu sư phó, nếu như người có thể làm ra cái nắp kia, thỏi bạc này sẽ là của người."

Một thỏi bạc này khoảng hai mươi lượng, hai mắt thợ rèn Triệu sáng ngời, không hề do dự: "Có thể thì có thể, nhưng mà trong cửa hàng của ta không có sẵn khuôn đúc, có nướng phải chờ thêm mấy ngày."

Hàn Hàn gật đầu: "Có thể, phải mất bao lâu?"

"Ba ngày, ba ngày sau cô nướng tới đây lấy cái nắp này." Thợ rèn Triệu cẩn thận nói. Mặc dù thời gian có chút gấp, nhưng là vì hai mươi lượng bạc kia, cũng đáng giá.

Minh Kim ở một bên nhìn không được hai mắt nhìn Hàn Hàn nhiều lần, tiểu nha đầu này tuổi không lớn lắm, ăn mặc cũng rất bình thường, trái lại lúc ra tay (trả tiền) rất hào phóng, chẳng lẽ cũng phụng mệnh người nào đó chế tạo cái gì?

Trở lại nói một chút với công tử, có lẽ công tử sẽ cảm thấy có hứng thú

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Không Liều Chết Sẽ Không Phải Chết

"Người muốn cái kia nắp vung kỳ quái kia làm gì?" Ra cửa hàng, Mộ Dung Ý khó hiểu hỏi.

"Chế tác trang bị chung cất đơn giản, làm tinh dầu dùng." Hàn Hàn nhanh chóng lên xe bò trả lời.

Cổ đại không có thủy tinh, nàng cũng không biết cách chế tạo thủy tinh, chỉ có thể dùng trang bị đơn giản như thế để thay thế. Lúc sử dụng đặt nắp vung ở mặt trên, cái ống dẫn dài ra dẫn đến một bình sứ, bình sứ để vào trong nước lạnh, như vậy nhiệt khí trong nồi theo cái ống tiến vào trong bình sứ, gặp được vách bình sẽ tự động đông lạnh, thu được nước cất và tinh dầu, khi đó tinh dầu nổi lên bề mặt nước cất được thu vào trong bình đựng. (ôp: Chỗ này mình giải thích rõ ra luôn, nhìn qua hình cuối chương 51 là mọi người hiểu rõ)

"Chung cất là gì?" Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn, sao hẳn chưa từng nghe qua cái từ này?

"Chung cất chính là lợi dụng các loại hỗn hợp chất lỏng có độ sôi khác nhau, đun đến khi số chất lỏng này bốc hơi lên, rồi lọc ra. Cũng chính là một quá trình chiết xuất." Khó có được lúc tiểu gia hỏa này không hiểu đi hỏi mình, Hàn Hàn giải thích tận khả năng tường tận.

Không biết, đối với người không biết gì về nhiệt lực học như Nhiếp chính vương đại nhân mà nói, sau khi nghe giải thích như vậy lại càng nghi hoặc: "Độ sôi là cái gì?" *D/e.D/a.Le/Qu.Do/n/Ôp*

Hàn Hàn nháy mắt mấy cái: "Nhiệt độ của chất lỏng lúc sôi trào chính là độ sôi."

"Nhiệt độ?" Chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý hơi nhăn nhó, khí độ (khí phách + phong độ) hẳn nghe nói qua, nhưng nhiệt độ lại là cái quỷ gì thế?

Trán Hàn Hàn chảy mồ hôi, đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, có lẽ mình đi giải thích chuyện này cho hẳn hoàn toàn là một quyết định sai lầm.

Mình còn trông chờ một cổ nhân có thể hiểu rõ vấn đề về định luật nhiệt lực học số một, số hai, số ba sao? Mình cũng không biết làm sao giải thích rõ ràng cho hẳn nữa.

Đưa tay bé Mộ Dung Ý để lên trên đùi: "Khụ, bây giờ đệ còn nhỏ, đến khi lớn lên thì sẽ hiểu."

Quả nhiên là cái có tốt nhất để ba mẹ tránh đi câu hỏi của đứa nhỏ, trăm lần đều chuẩn!

Chính xác là Mộ Dung Ý không quán quýt với những từ ngữ này nữa, bởi vì hiện tại hẳn hoàn toàn bị loại tư thế ôm của Hàn Hàn khiến cho ngây người.

Con nhóc này lại có thể để mình ngồi đối diện với mặt nàng ở trên chân, chính xác mà nói là nơi bắp đùi, đôi chân của mình vừa lúc quán quanh ngang hông nàng, rốt cuộc nàng có biết mình là một nam nhân hay không!

Chờ lúc phản ứng kịp thì khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, thân thể cương cứng không dám động, cắn răng: "Thà ta xuống!"

Đương nhiên Hàn Hàn không xem hẳn là nam nhân, trong mắt nàng, Mộ Dung Ý chính là một đứa nhỏ kiêu ngạo xấu xa đang mất tự nhiên, trước đây cũng không phải là chưa từng ôm qua, lúc này mới bắt đầu già mồm, không cảm thấy chặm rồi sao.

Liếc mắt nhìn, đối với kháng nghị của Mộ Dung Ý hoàn toàn không thấy, không để ý bóp cái mông nhỏ của Mộ Dung Ý: "Không buông!"

Nhất định phải làm cho đứa nhỏ này khôi phục lại tính tình tiểu hài từ ngây thơ chất phác của hẳn, một đứa nhỏ như thế luôn luôn giả bộ thành lão nhân cũng không tốt.

Trong nháy mắt Mộ Dung Ý như bị sét đánh, con nhóc này lại bóp mông của mình! Còn là tại đây, giữa ban ngày ban mặt bóp mông của mình! Xú nha đầu này quả thực... Quả thực. . . . To gan lớn mật!

Ám Tam núp trong bóng tối mất thăng bằng thiếu chút nữa ngã từ trên cây xuống, vỗ ngực một cái, Mạc cô nương đùa giỡn chủ tử nhà mình đến nghiệm sao? Mông Nhiếp chính vương cũng có thể tùy tiện bóp sao? Muốn chết rồi, muốn chết rồi, nhìn xem về mặt chủ tử tái lại rồi kìa!

Chiếp chiếp chiếp, nhìn thấy nhiều thứ không nên nhìn như vậy, không biết sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc chủ tử có giết người diệt khẩu mình hay không, không nói gì nhìn trời, chủ tử, thuộc hạ thật tình không phải là muốn xem ngài bị như thế đâu, thực sự là động tác của Mạc cô nương quá bất ngờ, thuộc hạ khó lòng phòng bị.

**

Xe bò chạy tới nhà, dưới sự trợ giúp của Đại Tráng Nhị Tráng, gỡ xuống tất cả số dụng cụ đưa đến sương phòng phía đông trong nhà mới.

Di/e.D/a.Le/Qu.Do/n./ Ngô Đại Nha ở trong phòng gạch mộc nghe thấy động tĩnh, vội vàng đi ra nhìn.

Thấy Hàn Hàn chuyển những vật như cối xay đá, cối đá, chày đá các loại, không che dấu được tò mò trong mắt: "Tỷ, người chuẩn bị những cái này để làm gì?"

Hàn Hàn liếc nhìn nàng một cái, cười nói: "Không có gì, những thứ này đều là chút vật dụng để chế tạo phần mà thôi, ta thấy mấy người khác chế ra phần rất thú vị, nên ta cũng học một ít."

"Phần?" Ngô Đại Nha có chút mất mát, còn tưởng rằng là đồ chơi gì mới lạ chứ, thì ra là làm phần. Mặc dù nàng thích phần, nhưng đó là thích đồ đã làm sẵn, muốn để nàng phải động tay mà nói, vẫn là miễn đi.

Nếu như mình có tiền, mua bao nhiêu phần mà chẳng được, cần thiết phải tự bản thân làm sao?

Nhìn nhìn một đồng đồ đủ thứ này, hỏi: "Mấy thứ này cũng không ít tiền đi?"

"Không nhiều, mới mười mấy lượng bạc." Hàn Hàn đáp khá là ung dung.

"Hơn mười lượng?" Ngô Đại Nha hít vào một hơi, hơn mười lượng đủ cho nhà nàng ăn nửa năm, còn nói không nhiều! Quả nhiên người có tiền là không giống nhau!

Nghĩ tới lúc mình thu năm mươi lượng bạc kia, lập tức trong lòng có chủ ý: "Tỷ, lần trước tỷ dạy muối làm món ăn đó, nương muối vô cùng thích ăn, thế nhưng ăn mãi một món trong một khoảng thời gian cũng cảm thấy ngán, tỷ có thể sẽ dạy muối một làm món khác hay không, lúc về muối nấu lại cho nương muối, thay phiên đổi lại món khác."

"Nhị thẩm vô cùng thích ăn?" Hàn Hàn như cười như không liếc mắt nhìn Ngô Đại Nha một cái.

Mặc dù việc Ngô Trần thị không có lỗi không có liên quan đến mình, nhưng cổ nhân mê tín, người trong thôn đều nói nàng ta gặp báo ứng, sợ là trong lòng nàng ta cũng cho là như vậy đi, chỉ là cảm thấy không thể trả thù mình, mà là ghi sổ nợ này lên trên đầu mình, trong lòng không biết hận mình đến thế nào thế nào đâu, ăn món nàng nấu mà nàng ta lại vô cùng thích ăn? Lừa quỷ à!

Bị Hàn Hàn liếc mắt nhìn qua, trong lòng Ngô Đại Nha chột dạ, nhưng nghĩ đến năm mươi lượng bạc kia, lại không nhịn được thẳng sống lưng: "Nếu như

Hàn Hàn tỷ ngại phiền phức, thì dạy muối làm món gì đơn giản cũng được, chỉ cần ăn ngon là tốt rồi."

"Dạy người thì tất nhiên không có vấn đề gì, chỉ là gian phòng này của ta đốt than một ngày, ta phải dọn dẹp xong số than này thì mới có thời gian dạy người, bây giờ sợ là không được." Bộ dáng Hàn Hàn có chút khó xử.

"Muối giúp tỷ dọn." Thấy Hàn Hàn đáp ứng, Ngô Đại Nha chỉ sợ nàng nuốt lời, vội vàng cười nói, "Hôm nay tỷ đi ra cả ngày đã cực khổ rồi, nhanh nhanh nghỉ ngơi một chút, việc nặng này cứ để muối làm là được."

"Chuyện này, làm sao ta có thể không biết xấu hổ thế chứ." Hàn Hàn nhú mày, "Năm gian phòng chính cộng thêm mấy sương phòng phía đông tây, chỗ muốn xử lý cũng không ít đâu."

"Không có việc gì, để muối xử lý." Di/e.D/a.Le/Qu.Do/n./

"Thế... Được rồi, phiền người vất vả chút." Hàn Hàn gật đầu, nhìn ở nàng như thể ân cần phân thượng, mình liền nhắc nhở nàng một chút, "Ta dạy người nhưng nấu cho nhà người ăn là được, ngàn vạn lần không nên tiết lộ ra ngoài cho người khác biết, hiểu không?"

Ngô Đại Nha cả kinh, vội vàng cười nói: "Muối chỉ làm cho nướng muối ăn, sao có thể tiết lộ ra ngoài, tỷ cứ yên tâm đi." Chẳng lẽ chuyện mình bán phương pháp nấu ăn bị phát hiện? Không có khả năng, nếu phát hiện thì sao còn có thể dạy mình chứ, hừ, nhất định là sợ mình dựa vào phương pháp kia để kiếm tiền, thật là hẹp hòi, bản thân nàng ta phát tài thì không muốn nhìn người khác tốt hơn hả!

Nhìn biểu tình của Ngô Đại Nha, Hàn Hàn biết đối phương không nghe lọt lời của mình, lắc lắc đầu, quả nhiên không liều chết sẽ không phải chết! Dù sao mình cũng đã nhắc nhở, sau này có chuyện gì cũng không oán giận được mình.

**

Nhìn Hàn Hàn nhanh chóng đánh xe bò tiến vào nhà mới, chân nhỏ Mộ Dung Ý bước đi đang muốn trở về gian phòng gạch mộc, liền nghe thấy tiếng chim cuốc kêu cách đó không xa, lỗ tai khẽ động, xoay người đi tới gian phòng gạch mộc bỏ hoang.

"Chủ tử, kinh thành truyền tới tin tức, Hiền Vũ tướng quân Mộ Dung Lâm chuẩn bị trở về." Ám Cửu cúi đầu, đưa lên một phần tấu chương khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thuyết Phục Ngô Mạc Thị

"Người nào báo tin cho hần!" Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý hơi nheo lại, ánh mắt lạnh lẽo thâm trầm nhìn về phía Ám Cửu.

Sau gáy Ám Cửu mát lạnh, lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi, mặc dù thân thể chủ tử nhỏ đi, thế nhưng khí thế kia không hề giảm một chút nào! Kiên trì trả lời: "Chưa nhận được tin tức."

Mộ Dung Ý phát tay: "Không cần tra xét, sợ là tam thúc tốt của ta đã báo tin cho hần."

Ám Cửu cúi đầu không dám nói, vấn đề này, cũng không phải là chuyện hần có thể trả lời.

Phụ thân Mộ Dung Trình Khiêm của Mộ Dung Lâm là thúc thúc ruột của Nhiếp chính vương Mộ Dung Ý, đệ đệ của Mộ Dung gia chủ đương nhiệm.

Mặc dù Mộ Dung Trình Khiêm xuất thân từ Mộ Dung thế gia, nhưng từ lúc nhỏ thì thư không tốt, không thích viết văn, mà lại thích vũ thương lộng bông (múa thương đánh gậy), cưới thê tử cũng là một ngôi sao sáng trong võ lâm - chi nữ Công Tôn Thiển của Công Tôn thế gia.

Mộ Dung Lâm là đích tử duy nhất của Mộ Dung Trình Khiêm, nhưng lại sinh non, nên từ nhỏ đáng dấp mảnh mai nhu nhược, nhiều bệnh nhiều tật. Phụ phụ Mộ Dung Trình Khiêm sợ nuôi đứa nhỏ bảo bối này không sống sót nổi, sau khi bàn luận, dứt khoát ôm đứa nhỏ đến Công Tôn thế gia lúc hai tuổi, giao cho ông ngoại hần cũng chính là phu thê Công Tôn gia chủ nuôi nấng, Công Tôn gia chủ cùng với cốc chủ thân y có giao tình, nghĩ nhất định sẽ nuôi nấng Mộ Dung Lâm bình bình an an lớn lên.

Chỉ là phu thê bọn họ lại bỏ sót mất một điểm, hai vợ chồng Công Tôn gia chủ từ lúc cưới nhau đến giờ sinh được năm người con trai, chỉ có duy nhất Công Tôn Thiển là một nữ nhi, nhưng đã xuất giá, trong lòng rất không dễ chịu, thấy nữ nhi và con rể ôm đứa nhỏ Mộ Dung Lâm này so với nữ hài tử còn mảnh mai xinh đẹp hơn đến đây, lập tức có chủ ý, lúc nữ nhi và con rể đi rồi, trực tiếp nuôi nấng Mộ Dung Lâm như một nữ hài tử, dùng binh khí cũng là Liễu Diệp kiếm nữ tử thích hợp dùng.

Mặc dù lúc Mộ Dung Lâm sáu tuổi đứng lúc bị Khiêm phụ phụ Mộ Dung Trình phát hiện rồi cố gắng sửa lại tính cách, nhưng trong lòng Mộ Dung Lâm vẫn lưu lại bóng ma, hơn nữa Mộ Dung Lâm lớn lên quyền rũ phong lưu, ốm yếu nhỏ nhắn, lúc nào cũng bị người khác nhận sai là nữ giả nam trang mà đối đãi, dẫn đến quyết định ngoài dự đoán của mọi người lúc Mộ Dung Lâm mười hai tuổi một mình tòng quân, đến nhờ cậy Mộ Dung Ý đã là Trần Tây tướng quân, Liễu Diệp kiếm vẫn luôn dùng cũng được đổi thành một thanh trọng kiếm.

Sau khi Mộ Dung Ý hồi kinh, lưu lại Mộ Dung Lâm ở trong quân doanh tây bắc tiếp tục rèn luyện.

Vì thế, phu phụ Mộ Dung Trình Khiêm không ít lần chạy tới chỗ hấn thỉnh cầu.

Mộ Dung Ý đương nhiên sẽ không nghe theo bọn họ, Mộ Dung Lâm lại ngoài lời của Mộ Dung Ý thì không nghe theo lời ai, nên cho dù phu phụ Mộ Dung Trình Khiêm tốn một phen tâm tư cũng không trở lại.

Sự tình cứ như vậy bế tắc, hiện tại Mộ Dung Ý "gặp chuyện không may", Mộ Dung Lâm nghe thấy tin tức thế ắt sẽ chạy về, phải nói là phu phụ Mộ Dung Trình Khiêm mượn cơ hội này phát sinh, tiết lộ tin tức cho Mộ Dung Lâm là hoàn toàn có khả năng.

Chỉ là tính tình Mộ Dung Lâm nóng nảy, nếu như phát hiện đường huynh mình kính trọng nhất bị "trúng độc hôn mê", nhất định sẽ náo loạn một trận lớn, chỉ mới nghĩ đến hậu quả hấn náo loạn, Âm Cửu đã đau đầu thay cho chủ tử nhà mình, hấn đương nhiên cũng biết chủ tử nhà mình luôn rất quan tâm đến đường đệ Mộ Dung Lâm này.

Mộ Dung Ý day day trán, phát tay: "Trở về thì trở về vậy, nói Liên Cẩm nghĩ biện pháp khống chế hấn cho tốt, cố gắng để chuyện phát sinh ít một chút."

"Vâng" Âm Cửu đáp một tiếng, vội vàng đi truyền lời.

**

Hàn Hàn về đến trong nhà, liền thấy Ngô Mạc thị ngồi ở trên giường than thở.

"Nãi nãi, làm sao vậy?" Hàn Hàn nghi hoặc nhíu mày, lúc sáng sớm nãi nãi còn rất tốt, sao bây giờ lại có bộ dáng này?

"Nha đầu ngươi đã về rồi." Nghe thấy giọng nói, Ngô Mạc thị mới phát hiện Hàn Hàn đã trở lại, lau lau mắt từ trên giường đứng xuống, "Xem ta này, cứ mãi suy nghĩ, quên mất phải nấu cơm. Ngươi đói bụng không, nhanh ngồi nghỉ ngơi một lát, nãi nãi đi làm cơm liền."

"Không vội nấu cơm, nãi nãi người nói cho con biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Hàn kéo Ngô Mạc thị một phen, mi tâm nhăn lại, chẳng lẽ là do hôm nay vợ Mạc lão đại qua đây khiến nãi nãi sinh khí?

Thấy Hàn Hàn hỏi, Ngô Mạc thị thở dài: "Cũng không có gì, hôm qua lúc cữu nãi nãi người từ trong nhà trở về, trên đường cùng với vợ Ngô Phong nói ầm ĩ mấy câu, không biết vợ Ngô Phong làm sao liền đẩy cữu nãi nãi người té trên mặt đất bị gãy chân. Đại phu đi qua xem, nói là sợ sau này không ổn rồi, cái chân kia cũng phế đi."

"Cứ như vậy?" Hàn Hàn nhìn Ngô Mạc thị, lúc trước Ngô Trần thị không có lỗi cũng không thấy nãi nãi thế này, lần này lại than thở như thế, sợ không phải chỉ là té gãy chân đơn giản như vậy đâu, "Nãi nãi đi qua xem một chút rồi?"

"Xem." Trên mặt Ngô Mạc thị thoáng qua vẻ lúng túng, không muốn tiếp tục đề tài này, trả lời một tiếng liền đi ra ngoài.

Hàn Hàn nhắc mình tiến nhà chính: "Đại cữu gia gia kia của con cũng không nói gì?" Hàn Hàn nghĩ lúc đầu thấy Mạc lão đại, vẻ mặt hấn kiêu ngạo vô tình kia, trực giác khẳng định hấn phải nói gì đó.

Ban đầu trên mặt Ngô Mạc thị thoáng qua một tia căm tức, sau đó lại trở nên mất mát: "Đại cữu gia gia người cũng bởi vì đại cữu nãi nãi người thành như vậy, nên trong lòng căm tức, mới nói thừa ra hai câu, ta cũng không oán hấn."

"Sợ không phải chỉ là thừa ra hai câu đi!" Hàn Hàn nhíu mày, "Hấn có cái gì phát hỏa với toàn gia nhà Ngô Phong, nên chắc nổi giận với người chứ gì! Nãi nãi, sau này người cũng ít để ý đến bọn họ chút đi. Nhiều năm thế này không có bọn họ cũng trôi qua được, hiện tại cuộc sống tốt lên, càng không cần dựa vào bọn họ."

"Nói thì nói như thế, nhưng tóm lại là nhiều thân thích nhiều giúp đỡ, sau này người cùng Tiểu Phong có việc gì, bọn họ cũng có thể giúp đỡ một hai."

"Được rồi, nãi nãi, trước đây lúc nhà chúng ta cái gì cũng không có, cầu không được bọn họ, bọn họ cũng hận không thể trốn xa ra khỏi chúng ta cả đời không qua lại với nhau. Người cảm thấy sau này chúng ta thật có chuyện cầu đến bọn họ, thì bọn họ sẽ ra mặt giúp chúng ta sao?" Lời này Hàn Hàn đã sớm muốn nói với Ngô Mạc thị, chỉ là thấy Ngô Mạc thị vẫn còn đi lại cùng với mấy kẻ gọi là thân thích này, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn, mới nhẫn nhịn không nói, không nghĩ tới những kẻ gọi là thân thích này lại tự cho là đúng như vậy, còn cho rằng sau này mình phải dựa vào bọn họ, ngay cả sắc mặt tốt cũng không cấp cho nãi nãi, vậy thì còn để ý đến bọn họ làm cái gì, sớm nên phân chia rõ ràng rồi.

Ngô Mạc thị biết Hàn Hàn nói có lý, nhất thời không mở miệng, hồi lâu, mới thở dài một tiếng: "Trước khi xuất giá, đại ca luôn rất tốt với ta." Ai biết thế nào đã thành cái dạng như lúc này.

"Người cũng nói đó là trước khi xuất giá, con người rồi cũng sẽ thay đổi, hiện tại cháu gái người đã lớn như vậy, trong lòng đại cữu gia gia kia của con không biết đã biến thành cái hình dáng gì nữa đâu!" Hàn Hàn quyết định lần này muốn nói chuyện rõ ràng với Ngô Mạc thị, tránh khỏi sau này còn bị những cực phẩm đó tổn thương đến, "Sau này người cứ an tâm ở nhà, hoặc là đi dạo trong vườn, tìm Lâm thăm nghỉ ngơi cũng được, ít để ý đến những thân thích thói phùng trụy xét, coi như không có bọn họ."

Ngô Mạc thị gật gật đầu: "Ban đầu ta đang trông chờ tìm cho hai tỷ đệ các người chỗ để dựa vào, hiện tại xem ra... . Người nói cũng có lý, ôi, quên đi, người cũng đã lớn, trong lòng có chủ ý của mình, nãi nãi sẽ không ngu ngốc nhúng vào."

Nghe Ngô Mạc thị nói như vậy, trên mặt Hàn Hàn rớt cuộc cũng lộ ra ý cười: "Nãi nãi, người nghĩ như vậy là được rồi. Người yên tâm đi, cho dù cháu gái không cần dựa vào bọn họ, cũng sẽ không bị người khác khi dễ đâu."

Sau này không có nãi nãi liên quan ở giữa, những chuyện mình làm mới dễ dàng hơn.

Đỡ cánh tay Ngô Mạc thị đi về phía buồng trong: "Nãi nãi, người vào nhà nghỉ ngơi trước đi, lát nữa Đại Nha qua đây học nấu ăn với con, cơm chiều để con làm là được."

"Không phải nàng đã nhờ người dạy giúp một món sao, nhanh như vậy mà ngắn rồi?"

"Nói là muốn học hai món để đổi lại luân phiên ăn, con thấy nàng một mảnh hiếu tâm nên đã đáp ứng."

"Như vậy à, trái lại đứa bé kia là người hiếu thuận, dù sao cũng là đường muối của người, có thể giúp đỡ thì giúp một chút đi."

"Vâng, con biết rồi. Nãi nãi, người cứ yên tâm đi, trong lòng con có tính toán."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Phát Hiện Thì Là Ai Cập

Sáng sớm ngày hôm sau Hàn Hàn đã rời giường, vừa tới trong sân nhà mới để chuẩn bị chế tác phần, đã thấy Đại Tráng cầm một bọc giấy lông như lửa đốt tiến vào: "Hàn Hàn muội tử, người mua cây thì là này bị lừa rồi."

"Bị lừa?" Hàn Hàn cảm chà đá trong tay, ngẩng đầu nhìn Ngô Đại Tráng.

"Người xem." Đại Tráng nói, mở bọc giấy, lộ ra cây thì là bên trong. "Ồ đây gồm hai loại thì là, loại tốt cũng chỉ chiếm có một ít, còn lại đa số tất cả đều là loại hạ đẳng không thể dùng."

Hàn Hàn nhìn về phía bọc giấy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Trước đây nàng đã mua qua đồ gia vị của cửa hàng này hai lần, thấy lão bản cửa hàng buôn bán thành thực, cho nên lần này mua hồi hương nàng cũng không nhìn, chỉ nói lão bản cửa hàng bọc lại từng bọc, rồi cầm đến giao cho Đại Tráng, không ngờ lão bản cửa hàng lại cho mình một kinh hi lớn như vậy.

Chỉ thấy bọc giấy gói thì là là rõ ràng là bao gồm hai loại, một loại phần đầu hơi lớn một chút, có màu xanh lá mạ tươi mới, loại kia phần đầu nhỏ hơn, bề ngoài màu xám nâu có vẻ như đã héo từ lâu.

Trừ màu sắc bên ngoài khác nhau, thì hình dáng, hoa văn gần như là giống nhau như đúc.

Cái này cô nhân không nhận ra, nàng là tiến sĩ sinh vật học đương nhiên biết rất rõ, giống cây có màu xám nâu này rõ ràng chính là thì là Ai Cập!

Thực ra cây thì là Ai Cập cũng là một loại của cây thì là, bởi vì lúc lớn lên hình dạng nhìn như bị khô héo cho nên bị gọi là khô trà, ở cổ đại cũng không được coi trọng, thường bị người ta xem là loại cây thì là thấp kém mà ném đi.

Thế nhưng Hàn Hàn biết, thì là Ai Cập là đồ gia vị cần thiết để nướng thịt, hơn nữa còn nguyên liệu chủ yếu nhất làm bột cà ri. d.i-en-d-lequ-ydo-n

Có loại gia vị này, sau này mình nấu những món mỹ thực kia hương vị nhất định sẽ càng thêm thuần túy.

Che dấu kinh hi trong mắt, đưa cây thì là là cho Đại Tráng: "Không sao đâu Đại Tráng ca, cứ như vậy đi. Lúc về huynh tách hai loại cây ra này, nhớ cẩn thận một chút, ta có chỗ cần dùng."

Đại Tráng nghi hoặc liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái, cho rằng Hàn Hàn nghe không hiểu ý của mình, nhắc nhở: "Loại cây thì là thấp kém này không ai cần dùng đến cả, người có nên suy nghĩ thêm không?"

"Không cần suy nghĩ, huynh cứ nghe ta nói rồi làm theo là được." Hàn Hàn cười híp mắt nói.

"Vậy được rồi." Nghe Hàn Hàn nói như vậy, Đại Tráng cũng không nhiều lời khuyên can nữa, thu hồi bọc giấy, "Ta lập tức đi tách chúng ra, để nói bọn Đại Sỏa đi gieo giống nữa."

"Vâng, Đại Tráng ca vất vả rồi."

"Vất vả cái gì chứ, hiện tại so với lúc trước làm công cho nhà Từ lão gia nhẹ nhõm hơn, ta còn phải cảm tạ người đấy. Thế này thì có là gì, người làm việc trước đi, ta phải mau nói bọn họ đi gieo giống mới được." Vừa nói, vừa đi ra.

Thấy Đại Tráng đi rồi, Hàn Hàn nghĩ nghĩ, buông chày đá, vỗ vỗ tay chuẩn bị ra ngoài.

Lão bản kia bỏ lần vào cho mình nhiều 'gia vị giả' thì là Ai như vậy, nói không chừng trong tay vẫn còn trữ hàng, mình cũng đi qua xem chút rồi mua một ít về gieo giống.

Vừa đi ra ngoài, đã nghe thấy một trận tiếng ào ào truyền ra từ trong phòng gạch mộc của nhà mình.

"Nha đầu Hàn Hàn kia đâu? Mau gọi nàng đi ra đây! Nếu không phải là nàng cắn chết cũng không nhả miệng, cừu nãi nãi của nàng còn khắc khẩu với người khác rồi bị người ta đẩy ngã té gãy chân sao!" Giọng nói hờn hển Mạc lão đại phá lệ vang dội.

Hàn Hàn nhũn mày, trong mắt xẹt qua một tia giận dữ, hồ không phát uy thì đem mình thành con mèo bệnh sao, một hai lần cứ đuổi tới cửa bắt nạt!

Chân bước nhanh vừa tiến vào cửa nhà, đã nhìn Mạc lão đại đang lớn tiếng quát Ngô Mạc thị, gương mặt Ngô Mạc thị trắng bệch, bộ dáng muốn nói gì đó nhưng rồi lại không dám nói.

Hàn Hàn nhũn mày, đây là người mà nãi nãi nói đối xử với bà rất tốt hả, nhìn cái kiểu này, sợ là từ nhỏ đã bị Mạc lão đại kia răn dạy đến quen đi!

"Không phải ta nói gì người, nhìn xem người quản cái nhà này thành bộ dáng gì đi! Tiểu nha đầu Hàn Hàn kia chỉ là một con nhóc, nàng ta hiểu biết cái quái gì, người liền tùy ý để nàng hồ nháo, cái gì mà nghe theo lời nàng! Nàng là nãi nãi, hay người là nãi nãi? Nếu như người không quản được cũng không cần quản, sau này ta tới giúp người quản!" Mạc lão đại nói năng ra vẻ hùng hồn đầy lý lẽ khuyên răn, đứng bên cạnh là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, mặt mày đặc ý nhìn một màn trước mắt.

"Người muốn quản ai?" Trong nháy mắt khuôn mặt Hàn Hàn trầm xuống, bước từng bước đi qua.

Nghe thấy giọng nói, Mạc lão đại im miệng trong phút chốc, quay đầu nhìn Mạc Hàn Hàn tiến vào, trừng mắt: "Người đến đúng lúc lắm, ta đang muốn tìm người đây! Sau này chuyện hợp tác cùng Tào chương quý người mặc kệ đi, đây là nhị cữu cữu người, giao cho hắn là được!"

"Nhị cữu cữu?" Hàn Hàn nhũn mày quan sát nam nhân trung niên kia một lát, nam nhân đứng thẳng lưng, dáng vẻ kiêu căng nhìn nàng.

d.iên-d-lequ-ydo-n Chi liếc mắt một cái Hàn Hàn đã thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Ngô Mạc thị. "Ta nhớ ngoại công ngoại bà ta(*) chỉ sinh mẹ ta là con một, lúc nào lại chui ra một nhị cữu (cậu hai) rồi, chẳng lẽ là ngoại công ngoại bà từ trong lòng đất lại có thể cho ra đời một thai quý? Chắc chắn, vậy thì âm khí cũng đủ nặng, ở đây giữa ban ngày ban mặt cũng không sợ phơi nắng đến hôn phi phách tán hả!"

(*)Ông ngoại, bà ngoại: Được gọi là ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, hay có thể gọi là ngoại công, ngoại bà.

Nhìn thấy Hàn Hàn, Ngô Mạc thị càng khản trương, nhưng hiện tại muốn nói nàng đi ra ngoài là không được, vội vàng bước vài bước che ở trước người Hàn Hàn, cắn răng nhìn Mạc lão đại: "Vẫn là mời đại ca trở về đi, quản đứa nhỏ tốt hay không tốt cũng là chuyện của ta, không nhọc đại ca phí tâm" Mạc dù bà rất sợ Mạc lão đại, thế nhưng cũng không thể giương mắt nhìn Hàn Hàn bị khi dễ.

Mạc lão đại suýt nữa bị Hàn Hàn nói một phen tức chết, lại nghe Ngô Mạc thị nói như vậy, lập tức nổi trận lôi đình: "Thối lắm! Đừng nói tiện nha đầu này, ngay cả người ta cũng phải quản, đồ vô liêm sỉ quên gốc quên cội, không có Mạc gia ta, thì làm gì có Ngô Mạc thị người! Mấy ngày mặc kệ người, hôm sau đã trở mặt, chuyện làm hại đại tẩu người gãy chân ta còn chưa với tính toán với người đâu!"

Mạc Căn ở bên cạnh cũng tức giận đến đỏ mắt, trừng mắt nhìn Mạc Hàn Hàn: "Tiện nha đầu người, nói người nào là thai quý hả, đúng là loại thiếu bị trừng phạt! Cha mẹ người chết sớm không ai dạy dỗ, hôm nay ta sẽ dạy bảo người!" Nói xong liền muốn giơ tay lên đánh.

Trong mắt Hàn Hàn lạnh lẽo, bột thuốc giấu trong tay áo rơi vào trong tay, sớm đã đề phòng sẽ gặp phải loại lưu manh vô lại này, cho nên nàng đã phối các loại bột thuốc phòng thân mang theo người từ trước.

Không đợi bột thuốc trong tay vẩy ra, đột nhiên Mạc Căn "bộp bộp" một tiếng quỳ trên mặt đất.

Mạc lão đại cả kinh, vội vàng lấy tay đỡ: "Căn nhi, người làm sao vậy?" Còn chưa nói dứt lời, cũng "bộp bộp" một tiếng quỳ xuống.

Ám Tam lau lau mồ hôi, chẳng qua chỉ là đi vệ sinh một chút thôi, mà lúc trở về lại xảy ra chuyện lớn như vậy, may mà Mạc cô nương không bị ăn thua thiệt, bằng không chủ tử còn không lột một lớp da mình sao.

Nhưng mà hai kẻ này thật sự là rất đáng chết, lại có thể thừa dịp hắn không ở đây đến quấy rầy Mạc cô nương, xem ra lần trước giáo huấn bà lão của nhà Mạc lão đại quá nhẹ!

Hàn Hàn vỗ vỗ tay, bột thuốc trong tay theo gió bay xuống trên người hai cha con Mạc lão đại: "Hai kẻ hèn nhát gì đó cũng xứng làm trưởng bối của ta? Không nhìn xuống nước tiểu của mình soi xem bản thân là cái loại đạo hạnh gì! Phi!" Không chút nào che giấu xem thường trong mắt.

Ngô Mạc thị không nhẫn tâm, vừa định muốn đưa tay đỡ lấy Mạc lão đại, đã bị Hàn Hàn kéo lại: "Nãi nãi, người để ý đến hắn làm cái gì, người xem hắn là thân nhân, hắn có xem người như vậy không?"

"Hàn Hàn, cái này... ." Trong mắt Ngô Mạc thị giấy giũa trong chốc lát, cuối cùng cũng thu tay về.

Mạc lão đại vừa tức vừa giận, đang định cùng giúp đỡ Mạc Căn đứng lên tranh luận phải trái, thân thể lại mất thăng bằng, song song té ngã, cơ thể mập mạp của Mạc lão đại vững vàng áp ở trên người Mạc Căn.

Mạc Căn ai da một tiếng, chỉ cảm thấy cả người tim phổi đều muốn bị đè ra, nhin không được nhe răng mắng: "Tiện nha đầu ngươi còn không nhanh qua đây đỡ chúng ta, sau này quay trở lại ta nhất định sẽ lột da của ngươi!"

Mạc lão đại cũng không phòng bị đầu ngã sấp xuống, lập tức xoay thất lưng, đỡ thất lưng kêu to.

"Lột da ta?" Khóe miệng Hàn Hàn kéo ra một nụ cười lạnh, vốn còn muốn hạ thủ lưu tình, xem ra không cần nữa. Quay đầu nhìn Ngô Mạc thị, "Nãi nãi, người vào nhà trước đi."

Ngô Mạc thị ở một bên rốt cuộc không đành lòng nhìn xuống, nghe Hàn Hàn nói như vậy, cũng không kiên trì ở nơi này, đáp một tiếng: "Ngươi phải cẩn thận chút, có việc thì kêu nãi nãi." Xoay người vào phòng.

Thấy Ngô Mạc thị vào phòng, Hàn Hàn đi tới trước mặt Mạc Căn, trong tay lấy ra một cây ngân châm nhỏ dài: "Muốn lột da ta?" Giọng nói ôn nhu nghe vào trong tai Mạc Căn giống như như ma âm đòi mạng.

Cổ Mạc Căn co rụt lại, nhìn ngân châm sáng chói trong tay Hàn Hàn: "Ngươi... Ngươi định làm gì?"

Mạc lão đại cũng ngừng kêu to, vừa giũa giũa muốn đứng lên, vừa đe dọa: "Tiện nha đầu ngươi dám! Ngươi dám động tay ta sẽ không bỏ qua cho ngươi! Ngay cả nãi nãi của ngươi cũng phải chịu tội cùng ngươi!" Đáng tiếc thất lưng xoay quá đà, không những không đứng được lên, trái lại thoáng cái lại đè xuống, áp Mạc Căn đến nước mắt cũng muốn chảy ra. d.i-en-d-lequ-ydo-n

"Vậy ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn xem ta có dám hay không!" Lời Hàn Hàn còn chưa dứt, ngân châm trong nháy mắt đã đâm ra, cơ thể cha con Mạc lão đại cứng đờ, chỉ cảm thấy giống như bị kiến cắn một phát, thân thể cũng không có nửa phần khó chịu nào.

Hàn Hàn thối ngân châm trong tay, mặt mày cong một chút: "Mới vừa rồi chỉ là hù dọa các ngươi thôi, thế nhưng nếu như ta đếm đến ba tiếng các ngươi còn chưa rút ra ngoài, như vậy một châm này của ta sẽ cho các ngươi hết đường con cháu, nếu không, các ngươi cứ thử xem?"

Cha con Mạc lão đại cảm thấy hạ thân căng thẳng, mặc dù không quá tin Hàn Hàn thực sự dám đâm vào chỗ đó của bọn họ, nhưng lại không có dũng khí thử, biết hôm nay chiếm không được chỗ tốt, vừa nghe thấy tiếng Hàn Hàn bắt đầu đếm, vội vàng giũa giũa giúp nhau đứng dậy rồi đi.

Hàn Hàn nhíu mày, vốn không muốn chống lại bọn họ sớm như vậy, thế nhưng kế hoạch không cần nổi biến hóa, mình phải thừa dịp chuyện này truyền đến trong tai thôn trưởng trước, nắm lấy khe đất hai ngọn núi kia.

Trong lòng có chủ ý, không trì hoãn một chút nào, xoay người vào phòng.

Còn cha con Mạc lão đại, tin rằng có một châm làm cơ sở kia, cũng không nhảy lên được hai ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mua Núi

Từ trong phòng lấy ra một vạn lượng(*) ngân phiếu Tiêu Nguyên Bồi đưa cho, đôi mắt Hàn Hàn sáng lấp lánh, giấu toàn bộ vào trong người: "Nãi nãi, con đi ra ngoài một chuyến, lát nữa sẽ trở về."

(*) 1 vạn= 10,000

Ngô Mạc thị không yên lòng can ngăn: "Ngươi cẩn thận một chút, nhìn thấy nhà đại cữu ngươi thì nên trốn đi."

"Con biết rồi, yên tâm đi nãi nãi, sẽ không có chuyện gì đâu." Một bên Hàn Hàn đáp lời, một bên không quay đầu lại đi ra ngoài.

Lúc đến nhà thôn trưởng, đến đúng lúc thôn trưởng từ chỗ ruộng trở về, đang rửa tay trong sân, nhìn Hàn Hàn tiến vào, nhíu nhíu mày: "Sao ngươi lại tới đây."

Đối với chuyện tình Hàn Hàn tự mình cất nhắc Đại Tráng làm quân sự hai mươi mẩu đất kia, trong lòng hắn vẫn không thoải mái, nhưng dù sao cũng đã làm thôn trưởng mấy năm nay, ánh mắt nhìn phải lâu dài một chút, mặc dù không thoải mái, cũng biết chẳng qua hai mươi mẩu đất kia là con tép nhỏ, không cần thiết vì hai mươi mẩu đất đó náo loạn không vui.

Đương nhiên hắn sẽ không bắn khoăn về Hàn Hàn, ở trong mắt của hắn Hàn Hàn chính là một nắm bột nhào trong lòng bàn tay, muốn nắn thế nào thì

nấn, việc hấn bản khoản chính là Tào chương quỹ sau lưng Hàn Hàn.

Nếu vì chuyện này chọc Tào chương quỹ mất hứng, sau này nếu hấn muốn trực tiếp đá rơi Hàn Hàn xuống để cùng hợp tác với Tào chương quỹ chỉ sợ sẽ bị ảnh hưởng.

Tất nhiên Hàn Hàn không biết những ý nghĩ vòng vèo ấy của hấn, mà cho dù có biết cũng sẽ không để ý tới.

Nhìn thôn trưởng nhũu mảy, lập tức làm ra một bộ nhát gan, cúi đầu vãn về vạt áo, giọng nói ấp úng: "Là... Là Tào chương quỹ kêu ta tới, nói rằng muốn bàn chút chuyện với thôn trưởng."

"Tào chương quỹ?" Ánh mắt thôn trưởng sáng lên, vội vàng thẳng lưng xoa xoa tay, "Tào chương quỹ nhờ người tới nói chuyện gì, người vào trong nhà nói lại tí nữa cho ta một chút."

Nói xong, liền dẫn Hàn Hàn vào phòng. d.dal.q/đôn

"Tào chương quỹ nói muốn mua hai ngọn núi bao gồm cả vùng đất dưới chân núi kia của thôn ta, đây là một vạn lượng, trả hết một lần." Hàn Hàn rụt rụt cổ, tay từ trong ngực lấy ra một xấp ngân phiếu.

"Một vạn lượng!" Thôn trưởng kinh hãi trực tiếp từ trên ghế đứng lên, đưa tay cầm lấy số ngân phiếu trong tay Hàn Hàn, tay run run nhìn từng tờ một, quả nhiên là một vạn lượng, hơn nữa còn là một vạn ngân phiếu lấy từ ngân hàng tư nhân Vạn Bảo!

Ngân hàng tư nhân Vạn Bảo là ngân hàng tư nhân lớn nhất Thần quốc, trước đây lúc hấn đi trên trấn thấy qua con dấu của ngân hàng tư nhân Vạn Bảo, bởi vậy mới biết.

Hàn Hàn gật gật đầu: "Tào chương quỹ nói ngài ấy mua núi này là có việc cần dùng gấp, nếu như thôn trưởng cảm thấy không có vấn đề gì thì viết cho ngài ấy bản khế đất, rồi nhờ ta mang về cho ngài ấy."

Thôn trưởng nắm ngân phiếu, ngồi trở lại trên ghế: "Người trở lại nói với Tào chương quỹ, mặc dù một vạn lượng bạc này không ít, nhưng hai ngọn núi kia đều là núi lớn, đất đai dưới chân núi cũng không ít, một vạn lượng một ngọn núi thì có thể, nếu là hai ngọn núi sợ là ta không làm chủ được, nếu như nói là hai vạn lượng, một mình ta có thể làm chủ."

Hàn Hàn cắn cắn môi, đáng vẻ rất khó xử.

Thôn trưởng nhìn bộ dáng này của nàng thì cảm thấy tức giận, một gậy đánh không ra cái rắm gì kia (*), cũng không biết kia Tào chương quỹ coi trọng nàng ta điểm gì, nếu không phải là vì chút tay nghề làm bánh bao, sợ rằng cũng không thêm liếc nhìn nàng một cái!

(*) Ý là nói một bộ dáng vô tích sự, không làm được việc gì.

"Kêu người đi thì người đi đi, có cái gì mà khó xử!" Thôn trưởng trừng mắt, hận không thể đi lên cho Hàn Hàn một cước, đá nàng đến chỗ Tào chương quỹ.

d.dal.q/đôn Hàn Hàn lui lui đầu: "Thế nhưng Tào chương quỹ cũng nói ta chuyển lời cho người."

"Nói cái gì?"

"Tào chương quỹ nói, 'người trở về nói cho thôn trưởng các người biết, theo lẽ thường, đỉnh núi hoang vắng như vậy đưa bảy ngàn lượng bạc đã mua được rồi, chẳng qua là thấy lần trước hấn bán cho ta hai mươi mẫu đất hai mươi lượng, là một người thật thà, hôm nay hai ngọn núi này thêm những chỗ đất hoang đầy liền cho hấn một vạn lượng bạc, nếu như không bán, vậy ta liền mua hai đỉnh núi bên thôn Vu với thôn Tôn, một vạn lượng bạc này người hãy cầm về'." Nói hết lời, Hàn Hàn liền im miệng đưa tay muốn lấy lại số ngân phiếu.

Mặt Thôn trưởng đỏ lên, tay cầm ngân phiếu lúi lúi vào trong, cắn răng mắng: "Tào chương quỹ có lời sao người không nói sớm, thiếu chút nữa để cho người làm chuyện xấu rồi! Còn không ở đứng sang một bên chờ ta viết xong khế đất đưa cho Tào chương quỹ!"

"Thế nhưng không phải một mình thôn trưởng người không làm chủ được sao?" Hàn Hàn nghi hoặc chớp mắt.

"Trong thiên hạ hấn là vương thổ, ta là thôn trưởng có cái gì không làm chủ được! Mặc dù trên núi kia còn có địa phương của ba nhà Ngô Mạc Liễu, chẳng qua cũng là để không vô dụng, có bạc cho bọn họ thì bọn họ có gì mà không vui! Lúc nào bọn họ hỏi đến, người liền nói Tào chương quỹ chỉ cho năm ngàn lượng, biết không?" Thôn trưởng một bên tìm giấy bút viết khế ước, một bên răn dạy.

"Vâng." Hàn Hàn khéo léo đáp một tiếng, nếu như không phải vội vàng cần hấn viết khế ước, thật đúng là muốn chọc tức hấn một vô thật hay.

"Nếu như người dám nói lỡ miệng, ta sẽ kêu người đến vả miệng người lại!" Thôn trưởng không yên lòng tiếp tục uy hiếp.

Hàn Hàn rụt cổ, một bộ dáng sợ sệt.

Chỉ trong chốc lát, thôn trưởng đã làm xong tốt khế ước, cùng Hàn Hàn mỗi người ký tên đóng dấu, do Hàn Hàn thu lại.

Ra khỏi nhà thôn trưởng, trên mặt Hàn Hàn lộ ra nụ cười vui vẻ, sờ sờ khế đất trong lòng, sau này mình không cần phải giả heo ăn cỏ cùng bọn họ lá mặt

lá trái(*) nữa.

(*) Lá mặt lá trái: Lá mặt tức là mặt phải của lá (trong tiếng địa phương miền Nam mặt là bên phải, tay mặt là tay phải), và lá trái tức là mặt trái của lá. Thành ngữ lá mặt lá trái có thể bắt nguồn từ cách làm các loại bánh lá. được dùng phổ biến để biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người. (Nguồn Sachhayonline)

Có hai ngọn núi này, mình muốn làm cái gì, thì làm cái đó.

May mà gặp được tên ăn hàng Tiêu Nguyên Bồi này, nếu không mình cũng không có tiền mua hai ngọn núi nhanh như vậy. d.dal..q/đôn

Ừ, còn có mấy ngày nữa từ lâu Như Ý chia lợi nhuận cho mình, không biết có thể cho bao nhiêu, nếu có nhiều, thì mình có thể thuê người khai phát hai ngọn núi này.

Giải quyết được việc đè nặng từ lâu trong lòng, cả người Hàn Hàn trở nên dễ chịu hơn, ngâm nga một điệu hát dân gian khoan thai đi, gặp được người quen biết liền cười híp mắt chào hỏi.

Đang đi, liền thấy một đám người vội vàng đi về phía Nam của thôn, Hàn Hàn ngưng mắt nhìn, đây không phải là cả nhà Ngô đại gia sao, Ngô đại gia cùng ba con trai và hai cháu trai của hắn, phía sau theo vài người vợ, về mặt mỗi người tràn đầy giận dữ.

Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, đây là tình huống gì thế?

Quay đầu liền thấy tốp năm tốp ba náo nhiệt ở một bên chỉ chỉ trỏ trỏ nói cái gì đó, vợ Phú Quý cũng đứng ở bên trong.

"Ngô đại gia bọn họ đây là thế nào?" Hàn Hàn lặng lẽ giật nhẹ y phục vợ Phú Quý hỏi.

Vừa nhìn thấy là Hàn Hàn, vợ Phú Quý lập tức thay bằng một khuôn mặt tươi cười: "Là Hàn Hàn à." Nói xong lại liếc mắt nhìn mọi người một cái, đầu cúi thấp, thần thần bí bí nói: "Các người còn không biết phải không, hôm qua vợ Ngô Phong cùng với vợ Mạc lão đại kia ở trên đường đánh nhau một hồi, vợ Ngô Phong đẩy bà Mạc ngã té gãy chân, cho nên bà Mạc cũng hung hăng lôi vợ Ngô Phong bỏ xuống, lúc đó không có việc gì, ai biết về nhà liền hôn mê, đến bây giờ còn chưa tỉnh." Sau đó thần bí nói, "Các người biết vì sao không? Thì ra chính là bị đụng đến đầu, trên đầu sưng lên một cục rất lớn, chắc chắn, đại phu vừa nhìn liền thẳng thừng xua tay, nói cũng không nói gì lập tức đi luôn. Ngô tiểu bảo khóc đòi nương, gà bay chó sủa làm ầm ĩ một đêm, chuyện này không phải khiến Ngô đại gia không kiềm chế được không ngừng đòi công đạo sao! Xem ra trận này có đánh nhau!"

"Làm sao người biết rõ ràng như thế?" Một người hiếu kỳ hỏi.

"Hôm qua ta có chút việc đi tìm vợ Ngô Phong, ai ngờ đang nói chuyện thì nàng ngã xuống, lúc đó dọa ta sợ muốn chết, may mà có Ngô Phong ở một bên đỡ, nếu không thì oan uổng này ta công trên lưng mất!" Bộ dáng Vợ Phú Quý sợ hãi, "Được rồi, không nói chuyện với các người nữa, ta còn phải nhanh chân đi qua xem chút náo nhiệt đây."

"Dù sao cũng không có việc gì, ta đi cùng với người." Một người hưởng ứng.

"Ta cũng đi."

...

Chỉ trong chốc lát người đã đi hết, Hàn Hàn nhìn một đội ngũ đang từ từ lớn mạnh kia, lắc lắc đầu, quả nhiên tới chỗ nào cũng không thiếu người yêu thích xem náo nhiệt!

----- đề lời nói với người xa lạ -----

Đến đây, rốt cuộc là Hàn Hàn có thể kết thúc chuỗi ngày phần heo ăn hổ, tiếp đến chính là các loại ngược tra cặn bã, suy nghĩ một chút cũng có chút kích động nhỏ nha.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Phát Hiện Bát Giác

Editor : Ôp

Đầu mùa xuân Hàn Hàn đã nhiều lần đi qua hai ngọn núi ở thôn Lưu, nhưng từ sau trung tuần tháng hai, vì bận đồng bạn tây nên chưa đi qua xem, lúc này khế đất của ngọn núi cùng với vùng đất xung quanh đã lấy tới tay, đương nhiên nàng phải lên trước khảo sát núi một phen.

Ăn xong cơm trưa, Hàn Hàn công sọt tre, cầm cuốc nhỏ trong tay đi lên núi.

Từ xa nhìn lại, Hàn Hàn đã phát hiện hai dãy núi khác nhau, một ngọn núi có cỏ mọc xanh um tươi tốt, một ngọn núi khác thì lại là một mảnh trụi lủi, chỉ có vài cọng cỏ dại mọc cao, cây cối cũng không thấy mấy.

Hàn Hàn nhíu mày, quả nhiên lực phá hoại của con người là rất lớn!

Một ngọn núi tốt đẹp như thế cũng bị làm cho trơ trụi.

Ngọn núi kia chỉ có vài cây cỏ dại, trước đây nàng đã đi qua, bởi vì địa thế ngọn núi này bằng phẳng, dễ dàng leo lên, cho nên đa số người trong thôn rất thích đến núi này đốn củi, lúc đó nàng chỉ cảm thấy ngọn núi này cây quá ít, mới chuyển sang đốn củi trên vùng núi khác, không ngờ chỉ mới mấy tháng, những chỗ này vốn dĩ có rất nhiều cây vậy mà cũng bị chặt hết.

Chẳng qua như vậy cũng tốt, không có cây thì sau này nàng cũng dễ dàng cải tạo.

Cây chỗ này đã bị chặt mất, nàng cũng không cần đến ngọn núi kia quan sát, một đường chạy thẳng tới ngọn núi có cây xanh rậm rạp còn lại.

Dựa vào trí nhớ, Hàn Hàn tìm được rừng trúc, cây trúc đổi qua một lần lá, thoạt nhìn xanh tươi đáng yêu, trên mặt đất có cây trúc con mọc nhô ra bên ngoài.

Ở cỏ dại, trúc đa phần là vật chế tạo ra ghế mây, nan quạt, nan ô các loại, thời đại này không có chiếu, Hàn Hàn lại biết trúc là một nguyên liệu rất tốt để làm ra chiếu, mặc dù nàng sẽ không làm ra chiếu, nhưng có thể nói bộ dáng của chiếu thời hiện đại cho Ngô thợ đan tre nửa, với tay nghề của Ngô thợ đan tre nửa, làm ra chiếu chắc chắn không phải là vấn đề.

Trúc không chỉ có thể làm ra chiếu, nếu phân giữa các đoạn trong ruột trúc được khoét đi, thì có thể thay thế vòi nước hiện đại tưới đồng ruộng, hoặc là dùng làm lồng thông gió trong phòng, mang lại là mỹ vị chạy ngon miệng, do đó, rừng trúc này phải giữ lại, tốt nhất là trồng thêm một chút.

Quan sát cẩn thận rừng trúc xong, Hàn Hàn tiếp tục đi dạo trên núi, nhìn địa hình trên núi, cây cối chỗ nào có tác dụng thì có thể giữ lại, chỗ nào không dùng được cần phải chặt bỏ.

Chậm rãi đến gần phía trong khe núi, đất đai dần dần trở nên mềm và ẩm ướt hơn, trước mắt Hàn Hàn sáng ngời, mắt thấy thời tiết từ nóng lên, dưới hầm đã không còn thích hợp để nuôi trồng mộc nhĩ nữa rồi. d/.dle/.qudoon

Ngoại trừ dùng băng ra, ở cỏ dại không có hệ thống làm giảm nhiệt độ nào, thế nhưng giá trị dùng băng quá cao, bây giờ nàng còn chưa đủ khả năng, cho nên nếu như trời còn tăng thêm nhiệt độ, nàng chỉ có thể tạm thời dừng lại việc nuôi trồng mộc nhĩ, nói như vậy, ắt sẽ tạo thành tổn thất lớn cho từ lâu.

Không ngờ ngay lúc nàng chuẩn bị từ bỏ, vậy mà trên núi lại cho nàng một kinh hi như vậy!

Đây quả thực là nơi tuyệt hảo để trồng mộc nhĩ!

Chỗ này thuộc vùng trung tâm của ngọn núi, nhiệt độ trên núi vốn là thấp hơn so với dưới chân núi, hướng chỉ xung quanh đều là cây, cây cối ở giữa cũng không phải quá dày đặc, không cần lo lắng việc thông gió không tốt làm hoàn cảnh ẩm nóng khiến cho mộc nhĩ thối mốc, đến lúc đó nàng chỉ cần xây một gian phòng đơn giản ở chỗ này, phía dưới sàn nâng lên cao, bên cạnh đào một cái ao dự phòng, lại dùng thân trúc rỗng ruột làm thành một hệ thống thoát nước, như vậy cho dù trời mưa, cũng không cần lo lắng mộc nhĩ sẽ bị ngập lụt hư hỏng. d/.dle/.qudoon

Đến lúc đó nàng chỉ cần mỗi ngày an bài người qua đây liếc mắt nhìn tình hình sinh trưởng của mộc nhĩ là được rồi.

Trong đầu rất nhanh hoàn chỉnh mạch suy nghĩ, Hàn Hàn hưng phấn đánh giá địa phương xung quanh này, muốn hiểu biết rõ ràng tất cả cỏ dại và mấy khóm cây thấp bé ở đây.

Xoay đầu qua, đuôi mắt liền phát hiện ra vài cây thực vật.

"Bát giác (*)!" Cho là mình hoa mắt, đi qua nhìn kỹ một chút, đúng là bát giác, hơn nữa còn là bát giác không có độc có thể ăn.

(*) Bát giác: Có rất nhiều loại bát giác, bát giác liên, bát giác hồi hương... nhưng đa số đó bát giác đều có công dụng đuổi hàn, kiện tỳ, khai vị, dùng chữa nôn mửa, đau bụng, bụng đầy chướng, giải độc của thịt cá, có loại chữa vết thương cho rắn cắn,... (h/v)

Không phải bát giác sinh trưởng ở phía nam hả, thế nào ở đây lại có bát giác? Hàn Hàn nhíu mày, đầu nhỏ bắt đầu vận chuyển, chẳng lẽ bởi vì đây là triều đại không có trong lịch sử, cho nên cây nông nghiệp sinh trưởng cũng không theo quy luật?

Cũng không đúng, những cây khác sinh trưởng đến lúc thu hoạch đều rất quy luật, vậy tại sao bát giác lại không quy luật được? Nhìn hoàn cảnh chung quanh, đột nhiên Hàn Hàn hiểu được, bát giác sinh trưởng ở ẩm thấp, nơi vùng núi có đất xốp mềm, hoàn cảnh ở đây không phải chính là nơi hoàn hảo phù hợp cho bát giác sinh trưởng sao!

Còn hạt giống, trên cuốn sách《 thảo mộc cầu chân 》có ghi chép về bát giác, cổ nhân vẫn xem bát giác là vị thuốc đông y mà sử dụng, chỉ là dùng không nhiều, cho nên không có ai chuyên môn đi trồng bát giác, nên sản lượng rất ít. Nghĩ đến chắc là có người mua bát giác từ trong tiệm thuốc, bởi vì nguyên nhân nào đó lên núi, làm rơi ra một vài hạt giống cây, cho nên bát giác mới phát triển như lúc này.

Trong con người khó nén hưng phấn, Hàn Hàn chỉ cảm thấy một chuyến đi lên núi lần này rất có thành quả, vậy mà có nhiều thu hoạch như thế.

Cao hứng bừng bừng từ trên núi khảo sát xong, lúc xuống núi, trời đã hơi tối.

Còn chưa tới nhà, từ xa đã nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ đứng ở cửa không di chuyển.

"Tiểu Phong Phong!" Hàn Hàn cả kinh, cho rằng xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy nhảy đến, mặc dù đứa nhỏ này lão thành (ông cụ non) một chút, nhưng chưa bao giờ đứng im trước cửa không nhúc nhích như cục gỗ như lúc này.

d/dle/.qudoon Nhìn bóng dáng từ xa đang đi về hướng mình, chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý đang nhăn hơi buông ra một chút, mặc dù có Âm Tam đi theo, nhưng hắn vẫn không yên lòng, lỡ may lần sau trong lúc Âm Tam ngu ngốc này đi vệ sinh, Hàn Hàn gặp phải rắn độc bò cạp thì làm sao bây giờ, trên núi mấy thứ linh tinh thế này không bao giờ thiếu! Hoặc là bị ngã bổ thì làm sao bây giờ, nghe Ngô Mạc thị nói qua, thì ra lúc trước nha đầu này đã bị ngã xuống núi một lần, suýt chút nữa là không cứu được.

Nghĩ đến đây, liền không nhìn được nghĩ đến sơ sót lúc sáng của Âm Tam, thiếu chút nữa khiến cho Hàn Hàn và Ngô Mạc thị bị chịu ủy khuất, chân mày khẽ thả lỏng tiếp tục nhăn lại, nhất định phải cho Âm Nhất đi giám sát Âm Tam tăng cường huấn luyện thêm!

Hàn Hàn về đến trước cửa liền thấy Mộ Dung Ý nhướng mày lên đang nhìn mình, nhìn không được niết(*) khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn: "Chớ nhíu, lại nhăn nữa sẽ thành ông lão nhỏ đây! Sao đệ không vào trong nhà, đứng ở đây làm gì?"

(*) Niết: Xoa, bóp, vuốt ve.

Mộ Dung Ý vung tay vuốt ve tay nhỏ của Hàn Hàn: "Làm cái gì mà bây giờ mới trở về?" Chân mày nhăn nhó cho thấy tâm tình khó chịu.

"Thời gian ở trên núi lâu một chút." Hàn Hàn nháy mắt mấy cái giải thích, giọng nói đứa nhỏ đáng ghét này thế nào giống như đang khuyên bảo con nít vậy?

"Sau này không được về trễ như thế!" Mộ Dung Ý xoay người trở lại.

"Không được?" Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, hình như mình so với hắn còn lớn hơn mà, sao bây giờ trái lại lại cảm thấy hắn mới người lớn tuổi hơn? Trợn tròn mắt, được rồi, thấy phần quan tâm của hắn dành cho mình, không so đo với hắn nữa.

Âm Tam núp ở trên cây không nhìn được rừng mình, tại sao đột nhiên cảm thấy có chút lạnh nhĩ? Một ý niệm trong đầu vừa mới chuyển động xong, đã thấy Âm Nhất nhẹ nhàng chậm rãi bay đến.

"Người tới làm cái gì?" Bỗng nhiên Âm Tam có dự cảm xấu.

Âm Nhất cười: "Chủ tử nói ta quan sát kỹ càng việc người tăng cường huấn luyện, hơn nữa còn phải là huấn luyện vào buổi đêm!"

Ý là, buổi tối huấn luyện, ban ngày còn phải vác thêm gánh nặng chức trách của một ám vệ là bảo hộ Mạc cô nương? Đột nhiên Âm Tam cảm giác như mình thật khổ bức (đau khổ+bức bách), đau khổ xụ mặt xuống, chỉ là: "Vì sao đột nhiên chủ tử lại muốn ta tăng cường huấn luyện?" Bị phạt cũng phải biết vì sao chứ?

Âm Nhất nhìn hắn: "Người đang hỏi ta sao?"

"Nói nhảm, ở đây chỉ có người, không hỏi người thì hỏi ai, chẳng lẽ người không biết?"

"Biết."

"Biết thì nói mau."

"Người muốn biết?"

"Nói nhảm!"

"Ừ, nguyên nhân chủ nhân phạt người chính là... . Người tự đoán đi!" Nói xong chậm rãi xoay người rồi đi.

Âm Tam ghen ghét, cắn răng, tên vô liêm sỉ này rõ ràng chính là trắng trợn trả thù! Trả thù mình lần trước không nói cho hắn biết!

Cái đồ bụng dạ hẹp hòi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Không Có Thiên Phú Về Nghệ Thuật

Ngày hôm sau, kết quả về chuyện Ngô đại gia đến nhà Mạc lão đại tranh luận cũng được truyền tới trong tai Hàn Hàn.

Thì ra hôm qua lúc Ngô đại gia đi đòi công bằng, bỗng nhiên trên người Mạc lão đại và Mạc Căn không biết nguyên nhân gì lại nổi lên từng tảng mẩn đỏ, màu sắc không chỉ đáng sợ, còn khiến cho cơ thể đau nhức khó chịu.

Tính tình Mạc lão đại vốn đã nóng nảy, lúc này bị mẩn đỏ giày vò càng thêm nôn nóng hoảng sợ, vừa nhìn thấy Ngô đại gia kéo cả nhà vợ con qua đây, lập tức liền đỏ mặt, không nói hai lời cùng nhau vớ lấy đồ đi lên đuổi người.

Hai bên xích mích qua lại rồi lập tức đánh nhau.

Trận đánh này khá kịch liệt, đột nhiên Mạc lão đại và Mạc Căn ngã xuống đất không đứng dậy nổi, giống như đã chết rồi vậy. Người Mạc gia đều hoảng hồn, vội vàng giành lấy người rồi nâng vào trong phòng, kêu người đi tìm đại phu.

Người Ngô gia sợ náo loạn dẫn đến tai nạn chết người, không mặn không nhạt mắng hai câu, rồi rút lui trở về.

Đại phu qua nhà châm cứu cho hai cha con Mạc lão đại, cha con hai người cũng tỉnh lại, chẳng qua nửa người không thể động đậy, vừa nhìn bệnh trạng, đại phu liền biết hai người trúng gió, quăng ra một câu "Còn tái phát nữa thì không thể hết bệnh", rồi lắc lắc đầu rời đi.

Thân thể cha con Mạc lão đại bình thường nhanh nhẹn, làm sao có thể đột nhiên trúng gió? Nghĩ tới nghĩ lui, liền đẩy trách nhiệm về trận tranh đấu lúc chiều, người Mạc gia lập tức nổi giận, tập hợp toàn gia tộc đến buổi tối xông vào Ngô gia, đánh Ngô Phong gần chết, vợ Ngô Phong đang hôn mê cũng bị kéo xuống từ trên giường rồi bị đánh một trận.

Ngô đại gia sợ Ngô tiểu bảo bị thương, trái đẩy phải chặn che chở, bị Sinh Sinh đánh gãy một cánh tay.

Nhất thời trong thôn gà bay chó sủa, cho đến khi thôn trưởng mang người đuổi tới chuyện này mới được đè ép xuống, chỉ là hai nhà Ngô Mạc kết thêm thù hận.

Hàn Hàn cau mày, đối với chuyện Lâm thâm nói cho mình cũng không có nửa điểm kỳ quái.

Tối hôm qua động tĩnh lớn như vậy đương nhiên nàng cũng nghe qua, chỉ là không có chuyện gì đến mình, nên cũng lười để ý tới, bọn họ chó cắn chó mới tốt!

Huống chi, cha con Mạc lão đại rơi vào tình huống này nàng đều đã tính toán tốt.

Lúc trước nàng vẩy bột phấn cho cha con Mạc lão đại sẽ khiến bọn họ chịu đau đớn một ngày, sau một ngày công hiệu của dược dĩ nhiên sẽ biến mất, ai biết hai cha con kia có chết cũng không hỏi cái lại đi uy hiếp mình, thậm chí còn uy hiếp cả nãi nãi, nên nàng mới hạ quyết tâm phế đi hai cha con này.

Một châm kia nhìn như nhẹ nhàng không đau không ngứa, thật ra là để trì hoãn thời gian phát tác đau đớn của bột phấn, càng chủ yếu là, độc tố trên ngân châm khi tiến vào trong máu, một khi cha con Mạc lão đại hoạt động quá mạnh trong vòng ba ngày, thì dược hiệu trên ngân châm lập tức được phát huy, tạo thành hiện tượng trúng gió.

Hơn nữa mặc dù bọn họ có bị dược phát tác, thì người Mạc gia cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu mình.

Chỉ là không ngờ cả nhà Ngô đại gia lại trùng hợp đuổi đánh như thế, lại nói tiếp, một nhà Ngô đại gia coi như là thay mình chịu oan ức.

"Chuyện này vẫn nên gạt nãi nãi của người đi. Ngô đại nương là một người thiện tâm, nếu biết không chừng sẽ cấp bách đến dạng gì đâu, hiện tại hai nhà kia đang trong cơn tức giận, đừng khiến cho nãi nãi của người đi làm nơi trú ẩn cho bọn họ." Lâm thâm kéo Hàn Hàn nhỏ giọng căn dặn.

Hàn Hàn nhũ mày, chuyện Lâm thâm nói đương nhiên nàng cũng nghĩ đến, mặc dù hôm qua nãi nãi đã nghĩ thông suốt, thế nhưng giang sơn dễ đổi, ai biết khi nãi nãi nghe bọn họ gặp chuyện không may thì trong lòng lại sinh ra thương hại hay không?

Không được, phải nghĩ biện pháp chống đỡ giúp nãi nãi thông suốt mới được.

Trong lòng có chủ ý, lại hàn huyền mấy câu cùng Lâm thâm, Hàn Hàn nhanh chóng trở về phòng.

"Nãi nãi, hôm nay con đi lên trần trên, người cũng cùng đi chứ."

Ngô Mạc thị lắc lắc đầu: "Ta vẫn nên ở nhà giữ nhà đi, cũng không thể không lưu người nào trong nhà. Người mang theo Tiểu Phong đi đi."

"Thế nhưng Tiểu Phong không biết cách chọn vải vóc ạ." Hàn Hàn nháy mắt mấy cái.

"Người muốn mua vải? Không phải mới mua sao? Tại sao lại còn muốn mua tiếp?" Ngô Mạc thị ngẩng đầu.

Hàn Hàn chớp mắt, mới mua vải? Rõ ràng là đã nửa tháng trước đây, chính là lúc mình mua khi bán bộ y phục nhạt được trước đây, hiện tại những tấm vải kia đã sớm đã dùng hết, trong nhà đâu còn nữa?

"Mất thấy trời ngày càng nóng, con nghĩ nên mua một chút về làm quần áo mùa hè, Thanh Phong cũng chưa có quần áo mùa hè nữa." Biết Ngô Mạc thị đau lòng nhất là mình và Thanh Phong, Hàn Hàn cố ý giặt nhẹ áo kếp mỏng trên người bà.

Nhất thời Ngô Mạc thị không biết nên nói gì, trước đây mình không có tiền đồ, Hàn Hàn chỉ có thể mặc y phục rách rưới, hiện tại đứa nhỏ đã có năng lực tự mình mua vải mới làm quần áo, mình cũng không thể ngăn cản, chỉ là, Ngô Mạc thị nhìn nhìn gian phòng: "Trong nhà không ai trông coi, lỡ may gọi kẻ trộm đến thì làm sao bây giờ?" Trước đây không có trộm, là bởi vì nhà nghèo không có đồ gì, hiện nay trong nhà đã có của cải, ai biết có thể gọi người khác đến 'viếng thăm' hay không.

"Trộm có vào trong nhà thì cũng chẳng tìm ra một đồng đâu, nài nài, người cứ yên tâm đi, con đã sắp xếp xong rồi." Hàn Hàn cười cười, tiến lên kéo cánh tay Ngô Mạc thị, "Nài nài cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đèn trần trên chọn cho con và Thanh Phong hai tấm vải tốt mới là chuyện cần thiết." Gọi một tiếng cho Thanh Phong đang đứng ở bên cạnh dọc theo chiếc giường không biết về với gì đi đó, "Tiểu Phong Phong, nhanh lên một chút, tỷ dẫn đệ đi trần trần."

Nghe thấy gọi mình, Mộ Dung Ý thả bút lông trong tay xuống, xoay xoay thân thể nhỏ vững vàng đi ra ngoài.

"Tiểu Phong Phong thật ngoan, cho tỷ nhìn xem hôm nay đệ họa cái gì vậy?" Hàn Hàn niết khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý, rồi đến gần.

Nàng sợ đứa nhỏ xấu xa này buồn chán, nên mới mua giấy bút cho hấn vẽ chơi, ai biết đứa nhỏ xấu xa này nếu không phải không động giấy bút, thì là vẽ ra cái gì đó mà nàng xem không hiểu, ngay cả một bông hoa nhỏ cũng không vẽ được, trong lòng thờ dài, nhìn đứa nhỏ này rất thông minh, thế nào một chút thiên phú về nghệ thuật cũng không có chứ!

Con người Mộ Dung Ý âm thầm, đưa tay ra kéo nàng: "Không đi nữa, không kịp giờ cơm buổi trưa." Cũng không phải hấn phòng bị Hàn Hàn, chính là có cho nàng nhìn, nàng cũng nhìn không hiểu ký hiệu bọn họ dùng để liên lạc, chỉ là nha đầu này mỗi lần xem xong rồi sẽ có vẻ mặt rồi rầm cổ vũ mình một phen, biểu tình đó cùng với những lời nói trái lương tâm kia, hấn thấy đều rất khó chịu, còn không bằng không cho nàng xem.

Ngô Mạc thị không hiểu cái gì, chỉ cảm thấy tuổi này của đứa nhỏ trong đại gia đình đã có thể học vỡ lòng, thấy Mộ Dung Ý thích đùa nghịch văn chương, nhìn không được mở miệng: "Tiểu Phong đã thích viết chữ, thì không bằng đưa hấn đến trên trần học vỡ lòng đi?"

Khuôn mặt nhỏ của Mộ Dung Ý tối sầm, tổng hấn đi cùng học vỡ lòng với một đám nhỏ rồi nghe một kẻ tú tài đọc sách giảng đạo? Thật đúng là có thể nghĩ! Vừa muốn nói chuyện, liền nghe tiếng Hàn Hàn nhanh hơn một bước cự tuyệt: "Tiểu Phong Phong còn nhỏ như vậy, đi cũng không nghe hiểu, không chừng còn bị kẻ khác bắt nạt, chờ đệ ấy lớn hơn một chút rồi hẵng nói."

Ngô Mạc thị nghe Hàn Hàn nói có lý, cũng không nói thêm gì nữa, dù sao Thanh Phong còn nhỏ, lại thông minh, lớn thêm một chút rồi đi học cũng được.

Một nhà ba người dọn dẹp một chút ngồi lên xe bò chạy về phía trần trên, đi giữa đường, liền thấy xe ngựa màu sắc rực rỡ mang theo một cỗ hương vị thơm ngát chạy qua bên cạnh, thẳng tắp chạy đến thôn Lưu.

Ngô Mạc thị bị hương vị nồng nặc này xộc vào mũi gây hắt xì, liếc mắt nhìn xe ngựa một cái: "Đây chắc là cô nương nhà nào về nhà mẹ đẻ, xe xinh đẹp như vậy, vừa nhìn chính là kẻ có tiền, ta không nhớ trong thôn có cô nương nhà ai gả đến nhà chồng phú quý như vậy đây?"

Chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý nhăn lại, rất không kiên nhẫn nhìn được mùi thơm nức người như vậy, tóm lấy y phục của Hàn Hàn: "Mau đi nhanh một chút."

Hàn Hàn không nói gì, thật đúng là đem mình thành người đánh xe!

Chẳng qua nghĩ đến cỗ xe ngựa vừa đi qua kia, nài nài không thấy rõ, thế nhưng nàng thấy rõ ràng trên màn che của xe có ký hiệu của Thực Khách Cư!

Khóe miệng kéo lên một nụ cười lạnh: Ngô Đại Nha này muốn chết thật đúng là không thể chờ đợi được mà!

Mộ Dung Ý ngồi bên cạnh Hàn Hàn, đương nhiên không bỏ qua lãnh ý trong mắt Hàn Hàn, suy nghĩ một chút liền hiểu kỳ quái trong đó, trong con người hẹp dài lướt qua một chút ý cười, tiểu nha đầu này cũng là người mang về mặt dễ gần lòng dạ độc ác, không dễ bị bắt nạt đâu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Vợ Chỉ Có Thể Lấy Một Người.

Nói đến trần Trầm Thước, đó là nơi không xa lạ gì đối với Ngô Mạc thị. Trước kia lúc thân thể bà tốt hơn bây giờ, sáng sớm mỗi ngày đều phải rời giường đi bộ một canh giờ đến đại gia đình ở trần trên để giặt quần áo, mấy nhà khá giả trên trần bà cũng đã đi qua.

Nhưng được ngồi thoải mái trên xe bò lên trần trên như thế này vẫn là lần đầu tiên, nên không khỏi có chút kích động, có chút vui mừng, có chút tự hào, có chút xót xa trong lòng. Nhất thời ngũ vị tạp trần, nói không nên lời là loại tư vị gì, sờ sờ đầu Hàn Hàn: "Nha đầu, quả thực người đã trưởng thành

rồi, còn có tiền đồ hơn so với nãi nãi!"

Mặc dù Hàn Hàn không hiểu được tâm tình của Ngô Mạc thị, nhưng cũng nhìn ra bà có chút kích động, túm lấy tay Ngô Mạc thị: "Nãi nãi nói những thứ này để làm gì, dù con có nhiều tiền đồ hơn nữa thì cũng là cháu gái của người, là người dạy bảo tốt, không có người, nào có con ngày hôm nay."

Hiếm khi Mộ Dung Ý phụ họa cho Hàn Hàn một lần, gật gật đầu: "Nói đúng lắm."

Nghe hai đứa bé nói như vậy, Ngô Mạc thị cũng không biết nên nói gì, tâm tình lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều, thu hồi tay lại rồi cười nói: "Là nãi nãi cố chấp, các người có tiền đồ, nãi nãi liền được nhờ theo, nghĩ những chuyện ấy cái làm gì chứ!" Cười ha hả, "Không phải người nói muốn mua vài vóc sao, mau đi đi."

"Không vội, chúng ta đi ăn cơm trước, ăn cơm xong rồi thì từ từ lựa chọn." Mục đích của Hàn Hàn chính là lôi kéo Ngô Mạc thị, không cho bà quay trở về thôn, tám phần là hôm nay trong thôn còn tiếp tục ẩm ỉ nữa, đợi đến lúc trời tối trong thôn an tĩnh lại, sau đó các nàng về nhà cũng không muộn. d.d.lequy13doon

Hàn Hàn tính toán cẩn thận, tất nhiên Mộ Dung Ý cũng hiểu rõ, gật đầu: "Ăn cơm trước." Mặc dù Ngô Mạc thị không thể thực sự trở thành nãi nãi của chính mình, thế nhưng lão nhân này mang đến cho mình sự ấm áp mà nãi nãi mình không thể cho, dĩ nhiên là hắn cũng không muốn Ngô Mạc thị bị tổn thương, phương pháp tốt nhất chính là phối hợp với Hàn Hàn giữ lại Ngô Mạc thị.

Đợi đến khi chuyện này lắng xuống, bọn họ lại ở trong phòng gạch mộc chỗ hẻo lánh phía Tây của thôn, đơn giản là không có người đi qua, chỉ cần không có ai cố tình đến trước mặt Ngô Mạc thị nói huyền thuyên, như vậy cũng có khả năng giấu giếm được Ngô Mạc thị.

Thấy hai đứa bé đều nói dối, Ngô Mạc thị lập tức đau lòng: "Được, dối bụng thì chúng ta nhanh nhanh đi ăn cơm trước, ăn no rồi lại tiếp tục đi đạo."

Hàn Hàn kinh ngạc liếc mắt nhìn Mộ Dung Ý một cái, đứa nhỏ này vẫn luôn làm trái ý mình, sao hôm nay phối hợp vậy? Chẳng lẽ hắn thật sự dối bụng?

Lắc lắc đầu, nghĩ không ra. Nghe thấy Ngô Mạc thị đồng ý, lập tức đánh xe đi tới tửu lâu Như Ý.

Hàn Hàn đến tửu lâu Như Ý theo thói quen đánh xe bò đi vòng qua cửa sau tửu lâu, rồi từ cửa sau tiến vào tửu lâu, chẳng qua hôm nay vừa mới đánh xe chạy tới bên cạnh đường tửu lâu, liền thấy một chiếc xe ngựa tinh xảo hoa mỹ dừng dưới bóng cây, khẳng khái ngăn trở đường đi của nàng.

Chiếc xe ngựa này không giống với chiếc xe ngựa màu sắc rực rỡ, hương thơm nồng nặc, trang trí hào nhoáng mà nàng đã nhìn thấy ở trên đường, mà đây chính là chiếc xe từ trong ra ngoài chân chân thực thực lộ ra sự hoa lệ nhưng vẫn có vẻ khiêm nhường, thân xe bằng gỗ tử đàn, được quét thật trọng một lớp sơn màu nâu, gấm Tô Châu tinh phẩm làm thành màn che, mặt trên được thêu một bức tranh Vân Thanh thanh nhã tươi sáng, trừ cái đó ra, trên xe ngựa không trang trí dư ra một chút đồ trang sức nào.

Hàn Hàn cho xe bò dừng lại, liếc mắt nhìn cỗ xe ngựa kia, vừa định nói chuyện, liền nghe thấy một giọng nói nhu hòa dịu dàng từ trong xe ngựa truyền ra: "Còn chưa tới sao?"

Chỉ nghe giọng nói này là có thể tưởng tượng được người trong xe nhỏ nhắn ôn nhuận như thế nào.

Hàn Hàn ngưng mi, giọng nói này sao nghe có chút quen tai thế? Nhịn không được nhìn về phía xe ngựa kia, chỉ thấy một gã sai vặt trên cang xe nghiêng đầu đáp: "Thưa công tử, còn chưa tới."

Sau đó một doanh bàn tay trắng như ngọc vươn ra từ trong xe, nhắc màn che đằng trước lên: "Trước vào tửu lâu đi, ở bên trong chờ cũng giống như nhau."

Lúc nói chuyện, một công tử trẻ tuổi trên người mặc y phục màu đỏ tía thêu hoa văn lá cây tùng viền bạc đi ra từ trong xe, gã sai vặt nhanh chóng lấy ghế nhỏ đặt chân từ trên cang xe đặt xuống phía dưới.

Công tử trẻ tuổi nghiêng đầu, lộ tướng mạo tuấn tú ôn nhuận, dường như phát hiện có người nhìn mình, công tử trẻ tuổi ngẩng đầu, một đôi mắt dịu dàng ôn hòa chống lại Hàn Hàn, mỉm cười, gật đầu, ưu nhã giẫm lên ghế đạp chân từ trên xe bước xuống, giống như đối với hành động nhìn ngắm trắng trợn như vậy của nữ tử đã sớm tập thành thói quen.

Xuống xe, đi thẳng về phía tửu lâu, gã sai vặt đánh xe vội vàng cho xe ngựa đi tới bãi đất trống bên cạnh, có người làm trong tửu lâu qua đó giắt xe ngựa đi.

Ánh mắt Hàn Hàn vẫn đuổi theo công tử trẻ tuổi đang tiến vào tửu lâu Như Ý chưa thu hồi lại, trong lòng suy tư về giọng nói cùng với tướng mạo người này khá là quen thuộc, chỉ là không nghĩ ra đã thấy qua ở nơi nào.

d.d.lequy13doon Đương nhiên Mộ Dung Ý cũng nhìn thấy công tử trẻ tuổi kia, con người hẹp dài hơi trầm trầm: Lâm Vũ Dương, hắn đến tửu lâu Như Ý làm cái gì?

Tuy hắn và mấy thế gia mới trong kinh thành tiếp xúc không nhiều, nhưng thứ nên biết hắn vẫn biết rõ ràng.

Mặc dù Lâm Vũ Dương này là tam công tử gia tộc Lâm thị, nhưng là thiên tài kinh thương khó gặp, cứ thế ngăn ngừa trong ba năm đưa một gia tộc kinh doanh bình thường như Lâm thị trở thành thủ phủ kinh thành (nhà giàu nhất kinh thành).

Người này tuy còn trẻ tuổi, nhưng lại tức trí đa mưu, cho dù là gia chủ Lâm thị nhưng trong nhiều thời điểm cũng phải nghe theo đề nghị của hắn, bởi vậy mặc dù hắn không phải trưởng tử, nhưng địa vị ở trong gia tộc lại không thể lay động, ngay cả vị trí của trưởng tử Lâm Vũ Thần cũng ở phía sau.

Chính bởi vì như vậy, ám vệ thuộc hạ của hắn cũng điều tra tư liệu về Lâm Vũ Dương càng tỉ mỉ hơn, cũng biết lão bản phía sau màn của Thực Khách Cư chính là Lâm Vũ Dương.

Lão bản Thực Khách Cư lại có thể hẹn khách đến từ lâu nhà khác ăn cơm..

Chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý cau lại, thu hồi tầm mắt lại nhìn thấy Hàn Hàn đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lâm Vũ Dương đến phát ngốc, chân mày lập tức nhăn chặt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đen xì thâm trầm, tay nhỏ trắng nõn nắm lấy dây cương mảnh liệt đánh ra, xe bò chuyển động.

Hàn Hàn cả kinh, mạch suy nghĩ trong đầu cũng bị cắt đứt, quay đầu lại liền phát hiện Mộ Dung Ý đang ngồi ở một bên nhìn mình, thấy nàng nhìn sang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo xẹt qua một tia khinh bỉ: "Hoa si!" Ngay cả trên mặt cũng hiện rõ vẻ xem thường.

"Hoa si cái đầu đệ!" Khuôn mặt Hàn Hàn tối sầm, đưa tay lên đánh hắn hét lớn, "Tỷ chỉ đang suy nghĩ sự tình, suy nghĩ sự tình!"

Thân thể nhỏ của Mộ Dung Ý xoay qua, một cái đánh nhẹ của Hàn Hàn rơi trên mũi nhỏ của hắn, nửa điểm đau đớn cũng không có.

Ngô Mạc thị ở trên xe bò trầm mặc một lát, nói: "Mặc dù vị công tử kia thoát nhìn rất tốt, thế nhưng vừa nhìn đã biết là thiếu gia trong đại gia đình, là người mà chúng ta không thể suy nghĩ đến, nhà đầu người cũng không thể đi làm thiếp người ta." Bà đi giặt quần áo hộ trong những đại gia đình kia, lúc nhàn rỗi nghe mấy bà tử ở trong viện nói chuyện phiếm, đương nhiên biết phu nhân trong mấy đại gia đình kia chính những thiếp thất như thế nào, Hàn Hàn còn nhỏ, không biết sự tình nặng nhẹ, bà phải nhắc nhở một chút mới được.

Hàn Hàn ghen hờn, liếc mắt nhìn bà: "Yên tâm đi nãi nãi, cháu gái người có thể làm thiếp cho người ta sao? Chỉ là con thấy hắn có chút quen mắt mới nhìn lâu hơn một chút thôi, làm gì mà có suy nghĩ khác, người suy nghĩ nhiều rồi." Vừa nói, một bên vội vàng đánh xe bò đi trên đường tiến vào cửa sau từ lâu. d.d.lequy13doon

Nghe Hàn Hàn nói như vậy, Ngô Mạc thị nhẹ lòng hơn: "Con hiểu rõ rồi thì tốt, những người kiểu như tiểu thiếp trong đại gia đình kia, một chút địa vị đều không có, bị khổ còn không nói, ôi, cũng chỉ là người đáng thương ..."

"Được rồi nãi nãi, con biết, đừng nói làm thiếp, ngay cả dám kiêu căng với con hay nếu như hắn dám trêu chọc kẻ tiểu nhân nào vào cửa, cháu gái người là con đây cũng sẽ hưu (*) hắn, người cứ yên tâm đi."

"Nha đầu chết tiệt kia, chỉ toàn nói hươu nói vượn, không biết xấu hổ hả, Tiểu Phong còn nhìn kia kia!" Ngô Mạc thị cười mắng một tiếng.

"Tiểu Phong Phong nghe được thì sợ cái gì chứ, đúng lúc giáo dục cho đệ ấy biết, này nhé, Tiểu Phong Phong, tỷ nói cho đệ biết, sau này lấy vợ chỉ cho phép lấy một người, nếu như chịu không nổi nữa, hai người liền hòa ly(**) tái giá, nếu như đệ dám đồng thời lấy cả hai người, cẩn thận tỷ đánh đệ đấy!" Tàn bạo uy hiếp.

Chỉ có thể lấy một người sao? Đôi mắt hẹp dài của Mộ Dung Ý lấp lánh, có lẽ là chủ ý không tệ...

(*)(**) Hòa ly, hưu thư: Khác với hưu thư, hòa ly ý nói cả hai bên đều tình nguyện bỏ nhau, giống như đơn ly hôn ở hiện đại. Còn hưu thư thì là một bên bỏ, cụ thể là bên nam. Thời xưa, hưu thư chỉ do nam nhân viết ra, nữ nhân không có quyền, điển hình của trọng nam khinh nữ ấy mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ăn Hàng Bắt Bể

Dừng xe bò xong, Hàn Hàn mang theo Mộ Dung Ý và Ngô Mạc thị đi đường vòng qua từ lâu đến thẳng Thu Vận các.

Một người làm từ phía sau đuổi kịp nói: "Mạc cô nương, vị Tiêu công tử kia đang ở trong Thu Vận các của cô nương."

Bởi vì không biết hiệp nghị giữa Hàn Hàn và Tiêu Nguyên Bồi, nên Tào chương quỹ cũng không rõ quan hệ của Hàn Hàn và Tiêu Nguyên Bồi, thấy Hàn Hàn thường xuyên làm cơm cho hắn, nên nghĩ rằng hai người có quan hệ mật thiết, bởi vậy lúc Tiêu Nguyên Bồi qua đây điểm danh muốn dùng cơm ở Thu Vận các, hắn cũng không ngăn cản, trực tiếp cho mời người vào.

Chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý hơi nhăn lại, ăn hàng này sao lại tới đây!

Hàn Hàn ngược lại không thấy có gì bất ổn, đã đến đúng lúc thì cùng nhau ăn luôn, "Ồ đó hả, ta biết rồi."

Ngô Mạc thị không biết chân tướng, quay đầu nhìn Hàn Hàn: "Bằng hữu của người?"

Hàn Hàn gật đầu: "Xem như là vậy ạ."

Vừa nói vừa tiến vào Thu Vận các.

Tiêu Nguyên Bồi đang ngồi ở bên cạnh bàn vẽ mặt ghét bỏ chọc món cá hấp quế trong mâm: "Rõ ràng là nguyên liệu nấu ăn giống nhau, thế nào nấu xong mùi vị lại khác biệt lớn đến như vậy, hừm, thịt này nấu nát rồi, bên trong đầu cá ăn cũng không ngon miệng, còn cả hương vị này cũng không đúng..."

Khóe miệng Hàn Hàn co giật, đây không phải là món ăn mình bày Dương đầu bếp làm sao, lần trước nàng tự mình làm một lần cho Tiêu Nguyên Bồi ăn, làm sao mới đảo mất một cái tên ăn hàng này đã ghét bỏ thành như vậy?

Nhìn này độ sáng màu sắc cùng với mùi thơm này, rõ ràng là sắc hương vị đều đầy đủ trong một món nha!

Tiêu Nguyên Bồi đang oán trách, nghe thấy tiếng cửa mở, khuôn mặt tròn tròn nâng lên: "Ngươi tới đúng lúc đấy, đem đầu bếp các ngươi..." Câu nói mắc ở trong miệng, trong nháy mắt liền biến thành kinh hãi, "Hàn Hàn, sao ngươi tới đây rồi!" Kéo ghế ra lạch bạch chạy đến, đôi mắt chớp chớp tỏa ra ánh sáng khó tin.

Hàn Hàn biết ăn hàng này kích động như vậy không phải là bởi vì mình, mà là bởi vì mỹ thực mình làm ra, chỉ còn thiếu nước tên ăn hàng này xem mình như một mâm đồ ăn ngon di động nữa thôi! Chau mày, liếc mắt nhìn con cá bị chọc nát trên bàn: "Rất khó ăn?"

Theo tầm mắt Hàn Hàn nhìn sang, khuôn mặt tròn của Tiêu Nguyên Bồi đang vui mừng lập tức nhấn lại bất mãn: "Hừ, so với ngươi làm khác xa nhau, đầu bếp kia rõ ràng đã không biết nấu rồi mà lại còn dám lừa gạt ta, ta nhất định phải tìm hấn rồi nói chuyện thật tốt!" Bộ dáng vô cùng tức giận.

"Thật sự khó ăn như vậy?" Hàn Hàn không tin, con cá này là nàng tự mình giao cho Dương chủ trù làm, mặc dù không nắm giữ tinh túy trong đó, nhưng là cũng chắc chắn được tám chín phần mười, đầu bếp chính của tẩu lâu Như Ý, đương nhiên không phải là người không có tài năng.

Đi qua cảm đũa gấp lên một miếng thịt ném thử, thời gian thịt nấu hơi lâu một chút, thịt cá có chút dễ bị rời ra, nhưng tuyệt đối không đến mức nát bầy; đường bỏ hơi ít, vị kém một chút so với khi ăn tươi; vì đầu cá to khó ngấm gia vị, cho nên mùi vị khi ăn hơi nhạt một chút, nhưng tuyệt đối không phải là không ngon, tổng thể mà nói, nếu món ăn này được chấm điểm, chắc chắn ở mức điểm trên chín mười, thời gian trong vòng một ngày có thể chế biến cá thành như vậy(*), Dương đầu bếp xem như đã rất có thiên phú.

(*) Ý ở đây là học nấu cá trong vòng 1 ngày mà đã nấu được ngon như thế, chứ không phải là con cá đó phải nấu mất 1 ngày.

Đề đũa xuống, liếc mắt nhìn Tiêu Nguyên Bồi.

Tiêu Nguyên Bồi hừ hừ: "Có phải rất khó ăn hay không?"

Hàn Hàn liếc mắt quay mặt sang: "Cái miệng của ngươi rốt cuộc là thể loại gì vậy? Mùi vị chỉ có một chút sai sót nhỏ cũng có thể ăn ra! Mặc dù so với ta làm có chút thiếu lửa, nhưng cũng là một món ngon khó có được, làm gì mà nghiêm trọng như ngươi nói chứ!"

Đôi mắt tròn xoe của Tiêu Nguyên Bồi chớp chớp: "Nếu như trước đây được ăn thì ta cũng xem như là một mỹ vị, thế nhưng sau khi ăn qua đồ ăn ngươi làm, lại ăn món người khác làm không còn mùi vị nữa! Là tiểu nhị này lời thề son sắt nói đầu bếp kia được ngươi chân truyền, ta mới qua đây ăn, ai biết rõ ràng là lừa ngươi!" Nói xong lời cuối cùng, lại có một chút tức giận.

Hàn Hàn không nói gì, trừng mắt nhìn Tiêu Nguyên Bồi, chân truyền thì học dễ dàng như vậy sao? Người làm công vì muốn tẩu lâu nhà mình có thêm khách nhân, đương nhiên là cái gì cũng nói được rồi, cũng có thể tin tưởng hoàn toàn sao? Không phải trong tiểu thuyết đều nói công tử nhà phú quý thời cổ đại có lòng dạ hẹp hòi hơn nhiều so với người khác sao? Làm sao bộ dáng ăn hàng này thoạt nhìn ngu ngốc dễ lừa vậy?

Thấy Hàn Hàn trừng mình, Tiêu Nguyên Bồi méo miệng, có chút ủy khuất: "Ta nói là lời thật lòng, vốn dĩ là bọn họ không nấu ăn ngon bằng ngươi!"

Quả thực Hàn Hàn bị biểu tình của hấn chọc cho vui vẻ: "Nói thật thì thế nào, ngươi đừng quên, hiệp ước của chúng ta trong vòng hai tháng, chẳng lẽ hai tháng sau ngươi sẽ không ăn cái gì nữa?"

Lúc này Tiêu Nguyên Bồi mới nghĩ đến còn có bản hiệp ước này, lập tức có chút buồn buồn, nháy mắt mấy cái, trong lòng cứ lặp lại một giọng nói: Hai tháng sau thì không thể ăn cơm do Hàn Hàn nấu nữa!

Sau khi Hàn Hàn nói xong liền mặc kệ hấn, mặc dù nàng nhìn Tiêu Nguyên Bồi thuận mắt, nhưng chưa từng nghĩ tới việc sẽ nấu cơm cá đòi cho ăn hàng này, phải sớm cho hấn hiểu rõ hiện thực mới được, nếu còn bắt bẻ như thế nữa, không chừng ngày nào đó thật sự sẽ chết đói.

Vòng qua Tiêu Nguyên Bồi, kéo tay Ngô Mặc thị giới thiệu: "Nãi nãi, gian Thu Vận các này là do Tào chương quỹ đặc biệt chuẩn bị cho con, xem như là hồi báo về chuyện bánh bao hấp, người và Tiểu Phong Phong trước hết ngồi nghỉ ở trong giường quý phi một lát, con đi làm cơm, làm xong sẽ gọi người." Lại dặn dò Mộ Dung Ý, "Ngao ngao ở trong phòng cùng với nãi nãi, tỷ làm cho đệ đại tiệc."

Mất Mộ Dung Ý nhìn Tiêu Nguyên Bồi, thân thể không động.

Ngô Mặc thị đi vào phòng cũng có chút câu nệ, nghe vậy vội nói: "Không cần cầu kì, có gì thì ăn cái đó đi, ngươi cũng không nên làm gì nhiều." Lỡ may khiến Tào chương quỹ ghét bỏ thì làm sao bây giờ?

Hàn Hàn cười híp mắt nói: "Không có gì, nãi nãi, người không cần phí tâm." Vừa nói, vừa đỡ Ngô Mạc thị đi vào bên trong.

Tiểu nhị thông minh đã sớm bung một bình trà và bánh ngọt tiến vào: "Tào chương quý phân phó đưa tới, Mạc cô nương có gì cần cứ việc kêu chúng ta."

Hàn Hàn gật đầu: "Nói cho Tào chương quý, làm phiền ngài ấy rồi. Mặt khác, người tìm người dọn dẹp đồ ăn trên bàn ở bên ngoài đi."

Tiểu nhị liếc mắt nhìn Tiêu Nguyên Bồi, một bàn đồ ăn này là do công tử này gọi đến, thế nhưng còn chưa trả tiền đâu, mặc dù là bằng hữu của Mạc cô nương, nhưng chương quý không phân phó cho hắn miễn đơn, nếu như mình thu, lỡ may hắn không trả tiền thì làm sao bây giờ?

Nhất thời có chút do dự bất động.

Mặc dù Tiêu Nguyên Bồi vì vụ ăn uống sau này mà khổ não, nhưng tại vừa nghe thấy Hàn Hàn nhắc tới đại tiệc, mạch suy nghĩ lập tức bị kéo lại, thấy tiểu nhị bất động, vội vàng quát: "Nói người dọn thì dọn đi, đứng ngốc ra đó làm cái gì!" Thu đi rồi thì mình mới có lý do ăn chực chứ

Nghe chính chủ lên tiếng, tiểu nhị không do dự nữa, tay chân lạnh lẽo thu dọn.

Hàn Hàn cũng biết tiểu nhị lo ngại cái gì, dù sao mình hợp tác với Tào chương quý cũng không có người bên ngoài biết đến, tiểu nhị trong tửu lâu không nghe theo ý mình cũng là điều bình thường, hơn nữa, nàng và Tiêu Nguyên Bồi mới gặp mặt hai lần, chưa nói tới có bao nhiêu giao tình, còn chưa đến mức có thể miễn đơn cho đối phương, thấy Tiêu Nguyên Bồi lên tiếng, lập tức cất bước đi ra.

Thấy Hàn Hàn đi rồi, Tiêu Nguyên Bồi nháy mắt mấy cái: "Hàn Hàn, người chờ ta một chút, ta cùng đi với người." Có lẽ nếu giả ngốc, thì nàng sẽ làm thêm cho mình nhiều bữa cơm nữa cũng không biết chừng.

Mộ Dung Ý vẫn chú ý động tác của Tiêu Nguyên Bồi, thấy hắn khẽ động, lập tức thân thể nhỏ xoay lại, che ở trước mặt hắn: "Không được theo."

Tiêu Nguyên Bồi cúi đầu, biết đùa nhỏ trước mắt này là đệ đệ của Hàn Hàn, mặc dù lần trước lúc nhìn thấy đùa nhỏ này khiến hắn cảm thấy trong lòng dâng lên sự sợ hãi khó hiểu, nhưng bây giờ nhìn lại hình như dễ nói chuyện hơn một chút so với lần trước, suy nghĩ đến những món ăn ngon trong đại tiệc kia, trong lòng như được thổi khí, mặt tròn xoe cong cong nheo lại: "Tiểu đệ đệ, người có thể nói với tỷ tỷ người làm thật nhiều đồ ăn ngon cho ca ca hay không, ca ca sẽ mua rất nhiều thứ tốt đưa cho người nha."

Sâu trong con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý xẹt qua một tia xem thường, đầu xoay qua một bên không nói lời nào.

Tiêu Nguyên Bồi chớp mắt, chưa từ bỏ ý định tiếp tục hấp dẫn: "Này, nếu như người có thể khuyên Hàn Hàn làm cơm cho ca ca nhiều hơn hai tháng, ca ca liền dẫn hai tỷ đệ các người đến kinh thành đi chơi, còn bao ăn bao ở, thấy thế nào? Ta nói với người, trong kinh thành có nhiều nơi chơi vui hơn chỗ này rất nhiều, đầu tư từ ở đó có thể lớn như vậy nè, còn có bánh rán hành giòn tan hương thơm nức, mùi gà quay vừa người đã khiến cho người khác không nhìn được chảy nước miếng..."

Đông Thanh ở phía sau nghe thấy thế thì khoe miệng há ra, rất muốn nhắc nhở công tử nhà mình, tỷ tỷ đùa nhỏ này chính là đầu bếp, người ta hiếm lạ bánh rán hành ở kinh thành sao? Còn có gà quay nữa?

Thế nhưng nghĩ tới từ lúc đi theo công tử nhiều năm như vậy, hình như trừ ăn ra, công tử cũng không quan tâm đến cái khác, miệng lại ngậm lại, không để cho công tử nói về đồ ăn, đoán chừng công tử cũng không có lời nào để nói.

Nghe này ăn hàng này nói về từng món ăn trong kinh thành thuộc lòng bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý vẫn nghiêm túc không biểu tình, tính toán hẳn là Hàn Hàn đã đi xuống phòng bếp rồi, lúc này mới không có kiên nhẫn quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Nguyên Bồi một cái.

Thấy đùa nhỏ này rốt cuộc đã nhìn thẳng vào mình, hai mắt Tiêu Nguyên Bồi sáng ngời, chẳng lẽ đùa nhỏ này bị mình nói đến mức động tâm?

"Heo!" Nói xong một từ, Mộ Dung Ý bước nhỏ từng bước tiến vào phòng trong.

Lưu lại Tiêu Nguyên Bồi một mình ngẩn ngang bị dả kích: "Lần trước người cũng nói là ta cảm tình con heo, không phải ta đã nói với người, đúng là ta cảm tình con heo sao? Hơn nữa nãi nãi ta nói..." Một đạo khí tức lạnh lẽo thâm trầm bắn qua, Tiêu Nguyên Bồi nghẹn họng, lui lui cổ, lập tức không nói tiếng nào.

Quác quác quác, đùa nhỏ thần thánh, quá kinh khủng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Trần Y Nhân

Tiểu nhị bung bốn món một canh Hàn Hàn làm xong đi sau nàng tiến đến Thu Vận các, còn chưa tới Thu Vận các, liền nghe thấy giọng nữ tử trong Vũ Thu các cách vách truyền ra: "Nghe nói, món cá hấp quý này là một nữ đầu bếp trong tửu lâu các người nghiên cứu ra? Tay nghề cũng rất khá, người đi

kêu người đến cho ta nhìn xem, nếu thấy bộ dáng nàng đang hoảng, ta liền ân điển cho nàng đi đến kinh thành."

Hàn hàn sững sốt, nữ đầu bếp? Không phải là đang nói mình chứ?

Phất tay một cái, để tiểu nhị bưng đồ ăn vào Thu Vận các trước, thân thể hơi chuyển động một chút, mượn khe cửa, khẽ nhấc lên bức rèm, loáng thoáng có thể thấy ba người ngồi bên cạnh bàn ở phía trong, đưa lưng về phía mình là một công tử mặc bộ y phục màu đỏ tía thêu hoa văn lá cây tùng viền bạc, rõ ràng chính là người nàng đã gặp ở trước cửa.

Mặt khác, bên cạnh có hai nam nữ ăn mặc hoa mỹ trẻ tuổi đang ngồi, có rèm cản trở, không thấy rõ dung mạo, trong ba người ai cũng đều có một gã sai vặt hoặc nha hoàn đứng sau lưng.

Người nói chuyện chính là cô gái kia.

Tào chương quý mặc một bộ nho sam màu xanh ngọc đưa lưng về phía cửa, nghe vậy không kiên ngạo không siểm nịnh nói: "E là cô nương đã nghe lầm, trong tể tử lâu chỉ có nam đầu bếp, chưa từng có nữ đầu bếp."

Cô gái cũng không tin, thưởng thức ly trà trong tay: "Ý người là nói bốn cô nương tại diệc hoa mất hả?" Nói chưa xong hết câu, hung hăng ném ly trà trong tay xuống đất, "Cần rồi! Người có biết bốn cô nương là ai không, cũng dám ăn nói lung tung lừa bịp ta như thế sao! Có tin ta sai người phá hủy tử lâu này của người hay không!"

Nha hoàn đứng phía sau nàng vội vàng cầm chiếc khăn thêu xoa tay cho nữ tử kia, lời nói xem thường nhỏ nhẹ trấn an: "Tiểu thư cần gì phải chấp nhặt với mấy kẻ dân đen này chứ, nếu thân thể tiểu thư bị chọc tức thực sự là không đáng giá mà. Thân phận ngài tôn quý, muốn gặp người nào chỉ cần sai người hầu đến đây bắt người là được, tội gì tự mình đi một chuyến." Lau tay cho nữ tử xong, nàng ta đứng thẳng người, hai mắt thẳng thừng nhìn chăm chăm Tào chương quý, "Người biết tiểu thư nhà ta là ai không hả? Tiểu thư nhà ta chính là hôn thê của Nhiếp Chính vương, tương lai Nhiếp Chính vương phi! Đặt chân đến chốc thấp hèn này của người chính là cho người mặt mũi, người cũng đừng không biết xấu hổ, còn không mau mau gọi nữ đầu bếp kia ra cho tiểu thư nhà ta xem một chút, cần thận chọc tiểu thư nhà ta nổi giận, Nhiếp Chính vương điện hạ cho người phá tử lâu này của người, toàn gia của người cũng đừng mong có đường sống!"

Hàn hàn cau mày, một kẻ nha hoàn đã lớn lối như thế, xem ra tiểu thư kia cũng không phải là người hiền lành! ood.d.*lequyd0n

Chẳng qua, ... vị hôn thê của Nhiếp Chính vương? Đột nhiên Hàn Hàn nhớ tới mấy ngày trước lúc ở Mỹ Nhân Kiều xem phần son nghe thấy một đôi huynh muội nhắc đến chuyện hoàng thượng ban thưởng cho Nhiếp Chính vương một vị hôn thê, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tứ hôn, còn đi tới trấn Trầm Thước!

Nghĩ đến đây, ánh mắt lần nữa rơi vào trên người tử y nam tử, trách không được cảm thấy nhìn quen mắt như thế, chính là lão bản Mỹ Nhân Kiều, người ngày đó đã gặp.

Một người còn trẻ tuổi như vậy lại quen biết với vị hôn thê của Nhiếp Chính vương, khẳng định là lai lịch không nhỏ.

Còn nghĩ chưa xong, tử y nam tử đã nghiêng đầu lại, chống lại ánh mắt của Hàn Hàn, giống như có chút sững sốt, cực nhanh, trong mắt xẹt qua vui vẻ nhợt nhạt.

Hàn hàn cả kinh, vội vàng nghiêng người đi, không dám nhìn nữa.

Không nghĩ tới người này lại có cảm giác bén nhọn như thế, chẳng qua mình chỉ liếc mắt nhìn hán một chút vậy mà hán đã phát hiện ra.

Trong gian phòng truyền đến giọng nói dịu dàng ôn nhuận của nam tử: "Được rồi biểu muội, chương quý có bao nhiêu lá gan mà dám lừa người chứ, chắc là trong tử lâu quả thật không có nữ đầu bếp đâu, tám phần là do lời đồn đãi rồi."

"Đúng vậy, ta đã nói không có khả năng rồi, người còn không tin, khiến ta mất công phụng bồi người đi một chuyến!" Một nam tử khác phụ họa theo.

"Nếu như là lời đồn đãi, làm sao có thể truyền tới kinh thành chứ, hơn nữa món ăn này đúng là mỹ vị không có trong kinh thành, nhất định là lão bản giáo hoạt này đã giấu người đi rồi." Nữ tử cố chấp không tin.

"Hoặc là do nam đầu bếp làm ra, chẳng lẽ người cũng đem một nam tử trở về kinh thành làm của hồi môn mang tới vương phủ Nhiếp Chính vương sao?" Nam tử bĩu môi khinh thường.

"Trần Tử Ngọc nhà người cảm ơn cho ta! Phụ thân nói người đi theo ta tới là để bảo vệ ta an toàn, không phải là để cho người tới quơ tay múa chân, người an tĩnh một chút cho ta!" Trần Y Nhân bắt mắt trừng mắt nhìn Trần Tử Ngọc.

"Tử Ngọc nói cũng không phải là không có lý." Trái lại Lâm Vũ Dương rất tin tưởng gật đầu một cái, "Cho dù có hay không, nếu như việc người gây náo động lớn truyền tới kinh thành vào trong lỗ tai Nhiếp Chính vương, tóm lại không phải là chuyện tốt."

Một câu nói thành công ngăn chặn miệng Trần Y Nhân.

Nhiếp Chính vương là người nàng đã ái mộ từ nhỏ, tuyệt đối không thể để cho hán có một chút xú hiểu lầm với mình.

Ban đầu lúc nghe tin mình được gả cho Nhiếp Chính vương, quá vui mừng khiến nàng suýt ngất, tuy nói Nhiếp Chính vương trướng độc, nhưng trong

kinh thành hội tụ nhiều danh y, nàng không tin không chữa khỏi độc của Nhiếp Chính vương.

Một khi độc được giải, nàng ở thời khắc mạo hiểm thủ tiết chịu đựng nguy hiểm xung hi cho Nhiếp Chính vương nhất định sẽ lấy được sự coi trọng của Nhiếp Chính vương.

Mặc dù Nhiếp Chính vương nhiều tuổi hơn mình một chút, nhưng dáng dấp tuấn mỹ tuyệt luân, lại quyền thế hiển hách, còn tôn quý hơn mấy phần so với hoàng đế, luôn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, nếu như mình có thể vì vậy mà được Nhiếp Chính vương đối xử khác, trở thành phu thê chân chính...

Lại nói, mặc dù dung mạo của mình không quá tuyệt sắc, nhưng cũng không kém, chính là không có khuyết điểm gì, cũng không tin Nhiếp Chính vương trong lúc vành tai tóc mai chạm vào nhau có thể chống cự được hấp dẫn của mình.

Bất kể nghĩ như thế nào, Trần Y Nhân đều cảm thấy tiền đồ sáng lạng, nhất là thấy người tỷ tỷ Trần Thu Thủy luôn luôn thanh cao được người khác thương thức cũng lộ ra vẻ mặt ghen tỵ đối với mình, cả người càng thêm thoải mái.

Cả người thoải mái, đương nhiên đối với đồ cưới của mình vô cùng dụng tâm, tất cả đều phải là thứ tốt nhất.

Với Trần gia mà nói, mặc dù Trần Y Nhân không bằng Trần Thu Thủy, nhưng cũng là đích nữ trong nhà, nếu không phải bây giờ thứ nữ không thể đặt lên trước mặt bàn, cũng sẽ không đẩy nàng ra ngoài làm con cò.

Vì vậy, Trần thái phó đối với nàng khó tránh khỏi ái náy, cố ý phân phó cho nhi tử nhi tức, cho dù nàng nói ra yêu cầu gì, chỉ cần không quá phận, cũng phải tận lực thỏa mãn.

Trần Y Nhân chọn lựa của hồi môn tự nhiên càng thêm thấu đáo.

Đang lúc nàng rầu rĩ vì của hồi môn nữ đầu bếp, lại có tin tức truyền đến từ lâu Như Ý của trấn Trầm Thước xuất hiện một nữ thần bếp, còn truyền đến trong tai nàng.

Nàng ăn mười mấy năm đồ ăn do đầu bếp Trần gia làm, sớm đã ngán, một lòng muốn đổi đầu bếp làm của hồi môn mang tới trong phủ Nhiếp Chính vương, hiện tại vừa nghe thấy tin tức này, lập tức đứng ngồi không yên, thông báo cho mẫu thân của mình một tiếng, mang theo bà từ nha hoàn, được Trần Từ Ngọc tự mình hộ tống đi đến trấn Trầm Thước.

Không nghĩ tới đã ăn đồ ăn vào, nhưng người lại không có, vốn còn muốn gây náo loạn thêm, nói không chừng chương quỹ này sẽ mang người ra. Hiện tại vừa nghe thấy lời này của Lâm Vũ Dương, nhất thời có chút do dự.

Nàng đưa theo đầu bếp vào Vương Phủ, chẳng qua cũng chỉ muốn muốn sau này có người giúp đỡ thay nàng hầm canh, làm chút món ăn lấy lòng Nhiếp Chính vương, chuyện như vậy đương nhiên là không thể để cho đầu bếp trong vương phủ đi làm, vậy thì yêu cầu bên mình cần phải có một trợ thủ nấu nướng cao siêu, vì vậy, khi nghe thấy có nữ thần bếp, nàng mới không muốn buông tay.

Nhưng là một khi chuyện mình mượn danh tiếng của Nhiếp Chính vương sinh sự truyền tới trong tai Nhiếp Chính vương, không biết chừng người còn chưa kịp lấy lòng, trước đó đã bị ghét bỏ, như vậy thì thật đúng là mất nhiều hơn được!

Nhất thời không có chủ ý gì, do dự một chút, phát tay đuổi Tào chương quỹ xuống, nhìn về phía Lâm Vũ Dương cười cười: "Vẫn là biểu ca nghĩ chu đáo, vậy coi như thôi đi."

Nghe thế, Hàn Hàn cũng biết không có chuyện gì của mình nữa, xoay người vào Thu Vận các.

Trong gian phòng, Lâm Vũ Dương nghe tiếng bước chân đi ra rồi đóng cửa lại, khuôn mặt dịu dàng ôn nhuận lướt qua một vẻ hiểu rõ, quả nhiên không đoán sai, xem ra nàng mới thật sự là Mạc Hàn Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Tính Toán Của Lâm Vũ Dương

Kỳ thực lúc ở ngoài từ lâu gặp được Hàn Hàn, hấn đã hoài nghi.

Minh Ngọc dừng xe ngựa chỗ con đường bên cạnh từ lâu hấn không ngăn lại, là bởi vì hấn biết đường nhỏ này đi thông đến hậu viện của từ lâu. Mà thời điểm này trong từ lâu sẽ không có người đưa đồ ăn qua đây, cũng sẽ không có người đi vứt rác chỗ này, đồ xe ở đây hoàn toàn không có gì đáng ngại.

Mạc Hàn Hàn đánh xe bò qua đây, rõ ràng là muốn tiến vào hậu viện từ lâu, hơn nữa nhìn y phục ba người trên xe, mặc dù không tính là hào hoa phú quý, nhưng tốt hơn rất nhiều so với người bình thường, không giống như người đến làm công. Trên xe bò có một lão bà bà đầu tóc hoa râm, một nam hài

nhỏ tuổi, hoàn toàn phù hợp với những gì đã điều tra về gia đình Mạc Hàn Hàn là trên nạng còn có tổ mẫu dưới có ấu đệ.

Nhưng nếu lúc đó trực tiếp hỏi thì hiển nhiên không phải là biện pháp tốt, hơn nữa hấn cũng hẹn tỷ đệ Trần Y Nhân ở tù lâu, vốn dĩ Trần Y Nhân là do hấn dùng kế dẫn từ kinh thành tới đây, đến lúc đó chỉ cần Tào chương quỹ sợ hãi Trần Y Nhân giao người ra, như vậy Mạc Hàn Hàn tất nhiên sẽ sinh ra hiềm khích với Tào chương quỹ, mà hấn chỉ cần ở thời điểm thích hợp xuất thủ, khuyên giải Trần Y Nhân cứu Mạc Hàn Hàn từ trong tay nạng ta ra, lúc đó không sợ Mạc Hàn Hàn không nọ ân huệ của mình, đến khi đó nếu nói đến chuyện hợp tác thì mình hoàn toàn chiếm địa vị chủ đạo.

Chỉ là không ngờ Tào chương quỹ vậy mà không sợ hãi sự đe dọa của Trần Y Nhân, hơn nữa Mạc Hàn Hàn còn đứng ở ngoài cửa nhìn.

Lúc chống lại hai con người thấu triệt thông tuệ kia của Mạc Hàn Hàn, hấn liền biết trận bão động này có lẽ không chỉ diễn ra như vậy, sợ là đến lúc đó Mạc Hàn Hàn không nảy sinh hiềm khích với Tào chương quỹ, trái lại trước đó đã chán ghét mình, dù sao hiện tại nhìn vào là mình và Trần Y Nhân cùng ngồi chung một bàn.

Quyết định thật nhanh, thay đổi chủ ý, chủ động thuyết phục Trần Y Nhân, bán một ân tình cho Hàn Hàn.

Nghe thấy tiếng Hàn Hàn tiến vào gian phòng sát vách, trong lòng vô cùng chắc chắn, nữ tử này chính là Mạc Hàn Hàn không thể nghi ngờ!

Khuôn mặt ôn nhuận hiền hòa bày ra một nụ cười nhẹ: "Mặc dù đồn đại sai lầm, không có nữ thần trừ gì đó, thế nhưng nếu như biểu muội cần đầu bếp, ngược lại trên tay vì huynh có sẵn một người."

"Cũng là nữ sao?" Vốn dĩ Trần Y Nhân đã không ôm hy vọng gì, nghe hấn nói liền không nhịn được vui vẻ hỏi. Nàng biết biểu ca này của mình từ nhỏ đã là một người tính tế ôn trọng, người khiến cho hấn há miệng đê cử, khẳng định là không kém.

"Đương nhiên là nữ." Lâm Vũ Dương gật đầu.

"Vậy, nàng lớn lên trông thế nào?" Trần Y Nhân có chút do dự, ánh mắt biểu ca cao như vậy, lỡ may tìm đến nữ đầu bếp kia là một mỹ nhân yếu điệu, như thế chẳng phải là mình dẫn sói vào nhà?

Lâm Vũ Dương mỉm cười: "Ngày khác gọi người đem nàng đến quý phủ biểu muội, cho biểu muội xem qua một lần."

Trần Tử Ngọc liếc mắt nhìn Trần Y Nhân một cái: "Chẳng qua cũng chỉ là một nữ đầu bếp mà thôi, vậy mà người còn không yên lòng, ta nói người, chẳng lẽ nào người đối với tướng mạo của mình không có nhiều tự tin? Chắc chắn, cũng khó trách, cùng so với đại tỷ, xác thực kém xa!"

"Người cầm miệng cho ta! Còn nói hươu nói vượn có tin ngay lập tức ta liền đuổi người trở về hay không!" Trần Y Nhân tức giận đỏ mặt, giơ chân đá vào bàn chân Trần Tử Ngọc.

Trần Tử Ngọc nhắc chân tránh thoát: "Chắc chắn, động tác thô lỗ, nào có nửa phần phong độ cao quý của một tiểu thư khuê các, ôi, đáng thương nghiệp chính vương điện hạ sau này sợ là thảm..." Lắc đầu thở dài, bộ dáng vô cùng tiếc hận.

"Được rồi, Tử Ngọc, người kia tốt xấu cũng là đích tỷ (tỷ tỷ cùng cha cùng mẹ) của người, không được nói vậy!" Lâm Vũ Dương nhẹ quát một tiếng, có chút đau đầu, từ nhỏ Trần Tử Ngọc và Trần Y Nhân đã không hợp mắt nhau, tỷ đệ cùng một mẹ, lớn lên mà giống như là kẻ thù, biểu dương lại còn phải Trần Tử Ngọc hộ tống Trần Y Nhân, không biết hấn nghĩ như thế nào nữa.

Đối với lời nói của Lâm Vũ Dương, Trần Tử Ngọc nghe theo, mắt thấy Trần Y Nhân bị tức giận không nhẹ, lúc này mới ngoan ngoãn im miệng.

Mặc dù Trần Y Nhân kiêu ngạo, nhưng trải qua lời nhắc nhở của Lâm Vũ Dương cũng biết hiện tại thân phận mình không thể hồ nháo giống như khi xưa, lỡ may làm rối loạn hôn sự cùng với nghiệp chính vương, như vậy quả thật bị thiệt thòi.

Cẩn rằng trừng mắt nhìn Trần Tử Ngọc, chờ mình ngồi lên vị trí nghiệp chính vương phi, sẽ quay lại thu thập hấn một trận!

**

Thu Vận các

Hàn Hàn vừa mới đẩy cửa ra, liền đụng đến Mộ Dung Ý đang muốn đi ra ngoài.

"Đệ muốn đi đâu?" Hàn Hàn cả kinh, đỡ lấy thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý, nhìn hai bên một chút, thấy không có việc gì mới thở ra, may mà động tác mở cửa của mình nhẹ nhàng, bằng không sẽ chấn vào người hấn mất!

Mộ Dung Ý thấy Hàn Hàn không có việc gì, chân mày nhỏ đang nhăn hơi thả lỏng, thân thể nhỏ quay lại, xoay người về trong phòng: "Không có việc gì."

"Không có việc gì thì chạy về phía cửa làm cái gì." Hàn Hàn nói thầm một câu, nghĩ tới chuyện vừa mới nghe thấy, trong lòng có chút khó hiểu, cũng không cố gắng hỏi Mộ Dung Ý, đóng kín cửa đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

"Hàn Hàn, người vừa đi đâu vậy, làm sao nửa ngày rồi mới trở về?" Thấy Hàn Hàn trở về, tâm tình Ngô Mạc thị đang treo cao lúc này mới hạ xuống, vội hỏi.

Từ lúc tiến vào tù lâu bà đã cảm thấy chóng mặt, khắp nơi đều trang trí tinh xảo phú quý, dọa bà một bước cũng không dám đi, cũng không dám lộn

xộn động vào đồ vật gì, chỉ sợ đi nhầm vào phòng quý nhân, bàn tay thô ráp sờ loạn làm hư vật dụng bên trong.

Vừa nãy tiểu nhị nói Hàn Hàn có chuyện tri hoãn, rồi cũng không nói gì thêm, bà mặc dù lo lắng, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hiện tại thấy Hàn Hàn đi vào, lúc này mới thở nhẹ ra một hơi.

Thấy vẻ mặt Ngô Mặc thị khần trương, Hàn Hàn biết bà lo lắng cho mình nên vội vàng cười nói: "Không có việc gì đâu nãi nãi, chỉ là nói chuyện cùng Tào chương quỹ một lát. Nãi nãi, ngài thế nào còn chưa ăn, nhanh nhanh ăn đi, đồ mới nấu xong, nếu để lâu lạnh mất thì sẽ không ngon nữa."

Nghe Hàn Hàn nói như vậy, Tiêu Nguyên Bồi một lòng một dạ đặt trên bàn ăn trong ánh mắt tròn vo rớt cuộc sáng lên: "Đúng thế đúng thế, nhanh nhanh ăn đi, nóng hổi ăn mới ngon, nãi nãi, người nếm thử cái này trước đi!" Một đôi đũa gấp giò đông sườn bỏ vào trong bát Ngô Mặc thị.

Trần Đông Thanh kéo xuống một loạt hắc tuyến, công tử vì có thể nhiều hơn một bữa ăn quả thật là dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào mà!

Biết hôm nay không phải ngày Mặc cô nướng nấu cơm cho hắn, lại có thể chịu đựng không động đũa trên một bàn mỹ thực, sau khi Mặc cô nướng lên tiếng, lại còn hạ mình từ một công tử quyền quý gấp thức ăn cho một lão phu nhân ở nông thôn, còn kêu nãi nãi? Không biết sau khi trở về nếu lão phu nhân mà biết, có thể tức chết hay không.

Ngô Mặc thị thấy công tử phú quý gấp thức ăn cho mình, lập tức thụ sủng nhược kinh, liên tục nói: "Người ăn đi, người ăn đi, không cần phải để ý đến lão bà ta!"

"Được, vậy ta liền không khách khí!" Đôi mắt Tiêu Nguyên Bồi tròn vo lấp lánh lập tức nheo lại, cầm đũa lên gấp thức ăn gặm lấy gặm để, không quên gấp cho Hàn Hàn, "Hàn Hàn, người cũng ăn nhiều một chút, lạnh sẽ không còn ngon." Khẩu khí nói chuyện cứ như là bằng hữu thân quen từ lâu.

Vốn dĩ Hàn Hàn đang suy nghĩ về việc danh tiếng của mình làm sao có thể truyền tới tận kinh thành, còn truyền đi rộng rãi như vậy, ngay cả vị hôn thê của nhiếp chính vương cũng biết. Mặc dù nàng có tự tin đối với tài nấu nướng của mình, nhưng nói trắng ra chẳng qua cũng chỉ là một đầu bếp ở trấn Trầm Thước mà thôi, trong kinh thành các đại tửu lâu mọc san sát, khẳng định là đầu bếp cũng vô cùng tài hoa, tài nấu nướng của mình cho dù rất tốt, nhưng dù sao thời gian ngắn, lai lịch cạn (*), sao có thể áp đảo cả quá đầu bếp thanh danh trong kinh thành chứ?

(*) Ý là sự trải đời còn thiếu. Kiểu như trẻ tuổi tài năng còn thấp □

Chân mày cau lại đang trong mạch suy nghĩ, liền bị sự âm ỉ của Tiêu Nguyên Bồi làm tỉnh ra, dứt khoát không nghĩ tới nữa, nhìn con cua trong bát rồi cười nói: "Cảm ơn Nguyên Bồi, người cũng ăn nhiều một chút."

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Mộ Dung Ý đen xì gần như có thể nhỏ ra mực, chân mày nhỏ nhủ nhủ, phu phụ Tiêu lão gia tử không phải là nửa khác không ly khai ăn hàng này sao, thế nào đột nhiên yên tâm thả ăn hàng này đến trấn Trầm Thước lâu như vậy?

Xem ra cần phải nói Ám Nhất đi nhắc nhở nhắc nhở bọn họ, để cho bọn họ lo lắng chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đối Đãi Với Tình Định Không Chút Nào Nướng Tay

Ăn uống no đủ, Tiêu Nguyên Bồi lấy khăn tay lau miệng, cười híp mắt nói chuyện phiếm cùng Ngô Mặc thị.

Mặc dù hắn thích ăn, nhưng ngoại trừ ăn ra, chỉ cần hắn nghĩ thì bản lĩnh há miệng ra dụ dỗ người khác vẫn có, bằng không phu phụ Tiêu lão gia chủ cũng không cung chiều hắn như vậy.

Sau khi biết lão phu nhân này là tổ mẫu của Hàn Hàn, trong lòng hắn liền bắt đầu tính toán có lẽ có thể thông qua bà mà nói Hàn Hàn làm thêm nhiều bữa cơm cho mình ăn.

Đứa nhỏ Thanh Phong này thoạt nhìn luôn có một loại cảm giác áp bách người khác khó hiểu, hơn nữa trong mười câu thì có đến chín câu không đếm xỉa tới chính mình, còn lại một câu chính là xem thường, lấy lòng nó là việc quá khó khăn.

Lấy lòng nó, còn không bằng lấy lòng lão phu nhân trước mắt thoạt nhìn rất hòa thuận này.

Quả nhiên, hắn thành công, mình chỉ cần gấp một chút thức ăn qua, lão nhân gia liền giữ lại mình ăn cơm, hơn nữa Hàn Hàn đối với lời nói của lão phu nhân này rất nghe lời.

Có mục tiêu, Tiêu Nguyên Bồi càng ân cần với Ngô Mặc thị, vốn là trong lòng Ngô Mặc thị đối với vị công tử phú quý kia có chút sợ hãi, nhưng sau một bữa cơm, loại sợ hãi này đã hoàn toàn biến mất, nói chuyện cùng Tiêu Nguyên Bồi trở nên tự nhiên lưu loát.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng nhìn ăn hàng này sau khi ăn xong com lại còn chưa đi thì mặt mày ngày càng trầm, quay đầu kéo kéo y phục Hàn Hàn: "Không phải còn muốn đi mua vải sao?"

Đến trần trên mua vải chính là cái có Hàn Hàn nghĩ ra, mục đích là mang Ngô Mạc thị ra khỏi nhà tránh phiền phức trong thôn, hiện tại thấy Ngô Mạc thị cùng Tiêu Nguyên Bồi tán gẫu vui vẻ, hợp ý, đầu chịu rồi đi như vậy, lắc lắc đầu: "Ăn xong com không thích hợp vận động, nghỉ ngơi một chút rồi nói sau." d~d`l`q`d^

"Đúng đúng, sau khi ăn xong quả thực không thích hợp vận động, bằng không sẽ bị đau bụng." Tiêu Nguyên Bồi nhanh chóng tiếp lời, "Trước đây ta không biết, ăn com xong rồi lập tức đi đưa ngựa với bọn nô tài, kết quả là đau bụng thiếu chút nữa rơi xuống từ trên ngựa, may mà đại phu đến kịp chăm ta hai lần mới tốt lên."

"Thật sự nghiêm trọng như thế à?" Ngô Mạc thị cả kinh, vội vàng nhìn Hàn Hàn, "Không cần gấp gấp mua vải đâu, nghỉ ngơi một chút rồi đi cũng được."

Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu: "Con biết rồi nãi nãi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn Mộ Dung Ý nhú chặt hơn, quả thực là nói hươu nói vượn! Lúc ở quân doanh Tây Bắc, biết bao nhiêu binh sĩ vì truy kích địch nhân đều dùng lưng khô ngay trên lưng ngựa cũng không thấy làm sao, con nhóc này lại vì muốn đợi thêm một lát với tên ăn hàng kia mà cái gì cũng dám nói! Quả thực là không biết phân biệt tốt xấu! Không có tầm nhìn!

Nhưng tình hình trước mắt hẳn lại không thể nói ra những lời này, trầm mặc, thẳng thắn xoay người rồi đi, nhắm mắt làm ngơ!

"Người đi đâu thế?" Hàn Hàn thấy hẳn quay ra, vội hỏi.

"Đi nhà xí!"

Đi vòng qua hậu viện đến chỗ địa phương không người, thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý đứng lại: "Thông tri cho Liên Cẩm, đem ăn hàng này trở về."

"Vâng" Âm Cửu đáp một tiếng, trong lòng vì thủ lĩnh nhà mình mà mặc niệm, ám vệ bọn họ là những người chuyên môn phụ trách giám thị và giải quyết mấy hướng đi của giang hồ cùng triều đình, hiện tại chủ tử lại còn bắt thủ lĩnh đại nhân đi xử lý chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi với một tên ăn hàng, như vậy thực sự được chứ?

Đang định mở miệng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng chủ tử nhà mình âm lãnh thâm trầm thế kia, ... vẫn nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại thôi, quyết định của chủ tử, đều tốt!

Đương nhiên Mộ Dung Ý sẽ không đi chú ý xem hẳn nghĩ cái gì, phản phó xong lại bỏ thêm một câu: "Nói cho Mộc Phong, trong vòng nửa tháng nữa mà còn chưa nghiên cứu chế tạo ra giải được khắc chế, thì hẳn hãy quay trở về thân y cốc đi!" Cơ thể nhỏ này cái gì cũng không thể làm được, quá ngẹn khuất!

"Vâng" Tinh thần Âm Cửu tỉnh táo hơn, chủ tử đã sớm nên biến trở về rồi, hẳn nhìn bộ dạng này thật tình rất không thoải mái!

Thấy Mộ Dung Ý không có phản phó gì thêm, Âm Cửu đưa lên một tờ giấy: "Hôm qua cháu gái đích thứ của Trần Thương là Trần Y Nhân tới trấn Trầm Thước, hôm nay xuất hiện ở Thu Vũ các tửu lâu Như Ý, chủ tử có muốn gặp một lần hay không?" Dù sao cũng là vị hôn thê của chủ tử, cho dù chủ tử không thừa nhận, bọn họ cũng phải làm hết phận sự hỏi một tiếng, lỡ may chủ tử muốn gặp thì sao.

"Trần Y Nhân?" Mày nhỏ của Mộ Dung Ý nhăn lại, hiện giờ mình không có nội lực, thậm chí ngay cả cái người gọi là vị hôn thê kia của mình ở ngay gian phòng cách vách cũng không biết. Nghĩ đến lúc ở ngoài tửu lâu nhìn thấy Lâm Vũ Dương, hỏi, "Nàng cùng đi với Lâm Vũ Dương?"

"Vâng" Âm Cửu kinh ngạc, chủ tử quả nhiên là chủ tử, mình vẫn chưa nói đâu, nhưng cũng có thể đoán được!

Mẫu thân Trần Thu Thủy cùng với mẫu thân Lâm Vũ Dương là biểu tỷ muội, coi như Trần Thu Thủy và Lâm Vũ Dương cũng có quan hệ biểu huynh muội, dân phong Thần quốc cởi mở, hai người cùng đi đến tửu lâu ăn com cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Vấn đề là, "Tại sao Trần Thu Thủy lại đột nhiên đến trấn Trầm Thước?"

d~d`l`q`d^ Nghe thấy vấn đề của chủ tử nhà mình, Âm Cửu trong nháy mắt sừng sốt: "Trong tin tức còn chưa nhắc tới."

"Đi điều tra một chút." Mộ Dung Ý phát tay một cái.

Không chờ Âm Cửu lui ra, liền truyền đến giọng nói Âm Tam: "Thuộc hạ biết."

Mộ Dung Ý quay đầu nhìn sang, Âm Tam đã đứng trước mặt hẳn, một mực cung kính kể lại chuyện mình theo sau Hàn Hàn nghe được trong Thu Vũ các.

Trầm mặc một lúc, Mộ Dung Ý phát tay, Âm Tam lui ra.

Trong lòng không hiểu sao có chút bức bối, chẳng qua chỉ là chuyện nấu com, thế nào con nhóc này trêu chọc càng ngày càng nhiều người đến vậy?

Nửa phần hẳn cũng không tin tin tức nữ thần đầu bếp này khéo léo truyền tới trong tai Trần Thu Thủy như vậy, Lâm Vũ Dương thật đúng là vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, người nào cũng có thể lợi dụng!

Chẳng qua, người hấn coi trọng chính là của hấn, cho dù là người khác có muốn cũng không thể nào cướp đi!

"Bản vương nhớ cửa hàng Lâm gia ở kinh thành cũng không thiếu, nói cho Vu Thanh, cửa hàng Lâm gia gần đây quá bình tĩnh, giúp bọn họ tìm chút chuyện làm đi." Cũng không tin đại bản doanh hấn cháy, Lâm Vũ Dương vẫn còn có thể chờ ở trấn Trầm Thước!

"Vâng!" Âm Cửu cảm thấy, hiện tại mình trừ nói 'vâng' ra, cũng không tìm được từ gì khác.

Người này thật sự là chủ tử của mình sao? Thế nào hăng hái về chuyện của hai người kia vậy? Đơn giản chỉ vì hai người kia đánh chủ ý lên Mạc cô nương sao? Chủ tử đây là đang giải quyết... Tình địch?

Âm Cửu rung mình một cái, lập tức cảm thấy vấn đề này có chút kinh sợ ... Mạc cô nương thoát nhìn vẫn chưa tới mười ba tuổi, liệu có được không? Sẽ không phải chủ tử tìm một nữ oa để làm chủ mẫu bọn hấn chứ! ?

Thấy Mộ Dung Ý phát tay, vội vàng lui ra.

Thân thể nho nhỏ của Mộ Dung Ý ở trong viện tử đứng yên một lát rồi mới xoay người về Thu Vận các.

Vừa mới lên lầu, trước mặt đi tới một đám nam nữ đều mặc y phục hoa mỹ, người dẫn đầu với vẻ mặt ôn hòa cười nhẹ chính là Lâm Vũ Dương.

"Biểu ca, nữ đầu bếp được lắm, huynh trở về nhất định phải đưa đến trong phủ muối, nếu không muối sẽ không bỏ qua, tới cửa đòi người!" Tâm tình Trần Y Nhân vô cùng tốt cười nói với Lâm Vũ Dương, d~d'!^q'd^

"Đã nói đem nạng cho biểu muội, vì huynh đương nhiên sẽ không nuốt lời." Lâm Vũ Dương cười tao nhã.

"Hi hi, vậy thì tốt!"

"Ta nói Trần Y Nhân, da mặt ngươi có thể dày hơn được chút nào nữa không? Nào có kiểu đòi người như thế?" Trần Tử Ngọc xem thường cười một tiếng.

"Trần Tử Ngọc! Ngươi muốn chết có phải không? Thật không rõ tại sao phụ thân lại phái ngươi một kẻ ngu ngốc như thế đến đây! Ngoại trừ nói ra, ngươi còn có thể làm cái gì?" Trần Y Nhân phẫn nộ liếc mắt khinh thường nhìn Trần Tử Ngọc.

"Cho là ta rất thích nhìn gương mặt này của ngươi sao? Đi ra ngoài với ngươi lâu như vậy, làm hại ta không thể đến Hoa Lâu (kỹ viện), thân thể cũng không được sáng khoái! Chắc chắn, chờ đến khi ngươi chơi đùa xong rồi trở về, ta nhất định phải thoải mái cho đủ!"

Trần Y Nhân lập tức vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, trong nháy mắt mặt đỏ lên: "Ngươi... Ngươi còn biết xấu hổ hay không, xem ta trở về có nói phụ thân lột da của ngươi hay không!"

"Xi ——" Trần Tử Ngọc không thèm xi một tiếng, đang muốn nói chuyện, liền nghe thấy tiếng quát giận.

"Đứa nhỏ này là con cái nhà ai vậy, thấy tiểu thư nhà ta đi qua còn không nhanh chân tránh ra!" Một tiếng quát giận vang lên, trong nháy mắt hấp dẫn chú ý của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Né Tránh?

Trần Y Nhân cả kinh, nhú mày, trách tỳ nữ Bội Nhi một tiếng: "Hô to gọi nhỏ thành ra bộ dáng gì nữa!" Ánh mắt rơi vào trên người Mộ Dung Ý đang đi tới, thấy đứa nhỏ này mặc dù nhìn tinh xảo đáng yêu, nhưng mặc y phục vải bông hạ đẳng chỉ có thường dân mới mặc, ánh mắt liếc qua một chút, cũng không để ở trong lòng, một lần đen mà thôi, không đáng để nâng quan tâm.

Trong con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý nháy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn khát máu, muốn hấn như rồng đường? Nữ nhân này dựa vào danh hiệu vị hôn thê của hấn, thật đúng là uy phong!

Hấn lớn như vậy, cũng không biết nhường đường là cái gì, bình thường nếu gặp được kẻ không có mắt cản đường, hấn đều giẫm thi thể đối phương đi qua! Huống chi, hiện tại bên trong mấy kẻ không có mắt này còn có cả Lâm Vũ Dương!

Thân thể nho nhỏ vững vàng đi về phía trước, giống như hoàn toàn không nghe thấy tiếng quát của Bội Nhi.

Một tiếng quát này của Bội Nhi cũng làm cho Lâm Vũ Dương chú ý tới Mộ Dung Ý chuẩn bị đi đến trước mặt mình, khuôn mặt ôn nhuận lóe sáng, đây không phải là đệ đệ mà Mạc Hân Hân nhặt được sao? Nghe nói Mạc Hân Hân khá coi trọng hấn, ý niệm trong đầu chưa nghĩ xong, thân thể đã làm ra

động tác, hơi nghiêng sang bên cạnh: "Vẫn là nên nhường tiểu đệ đệ này đi trước đi."

Trần Y Nhân sừng sốt, quay đầu nhìn về phía Lâm Vũ Dương: "Biểu ca, thân phận chúng ta là gì, tại sao có thể nhường đường cho một tên dân đen được chứ!"

"Chắc chắn, nói cứ như ngươi rất cao quý vậy, cởi ra lớp da này, ngươi có cái gì khác so với dân đen chứ?" Chỉ cần chuyện có thể đã kích Trần Y Nhân, Trần Tử Ngọc luôn luôn thích làm, nghiêng người nhường đường rồi cười, "Nói không chừng tiểu đệ đệ này còn cao hơn quý hơn so với ngươi đây!"

"Ngươi ——" Trần Y Nhân hung hăng vò nát chiếc khăn trong tay, giẫm chân, "Trần Tử Ngọc, ngươi chờ đó cho ta, chờ ta trở về nói cho cha nương, xem bọn họ thu thập ngươi thế nào!" Nói xong nhìn Bội Nhi đứng ở một bên, khí tức trong lòng dâng lên, hung hăng đánh một cái tát, "Tiểu tiện nhân nhà ngươi còn không đi đi, kiếm đâu ra nhiều chuyện như vậy!" d~d' l^q'd^

Bội Nhi bị tát một cái, trên mặt lập tức nổi lên năm dấu tay, vội vàng cúi đầu: "Nô tỳ đáng chết, xin tiểu thư bớt giận!"

Khuôn mặt Lâm Vũ Dương ôn nhuận hơi thay đổi, vẫn biết nhị biểu muội này của mình là một người kiêu ngạo, chỉ là trước mặt người khác áp chế cố gắng không biểu hiện ra ngoài, không nghĩ tới bây giờ trước mặt mọi người vậy mà động thủ đánh thiếp thân nha hoàn của nàng ta, xem ra thực sự là bị chọc tức lớn.

Đánh người xong, Trần Y Nhân mới phản ứng được là đang ở bên ngoài, vừa tức vừa giận, nhìn bóng lưng Mộ Dung Ý đi qua không quay đầu lại, trong mắt xẹt qua một tia ngoan độc: Đều là tên dân đen đáng chết này hại mình lộ ra một mặt xấu xí như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn!

Mặc dù Mộ Dung Ý không có nội lực, nhưng nhiều năm lăn lộn từ trong đồng người chết đi ra nên cũng nuôi thành một loại bản năng, khiến cho ngũ giác của hắn so với người bình thường nhạy bén hơn rất nhiều, chỉ một ánh mắt, lập tức đã cảm giác được, quay đầu, con ngươi âm lãnh tàn nhẫn chống lại Trần Y Nhân.

Trần Y Nhân cả kinh, trong nháy mắt cảm thấy như rơi vào trong hầm băng âm lãnh, lông tơ toàn thân dựng đứng.

"Làm sao vậy?" Nhận thấy Trần Y Nhân không thích hợp, Lâm Vũ Dương theo tầm mắt của nàng nhìn về phía Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý đã sớm thu hồi tầm mắt đi về phía trước.

"Không, không có gì." Trần Y Nhân giật mình, thu hồi ánh mắt, "Thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh đi về thôi." Chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, sao có thể làm cho nàng có cảm giác sợ hãi được chứ? Vừa rồi chắc chắn là ảo giác của nàng!

**

Chờ đến khi nói chuyện với Tiêu Nguyên Bồi ở trong tửu lâu xong, lại ra mua vài vóc rồi trở lại thôn, trời đã bắt đầu tối dần.

Người trong thôn về nhà sớm, hiện tại chính là thời gian ăn cơm chiều, cho nên xung quanh khá im ắng.

d~d' l^q'd^ Hàn Hàn vội vàng đánh xe bò tới cửa nhà, liền thấy một người trước cửa đang không ngừng đi lòng vòng một chỗ.

Nghe thấy tiếng xe bò, người nọ ngừng bước chân, hiển nhiên đã nhìn cả nhà thấy Hàn Hàn, không đợi xe bò đi đến cửa, đã nhanh chân chạy tới: "Nha đầu Hàn Hàn, ngươi đã trở về rồi hả, hôm nay ngươi nhìn thấy Đại Nha không?"

Hàn Hàn theo giọng nói nhìn sang, trước mắt là một nam tử khoảng ba mươi ba tư tuổi, mặc áo dài màu xám, khuôn mặt hơi vuông, trong con ngươi khôn khéo tràn đầy vẻ lo lắng.

"Nhị đường thúc?" Hàn Hàn thoáng suy tư một chút, nhú mày hỏi. Mặc dù nguyên thân đã không gặp hắn nhiều năm, thế nhưng ký ức đại khái vẫn có.

Ngô Mạc thị vừa thấy là Ngô Thụ Lương, vội vàng xuống xe bò: "Làm sao vậy? Không thấy Đại Nha đâu?"

Nhìn thấy Ngô Mạc thị, Ngô Thụ Lương thở ra một hơi, vốn là không có gì nắm chắc(*) với Hàn Hàn, nhưng tâm địa đại bá nương này của hắn vô cùng tốt, có bà ở đây thì nói chuyện tốt hơn, gật gật đầu: "Từ sáng sớm nàng nói đến học nấu ăn với Hàn Hàn để về làm cho nương nàng ăn, ta cũng không suy nghĩ nhiều, để nàng qua đây, ai biết đâu đến bây giờ còn chưa về nhà. Đây là chuyện chưa từng xảy ra, ta không yên lòng, liền tới đây tìm xem, ai biết đều nói chưa gặp được nàng, đại bá nương các ngươi ra đi sớm, có nhìn thấy nàng không?"

(*) Tức là không có gì đảm bảo chắc chắn Hàn Hàn có giúp đỡ không.

Ngô Mạc thị kinh ngạc: "Không gặp, sáng sớm Hàn Hàn đã mang ta đến trấn trên mua vải, không thấy Đại Nha qua đây."

Ngô Thụ Lương thấy trên xe bò có chồng mấy tấm vải, cũng biết là Ngô Mạc thị không lừa hắn, lòng mày vừa thả lỏng lại nhú chặt: "Nàng không tới chỗ đại bá nàng, thì đi đâu được đây? Nha đầu này càng lớn càng khiến cho người khác không yên lòng, chúng ta cũng không quá rầy nhị đường thúc đi tìm muội muội nữa,

Hàn Hàn kinh ngạc, nhìn cực phẩm Ngô Trần thị như vậy, không ngờ nhị đường thúc này không giống một người hay phá rối, nhưng chỉ vậy cũng không đủ để giành được hảo cảm của nàng, nàng cũng không có hứng thú cùng tìm Ngô Đại Nha với đôi phương, cầm lấy dây cương đánh bò: "Đại Nha muội muội đã về như thế còn chưa về nhà, quả thật làm cho người khác không yên lòng, chúng ta cũng không quá rầy nhị đường thúc đi tìm muội muội nữa,

thừa dịp sắc trời còn sáng, nhị đường thúc hầy nhanh nhanh đi tìm xem." d~d`l`q'd^

Nghe Hàn Hàn nói như vậy, trong lòng Ngô Thụ Lương buồn phiền, tốt xấu gì cũng là muội muội nàng, sao nha đầu này vô tình như vậy! Nghĩ lại mấy năm nay nhà mình chẳng quan tâm đến toàn gia nhà Hàn Hàn, hơn nữa tức phụ của mình còn làm những chuyện kia, lập tức lại có chút áy náy, thân thể hơi nghiêng, né tránh xe bò: "Vậy ta đi chỗ khác nhìn xem."

Ngô Mạc thị không đành lòng, vừa muốn nói chuyện, tay Hàn Hàn kéo bà lại: "Nãi nãi, Tiểu Phong Phong cũng mệt nhọc rồi, chúng ta nhanh chóng về nhà thu thập rồi cho Tiểu Phong Phong đi ngủ thôi."

Khuôn mặt Mộ Dung Ý tối sầm, con nhóc này lấy mình làm cớ đâm ra ghen rồi!

Ngô Mạc thị lo lắng cho Ngô Đại Nha, càng đau lòng Mộ Dung Ý, nghe Hàn Hàn nói như thế, vội đáp: "Vậy nhanh đi về thôi, cho hần sớm một chút ngủ. Đứa nhỏ thân thể nhỏ, đi theo một ngày như thế, ta còn mệt mỏi, huống chi là hần." Nói xong vội vàng đi mở cửa, để Hàn Hàn thuận tiện đánh xe bò vào sân.

Miệng Ngô Thụ Lương khép mở, rốt cuộc cũng không nói gì nữa, thở dài, đi đến chỗ khác tiếp tục tìm kiếm.

Nhìn bóng lưng Ngô Thụ Lương biến mất trong ánh chiều tà, con ngươi Hàn Hàn lóe sáng.

Ngô Đại Nha mất tích, tám phần có liên quan đến chiếc xe ngựa xa hoa của Thực Khách Cư mà lúc sáng nàng mới gặp, còn người trong xe ngựa là ai... Cho dù là ai, chỉ cần là người của Thực Khách Cư là được!

Đối phương đã âm hiểm, vậy cũng đừng trách nàng giả dối, đối với việc đã kích đối thủ, nàng luôn luôn không nương tay.

Mặc dù Ngô Trần thị không có lỗi, nhưng về chửa ngoa hám tài kia vẫn còn, nếu để cho nàng ta biết là người Thực Khách Cư dẫn Ngô Đại Nha đi, không biết lại là một cảnh tượng thế nào.

Suy nghĩ đến, lại có chút mong đợi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Ngô Đại Nha một thân vết thương hôn mê bất tỉnh bị ném tới cửa thôn, ở trong ánh mắt kinh nghi(*) của mọi người, xe ngựa xa hoa tỏa hương huân khắp mười dặm thông thả đi xa, lưu lại một giọng nói đầy kiêu ngạo: "Đây là kết quả dám lừa gạt bản công tử!"

(*) kinh nghi: kinh ngạc + nghi ngờ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Thuộc Giải

Lúc Ngô Thụ Lương chạy tới, trên người Ngô Đại Nha đã được đắp một bộ y phục. Nhìn nữ nhi mình tóc tai tán loạn, bộ dáng hôn mê bất tỉnh, hai mắt Ngô Thụ Lương tối sầm, suýt nữa đã ngất đi.

Mặc dù hần không thích nữ nhi lắm, nhưng nàng tốt xấu gì cũng là cốt nhục của hần, sao có thể không đau lòng.

Run run ôm lấy Ngô Đại Nha, liếc mắt nhìn những người chung quanh: "Các ngươi nói người ném Đại Nha xuống ngồi trong một chiếc xe ngựa xa hoa sao?"

Vây quanh một vòng đều là người trong thôn, cũng không rõ nha đầu Ngô Đại Nha trong thôn mình tại sao lại đi trêu chọc người phú quý như vậy, thấy hần hỏi lập tức bảy miệng tám lưỡi trả lời: "Một chiếc xe ngựa vô cùng lớn, ngay cả chỉ thêu trên màn che chúng ta cũng chưa thấy qua bao giờ."

"Còn không phải sao, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt phát ra bên trong xe, chắc chắn, giống như xe ngựa của vị tiểu thư nào đó vậy."

"Trong xe không phải là cô nương đâu, ta nghe thấy tiếng nói chuyện, bên trong rõ ràng là nam tử!"

"Đúng thế, ta cũng nghe thấy, là một nam tử, nghe giọng nói còn rất trẻ tuổi."

"Người trong xe nói cái gì?" Mắt Ngô Thụ Lương hồng hồng hỏi.

"Nói rằng 'Đây là kết quả dám lừa gạt bản công tử!' " Một người trả lời, lại hiếu kỳ hỏi, "Ta nói Thụ Lương à, Đại Nha là một đứa nhỏ tốt, làm sao lại đi trêu chọc vào người khác thế chứ?"

"Đúng đúng, ngươi nói xem, chúng ta là thôn dân ở thâm sơn cùng cốc, cho tới bây giờ còn chưa từng thấy xe ngựa hào nhoáng như vậy đâu, Đại Nha luôn ngồi ở nhà, sao có thể chọc nhân vật phú quý thế đây?"

... .

Hàn Hàn nghe thấy tin tức, cũng chạy tới, thấy cánh tay Ngô Đại Nha một mảnh xanh tím lộ ra bên ngoài y phục, hiển nhiên là bị làm nhục, mi tâm lập tức nhúu chặt, mặc dù nàng biết Ngô Đại Nha sẽ bị trả thù, nhưng không ngờ sẽ bị trả thù quá mức như vậy, dù sao thì Ngô Đại Nha mới mười ba tuổi, đang trong thời kỳ phát triển lại còn là một đứa nhỏ, chẳng lẽ người Thực Khách Cư là súc sinh sao!

Cấn cấn môi, thấy vẻ mặt Ngô Thụ Lương thâm trầm bị thống lại có bộ dáng bất đắc dĩ, hiển nhiên là phải chấp nhận số mệnh.

Lúc này, một loạt tiếng khóc tê tâm liệt phế truyền tới từ trong thôn, Hàn Hàn ngẩng đầu, chính là người nhiều ngày nay chưa gặp qua - Ngô Trần thị.

Từ khi Ngô Trần thị không có lưỡi thì đã không xuất hiện ở trước mặt mọi người, lần này chắc cũng là do quá đau lòng nóng vội mới chạy đến.

Chỉ thấy Ngô Trần thị thoảng cái đã nhào tới trên người Ngô Đại Nha mà Ngô Thụ Lương đang ôm trong lòng, đưa tay xốc lên y phục trên người Ngô Đại Nha, mới liếc mắt một cái, lập tức khóc càng thêm vô cùng thê thảm.

Không có lưỡi không thể nói ra được, nhưng mà những tiếng nức nức nở nở kêu rên tê tâm liệt phế như thế này, càng trở nên thê thảm không đành lòng nghe.

Người chung quanh nhất thời sùt sùi, mấy nữ nhân vây quanh nhìn không được roi lệ.

Mi tâm Hàn Hàn nhúu chặt hơn, nhìn cái dạng này của đối phương, nàng thực sự có chút không đành lòng tiếp tục lợi dụng.

Ai biết, sau khi Ngô Trần thị gào khóc mấy tiếng, liếc mắt thoảng nhìn thấy Hàn Hàn đứng ở một bên, lập tức khí Ngô Đại Nha, nhào tới giơ tay lên muốn đến gần ngăn cản nàng.

Khuôn mặt Hàn Hàn tỏa ra khí lạnh, đang muốn né tránh, đã thấy Nhị Tráng lập tức bảo hộ trước mặt nàng, lấy tay ngăn cản Ngô Trần thị: "Người làm cái gì thế?"

Hai mắt đầm của lệ Ngô Trần thị độc ác trừng Hàn Hàn, ô ô a ha không biết nói cái gì, làm tư thế như muốn liều mạng.

Ngô Thụ Lương vốn đang thương tâm, bị Ngô Trần thị náo loạn như thế, lập tức trở nên bức bối, thấy đại tẩu Ngô Liễu thị của mình cũng chạy tới, đưa Đại Nha trong lòng cho Ngô Liễu thị, nhờ nàng giúp đỡ: "Phiền đại tẩu mang Đại Nha về nhà trước, tìm đại phu qua xem cho con bé."

Ngô Liễu thị cũng biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện, gật gật đầu: "Yên tâm đi, ta mang Đại Nha về nhà ta trước."

Ngô Thụ Lương gật đầu, tiến lên kéo Ngô Trần thị: "Người lại nổi điên cái gì? Còn không ngại mất mặt sao!"

Đôi mắt Ngô Trần thị đỏ ngầu khoa tay múa chân với Ngô Thụ Lương, hai mắt thỉnh thoảng trừng Hàn Hàn.

Hàn Hàn nhướn mày, nàng ta sẽ không đổ thừa chuyện của Ngô Đại Nha lên trên đầu mình chứ?

Quả nhiên, sau một lúc Ngô Trần thị khoa tay múa chân, vẻ mặt Ngô Thụ Lương khiếp sợ nhìn về phía Hàn Hàn: "Người nói Đại Nha là do Hàn Hàn làm hại?"

Hàn Hàn nhìn không được muốn cười, quả nhiên làm người không thể quá nhân từ, chính mình vừa thấy nàng ta đáng thương, còn muốn tha cho nàng ta một lần, không ngờ đảo mắt một cái đã bị đổ tội! Đối phó với kẻ vô lại như vậy, quả nhiên là phải làm người ác mới được.

Thấy Ngô Thụ Lương nhìn qua đây, Hàn Hàn nghi hoặc nhìn sang: "Nhị thẩm nói là ta làm hại Đại Nha? Vậy ta làm hại Đại Nha như thế nào đây? Cả một ngày hôm qua ta đều không nhìn thấy nàng, hơn nữa vừa rồi các thúc thúc thẩm thẩm trong thôn cũng nói, chính là Đại Nha bị một công tử ngồi trong chiếc xe ngựa đẹp để đổ ném xuống, không phải nhị thẩm cho rằng ta chính là vị công tử kia chứ?"

Ngô Thụ Lương cũng chỉ nhất thời khiếp sợ, bị Hàn Hàn nói như thế, lập tức hiểu ra, hôm qua lúc hắn tìm Đại Nha, quả là đã thẩm hỏi qua, nghe mọi người đều nói từ sáng sớm hôm qua Hàn Hàn đã đi lên trấn trên cùng với Ngô Mặc và đứa nhỏ nhất được, đến tận lúc trời gần tối đen mới từ trên trấn trở về, khoảng thời gian đó hoàn toàn không có khả năng nhìn thấy Đại Nha.

Suy nghĩ cẩn thận, lập tức tức giận nhìn về phía Ngô Trần thị: "Nói hươu nói vượn cái gì, Đại Nha gặp chuyện không may, có gì mà liên quan đến Hàn Hàn chứ!"

Ngô Trần thị phẫn hận trừng Hàn Hàn, nhìn Ngô Thụ Lương khoa tay múa chân, thỉnh thoảng tức giận nheo Ngô Thụ Lương một cái, giống như vô cùng bất mãn đối với việc Ngô Thụ Lương tín nhiệm Hàn Hàn như vậy.

Ngô Thụ Lương bị lần qua lần lại càng thêm bức bối, nhưng cũng nhìn hiểu ý tứ của Ngô Trần thị: "Người nói là, Đại Nha nhờ Hàn Hàn dạy con bé nấu ăn, sau đó con bé bán đi phương pháp nấu ăn kiếm tiền, Hàn Hàn biết, cho nên có ý trả thù?" Nghĩ tới mấy ngày gần đây Đại Nha đều làm đồ ăn ngon cho cả nhà, Ngô Thụ Lương lập tức tin mấy phần.

Thấy Ngô Thụ Lương nghe hiểu ý của mình, Ngô Trần thị hưng hăng gật gật đầu, vì mình không thể nói chuyện, cho nên Đại Nha có chuyện gì cũng đều nói với nàng, nàng cũng biết Đại Nha đang dựa dẫm vào một vị công tử còn trẻ tuổi, một món ăn đã bán được những năm mươi lượng bạc, đối với tài

lộc ngoài ý muốn này, đương nhiên là nàng cũng kinh hỉ vạn phần, khuyến khích Đại Nha học thêm nhiều môn nữa, ai biết mới học được hai môn, Đại Nha đã bị người ta hăm hại, nhất thời ánh mắt nhìn về phía Hàn Hàn lại càng trở nên phần hận, nhất định là tiểu tiện nhân này biết chuyện nên cố ý trả thù Đại Nha nhà nàng! Lại tiếp tục giãy giụa muốn tiến lên đánh Hàn Hàn. đ%Y&leq234ud\$ôn

Ngô Thụ Lương kéo nàng, nhìn về phía Hàn Hàn: "Hàn Hàn, nhị thẩm ngươi nói là sự thật?"

"Bán lấy tiền?" Hàn Hàn kinh ngạc phần nộ nhìn về phía Ngô Trần thị, "Ngươi nói Ngô Đại Nha lấy phương pháp nấu ăn ta giao cho nàng ra đi bán lấy tiền?"

Ngô Trần thị nghĩ đến bản thân từng bị báo ứng, cô co rụt lại, nhưng lại nghĩ tới cái gì, lập tức tàn bạo trừng mắt tiếp, khoa tay múa chân.

"Nàng ta gặp phải báo ứng này, thật đúng là đáng đời!" Trên mặt Hàn Hàn lộ ra vẻ châm biếm, ánh mắt lạnh bạc lướt qua Ngô Trần thị, nói chuyện không lưu tình chút nào.

"Tại sao ngươi có thể nói như vậy, thế nhưng nàng chính là muội muội ngươi!" Ngô Thụ Lương lập tức đỏ mắt, bạo phát tức giận.

"Ta cũng không có muội muội nào mà ăn cây táo rào cây sung, lòng lang dạ sói như vậy!" Hàn Hàn khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Bên này âm ỉ khí thế ngất trời, trong một phòng gạch mộc bỏ hoang trong thôn, lại yên tĩnh có chút quỷ dị.

Tay nhỏ trắng nõn của Mộ Dung Ý cầm một viên thuốc màu đen nâu: "Đây là thuốc giải Mộc Phong đưa tới?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Rốt Cuộc Đã Trưởng Thành

Nhìn viên thuốc màu nâu nhỏ tằm hạt đậu nành trong tay, không cần cho sát vào mũi cũng có thể ngửi thấy được mùi thoith nhàn nhạt, nhìn hình dáng cùng mùi vị này cũng không biết có liên quan đến hiệu quả thuốc tốt hay không, chân mày nhỏ của Mộ Dung Ý hơi nhíu lại.

Ám Cừ gật gật đầu, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, "Chủ tử, giải được này.. ngài có muốn suy nghĩ thêm hay không?" Mới ngày hôm qua chủ tử vừa cho truyền tin tức ra ngoài, ngay ngày hôm nay đã lập tức đưa giải được tới đây, ai mà biết được giải được này có vấn đề hay không, hơn nữa, viên thuốc lại bốc lên mùi ... Thoith!

Bàn tay nhỏ bé của Mộ Dung Ý nắm chặt, thu viên thuốc vào trong tay áo, con ngươi hẹp dài hơi trầm xuống: "Hắn ta không to gan như vậy!" Dám lấy giải được giả cho hắn, trừ phi hắn ta không để ý đến cả thần y cốc!

"Đưa người mang thuốc đến vào đây."

"Vâng" Ám Cừ đáp một tiếng rồi nhận lệnh đi ra ngoài, trong chớp lát mang vào một dược đồng môi hồng răng trắng tầm mười ba mười bốn tuổi từ ngoài trong sân.

"Mộc Phong đã giao phó cái gì?" Ám Cừ núp trong bóng tối nhận được ánh mắt của chủ tử, lập tức tiến lên hỏi.

"Công tử nhà ta nói, viên thuốc này chỉ có thể tạm thời khắc chế độc tố trong người vương gia, nhưng trong thời gian ngắn nên không thể làm cho nó trở nên hoàn hảo, hiện tại nếu dùng nó thân thể vương gia sẽ khôi phục bộ dạng trước kia, mỗi tháng độc tái phát sẽ cực khổ, nếu vương gia gia hạn thêm một năm rưỡi nữa, công tử nhà ta có thể nghiên cứu chế tạo ra giải được hoàn mỹ nhất." Dược đồng cúi đầu, hơi khàn trương nói hết lời của công tử nhà mình.

Mộ Dung Ý còn định hỏi tiếp, lại nghe thấy tiếng khóc than vẫn ở trong thôn, lòng mảy mĩng xáo hơi nhướn lên, phát tay một cái, Ám Cừ mang dược đồng đi xuống.

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Ám Nhất lắng nghe, nhất thời có chút nhừn đầu: "Có người gây sự với Mạc cô nương!" Lá gan những người này quả là lớn, từng người một cứ không sợ chết như thế!

"Đi xem một chút." Đôi mắt hẹp dài của Mộ Dung Ý thoáng qua vẻ u ám, cất bước đi ra ngoài.

"Còn giải được này?" Ám Nhất có chút do dự, chủ tử có muốn suy nghĩ thêm một chút hay không?

"Tiến hành theo kế hoạch!"

Lúc Mộ Dung Ý chạy tới là lúc Hàn Hàn đang khinh bỉ nhìn vợ chồng Ngô Thụ Lương: "Ban đầu khi ta dạy nấu ăn cho nàng, nàng nói là do nhị thẩm không có đầu lưỡi, nên nàng muốn tận hiếu, học hai món ăn của ta để cho người vui lòng. Ta thấy nàng một lòng hiếu thảo, dạy nấu ăn cho nàng. Ai ngờ nàng lại bán công thức lấy tiền! Lúc ấy nàng lập lời thề son sắt bảo đảm với ta, thức ăn chỉ nấu ở trong nhà, tuyệt đối không bán lấy tiền, thì ra là vừa ăn cướp vừa la làng! Chẳng qua nàng cũng chỉ là người không biết giữ chữ tín, mấy vị công tử ở trấn trên sơn hào hải vị gì mà còn chưa được nếm qua cơ chứ, bọn họ sẽ coi trọng mấy món ăn ở nhà mà ta tiện tay dạy sao? Cũng là do chúng ta chưa từng ăn đồ tốt nên cảm thấy những thứ này ăn ngon thôi! Không phải nói điều, nhưng dạ dày mấy công tử thế gia nhà người ta quý báu không chịu nổi thức ăn cầu thả của chúng ta, ăn còn khó chịu hơn đây chứ!"

Người chung quanh nhớ tới lời công tử ném Ngô Đại Nha xuống trong chiếc xe ngựa kia, tức khắc đã hiểu rõ chân tướng, chửi trách công tử kia nói Ngô Đại Nha lừa gạt hẳn, chắc là do nhìn món ăn không thuận mắt! Đồng thời nhìn cả nhà Ngô Thụ Lương với ánh mắt quái dị.

Ngô Thụ Lương cũng nghe hiểu, khuôn mặt lập tức đỏ lên, Ngô Trần Thị cũng không kêu rên nữa, con người loạn chuyển, một bộ dáng bị uy khuất lớn.

Hàn Hàn cũng không nghĩ dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy, liếc Ngô Trần Thị một cái: "Nhị thẩm sẽ không vì ta tốt bụng dạy Đại Nha nhà người hai món ăn liền muốn đồ thừa cho ta đi? Theo ta thấy, thay vì đồ thừa cho ta, lừa ít bạc từ trên người ta, còn không bằng thẩm đi tìm công tử phú quý gì đấy đã gieo họa cho Đại Nha nhà người, hoặc là đưa Đại Nha nhà người làm thiếp cho nhà người ta còn có thể cứu vớt chút ít đó. À, không phải nhà thức thức thăm thăm có cái xe ngựa đó sao, chờ Đại Nha tỉnh, hai người mang nàng đến trấn trên đi tìm không chừng có thể tìm được."

Nói xong không nhìn nhà họ nữa, xoay mình đi qua đám người: "Về phần vị muối muối thân thích gì đó, ta không dám tùy tiện nhận thức đâu, nếu mười năm trước nhà nhị thức không có quan hệ, thì sau này cũng đừng tới cửa nữa, không ngày nào đó có chuyện xảy ra lại đồ thừa trên người ta, ta chỉ là một tiểu cô nương, không có nhiều bạc cho các người lừa gạt như vậy!"

Ngô Thụ Lương bị Hàn Hàn trách móc một trận như vậy á khẩu không trả lời được, biết là mình khiến người ta oan uổng vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, nén giấu ở trong lòng nghiêng đầu hung hăng trốn mắt nhìn Ngô Trần Thị: "Còn không sợ mất mặt sao, mau cút trở về!"

Ngô Trần Thị nghe xong lời của Hàn Hàn, đứng nhà, Hàn Hàn có thể bị chịu thiệt thòi, chẳng qua cũng chỉ là đuôi chuột nhon chọc bực mủi, có thể ra bao nhiêu mủi đây? Nếu như là công tử phú quý trên xe ngựa kia thì chắc chắn sẽ khác đi!

Trong lòng lập tức có chủ ý, con người đảo quanh, cũng không nói lời nào, theo Ngô Thụ Lương trở về.

Không cần quay đầu lại, Hàn Hàn cũng có thể đoán được về mặt Ngô Trần Thị, từ lúc đối phương đảo ánh mắt, nàng cũng biết đối phương đang đánh cái chủ ý gì, nàng cười lạnh, chỉ cần Ngô Trần Thị đi trấn trên, là nàng có thể tìm người dẫn đầu mỗi tới Thục khách cư!

Ánh mắt rơi vào trên bóng dáng nho nhỏ, lộ ra nụ cười: "Tiểu Phong Phong, sao để lại tới đây? Nơi này loạn lắm, chẳng may có người đụng phải đệ thì làm sao bây giờ?" Đi tới, đưa tay tận tình ôm lấy Mộ Dung Ý.

"Người có muốn rời khỏi nơi này không?" Đôi mắt hẹp dài của Mộ Dung Ý trầm trầm, tự nhiên dán thân thể vào trong ngực Hàn Hàn.

"A?" Hàn Hàn sửng sốt, nhìn hai từ trong ngực một chút, nhếch miệng cười, "Đến chỗ nào cũng có người xấu, nếu không muốn bị người ta khi dễ, chỉ có thể cường đại, vì vậy đi đâu cũng chỉ một dạng như vậy thôi." Đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Mộ Dung Ý, "Yên tâm, có tỷ ở đây, sẽ không để cho đệ bị khi dễ đâu, đệ cứ an tâm ngủ ngon ở chỗ này đi." Cho rằng Mộ Dung Ý vừa bị trận thế vừa rồi hù dọa, Hàn Hàn cười hi hi an ủi.

Mộ Dung Ý mím môi, biết nha đầu này hiểu lầm ý của mình, hẳn cũng không giải thích thêm, dù sao chỉ cần hẳn rời đi, nha đầu này cũng phải cùng rời đi, chẳng qua là phải tìm cơ để điều nha đầu này đến bên cạnh mình mà người khác không hoài nghi, vẫn phải nên suy nghĩ thật kỹ mới được.

Quả nhiên, chờ Ngô Đại Nha tỉnh lại Ngô Thụ Lương hỏi rõ tình huống xong lập tức nổi trận lôi đình, hơn nữa lúc ra cửa bị người trong thôn chỉ chỉ trỏ trỏ hằn cẳng thêm xấu hổ, ngày thứ hai bọn họ đóng gói đồ trong nhà, mang theo Ngô Trần Thị cùng với Ngô Đại Nha đến trấn trên tìm chiếc xe ngựa kia.

Hàn Hàn sớm đã đoán được chuyện như vậy, bọn họ đi trước không bao lâu, Hàn Hàn liền đánh xe bò đi theo đến trấn trên, tốn năm mươi văn tiền cho mấy tên côn đồ đưa tin tức chiếc xe ngựa kia xuất phát từ Thục Khách cư tiết lộ cho cả nhà Ngô Thụ Lương, thậm chí mấy người côn đồ kia còn biết nhiều hơn một chút, trực tiếp nói cho bọn họ biết xe ngựa là của thiếu chủ chương quỹ Thục Khách cư.

Biết được tin tức này, cả nhà Ngô Thụ Lương lập tức chạy thẳng tới Thục Khách cư, lúc này là thời gian bữa trưa của Thục Khách cư, vì sau khi Lâm Vũ Dương đến, Thục Khách cư có hoạt động ăn một tặng một, nên khách nhân hai ngày nay lại tăng thêm, nhất là đại sảnh lâu một, tràn đầy người ngồi trong một phòng, tiểu nhị nhận yêu cầu liên tiếp hô lớn.

Ngay lúc này, cả nhà Ngô Thụ Lương xông vào cửa, Ngô Trần Thị đặt mông ngồi dưới đất bắt đầu lăn lộn gào khóc, hộc mắt Ngô Thụ Lương đỏ hồng nhìn thấy đồ là đập, tóc tai Ngô Đại Nha bù xù tìm dao nhỏ đòi cắt cổ, la hét rằng thiếu gia nhà chương quỹ Thục Khách cư dụ dỗ thiếu nữ đang hoàng rồi không giữ lời hứa, thấy có người tới ngăn liền khua dao ngăn cản làm ồn ỉ.

Trong chốc lát chén đĩa Thục khách cư bay tán loạn, tình cảnh trở nên hỗn loạn, những thực khách nhát gan tiền cũng không thêm tính một mực chạy đi, những người can đảm hơn một chút thì đứng ở trong góc xem náo nhiệt, chỉ cảm thấy Thục khách cư gần đây thật xui xẻo, đầu tiên là bị tửu lâu Như Ý đoạt buồn bán, tiếp đó lại xuất hiện chuyện ngộ độc thức ăn, vất vả lắm mới khá hơn chút ít, bây giờ lại có người tới náo loạn, không biết có phải năm nay là thời kì xui xẻo của họ hay không?

Tiền chương quỹ kêu loạn, vừa kêu mấy hơi ngăn người lại, vừa vội vàng gọi tiểu nhị đi báo quan.

Hàn Hàn ở trên đường cái thấy tình hình trong tử lâu, trong mắt thoáng qua sự vui vẻ, quả nhiên vì tiền bạc, vì có thể lấy thêm ít tiền, xem như cả nhà này lấy bằng bất cứ giá nào.

Không có hứng thú nhìn nữa, suy nghĩ mình nên đi giao hàng theo yêu cầu, đánh xe bò quay đầu rời đi.

"Công tử, nàng chính là người yêu cầu làm ra thứ đồ kì quái đó." Trong gian phòng trên lầu hai trang nhã của Thực khách cư, Minh Kim chỉ vào bóng lưng rời đi của Hàn Hàn nói.

"Là nàng?" Khuôn mặt tinh xảo dịu dàng của Lâm Vũ Dương khẽ nhếch,

"Mặc Hàn Hàn này càng ngày càng khiến cho người ta khó đoán trước."

"Công tử, người nói nàng chính là Mặc Hàn Hàn?" Minh Kim kinh ngạc tròn to hai mắt, vội vàng nhướn cổ ra ngoài cửa sổ nhìn bóng lưng đang đánh xe bò của Hàn Hàn về mặt không thể tưởng tượng nổi, "Nhưng lần trước người đó không phải là nàng mà? Nếu nàng là Hàn Hàn thì người kia là ai?"

"Có thể từ nhà của nàng ấy ra ngoài, thì chắc là người có liên quan với nàng, chắc là chúng ta hiểu lầm thôi." Lâm Vũ Dương thu hồi ánh mắt, xoay người trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, ngay cả người quen của mình cũng có thể lợi dụng, tương kế tựu kế hãm hại tử lâu một phen, Mặc Hàn Hàn này còn xảo trá hơn trong tưởng tượng của hắn.

"Công tử, dưới lầu. . ." Minh Ngọc nghe thấy những âm thanh tán loạn trong tiếng gầm thét ồn ào dưới lầu, lo lắng liếc mắt nhìn Lâm Vũ Dương, không biết Tiền chương quỹ quản sự thế nào mà liên tục xảy ra chuyện vậy!

"Chút chuyện nhỏ này còn không xử lý tốt, ta còn giữ hắn làm gì." Tiếng Lâm Vũ Dương dịu dàng bình thản không có một tia gợn sóng như cũ, nhưng Minh Kim Minh Ngọc nghe thấy một tia lạnh lẽo trong đó.

Cúi thấp cổ, Tiền chương quỹ xui xẻo rồi.

Lâm Vũ Dương từ từ đứng lên: "Nhân rồi không có việc gì làm thì chúng ta đi tìm thợ rèn Triệu đi."

Minh Kim há hốc mồm, cửa hàng thợ rèn rách nát đó có cái gì tốt mà nhìn, đồ đạc vứt lung tung đầy đất, chẳng may làm dơ quần áo của công tử thì thật không đáng giá.

Minh Ngọc nhìn quần áo của hắn: "Nô tài đi phân phó người làm chuẩn bị xe cho công tử."

Lâm Vũ Dương nhắc chân bước ra phòng: "Không cần, người với Minh Kim đi đi."

Minh Ngọc tuân mệnh, vội vàng đi xuống lấy xe ngựa với Minh Kim.

**

Trần Trầm Thước, bên trong một đình cổ thiết kế trang nhã giữa trang viên, khuôn mặt tròn trịa của Tiêu Nguyên Bồi nhìn bức thư trong tay, lật đi lật lại nhìn nhiều lần, thờ dài, cất thư đi, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Đông Thanh: "Người nói, nãi nãi sẽ không lừa gạt ta chứ?"

Đông Thanh nhìn về mặt của công tử nhà mình suy đoán: "Lão phu nhân lại bị bệnh?"

Tiểu Nguyên Bồi thu hồi ánh mắt, gạt đầu một cái: "Năm ngoái là gia gia, năm nay đổi thành nãi nãi, người nói sang năm sẽ là ai đây?"

Đông Thanh hơi nhức đầu, lão thái gia và lão phu nhân mỗi lần nhớ cháu, đều nói rằng mình ngã bệnh, năm ngoái lão thái gia bị "bệnh" bắt công tử trở về, năm nay lão phu nhân cũng "bệnh", đừng nói là công tử, ngay cả hắn cũng không tin.

Nhưng bây giờ trong túi của bọn họ chẳng còn nhiều bạc, chẳng may lão thái gia truyền lệnh không cho quản sự thôn trang chi bạc cho bọn họ nữa, thì bọn họ thật sự phải ăn không khí mà sống.

Đắc tội công tử nhưng không thể đắc tội lão thái gia!

Trong lòng không còn do dự, Đông Thanh có ý kiến, vội vàng khuyên nhủ: "Hoặc là lần giả này là thật đấy, nếu như lão phu nhân bị bệnh, công tử không ở bên người, lão phu nhân sẽ rất thương tâm."

Tiểu Nguyên Bồi cau mày, lập tức do dự, từ nhỏ nãi nãi đã rất thương hắn, hắn không thể để cho nãi nãi thương tâm, nhưng là. . . ngộ nhờ nếu nãi nãi vẫn lừa gạt hắn? Hắn đã có ước định hai tháng với Hàn Hàn, chắc rằng đi về lần này, khẳng định là nãi nãi sẽ không để cho hắn chạy xa như thế này lần nữa, vậy thì qua hai tháng này Hàn Hàn không nấu cơm cho hắn nữa thì làm sao bây giờ? Hắn đã không ăn được thức ăn không phải do nàng nấu rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, khuôn mặt tròn trịa từ từ kiên định, phất tay một cái, nói cho gã sai vặt truyền tin ở trong viện: "Người trở về nói với nãi nãi, khuyên bà nghe lời của thái y, chăm chỉ uống thuốc, thuốc uống hết rồi, dĩ nhiên là bệnh sẽ khỏi."

Gã sai vặt trong sân nhất thời sửng sốt, không phải công tử luôn luôn hiếu thuận sao, sao lần này lại khác thường như vậy? Còn có, nếu hắn dám trở về truyền lại lời của công tử cho lão thái gia, thì nhất định sẽ bị ăn gãy, lúc đi lão thái gia đã phân phó rất kĩ, nhất định phải mang công tử về. Gương mặt trở nên khổ sở: "Công tử, lão phu nhân rất nhớ ngài, ngài nên trở về thì hơn."

Nghe thấy lời của gã sai vặt, hoàn toàn không nói về bệnh của nãi nãi, Tiểu Nguyên Bồi cảm thấy khả năng nãi nãi lừa gạt mình lớn hơn, lắc đầu một cái: "Không trở về, ta cũng không phải là thái y, trở về cũng không cần dùng đến."

Gã sai vặt không có biện pháp, chuyển ánh mắt cầu cứu về phía Đông Thanh.

Đông Thanh vội vàng nói bên tai Tiểu Nguyên Bồi: "Công tử, chúng ta phải trở về."

"Tại sao?" Tiểu Nguyên Bồi nghiêng đầu nhìn Đông Thanh.

"Bởi vì chúng ta không có bạc." Đông Thanh lắc lắc vai, đáng vẻ không thể làm gì khác.

Tiểu Nguyên Bồi nháy mắt mấy cái: "Không phải nãi nãi đưa một vạn lượng để người cảm toàn bộ sao?"

"Hà bao của công tử đã đưa cho Mạc cô nương rồi." Đông Thanh buông tay, "Không phải công tử đã quên rồi chứ?"

". . ." Tiểu Nguyên Bồi giật mình, hắn thật sự đã quên, ánh mắt tròn xoe nháy mấy cái, "Gia gia không phải cho ba ngàn lượng sao?"

Đông Thanh móc hà bao từ trong lòng ngực ra, lật lật: "Còn dư hai trăm lượng."

"Mấy ngày nay ta ăn nhiều như vậy?" Tiểu Nguyên Bồi ngạc nhiên, sao hắn cảm thấy mình tiêu xài còn nhiều hơn lúc ở kinh thành chứ?

"Ăn không nhiều lắm, chủ yếu đều là công tử khen thưởng cho đầu bếp." Mỗi lần lúc công tử ăn thấy cao hứng đều khen thưởng đầu bếp rất hào phóng, nếu không phải là hấn ngăn, bạc còn dư không đến từng này.

"Không phải trong thôn trang còn tiền sao, trước hết cứ dùng trong thôn trang đã." Tiểu Nguyên Bồi gạt đầu một cái, thấy chủ ý này rất tốt, thôn trang lớn như vậy, chắc đủ cho hấn ăn trong hai tháng đi.

Khỏe miệng Đông Thanh xệ xuống, biết chắc công tử sẽ nói như vậy, ánh mắt nhìn sang gã sai vặt trong viện.

Gã sai vặt hiểu ý nói: "Lúc tới đây lão thái gia nói, tất cả tiền bạc và sổ sách của thôn trang chưa đến ngày tết không thể tiêu bừa bãi, công tử cũng không thể."

Ánh mắt tròn xoe trên khuôn mặt tròn trịa phình phình của Tiểu Nguyên Bồi tròn trừng: "Ý của người là không phải gia gia ép ta đi về? Hừ, ta cũng biết nãi nãi đang gạt ta, bà không hề ngã bệnh!" Đứng lên đi hai bước, phiền não đá đá cái bàn, "Nhưng ta còn chưa có ăn ngon đủ đâu, chờ ta trở lại, lỡ may nàng không nấu ăn cho ta nữa thì làm sao bây giờ?"

Đông Thanh vội nói: "Công tử không cần phải lo lắng cái này, chẳng phải là ngài ước định Mạc cô nương làm cơm hai tháng cho ngài sao, cũng không nói hai tháng này là bao giờ. Chờ ngài trở lại rồi nói nàng nấu cơm sau cũng giống nhau thôi."

"Còn có thể như vậy sao?" Tiểu Nguyên Bồi nháy mắt mấy cái, hình như lời này rất có đạo lý.

Đông Thanh vội vàng gạt đầu: "Tất nhiên là có thể."

"Vậy để ta tự đi nói chuyện với Hàn Hàn." Tiểu Nguyên Bồi vừa nói xong lập tức muốn đi ra ngoài.

"Ài, ta nói công tử, ngài muốn đi đâu tìm người đây?" Đông Thanh vội vàng chạy theo sau.

"Đương nhiên là tửu lâu Như Ý."

"Nhưng ngày hôm qua nàng mới làm cơm cho ngài, bữa cơm tiếp theo phải là ngày kia. Hiện tại nàng không ở trong tửu lâu Như Ý mà." Đông Thanh nhanh chóng khuyên can.

"Lão thái gia còn nói công việc quan trọng đề nghị công tử hồi kinh lập tức." Gã sai vặt trong viện cũng đi theo.

"Vậy làm sao bây giờ, nhờ Hàn Hàn cho là ta bội ước, sau này không nấu cơm cho ta thì làm sao bây giờ?" Tiểu Nguyên Bồi dừng chân, phiền não nhìn Đông Thanh.

"Hay là công tử viết cho Mạc cô nương một phong thư rồi kêu người hầu trong thôn trang đưa cho lão bản tửu lâu Như Ý, để hấn chuyển cho Mạc cô nương."

Tiểu Nguyên Bồi suy nghĩ một chút, mặt tròn suy sụp: "Cũng chỉ có thể làm như vậy, người an bài cho người đáng tin cậy, nhất định phải đưa thư đến đó."

"Công tử yên tâm, nhất định ta sẽ dặn dò cẩn thận." Thấy Tiểu Nguyên Bồi nghe lời khuyên, Đông Thanh thở phào, nhìn công tử nhà mình vào nhà viết thư, vội vàng theo sau.

Hàn Hàn nhìn cái nắp vung cầm trong tay, bởi vì chế tạo tinh luyện nên nắp vung hơi nặng, nhưng hình dáng không kém yêu cầu của mình lắm.

Chẳng qua là không biết nước trong cái ống tròn này có thông được hay không, thả tay xuống giữa nắp, "Triệu sư phó, thức có nước không?"

"Có, có." Biết Hàn Hàn muốn thử cái nắp kia xem có thông nước hay không, Triệu thợ rèn vội bê một vò nước ra mức một bầu nước đưa tới.

Hàn Hàn nhận lấy vò nước, đảo nắp vung lại rồi rót nước vào, chỉ thấy nước dọc theo ống chảy vào, rất nhanh, nước chảy từ cái ống chảy ra đến một chỗ khác.

Hàn Hàn hài lòng mở khoé môi ra: "Làm rất tốt, Triệu sư phó không hổ là tay nghề gia truyền, quả thật tuyệt vời."

Thấy Hàn Hàn hài lòng, Triệu thợ rèn thở ra, ha hả cười nói: "Cô nương quá khen, Triệu gia ta mấy đời đều dựa vào cái này kiếm cơm, bàn về tay nghề, so những cửa hàng khác mạnh hơn chút cũng phải, sau này nếu cô nương cần chế tạo cái gì, cứ ưu tiên giao cho ta làm, đảm bảo cô nương hài lòng."

Tiểu cô nương trước mắt này vừa ra tay đã bỏ ra hai mươi lượng bạc, khách hàng lớn như vậy không nhiều lắm, Triệu thợ rèn dĩ nhiên không muốn bỏ qua.

"Được, sau này nếu muốn chế tạo thêm, nhất định Triệu sư phó phải ưu đãi cho ta." Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu, chẳng qua cái nắp vung này chỉ để dùng thử, cho nên làm hơi nhỏ, chờ xưởng của mình xây xong, nhất định phải làm thêm rất nhiều nắp vung, còn phải có chút kiêu ngạo, chính là trên nắp phải làm nhiều mấy cây mới được, nhìn tay nghề Triệu thợ rèn, một nắp thượng thừa hơn bốn năm cây sắt trông nom phải là không có vấn đề.

"Đó là đương nhiên, về phương diện giá tiền cô nương cứ yên tâm." Triệu thợ rèn xoa xoa tay vui mừng.

"Vậy không biết Triệu sư phó làm ông chủ phía Tây cho ta, giá tiền có thể ưu đãi hay không?" Một tiếng nói dịu dàng từ ngoài cửa truyền đến, Triệu thợ rèn sững sốt, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Hàng rào cửa mở ra, một bóng dáng thanh nhã như hoa lan dịu dàng ôn nhuận từ ngoài cửa đi vào.

"Lâm... Lâm công tử, sao ngài lại tới đây." Triệu thợ rèn cuống quýt chạy tới, đứng tại chỗ tay chân luống cuống, "Tiểu viện của ta quá rối loạn, ngay cả nơi để đứng cũng không có, nếu làm bẩn giày ngài thì làm sao."

"Không sao, trong lúc rảnh rỗi nên ta tới đây nhìn xem, hiện tại thân thể Triệu lão gia có khỏe không?" Lâm Vũ Dương nhìn Triệu thợ rèn dịu dàng cười nói.

"Không dám làm công tử lo lắng. Gia phụ đều rất tốt, nhi nữ trong nhà cũng được truyền thụ gia truyền, bây giờ có thể tự mình kiếm ăn. Hôm nay hán đi ra ngoài, nếu không đã tới đây đập đầu với công tử, năm đó nếu không phải công tử, cửa hàng tổ truyền của lão cũng không mở nổi."

Lâm Vũ Dương gật đầu một cái: "Ta nghe Minh Kim nói Triệu sư phó nhận việc làm một món đồ rất kì quái, không biết Triệu sư phó làm xong chưa?"

"Xong rồi, xong rồi, là vị cô nương này yêu cầu." Triệu thợ rèn vội né tránh nhường cho Hàn Hàn ở phía sau.

Hàn Hàn nhướn mi nhìn về phía Lâm Vũ Dương, công tử này muốn biết về nắp vung trong tay mình. Cũng đúng, mọi người đều hiếu kỳ, lần trước gã sai vặt nói phải đi về nói cho công tử nhà hán nghe, không nghĩ tới công tử nhà hán chính là lão bản Mỹ Nhân Kiều.

Triệu thợ rèn chỉ dẫn Lâm Vũ Dương nhìn về phía Hàn Hàn, khẽ mỉm cười: "Tại hạ Lâm Vũ Dương, không biết nắp trong tay cô nương trong tay có thể để cho tại hạ mượn xem một chút hay không."

Hàn Hàn cười cười, ôm nắp vào trong ngực: "Không cho!"

Công nghệ chế luyện ở hiện đại là cơ mật buôn bán, có thể tùy tiện cho người khác mượn để nhìn sao? Nếu không phải là bây giờ thể lực nàng có hạn, không có đủ nhân tài làm thuộc hạ, nàng cũng sẽ không để cho Triệu thợ rèn làm cho mình đau, tính bí mật một chút cũng không có.

Tuy nói nhóm cổ nhân xem mấy trang bị này cũng không hiểu, nhưng Lâm Vũ Dương này tuổi còn trẻ như vậy đã kinh doanh Mỹ Nhân Kiều, đáng vẻ trông rất có đầu óc, cửa hàng buôn bán cũng có tiếng tăm, chẳng may hán xem xong rồi đoán ra cách thức bên trong thì sao?

Lâm Vũ Dương sững sốt, không nghĩ tới đối phương sẽ trực tiếp cự tuyệt mình như thế, hán lớn như vậy cho tới bây giờ chưa từng gặp qua đâu. Sau khi ngây ngốc trong nháy mắt, giữa đôi mày dịu dàng xẹt qua vui vẻ nhợt nhạt, ngược lại thấy tiểu cô nương này thật thú vị!

"Không biết như thế nào cô nương mới bằng lòng ta mượn cái nắp này nhìn một chút?" Lâm Vũ Dương điềm tĩnh cười bình thản như cũ, mặt nhiều thêm mấy phần hứng thú.

Con người lạnh lùng của Hàn Hàn đảo quanh, nhìn mặt Triệu thợ rèn muốn nói lại thôi rồi nhìn Lâm Vũ Dương, cũng biết tám phần người này quay đầu sẽ nói cách chế tạo nắp cho Lâm Vũ Dương, liếc mắt một cái, quả nhiên dùng người ngoài làm việc không nhờ vả được chút nào cả!

Hàn Hàn liếc mắt nhìn Lâm Vũ Dương vẫn cười dịu dàng trang nhã như cũ, hai mắt to cong cong nheo lại: "Người cho ta một trăm lượng bạc, ta sẽ để người xem một chút."

Minh Kim hít khí lạnh, trừng Hàn Hàn: "Tại sao cô không đi cướp giết luôn đi!" Liếc mắt nhìn liền mất một trăm lượng, cô nương này muốn tiền đến điên rồi hả?

Hàn Hàn ôm nắp vung trừng mắt: "Bởi vì cướp tiền là phạm pháp, hãm hại người chẳng phải sẽ phạm pháp sao! Là công tử nhà người khản cấp muốn xem, đâu phải là ta không muốn cho hắn xem, các người cũng có thể không nhìn mà."

Vui vẻ trong mắt Lâm Vũ Dương tăng lên càng thâm sâu thêm mấy phần, hãm hại người còn có thể nói có lý như thế, chắc thiên hạ này cũng chỉ duy nhất một người. Phất tay một cái, "Đưa cho cô nương này một trăm lượng."

"Công tử. . ." Triệu thị rên nhین không được lên tiếng, "ta có thể làm cho ngài một cái nắp này mà."

Mới nói ra đã bị Hàn Hàn chặn lại: "Triệu sư phó, chẳng lẽ cửa hàng mấy đời này của ông một chút đạo đức nghề nghiệp thường ngày cũng không có sao?"

Mặt Triệu thị rên đỏ lên, câu nói tiếp theo bị nuốt trở về.

Mặc dù đây là cửa hàng rèn của hắn, nhưng vì tay nghề tỉ mỉ, người tới cửa hàng của hắn chế tạo đồ dùng đặc biệt cũng không ít, hắn cũng không phải là quân tử gì, làm chuyện bán tin tức sau lưng người khác không ít lần, nhưng ngay trước mặt khách hàng bán tin tức đây là lần đầu tiên, vừa rồi cũng là hắn nóng nảy, nhất thời quên mất chuyện này mà truyền đi thì danh dự của cửa hàng bọn họ cũng không còn.

Thấy công tử nhà mình lên tiếng, mặc dù Minh Ngọc không cam lòng, nhưng dù gì cũng không nói ra như Minh Kim, móc ra ngân phiếu một trăm lượng ở trong ngực đưa cho Hàn Hàn: "Đây, đây là một trăm lượng, cô nương kiểm tra lại đi." Giọng nói cũng không tốt.

Hàn Hàn cười híp mắt nhận lấy ngân phiếu: "Xem ra công tử nhà người ăn mặc phú quý như vậy, chắc cũng sẽ không gạt người, ngân phiếu cũng không cần kiểm chứng." Tien tay cất tiền vào hà bao rồi đưa nắp vung ra.

Minh Ngọc ngẹt thở, hắn chẳng qua nói năng xem thử chút, là chỉ nói cho có lệ mà thôi, mà cho dù có kiểm chứng thì nhìn cách ăn mặc của nàng lúc này, đâu có giống là người có kiến thức, có thể kiểm chứng thật giả sao!

Lâm Vũ Dương nhận lấy nắp cười với Hàn Hàn: "Không biết xưng hô với cô nương như thế nào?"

"Mạc Hàn Hàn." Kiểm được một trăm lượng, nên nàng tốt bụng nói cho đối phương biết tên của mình. Lúc mới kiểm được hai mươi lượng đã phải cẩn thận, hiện tại thu nhập đã hơn hai trăm ngàn, chẳng lẽ công tử phú quý này cũng coi tiền bạc như rác rưởi sao, sao toàn cường hào như vậy?

Lâm Vũ Dương khẽ mỉm cười, sờ sờ cái ống dài trên nắp: "Cái ống này dùng để làm gì?"

"Nhận nước tiểu đó, công tử phải biết, nếu như nữ nhân nằm ở trên giường thì sẽ không có phương tiện tiểu giải, nhưng cái nắp với cái ống này lại hoàn toàn khác biệt, đặt nó để dưới mông, nước tiểu cứ trực tiếp chảy xuống theo cái ống là được rồi, phía dưới đặt một cái hũ đựng nước tiểu, rất tiện lợi nha, hơn nữa nắp được chế tác tinh luyện, không sợ bị dè nát, thấy thế nào, có phải là ta rất thông minh, rất có đầu óc buôn bán hay không? Cái bộ kiểu mới này lúc lên thị trường nhất định sẽ bị tranh giành điên đảo, ta thấy người là người có tiền, nếu không chúng ta hợp tác đi, người bỏ tiền là được, kiếm được tiền chúng ta chia năm-năm." Cặp mắt Hàn Hàn sáng lên nhìn chằm chằm vào Lâm Vũ Dương, vẻ mặt hưng phấn giới thiệu bảo bối trong tay Lâm Vũ Dương.

Hàn Hàn còn chưa dứt lời, mặt mấy người xung quanh xanh lè, quái dị nhìn nhìn chằm chằm Hàn Hàn.

Bởi vì cấu tạo của nữ nhân bất đồng với nam nhân, nên không có cách sử dụng cái bộ, ặc, hoặc là nói không thể sử dụng, nhưng nàng là một cô nương lại giới thiệu cái bộ đặc biệt dùng cho nữ nhân trước mặt mấy đại nam nhân như bọn hắn? Còn lôi kéo công tử vào nhóm, ánh mắt của mấy người thay đổi nhìn Lâm Vũ Dương.

Từ lúc nghe thấy câu nói đầu tiên của Hàn Hàn, cả thân thể Lâm Vũ Dương lập tức cứng đờ, càng lúc càng cứng thêm, khuôn mặt luôn bình thản dịu dàng rốt cục cũng vỡ ra, tiếng vỡ dọc theo người, bề tan tành, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ nhàn nhạt, vốn là còn hơi hoài nghi, không tin Hàn Hàn chỉ ra số tiền lớn chỉ để làm cái bộ đi tiểu cho nữ nhân, hơn nữa vật trong tay này nhìn thế nào cũng không giống cái bộ, nhưng sau khi nghe được câu nói của Triệu thị rên, hoài nghi lập tức bị xoá sạch, trong nháy mắt hiện lên sự chán ghét, nếu như không phải đã được tu dưỡng nhiều năm, sợ rằng đã ném đồ trong tay ra từ lâu rồi.

"Thì ra lúc này cô nương thử nước, là để muốn biết đường đi tiểu có thông không?" Chân mày Triệu thị rên vặn vẹo hỏi, nếu chuyện mình làm ra một cái bộ đi tiểu cho nữ nhân bị truyền ra ngoài, . . . nhất thời cảm thấy ghê tởm, không biết là cảm giác gì.

Mặc dù dân phong trong nước cởi mở, nhưng nam nữ vẫn phải có kiêng kị, nhất là đối với đồ riêng tư của nữ nhân, tất cả mọi người sẽ không đề cập tới, không đụng chạm.

Hơn nữa, người cổ nhân mê tín, cho là âm khí nữ nhân quá nặng, cái gì tư mật dơ bẩn quá mức sẽ bị cho là đưa đến xui xẻo cho nam tử .

Ví dụ, lúc phụ nữ sinh đẻ không cho phép nam tử tiến vào, nếu không sẽ cho là nam tử đó mang đến tai ương đổ máu.

Mặc dù không hiểu vì sao cô nương này lại đi chế tạo ra bộ tiểu của nữ nhân, nhưng cũng không kịp để ý nhiều, càng thấy thêm ghê tởm.

Trong lúc đó mọi người hận không thể cách ra xa cái nắp này.

Lâm Vũ Dương hút một ngụm khí lạnh, nhanh chóng đưa nắp vung cho Hàn Hàn: "Cảm ơn Mạc cô nương đã giải thích, chẳng qua là hợp tác. . . bây giờ ta không có thời gian rảnh cho nhiều việc khác, vẫn là nên thôi đi."

Hàn Hàn nhận lấy nắp vung: "Lâm công tử không cần nghiên cứu kỹ thêm một chút chứ? Hoặc là suy nghĩ thật kỹ đề nghị của ta? Ta cảm thấy làm cuộc trao đổi này, nhất định sẽ kiếm được một khoản tiền lớn." Ánh mắt vô cùng chân thành mong đợi.

"Không, không cần." Lâm Vũ Dương âm thầm hít vào, khôi phục lại khuôn mặt dịu dàng ôn nhuận.

Một con chim bồ câu sà xuống, Minh Ngọc đưa tay tiếp được, rút ra một tờ giấy từ trên chân chim bồ câu mở ra liếc mắt nhìn, vẻ mặt lập tức biến sắc, đưa tờ giấy cho Lâm Vũ Dương, thấp giọng nói: "Công tử, kinh thành truyền tin tức đến."

Lâm Vũ Dương nhận tờ giấy liếc mắt nhìn, khuôn mặt dịu dàng hơi nhíu lại, thu vào trong tay áo, nhìn về phía Hàn Hàn cười nói: "Hàn Hàn cô nương có ý định như vậy quả thực là thông minh, đầu óc thông minh, bỏ đi tiểu. đặc biệt như vậy cũng có thể nghĩ ra được. Mặc dù không thể hợp tác với Hàn cô nương ở phương tiện này, nhưng còn nhiều thời gian, sẽ có ngày chúng ta hợp tác với nhau, hi vọng đến lúc đó Mạc cô nương không cự tuyệt. Ta còn có việc, cáo từ trước, ngày khác tới cửa bái phỏng"

"Chỉ cần mang theo đủ lễ ra mắt, lúc nào ta cũng hoan nghênh." Hàn Hàn cười mảy may cong cong. Suy nghĩ nhanh chóng chuyển hướng, hiển nhiên hôm nay là hấn nhắm đến mình, chẳng lẽ hấn biết mình định mở cửa hàng bán phấn, cho nên tới đây thăm dò thực hư, hoặc là sau này muốn kéo mình về phía hấn? Nếu không làm sao lại nhắc đến hợp tác? Không đúng nha, mình cũng không nói ra, làm sao hấn biết được? Nhất thời bách tư bất đắc kỳ giải(*).

(*)Trăm lần không thể giải được: Có thể hiểu là suy nghĩ nhiều lần cũng không ra đáp án.

Thấy Lâm Vũ Dương khiêm tốn lên xe ngựa xa hoa rồi đi, ôm lấy nắp vung của mình lên xe bò, cầm dây cương, cũng từ từ rời đi.

"Đã sắp xếp xong rồi?" Mộ Dung Ý ngồi trên tấm thảm lông chồn màu bạc, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt trên bàn, con ngươi lạnh nhạt hẹp dài lạnh đi vài phần.

"Dạ. Ngày hôm qua đại nhân nhận được lệnh của chủ tử vội truyền tin tức có người muốn hại Tiểu Nguyên Bồi đến tai Tiểu lão gia, đêm đó nhà họ Tiểu đã phái người tới trấn Trầm Thước tìm Tiểu Nguyên Bồi, buổi trưa nhà họ Tiểu đã đón người về. Hôm qua chúng ta bán tơ lụa thượng hạng giá thấp hơn giá thị trường ba lần, sau đó khách hàng rối rít chặn ở cửa phường tơ lụa của Lâm gia đòi trả hàng lại, trong đó có cả gia quyến (người thân) đại thần trong triều tới Lâm phủ nói lý lẽ. Tin tức ở Lâm gia được truyền ra ngoài, canh ba giờ Mùi Lâm Vũ Dương nhận được tin đã chạy về nhà." Âm Cửu trả lời hết sức cặn kẽ.

Con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý lướt qua tia sáng lạnh, như thể thi hấn có thể yên tâm rồi đi rồi.

"Chuyện đã sắp xếp xong hết rồi?"

"Đều đã an bài thỏa đáng thừa chủ tử."

Mộ Dung Ý phát tay một cái, "Thông báo bọn họ ngày mai đến đón bốn vương."

"Dạ!" Trong mắt Âm Cửu thoáng qua vẻ vui sướng.

"Dọn dẹp sạch sẽ nơi này, xóa hết dấu vết." Mộ Dung Ý đứng lên đi ra ngoài, không biết bây giờ tiểu nha đầu đã trở về chưa.

Nhìn nhà ngói mới đắp có khói đen bay ra, không chút do dự cất bước đi tới.

"Người đang làm gì vậy?" Mộ Dung Ý đi vào trong sương phòng, nhìn Hàn Hàn đơn giản là đang đốt bếp nấu gì đó, nắp phía trên chính là cái thứ kỳ quái mà nàng đã vẽ trước đó, trong nhà tràn ngập hương hoa thoang thoảng, lông mày nhỏ nhíu lại, hỏi.

"Thử xem thiết bị chung cất này như thế nào." Hàn Hàn lau mồ hôi, lần đầu tiên làm ra tinh dầu tinh khiết, quả thật hơi khó khăn.

"Chung cất?" Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn, lông mày hơi vặn chặt, đây là lần thứ hai hấn nghe nha đầu này nhắc tới chung cất. Rốt cuộc đó là cái gì?

Hàn Hàn giật mình, sợ tên tiểu tử này hỏi cặn kẽ vấn đề giống như lần trước, vội đổi chủ đề: "Sao đệ lại chạy đến đây, có chuyện gì sao?"

Mộ Dung Ý mỉm môi, chỉ tách nhau ra một thời gian ngắn, trong lòng lại trống trải khó chịu, chỉ muốn ngáy ngốc với tiểu nha đầu này thêm một ít thời gian nữa thôi.

Nhưng có đánh chết hấn cũng không nói những lời này.

Ngồi xuống ghế nhỏ, nhìn Hàn Hàn đang lấy hai cây củi khô ném vào trong lò, con ngươi hẹp dài trầm trầm: "Tại sao lúc đầu ngươi lại nhốt ta từ trên núi xuống?" Đây là điều hấn khó hiểu nhất, nhà tiểu nha đầu này rất nghèo đói, rõ ràng nhốt hấn về sẽ có thêm một gánh nặng, người bình thường chắc chắn là không làm, nhưng trên người nha đầu nghèo khổ không có đến hai cân thịt này lại nhốt hấn về, còn coi hấn như đệ đệ ruột. Nhưng mấy ngày sau đó, hấn thấy nha đầu này cũng không giống như một người trần đầy lòng nhân từ.

Hàn Hàn rút mấy cành củi khô trong lò ra để ngọn lửa nhỏ lại, nghe thấy lời đó khóe miệng mấp máy, đứa trẻ này nghĩ cái gì lại đi hỏi vấn đề này? Nàng

có thể nói lúc đầu nhặt hán về thật ra chỉ vì muốn nuôi sủng vật thôi không?

Không chừng vừa nói điều này ra, ít nhất là nửa tháng thẳng nhóc kiều ngạo kia sẽ không để ý đến mình, có lẽ còn không cho mình sắc mặt tốt.

Nghiêng đầu thấy mặt Mộ Dung Ý đang rất nghiêm túc nhìn mình chăm chăm, buồn cười, đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Mộ Dung Ý, nghe răng cười lên: "Đương nhiên là tỷ thấy người đệ toàn thịt, trắng nõn phần nộn chắc chắn sẽ bán được nhiều tiền, đợi đến lúc tỷ không có tiền tiêu, sẽ bán đệ đi." Rút tay về, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Mộ Dung Ý nổi lên hai dấu tay.

Mặt Mộ Dung Ý tối sầm, hán điên rồi mới hi vọng tiểu nha đầu này có thể nói thật một câu.

"Còn có, sau này đệ còn không chịu chơi đùa với bọn Tiểu Tráng, hoặc trở thành một đứa trẻ xấu xa, cả ngày cứ trưng ra khuôn mặt như một ông già, không cười lấy một cái, nếu ngày nào đó tỷ nhìn chán. . ."

"Người sẽ mang ta đi bán?" Mặt Mộ Dung Ý đã đen hoàn toàn rồi, nha đầu thối này còn dám nói, nàng dám bán, hán cũng muốn nhìn xem kẻ nào dám mua!

"À" Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý đã đen kịt, giữa con ngươi hẹp dài còn lộ ra một tia căm tức, đáng lẽ đứa trẻ khác thì phải có dáng vẻ sợ hãi, luống cuống chứ, trong lòng lại thờ dài lần nữa, rốt cuộc nhà người nào nuôi dạy đứa trẻ này vậy, có đúng là chỉ mới ba tuổi thôi không? Sao lại già dặn trầm ổn như thế? Đứa trẻ bình thường gặp uy hiếp lớn như vậy, không phải khóc rồi bảo đảm sau này sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?

"Người thật sự định bán ta?" Con ngươi Mộ Dung Ý thâm trầm, hỏi lại lần nữa. Cho dù là có nói giỡn hay không, tiểu nha đầu này mà dám công nhận, chắc chắn hán sẽ khiến nàng đẹp mắt.

"Làm sao có thể chứ, Tiểu Phong Phong khéo léo khả ái như vậy, làm sao tỷ có thể bán đệ đi chứ, nói giỡn mà đệ cũng tin?" Hàn hàn cười híp mắt ôm lấy thân thể Mộ Dung Ý vào trong lòng mình, bóp mạnh khuôn mặt nhỏ nhắn phì nộn của hán. Với đứa trẻ trưởng thành sớm như vậy, nếu uy hiếp không thể dùng, thì chỉ có thể dụ dỗ, hu hu, tại sao cái tạo một đứa trẻ lại khó khăn như vậy chứ!

Thấy Hàn Hàn đổi lời khác, sắc mặt Mộ Dung Ý chuyển biến tốt hơn, hất móng vuốt đang vuốt ve lộn xộn trên mặt mình ra, lắc lắc thân thể nhỏ bé nhảy xuống: "Có cho người cũng không dám! Ta đói bụng, nhớ trở lại nấu cơm sớm một chút!" Nói xong liền xoay người rời đi.

Hàn Hàn tròn mắt, không phải đứa trẻ nào bị uy hiếp, sợ bị bán đi, cũng sẽ khóc nháo cầu xin, rồi bảo đảm sau này sẽ ngoan ngoãn nghe lời, ngoan ngoãn chơi đùa với bọn Tiểu Tráng, ngoan ngoãn trở lại đáng yêu vốn có của một đứa nhỏ sao? Sao cuối cùng nàng lại bị uy hiếp ngược lại?

Việc này hoàn toàn không như bình thường có được không!

Mộ Dung Ý ra khỏi nhà mới, đi vòng qua hàng rào tre.

Vùng có hàng rào vây quanh là nơi Hàn Hàn làm thí nghiệm, khu trồng rau dưa đều tự tay nàng xử lý, mảnh đất kia hình như là cà chua mua từ trấn trên về đang phát triển xanh mơn mẫm, bông hoa nhỏ bé đang nở ra những nụ hoa vàng nhạt, phía trên đã kết thành những quả lớn chừng ngón cái, tên loại thực vật này hán chưa từng nghe, nhưng tiểu nha đầu kia lại cực kỳ coi trọng những loại cây này, mỗi ngày đều tới thăm hai lần, tưới nước, bón thuốc đuổi côn trùng cho từng cây con.

Ban đầu vì nhàm chán, hán còn chăm sóc cây cùng Hàn Hàn.

Chờ đến lúc đưa nàng vào trong vương phủ, chẳng lẽ cũng muốn mang mấy cây này theo sao?

**

Ngày thứ hai, Hàn Hàn thức dậy từ sáng sớm, nhớ ra hôm qua đã luyện được một bình tinh dầu nhỏ, mặc dù độ tinh khiết không cách nào so sánh được với hiện đại, nhưng có thể pha chế để điều chế mỹ phẩm dưỡng da.

Đang nghĩ xem có nên lên núi xem thử hoa cúc một chút hay không.

Vừa muốn đi xuống, thì bị bàn tay nhỏ bé nhiều thịt của Mộ Dung Ý bắt được: "Ta cũng muốn rời giường."

Hàn Hàn nghiêng đầu, sờ một bên mặt béo phì của hán: "Vậy thì rời giường đi, tỷ nấu cơm cho đệ."

Con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý nháy nháy, hai tai hơi phồng hồng: "Người mặc quần áo cho ta."

"Đệ nói gì?" Hàn Hàn thực sự nghi ngờ mình có nghe lầm hay không.

"Người mặc quần áo cho ta." Con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý mở lớn nhìn chăm chăm vào Hàn Hàn, làm dáng vẻ đương nhiên.

Hàn Hàn hít vào, đây là đứa trẻ kiều ngạo nàng nhặt về thật sao? Tiểu tử kiều ngạo này không phải là vẫn là hét nam nữ thụ thụ bất thân sao? Sao vừa ngủ dậy lại có cảm giác tính tình hán thay đổi? Chẳng lẽ hán giống nàng ngủ một giấc thì bị linh hồn khác xâm chiếm sao?

Nghĩ tới đây Hàn Hàn không thể bình tĩnh, nàng không giải thích được chuyện bất đắc dĩ chuyển kiếp cấp tốc vào một cô thôn nữ nhỏ, nhưng nếu như

người ngủ bên cạnh mình cũng bị linh hồn nhập vào như thế, thật sự cảm giác này không tốt chút nào, ngộ nhờ sau khi ngủ một giấc thì nó lại nhập vào người mình thì làm sao bây giờ?

Mộ Dung Ý phá vỡ thói quen nhiều năm, chủ động đề nghị một nữ nhân mặc quần áo cho mình, cũng đang phân vân trong lòng, lại bị Hàn Hàn dùng ánh mắt nhìn mình như nhìn quái vật, mặt đột nhiên đỏ bừng, dứt khoát nói: "Kêu người mặc thì mặc đi, đứng đây làm gì!"

Khẩu khí này, quả là giống như thằng nhóc đáng ghét kia!

Hàn Hàn thờ ra, cảm lấy y phục vàng nhạt một bên, thử dò xét: "Tỷ nhớ đệ thích nhất là mặc y phục thêu hình hoa, hay là hôm nay đệ mặc nó đi?"

Y phục thêu hoa? Mộ Dung Ý nhớ đến chuyện lúc mình mặc cái áo đó bị em gái tên tiểu quý cách vách trêu chọc, cái trán giựt giựt, mờ mắt ra, "Đó là người khác mặc!" Chắc chắn là con nhóc này cố ý!

"Thế sao, thì ra không phải đệ mặc, ta quên, ha ha." Hàn Hàn cười khan hai tiếng, trong lòng yên tâm, nhìn về mặt của đứa nhỏ này, vẫn còn là Tiểu Phong Phong, không thay đổi.

Yên tâm cầm quần áo vừa mặc vừa hỏi: "Không phải đệ nói nam nữ thụ thụ bất thân sao, hôm nay sao lại để tỷ mặc quần áo cho vậy?" Làm hại nàng kinh nghi(kinh ngạc + nghi ngờ) nửa ngày.

"Ta thích." Không có nguyên nhân, chỉ là đột nhiên muốn biết cảm giác được con nhóc này hầu hạ mặc quần áo thì sẽ như thế nào, bây giờ nhìn lại, cảm giác không tệ, sau này có thể suy tính để nàng tiếp tục hầu hạ mình như vậy.

Dĩ nhiên, "Sau này chỉ cho phép người mặc quần áo cho ta!" Nhất định phải nói điều này trước!

Hàn Hàn liếc mắt, không nhìn ra thằng nhóc kiêu ngạo này còn bá đạo như vậy, "Chỉ cho phép mặc quần áo cho đệ? Vậy sau này quần áo của tỷ sẽ do người nào mặc? Đệ sao?"

"..." Mộ Dung Ý lập tức im lặng, chân mày nhỏ hơi nhíu lại, như đang suy tư vấn đề này, để người khác mặc quần áo cho? Nếu người khác hỏi, nhất định mắt hắn cũng không nháy đập chết người hỏi vấn đề này, cho dù là nam hay nữ! Nhưng nếu đối phương là con nhóc này...

Hàn Hàn cài nút cái nút áo cuối cùng cho Mộ Dung Ý, thấy chân mày nhỏ đang nhíu chặt, đáng vẻ nghi ngờ, lấy tay vuốt lông mày hắn: "Đừng nhíu nữa, mặt nhăn vào sẽ thành ông cụ non đó. Đứng lên rửa mặt đi." Vừa nói xoay người.

"Tốt." Giọng nói non nớt của Mộ Dung Ý vang lên trong phòng, Hàn Hàn nghiêng đầu, thấy hắn đang nghiêm túc nhìn mình, "Quần áo của người, ta mặc cho."

"Thôi đi, nhìn cánh tay bắp chân nhỏ bé của đệ, chờ mặc xong cho tỷ, thì cũng đã qua một ngày rồi. Phần tâm ý này của đệ tỷ xin nhận, vẫn là tỷ nên tự mặc quần áo thôi, đệ chờ sau này mặc cho vợ là được." Hàn Hàn lắc đầu một cái, thu mình rồi ra khỏi phòng.

**

"Có người ở nhà không?" Com vừa dọn lên bàn, đột nhiên vang lên một loạt tiếng gõ cửa.

"Ai đến sớm như vậy đây?" Ngô Mạc Thị để đĩa xuống, hơi nghi ngờ.

"Không biết, hai người ăn trước đi, con đi xem thử." Hàn Hàn lắc đầu, đứng dậy đi ra mở cửa.

Đầu Mộ Dung Ý cúi thấp, trong mắt hiện ra tia lạnh lẽo giận dữ được che giấu cẩn thận, bọn ngu xuẩn này, ngay cả điểm tâm cũng không để cho hắn ăn với Hàn Hàn đã chạy tới, chờ đến cơm trưa rồi đến không được sao?

"Các người tìm ai?" Hàn Hàn mở cửa, chỉ thấy đứng ngoài cửa là một nam nhân trung niên, phía sau nam nhân có ba xe ngựa, phía sau xe ngựa là hai gã sai vặt trẻ tuổi, một nữ nhân trung niên và hai nha hoàn.

"Cô là Hàn Hàn cô nương." Thấy người mở cửa là Hàn Hàn, nữ tử trung niên đi tới.

Hàn Hàn gật đầu: "Là ta, mọi người có chuyện gì không?" Chắc không phải tới khoe của đi, trận thế này có phải là quá lớn rồi hay không?

"Xin hỏi có phải hai tháng trước cô nương nhặt được một đứa bé trên núi hay không?" Nữ tử hơi kích động.

Hàn Hàn nhíu mi, gật đầu: "Tôi có nhặt được." Người trong thôn đều biết, nàng cũng không cần giấu diếm làm gì.

"Cám ơn trời đất, cuối cùng ta đã tìm được." Nữ tử chấp tay lấy hai cái, đáng vẻ rất kích động, "Không biết đứa bé đang ở đâu, có thể để cho ta nhìn một chút không?"

Hàn Hàn định trả lời, thì nghe thấy giọng trẻ con non nớt truyền tới từ phía sau: "Sao các người lại đến đây?"

Hàn Hàn ngoảnh đầu sang thì thấy Mộ Dung Ý đang âm thầm đứng ở đó.

Mộ Dung Ý vừa xuất hiện, nam nữ ngoài cửa lập tức quỳ xuống đồng loạt hô: "Nô tỳ (nô tài) tham kiến công tử." Giọng nói chính tề, động tác rõ ràng, những người này chắc đã được huấn luyện một cách nghiêm khắc.

Có thể dạy bảo nô tài chính tề đồng bộ như vậy, chắc chắn gia chủ bọn họ phải là người có bối cảnh không tầm thường.

Hàn Hàn mỉm môi, đột nhiên có dự cảm xấu.

Nam tử trung niên thấy dáng vẻ âm trầm của Mộ Dung Ý, da đầu tê dại, sao chủ tử lại có bộ dáng như mất hứng thế kia? Chẳng lẽ đại nhân giao phó có gì không đúng? Nhưng nếu đã đến, thì chỉ có thể nhắm mắt làm tiếp: "Lão gia biết công tử bị sơn tặc cướp đi, liền hạ lệnh cho đám người nô tài chúng tôi tìm kiếm tung tích công tử khắp nơi, may mà trời không phụ lòng người, rốt cuộc nô tài cũng tìm được ngài, nô tài đã truyền thư cho lão gia, đón công tử trở về."

Mộ Dung Ý không thèm liếc mắt nhìn hần một cái, kéo tay Hàn Hàn, "Trở về ăn cơm."

Hàn hàn hơi ngơ ngác, không kịp phản ứng, tình huống này là sao? Người nhà Tiểu Phong Phong đã tìm tới? Tiểu Phong Phong phải rời đi?

Đến lúc vào phòng mới phản ứng được, hít vào, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Ý: "Đệ biết bọn họ?"

Mộ Dung Ý mỉm môi: "Biết."

"Bọn họ. . . Là nô tài nhà đệ?"

"Ừ"

"Lúc trước là đệ bị người ta bắt đi?"

"Ừ."

"Bọn họ đến đón đệ trở về."

"...."

"Vậy đệ có muốn trở về không?"

Hàn hàn nhìn Mộ Dung ý, trong mắt có sự dè dặt, mong chờ.

Ngô Mạc Thị từ viện đi vào, vỗ vỗ tay Hàn Hàn: "Có đứa nhỏ nào mà không muốn về nhà chứ, ăn cơm xong... hãy để cho hần trở về đi." Quay đầu lau khóe mắt.

Hàn Hàn làm như không nghe thấy, ánh mắt vẫn cố chấp nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Ý.

"Mẹ ta chỉ có một mình ta là con." Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý trầm xuống, nhìn ánh sáng trong mắt Hàn Hàn bị dập tắt, trái tim bỗng dưng đau nhói giống như bị kim châm vào, không phải quá mạnh mẽ, nhưng cũng không thể xem nhẹ.

"Ta biết rồi." Hàn hàn hít vào, trở về bàn, "Ngồi đi, nếu muốn đi thì phải ăn no mới được."

Ngô Mạc Thị thở dài một tiếng, lắc đầu một cái, cũng ngồi xuống bàn.

Mộ Dung Ý mỉm môi: "Sau này chúng ta có thể không bao giờ... gặp nhau nữa." Mặc dù đau lòng, nhưng nhất định phải nói rõ ràng, không nha đầu này lại đi tìm mình.

Người Hàn Hàn cứng đờ: "Ừ".

"Sau khi ta trở về, sẽ phải di cư đến Giang Nam với phụ mẫu, điều này đã sắp xếp xong cả rồi." Mộ Dung Ý giải thích, nhìn nha đầu này cúi thấp đầu xuống, đột nhiên xuất hiện loại cảm giác không muốn rời khỏi.

"Nghe nói nhiệt độ ở phương nam rất thấp, đệ đến đó phải ăn nhiều ớt vào, không nên chỉ ăn thịt, nước trái cây rau dưa cũng phải ăn nhiều thêm, chốc nữa ta viết hai tờ công thức nấu ăn đệ mang đến đó bảo người trong phòng bếp làm cho, ăn nhiều, thì mới có lợi cho thân thể, vóc dáng cũng có thể cao hơn chút nữa. Còn có, lúc đi nhớ để tâm hơn, đi đâu cũng nên để nô tài đi theo, đừng để người khác bắt đi nữa..." Hàn Hàn vừa gấp thức ăn cho Mộ Dung Ý vừa nói đồng dài.

Mộ Dung ý mỉm môi, không nói thêm gì nữa, lắng lắng nghe.

Ngô Mạc Thị thở dài một tiếng, nói: "Mặc dù đứa nhỏ này thông minh, nhưng tính khí bướng bỉnh, nhà người không có nhiều con, nên cha nương mới đau lòng, chăm sóc mà người không nhận ra, sau này nên khéo léo một chút, nếu mình sai thì nên nhận lỗi thì mới không gặp điều không may..."

Trong lúc nói liên miên lái nhái, một bữa cơm cũng dần dần ăn xong.

Đề đưa xuống, ở trong phòng cũng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng đầu ngựa lắc chuông ở bên ngoài, tuyên bố ở ngoài đó vẫn có người đang chờ.

Hàn Hàn không lên tiếng, Mộ Dung Ý cũng ngồi bất động.

Ngô Mạc Thị nhìn hai bên, đứng lên: "Tiểu Phong trở về cũng tốt, sau này sẽ có tiền đồ tốt hơn, ở nơi hoang vu hẻo lánh này với chúng ta sẽ bị mai một mất. Nhân lúc này còn sớm, dọn dẹp rồi để hấn trở về thôi, gia đình hấn chắc đang sốt ruột chờ đó."

Hàn Hàn bỗng nhiên cảm thấy mình thật không có tiền đồ, ban đầu lúc nhặt hấn về, không phải là để hấn trở thành sủng vật sao, một sủng vật mà thôi, có cái gì tốt đâu.

Chậm rãi nói: "Có cái gì để dọn dẹp chứ, lúc đến hấn cũng chẳng có cái gì tốt cả." Quay vào phòng viết hai tờ công thức nấu ăn đưa cho Mộ Dung Ý, nở nụ cười, "Đệ đi đi, tỷ không tiễn đệ."

Con người hẹp dài của Mộ Dung Ý trầm trầm, bỏ qua nụ cười còn khó nhìn hơn khóc của Hàn Hàn, nhận công thức đứng lên đi ra ngoài.

Thân thể nhỏ nhỏ mới đi tới cửa thì bị rơi vào trong lòng ngực ấm áp, chất lỏng ẩm ướt rơi xuống cổ: "Đứa nhỏ đáng ghét, bảo đệ đi thì đi luôn hả, còn không biết lưu luyến một tí nào, tiểu bạch nhãn (*), uổng công tỷ nuôi đệ!"

(*) bạch nhãn: Kiêu ngạo, khinh người,...

Mộ Dung Ý mím môi, đôi tay nhỏ bé ôm cổ Hàn Hàn.

Một lát sau, Hàn Hàn cọ cọ nước mắt lên bộ y phục màu vàng nhạt của hấn, Hàn Hàn móc ra một hà bao trong ngực.

Hà bao làm từ vải thô trông rất bền, phía trên thêu một con chim xiêu xiêu vẹo vẹo nhìn không ra loài gì.

"Hai mặt bên trong ví được may bằng hai tầng da trâu, không thấm nước. Bên trong còn có ngân phiếu ba ngàn lượng và một viên bảo tâm hoàn, một viên giải độc. Đệ cất đi mang theo bên mình, chẳng may ngày nào đó đệ ngu ngốc lại bị người ta cướp đi, có hà bao này, chắc cũng không đến nỗi đối chết."

Mộ Dung Ý nhận lấy hà bao cất vào trong tay áo, gật đầu một cái: "Ừ"

"Đừng có ừ, nhất định phải nhớ. Máy người bên ngoài kia đáng tin không?"

"Người bên cạnh cha mẹ ta, đáng tin."

"Vậy tỷ an tâm. Sau này tỷ mở cửa hàng phấn, sẽ gọi là Hàn Phong các, hơn nữa chắc chắn cửa hàng này tỷ sẽ mở rộng trên cả nước. Nếu đệ muốn tìm tỷ thì cứ đến Hàn Phong các tìm, có biết không?"

"Ừ"

Nói xong, Hàn Hàn mím môi, ôm Mộ Dung Ý ra ngoài cửa.

Tất cả nha hoàn, người làm bên ngoài đều đang quỳ, rõ ràng không có mệnh lệnh của Mộ Dung Ý thì không dám đứng lên.

Thấy Mộ Dung Ý được ôm ra, nam tử đứng đầu sừng sốt, ngay lập tức cúi đầu:

"Công tử, xin hãy trở về phủ với nô tài."

Hàn Hàn sờ sờ đầu Mộ Dung Ý, không muốn buông thân thể nhỏ nhỏ của hấn xuống: "Đi đi, đi về thì phải ngoan ngoãn nghe lời, cẩn thận trong mọi việc chút, đừng bị người ta bắt đi, nếu không vận khí lần sau sẽ không tốt như vậy đâu."

Mộ Dung Ý quay đầu lại nhìn Hàn Hàn một cái, siết chặt hà bao trong tay áo, đi lên chiếc xe ngựa hoa mỹ ở giữa.

Khi Mộ Dung Ý đã đi lên, nô tài đang quỳ đều đứng lên, hành lễ riêng với Hàn Hàn, rồi lên xe ngựa của mình, đoàn người dọc theo con đường nhỏ của thôn quay trở về.

**

Bên trong xe ngựa hoa mỹ, thân thể nhỏ nhỏ của Mộ Dung Ý ngồi trên chiếc

giường nhỏ trải gấm vóc mềm mại, cầm hà bao bằng vải thô xấu xí trong tay, thần sắc trong con người hẹp dài khó phân biệt.

"Chủ tử, đã đến." Xe ngựa đi đến trấn Trầm Thước, dừng lại trước một khách điểm bình thường trong trấn.

"Ừ" Mộ Dung Ý thu hà bao trong tay lại, vén rèm lên, ra khỏi xe ngựa.

"Nhanh chuẩn bị nước tắm đi, công tử nhà ta muốn tắm rửa." Một gã sai vặt chạy vào khách điểm phân phó cho tiểu nhị.

"Tiểu Thúy, chuẩn bị tắm bồn cho công tử, khi công tử tắm xong rồi sẽ thay, quần áo dân thường này sẽ làm dơ bản thân phận của công tử. Tiểu Hồng, ngươi đi phòng bếp tự làm vài món đưa lên cho công tử, không thể để cho công tử ăn đồ ăn bên ngoài." Nữ tử trung niên dặn dò hai nha hoàn trong xe rồi ôm theo một bọc quần áo đi theo Mộ Dung Ý lên lầu.

Sau nửa canh giờ, nữ tử trung niên ôm tiểu nam hài mặc quần áo tĩnh xảo đi lên xe ngựa, Tiểu Hồng Tiểu Thúy đi theo phía sau.

Mặt nam hài chôn ờ trong ngực nữ tử, hình như là đã ngủ thiếp đi.

Nam tử trung niên đi đến: "Công tử đã ngủ sao?"

Tiểu Hồng gật đầu: "Mấy ngày nay công tử chịu không ít khổ cực, cơm nước

xong thì ngủ luôn, chúng ta mau đi thôi, lão gia phu nhân đang nôn nóng chờ đợi đó."

Nam tử gật đầu một cái, phân phó hai gã sai vặt ăn qua loa trên xe, đoàn người lại chậm rãi rời đi.

Lúc này, bên trong một gian phòng tối ở khách sạn.

"Ha ha, ta còn tưởng ngươi núp trong ngực tiểu mỹ nhân không bỏ ra được đây, vậy mà lại phải người uy hiếp ta đưa giải được sớm như vậy, chẳng lẽ ngươi nhìn tiểu mỹ nhân kia nhàm chán rồi, muốn đổi khẩu vị sao? Ta đã nói rồi đường đường là nhiếp chính vương điện hạ sao có thể không vừa mắt nhiều tiểu thư khuê các như vậy lại bị một cô thôn nữ nhỏ nhỏ mê hoặc chứ, thì ra chỉ là nhất thời cảm thấy hứng thú. Không phải là ta nói ngươi, nhưng ngươi làm như vậy là không đúng, cô thôn nữ nhỏ kia mặc dù đáng đáp khô quất, nhỏ gầy một chút, nhưng nếu điều dưỡng tốt lên thì cũng là một mỹ nhân, bị ngươi ăn xong rồi vứt đi như vậy..." Mộ Dung Ý vừa bước vào cửa, thì một giọng nói ngả ngớn truyền tới.

Khoé miệng Âm Nhất giật giật, cái gã lang băm này một ngày không nói lung tung thì sẽ chết sao? Không biết hiện tại chủ tử đang rất mất hứng hả! Còn có ăn xong rồi vứt đi, ăn xong vứt đi sẽ lưu lại Âm Tam sao!

Vứt đi? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Ý vốn là không có biểu tình đột nhiên trở nên âm trầm, con ngươi hẹp dài xẹt qua giận dữ: "Và miệng!"

Thanh âm non nớt lạnh lẽo vừa nói ra, thân hình Âm Nhất như kiếm lao về phía Mộc Phong.

Nụ cười trên mặt Mộc Phong động lại ngay lập tức, ôm đầu co rút lại, né tránh một chương của Âm Nhất: "Này này, ta nói đùa thôi, ngươi đừng đánh."

Mộ Dung Ý bình tĩnh ngồi trên ghế, nhìn Mộc Phong liên tiếp né tránh tập kích của Âm Nhất, mi nhỏ hơi nhíu lên: "Đánh không trúng, thì đi ngục đường bây giờ đi."

Ngục đường? Mộc Phong bị đá kích, bị nhiếp chính vương lãnh huyết vô tình này hãm hại nhiều năm như vậy, đương nhiên hẳn biết ngục đường là nơi cái tạo lại những ám vệ không xứng đáng. Người không tìm không phải bắt hãm vào nơi đó thì thật sự quá độc ác rồi?

Trong lòng run run, nở nụ cười lấy lòng: "Ha ha, ta chỉ nói giỡn thôi, ngươi đừng

tưởng thật, từ từ nói chuyện, coi như ta chưa có nói gì được không, ta còn phải giải độc cho ngươi đó, nếu đã thương ta thì làm thế nào ngươi..." Còn chưa dứt lời, ngực bị một chương nặng nề đánh xuống, khí huyết tuôn trào, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

"Năm cái rãnh, tên đầu gỗ chết tiệt nhà ngươi đúng là dám đánh, hạ thủ ác như vậy, có phải người không muốn giải độc nữa không!" Mộc Phong xoa ngực, đôi mắt xinh đẹp hung hăng nhìn chằm chằm vào Âm Nhất.

Âm Nhất liếc mắt, mình đã hạ thủ lưu tình rồi có được không, lại dám nói Mạc cô nương như vậy, dính một cái tát vẫn còn nhẹ, chẳng lẽ thật sự muốn và miệng đến khi không thể nói nữa?

Sau khi mắng xong, Mộc Phong không hỏi vấn đề đó nữa, lấy lòng nhìn về phía Mộ Dung Ý: "Này đánh cũng đánh rồi, ngươi không thể cắn chết cũng không tha để cho tên đại ngu này tiếp tục đánh ta, tên đầu gỗ chết tiệt kia hạ thủ không nhẹ, chẳng may đánh chết ta, sẽ không còn giải được ngươi muốn nữa nha."

Mộ Dung Ý giơ tay lên, Âm Nhất lách người lui ra.

Mộc Phong thở phào, xoa cái trán đầy mồ hôi rồi ngồi vào ghế của mình cầm chén nước, ừng ực uống hết: "Ngươi nói xem ta thoải mái lắm hả, cả ngày làm trâu làm ngựa cho ngươi, còn bị ngươi khi dễ, thật là không có thiên lý mà..."

"Ngươi có thể chạy về thần y cốc." Mặt Mộ Dung Ý không biểu tình liếc hán một cái.

"..." Mộc Phong giật mình, chạy về thần y cốc? Hắn có thể trở về sao! Nếu có thể trở về hắn đi về từ lâu rồi! Không biết tên hỗn đản này nói chuyện với sư phụ mình như thế nào mà sư phụ lại ban lệnh chết xuống, một khi nhiếp chính vương không cần hắn nữa thì hắn cũng sẽ bị thần y cốc xoá tên.

Huống chi, nếu tin hắn bị nhiếp chính vương đuổi về truyền ra ngoài, hắn còn có thể đi đâu chứ?

Tên hỗn đản này biết rõ hắn không có đường lui mà còn nói như vậy, thiên lý ở đâu cơ chứ!

"Có ý kiến?"

Ánh mắt Mộ Dung Ý lướt qua, Mộc Phong cứng đờ, ngay sau đó vui vẻ: "Ha ha, làm sao có thể chứ, có nhiếp chính vương điện hạ anh minh thần võ lãnh đạo, sao ta có thể có ý kiến, tất nhiên là không có, hoàn toàn không có." Hu hu, dù gì hắn cũng là một thần y, mà sao trước mặt tên này một chút địa vị cũng không có chứ, thật ứt ức quá đi!

Ám Nhất lười phải nhìn hắn, cái đức hạnh này của hắn mãi không thay đổi, bao nhiêu lần cũng không chừa, hắn đã nhìn đến quen rồi.

Lười nói nhảm với hắn, Mộ Dung Ý móc ra một bình nhỏ từ trong ngực: "Viên giải độc này sau bao lâu sẽ hết hiệu lực?"

Thần sắc Mộc Phong thu lại, nhìn Mộ Dung Ý: "Ngươi nhìn thử xem, hiện tại

viên giải độc này chỉ có nửa nguyên liệu, một tháng sau sẽ phát tác một lần, thời gian phát độc có thể sẽ dài hơn so với ba năm trước đây một chút."

"Nhưng nếu lại xuất hiện tình trạng giống trước kia thì ngươi định tính toán như thế nào?" Thần sắc Mộ Dung Ý không thay đổi.

"Thật ra thì nếu ngươi đợi thêm hai tháng nữa, thì có thể chế ra được giải độc mới, hiệu quả hơn viên thuốc này rất nhiều." Mộc Phong nhịn không được khuyên.

"Không cần." Tiểu nha đầu kia vừa lộ ra tài năng thì đã xuất hiện hai con ruồi, ai biết hai tháng sau có nhiều hơn mấy con ruồi nào nữa không, nhất định hắn phải có thân phận thật lớn ngăn cách những con ruồi kia với tiểu nha đầu mới được.

"Được rồi." Biết người trước mắt này một khi đã quyết định sẽ không thay đổi được, Mộc Phong cũng không khuyên nữa, móc ra một bình sứ từ trong ngực đưa cho Ám Nhất, "Chuẩn bị một thùng nước nóng, đổ bình thuốc bột này vào trong nước."

Ám Nhất cầm lấy bình thuốc vội đi xuống chuẩn bị.

Mộc Phong nhìn Mộ Dung Ý: Ăn giải độc vào sẽ có hiệu lực sau một canh giờ, kết hợp với thuốc bột trong nước, sẽ giảm bớt đau đớn một chút, ba canh giờ sau, ngươi sẽ khôi phục lại."

Thân thể từ bé mà lớn lên sẽ rất đau đớn, quá khứ kinh hãi đó Mộ Dung Ý đã trải qua vô số lần, nhưng không lần nào giống như bị lột da đục xương như lần này, gân mạch trên cơ thể như không thể chịu được.

Cảm giác như có vô số những cây thép lớn đâm vào da thịt toàn thân, sau đó những cây thép đó đồng loạt rút ra ngoài, xương cốt da thịt từ từ lớn lên, đau đớn cứ nổi tiếp, cảm giác ngứa ngáy cũng lan ra toàn thân, xương cốt đang từ từ lớn lên, loại cảm giác này rất quen thuộc với hắn, ở quá khứ khi cơ thể bị thương nặng, lúc da thịt khép lại cũng ngứa như thế này, nhưng nếu so sánh với bây giờ thì ngứa ở quá khứ không thể trở thành ngứa.

Hiện tại cảm giác này đã lan khắp toàn thân, ngứa từ trong ra ngoài còn khó chịu hơn đau đớn làm người ta càng thêm khó có thể chịu được.

Mộ Dung Ý cắn môi, hai tay nắm thật chặt, bao nhiêu năm được nuôi dưỡng

thành người cương quyết, kiên cường không cho phép hắn phát ra một chút xiu âm thanh đau đớn nào.

Mộc Phong nhìn cơ thể trong thùng nước đang lớn dần qua rèm, từ từ khôi phục lại thân hình tuấn mỹ trắng kiêu của nam tử, trong mắt xẹt qua tia kính nể. Chỉ bằng phần nghị lực này thì không phải người nào cũng có thể làm được.

Một thân hình nhẹ nhàng đáp xuống hành lang bên ngoài phòng: "Ám Nhất, chủ tử thế nào rồi?"

"Bổn vương rất tốt!" Giọng nói trầm thấp lạnh lùng mị hoặc vang lên, "ken két" cánh cửa được đẩy ra.

Mọi người ngẩng đầu, nhìn về người phía sau cửa, trong mắt đồng loạt xẹt qua tia khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Dụng Cụ Sơ Khai Đầu Tiên

Mộc Phong là người phục hồi lại tinh thần đầu tiên, một bước nhảy xa đến tận trước gót chân Mộ Dung Ý: "Này này này, tại sao da ngươi có thể trở nên trắng như vậy, tốt như vậy chứ! Chẳng lẽ là phương thuốc của ta có vấn đề, không thể nào chứ, rõ ràng là thành phần bên trong không có được liệu làm trắng cơ mà, không được, ta phải vào xem một chút." Nói xong, lách mình chui vào trong phòng.

Từ lúc mười tuổi Mộ Dung Ý đã rời kinh, lớn lên trong vùng trời bão cát đao thương mưa tên ngoài Tây Bắc, mặc dù ngũ quan cương nghị tuấn mỹ tuyệt luân, nhưng da dẻ cũng không thể coi là hoàn hảo, da màu cổ đồng thậm chí có chút thô ráp, so với dáng vẻ trắng nõn nhắn mịn giống như mỹ ngọc hiện tại quả là chênh lệch rất xa.

Nhưng mà, khoe miệng Âm Nhất dương cao, chẳng lẽ lang băm này cũng chỉ chú ý sơ qua vẻ ngoài của chủ tử thôi sao! Chẳng lẽ hắn sẽ không phát hiện khí chất của chủ tử cũng thay đổi sao? Cùng với cái loại lãnh huyết vô tình, thô bạo khát máu, tỏa ra hơi thở kinh khủng có thể đông băng khi người khác đến gần quá ba thước như trước kia, chẳng lẽ không cảm thấy được bây giờ chủ tử đã ôn hòa hơn rất nhiều sao?

Người khác có thể không phát hiện ra được, nhưng là bọn hắn là tâm phúc của Nhiếp Chính vương, đi theo Nhiếp Chính vương vào sinh ra tử nhiều năm, chỉ một ánh mắt của chủ tử là bọn họ hiểu có ý gì, huống chi là hơi thở chủ tử thay đổi.

Trước kia chủ tử quá mức ngoan lệ vô tình, cũng quá quá cô độc, tóm lại, thật khiến cho người ta lo lắng, lần thay đổi hiện tại, có lẽ là một chuyện tốt.

Âm Nhất Âm Cửu đồng thời thu hồi kinh ngạc trong mắt: "Chúc mừng chủ tử khôi phục lại hình dáng ban đầu."

"Ừ, bên ngoài cũng sắp xếp xong rồi?" Mới vừa khôi phục, sắc mặt Mộ Dung Ý còn có một chút tái nhợt, nhưng giọng nói vẫn lãnh mị như trước.

"Vâng, đều đã an bài thỏa đáng, trời sáng là có thể lên đường." Âm Cửu cúi đầu trả lời.

Xung quanh phạm vi trong vòng một dặm hắn đều dò xét một lần, không phát hiện người khả nghi, hơn nữa thể thân của chủ tử cũng đã lên đường, cho dù có người tra đến, cũng không tra ra đầu mối gì.

"Cái gì, nhìn cái bộ dáng này của ngươi mà còn muốn xuất hành, rốt cuộc ngươi có phải là người hay không vậy, không cần nghỉ ngơi sao?" Mộc Phong từ trong nhà chui ra, gần như muốn giơ chân lên, vừa rồi tên hỗn đản này đã tiêu hao hết toàn thân nguyên khí, nếu như không phải là mình bỏ vào bột thuốc trân quý ở trong nước, thì hiện tại không chừng đã hôn mê, mới bò dậy từ trong thùng nước lập tức muốn lên đường, đây rõ ràng không phải là muốn làm hỏng thân thể của mình sao!

Hắn đoán rằng mình không thể nào mặc kệ hắn sao! Không có thiên lý, không có thiên lý! Minh lao tâm lao lực giúp hắn một đêm không ngủ, hiện tại chẳng những không thể nghỉ ngơi, còn phải phụng bồi tên khốn kiếp này lên đường, có muốn người ta sống nữa hay không!

"Ngươi có thể lưu lại!" Mộ Dung Ý liếc hắn một cái, cất bước đi ra ngoài, "Không cần chờ trời sáng, hiện tại liền xuất phát." Nhân thời gian này, thu thập mấy con bọ chết trong kinh thành đang muốn bật mình nhảy cao kia một phen thì mình mới có thể nhanh chóng đón tiêu nha đầu về.

"Chủ tử, thân thể của ngài?" Âm Nhất có chút không yên lòng, lúc trước mỗi lần sau khi chủ tử phát độc được khôi phục luôn luôn điều dưỡng lại hai ba ngày, hiện tại mới vừa khôi phục liền lên đường, thật sự không thành vấn đề sao?

"Không sao." Mộ Dung Ý phát tay, vẫn không ngừng bước chân đi ra ngoài.

Mộc Phong thấy Mộ Dung Ý mặc dù suy yếu, nhưng vẫn thẳng tắp sống lưng như cũ thì tức giận trợn trừng mắt, mình có thể lưu lại! Minh có thể lưu lại sao? ! Thân thể tên hỗn đản này không biết chừng vừa ra cửa đã té xỉu, nếu mình thật sự lưu lại bất kể sống chết của hắn, không nói sự phò của mình, ngay cả Liên Cẩm cùng với mấy tên ám vệ dưới tay hắn cũng không tha cho mình!

Tiểu nhân, biết mình không thể lưu lại còn nói như vậy, tên hỗn đản này chính là một tên tiểu nhân bỉ ổi!

Trong lòng phi nhỏ mấy câu, rốt cục cảm thấy cổ khí ngăn ở ngực được thông suốt, Mộc Phong mới di chuyển chân đi theo, ánh mắt liếc về phía Âm Nhất: "Lắp ba lắp bắp, đầu gối bảo thủ, ta cho ngươi biết, xe ngựa chuẩn bị cho bốn công tử nhất định phải có trải mấy lớp lông Tuyết Hồ dày, trong xe còn phải có lông vũ Quân Sơn thượng đẳng, nước trà phải giữ đúng bảy phần nhiệt độ, bốn công tử uống không quen quá nóng, những thứ này là cơ bản nhất, bốn công tử thân kiều thịt mướt (*), xe ngựa không đạt đủ yêu cầu ta sẽ ngồi không quen, lỡ may bốn công tử nghỉ ngơi không tốt ảnh hưởng đến việc quan sát bệnh tình cho chủ tử thì ngươi chính là đầu sỏ gây nên, biết không?"

(*) Thân mềm mại, thịt mướt (đắt) tiền

Âm Nhất nghiêng đầu, giả bộ không nghe thấy.

Âm Cửu gật đầu một cái: "Mộc thần y yên tâm, xe ngựa đương nhiên sẽ bố trí theo lời ngươi nói."

Lúc này Mộc Phong mới lộ ra vẻ mặt hài lòng, cho dù tên hỗn đản Mộ Dung Ý này ghê tởm cỡ nào, ít nhất về phương diện đãi ngộ này luôn luôn đáp ứng không phản đối, chỉ cần mình nói ra, chưa từng bác bỏ đi. Nói làm bằng, nhìn vào chuyện được tốt đãi như vậy, mình liền miễn cưỡng lần nữa tận tâm thay hắn xem một chút vậy.

**

"Hàn Hàn, ăn cơm." Ngô Mạc thị đẩy hàng rào ra, nhìn Hàn Hàn đang cúi đầu hí hoáy chuyện gì đó với gốc cây cà chua, không nhìn được nhẹ thở dài.

Từ sau khi Thanh Phong đi đến nay đã được mười ngày, mười ngày này các nàng chuyển từ căn phòng gạch vào nhà ngói mới xây, ngày thứ hai dọn nhà, Hàn Hàn từ trần trên mang về một cô nương tên là Mi Nương, phụ trách quản lý hai đình núi, còn chiêu mộ thêm trên dưới một trăm người từ trong thôn lân cận tới giao cho Mi Nương quản lý, thôn trưởng đến tìm Hàn Hàn nói điều kiện, cũng bị Hàn Hàn cường ngạnh mời trở về.

Nhớ tới chuyện ngày hôm qua Vương bà tử tới đây nói, Ngô Mạc thị lại thờ dài.

Hàn Hàn ngẩng đầu, thấy mặt Ngô Mạc thị chau mày lo lắng, vỗ vỗ tay đứng lên: "Sao thế nãi nãi?"

"Không có gì." Ngô Mạc thị hòa ái cười cười, "Nha đầu người mỗi ngày đều bận rộn ngay cả cơm cũng không để ý ăn, tiếp tục như vậy không thể được, thân thể của người làm sao mà chịu nổi."

"Không sao nãi nãi, yên tâm đi, thân thể của con rất tốt, hôm nào con lại mua thêm một con bò sữa về, mỗi sáng uống một chén sữa tươi, thân thể sẽ tốt hơn." Hàn Hàn cười tiến lên kéo lấy cánh tay Ngô Mạc thị, "Đến lúc đó nãi nãi uống chung, sẽ càng ngày càng trẻ tuổi."

"Nói vậy, người nói vượt qua cả tiên đan rồi. Nếu thật sự thần kỳ như vậy, những đại gia đình kia thế nào lại không thấy uống cái đó chứ?" Ngô Mạc thị cười vỗ vỗ tay Hàn Hàn, cũng không tin.

Hàn Hàn hất đầu nhìn: "Sữa tươi so với tiên đan còn tốt hơn nhiều!" Nếu nói tiên đan cũng chẳng qua chỉ là thêm đi chỉ với thủy ngân trong độc hoàn, làm gì mà so được với sữa tươi thiên nhiên tinh khiết, có dinh dưỡng?

"Đúng đúng, sữa tươi tốt hơn tiên đan." Ngô Mạc thị lấy lệ nói một câu, "Tốt hơn nữa cũng kém ngũ cốc hoa màu, người là sắt cơm là thép, người còn không nhanh đi về nghiêm chỉnh ăn cơm."

"Dạ dạ, ăn cơm nãi nãi nấu là ngon nhất." Hàn Hàn cười đùa kéo Ngô Mạc thị vào phòng.

Mi nương ở trong phòng dọn xong bàn ghế, thấy hai người Hàn Hàn đi vào, tranh thủ bụng thức ăn lên.

"Được rồi, người cũng đừng vội vàng, mệt mỏi cho tới trưa, người cũng nhanh nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút." Hàn Hàn thấy thế vội khuyên.

Sau khi Mi Nương đến đây luôn làm việc chăm chỉ, gọn gàng ngăn nắp, nàng còn rất thông minh, mình dạy cho nàng số Ả Rập vừa học đã biết, danh sách cũng nhớ rõ, con người nàng còn chịu khó, Hàn Hàn càng nhìn càng hài lòng, chỉ cảm giác mình kia hai mươi lượng kia quá đáng giá, đây quả thực là vượt qua trị giá hồi báo!

"Đúng thế Mi Nương, đã vào cửa thì chúng ta chính là một gia đình, người đừng có đem mình trở thành nha hoàn, mau cùng Hàn Hàn ngồi nghỉ ngơi một chút." Ngô Mạc thị phụ họa theo, Hàn Hàn sớm đã nói rõ lai lịch Mi Nương cho bà, vì vậy bà đối với cô nương hiền thuận đáng thương như Mi Nương rất dễ tâm và đau lòng, biết lúc đầu đối phương cũng là tiểu thư phú quý nhà người ta, thế nào cũng không chịu nhận thức nàng thành nha hoàn.

"Tạ lão phu nhân thương cảm, chẳng qua là lễ không thể bỏ, nếu cô nương mua ta, thì chính là chủ tử của ta, phục vụ chủ tử là điều tất nhiên, Mi Nương không cảm thấy khổ cực." Bày thức ăn ra xong, Mi Nương ngoan ngoãn nói.

"Cho dù người tự xưng là nô tỳ, thì ta cũng không coi người là nô tỳ, ta mua người về cũng không phải là để cho người biến mình thành nô tỳ." Hàn Hàn vừa rửa tay trong chậu gỗ, vừa cãi chính, "Chỉ cần người vẫn trung thành với ta, ta tất nhiên sẽ không bạc đãi người, hiện tại chỉ là mới vừa bắt đầu, chờ thời gian lâu dài người sẽ biết."

"Vâng" Mi Nương thấp giọng đáp.

Vốn dĩ lúc nhận được mệnh lệnh chủ tử muốn đưa mình cho một thôn cô, trong lòng nàng vẫn không vui, nàng được Vu công tử chọn trúng huấn luyện ba năm, mới lấy được vị trí chương quỹ Tú Xuân Phường ở Giang Nam. Còn chưa kịp lên đường, lại bị đưa cho một tiểu cô nương, chẳng qua mệnh lệnh chủ tử không thể làm trái, có không vui hơn nữa cũng phải tới đây.

Nhưng mấy ngày nay tiếp xúc, nàng phát hiện tiểu cô nương Hàn Hàn này một chút cũng không đơn giản, chỉ một cách nàng dạy phương pháp đặc thù nhớ số sách đã đơn giản dễ hiểu, cho dù là Vu công tử cũng không biết được, nhất thời trong lòng sinh ra một chút hy vọng đối với tương lai, đi theo tiểu cô nương này, có thể sau này sẽ đến một thế giới mới mà ngay cả Vu công tử cũng không thể bằng được.

Trong lòng có kỳ vọng, nàng càng làm việc tận tâm tận lực.

Hàn Hàn nhìn trong mắt nhớ trong lòng, biết Mi Nung là một nữ tử thông minh, sử dụng người này càng thêm yên tâm.

Cơm trưa vừa ăn xong, chỉ thấy Vương bà tử đẩy cửa đi vào: "Ta nói đại thẩm tử, hôn sự Hàn Hàn suy tính thế nào rồi?"

Vương bà tử là trong thôn nổi danh lắm miệng, chuyên dùng mách khỏe làm mai mối.

"Hôn sự?" Con người Hàn Hàn chuyển động, nhìn về phía Ngô Mạc thị, "Hôn sự cái gì?"

Ngô Mạc thị thờ dài, vỗ vỗ tay Hàn Hàn: "Không có gì." Đứng lên đi ra ngoài ngảnh tiếp, "Bây giờ Hàn Hàn còn nhỏ, chuyện hôn sự, chờ nàng lớn một chút rồi hãy nói."

"Cũng đã mười bốn, cũng không nhỏ rồi." Vương bà tử thấy Hàn Hàn từ trong nhà đi ra, quan sát trên dưới mấy lần, nhếch miệng cười không ngừng,

"Chắc chắn, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn đáng yêu này mà xem, ánh mắt lão bà ta ngày ngày nhìn khắp thôn, nhưng cũng không phát hiện ta trong thôn còn cất giấu một đóa hoa như vậy, không trách được phu nhân thôn trưởng coi trọng, tuy nói vóc dáng hiện tại hơi nhỏ, nhưng cũng không sợ, đến trong nhà thôn trưởng nuôi ăn nuôi uống thật tốt, không quá hai năm, tuyệt đối trở nãi thành đóa hoa khắp mười dặm tám thôn ta."

Hai mắt to của Hàn Hàn hơi nheo lại: "Người nói phu nhân thôn trưởng coi trọng ta?"

"Haizz, còn không phải sao, nếu không thì nhờ vả ta tới đây làm gì chứ? Lẽ ra, lời này không nên nói với một tiểu cô nương như ngươi, nhưng người trong thôn chúng ta cũng không chú ý nhiều như vậy, nói đúng cũng không có gì, dù sao cha mẹ ngươi cũng không có ở đây. Lại nói tiếp, không chỉ phu nhân thôn trưởng, ngay cả vị Tam công tử nhà nàng cũng rất hài lòng với ngươi đấy, chắc ngươi đã Tam công tử kia rồi chứ, lớn hơn một hai tuổi so với ngươi, bộ dáng đang hoàng thành tú, so với mấy vị công tử ở trấn trên cũng chẳng thiếu thứ gì, xuất thân cũng không kém, con trai của thôn trưởng, coi như cũng là cũng con em quan lại đấy, nếu không phải cô nương nhà ta còn nhỏ, ta cũng muốn nói cho hắn biết. Haizz, xem ta nói mấy chuyện này để làm gì chứ, tóm lại, lão bà từ ta làm mai nhiều năm nay, đây chính là một cái cọc gỗ quá tốt, ngươi được cả nhà thôn trưởng coi trọng, gả qua khẳng định là Thiếu nãi nãi, nếu không mau mau đáp ứng, bỏ qua vụ này sẽ không có lần sau đâu."

"Mặc dù cha mẹ ta không có ở đây, nhưng tổ mẫu vẫn còn, lời lão nhân gia, ta vẫn phải nghe theo, cho nên, cho dù chuyện lần này thật tốt, sợ rằng cũng phải bỏ lỡ, thật là xin lỗi, để cho ngài một chuyến tay không rồi." Hàn Hàn cười híp mắt nói.

Cái gì mà 'phu nhân thôn trưởng coi trọng mình', chỉ sợ là thôn trưởng coi trọng những tài phú phía sau mình đi!

Từ lần trước thôn trưởng uy hiếp mình đem quyền quản lý đình núi giao cho trong thôn, bị mình lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, hắn vẫn không có động tĩnh gì, cứ tưởng rằng đã chết tâm, không nghĩ tới lại ở chỗ này chờ mình.

Gả cho nhi tử hắn, đừng nói đức hạnh nhi tử hắn cao ngạo không thèm nhìn mình, cho dù là được coi trọng gả qua, chỉ sợ là quả hồng nằm trong tay mặc cho người ta nắn bóp, mình còn có chút quyền tự chủ nào sao? d#%^!^*q@/@\$d

Nàng chưa có ngu, không ngu xuẩn đến mức biết trước mắt là lò sưởi còn muốn nhảy vào trong.

Vương bà từ sừng sốt, không nghĩ tới mình nói tốt như vậy, tiểu nha đầu trước mắt này lại không động tâm, thật đúng là gỗ mục khó đẽo!

Ánh mắt chuyển về, lại nhìn vào Ngô Mạc thị: "Đại thẩm tử, nàng là đứa nhỏ không hiểu chuyện, không biết chuyện nặng nhẹ. Ngươi trải qua nhiều, chuyện này ngươi phải giúp nàng quyết định thật tốt. Tuy nói hiện tại nàng có thể làm ra chút tiền, nhưng 'Không người nào tốt quá ngàn ngày', chỉ không chừng ngày nào đó Tào chương quỹ chán ghét không muốn dùng, đến lúc đó thì phải làm sao bây giờ? Huống chi cho dù nàng có làm tốt hơn nữa, cũng không là làm việc cho người khác sao? Nào có nghiêm chỉnh trải qua cuộc sống một Thiếu phu nhân tự tại được? Lại là người cùng một thôn, đến lúc đó ai không cao liếc nhìn nàng một cái, trên mặt đại thẩm tử ngươi cũng dính ánh sáng. Hiện tại chỉ muốn trông chờ vào tài phú trước mắt, chờ nàng lớn tuổi những người này không cần nữa, thì cuộc sống tương lai thế nào? Hơn nữa, là nữ nhân nhất định sẽ có một ngày xuất giá, đôi mắt nhìn mười dặm tám thôn này, còn có người nào xuất sắc hơn so với Tam công tử nhà thôn trưởng sao? Chẳng lẽ muốn để cho nàng học hai đường thúc nhà Đại Nha một dạng, một trăm lượng bán cho thiếu chương quỹ của Thực Khách Cư kia làm thiếp mới được? Kia thật đúng là ý kiến nông cạn, người sáng suốt người nào không biết nói là bán qua đó làm thiếp, thật ra chính là bán qua làm nô làm tỳ cho nhà người ta, không biết bị hành hạ thế nào đây..."

Không đợi nói xong, Ngô Mạc thị liền tức giận đỏ mặt quát: "Ngươi lão tử bà này nói cái gì mà miệng phun ra mấy câu hôi thối thế hả! Nhi tôn (con cháu) nhà ngươi mới vội vàng bán cho nhà người ta làm thiếp, bán làm nô làm tỳ cho người ta người sử dụng ấy! Dù gì Hàn Hàn nhà ta cũng so với kẻ nhiều chuyện là bà giỏi hơn đây, cũng không phải người người thuyết tam đạo tứ mở miệng nói loạn!" Hàn Hàn là sinh mạng của bà, làm sao có thể cho người khác chửi bới nghiền rủa như thế.

Không nghĩ tới Ngô Mạc thị ở trong thôn được xem là có tính khí tốt lại đột nhiên nổi giận, Vương bà từ bị hù dọa giật mình, nghe hiểu Ngô Mạc thị năn nỉ, nhất thời mặt đỏ lên, suy nghĩ đến toàn gia thôn trưởng đối với nhà đầu Hàn Hàn này giống như thật sự có ý, hai bên nói không chừng có thể kết thành thân gia, mặc dù vô cùng căm tức, nhưng cũng không dám tùy tiện phát tác coi thường Ngô Mạc thị như trước kia, nhẫn nhịn, cắn răng nói: "Ta cũng chỉ muốn hảo tâm vì ngươi nên mới tới đây nói chuyện, ngươi không vui thì coi như thôi đi, tội gì năn nỉ người khác? Chẳng lẽ công tử nhà thôn trưởng còn không xứng với tôn tử của ngươi, ta cũng không muốn nói nhiều, để xem một chút tương lai cháu gái nhà ngươi tìm được cái dạng tốt gì!" Vừa nói, vừa thở phì phò bỏ đi.

Ngô Mạc thị cũng là tức giận mới mắng Vương bà từ, thấy Vương bà từ thở phì phò bỏ đi, hiển nhiên muốn đi thôn trưởng nhà tổ cáo, một khi thôn trưởng cứng rắn muốn cưới Hàn Hàn, bà sợ là muốn cũng không ngăn được, trong lòng lại có chút hối hận không nên đắc tội với Vương bà từ, lỡ may bà ta trở về thêm dầu thêm mỡ nói cái gì... thì biết nên làm thế nào cho phải!

"Yên tâm đi, nãi nãi." Thấy mặt Ngô Mạc thị đáng vẻ lo sợ bất an, trong lòng Hàn Hàn ấm áp, đi tới cầm tay của bà, "Có hai ngọn núi này, thôn trưởng sẽ không làm gì con. Cùng lắm thì chúng ta phân ra Lưu thôn, trông coi hai ngọn núi này sống qua ngày, cũng bớt phải suy nghĩ đến chuyện bọn họ ngày ngày chạy đến."

Ngô Mạc thị gật đầu một cái: "Tuy nói như vậy, nhưng vẫn phải lui tới cùng người trong thôn. Ai, nếu không phải là gia gia và phụ thân ngươi đi sớm, trong nhà chỉ cần có người nam nhân, cũng không đến nỗi bị khi dễ như vậy. Nãi nãi thấy Nhị Tráng nhà Lâm thẩm không tệ, là người cũng đang hoàng..."

"Thôi mà nãi nãi, con chỉ xem Nhị Tráng ca như là ca ca của mình, cũng không có ý tưởng khác, nếu lời này của người để Lâm thẩm nghe được, thì sẽ vô cùng ngượng ngùng!" Nào bộ Hàn Hàn vừa chuyển, vội chặn lại.

"Ta cũng chỉ nói một chút, ngươi không vui thì thôi vậy." Ngô Mạc thị vỗ vỗ tay Hàn Hàn, biết nàng đã có chủ ý, không nói thêm nữa.

"Ha hả, con biết nãi nãi hiểu rõ con nhất mà, hôn sự của con người cũng không cần quan tâm, bây giờ con còn nhỏ, qua hai năm rồi hãy nói."

"Được, nãi nãi nghe lời người."

**

"Người nói gì, nàng không đồng ý?" Vợ thôn trưởng đang ngồi trên ghế bật dậy, "Đề nàng gả cho Tam ca nhà ta mà là coi trọng nàng, một tiểu tiện chân nhưng lại không biết chuyện như vậy, thật sự cho là mình là một thiên tiên sao?"

"Còn không phải sao, ta nói đáng về Tam công tử chúng ta đường đường, ở trong thôn cũng là con em quan lại, ai ngờ nha đầu chết tiết kia nhưng lại bừa mồi trách móc chỉ là người cày ruộng, coi là cái gì mà con em quan lại, trong mắt trong miệng kêu ca chướng mắt không hợp ý, ả, ta cũng đã vô cùng tức giận nói phải trái đôi câu, ai ngờ nãi nãi kia của nàng ta nhưng lại dám chỉ vào lỗ mũi của ta mắng, nói những lời đó ta cũng ngượng ngùng không muốn nói cho phu nhân nghe, lại sợ làm dơ bẩn lỗ tai của ngài. Cọc hôn sự này ta xem là tám phần không được rồi, ngài vẫn nên nhìn sang nhà khác đi. Theo ta thấy, không chừng nha đầu kia đến trần trên lưng lay mấy ngày, một lòng muốn treo cao, không chừng muốn học muội muội đòi phong bại tặc kia của nàng, nhanh chóng gả cho Tiền lão gia làm thiếp đây!"

"Hừ, với đức hạnh đó của nàng ta mà cũng xứng sao! Không phải là vì... Ta có thể coi trọng nàng, một kẻ cha mẹ đều chết, tiện phôi khắc phụ khắc mẫu! Phì!" Vợ thôn trưởng nói lầm bầm đôi câu, đặt mông ngồi trên cái ghế, nhìn thôn trưởng, "Người cũng thấy đấy, không phải là ta không đồng ý hôn sự này, là người nhà bọn họ hoàn toàn không để Tam nhi nhà chúng ta vào mắt, người còn muốn gì nữa đây."

Thôn trưởng không nói gì, hồi lâu mới phát tay về phía Vương bà từ một cái: "Được rồi, người về trước đi, chuyện này khiến người phí tâm rồi. Người yên tâm, ta đã tìm người giúp người chuyện về hai mẫu đất kia của nhà người, người về nhà chờ tin tức là được."

"Ai, thật đúng là cảm ơn ngài thôn trưởng, tiện nha đầu kia không đáp ứng là nàng không có phúc phận, với điều kiện của Tam công tử chúng ta, mười dặm tám thôn này còn không phải là thiên chi kiều tử sao? Ngài yên tâm, quay trở lại ta nhất định giúp Tam công tử tìm một cô nương tốt hơn gấp mười gấp trăm lần so với tiện nha đầu kia, để cho tiện nha đầu kia hối hận đi." Vương bà từ lập tức cười híp mắt, nịnh nọt mấy câu, thấy thôn trưởng có chút không nhịn được, mới vội vàng đi ra ngoài.

Vợ Thôn trưởng vẫn không cam lòng mắng.

"Được rồi, người cũng đừng mắng nữa!" Thấy trong nhà không có người ngoài, thôn trưởng nhắm hai mắt, phiền não xoa bóp đầu.

"Ta có thể không mắng sao, thằng bé nhà chúng ta giống như bảo bối thể mà một tiện nha đầu như nó cũng dám ghét bỏ, còn không nhìn xuống bãi nước tiểu mà soi lại mình đi, không phải bởi vì nàng đến trần trên hợp tác với Tào chương quỹ, nên chúng ta mới coi trọng nàng hả? Không cảm tạ đại ơn đại đức còn chưa tính, còn dám chọn ba lấy bốn! Đúng là đồ cha mẹ chết sớm, không ai dạy bảo!"

"Câm miệng!" Thôn trưởng chợt mở mắt ra quát một tiếng.

Vợ Thôn trưởng giật mình, phản ứng kịp thì lửa giận lại càng thêm tán loạn: "Tốt nhỉ, người ta mắng con trai của người, người không nói giúp nhi tử hả giận, người còn nói giúp cho con tiểu tiện nhân kia, nói, có phải người cũng bị con tiểu tiện nhân đó dụ dỗ rồi hay không?"

"Nói hươu nói vượn cái gì vậy hả!!!" Thôn trưởng trợn mắt, "Ta cho người biết, hai ngọn núi kia chính là do Mạc Hàn Hàn tự mình mua, một vạn lượng bạc cũng là của nàng, cái gì mà Tào chương quỹ căn bản chỉ là nguy trang! Chúng ta cũng bị nàng lừa!"

"Người nói gì!" Vợ Thôn trưởng cả kinh, không thể nào tin, "Nàng chỉ là một tiểu nha đầu, ở đâu ra nhiều tiền như vậy?"

"Đương nhiên là chính nàng kiếm." Thôn trưởng thở dài, "Chúng ta đã coi thường nàng rồi!"

Nhớ tới lần trước mình đi tìm Mạc Hàn Hàn, nói nàng đi thuyết phục Tào chương quỹ chuyển giao quyền quản lý hai ngọn núi từ trên tay nàng cho trong thôn quản lý, vốn muốn uy hiếp cộng thêm lợi dụng, chuyện tình nắm chắc có thể thành công, kết quả lại bị miệng lưỡi bén nhọn của tiểu nha đầu kia chặn trở lại, nửa phần cũng không có đáng về hèn nhất như lúc trước mình nhìn thấy.

Lúc ấy trong lòng hẩn mớ hồ cảm thấy không đúng, cho đến lúc tiểu nha đầu kia ngã bài ra với mình, rõ ràng rành mạch tự nói với mình, hai mươi mẫu đất cùng hai ngọn núi kia, kể cả thổ địa phía dưới đỉnh núi cũng ở trong tay nàng.

Chính là ban đầu trong lòng mình tính toán lợi ích, cố ý viết tên Mạc Hàn Hàn trên mặt khế đất, mà không phải từ lâu Như Ý, muốn khiến cho Mạc Hàn Hàn phải dẫn đo, ngày sau dễ dàng lấy lại số khế đất này từ trong tay Mạc Hàn Hàn, cho dù từ lâu Như Ý phát hiện vấn đề rồi hỏi tới, cũng có thể đẩy lên trên người tiểu nha đầu kia. Lúc ấy cho là một tiểu nha đầu như Mạc Hàn Hàn không thể hiểu những thứ này, là người hèn nhất, cho dù phát hiện vấn đề cũng không dám nói ra, bây giờ nhìn lại, không chừng trong lòng nàng lúc ấy vui mừng thế nào đấy, mình một lòng muốn tính toán người khác, không nghĩ tới bị bắn ngược trở lại... Lại còn bị một tiểu nha đầu tính toán!

Nếu như sớm biết số tiền này đều là của Mạc Hàn Hàn, mình quyết định sẽ không để cho nàng lấy được đỉnh núi và mảnh đất dễ dàng như vậy, mà cho dù có lấy được, cũng phải lập khế ước khác bị sự quản chế. trong thôn

Chẳng qua là lúc phát ra cũng đã muộn!

"Người nói gì?" Vợ Thôn trưởng hít vào, cũng trở nên căm tức, chợt nhìn chằm chằm thôn trưởng, "Người nói đều là thật? Làm sao có thể? Nàng một tiểu nha đầu làm sao có năng lực kiếm nhiều tiền như vậy? Một vạn lượng đấy, đủ cho người cả thôn chúng ta ăn rất nhiều năm!"

Thôn trưởng gật đầu một cái: "Ta tự mình đến trấn trên nghe ngóng, vốn dĩ Tào lão bản từ lâu Như Ý không hề mua đất của thôn chúng ta, càng không mua núi. Hơn nữa tiểu nha đầu kia cũng không phải là người làm công cho Tào lão bản, ta nghe mấy tiểu nhị trong điểm nói, Tào lão bản đối với tiểu nha đầu kia đặc biệt coi trọng, mỗi tháng đều phân ra một số bạc lớn cho nàng!"

"Chẳng lẽ một vạn lượng kia cũng là do Tào chương quy cho nàng?" Vợ Thôn trưởng kinh ngạc hợp bất long chủy.

Thôn trưởng gật đầu một cái: "Tám phần phải."

"Ông trời của ta!" Vợ Thôn trưởng hít khí, "Tiểu nha đầu kia mới đi trấn trên bao lâu mà có thể được phân nhiều tiền như vậy chứ? Vậy không phải sau này nàng ta sẽ phát tài à? Không được, ta phải đi tìm nàng!" Đứng lên định phải đi ra ngoài.

"Đứng lại, người đi tìm nàng làm cái gì?" Thôn trưởng nhú mi nhìn nàng.

"Ta tự mình đi nói chuyện với Ngô Mạc thị, cưới Hàn Hàn nhà bà về làm nhi tức chúng ta chứ gì nữa! Ban đầu người không nói cho ta mấy chuyện này sớm hơn, nếu nói sớm, ta còn phải đi tìm Vương bà tử sao, lão chủ chứa (lão tú bà?) đó nhất định là mất lớn mà tìm trống rỗng, miệng nói thì không buông tha người khác, không chừng lúc ấy nói như thế nào đó mới chộc giận đến Ngô Mạc thị cũng nên. Tính Ngô Mạc thị người còn không biết à, một lão bà tốt bụng ai cũng có thể mắng chửi như vậy, nhất định là do lão chủ chứa kia nói không dễ nghe. Không được, ta phải tự mình đi một chuyến, một người vợ tài thần như vậy không thể để cho nàng chạy mất."

"Quay lại" thôn trưởng đứng lên kéo lại, "Người đi cũng không được đâu, tiểu nha đầu kia sẽ không đồng ý."

"Tại sao, người nhìn chương mất con trai của người như thế hả? Tam nhi nhà chúng ta có điểm không tốt, tại sao nàng không đồng ý chứ?" Vợ Thôn trưởng vừa vội vừa giận nhìn thôn trưởng.

"Bằng thông minh của nàng ta sự, có thể không biết chúng ta đánh chủ ý gì hả?" Thôn trưởng liếc nhìn nàng một cái. Thấy nàng không muốn đi ra ngoài nữa, buông tay ra, "Ban đầu là chúng ta nghĩ quá đơn giản, mặc dù Tam nhi nhà chúng ta đáng đáp không tệ, nhưng so sánh với mấy công tử ở trấn trên, vẫn còn kém chút... Người đừng tròn mắt, ta nói là lời thật sự, cũng chỉ bằng một phụ nhân tóc dài kiến thức ngắn như người, mới cảm thấy ở trong thôn không tệ liền cho là nhất. Tiểu nha đầu kia cả người cũng nói là một tài thần, một tài thần có thể để ý người trong thôn sao?"

"Vậy có cái gì nhìn không khá chứ, không phải nàng cũng là người trong thôn sao?" Mặc dù biết nam nhân mình nói có lý, nhưng vợ thôn trưởng vẫn không nhịn được lăm bằm đôi môi, giọng nói lại mềm nhũn ra.

"Người đừng mạnh miệng, nếu là người, người có thể không nhật cao chi phi (*) hả?" Thôn trưởng nhìn sang, vợ thôn trưởng nhất thời không biết nói gì.

(*) nhật cao chi phi: Giống như lựa chọn cái tốt hơn, hoàn hảo hơn.

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ tính như vậy?" Vợ thôn trưởng suy nghĩ một chút nhưng trong người vẫn có chút không cam lòng, sớm biết tiểu nha đầu này có thể kiếm tiền như vậy, nàng đã sớm ước định.

"Nếu không như thế nào, dồn ép, nàng thật sự sẽ chặt đứt lui tới với trong thôn, trông coi hai ngọn núi sống qua ngày, thua thiệt vẫn là thôn chúng ta." Nhớ tới mình lúc trước uy hiếp Mạc Hàn Hàn, tiểu nha đầu kia lại bình thản nói sẽ mang theo hai ngọn núi cách biệt hoàn toàn với Lưu thôn, nhìn về mặt kia cũng biết đối phương không có ý định lừa gạt hẳn, lúc ấy câu nói đầu tiên đã đủ hù dọa hẳn, không có cách nào, rồi mới trở về suy nghĩ dựa vào đám hỏi có thể bức nàng ra, ai ngờ tiểu nha đầu này lại không thêm.

Một nữ cô nhi không có cha mẹ, làm sao mà học được những thủ đoạn khôn khéo như vậy? Suy nghĩ một chút đã thấy nhức đầu!

Hồi lâu, thôn trưởng phát tay: "Được rồi, cũng chẳng còn gì để bàn cãi, người nhớ, sau này thấy nàng thì khách khí một chút, tóm lại đều là người một thôn, có chỗ tốt, dĩ nhiên là thôn chúng ta được lợi ích đầu tiên, không nên để thôn khác chiếm tiện nghi, biết không?"

Mặc dù vợ thôn trưởng không cam lòng, nhưng nấy ý tưởng khác thường cũng biến mất, có vẻ không vui "Ừ" một tiếng, coi như là đáp ứng.

**

Bên trong phủ Nhiếp Chính vương

Khuôn mặt Mộ Dung Ý âm trầm ngồi trên ghế bằng gỗ lim màu vàng phía sau có khắc hình rồng, nhìn xong tờ giấy trong tay, ngón tay hơi siết chặt, lúc buông ra, một đám bụi từ đầu ngón tay chảy xuống, trong con ngươi hẹp dài lãnh mị thoáng qua sự ngoan lệ: "Một kẻ vô học cũng dám to tưởng đến người của ta, không biết trời cao đất rộng! Truyền lời xuống, để cho Trần Trường trấn Trầm Thước tìm cho con thứ ba thôn trưởng Lưu thôn một nữ nhân già nhất xấu nhất bẩn nhất làm vợ, không làm được, vị trí Trần Trường kia của hắn cũng không cần ngồi nữa."

Khỏe miệng Âm Nhất gật gật, sau khi chủ tử trở lại hết thấy đều tốt, chẳng qua là mỗi ngày lúc thấy tin tức liên quan tới Mạc cô nương, nhất định sẽ làm ra một số cử động ngoài dự đoán mọi người, nói ví dụ như lần này, dám mơ ước người của chủ tử, giống như tính tình chủ tử, không phải là nên bắt cả nhà thôn trưởng lại rồi nghiền xương thành tro sao? Thế nào lại đối thành phương thức chính người ghê tởm như vậy? Còn già nhất xấu nhất bẩn nhất, chủ tử là thành tâm muốn cho cả nhà thôn trưởng buồn nôn đến chết sao?

Người truyền tin tức đến hiển nhiên cũng bị mệnh lệnh của chủ tử nhà mình làm cho ngăn ra như bị sét đánh, đến khi sừng sốt một lát mới phản ứng được: "Vâng", ra khỏi cửa, xoa mồ hôi trên trán, dám ngăn ngó ở trước mặt chủ tử, thật là đáng chết! Không dám trì hoãn, vội vàng đi truyền tin tức.

Mộ Dung Ý cầm lên một quyển sổ con tiếp tục phê duyệt.

"Đại ca, người ở bên trong thư phòng không vậy?" Giọng nói hào phóng từ ngoài cửa truyền đến.

Con người đen nhánh hẹp dài của Mộ Dung Ý âm u, không kịp đáp trả, cánh cửa đã "Rầm" một tiếng bị mở ra từ bên ngoài, một nam tử thân hình cao gầy tuấn tú, eo nhỏ hẹp hông lớn chân dài khiêng một thanh trọng kiếm đập ánh mặt trời đi tới.

Hai tròng mắt Mộ Dung Ý hí lại, ánh mắt nhìn qua đối phương mỹ mạo câu hồn đoạt phách, quyến rũ xinh đẹp tuyệt luân nhưng lúc này y phục lại hơi có vẻ xộc xệch, ngoại bào màu sẫm, mây kiếm tà tà hơi nhũn lại: "Người lại đánh nhau với người khác?"

Mộ Dung Lâm bắt mắt khiêng trọng kiếm để xuống trên mặt đất, đặt mông ngồi ở ghế bên cạnh: "Cùng nhi tử Tào Ngu nhà Binh bộ Thượng thư làm một trận, ý vào nhiều người cho là lão tử sợ hấn, hừ, không đánh đến cha mẹ hấn không nhận ra thì ta đây làm Vũ tướng quân cũng không công!"

Mộ Dung Ý có chút nhức đầu, kể từ sau khi hấn ta nghe tin mình "Trúng độc hôn mê" liền từ biên quan chạy về, thì mỗi ngày đều đánh nhau với người ta, hết lần này tới lần khác còn không có người có thể đánh thắng được hấn ta, còn có mấy kẻ không trông nhìn hấn xinh đẹp, muốn đến gần tiếp cận đều bị ăn đòn.

Nửa tháng này, hấn ta gần như đem con em trong gia đình quyền quý trong kinh thành ra đánh một lần, mỗi ngày lúc vào triều tất cả đều dăng sớ buộc tội hấn ta, mặc dù không thể làm gì được hấn ta, nhưng mà mỗi ngày đều phải đối mặt với một đám đại thần nước mắt nước mũi khóc rống, cũng rất nhức đầu, hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì, người của mình đánh con trai trưởng, cháu ruột người ta gần chết, còn không cho phép người khác khóc lóc sao?

"Hấn làm thế nào mà chọc tới người?" Lòng mày Mộ Dung Ý càng nhăn chặt hơn.

Gương mặt tuấn mỹ xinh đẹp quyến rũ của Mộ Dung Lâm đỏ lên, khẽ cắn răng, tức giận kêu lên: "Lão tử chính là ngựa ngáy tay chân muốn luyện tập một chút, không nghĩ tới tiểu bạch kiếm nhỏ con kia không chịu nổi một cú, ta chỉ mới đâm một phát đã gục trên đất không đứng dậy nổi, phi, một gói thù hoa (giống như công tử bột)!" Bộ mặt ghét bỏ giống như ngai đối phương vì quá yếu nên không đánh nghiêm.

Khỏe miệng Âm Nhất giật giật, nhìn Mộ Dung Lâm một cái, thầm nghĩ, lực đạo một quyền kia của người đánh chết cả một con chiến mã, công tử phú quý nào trong kinh thành có thể chịu nổi? Nhìn bộ dáng đồ mặt tía tai này của hấn, tám phần là Tào Ngu kia cũng là một kẻ có mắt không trông, bị dụng nhan gieo họa của Lâm công tử lừa mất, chẳng qua, với dung mạo của Lâm công tử mà không sinh ra là nữ nhi, thực sự có chút đáng tiếc, nếu không, danh tiếng mỹ nhân đệ nhất thiên hạ kia sao người khác có thể lấy đi!

"Này, ta nói người Âm Nhất, con mẹ nó người muốn bị đánh có phải hay không, người có tin còn dám dùng ánh mắt gian tà của người nhìn lão tử như vậy, lão tử liền moi cặp mắt kia của người không hả!" Cảm nhận được ánh mắt tiếc hận của Âm Nhất, Mộ Dung Lâm lập tức xù lông.

"Ha hả, Lâm công tử người đừng làm ta sợ, ta nhất gan, sẽ bị hù dọa." Âm Nhất cười khan một tiếng, vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Hừ, nếu can đảm thì ta đã cho cặp mắt của người bay ra ngoài rồi!" Mộ Dung Lâm hừ lạnh một tiếng.

"Khi nào thì người trở về phủ?" Ngón tay Mộ Dung Ý gõ gõ trên mặt bàn, nhìn về phía Mộ Dung Lâm.

"Ta không trở về, ở chỗ này ăn ngon uống tốt, trở về làm gì." Mộ Dung Lâm lắc đầu, trả lời không có chút do dự nào.

"Tam thúc đã đi tìm ta rất nhiều lần."

"Tìm tìm, trước kia cũng không phải là không đi tìm, người không cần quan tâm tới hấn là được." Một chân Mộ Dung Lâm gác ở trên ghế, trên mặt mỹ nhân quyến rũ tràn đầy xem thường.

"Bọn họ tới nhiều nên rất phiền toái! Chuyện của người thì tự mình giải quyết đi, nếu không, nếu lần tới Tam thúc đến tìm ta, người liền chuyển chỗ đi." Ngón tay Mộ Dung Ý đang gõ dừng lại, gương mặt nhìn sang.

"Thật là đáng ghét, tuổi hai người này cũng chưa lớn, chính mình ở trong nhà ân ái sinh thêm cho ta mấy đệ đệ muội muội là tốt rồi, cần thiết phải thúc giục ta về làm gì, không sợ quấy rầy chuyện tốt bọn họ sao!" Mộ Dung Lâm phiền não gãi gãi tóc, nhìn về phía Mộ Dung Ý, "Ta giải quyết bọn họ như thế nào, hiện tại ta tránh cũng tránh không kịp đây, trừ phi ngu mới có thể tro mắt đến gần."

"Đó là chuyện của người."

"Ta là đệ đệ người!"

"Đường đệ!"

"Đường đệ cũng là đệ đệ, ta chỉ có thể nhận thức một đại ca này là người, người cũng không thể không quan tâm đến ta!" Vò đứt mấy sợi tóc cũng không nghĩ ra nguyên do nữa, Mộ Dung Lâm dứt khoát nương nhờ trên ghế bất động chịu đựng, chính trực nhìn thẳng vào Mộ Dung Ý.

"Ném hấn ra ngoài!" Mộ Dung Ý thu hồi ánh mắt không nhìn bộ dạng vô lại của hấn, giọng nói lãnh mị trầm thấp vang lên.

Ám Nhất từ một bên chậm rãi đi tới, cười cười: "Lân công tử, xin lỗi."

"Mẹ nó, Ám Nhất, người dám đụng lão tử, có tin lão tử cắt đứt móng vuốt của người hay không!" Mắt xéch xinh đẹp quyền rũ hung hăng trừng, Mộ Dung Lâm hung tợn uy hiếp.

"Chủ tử phân phó, Lâm công tử tính muốn phản kháng?"

"... ." Trầm mặc một lúc, "Lão tử không cần người ném, lão tử tự đi! Không phải chỉ hai người thôi sao, lão tử cũng không tin không giải quyết được bọn họ!" Rống lên một câu rất có trọng lượng, Mộ Dung Lâm khiêng lên trọng kiếm đi từ từ đi ra ngoài.

"Chủ tử, Lâm công tử hần..."

"Tìm chút chuyện Cho hần làm, tình dục luôn chọc phiền toái cho Bổn vương!"

**

"Cô nương, Vương chương quý lại phái người đưa tới đây một số cây dược liệu, ngài có cần tới xem một chút hay không?" Bên trong xưởng phần, Mi Nương cầm một cuốn sổ đi tới.

Trong xưởng có một công nhân đang chế biến tinh dầu, hai người khác thì chia ra một người vo chế miến khô một người đãi nước Mãn Côi đến trong veo.

Ba người này đều là người Hán Hán mua từ trong tay người môi giới trần trên được ký với văn tự bán đứt, sử dụng tương đối yên tâm.

Bởi vì Mi Nương biết điểm này, cho nên nói chuyện cũng không có kỵ.

Hán Hán nhận lấy sổ sách từ trong tay Mi Nương nhìn một chút, thấy phía trên tất cả đều là tên dược liệu mình muốn, dùng để chế luyện các loại phần bảo vệ da nhất định, gật đầu một cái: "Tìm Tôn sư phó qua xem một chút, nếu không có vấn đề, thì đưa lên trên Nam Sơn."

Nam Sơn chính là ngọn núi có cây cỏ mọc tốt, bởi vì vị trí hai ngọn núi thì nó nằm ở phía Nam, vì Hán Hán muốn phân biệt hai ngọn núi đó, nên dứt khoát một cái tên là Nam Sơn, một cái tên là Bắc Sơn.

Thì ra Tôn sư phó là buôn bán dược liệu ở trấn Trầm Thước, bản thân cũng kinh doanh một ruộng thuốc, sau lại bị người khác hãm hại bán thuốc giả, dược liệu và ruộng thuốc đều bị lấy, chỉ còn lại một cửa hàng miễn cưỡng duy trì nghề nghiệp, từ đó liên tục dốc nhanh chóng.

Sau này Hán Hán hỏi thăm thấy có người như vậy, lập tức bỏ ra một số tiền lớn, để cho hần phụ trách trông trông dược liệu ở Nam Sơn.

Hiện tại Mi Nương quản lý toàn bộ hai ngọn núi Nam Bắc, Tôn sư phó cũng coi là một trợ thủ đắc lực của nàng, nghe Hán Hán nói muốn Tôn sư phó xem qua, Mi Nương gật đầu một cái: "Nô tỳ đi ngay."

Mmi nương vừa ra khỏi, liền nghe thấy giọng nam tử thanh thúy ở ngoài cửa viện cao giọng hỏi: "Xin hỏi, Mạc cô nương ở nhà không?"

"Tiểu nhị ca, tại sao người tới vậy?" Hán Hán mở cửa thì thấy tiểu nhị từ lâu Như Ý đứng ngoài cửa.

Tiểu nhị cười cười đưa lên một phong thư được gói bằng giấy bằng da dê: "Chương quý kêu ta nói cho cô nương biết, đây là tiền lời mấy ngày nay những chi nhánh từ lâu khác đưa đến, chương quý sợ gần đây cô nương có chuyện cần dùng gấp, liền nói đưa cho cô nương trước."

Hán Hán nhận lấy phong thư, cười nói: "Tào chương quý nghĩ như vậy thật là chu đáo, vậy ta không khách khí, làm phiền Tiểu nhị ca đi một chuyến rồi, thay ta cảm ơn Tào chương quý, nhờ Tiểu nhị ca chuyển lời chương quý ngày khác ta tự tới cửa nói cảm ơn."

"Cô nương quá khách khí, ta ngồi xe ngựa tới, không phiền hà gì cả. Cô nương cứ làm việc tiếp, ta cũng phải vội quay về hỏi âm cho chương quý." Tiểu nhị vừa cười nói, vừa kéo xe ngựa bên cạnh rồi rời đi.

Chờ tiểu nhị đi xa, Hán Hán mới xoay người trở về nhà.

Mở tấm giấy bằng da dê trong tay ra, một xấp ngân phiếu thật dày lộ ra, cầm lên đếm một chút, lại có ba vạn lượng.

Cầm ngân phiếu, ánh mắt Hán Hán hiện lên sự vui vẻ, đang buồn vì chuyện không có tiền bạc để khai phá Bắc Sơn đây, không nghĩ tới tiền đã tới rồi, sau này sản nghiệp càng ngày càng lớn, người mua về khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều, chỉ mấy gian phòng ốc như hiện tại chắc chắn sẽ không đủ, còn phải xây thêm mấy phòng nữa mới được.

Ruộng thuốc đã có tạo hình ban đầu, chế tạo thử phần bột nước cũng rất thành công, tin tưởng qua một tháng nữa là có thể mở rộng quy mô sản xuất, Hán Phong các nhất định sẽ rất nhanh mở ra khắp nước.

Cũng không biết đến lúc đó Tiểu Phong Phong có còn nhớ mình hay không... Hiện tại chắc hẳn cũng đã sớm đoàn tụ cùng cha mẹ của mình rồi. . .

Ánh mắt Hán Hán xuyên thấu qua màn cửa sổ nhìn ra phía ngoài bầu trời, không biết này đứa nhỏ kiêu ngạo kia có bị người khác khi dễ hay không.. Tính tình hần luôn không được tự nhiên, sợ là bị khi dễ cũng sẽ không nói ra...

Thu hồi ánh mắt, Hàn Hàn thở dài, "Con đi ngàn dặm mẫu lo âu", hiện tại nàng mới hiểu chính xác những lời này!

Đứng lên, vừa muốn đi ra ngoài, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng hét tràn đầy lo lắng: "Hàn Hàn muội tử, không xong..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chương 67.1: Bắt Được Linh Hồ.

Hàn Hàn nhướn mi, chỉ thấy Đại Tráng mang bộ mặt lo lắng đang chạy vào từ bên ngoài.

"Đại Tráng ca làm sao vậy, đừng vội, từ từ rồi nói." Chẳng lẽ lại có người đến tìm phiền toái?

"Muội mau đi xem một chút, những cây cà chua con kia không biết bị cái gì đập hỏng hết rồi!" Đại Tráng vội la lên.

Những cây kia vẫn là do tự Hàn Hàn chăm sóc, không để cho người khác nhúng tay vào, nếu không phải hai ngày này Hàn Hàn phải lo chuyện phân xương không thể phân thân ra làm cả hai việc, nàng cũng không đưa những cây non kia cho hấn xử lý, còn dặn dò đi dặn dò lại nhiều lần. Mặc dù hấn không biết những cái cây kia dùng làm gì, nhưng nhìn Hàn Hàn coi những cây này như bảo bối thì có thể nhìn ra nàng rất chú trọng những cái cây này, hiện tại nó đã xảy ra chuyện... Chỉ cần nhớ đến lòng hấn liền căng lên, nếu để hấn biết ai cố ý đập hỏng những cây non kia, tuyệt đối hấn sẽ không tha cho người đó!

"Cái gì!" Hàn Hàn cả kinh, vội vàng chạy ra bên ngoài, "Chuyện gì đã xảy ra, buổi sáng không phải vẫn tốt sao?"

"Ta cũng không biết, một canh giờ trước ta đi xem qua thì không có chuyện gì, sau khi vào bên trong một chút lúc trở lại thì đã bị đập hỏng rồi!" Đại Tráng vừa chạy theo ra ngoài, vừa giải thích. Trong lòng cực kì ảo não, nếu biết như vậy thì hấn cũng không đi vào trong làm gì!

Hàn Hàn nhú mi, bước nhanh hơn.

Hai người rất nhanh đã tới thừa ruộng, đẩy hàng rào ra thì thấy hai gốc cây cà chua mọc tốt nhất thì xiêu xiêu vẹo vẹo sang một bên, ngọn cây cũng bị bẻ gãy, rơi trên mặt đất. Ngược lại những cây cà chua khác không bị tổn hại.

Hàn Hàn thở ra, hù chết nàng rồi, còn tưởng rằng tất cả các cây cà chua con đều bị phá hoại chứ!

Tâm tình thoải mái hơn, lúc này Hàn Hàn mới chú ý tình hình thực tế trên ruộng rau, mặc dù trên đất nhiều dấu chân nhưng lại ra vào có trật tự, đi thẳng dọc theo bờ ruộng, cố ý tránh không đập đến những cây con này, nhìn kỹ thì có thể phân biệt ra được dấu chân trên đất đều là của nàng và Đại Tráng, rõ ràng trừ bọn họ ra không có ai đã tới nơi này.

"Hàn Hàn muội tử?" Thấy Hàn Hàn đứng trước hàng rào không đi vào, Đại Tráng nghi hoặc gọi một tiếng.

"Huynh ở đây chờ một chút, một mình muội đi vào là được." Hàn Hàn khoát khoát tay, đi thẳng đến hai cây bị phá hư, quan sát.

Phía trên hai cây này đã có ba quả cà chua chín, vì là đợt thứ nhất nên quả đầu tiên cũng lớn hơn bình thường một chút. Hàn Hàn định đợi thêm để nó chín hơn nữa để giữ lại hạt làm giống cho đợt tiếp theo nhưng hiện tại ba quả cà chua này chỉ còn lại một, hai quả kia đã biến mất không thấy đâu.

Hàn Hàn cau mày, cúi đầu quan sát cây cà chua phía dưới chân mình, mặt đất bởi vì hay tưới nước nên bề mặt không khô ráo, phía trên có thể loáng thoáng thấy mấy dấu chân nho nhỏ hình hoa mai, bên cạnh một gốc cây cà chua còn nhìn thấy dấu vết bị nén, phía trên lá cây còn dính mấy sợi lông màu tro.

"Mèo?" Đây là phản ứng đầu tiên của Hàn Hàn, dấu móng chân này hình như giống với dấu móng chân mèo. Mặc dù trong thôn có nuôi mèo, nhưng giờ này những con mèo đó sẽ lui về nhà ngủ, sẽ không chạy đến đây đi bộ, hơn nữa, nếu như đúng là mèo sao lại không đụng tới những cây khác, hết lần này tới lần khác chọn hai cây cà chua này? Còn hai quả cà chua biến mất kia là có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ có mèo hoang chạy tới đây ăn trộm cà chua? Điều này cũng không chắc chắn!

Hàn Hàn nhăn mi, vịn vào bộ lông trong tay, một lớp bụi rơi ra phía ngoài, lộ ra màu đỏ.

Màu đỏ? Hàn Hàn càng xác định đây không phải là mèo, lại cúi đầu nhìn kỹ mấy cái dấu chân này một chút mới phát hiện ở phía cuối dấu chân bốn đóa hoa mai còn có một dấu móng chân nho nhỏ khác.

Thấy dấu móng chân này, Hàn Hàn suy đoán, nơi này gần núi, cũng có thể nói là loài động vật này đã từng đi qua. Chẳng qua dấu chân này sao lại nhỏ như vậy, chẳng lẽ còn chưa trưởng thành sao?

Mặc kệ như thế nào, Hàn Hàn đã có tính toán, đứng dậy đi ra, "Đại Tráng nhờ huynh khổ cực chút trông hộ muội nơi này, muội đi một lúc rồi trở lại."

"Mặc kệ hai cây con kia như vậy sao?" Đại Tráng hơi mơ hồ, không phải Hàn Hàn luôn coi những cây này như bảo bối sao? Sao sau kia nhìn thấy hai cây kia không dựng cũng không buộc, chỉ nhìn rồi đi ra?

Hàn Hàn phẩy phẩy tay: "Trước cứ để như vậy đã, đợi ta quay lại rồi nói." Nếu không bắt được thứ kia, nếu biết cây đã chỉnh lại xong thì nó sẽ tiếp tục gây họa!

Lát sau, Hàn Hàn cầm một bọc giấy trong tay tới đây: "Đại Tráng ca, huynh giúp ta rắc thuốc này qua chỗ kia một chút, không cần nhiều qua, một chút là được."

Đại Tráng nghe xong nhận lấy gói thuốc, một mùi ngai nồng nặc truyền tới, nghi hoặc hỏi: "Đây là cỏ ngải?"

Trong thôn Hạ Thiên có rất nhiều muối, người trong thôn thường hái ít cỏ ngải từ ven đường hoặc trong núi về phơi, để xua muối trong phòng lúc trời tối, cho nên Đại Tráng vừa nghĩ cũng biết thứ này là bột cỏ ngải.

Hàn Hàn gật đầu một cái: "Ừ, để xua muối trong nhà."

Đại Tráng hơi không hiểu: "Vậy muối để ta rắc vào bên trong?"

Hàn Hàn cười cười: "Dĩ nhiên là muối để huynh rắc, Đại Tráng ca huynh không cần hỏi, chỉ cần làm theo lời muối nói là được."

"Ừm." Biết Hàn Hàn không muốn nhiều lời, Đại Tráng thức thời ngậm miệng, rắc thuốc ở xung quanh như Hàn Hàn yêu cầu.

Lúc này Hàn Hàn mới đi đến cây cà chua bị đập hỏng bên cạnh, móc ra một cây châm rỗng ruột từ trong lòng ngực, cắm châm vào quả cà chua còn sót lại.

Nhìn thuốc bên trong châm đã phân tán vào hết trong, lúc này Hàn Hàn mới rút châm ra, thu về.

Đại Tráng cũng rắc xong thuốc bột rồi.

"Được rồi Đại Tráng ca, chúng ta đi ra ngoài thôi, nên làm cái gì thì làm cái đó đi, không cần canh chừng nơi này nữa."

Dặn dò Đại Tráng xong, Hàn Hàn mới đi ra ngoài thửa ruộng, thì thấy Liễu Trường Sinh đi tới.

"Liễu thúc thúc, thúc phải đi làm việc ă?" Hàn Hàn cười híp mắt chào hỏi.

Liễu Trường Sinh là nhi tử Liễu Tam Gia, nói về thân phận, Liễu Tam Gia là người cùng lứa với ông nội Hàn Hàn, nếu Hàn Hàn gặp mặt cũng phải gọi một tiếng Liễu gia gia.

Ban đầu lúc Hàn Hàn quy hoạch hai ngọn núi, thì gặp phải Liễu Tam Gia tự mình tới đây cầu xin Hàn Hàn cho con trưởng hấn làm chuyện này, thái độ khá khách khí.

Thấy đối phương khách khí, Hàn Hàn cũng sẽ không cố ý làm khó, huống chi, dù sao nàng cũng là người trong thôn, sau này muốn phát triển thì phải lấy hai ngọn núi ở thôn Lưu làm cơ sở để mở rộng ra xung quanh, gây âm ỉ với người trong thôn tóm lại cũng không tốt. Liễu Tam Gia có thể tự mình đến cửa, khách khí nói chuyện như vậy, cũng cho đối phương thấy rõ, phụ thân như vậy, nhi tử chắc chắn không quá kém. Có người thông minh lại thức thời như vậy làm việc cho mình, Hàn Hàn rất hài lòng. Huống chi, ở thôn Lưu Liễu gia cũng được coi là một đại gia tộc, có bọn họ làm trụ, người muốn đến tìm nàng gây phiền toái thì cũng phải cân nhắc một chút.

Vì vậy, nghe Liễu Tam Gia nói xong, Hàn Hàn không chút do dự, lập tức giao quyền quản lý Bắc Sơn cho Liễu Trường Sinh.

Liễu Trường Sinh làm quản sự Bắc Sơn, cả nhà Liễu gia gần như coi Hàn Hàn như tổ tông. Thấy Hàn Hàn thì chào hỏi, Liễu Trường Sinh vội cười nói: "Là Hàn Hàn à, nhờ phúc của ngươi, ta làm gì có gì mà bận rộn, nhưng đã lên núi xem xét chút xong rồi. Có hai ngọn núi này của ngươi, người trong thôn cũng không cần đi ra bên ngoài tìm việc, trong lòng mọi người ai cũng cảm ơn ngươi đó."

"Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn chính họ, nếu không phải bọn họ làm việc chăm chỉ, ta dù muốn giúp cũng không giúp được bọn họ, dù sao chỉ khi đình núi được làm tốt, ta mới có thể kiếm tiền chia cho bọn họ không phải sao?" Hàn Hàn cười híp mắt nói, "Dĩ nhiên, có câu nói 'Nước phù sa không để chảy ra ruộng người ngoài', chỉ cần mọi người vẫn làm việc thật tốt, không có âm mưu tính toán khiến cho ta thất vọng, thì có cái tốt tự nhiên ta sẽ nghĩ đến mọi người đầu tiên, chắc chắn sẽ không bạc đãi người nào."

"Được, được, lời này của ngươi khi ta trở về sẽ nói cho mọi người, hiện tại bọn họ đều hiểu, cũng toàn tâm toàn ý làm việc, sẽ không để ngươi thất vọng." Biết lời này của Hàn Hàn cũng có một phần là nói cho mình nghe, Liễu Trường Sinh vội nói.

"Ừ." Hàn Hàn gật đầu một cái, cười nói, "Ta còn có chuyện phải làm phiền thúc thúc một chút."

"Chuyện gì, ngươi cứ nói."

"Ta muốn xây một trang viên ở bên này của ngọn núi, tầm ba mươi mẫu đất là được, nhưng không tìm ra nơi thích hợp, Liễu thúc thúc quen thuộc trong thôn hơn, có thể tìm hộ ta một chút hay không?"

"Được, không thành vấn đề, chuyện này cứ để ta lo." Liễu Trường Sinh vỗ ngực bảo đảm, chỉ là tìm một mảnh đất thôi, đất trống trong thôn còn rất nhiều, hấn ra mặt giúp đỡ mua một mảnh là được, chỉ bằng danh tiếng của Liễu gia thì không ai dám có ý làm khó lừa gạt hấn.

"Vậy thì làm phiền Liễu thúc thúc." Hàn Hàn cười híp mắt nói, "Trước hết Liễu thúc thúc cứ đi làm đi, có chuyện thì tôi tìm ta."

"Được, vậy ta đi trước, có tin ta sẽ nói cho người biết." Liễu Trường Sinh gật đầu một cái rồi rời đi.

**

Kinh thành. Từ lâu Như Ý.

"Ta đã nói chỉ trong từ lâu Như Ý này mới có món ăn ngon, các người còn không tin, hiện tại tin chưa?" Mộc Phong ngồi ở cái bàn gỗ khắc lê hoa khuôn mặt cười đắc ý nói.

"Ừ, so sánh này không sai, lão tử ở biên cương ăn những thứ đơn giản kia đã thành heo ăn rồi." Mộ Dung Lâm gật đầu phụ họa, kiểm để một bên, hé ra khuôn mặt xinh đẹp như mỹ nhân đang ăn uống vui vẻ.

Mộc Phong liếc mắt: "Ta nói này đầu gì người cũng là công tử thế gia, lúc ăn có thể nhã nhặn một chút hay không?"

"Công tử thế gia cái gì, lão tử mới vừa ghi danh thì bị ném cho hai lão biến thái kia, nếu không phải tại hai lão biến thái kia thì về phần ta... Dù sao lão tử không là cái công tử thế gia chó má kia, người nào thích thì đi mà làm!" Hung hăng cắn miếng giò kho tương thơm ngon, ăn càng thô bạo hơn.

"Còn một tháng nữa là đến ngày sinh của hoàng thượng. Văn quốc và Kiền quốc nhất định sẽ phái người tới chúc mừng, không biết năm nay sẽ phái người nào tới đây." Vu Thanh phe phẩy cái quạt trong tay, bộ dáng phong lưu nho nhã, dù ai cũng không nhìn ra hấn là thủ lĩnh thuộc hạ thương bộ của Nhiếp Chính Vương, trông coi một phần mười của cái của đất nước.

"Ai tới cũng giống nhau thôi." Giọng nói Mộ Dung Ý lãnh mị trầm thấp vang lên, xen lẫn một tia khinh thường. Cho dù ai tới, cũng sẽ không ảnh hưởng điều gì. Hoàng thượng nghĩ muốn mượn viện trợ từ nước ngoài gây áp lực cho hấn, quả thực nằm mơ!

"Vậy cũng được." Vu Thanh cười cười, nhìn Mộ Dung Lâm đang ăn như hổ đói ở bên cạnh, trong mắt xẹt qua tia buồn cười, "Mấy năm không thấy, phong thái Lâm công tử vẫn không giảm như cũ, Công Tôn tiểu thư thấy được, chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng."

"Phụt ——" Mộ Dung Lâm phun ra một miếng cơm, phun thẳng đến mặt Mộc Phong ngồi đối diện hấn đang gấp trán chau tể phẩm.

"Năm cái rảnh, Mộ Dung Lâm người muốn chết có phải hay không! Người có tin bốn công tử một kim châm chết người không hả! Đừng tưởng rằng võ công của người cao thì bốn công tử không dám đánh người!" Mộc Phong ngay lập tức bùng nổ, lau sạch cơm còn mang theo nước miếng trên mặt sắc mặt thay đổi, ghé tới đến muốn ới, hấn trêu ai ghẹo ai, cơm cũng không thể ăn một bữa thật ngon hả.

Mộ Dung Lâm không thèm nghe hấn nói gì, mắt xéch quyền rũ trừng Vu Thanh, mặt Mộ mỹ nhân lập tức đỏ lên: "Người nói hưu nói vượn cái gì, Công Tôn Văn là muội muội của ta, muội muội nhìn thấy ca ca vui vẻ là đương nhiên!"

"Ta dĩ nhiên biết Công Tôn tiểu thư là muội muội người —— còn là biểu muội... Người khản trương như vậy làm cái gì?" Vu Thanh phe phẩy cái quạt, khoe miệng xuất hiện nụ cười thần nhiên, mặt không hiểu nhìn Mộ Dung Lâm.

"Ta. . . lão tử mới không có khản trương đấy, lão tử khản trương cái gì!" Mộ Dung Lâm nghẹn lời, khuôn mặt mỹ nhân hồng lên.

"Không khản trương là được. Thật ra ta muốn nói cho người biết, bởi vì sau khi người trở lại kinh thành thì thanh danh được lan truyền, nghe nói Công Tôn tiểu thư biết được tin tức thì rất lo lắng, sợ người bị khi dễ, cho nên muốn chạy tới làm trợ thủ cho người, người có muội muội này, thì tương lai lúc đánh người tình hình sẽ càng thuận buồm xuôi gió."

"Chó má, ta mà bị khi dễ? Tên khốn nào nói cho nàng biết tin tức này, ta phải cần nàng tới giúp một tay sao..." Đôi mắt xéch quyền rũ phong lưu của Mộ Dung Lâm nhìn chằm chằm, không đợi hấn nói xong thì một giọng nói trầm thấp lãnh mị vang lên, "Bốn vương bảo người khác nói cho, người không đồng ý?"

"Lão tử dĩ nhiên. . . ." Nói được nửa, Mộ Dung Lâm mới phản ứng được, nhìn về phía Mộ Dung Ý ở bên cạnh đang híp con người hẹp dài lại nhìn mình chằm chằm, nhất thời đau khổ nói tiếp, "Đại ca, người để cho nàng đến làm gì?"

"Có nàng chăm sóc người, thì người sẽ không đến nỗi quá mức nhàm chán tìm người đánh nhau." Giọng nói lạnh lùng từ từ vang lên, mang theo chất vấn quyết đoán.

"..." Mộ Dung Lâm nghẹn lời, người trước mắt là đại ca hấn kính trọng nhất, dù có đối người, chắc chắn cha mẹ hấn cũng không nhận ra! Khẽ cắn răng, "Sau này đệ không đánh nhau là được, huynh đừng để nàng tới."

"Được." Mộ Dung Ý thu lại ánh mắt, có người này quản lý, kinh thành có thể trở mình, hấn cũng không muốn bắt hấn ngày ngày dọn dẹp những cục diện rối rắm kia!

"Hay ta trở về Tây Bắc đi!" Suy nghĩ một chút, Mộ Dung Lâm vẫn cảm thấy chủ ý này khá được.

"Người muốn nhắc nhở Bồn vương thanh toán chuyện người tự tiện chạy về từ Tây Bắc?" Con người lãnh mị quét tới, Mộ Dung Lâm rút cổ, biết mình tự tiện chạy về đây là không đúng, nên nhất thời không biết nói như thế nào.

Mộc Phong nháy mắt mấy cái, đưa tay thọt Vu Thanh ngồi một bên xem náo nhiệt: "Này, vị Công Tôn tiểu thư đó là ai vậy?" Tại sao nhắc tới nàng cái tên ma vương Mộ Dung Lâm không sợ trời không sợ đất sợ thành như vậy?

Vu Thanh khép cây quạt lại, khẽ mỉm cười, ánh mắt trong veo nhìn Mộc Phong: "Người không cần dò ý phục?"

"Á..." Bị giọng nói này nhắc nhở, Mộc Phong đột nhiên nhớ đến vừa rồi mình bị phun thức ăn lên trên người, da mặt trắng nõn thanh tú nhất thời đen mịt, "Ta đi về thay quần áo trước!" Nhanh chóng đứng lên vọt ra ngoài cửa.

Thức ăn bị Mộ Dung Lâm phun đầy một bàn, không có cách nào lại ăn tiếp, Vu Thanh ngoắc ngoắc tay, gọi tiểu nhị tới đây thu dọn món ăn trên bàn xuống, đổi một bầu trà ngon đưa tới.

Biết tiểu ma nữ kia muốn đi qua, Mộ Dung Lâm lập tức không có tâm tình, cái móng đặt ở trên ghế dịch bên trái dịch bên phải, trong lòng đoán đo không biết đi nơi nào tránh mới được.

Vu Thanh nhìn dáng vẻ đứng ngồi không yên của hắn, trong mắt xẹt qua tia vui vẻ: "Lân công tử người không phải đang sợ chứ?"

"Đánh rắm! Lão tử sợ cái gì... lão tử mới không sợ!" Mộ Dung Lâm bị một kích, nhìn chằm chằm nói.

"Không sợ là tốt rồi." Vu Thanh gõ cái quạt trong tay hai cái, cười như không cười nhìn sang, "Ta còn tưởng rằng trong lòng Lân công tử đang suy nghĩ cách để né tránh Công Tôn tiểu thư đây."

"... ." Mộ Dung Lâm nghẹn lời, ảo não trừng Vu Thanh một cái, biết mình nói không lại tên hồ ly này, dứt khoát quay mặt không để ý tới nữa.

"Gần đây kinh thành thế nào?" Uống một ngụm trà, con người hẹp dài lãnh mị của Mộ Dung Ý nhìn về phía Vu Thanh.

Cầm cây quạt trong tay, trên khuôn mặt nho nhã của Vu Thanh lộ ra nụ cười miễn cưỡng: "Nửa tháng lỗ gần năm vạn lượng." Mặc dù năm vạn lượng không nhiều lắm, nhưng trơ mắt nhìn mình buôn bán lỗ vốn, cảm giác kia thật đúng là không phải khó chịu bình thường! Nhưng chủ tử đã lên tiếng, thua lỗ thì hắn cũng phải tiếp tục làm tiếp.

"Ừ, cửa hàng Lâm gia như thế nào?" Mộ Dung Ý nhàn nhạt từ một tiếng, hoàn toàn không thêm đề ý mình lỗ bao nhiêu.

Nhắc tới đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình —— Cửa hàng tơ lụa Lâm thị, nụ cười trên mặt Vu Thanh cuối cùng cũng đẹp mắt một chút: "Bồi thường còn thảm hơn chúng ta —— bạc là chuyện nhỏ, dù sao thua lỗ thì còn có thể kiếm lại, mấu chốt là thanh danh của cửa hàng xuống dốc không phanh, rất nhiều khách của Lâm gia cũng chuyển đến cửa hàng chúng ta." Cuối cùng hơi vui mừng nói.

"Chúng ta là đánh bất ngờ nên Lâm thị mới chưa tỉnh mộng, chờ hắn phản ứng kịp, sẽ phản kích rất nhanh, người chuẩn bị sẵn sàng, phải để Lâm thị trong vòng một tháng này mệt mỏi ứng phó mới được."

Để cho Lâm thị trong vòng một tháng mệt mỏi ứng phó, đồng nghĩa còn phải lỗ vốn một tháng nữa.

Vu Thanh không sợ thua lỗ tiền, dù sao tay hắn cầm nhiều tài phú như vậy, dù là một năm hắn cũng có thể ứng phó được, mấu chốt là chủ tử chưa bao giờ là hành động theo cảm tính như vậy, hiện tại lại không có lý do nào để lỗ vốn cũng muốn chèn ép Lâm thị, ngược lại còn khiến đầu óc hắn không hiểu được, dù sao sản nghiệp Lâm thị và Nhịếp Chính vương từ trước đến nay là nước giếng không phạm nước sông, không biết Lâm thị sao lại đắc tội với vương gia, để cho vương gia hạ mệnh lệnh như vậy.

Nghĩ như vậy, Vu Thanh cũng hơi nghi ngờ của mình: "Chủ tử, trong lúc ngài 'Trúng độc hôn mê', người Lâm thị có tác động nhỏ đến người sao?" Đây là lý do duy nhất hắn có thể nghĩ ra được.

Mộ Dung Ý mân mân môi, "Ừ" một tiếng trong mũi, coi như trả lời.

Trong lúc độc phát tán, Lâm Vũ Dương lại có thể thiết kế, nghĩ muốn Hàn Hàn, cái động tác nhỏ gì, đơn giản chính là ý định xấu xa! Chỉ là những thứ này không cần cho Vũ Thanh biết.

"Hả, gia tộc Lâm thị không phải là không tham gia vào tranh đấu hoàng quyền sao, lại dám bỏ đá xuống giếng, lão tử phải đi đến đây dạy dỗ bọn họ một bữa!" Mộ Dung Lâm chính bởi vì chuyện tiểu ma nữ muốn đi qua mà nén giận trong bụng không có nơi phát tác, hiện tại vừa nghe lời này, lập tức nổi trận lôi đình, cầm kiếm lên đi ra ngoài.

"Xem ra Bồn vương phải mau đi cho người đón Công Tôn Văn tới đây mới được!"

Mộ Dung Lâm đang muốn đi ra ngoài thì thân hình chợt cứng đờ, khuôn mặt nữ nhân quyến rũ biến đổi màu sắc liên tục, nói to: "Ta không đi đánh nhau, ta đi luyện võ huấn luyện binh lính cũng có thể chứ!" Chân dài một bước, đi ra khỏi phòng.

Trong mắt Vu Thanh xẹt qua tia vui vẻ: "Không nghĩ Lân công tử từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, lại có thể sợ Công Tôn cô nương."

Chương 68: Chương 67.2

"Ừ!" Mộ Dung Ý không muốn tốn nhiều lời với điều này, ừ một tiếng, vừa định nói chuyện, thì nghe cách vách truyền tới tiếng bắt măn khiến trách của một thiếu niên: "Món ăn này mà các người cũng gọi là thịt heo cuộn* sao? Thịt bị nát như bã, màu sắc lại không đúng, còn mùi vị này... rất cuộc các người có thể làm hay không, gọi nhóm đầu bếp của các người đến đây, ta phải hỏi hần học kiểu gì, mà một món ăn ngon như vậy bị làm hỏng như vậy!"

"Công tử, món ăn này đúng là món thịt heo cuộn, cả kinh thành chỉ có độc nhất tửu lâu Như Ý làm món này, mọi người ăn rồi đều trở lại gọi món ăn." Tiểu nhị ở bên cạnh giải thích.

"Đó là bọn họ chưa từng ăn món thịt heo cuộn chân chính! Cái này kém xa món Hàn Hàn làm! Ta mặc kệ, đầu bếp của các người phải làm món thịt heo cuộn chân chính cho ta ăn, nếu không bây giờ bốn công tử sẽ không đi!"

Nghe giọng nói ăn vạ của tiểu hài tử khỏe miệng Âm Nhất giật giật, len lén nhìn chủ tử nhà mình một cái, quả nhiên, mặt Nhiếp Chính Vương đại nhân đã đen kịt rồi.

Vu Thanh không rõ cho nên nghe được động tĩnh cách vách cười nói: "Tiểu công tử này là ăn hàng nổi danh kinh thành, thức ăn ở tửu lâu Như Ý đã cực kì ngon mà hần còn nhìn không được, không biết Hàn Hàn trong miệng hần là người phương nào lại có thể khiến hần sùng bái như thế."

Lúc này cách vách lại truyền tới giọng nói: "Ta đã nói là nãi nãi gat ta trở về rồi, nãi nãi một chút nhiễm bệnh cũng không có! Không được, ta nhất định phải đi tìm Hàn Hàn, để nàng làm đồ ăn ngon cho ta, nếu ta không đi tìm nàng nữa, không chừng nàng liền quên mất ta."

Mày kiếm Mộ Dung Ý hơi nhíu lên: "Àm ỉ!"

Trán Âm Nhất trượt xuống một hàng hắc tuyến, ra cửa làm ám hiệu, ngay sau đó cách vách truyền đến kháng nghị bất mãn của Tiểu Nguyên Bôi: "Này này, các người là ai, sao lại đuổi bốn công tử ra ngoài..." Một lát sau không còn tiếng.

Vu Thanh kinh ngạc nhìn Mộ Dung Ý, ăn cơm trong tửu lâu dĩ nhiên không tránh được tiếng ồn ào, chủ tử trước kia không như thế nào, sao hôm nay đột nhiên cảm thấy âm ỉ rồi hả?

"Hương vị mấy món ăn này bốn vương thấy rất ngon, tìm xem người nghiên cứu làm mấy món ăn này là ai, mời về vương phủ làm đầu bếp riêng cho bốn vương." Bình tĩnh phân phó xong, Mộ Dung Ý nhẹ nhàng bước ra khỏi nhã gian.

"... " Vu Thanh há hốc mồm, tự nhiên cảm giác mấy lời nói của mình không có ích gì, chủ tử chưa bao giờ so đo ăn uống với người khác, hôm nay sao lại đột nhiên muốn một đầu bếp, còn là đầu bếp riêng? Bằng trí thông minh của hần cũng không nghĩ ra điểm mấu chốt trong đó. Nghiêng đầu nhìn Âm Nhất, "Chủ tử thật sự đã bình phục?" Chẳng lẽ độc tố chưa được loại bỏ hết nên có một ít hành động thất thường?

Khỏe miệng Âm Nhất kéo ra: "Vấn đề này ngại nên đi hỏi Mộc Phong." Hần có thể nói hần đã quen rồi sao? Lắc đầu một cái, làm bộ hỏi thăm lão bản tửu lâu một lần, rồi tìm chủ tử nhà mình báo cáo kết quả.

**

Vào đêm, Hàn Hàn ôm chần nằm trên đình, nhờ ánh trăng nhìn chăm chăm vào cây cà chua trong ruộng thí nghiệm.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ không biết con đé trong góc nào không ngừng phiến toái kêu to, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng của một hai con ếch.

Chờ đợi là một chuyện cực kì nhàm chán.

Nhìn chòng chọc hồi lâu, một chút động tĩnh trong ruộng thí nghiệm cũng không có, Hàn Hàn buồn ngủ ngập dài, theo lượng thuốc nàng bỏ, thì một người ăn phải cũng hôn mê cả ngày mới tỉnh, nên nàng hoàn toàn không cần thiết chờ như vậy.

Nhưng nếu không nhìn chăm chăm, trong lòng nàng lại cảm thấy không ổn, chẳng may nàng suy đoán sai hoặc không phải một con, mà là rất nhiều thì sao đây? Nếu không nhìn chút, thì một ít cây con này làm giống này, nàng tìm đâu ra mầm cây cà chua thứ hai đây?

Mặc dù buồn ngủ, Hàn Hàn vẫn cố gắng mở to hai mắt, chỉ sợ mình không cẩn thận ngủ mất thì khi tỉnh lại cây lại bị làm hỏng.

Rất cực, đến lúc nàng chờ hầu như đã mất hết kiên nhẫn, chỉ thấy một bóng dáng mau lẹ bóng dáng lướt qua hàng rào trúc, chạy đến trong vùng trồng cà chua.

Bởi vì trời tối lại cách xa, cho nên nhìn qua không rõ ràng lắm, nên nhìn cái đầu nhỏ kia loáng thoáng có cảm giác giống con thỏ nhỏ.

Thỏ? Hàn Hàn nhướn mi, đầu chân thỏ không phải như thế mà, hơn nữa, nàng chưa từng nghe qua có thỏ lông đỏ? Nghi ngời trong lòng, nàng càng cẩn thận nhìn chăm chăm vật nhỏ đó.

Chỉ thấy kia vật nhỏ rất cảnh giác bốn phía một chút, không phát hiện nguy hiểm, !!dd,l,q,d yên lòng, nhảy xa mấy cái đến bên cạnh cây cà chua bị đánh thuốc.

Tỉnh thần Hàn Hàn nhất thời tỉnh táo, ánh mắt khóa chặt vật nhỏ, chờ nó ăn cà chua.

Vật nhỏ hình như cũng không nóng nảy, đi dạo quanh cây cà chua con, gầy gầy quả một cái, nhìn nhìn, xác định không có vấn đề, mới nhẹ nhàng nhảy lên, thành thực chui lên trên cành cây cà chua kia.

Cành cây mảnh khảnh không chịu nổi trọng lực, lập tức bị bẻ gãy, vật nhỏ nhanh nhẹn đưa móng trước ra ôm lấy cà chua, lăn xuống theo cành cây bị bẻ gãy, cà chua được nó ôm vào trong ngực chắc chắn.

Khỏe miệng Hàn Hàn giãn ra, thì ra... cành cây này bị bẻ gãy như vậy, vật nhỏ này thật thông minh!

Nhảy xuống đất, vật nhỏ đứng lên, lông trên người run run, móng vuốt nhấn một cái trên quả cà chua, bắt đầu ăn.

Ăn hai miếng, như đã phát giác có chỗ không bình thường, móng vuốt gầy gầy đẩy cà chua sang bên cạnh, ngồi thẳng lên cảnh giác nhìn chung quanh, lập tức vọt chạy.

Hàn Hàn cả kinh, đây là đồ quý gì, còn quá cảnh giác như vậy, nàng cách xa ruộng thí nghiệm như vậy, một tiếng vang cũng không phát ra, sẽ không bị phát hiện như vậy chứ? Đang lo lắng không bắt được vật nhỏ này thì thấy vật nhỏ vọt chạy hai bước, đột nhiên ngã xuống đất không có động tĩnh.

Hàn Hàn vui mừng, vội vàng đi xuống theo cái thang, mở cửa chạy ra.

"Hàn Hàn, con đi ra làm gì?" Ngô Mặc thị vẫn không yên lòng nhìn Hàn Hàn ngây ngô ở góc phòng, cho nên không ngủ, nghe thấy tiếng động, hỏi.

"Không có gì, bắt được một con thỏ, con đi lấy đây, nài nài ngủ trước đi, không cần chờ đâu." Đáp lời một tiếng, bóng Hàn Hàn đã sớm biến mất ở trong sân.

Đến ruộng thí nghiệm, quả nhiên có một vật nhỏ nằm ở chỗ trồng cà chua.

Hàn Hàn đưa tay thọt thọt, vật nhỏ không nhúc nhích, chắc chắn đã bị thuốc mê trong cà chua làm hôn mê.

Hàn Hàn đắc ý nhướn mi: "Hừ, thuốc này của ta có thể đánh ngất cả một con voi, người có cảnh giác nữa cũng không phải là bị ta chộp được sao!"

Cầm cái đuôi vật nhỏ nhấc lên, qua ánh trắng nhìn thử, quả nhiên không ngoài dự đoán, là một con hồ ly.

Chẳng qua cái đầu con hồ ly này nhỏ hơn rất nhiều so với những con hồ ly bình thường, thoát nhìn giống như một con thỏ nhỏ mới vừa đầy tháng, thảo nào nàng lại nhận nhầm nó.

Chỉ có điều Hàn Hàn ghét bỏ nhìn bộ lông xù này rất mềm mại, cảm xúc rất tốt, hơn nữa hồ ly nhỏ màu đỏ như vậy không thấy nhiều, mặc dù hơi bẩn, nhưng chắc là vì hoang dại, chờ mình nuôi lớn lên, sẽ sạch sẽ thôi. Quyết định như vậy, nàng chấp nhận nuôi nó thành sủng vật đi, tên gì đây, gọi là Tiểu Phong Phong đi, hài tử kia đi rồi, thì dùng tiểu hồ ly này thay thế cũng được.

Vì vậy, về sau một cái tên làm cho Nhiếp Chính Vương đại nhân phát điên cứ vui vẻ sinh ra như vậy.

Có sủng vật mới, chuyện Hàn Hàn thất vọng đau khổ cũng bớt đi, mang theo tiểu hồ ly về nhà, tìm cái lồng nhốt tiểu hồ ly lại, sau đó lên giường ngủ, nhìn chăm chú đến nửa đêm!

Trong màn sương mù bị một âm thanh kinh khủng phá tan, Hàn Hàn xoa xoa mắt, sắc trời bên ngoài đã sáng, tiếng kia cứ tiếp tục phát ra nhìn sang phía giọng nói, chỉ thấy tiểu hồ ly trong lồng tre không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đang giờ móng vuốt liều mạng lay cái nắp gỗ của lồng.

Thấy Hàn Hàn nhìn sang, vật nhỏ trừng đôi mắt tròn trịa nhìn sang, gọi hai tiếng "Chi chi". Khốn kiếp, để ta đi ra ngoài!

Đáng tiếc, Hàn Hàn nghe nữa cũng không hiểu nó nói gì, nhăn mặt cau mày: "Kêu như con chuột vậy, khó nghe muốn chết!"

Con chuột? Tiểu hồ ly nháy mắt mấy cái, càng bị phần bắt đầu lay cái lồng tre, khốn kiếp, người mới phải con chuột, còn là con chuột ghê tởm!

Nhìn thấy động tác của tiểu hồ ly, ánh mắt Hàn Hàn sáng lên: "Người có thể nghe hiểu ta nói gì?" Quá thần kỳ, vật nhỏ này cũng quá có linh tính rồi?

Tiểu hồ ly không thèm để ý, vung móng vuốt tiếp tục đẩy nắp lồng tre: Để ta đi ra ngoài, ta muốn thải ra, ta muốn đi tiểu!

Hàn Hàn hứng thú, bò dậy từ trên giường, giờ lồng tre lên xem một chút, cười nói cong cong mày: "Người nói gì, lặp lại lần nữa." Vật nhỏ này nếu thật sự

có thể nghe hiểu lời của nàng, chắc chắn sẽ lặp lại một lần nữa.

Quả nhiên, "Chi chi" tiểu hồ ly chuyển động loạn xạ trong lồng: Để ta đi ra ngoài, ta muốn thái, ta muốn đi tiểu!

"Người muốn ta thả người ra ngoài?" Hàn Hàn nhướn mi.

"Chi chi" Tiểu hồ ly ôm lồng tre có động tác suy nghĩ nhỏ nhỏ.

"Ha ha, ta thả người ra ngoài, nếu người chạy mất thì làm sao bây giờ?" Hàn Hàn lắc đầu, "Vẫn là bắt giam người trong lồng tre thì yên tâm hơn."

"Chi chi" Tiểu hồ ly giờ chân. Không nhịn nổi, ta muốn thái, ta muốn đi tiểu!

"Nói làm bầm cái gì, người vẫn nên ngây ngô ở trong lồng đi, ta sẽ không thả người ra ngoài." Đấm một cái lên mũi tiểu hồ ly qua lồng tre, đặt lồng tre ở trên học tử. Hàn vui vẻ đi ra ngoài.

Vừa mới đi chuyển đã nghĩ thấy mùi nước tiểu truyền đến, quay đầu nhìn lại, hồ ly đi tiểu từ trên học tử chảy xuống.

"Nằm cái rãnh, người thật đúng là huynh đệ ruột với đứa trẻ Thanh Phong kia!" Trán Hàn Hàn trượt xuống một hàng hắc tuyến, không nhịn được cắn răng, sao người nào đến nhà nàng đều làm chuyện thứ nhất chính là đi tiểu không phân biệt địa điểm vậy!

Không cảm giác được hơi thở nguy hiểm trên người trước mắt này, tiểu hồ ly thanh tĩnh lại, "Chi chi" gọi hai tiếng, đáng đời, ai bảo người không thả ta ra ngoài!

Hàn Hàn cắn răng: "Ta cho người ra ngoài!"

Từ bên trong rương lấy ra một bình sứ, vết miệng bình, đưa tới phía dưới lỗ mũi của tiểu hồ ly, tiểu hồ ly không hiểu tưởng là cho ăn, cúi đầu đi lên nghĩ nghĩ, nhất thời thân thể lùi về phía sau, bộ lông thẳng lên, mặt đầy vẻ phòng ngừa nhìn Hàn Hàn chăm chăm.

Đầu Hàn Hàn động đậy, nhớ đến cảnh tượng ngày hôm qua tiểu hồ ly này ăn hai miếng cà chua liền chạy, mắt sáng lên, chẳng lẽ tiểu hồ ly này còn có thể phân biệt được tính?

Ha ha! Không nhịn được ngửa mặt lên trời cười hai tiếng, không ngờ nàng đánh bậy đánh bạ lại nhặt được bảo vật, tiểu hồ ly có thể phân biệt được tính lại thông minh linh tính, có lẽ toàn thế giới cũng chỉ có một con này đi.

Thu lại nụ cười cười: "Người không nghe thấy cũng được, chai này thuốc là ta đặc chế, được tính sẽ theo da thâm nhập vào cơ thể người, chờ người không có sức lực chạy trốn, ta sẽ để người ra ngoài."

Nói xong, tâm tình vui vẻ ra cửa rửa mặt.

Thấy Hàn Hàn cứ bỏ lại nó đi như vậy, tiểu hồ ly tức giận "Chi chi" kêu trong lồng tre: Khốn kiếp, để ta đi ra ngoài! Để ta đi ra ngoài!

"Ừ, có thể kháng được tính cơ thể còn rất mạnh." Hàn Hàn cười híp mắt vén rèm đi vào, đưa tay nhắc lồng tre, "Xem người cả người đầy bụi này, không biết trước kia chui vào cái ổ chuột nào. Hôm nay ta sẽ phát thiện tâm tắm cho người một chút, không cần rất cảm tạ ta đâu."

Tắm? Lỡ tai tiểu hồ ly vừa động, vội vàng hướng bên ngoài lồng tre chạy, đáng tiếc có vòng vây ngăn cản, không chạy ra được.

Hàn Hàn nhướn mi: "Người sợ tắm?" Không thể nào, không phải hồ ly không sợ nước sao?

Tiểu hồ ly không để ý, chuyên chú đẩy nắp của lồng.

Đáng tiếc, lồng tre quá chắc chắn, đẩy nửa ngày, trừ đẩy ra một ít đầu gỗ, cũng không có hiệu quả gì.

Hàn Hàn lười để ý nó, dù sao ở một bên nhìn cũng không chết nó, nhưng nó sợ tắm cũng phải cho nó tắm, nàng không muốn có một con hồ ly bẩn thỉu làm sủng vật.

Tìm gáo gỗ mức hơn phân nửa chậu nước, trực tiếp ném cả lồng lẫn tiểu hồ ly vào trong nước: "Tự mình rửa sạch sẽ đi, tắm không sạch thì không thả người ra ngoài."

Mức nước đủ cao, tiểu hồ ly rơi vào vừa vặn cái đầu ra ngoài.

"Chi chi" Tiểu hồ ly cả kinh, bám lồng tre vọt lên, muốn tận lực tránh nước ra, đáng tiếc, lồng tre làm quá thấp, vọt lên nửa cũng còn nửa người trong nước.

Hàn Hàn vừa rửa mặt, vừa nhìn động tác của tiểu hồ ly, trong lòng không nhịn được buồn cười, xem ra vật nhỏ này thật sự rất sợ tắm nha!

Rửa mặt xong, ngồi xổm bên cạnh chậu nước nhìn tiểu hồ ly, bởi vì rơi phịch một phát vào nước, những thứ tro đen kia trên cơ thể tiểu hồ ly bị trôi xuống không ít, lộ ra màu đỏ sáng rõ bên trong, chỉ có cái đầu lộ ở bên ngoài chưa dính nước nên vẫn mang đầy bụi.

"Người cứ định ngâm ngô trong nước như vậy, không ra ngoài sao?" Hàn Hàn nhướn mi, nhìn tiểu hồ ly.

"Chi chi" Người mới không định ra ngoài thì có! Ánh mắt như bảo thạch vô cùng bi phẫn của tiểu hồ ly nhìn Hàn Hàn chằm chằm.

"Vậy người cũng không có ý định ăn cái gì?" Hàn Hàn tiếp tục hỏi.

"Chi chi" Đồ của người có độc, ta không ăn!

Hàn Hàn liếc mắt, mặc dù vật nhỏ này có linh tính, nhưng "Chi chi" nửa ngày mà nàng không nghe hiểu câu nào, nhìn ánh mắt kia phải không định phối hợp với nàng, vồ vồ tay đứng lên: "Người thích ngâm như vậy, thì cứ ngâm đi, ta đi ăn cơm trước."

Không thuận phục vật nhỏ này trước, nàng sẽ không để nó rời khỏi cái lồng này.

"Chi chi" Trở lại, để ta ra ngoài, ta không muốn ngâm nước! Tiểu hồ ly nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Hàn Hàn vô cùng phẫn hận, móng vuốt dùng sức cào cào cái lồng, nhưng không cẩn thận trượt xuống. "Ừng ực" Uống vào không ít nước mới luống cuống, chui đầu ra khỏi mặt nước gât gao ôm lấy lồng. "Chi chi" Nữ nhân ghé tòm, mau trở lại, ta không muốn tắm!

"Nha đầu, tối hôm qua người bắt được một con thỏ?" Đang ăn cơm, Ngô Mạc thị hỏi.

"Không phải là thỏ, là tiểu hồ ly, ta nhìn lầm thôi." Nhớ tới tiểu hồ ly kia, lòng Hàn Hàn tràn đầy vui mừng, "Hiện tại con đang cho nó tắm, chờ rửa sạch xong sẽ mang sang cho người nhìn."

"Người lại cho con hồ ly đó tắm?" Ngô Mạc thị kinh ngạc nhìn Hàn Hàn, không phải mọi người săn được hồ ly đều lột da dùng làm y phục sao, lần đầu tiên nghe được có người tắm cho hồ ly đó.

"Là một con tiểu hồ ly mới vừa đầy tháng, ta thấy nó rất khả ái nên để lại làm sủng vật." Hàn Hàn cười giải thích, không dám nói lời sự thật, cổ nhân mê tín, chẳng may bà nội coi tiểu hồ ly thành hồ ly tinh thì làm sao bây giờ?

"Nhưng nó lớn lên sẽ đi trộm gà." Nhớ đến lời đồn đãi về hồ ly lòi, Ngô Mạc thị hơi không yên lòng, dù sao người nuôi gà trong thôn cũng không ít, nếu như bị hồ ly này trộm ăn, đến lúc đó người trong thôn tìm tới sẽ ảnh hưởng đến hòa khí giữa quê nhà thì làm sao bây giờ?

"Không đâu con tiểu hồ ly này ta thấy nó rất tốt, ta sẽ không để nó ăn trộm gà." Hàn Hàn cười an ủi Ngô Mạc thị, nhớ tới gà, trong lòng lại có thêm một chủ ý, "Bà nội, ta muốn ăn cháo gà, hay hầm cách thủy hai con gà trên đi."

"Được, gần đây con bận rộn, nên bồi bổ thật tốt, mẹ người còn có thì tốt rồi, cũng sẽ bồi bổ tốt hơn, nhìn bộ dáng gầy như vậy."

"Con cũng cảm thấy người nên bồi bổ thật tốt." Mi Nương cười hi hi nhìn Ngô Mạc thị nói.

"Nào có, ta dạo này ăn rất tốt rồi." Ngô Mạc thị cười cười, biết đối phương thật tâm quan tâm mình, mơ hồ có chút cảm động.

"Nhưng chỉ là một ít cơm rau dưa, người không ngại ăn là được." Ngô Mạc thị cười ha hả không ngừng, "Hàn Hàn còn nhỏ cũng ít gặp chuyện, trước kia người thường đi theo phụ thân buôn bán, đã quen vào nam ra bắc ra mắt, bình thường không thấy Hàn Hàn chăm sóc, d*đ l0q0d0 thì người liền tốn tâm tư nghĩ ở đây không được đầy đủ, bây giờ cũng nên chăm sóc cho nàng một chút."

Mi Nương gật đầu một cái, biết Ngô Mạc thị lo lắng cho Hàn Hàn, vội vàng đáp ứng.

Trải qua mấy ngày chung sống, nàng phát hiện Ngô Mạc thị cũng không thật sự xua Hàn Hàn, ở trong mắt Ngô Mạc thị, Hàn Hàn là một cô thôn nữ chưa từng trải việc. Mà ở trước mặt Ngô Mạc thị Hàn Hàn cũng có điều giữ kín, càng thêm nhiều thời gian, thì càng đưa chuyện đẩy lên đầu nàng, tựa như Hàn Hàn sợ Ngô Mạc thị biết nhiều sẽ lo lắng, vì vậy, khi nghe Ngô Mạc thị nói như thế, Mi Nương lập tức đáp ứng, mặc dù trong lòng nàng biết, Hàn Hàn hoàn toàn không cần nàng chỉ điểm.

Hàn hàn không muốn để cho Ngô Mạc thị biết quá nhiều, một là sợ Ngô Mạc thị sẽ đoán mò rồi lo lắng, một là bởi vì Ngô Mạc thị mà hiểu rõ nguyên nhân, nếu như nàng không báo trước tí nào, đột nhiên trở nên thông minh, cơ trí chông chất, nhất định sẽ khiến Ngô Mạc thị hoài nghi, cho nên mới đẩy một ít chuyện lên đầu Mi Nương, để trong mắt Ngô Mạc thị nàng từ từ thay đổi, theo tự nhiên mà tiếp nhận sự càng ngày càng thông minh của nàng.

Vì vậy, thấy Mi Nương gật đầu đáp ứng, trong lòng càng thêm tán thưởng Mi Nương một chút. Quả nhiên là người thông minh, không cần mình nói ra cũng biết nên làm như thế nào.

Một bữa cơm được ăn xong rất nhanh, tán gẫu với Ngô Mạc thị một lúc, cũng dặn dò Mi Nương những việc cần làm, trong lòng nhớ đến tiểu hồ ly, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

Mới vừa tới cửa, đã nghe trong nhà truyền đến "Bùm", Hàn Hàn cả kinh, vội vàng vén rèm cửa đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 68 : Vào Kinh

Vừa vào phòng, liền thấy một bóng dáng nho nhỏ ở trong chậu nước liều mạng quấy đập, lồng sắt rơi vào trong bồn gỗ, gần như là bị mặt nước nhấn chìm toàn bộ.

Hàn Hàn giật mình, vội vàng đi hai bước xóc lồng sắt lên, tiểu hồ ly bị sặc nước ngất ngốc, ỉu xiu nằm xuống bò lại vờn mặt ra ngoài lồng khắc nước.

"Thật là một con thú ngu ngốc, tắm còn có thể bị chết đuối!" Hàn Hàn xem thường, vờn tay mở lồng sắt, xách tiểu hồ ly ra.

"Chi chi" Ngươi mới là ngu ngốc, không phải ngươi giam giữ ta, ta có thể bị nước dìm sao? Tiểu hồ ly bất mãn kháng nghị.

"Còn dám mạnh miệng!" Tay đập lên đầu tiểu hồ ly một phát, thuận tiện lấy một chiếc khăn mặt bọc lại cơ thể hồ ly, "Ngươi ngoan ngoãn tắm rửa thì có thể bị sặc sao?"

"Chi chi" ta ghét tắm nhất, ghét tắm nhất, ngươi biết không?

Khóe miệng Hàn Hàn giật giật, có hỏi có đáp, không phải vật nhỏ này xem mình như đồng loại của nó, cho là mình có thể nghe hiểu nó nói chuyện chứ?

Vừa mới chà mấy cái, chiếc khăn mặt sạch sẽ lập tức biến thành màu xám, Hàn Hàn quay đầu, lúc này mới phát hiện một chậu nước vốn dĩ trong suốt đã biến thành một chậu bùn nhão.

Quay đầu nhìn chằm chằm vào tiểu hồ ly cắn răng: "Ta chưa từng thấy con hồ ly nào bẩn thỉu như ngươi, kiếp trước ngươi là heo sao, kiếp này so với heo còn bẩn hơn!"

"Chi chi" Tiểu hồ ly không cam lòng tỏ ra yếu kém, ngươi thì biết cái gì, ta đây là màu sắc tự vệ, màu sắc tự vệ hiểu không?

"Quản ngươi có thích tắm hay không, theo ta thì nhất định phải sạch sẽ!"

"Chi chi" Người nào hiếm lạ gì mà theo ngươi, hồ ly nào hiếm lạ mà đi theo ngươi chứ, có ngon ngươi thả ta đi!

"Đúng lúc ta đang thiếu một cái khăn choàng cổ lông hồ ly, ngươi nói xem, rốt cuộc là ngươi muốn tắm, hay là muốn làm khăn choàng cổ cho ta đây?" Vờn một ngón tay chọc chọc vào phần bụng mập mạp nho nhỏ của tiểu hồ ly, Hàn Hàn cười âm lãnh uy hiếp.

"Chi chi" Liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái, tiểu hồ ly ngoan ngoãn ngậm miệng, nhân loại đáng ghét, chi biết uy hiếp hồ ly!

Thấy tiểu hồ ly thành thật hơn, lúc này Hàn Hàn mới yên tâm thả nó ra, "Ngươi ở đây chờ, ta đi đổi một chậu nước sạch khác cho ngươi."

Thấy Hàn Hàn xoay người muốn đi ra ngoài, ánh mắt tiểu hồ ly sáng lên, móng vuốt khều khăn mặt trên thân vớt xuống rồi nhảy lên chuẩn bị chạy ra bên ngoài, mới chạy được hai bước, chân đã mềm nhũn, "Bích bạch" một tiếng ngã xuống từ trên ghế, nhếch miệng "chi chi" kêu đau.

Hàn Hàn quay đầu, nhìn tiểu hồ ly chống vó nằm trên mặt đất, khóe miệng kéo ra cười trên nỗi đau của người khác: "Ngươi chạy đi, không phải ngươi đi đứng rất nhanh nhẹn sao, thế nào không chạy nữa?" Thật cho rằng dễ ngươi trúng thuốc rồi còn hết tác dụng được sao.

"Chi chi" Lung lay lão đạo bỏ dậy từ trên mặt đất, thân thể run run rẩy rẩy, tiểu hồ ly ai oán nhìn Hàn Hàn, đều là do nữ nhân đáng chết này, không phải để cho mình tắm, kết quả khiến cho chân mình trở nên mềm nhũn sao!

Nhìn tiểu hồ ly mang một thân dính bẩn, trong mắt Hàn Hàn ghét bỏ: "Thật là một con heo đầu thai, vừa mới rửa xong, nhanh như vậy đã dơ bẩn lại." Đi lên phía trước lấy hai ngón tay xách lên đuôi nhỏ của tiểu hồ ly, "Để tránh ngươi lại té lần nữa, ta vẫn nên mang theo ngươi cùng đi thay nước vậy."

Đổi một chậu nước, bỏ tiểu hồ ly vào, Hàn Hàn đưa tay ra muốn tắm cho nó, tiểu hồ ly lập tức cảnh giác nâng móng vuốt lên.

"Ngươi dám quấy nhiễu ta, ta liền cắt hết móng vuốt của ngươi." Hàn Hàn lập tức tàn bạo uy hiếp.

Móng vuốt Tiểu hồ ly co rút lại, thu hồi, "chi chi" gọi hai tiếng d~d'Y^q'd^

"Dám cản ta, ta liền rút răng ngươi!" Bình tĩnh múc một gáo nước xối lên đầu tiểu hồ ly.

Đầu Tiểu hồ ly co rút, đôi mắt ai oán trừng Hàn Hàn, không dám lộn xộn nữa.

"Hừ hừ, lúc này mới ngoan." Thấy tiểu hồ ly thành thật hơn, Hàn Hàn một bên lấy bỏ kết bỏ lên, một bên xoa xoa nắn nắn cào lóp trên da lông của nó, liên tiếp thay đổi ba chậu nước, mới tắm rửa xong cho tiểu hồ ly.

Cầm lấy lồng sắt nhét tiểu hồ ly vào, trùm kín nắp mang theo đi ra ngoài, tìm địa phương sạch sẽ đặt tiểu hồ ly xuống, "Ngươi ngoan ngoãn hong khô ở đây, ta đi hâm gà cho ngươi ăn."

"Gà?" Đôi tai tiểu hồ ly đang cụp xuống lập tức dựng thẳng lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Hàn, "chỉ chỉ", thật sự có gà ăn sao?

"Nhìn cái bộ dáng tham ăn của ngươi kìa!" Hàn Hàn xem thường liếc nhìn tiểu hồ ly, "Chỉ cần sau này ngươi ngoan ngoãn nghe lời, mỗi ngày ta đều hầm gà cho ngươi ăn."

"Chỉ chỉ" tiểu hồ ly liều mạng gật đầu, nữ nhân này thoát nhìn cùng với mấy kẻ bắt nó trước đây không giống nhau, một chút khí tức nguy hiểm trên người cũng không có, nếu như theo nàng thì mỗi ngày đều có thể có gà ăn, cũng là một điều kiện không tệ.

Khóe miệng Hàn Hàn co giật, không dám tin, lúc trước con hồ ly này vẫn còn bộ dáng hung dữ như vậy bây giờ lại bị một con gà thu mua, lác lác đầu, quên đi, chính mình còn trông chờ một con vật có thể có nhiều khí tiết sao? Vẫn nên đi hầm canh gà thôi.

"Hàn Hàn nha đầu, ngươi muốn ba mươi mẫu đất ta đã tìm xong rồi." Ăn cơm trưa xong, trong mắt Liễu Trường Sinh hưng phấn tìm đến.

"Nhanh như vậy?" Đang vuốt lông cho tiểu hồ ly Hàn Hàn dừng tay lại, ôm tiểu hồ ly vào trong ngực nhìn về phía Liễu Trường Sinh.

"Đúng vậy, cũng thật đúng lúc, hôm qua ta đi hỏi thôn trưởng, nhà thôn trưởng ở chân núi bên kia vừa lúc có ba mươi mẫu đất để đó không dùng, ta qua xem địa giới, thấy rất bằng phẳng, còn vừa đẹp sát với mẫu đất của chúng ta, nếu mua lại thì sẵn có để thông qua với bên đất của chúng ta, là một địa phương tốt." d~d`l`q`d^

"Thôn trưởng nói muốn bao nhiêu bạc?" Địa giới tốt như vậy, thôn trưởng cũng không thể đòi ít đi?

"À..." Liễu Trường Sinh bỗng chốc ngưng lại, nhìn Hàn Hàn, "Thôn trưởng nói địa phương này có thể tặng không cho chúng ta."

"Ông ta có điều kiện gì?" Hàn Hàn nhú mày, không tin thôn trưởng lại là người hào phóng như vậy.

Liễu Trường Sinh xoa xoa tay: "Hắn hi vọng ngươi có thể ra mặt thay hắn cầu Tào chương quỹ, nhờ Tào chương quỳ nói chuyện với trưởng trấn một chút, đừng để cho con thứ ba của hắn thú (cưới) xú bà tử dơ bẩn kia."

Hàn Hàn sững sờ, mấy ngày hôm trước chuyện con thứ ba nhà thôn trưởng bị trưởng trấn buộc thú một nữ nhân khát cái vừa già vừa xấu lại còn dơ dáy làm vợ náo động sùng sục khắp thôn, nghe nói con thứ ba thôn trưởng bán tiếng, nếu như thật sự muốn để hắn thú bà khát cái kia, hắn liền xuất gia làm hòa thượng. Vợ chồng Thôn trưởng cũng mấy phen tìm cái chết làm âm ỉ, nhờ vả cũng không ít, nhưng mà không ai có khả năng để nói giúp cho nhà hắn, trưởng trấn cũng là quyết tâm muốn nhừ tử thôn trưởng thú bà khát cái kia, cũng không biết nhà thôn trưởng làm gì đắc tội hắn, khiến hắn chính thâm đến như vậy.

Đối với mấy chuyện bát quái này Hàn Hàn luôn luôn không cảm thấy hứng thú, nghe tai này rồi ra tai kia cũng không để ý tới, không ngờ thôn trưởng lại cầu đến trên người nàng. Khóe môi nhin không được kéo lên một một nụ cười, đây có tính là phong thủy luân chuyển hay không?

Như cười như không nhìn Liễu Trường Sinh nói: "Ta làm gì có mặt mũi lớn mà đi cầu xin Tào chương quỹ như thế đây, Liễu thúc thúc ngươi vẫn nên là trở lại nói cho thôn trưởng một chút, bảo rằng ta rất muốn giúp ngài ấy, nhưng mà thật sự là bất lực, nếu như mảnh đất kia có giá thích hợp, ngài ấy ra giá thì chúng ta mua, nếu như không thích hợp, trong thôn để đó không dùng cũng không phải chi của một mình nhà hắn, phiền phức Liễu thúc thúc bận chút thăm hỏi một lát."

Thấy trên mặt Hàn Hàn chỉ có tươi cười, yên tĩnh không có vẻ gì, Liễu Trường Sinh liền biết Hàn Hàn cố ý không giúp, suy nghĩ một chút cũng đúng, lúc trước thôn trưởng giới tính toán, uy hiếp đe dọa Hàn Hàn một tiểu cô nương già, nếu không phải là tâm tính Hàn Hàn cứng cỏi, người lại thông minh, sợ rằng hiện tại đã sớm bị thôn trưởng đặt ở trong tay nắm bóp, hiện tại thôn trưởng có việc cầu đến, nhân gia không giúp cũng là chuyện bình thường.

Thờ dài, mặc dù có lòng muốn giúp thôn trưởng, nhưng dù sao mình hiện tại cũng theo chân Hàn Hàn, Hàn Hàn không vui, mình cũng không thể nói tiếp.

Chuyển qua đề tài khác: "Nhóm trên trấn xác định chiều nay sẽ chuyển cây ăn quả tới, toàn những loại đưa đến trên núi Bắc Sơn, chỉ còn chưa một ít có cần mang đến Nam Sơn không?"

"Đều mang hết đến Bắc Sơn đi. Tập trung trồng, tương lai muốn quản lý cũng dễ dàng. Nếu như không đủ, trên núi còn có đất, kể cả dưới chân núi cũng phải trồng thêm hoa hồng cùng oải hương. Ta sẽ liên lạc với Đại Tráng ca, một hai ngày sẽ có tin tức."

"Trồng nhiều loại hoa như vậy làm cái gì? Cho dù bán hoa cũng không đáng được mấy đồng, huống hồ trồng nhiều như vậy, lỡ may bán không được thì không phải lỗ vốn lớn sao?" Liễu Trường Sinh nhìn không được nhắc nhở, tiểu cô nương yêu thích mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ hắn có thể hiểu được, nhưng cũng bởi vì thích nhiều loại như vậy, thực sự có chút quá phá sản, có tiền cũng không thể tiêu pha lãng phí như thế.

"Sổ hoa này ta không bán, giữ lại làm phần để dùng. Ta dự tính sẽ mở cửa hàng sơn phấn, coi như là kiếm thêm một khoản thu nhập." Hàn Hàn cười híp mắt giải thích. Cửa hàng sơn phấn sớm muộn gì cũng được khai trương, không cần phải dấu giếm.

"Ồ, thì ra là như thế." Liễu Trường Sinh gật gật đầu, không nói thêm nữa.

"Đúng rồi, còn có một chuyện ta nghĩ muốn thương lượng với Liễu thúc thúc một chút." d~d`l`q`d^

"Chuyện gì? Ngươi nói đi."

"Hôm qua chị dâu Phú Quý tới tìm ta, nghĩ muốn cho Phú Quý nhà nàng mang theo những nam nhân kia trở về trong thôn chúng ta, nhờ ta giúp đỡ suy

nghe an bài chút việc sai sù. Ta nghĩ việc khai phá ở Bắc Sơn cũng cần không ít nhân thủ, đúng lúc muốn an bài bọn họ ở trên núi Bắc Sơn làm công. Liễu thúc thúc cảm thấy thế nào?"

"Đây là chuyện tốt, phải nên làm như vậy. Người cùng thôn chúng ta có đó thì tìm đâu xa chứ, đều là nhờ phúc khí của người." Nghe Hàn Hàn nói như vậy, Liễu Trường Sinh vội vàng cười gật đầu. Lẽ ra Hàn Hàn là lão bản của hán, cho dù Hàn Hàn không cần thương lượng, trực tiếp phân phó hán, hán cũng phải nghe theo, bây giờ người ta thương lượng cấp cho mình mặt mũi lớn như thế, hán lại không ngu, đương nhiên sẽ không thể không đồng ý. Huống chi, đây đúng là chuyện tốt.

"Vậy được, trở về chờ Phú Quý ca quay lại, ta để hán quá đó tìm người, nói hán giúp đỡ người thì công việc cũng nhẹ nhõm hơn." Hàn Hàn một bên vuốt lông cho tiểu hồ ly, một bên cười nói.

"Đương nhiên là quá tốt, ta đang lo không trợ thủ đắc lực đây." Thấy Hàn Hàn cười hải lòng, Liễu Trường Sinh cũng ha hả cười không ngừng, thăm dò nói. "Kỳ thực thôn trưởng người này cũng không phải là dạng người xấu xa gì, một lòng đều là vì trong thôn, mặc dù thủ pháp có chút thô ráp, nhưng hiện tại hán cũng đã biết hối cải, nha đầu người có thể giúp hán thì giúp hán một chút đi." Rốt cuộc vẫn là nhịn không được thay thôn trưởng cầu tình.

Thấy Liễu Trường Sinh cầu tình thay thôn trưởng, trong lòng Hàn Hàn cũng trở nên cao hứng, hai nhà Liễu gia và thôn trưởng quan hệ luôn luôn không tệ, nếu như đối phương sợ đắc tội mình mà không dám thay thôn trưởng toàn gia nói chuyện, vậy sau này mình sử dụng đến hán, nhất định sẽ có điều cần trọng, hiện tại xem ra, trái lại Liễu Trường Sinh này là một người nặng tình.

Cười gật gật đầu: "Liễu thúc thúc đã muốn thay thôn trưởng gia nói chuyện, vậy ta cũng tạm thời đi đến chỗ Tào chương quây hỏi thử xem, có cầu được hay không ta cũng không dám đảm bảo. Chỉ là dù sao cũng là có chuyện cầu người ta, ta cũng thế cứ tay không đi như vậy?" Mặc dù đáp ứng, nhưng tuyệt đối không thể khinh địch bỏ qua thôn trưởng như thế, hơn nữa mình chỉ giúp đi hỏi một câu, có thể cầu được hay không cũng chẳng phải chuyện do mình định đoạt.

"Chỉ cần người chịu ra mặt là tốt rồi, mặc kệ có cầu được hay không, thôn trưởng cũng sẽ nhớ phần ân tình này." Thấy Hàn Hàn cho mình mặt mũi như vậy, Liễu Trường Sinh cười càng thêm hải lòng. "Tự nhiên không thế tay không, ta trở về nói cho thôn trưởng, nhất định chuẩn bị hậu lễ, sẽ không đánh mất mặt mũi của người. Thế có là cái gì, ta liền đi tìm thôn trưởng nói chuyện, cũng trắng cho vợ hán mỗi ngày ở nhà tìm cái chết làm ầm ĩ."

Nói xong, liền đi khỏi.

Thấy Liễu Trường Sinh đi rồi, Hàn Hàn ôm tiểu hồ ly vào phòng.

Sau khi cuộc sống tốt lên, trên mặt Ngô Mạc thị tươi cười cũng nhiều hơn, mỗi ngày không cần làm gì kiếm sống, rảnh rỗi đi khắp thôn, ăn cơm xong liền đi ra ngoài, bởi vậy, hiện ở trong phòng chỉ còn lại mình Hàn Hàn.

Thả tiểu hồ ly xuống giường: "Ngoan, tự người đi chơi đi, ta còn có việc."

Tiểu hồ ly tỉnh lại từ vụ hôn mê tối qua vẫn còn làm ầm ĩ, đến bây giờ cũng không chớp mắt, bữa trưa lúc Hàn Hàn uy nó hai cái đùi gà lớn, ăn no xong lại được Hàn Hàn ôm vào trong ngực thuận tay vuốt lông nửa ngày, mắt đã sớm nhắm lại, Hàn Hàn vừa để nó xuống giường, tiểu hồ ly lập tức co lại thành một đoàn ngủ khò.

Hàn Hàn ở một bên tìm ra giấy bút, ngồi ở trên bàn viết một ít phương pháp thuốc đông y về mặt nạ và dưỡng da trong trí nhớ mình, lại viết một phần cách xây dựng tỉ mỉ kế hoạch về Hàn Phong các.

Nhất thời, thời gian im ắng trôi qua.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một tràng tiếng gõ cửa: "Xin hỏi, Mạc cô nương có ở nhà không?"

Hàn Hàn nhướn mày, nghe tiếng này, không giống giọng trong thôn, chẳng lẽ lại có kẻ đến cạy góc tường ?

Cúi đầu tiếp tục viết, không để ý tới.

"Cộp cộp cộp. . . Xin hỏi, Mạc cô nương có ở nhà không?"

Tiểu hồ ly khéo léo cẩn thận, cảnh giác lật cái thân ngồi chồm hổm trên giường chú ý tiếng động bên ngoài cửa sổ, thấy Hàn Hàn không có động tĩnh, "chi chi" gọi hai tiếng, bên ngoài có người đến, bên ngoài có người đến!

Hàn Hàn liếc mắt, thu hồi giấy bút gõ lên đầu tiểu hồ ly một cái: "Tai người thính nhỉ!"

Dang tay ôm lấy tiểu hồ ly lao vào trong ngực, đứng dậy đi ra khỏi phòng: "Ai vậy?"

Cửa vừa mở ra, lập tức sừng sốt.

Bên ngoài bảy tám tráng hán trên tay đều dắt con ngựa cao to, hai cỗ xe ngựa trang sức hoa mỹ dừng ở dưới gốc cây hòe, một nam tử thanh y đứng bên cạnh xe. d~d'ʌ'q'd^

Xung quanh vây quanh mười mấy người, đứng ở đó lặng lẽ thấp giọng nói nhỏ, Hàn Hàn liếc mắt đảo quanh một lần, đều là người trong thôn có thể nhận thức, có lẽ là chưa từng thấy trận thế như vậy, nên đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Thấy Hàn Hàn đi ra, nam tử dẫn đầu chấp tay lại: "Tại hạ họ Vu, là quản sự nhiếp chính vương phủ, phụng mệnh lệnh của vương gia nhà ta, kính mời Mạc cô nương nhập phủ, chuyên môn phụ trách đồ ăn cho vương gia nhà ta."

"Cái gì?" Hàn Hàn có chút khó tin, vài ngày trước vị hôn thê nhiếp chính vương qua đây muốn đem mình trở về làm cơm cho nàng ta, bị Tào chương quỹ cản lại, không ngờ cách nửa tháng, nhiếp chính vương lại phái người qua đây, cái này chẳng lẽ chính là phụ xướng phu tùy trong truyền thuyết?

"Gần đây Vương gia nhà ta ăn uống không ngon miệng, nghe nói Mạc cô nương khá thành tựu trong việc làm cơm, vì vậy phái tại hạ qua đây thỉnh Mạc cô nương nhập phủ." Vu quản sự lại lặp lại một lần, người có thể làm cho vương gia "Thỉnh", hẳn tự nhiên không dám lạnh nhạt.

Khóe miệng Hàn Hàn gật gật, từ xưa 'Hầu môn vừa vào sâu như biển', huống chi là vương phủ. Nàng có thể nói không sao? Chẳng qua là sự việc trước mắt này, chắc chắn là không thể nào, mặc dù nàng chưa từng thấy nhiếp chính vương, thế nhưng về hẳn sự tích trái lại nghe qua không ít, rõ ràng nhất là một vị vương gia tàn bạo lãnh khốc, trong mắt không chứa nổi một hạt cát, nàng dám cự tuyệt, trừ phi ngại mình sống quá dài.

Xoa xoa trán: "Để ta tự mình đi?" Nếu như chỉ có mình, thì dễ nói hơn.

"Ý tứ của Vương gia, biết Mạc cô nương cùng Mạc lão phu nhân sống nương tựa lẫn nhau, sợ là khó có thể dứt bỏ, bởi vậy mệnh tại hạ cũng đưa lão phu nhân tiến vào trong phủ."

Trán Hàn Hàn đỏ mồ hôi, có chút đau đầu, đưa nải nải đến nhiếp chính vương phủ, không cần nghĩ, đã biết nải nải đi vào trong vương phủ bị dọa thành cái dạng gì, khẳng định nửa phần không có tự tại như ở trong thôn.

"Có thể phiền toái ngài trở về nói cho Nhiếp chính vương, thân thể nải nải ta vẫn không tốt lắm, có thể lưu lại ở trong thôn hay không?" Hàn Hàn thử hỏi, rất sợ đôi phu nhân tuyệt nên bỏ sung, "Đương nhiên, ta tiến vào vương phủ nhất định sẽ chuẩn bị đồ ăn đầy đủ thật tốt cho Nhiếp chính vương đại nhân."

"Tất cả nghe Mạc cô nương an bài." Nhớ tới lúc trước vương gia có ý căn dặn, Vu quản sự gật gật đầu.

"Phủ, vậy thì tốt." Hàn Hàn thở dài một hơi, "Nhà của ta còn có một ít chuyện cần phải xử lý, còn thỉnh vương gia cho chuẩn bị hai ngày, hai ngày sau ta tự nhiên tùy đại ca quay về nhiếp chính vương phủ."

"Như vậy, hai ngày sau tại hạ lại đến đón Mạc cô nương." Vu quản sự nửa phần do dự không có, chấp tay cúi chào Hàn Hàn, vung tay lên, mang theo một đám người theo đường cũ đi trên.

Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, người nhiếp chính vương phủ nói chuyện tốt như vậy? Cũng không lãnh huyết vô tình như trong đồn đại.

"Hàn Hàn, chuyện gì xảy ra, làm sao mà người nhiếp chính vương phủ coi trọng người thế?" Người nọ đi, xung quanh đã vây quanh một đám người lần lượt vây lên, bảy miệng tám lưỡi hỏi thăm.

"Ừ ừ, nhiếp chính vương phủ đó, nghe nói tiền một con sư tử bằng đá trước cổng kia cũng có thể mua cả một thôn chúng ta rồi, trong vương phủ tất cả đều làm bằng vàng, chắc chắn, nha đầu Hàn Hàn quả là may mắn, tiến vương phủ, kiếp này không lo ăn uống, không có tiền thì quát tháo vợ vét của dân là có thể ăn uống một đời..."

"Đúng thế còn gì, nhắc tới Hàn nha đầu qua năm nay thế nhưng vận số tốt hẳn lên, một thứ rồi một thứ, nếu không phải là nhìn tận mắt, ta còn tưởng là nằm mơ đấy. . . ."

"Ôi, thật tốt số..."

Hàn Hàn không nói gì, nàng thà rằng không muốn cái gọi là tốt số này có được hay không? Vương phủ, không phải là chốn cung đình địa phương ăn tươi nuốt sống sao? Trên ti vi diễn, những người như vương gia hoàng thượng, một khi ăn không thấy ngon, không phải lập tức đánh hèo đầu bếp rồi lòi ra ngoài chửi đầu sao, cũng không biết tay chân mình nhỏ vậy tiến vào rồi còn có thể hoàn chỉnh đi ra hay không.

Không có tâm trạng ứng phó bọn họ, thuận miệng phái hai câu, ôm tiểu hồ ly về phòng.

Nàng được suy nghĩ thật kỹ nên an trí nải nải thế nào.

May mà đem Mi Nương nhận lấy, có nàng chiếu cố nải nải, mình cũng có thể yên tâm một chút.

Nghe nói theo xe ngựa ngồi từ trên trấn đến kinh thành cũng là thời điểm ban ngày, chờ khi mình tiến vào vương phủ, nhìn xem có thể thương lượng một chút với nhiếp chính vương hay không, để cho mình một tuần trở về một lần. . .

Tin tưởng đến lúc mình tiến vương phủ, mặc kệ lẫn vào thế nào, ít nhất người trong thôn cũng không dám đánh chủ ý lên những sản nghiệp của mình, điểm này nàng vẫn tương đối yên tâm.

Lại chạy đến trấn trên một chuyến, nhờ vả Tào chương quỹ giải quyết sự tình cho thôn trưởng xong, bán một ân tình cho thôn trưởng, nghĩ đến nếu như thôn trưởng là một người khôn khéo, cũng sẽ chiếu cố giúp một phần sản nghiệp của nàng.

Lại đem tới một ít hạng mục công việc cần chú ý căn dặn Mi Nương.

Thời gian hai ngày, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, đủ cho Hàn Hàn an bài thỏa đáng chuyện sau này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 68.2: Vào Kinh

Sự tình an bài thỏa đáng, Vu quân sự cũng tới đón nàng.

Trước khi đi, không tránh bị Ngô Mặc thị căn dặn ngàn vạn lần, khó bỏ khó chia.

Ngồi ở trên tấm đệm mềm mại thoải mái bên trong xe ngựa, Hàn Hàn ôm tiểu hồ ly chậm rãi nhớ lại kịch cung đình mình từng xem qua trước đây, suy tư về việc tiến vào vương phủ nếu gặp phải phiền phức thì nên đối phó như thế nào, thỉnh thoảng cùng Vu quân sự nói mấy câu, trò chuyện một chút về tình hình vương phủ.

Vu quân sự cũng không giấu giếm, nói tình huống những người ở trong vương phủ một năm một mười với Hàn Hàn.

Một đường thuận lợi, thẳng đến khi nghe thấy tiếng động ồn ào náo nhiệt, mi tâm Hàn Hàn khẽ động, vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, thấy cánh cổng cửa phủ nguy nga đứng vững cách đó không xa.

Xe ngựa tới gần, có thể thấy rõ ràng phong cách trên tường cổ xưa nặng nề cùng với những vết ấn ký bị cát loang lổ kết bụi, lộ ra màu xanh của tường gạch bên trong, cho thấy nó đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Trên cửa thành, đá khắc thành hai chữ lớn "Đĩnh thành", nét chữ cứng cáp hùng hậu, tỏ rõ uy nghiêm không thể khinh thường.

"Đến kinh thành rồi?" Hàn Hàn có chút kinh ngạc, không phải nói tới kinh thành phải đến tận buổi sáng sao, tại sao có cảm giác nhanh như vậy, hình như mình cũng mới ngồi được có nửa ngày.

"Thưa Mặc cô nương, đây là kinh đô Đĩnh thành, tiếp tục đi vào khoảng một khắc nữa là đến vương phủ." Thấy nàng hỏi, Vu quân sự quay lại nói, giống như nhìn ra được sự nghi hoặc của Hàn Hàn, lập tức giải thích thêm, "Bình thường xa mã đi đoạn đường này nhanh nhất cũng cần bốn canh giờ, thế nhưng ngựa trên xe ngựa cô nương là từ trên xa giá riêng của vương gia phân ra chuẩn bị cho cô nương, chính là thiên lý mã ngàn dặm mới tìm được một, vì vậy so với xe ngựa bình thường cũng nhanh hơn một chút."

Nghe Vu quân sự giải thích như vậy, Hàn Hàn hiểu rõ gật gật đầu, trong lòng nhin không được oán thán, nhiếp chính vương quả nhiên là nhiếp chính vương, để sớm ăn được một bữa mỹ thực, lại có thể nói cho thiên lý mã tới kéo xe, người này sẽ không giống như Tiêu Nguyên Bồi, đều là một ăn hàng chứ?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng nàng cũng không lả gan hỏi ra, ngồi ở trong xe ngựa kéo màn lên ngó lung tung xung quanh, chỉ thấy người đến người đi, khắp nơi đều là nhà cửa cao lớn rộng rãi, tiếng gọi mua rao hàng liên tiếp, quả nhiên so với trấn Trầm Thước thì náo nhiệt hơn rất nhiều.

Có Vu Thanh ở phía trước dẫn đường, người đi đường biết được ký hiệu trên xe ngựa nhiếp chính vương phủ, không đợi xe ngựa đi qua đã lập tức nhao nhao né tránh, bởi vậy nên một đường càng thuận lợi hơn.

Bên trên lầu, Lý quận vương Mộ Dung Tường cách cửa sổ nhìn xe ngựa đi qua: "Đây là nữ đầu bếp mà đại ca phái người thỉnh đến?"

"Vâng" Một gã sai vặt đứng nói, "Phu nhân đưa tin đến, nói vương gia phái Vu quân sự đi đón người, một hai ngày sẽ trở về. Hiện tại Vu quân sự ở phía trước mở đường, trong xe ngựa cũng chỉ có thể là nữ đầu bếp trong thôn kia."

"Hừ, đại ca càng lúc càng thú vị, bị bệnh một trận lại trở nên thích những kẻ dân đen làm gì đó." Mộ Dung Tường thu hồi ánh mắt, trong mắt xẹt qua vẻ khinh miệt.

Gã sai vặt là tâm phúc Tăng thị, biết Lý quận vương này từ nhỏ được nuông chiều nên tâm cao khí ngạo, đối với nhiếp chính vương có nhiều chuyện không cam lòng, thấy hắn nói vậy, vội vàng nói: "Nghe nói nữ đầu bếp này rất có tay nghề nấu ăn, mấy món mới gần đây của tâu lâu Như Ý cũng đều từ trong tay nàng mà ra, sau khi vương gia ngẫu nhiên ăn món mới của tâu lâu Như Ý thì khen không dứt miệng, mới sai hạ nhân đi mời người chế biến ra mấy món ăn này về làm đầu bếp riêng."

"Ồ? Một thôn nữ cũng có tay nghề bậc này hả?" Lý quận vương hưng trí, "Cũng đúng, vị đại ca kia của ta luôn luôn xoi mói, mọi việc đều phải tốt nhất, ta còn tưởng rằng hắn bị bệnh một trận rồi tính tình biến đổi, thì ra là phát hiện bảo bối. Tiểu thôn nữ này đã có tay nghề cao như vậy ta nhất định phải gặp một lần."

"Ý phu nhân là, có thể lợi dụng tiểu thôn nữ này..."

Mộ Dung Tường giờ tay lên, ngăn lại lời nói tiếp của gã sai vặt: "Trở lại nói cho mẫu thân, nói rằng ta làm việc có chừng mực, biết nên như thế nào."

"Vâng" Thấy Lý quận vương hiểu ám chỉ của mình, gã sai vặt cũng không nói thêm gì nữa, hành lễ lui ra.

Mộ Dung Tường ngược mắt nhìn sang phương hướng nhiếp chính vương phủ, trong mắt lóe lên tia âm ngoan, xoay người rời đi.

Xe ngựa quanh qua mấy đường, bốn phía dần dần tĩnh lặng, ngay lúc Hàn Hàn nghi hoặc muốn hỏi, trước mắt bỗng trở nên rộng lớn.

Một chiếc cổng to lớn cùng với khoảng sân rộng nằm trên cả mặt đường, hai bên tường viện thật dài chiếm hết cả phần đường. Trước cửa là hai đầu sư tử bằng đá uy phong lẫm liệt, hai cánh cổng lớn được quét màu đỏ thẫm, kim biên trên cửa treo cao, đề tên "Nhiếp chính vương phủ", trái phải hai bên cây cột màu hồng là một hàng câu đối, chữ son thiếp vàng, bên trái là "Công lao lớn phong công Thần quốc kinh thiên nhất trụ", bên phải "Chiến công hiển hách uy đồng thán thưởng minh".

Hai nhóm người buộc ngựa vào cọc trước cửa, mặt đất được quét sạch sẽ không có một hạt bụi nào.

Hàn Hàn quay đầu nhìn về phía Vu quân sự, do dự có nên đi xuống hay không.

"Xin cô nương chờ trong xe một lát." Vu quân sự từ trên ngựa xuống, cầm dây cương trong tay đưa cho người hầu theo phía sau, người phía sau nhao nhao xuống ngựa, một trong số đó nhận lấy dây cương rồi dắt ngựa đi vòng qua cửa hông tiến vào.

Vừa thấy Vu Thanh, hộ vệ giữ cửa liền chạy tới: "Vu gia, ngài đã trở về?"

"Ừ, mở cổng, nâng phó kiệu ra, vương gia mời khách quý tới." Gật gật đầu, Vu quân sự lạnh nhạt phân phó.

Hộ vệ nghe vậy cả kinh, kinh ngạc liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái, lập tức đáp ứng, chỉ trong chốc lát, hai gã sai vặt thanh y nâng một cỗ kiệu ra.

"Cô nương thỉnh xuống xe lên kiệu." Thấy kiệu được mang ra, Vu quân sự hơi khom người trước cửa xe ngựa, làm ra tư thế mời.

Hàn Hàn không rõ chân tướng, ngốc lăng ôm tiểu hồ ly xuống xe ngựa ngoan ngoãn ngồi lên kiệu, để tiểu hồ ly trên đùi, nghĩ về truyện Hồng lâu mộng lúc Lâm Đại Ngọc tiến vào Giả phủ hình như cũng là một đường nâng vào, âm thầm bĩu môi, quả nhiên cỗ nhân có tiền chính là thích khoe khoang, đường cũng luyến tiếc đi hai bước.

Nàng nào biết, nàng chính là người đầu tiên được ngồi kiệu từ cổng chính tiến vào nhiếp chính vương phủ, ngay cả hoàng đế muốn vào nhiếp chính vương phủ cũng phải hạ xa giá, để lại tâm phúc ở bên ngoài không thể đi vào.

Bởi vậy, thấy Hàn Hàn được Vu quân sự mời ngồi kiệu vào phủ, hộ vệ giữ cửa gần như là kinh ngạc, ngay cả mắt cũng muốn rơi xuống.

Mới vừa vào phủ, liền có một hạ nhân chạy tới cùng Vu quân sự nhỏ tiếng mấy câu.

Vu quân sự phát tay một cái, hạ nhân lui ra.

Vu quân sự quay đầu nhìn về phía Mạc Hàn Hàn cười nói: "Vương gia phân phó hôm nay đã trễ, mời Mạc cô nương đi nghỉ ngơi trước, ngày mai tái kiến cũng không trễ."

Hàn Hàn ngồi ở trên kiệu cười gật đầu: "Theo vương gia phân phó."

Thấy Hàn Hàn không có ý kiến, Vu quân sự phát tay, kiệu tiếp tục đi về phía trước, không mấy bước, trước mặt đụng phải một đám nha hoàn hộ tống hai nữ tử đang đi tới.

Nữ tử mặc y phục vàng nhạt thêu hai đoá mai nở rộ xinh đẹp lộng lẫy có khuôn mặt trái xoan, mũi ngọc nhỏ tinh tế, dung mạo thanh tú đẹp đẽ, chỉ là trên mặt lại nhiều hơn một nét kiêu ngạo.

Một nữ tử khác lại mặc váy màu lam thêu bách điệp hoa viền bạc, khuôn mặt thon dài, khoe miệng nở nụ cười thản nhiên, thoát nhìn khá là dịu dàng nhu mì.

"Đây là nữ đầu bếp đại ca gọi tới?" Nữ tử khuôn mặt trái xoan ngược mắt nhìn Hàn Hàn một cái, rồi lại liếc sang Vu quân sự dẫn đường phía trước.

"Hồi tiểu thư, vị này chính là Mạc cô nương." Đầu Vu quân sự hơi thấp, giọng nói đúng mực, bọn họ đều là người được vương gia tự mình chọn lựa, đi theo vương gia lâu nhất, đương nhiên biết vương gia vô cùng không muốn gặp toàn gia Tăng thị.

Tiểu thư? Lại gọi nhiếp chính vương là đại ca... Tâm tư Hàn Hàn khẽ động, nghĩ dọc đường đi Vu quân sự giới thiệu cho mình tình hình trong vương phủ, cẩn thận quan sát nữ tử trước mắt, thì ra đây chính là muội muội cùng cha khác mẹ của nhiếp chính vương - Mộ Dung Tiên.

"Mạc cô nương?" Lông mày Mộ Dung Tiên nhướn lên, nhìn về phía Vu quân sự, "Chẳng qua chỉ là một nữ đầu bếp đại ca tìm tới, cũng đáng để người kêu một tiếng cô nương? Ta thấy người làm việc càng ngày càng hồ đồ rồi! Kiệu này tùy tiện ai có chút ít tài năng là được dùng trong vương phủ sao, người cũng dám lớn mặt dùng kiệu nâng một nữ tử nhà quê nhập phủ như thế!"

Nghe nói vậy, Hàn Hàn suy nghĩ lúc đi trên đoạn đường này, hình như trừ mình ra, quả thật là không có ai ngồi kiệu, chẳng lẽ trong vương phủ không cho

ngồi kiệu? Có chút nghỉ hoặc nhìn về phía Vu quân sự.

Vu quân sự vẫn đứng mực như cũ nói: "Tại hạ là quân sự vương phủ, tất nhiên hành sự đều phải nghe vương gia phân phó, tiểu thư như có nghỉ vấn gì, có thể trực tiếp đi hỏi vương gia."

Hàn Hàn nhũ mây, lời này nói ra, thật đúng là nửa phần mặt mũi cũng không cho Mộ Dung Tiên, chẳng lẽ Mộ Dung Tiên ở trong vương phủ không được tiếp đãi?

Mộ Dung Tiên ghen hờn, lập tức giận dữ chỉ vào Vu quân sự: "Làm càn! Đây là thái độ người nói chuyện cùng chủ tử hử! Nhìn xem ta trở về nói rõ với ca ca, nói hắt đuôi người ra thế nào!"

Nữ tử mặt thon dài bên cạnh thấy Mộ Dung Tiên thật sự nổi giận, vội vàng mềm giọng khuyên bảo: "Chẳng qua Vu quân sự cũng chỉ dựa vào phân phó làm việc, chắc biểu ca dạn dày như vậy cũng có đạo lý của huynh ấy, tuy là muội muội vì bảo vệ quy củ vương phủ, nhưng cũng không thể tương thật, mọi việc luôn có ngoại lệ không phải sao."

Nghe lời này xong Hàn Hàn mới nhìn nữ tử kia nhiều hơn một lần, gọi nhiếp chính vương là biểu ca, chắc nữ tử này chính là chất nữ Tăng Lăng Nhi nhà mẹ đẻ Tăng thị.

Nghe Vu quân sự nói, Tăng Lăng Nhi này được Tăng phu nhân đối đãi rất tốt, ba năm thỉnh thoảng tiến vào vương phủ ở hai ngày.

Mộ Dung Tiên không cam lòng, còn muốn phát tác hai câu, đã bị Tăng Lăng Nhi kéo kéo y phục, biết nếu thật sự muốn làm to chuyện thì mình cũng không chiếm được chỗ tốt, tuy nói Mộ Dung Ý có danh là đại ca nàng, nhưng kỳ thực nửa phần cũng không xem mẹ con các nàng ở trong mắt, ngay cả phụ thân cũng không thấy đối xử tôn trọng hơn, chỉ là đáng trách tên cầu nô tài này, thấy đại ca không muốn gặp các nàng, cũng dám không để các nàng vào mắt!

Cẩn cẩn rằng, trừng mắt nhìn Mạc Hàn Hàn: "Lớn mật, một dân đen nhỏ nhỏ như người thấy bản cô nương mà cũng dám không xuống kiệu hử!" Nàng không làm gì được Vu quân sự, thế nhưng một thôn nữ nhỏ còn có thể không trị được sao? Thân phận tiện như vậy, còn dám ngồi trên kiệu tiến vào từ cổng vương phủ, lúc trước khi nàng và mẫu thân đến vương phủ, chẳng qua cũng chỉ đi vào từ cửa hông!

Hàn Hàn không nói gì, đây là nghĩ hồng mềm dễ bóp sao? Bất đắc dĩ thả lỏng tay: "Quả là ta cũng muốn xuống, thế nhưng cổ kiệu quá cao, đi xuống như thế lại sợ té, vẫn là xin tiểu thư thứ lỗi, nếu không, ngài cùng Vu quân sự nói một chút, kêu hắt nói hạ nhân hạ kiệu ta xuống trước?" Tốt nhất là nàng làm náo nhiệt thêm, rồi được thả về thôn thì càng tốt!

Vu quân sự nghe thế, liếc mắt nhìn Mộ Dung Tiên một cái: "Vương gia phân phó phải nhanh hộ tống Mạc cô nương đi nghỉ ngơi, hiện tại đã dừng lại rất nhiều canh giờ, có lẽ vương gia sẽ trách tội, tại hạ xin cáo lui trước!" Hành lễ với Mộ Dung Tiên, vung tay lên, dẫn người đi qua.

Mộ Dung Tiên ghen khuất, khuôn mặt lập tức giận đến trắng bệch, hung hăng vò nát chiếc khăn trong tay, khỏe mắt ác độc trừng về phương hướng Hàn Hàn rồi đi mà sắp nứt ra.

"Người được biểu ca chọn trúng, tất nhiên là có chỗ bất phạm, có vài phần tính tình khác cũng đúng, muội muội không cần quá để ý, chúng ta vẫn nên trở về thôi, thời gian muộn rồi, chắc cô chờ đã nóng này." Tăng Lăng Nhi ở một bên ôn nhu nói.

"Chẳng qua là một dân đen ngu giót, có cái gì mà kiêu ngạo, thật sự cho rằng đại ca ta nhìn trúng nàng, thì nàng liền bay lên cảnh biến thành phượng hoàng sao! Hừ, chẳng ngày nào cũng có ngày đại ca ta ăn ngấy mấy món ăn của nàng ta, xem bản cô nương thu thập nàng thế nào!" Mộ Dung Tiên phản hận hừ một tiếng, cùng Tăng Lăng Nhi chuyển hướng đi về phía hậu viện. (:) Không biết tính tình Tăng Lăng Nhi này thế nào nhưng có ai thấy nàng ta nói giống như, chính xác là kích cho Mộ Dung Tiên càng thêm tức giận hơn không, đây là hạng người tởm ghét nhất trong tất cả các truyện)

Kiểu một đường nâng Hàn Hàn đến trước cửa viện có không khí trang nghiêm rồi dừng lại, Hàn Hàn từ kiệu bước xuống, ngẩng đầu nhìn thấy phía trên cao cửa khắc ba chữ lớn mạnh mẽ hữu lực "Lạc Huy Uyên".

Hàn Hàn kinh ngạc, nhìn về phía Vu quân sự: "Đây là chỗ ta ở?" Quy cách (điều kiện chỗ ở) này không khỏi quá cao chứ? Quy mô viện này so với mấy ngôi nhà ngói mình mới xây còn lớn hơn gấp đôi.

"Đây là nơi ở vương gia, vương gia phân phó xuống, Mạc cô nương cùng vào ở trong sân, trong viện có phòng bếp nhỏ, thuận tiện cho vương gia tùy thời truyền thiện (*)." Vu quân sự giải thích.

(*)Truyền: gọi; thiện: thức ăn

Cùng vương gia lãnh khốc vô tình trong truyền thuyết kia ở cùng một chỗ? Hàn Hàn suy nghĩ một chút da đầu liền tê dại, cười khan một tiếng: "Con người của ta đi ngủ hay bị mộng du, lỡ may quấy nhiễu đến vương gia sẽ không tốt, nếu không, ngài nói chuyện cùng vương gia một chút, xin đổi chỗ ở cho ta?"

Mộng du? Vu quân sự sững sốt, không ngờ Mạc cô nương này còn có bệnh tình đó, nếu quả thật buổi tối mộng du quấy nhiễu tới vương gia, như vậy thì không tốt cho lắm! Do dự một chút: "Cô nương chờ một lát, để ta đi xin chỉ thị vương gia." Nói xong xoay người rồi đi.

Ám Tam vừa tiến phủ theo Hàn Hàn, Ám Nhất liền nhận được tin tức chạy tới nhìn, thuận tiện hỏi chuyện đã xảy ra mấy ngày nay ở Lưu thôn.

Lúc này đang ngồi một bên trên cây nói chuyện tào lao với Ám Tam, thỉnh thoảng vừa nghe thấy Hàn Hàn nói mình có thói quen mộng du, thiếu chút nữa từ

trên cây roi xuống, mộng du? Sao hán lại không biết? Quay đầu nhìn về phía Âm Tam: "Mạc cô nương bị mộng du?" Trong Lưu thôn thì Âm Tam ở khoảng cách gần để phụ trách bảo hộ cho Mạc cô nương, đương nhiên rõ ràng.

Âm Tam ngạc nhiên: "Chưa từng có đâu."

Hai người nhìn nhau, trong mắt lóe lên sự hiểu rõ, thay chủ tử nhà mình kêu trời một tiếng, nếu để cho chủ tử biết người ngái ấy ưu tư ngày đêm lại đi trốn ngái, không biết sẽ có thái độ gì, nhưng cũng có thể khẳng định, tuyệt đối sẽ không cao hứng.

Chủ tử mất hứng, tất nhiên bọn họ phải đi theo gánh chịu.

Thấy Vu quân sự thực sự muốn đi bắt bảo, Âm Tam cuống quýt đập đập Âm Nhất: "Nhanh đi ngăn cản, đừng để hán đi nói cho chủ tử!"

Thân hình Âm Nhất khê động, yên lặng không tiếng động bay xuống bên cạnh, nhảy mấy bước, từ một bên đường nhỏ vòng lại ngăn cản Vu quân sự.

"Vu quân sự, vội vã như vậy là muốn đi đâu thế?"

Vu quân sự thấy Âm Nhất, vội vàng cười nói: "Thì ra là Âm Nhất hã, ta đang muốn đi tìm vương gia, vương gia ở thư phòng sao?"

"Ừm, vương gia ở thư phòng có chuyện quan trọng cần làm, Vu quân sự tìm vương gia có chuyện gì sao?" Mặt Âm Nhất cũng không chớp nói. Vương gia ở thư phòng đang chọn đồ để thưởng cho Mạc cô nương, cũng được xem là chuyện quan trọng.

Vu quân sự biết Âm Nhất là thiếp thân hầu hạ bên người vương gia, thấy hán hỏi, cũng không giấu giếm, liền nói qua chuyện Hàn Hàn bị mộng du một lần, "Ta qua đây chính là muốn hỏi vương gia, có muốn đổi gian phòng khác cho Mạc cô nương hay không?"

"Không cần." Âm Nhất khoát tay, "Vương gia chinh chiến sa trường nhiều năm, sao lại bị một nữ tử mộng du dọa chứ? Ngươi cứ làm theo phân phó trước kia của vương gia mà an bài đi."

Vu quân sự suy nghĩ, Âm Nhất nói cũng có đạo lý, vội vàng cáo từ trở về nói cho Hàn Hàn.

"Không được?" Hàn Hàn không nói gì, không được thì không được vậy, dù sao mình là người đã chết qua một lần, còn sợ một người sống sao! Cẩn cẩn rằng, theo Vu quân sự tiến vào Lạc Huy Uyển.

Tuy Lạc Huy Uyển là nơi vương gia ở, nhưng bố trí lại không hoa mỹ, trong viện núi giả đá tảng hình thù kỳ lạ san sát, vài cây cỏ thụ chọc trời cành lá sum suê, trừ những thứ này ra, cũng không có gì khác.

Vừa vào cửa, liền cảm thấy một loại áp bách sắc bén, sắc trời bên ngoài còn hơi sáng, nhưng trong viện bóng cây lắc lư, gần như là u ám.

Khóe miệng Hàn Hàn co giật, mẹ nó, đây thực sự là chỗ của người ở sao, chụp phim mà cũng không sai biệt lắm! Không hiểu được buổi tối mình ở nơi này có thể gặp ác mộng hay không.

"Mạc cô nương thỉnh đi bên này." Vu quân sự dẫn Hàn Hàn trực tiếp dừng ở một gian phòng bên cạnh chính phòng, "Đây là nơi ở cô nương, cô nương tạm thời nghỉ ngơi một đêm ở đây trước, lát nữa sẽ có người đưa bữa tối và nước rửa mặt qua."

Hàn Hàn cười híp mắt gật gật đầu: "Làm phiền Vu đại ca."

**

Thấy bóng dáng Vu quân sự đã không còn, Âm Nhất xoay người trở lại thư phòng.

"Chủ tử"

"Vu quân sự đã sắp xếp xong xuôi?" Mộ Dung Ý cũng không ngẩng đầu lên, nhìn hoa mai điền (*) cầm lên từ bên trong hộp.

(*) Hoa cài đầu hình hoa mai.

Cánh hoa mai điền được dùng huyết ngọc quý giá mài thành một mảnh mỏng, dưới ánh đèn chiếu sáng, ần ần có hồng quang lưu động, trông rất đẹp mắt.

Mộ Dung Ý hài lòng khóe môi nhếch lên, lấy ra từ trong hộp rồi nhẹ nhàng để một bên, khí sắc tiểu nha đầu vẫn không tốt lắm, có huyết ngọc hoa mai điền này, khí sắc có lẽ sẽ dễ coi hơn một chút.

"Sắp xếp xong xuôi." Âm Nhất cúi đầu, nhìn bàn tay chủ tử đã quen cầm lợi kiếm, lãnh lệ vô tình, bộ dáng chém giết huyết vũ (mưa máu), hiện tại đột nhiên về mặt trầm tĩnh như thế, hình như còn có chút dịu dàng dùng tay cầm bảo kiếm chọn trang sức cho nữ tử dùng, cảm giác kia. . . Chỉ có thể dùng một câu nói hình dung —— cảnh tuy đẹp nhưng hán không dám nhìn mà!

"Ừ" nhàn nhạt ừ một tiếng, Mộ Dung Ý cầm lên một đôi vòng ăm ngọc quan sát, vòng tay chạm vào rất ôn nhuận, óng ánh trong suốt, không một tia tạp chất.

Nghe nói ăm ngọc có thể dưỡng thân, thân thể tiểu nha đầu kia quả thật là phải nên điều dưỡng một chút, lưu lại.

Lấy vòng tay ra, để sang bên cạnh.

Ngước mắt nhìn Âm Nhất vẫn đứng ở một bên: "Còn có việc?"

Nghĩ nghĩ, Âm Nhất vẫn nên nói ra chuyện Mộ Dung Tiên ngăn Mạc Hàn Hàn ở trên đường.

"Đưa Âm Ngũ Âm Lục qua làm nha hoàn cho Hàn Hàn, nói cho các nàng biết, nếu dám bắt kính với Hàn Hàn, thì lập tức bị trừng phạt!" Con người Mộ Dung Ý hẹp dài lướt qua một tia lãnh lệ, giọng nói lãnh mị chậm rãi vang lên.

Cổ Âm Nhất co rụt lại: "Vâng" Âm Ngũ Âm Lục này là hai tỷ muội song bào thai, cũng là người không dễ chọc, trong mấy người ám vệ bọn họ, không ít bị hai người bọn họ chinh qua, lúc này lại đưa các nàng cho Mạc cô nương. . . Chắc chắn, không biết là bị con quỷ xui xẻo nào gieo tai họa cho hai nàng ta.

Chờ Mộ Dung Ý chọn xong trang sức, bên ngoài trời cũng đã tối đen.

Trong lúc đó Vu quân sự qua đây bẩm báo một lần, Mộ Dung Ý biết Hàn Hàn được an bài ở trong gian phòng sát vách mình, nghĩ đến việc lát nữa là có thể nhìn thấy tiểu nha đầu kia, con người hẹp dài nặng nề, đứng dậy trở lại viện.

Trong viện, đèn trong gian phòng Hàn Hàn đã tắt, bên trong phòng truyền đến tiếng hít thở đều đều quen thuộc.

Nắm chặt tay, Mộ Dung Ý chậm rãi đẩy cửa phòng Hàn Hàn đang ngủ ra đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 69.1: Phản Ứng Khấp Nại

Trong phòng im ắng, Hàn Hàn ngồi trên xe ngựa hồi lâu, tuy trên xe ngựa có đệm lót rất dày bằng gấm, nhưng vẫn có thể cảm thấy xóc nảy như cũ, hai canh giờ cứ xóc nảy liên tục, đã sớm cực kì mệt mỏi.

Sau khi hạ nhân mang thức ăn qua, ăn đơn giản một chút, rửa mặt xong thì tranh thủ thời gian ôm chặt tiểu hồ ly lên giường đi ngủ. Áo ngủ bằng gấm, tất cả đồ trên giường đều là mới, chăn được làm từ loại gấm tốt nhất sờ vào vừa mềm mại lại thoải mái, Hàn Hàn thỏa mãn lăn một cái ở trên giường, ôm tiểu hồ ly ngủ thật say.

Vì vậy, khi Mộ Dung Ý tiến vào nàng không có một tí cảm giác nào.

Tiểu hồ ly ru rú trong lòng Hàn Hàn, nghe được động tĩnh lỗ tai động động, không có cảm giác nguy hiểm, nghiêng đầu, tiếp tục ngủ. Tuy biết đối phương không tỉnh lại Mộ Dung Ý vẫn không nhìn được không chế hô hấp, cố gắng bước chân thật khẽ đi tới.

Không cần đốt đèn, hắn vẫn có thể nhìn thấy một đống nho nhỏ trên giường kia.

Trước kia khi độc của hắn phát tán biến thành tiểu hài tử không cảm thấy, hiện tại xem ra, tiểu nha đầu này vẫn còn nhỏ một ít so với trong trí nhớ của hắn. Nhưng chính là thân thể nhỏ xinh như vậy, khiến hắn lần đầu tiên trong đời cảm nhận được ấm áp thuần khiết, vì bảo vệ phần ấm áp này, hắn có thể dùng cả thiên hạ để đổi.

Điều chỉnh hô hấp, cố gắng để mình bình tĩnh một chút, cởi áo khoác ra thuận tay đặt trên ghế bên cạnh, từ từ đi qua, dung nhan của tiểu nha đầu trước mắt càng hiện ra rõ ràng, khóe môi từ từ lộ ra cười, nhưng rất nhanh, ý cười ngưng lại, ánh mắt lãnh mị rơi vào đồng lông lá xù xì chôn ở trong ngực Hàn Hàn.

Mày kiếm anh tuấn hơi hơi nhú lên: Đó là cái gì? Nửa tháng không gặp, khi nào thì tiểu nha đầu này có thói quen ôm đồ đi ngủ rồi hả? Ngón tay thon dài nắm lấy tiểu hồ ly dần dần kéo ra bên ngoài, lộ ra một tiểu hồ ly.

"Chi chi", Người là ai, buông ra! Tiểu hồ ly quơ móng vuốt kêu lên. Con người hẹp dài của Mộ Dung Ý neho lại, ánh mắt cảnh cáo liếc qua, tiểu hồ ly lập tức ngậm miệng, con người đen lấy co rụt lại: Khí tức nam nhân này quá khủng bố!

Cảm giác được thứ mềm mại trong lòng muốn chạy đi, Hàn Hàn mơ màng đưa tay bắt lấy cái đuôi của tiểu hồ ly, động miệng nói:

"Tiểu Phong Phong, người muốn đi đâu?"

"Tiểu Phong phong?" Con người hẹp dài lãnh mị của Mộ Dung Ý lập tức bộc phát ra lạnh lẽo cực hạn bắn về phía tiểu hồ ly trong tay, một tay xách tiểu hồ ly lên đưa đến trước mắt, d.d.10q0d "Nàng gọi người là Tiểu Phong phong?" Mày kiếm anh tuấn càng chau lại, vài ngày không thấy, là gan con nhóc này càng lớn, lại dám đặt tên hắn trên người một con súc sinh!

"Chi chi" Tiểu hồ ly vội vàng lác đầu, thân là linh hồ, cảm giác với khí tức của toàn bộ sinh vật đều cực kỳ nhanh nhạy, nhất là trước mắt nam nhân khủng bố này, khí tức băng lãnh thị huyết toàn thân khiến nó cảm thấy nếu nó dám gạt đầu thì chính là không muốn nã đại của mình nữa rồi.

Nghe thấy tiếng kêu của tiểu hồ ly, Hàn Hàn từ từ tỉnh lại: "Tiểu Phong Phong?" Mộ Dung Ý nhanh tay điểm huyết ngù của nàng, đầu Hàn Hàn trầm xuống, tiếp tục ngủ.

Làm xong những thứ này, Mộ Dung Ý nhìn tiểu hồ ly trong tay một cái, khí tức lãnh mị lại tràn đầy, vung tay lên, mở cửa sổ ra, tiểu hồ ly bị văng ra theo quỹ đạo đường pa-ra-bôn, nếu sức sinh này không phải là do tiểu nha đầu mang đến, hẳn tuyệt đối sẽ lột da nó làm cổ áo.

Đôi chân thon dài chân nhẹ nhàng xoắn bước đến giường, thân thể thuần thể nằm xuống, một tay ôm chầm eo mảnh khảnh của Hàn Hàn ôm vào trong lòng. Thân thể mảnh khảnh quá mức ru rú trong lòng hắn, cảm giác giống như ôm một đại hải tử vậy, lông mi Mộ Dung Ý vận vận, thân thể gầy gò như vậy, phải bồi bổ thật tốt mới được, ừm, ngày mai để Mộc Phong xem xét cho nàng kĩ càng.

Hương thơm ấm áp quen thuộc kéo tới, mí mắt Mộ Dung Ý nhắm lại, rất nhanh đã ngủ. Từ sau khi trở về vương phủ, đây là lần đầu tiên có thể ngủ say và thỏa mãn như vậy.

Đối lập với nơi yên tĩnh ấm áp này, ở kinh thành khó ngủ cả đêm.

Bên trong phủ Thái Phó.

"Người nói cái gì? Vương gia mà lại đón đầu bếp nữ vào phủ?" Trần Y Nhân buồn bực vung tay lên, một bộ đồ sứ quý báu rơi trên đất, vỡ thành một mảnh.

Đầu tiểu nha hoàn phía dưới căng thẳng: "Vâng, nghe nói sau khi Vương gia ở tửu lâu Như Ý ném qua một lần, rất tán thưởng những đồ ăn mới này, có ý đến trấn Trầm Thước mời nữ đầu bếp kia làm đầu bếp nữ riêng trong phủ."

"Nói hươu nói vượn, làm sao Vương gia có thể vì ham mê ăn uống lại ngênh đón một đầu bếp vào phủ! Người cũng dám nói dối người khác, khua môi múa mép, quả thực vô liêm sỉ! Người tới, kéo nàng xuống và miệng cho ta!" Trần Y Nhân trừng mắt hạnh giận dữ nói.

"Tiểu thư, nô tỳ không có, lời nô tỳ nói đều là sự thật!" Tiểu nha hoàn sợ tới mức lạnh run, vội vàng dập đầu,

"Bọn sai vật phía dưới đều truyền đi như vậy, nói đầu bếp nữ này ngồi kiệu đi vào từ cửa chính."

"Vẫn còn không kéo xuống." Bội Nhi nhíu mày, ánh mắt nhìn sang nhóm người, không thấy tiểu thư đang rất tức giận sao! Lập tức có hai bà tử đi lên kéo tiểu nha hoàn này xuống.

"Ngồi kiệu đi vào cửa chính?" Giọng nói Trần Y Nhân bỗng nhiên cất cao, trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn,

"Người nói rõ ràng cho bản tiểu thư, chuyện tới cùng là như thế nào? Nếu dám có một câu nói dối, ta đập nát miệng của người, bán đến kĩ viện hạ đẳng nhất!" Nghe thấy Trần Y Nhân vẫn còn hỏi tiếp, hai bà tử lập tức dừng chân lại, kéo tiểu nha hoàn trở về. Lúc này tiểu nha hoàn hình như đã bị dọa đến u mê, nàng chỉ là mua tin tức từ gã sai vặt bên trong phủ, nhớ đến tiểu thư luôn luôn nhớ đến Nhiếp Chính vương gia, hôm nay nghe được tin tức này cho tiểu thư biết, nói không chừng tiểu thư có thể nhìn nàng một lần, nâng lên cấp bậc của mình.

Nhưng ai lại nghĩ tới, cấp bậc không được nâng lên mà mạng nhỏ cũng mất luôn, vừa sợ vừa hối hận, vội vàng nói hết tới tin tức mình nghe được ra.

"Ta không tin, không có khả năng! Cửa chính của vương phủ ngay cả hoàng thượng cũng phải dừng lại hạ kiệu đi vào, một tiểu thôn cô như nàng ta, dựa vào cái gì mà ngồi kiệu đi vào! Đi cửa bên thì đã cất nhắc nàng! Dám lừa gạt bản tiểu thư, kéo tiện tì xuống đánh chết cho ta!" Một cốc trà rơi xuống, Trần Y Nhân đứng lên hùng hăng đập vào ngực tiểu nha hoàn một cước. Thân thể tiểu nha hoàn lao đảo một cái, bị hai bà tử bắt được cánh tay, che miệng kéo xuống.

"Ta không tin, nhất định là tiện tì kia bịa ra ta, làm sao Vương gia có thể ngênh đón một tiểu thôn cô vào phủ, không được, ngày mai ta muốn đích thân đi xem!" Đi lại hai vòng, Trần Y Nhân nắm chặt khăn kinh sợ không thôi.

"Có cái gì không thể tin, hiện tại chỉ sợ toàn bộ kinh thành biết rõ, nữ đầu bếp kia là do quân sự ở Nhiếp Chính vương phủ tự mình đón về, chắc chắn, . . . Cũng chỉ một mình người tự lừa mình dối người ở trong này thôi!" Một giọng nam thanh thúy truyền đến từ bên ngoài, Trần Y Nhân càng tức giận, hung tợn trừng nam tử đang đi tới: "Người nào cho người vào, người đi ra ngoài cho ta!"

"Chắc chắn, tỷ tưởng ta thích vào đây lắm sao? Ta chỉ là nghĩ mặc dù người không được tốt, nhưng dù gì cũng là Nhị tỷ của ta, làm đệ đệ như ta, nghe được tin tức này tất nhiên muốn báo cho người biết, không nghĩ tới có người nói trước, xem ra người rất quan tâm đến Nhiếp Chính Vương nha." Ánh mắt Trần Tử Ngọc nhìn qua mảnh sứ vỡ trong phòng, không che dấu vui sướng khi người gặp họa trong mắt một chút nào.

"Phi, chỉ tự dán vàng lên mặt mình, ta mới không có người đệ đệ như người, người cũng chỉ là. . ." Trần Y Nhân lửa giận càng tăng vọt, trừng mắt hạnh nhìn Trần Tử Ngọc, hận không thể nhào đi lên cắn hắn một ngụm, nói được một nửa, đã bị một giọng nữ cắt ngang:

"Hắn cũng chỉ là cái gì?" Mặt Trần Y Nhân biến đổi, thấy ngoài cửa có một nữ tử trung niên đoan trang phú quý tầm bốn mươi tuổi đang đi tới.

"Nương, sao người lại đến đây?" Trần Y Nhân tuy ương ngạnh, nhưng đối với mẫu thân của mình lại cực kỳ e sợ, sắc mặt thay đổi mấy lần, đi lên muốn

đờ nữ tử này. Trung niên nữ tử, cũng là mẫu thân của Trần Y Nhân Tôn phu nhân cũng không cự tuyệt, khoát lên cánh tay lên trên tay Trần Y Nhân, một tay chỉ qua:

"Người nha, một chút đáng về làm tỷ tỷ cũng không có, có tỷ tỷ nói đệ đệ như vậy sao?"

"Nhị tỷ ngay cả một điểm cũng không tốt như đại tỷ, nào có ai làm tỷ tỷ như vậy, cả ngày chỉ biết đánh chửi, ta là đệ đệ của nàng, cũng không phải nô tài của nàng." Trần Tử Ngọc lộ ra nét mặt vui sướng khi người gặp họa, bất mãn cáo trạng.

Tôn phu nhân trừng mắt nhìn hắn: "Y Nhân không có đáng về làm tỷ tỷ, chẳng lẽ người có đáng về làm đệ đệ sao? Đừng cho là ta không biết những cái cong cong queo queo này của người. Buổi tối không ngủ được, người chạy đến nơi này làm cái gì?"

"Ta đâu có cong cong queo queo!" Trần Tử Ngọc càng bất mãn, "Ta chỉ có lòng tốt nhắc nhở nàng Vương gia đón một đầu bếp nữ vào phủ, ai ngờ nàng không thấy được lòng tốt của ta!"

"Giả bộ tốt bụng, cái gì mà tốt bụng nhắc nhở, rõ ràng người vui sướng khi người gặp họa thì có." Trần Y Nhân tức giận đỏ bừng mặt.

"Mặc kệ là tốt bụng nhắc nhở, hay vui sướng khi người gặp họa, sự tình của nữ nhân, một nam tử như người tham gia làm cái gì, còn không nhanh đi về ngủ!" Tôn phu nhân khiển trách một tiếng, không vui nhìn Trần Tử Ngọc.

"Ngủ thì ngủ, tỉnh ngủ thì sẽ đi tìm Tiểu Đào Hồng của ta, hừ, vừa ôn nhu vừa dễ chịu, về sau để bảo ta tham gia những chuyện như thế này ta cũng không thêm tham gia!" Đầu Trần Tử Ngọc quay ngoắt đi ra ngoài.

"Phi, không có tiền đồ!" Trần Y Nhân lộ ra vẻ mặt xem thường.

"Hắn không có tiền đồ thì người có tiền đồ hả?" Tôn phu nhân trừng mắt nhìn nàng.

"Nương, người khác thật sự là đồn quá thôi, một cái đầu bếp nữ như nàng, dựa vào cái gì mà đi từ cửa chính vào." Trần Y Nhân ôm cánh tay Tôn phu nhân cánh tay, trong lòng cực kì ủy khuất.

"Người cũng biết nàng là đầu bếp nữ?" Tôn phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép điểm điểm cái trán của nàng, "Mặc kệ nàng từ đi vào từ nơi nào, cũng chỉ là hạ nhân, hiện tại Vương gia ăn đồ ăn do làm nàng, đánh giá cao liếc nhìn nàng một cái, chờ ngày nào đó ăn ngấy, còn nhớ được nàng là ai sao? Về sau người gả vào vương phủ thì phải làm chủ tử đoan trang, nàng dù có mặt mũi nhưng có thể bước qua người không? Hơn nữa, Vương gia quyền cao chức trọng, ngày sau nữ nhân trong nhà nhất định không thể thiếu, chỉ vì một cái đầu bếp nữ mà người cứ không trầm ổn như vậy, thì làm sao đối phó với những nữ nhân của hắn? Lời của ta người phải cẩn thận lắng lại, hai ngày này không cho phép ra phủ, suy nghĩ cẩn thận lại đi." Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Trần Y Nhân, đứng dậy đi luôn.

Vừa rồi Trần Y Nhân cũng là bị ghen tị làm văng đầu, hiện tại được chính mẫu thân của mình chỉ ra cũng lập tức hiểu được, nhất thời đắc ý, mặc kệ nói như thế nào thì nàng mới là chủ tử, cô ta chỉ là nô tài, chủ tử trừng trị nô tài là chuyện thường tình, cũng không tin Vương gia vì một nô tài còn có thể vút đi mặt mũi vị hôn thê của chính hắn! Trong ngực thư phòng Hoàng đế

Thần quốc Hoàng Bộ Thần Minh toàn thân mặc long bào ngồi ở sau long án, phía trước long án có một người bịt mặt mặc đồ đen đang quỳ.

"Người nói Mộ Dung Ý đón một nữ nhân vào phủ? Ngồi kiệu tiến vào từ cửa chính?" Ánh mắt Hoàng Bộ Thần Minh sâu xa nhìn hắc y nhân trước mặt hỏi.

"Vâng, thuộc hạ nhận được tin tức, quân sự bên trong nhiếp chính vương phủ ba ngày trước đã tự mình đi trấn Trầm Thước đón về, khác thứ nhất giờ Tuất hôm nay đã vào vương phủ. Nữ tử tên là Mạc Hân Hân, năm nay mười bốn tuổi, nguyên nhân là do nhiếp chính vương sau khi món ăn nâng nghiên cực chế tạo, cực kì tán thưởng, vì vậy sai người đón nàng vào phủ làm đầu bếp nữ riêng." Hắc y nhân bẩm báo chính xác tin tức điều tra được.

Đầu bếp nữ riêng?

Ánh mắt Hoàng Bộ Thần Minh nheo lại, Mộ Dung Ý tuy không ham mê ăn uống, nhưng bất cứ chuyện gì đều muốn tốt nhất, nếu nói vì nhìn trúng tay nghề của người kia mà đón nàng vào phủ, cũng như không có gì, nhưng là từ đại môn đi vào. . .

Nhớ lại chính mình tiến vào nhiếp chính vương phủ vẫn phải hạ kiệu, gương mặt tuần tú của Hoàng Bộ Thần Minh lập tức trầm xuống, đây chính là nói đường đường là hoàng đế Thần quốc còn không bằng một đầu bếp nữ hắn nhìn trúng sao?

Quả thực buồn cười! Tức giận càng thêm tức giận, nhưng vì vậy mà chất vấn nhiếp chính vương, hắn còn không dám đương được.

Vẫy vẫy tay: "Điều tra tư liệu về đầu bếp nữ kia tường tận một lần."

"Vâng." Hắc y nhân đáp lại một tiếng, thân hình khẽ nhúc nhích, biến mất ở trong đại điện. Khi hắc y nhân đi rồi, rốt cục Hoàng Bộ Thần Minh không nhìn được gạt long án giấy bút rơi trên đất, Olequydon0 trong đôi mắt xẹt qua tia cực kì căm hận, Mộ Dung Ý, sớm muộn gì cũng có một ngày, trầm khiến người bầm thây vạn đoạn!

Gia tộc Lâm thị.

Lâm Vũ Dương nhìn sổ sách trong tay, khuôn mặt tinh xảo ôn hòa xẹt qua một tia mệt mỏi. Sau khi từ trấn Trầm Thước, hắn liền xử lý... cục diện rồi

rầm rầm. Vì đối phương cố ý hạ giá, khiến khách hàng của cửa tiệm Lâm gia rời đi hăng loạt, đó là chưa nói cũng đã ép giá tiền cực thấp xuống nhưng vẫn không duy trì được vốn. Hẳn biết cửa hàng của đối phương có chỗ dựa vững chắc là nhiếp chính vương quyền thế che trời, nhưng bởi vì biết, nên mới không dám đánh trả, cũng không dám có động tác gì lớn, chỉ có thể cố gắng nghĩ biện pháp giảm bớt tổn thất, vì buộc lòng phải làm vậy, hẳn vẫn không muốn trở mặt với nhiếp chính vương, tự tạo cho chính mình một địch nhân cường đại như vậy.

Xoa xoa đầu, hẳn thật sự không nghĩ ra mình đã đắc tội gì với nhiếp chính vương, khiến đối phương không tiếc tự tổn thất nhằm vào hẳn như vậy. Đúng vậy, nhằm vào hẳn. Hẳn không ngờ, ngược lại còn thông minh hơn người khác một chút.

Từ nhóm tơ lụa đầu tiên gặp phải chuyện không may, hẳn đã biết đối phương nhằm vào hẳn. Bởi vì, những loại tơ lụa hạ giá kia đều được bán vào trong cung, cả kinh thành trừ cửa hiệu lâu đời Lâm thị tơ lụa trang của bọn họ ra và hạ tơ lụa trang của thủ hạ nhiếp chính vương có loại vải dệt này thì những cửa hàng nhỏ khác đều không có.

"Công tử, công tử. . ." Minh Kim thở phò chạy vào từ bên ngoài.

"Chuyện gì mà hô to gọi nhỏ như vậy?" Nét mặt ôn hòa của Lâm Vũ Dương xẹt qua tia không vui.

"Ách" Minh Kim rụt cổ lại, giọng nói chột nhỏ lại,

"Công tử, cái người Mặc Hàn Hàn kia vào kinh rồi."

"Vào kinh?" Khuôn mặt Lâm Vũ Dương nhăn lại,

"Nàng vào kinh làm cái gì?" Chẳng lẽ ở kinh thành có người nhanh hơn hẳn một bước hợp tác với Mặc Hàn Hàn rồi?

"Không phải nàng muốn vào kinh, là nhiếp chính vương phái người đón nàng vào kinh nhập phủ."

"Nhiếp chính vương đón nàng nhập phủ làm cái gì?" Lâm Vũ Dương sừng sốt nhìn Minh Kim.

"Nghe nói là làm đầu bếp nữ riêng." Minh Kim thuật lại tin mình nghe được một lần.

Ngẫm hồi Như Ý từ lâu về chuyện của Hàn Hàn cũng không có che giấu, cho nên lúc ăn cơm ở từ lâu hồi nên muốn biết tin tức cũng không khó. Nghe Minh Kim nói xong, trong lòng Lâm Vũ Dương khẽ động, hẳn biết một người trong nhóm người Thượng Vị Giả, mỗi người đều có dục vọng chiếm hữu rất cao, không cho phép thứ gì mình nhìn trúng bị người khác tranh chấp, còn có lắm kẻ dù nhìn chán khắp nơi rồi, dù bị đập bẻ cũng không cho người khác.

Chẳng lẽ nhiếp chính vương cũng là người như vậy? Giống như khi đó tại trấn Trầm Thước trấn, khi hẳn tính kế Mặc Hàn Hàn thì ngày hôm sau tơ lụa trang đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ, những thứ tai bay vạ gió này có quan hệ với Mặc Hàn Hàn? Vặn vặn lông mày, đúng là nhiếp chính vương có quan hệ với Mặc Hàn Hàn nhưng không nhất thiết vì thế mà đối phó với hẳn chứ? Mặc dù hẳn thông minh, cũng nghĩ không thông vấn đề trong đó, khuôn mặt ôn hòa trầm trầm, xem ra, hẳn không nên tiếp xúc nhiều với Mặc Hàn Hàn rồi.

Bên trong Tiểu phủ Gương mặt tròn tròn của Tiểu Nguyên Bồi khổ sở nhìn một đồng đồ ăn tinh xảo trên bàn, không có chút khẩu vị nào.

"Bồi Bồi à, ngươi ăn nhiều một chút, không ăn cơm như thế thì làm sao được, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi kia đều gầy đi rồi." Tiểu lão phu nhân lấy thìa gấp thức ăn để vào trong bát Tiểu Nguyên Bồi.

"Không cần gọi ta là Bồi Bồi, nghe qua giống phi phi vậy*." Tiểu Nguyên Bồi nhăn mặt nhăn mũi, bất mãn kháng nghị, "Bà nội, nội phải ghét bỏ ta bao nhiêu, mới có thể đặt tên ta như này."

(*) 'Bồi bồi' [péi péi] gần giống với 'phi phi' [pēi pēi]

"Nói vậy, ngươi là cháu trai bảo bối của ta, làm sao bà nội có thể ghét bỏ ngươi, đừng để cho bà nội nhiều lời ăn khẩu trương đi!" Tiểu lão phu nhân cười mắng một câu, muốn theo dõi hẳn ăn hết mới bỏ qua.

Nhìn cả trong bát, Tiểu Nguyên Bồi nhú mi, nhớ tới món cà Hàn Hàn làm, gấp lấy bỏ vào trong miệng, vẻ mặt đau khổ nuốt xuống.

"Như thế nào, hương vị của cà này vẫn được chứ, đây là bà nội sai người nhờ đầu bếp trong từ lâu Như Ý làm đó." Tiểu lão phu nhân cẩn thận nhìn Tiểu Nguyên Bồi hỏi.

"Không thể ăn, không làm ngon như Hàn Hàn." Tiểu Nguyên Bồi lắc đầu, trong mắt ghét bỏ.

"Đại đầu bếp trong kinh thành nấu ăn còn không bằng một thôn cô làm?" Tiểu lão phu nhân không tin,

"Ngươi bị đánh mưu ma chước quỷ rồi, bà nội nói cho ngươi biết lần này ngươi ngoan ngoãn ngây ngốc ở nhà cho ta, ngoại trừ kinh thành, thì không thể đi nơi khác!" Lần trước nghe nói có người hại cháu trai bảo bối của nàng, nàng sợ gần chết, nửa đêm kéo Tiểu lão gia sai người kéo cháu trai bảo bối trở về, cũng không dám buông thả.

"Thật sự không làm ngon như Hàn Hàn, bà nội ta không lừa ngươi." Vẻ mặt Tiểu Nguyên Bồi đau khổ, cũng biết trước đây mình đã khoa trương quá nhiều, làm hại bà nội cũng không tin.

"Hay bà nội bảo người mang thôn cô kia vào phủ nấu cơm cho người!"

"Không được, nàng không phải nô tài của người khác, một cô nương làm sao có thể tùy tiện tiến vào trong phủ của người khác, tin tức này truyền đi thì về sao làm sao nàng tiếp xúc với mọi người được." Tiểu Nguyên Bồi lập tức cự tuyệt.

"Trước kia sao không thấy người chăm sóc người khác như vậy, hừ, lừa gạt bà nội, bà nội không tin!"

"Những đầu bếp trước kia đều là nam, Hàn Hàn là nữ, đương nhiên khác nhau!"

"Bà nội mặc kệ, hoặc bà nội cho người đón tới đây, hoặc người ngoan ngoãn ngây ngốc ở kinh thành nơi nào cũng không cho đi, tuyệt thực cũng vô dụng thôi!" Tiểu lão phu nhân hạ xuống lời nói ngoan độc, được nha hoàn đỡ run rẩy đi tới.

Tiểu Nguyên Bồi buồn bực đẩy bát cơm ra: "Bà nội, ta thật sự không lừa người!"

"Công tử, công tử" Đông Thanh nhanh như chớp từ bên ngoài chạy vào.

"Làm sao vậy?" Tiểu Nguyên Bồi liếc nhìn hắn một cái, rầu rĩ không vui.

"Nô tài vừa rồi ở trên đường nhìn thấy Mạc cô nương vào kinh rồi."

"Thật sự? Ở đâu? Mau mang ta đi?" Ánh mắt tròn tròn của Tiểu Nguyên Bồi lập tức sáng rọi kinh ngoài, đứng lên mặc ngoại bào vào.

"Ai ai, công tử, người đi đâu, nàng hiện tại đang ở vương phủ đó!" Đông Thanh vội vàng đuổi theo sau kêu.

"Vương phủ?" Tiểu Nguyên Bồi lập tức dừng chân, quay đầu nhìn Đông Thanh,

"Nàng đi vương phủ nào, đi vương phủ làm cái gì?"

"Nhiếp chính vương phủ" Đông Thanh thở một hơi, may mà hắn đủ tỉnh táo, thấy công tử dừng lại, cũng nhanh chân dừng lại, nếu không đụng vào công tử thì thảm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 69.2

"Nhiếp Chính vương phủ?" Tiểu Nguyên Bồi tròn mắt lập tức trừng lớn, vương phủ khác dựa vào thế lực của gia tộc phía sau, hắn còn có thể tìm lý do đi dạo, nhưng nhiếp chính vương phủ. . . . Hắn thà rằng Hàn Hàn ở hoàng cung, thì đi vào còn dễ dàng một chút.

"Người không nghe nhầm chứ, thật sự là nhiếp chính vương phủ?" Lại một câu xác nhận.

"Chính mắt nô tài thấy nàng được quân sự đón đi, dùng kiệu từ đại môn đi vào vương phủ." Đông Thanh lau mồ hôi, tùy tiện đứng trên đường cái cũng có thể nghe đầy đủ đầu đuôi sự việc.

Nghe xong, khuôn mặt Tiểu Nguyên Bồi lập tức khổ sở: "Vậy không phải là ta sẽ không thấy nàng rồi hả ? Hai tháng cơm nàng thiếu ta thì làm sao bây giờ?"

Đông Thanh: ". . ."

**

Vừa tỉnh ngủ, Hàn Hàn chỉ cảm thấy tay chân đều khó chịu, giống như bị người ta dùng dây thừng trói cả đêm, nhán mảy, chẳng lẽ nàng đã quen ngủ giường cứng trong nhà, nên khi ngủ ở giường mềm mại thoải mái này thì thân thể không quen?

Ngồi ở trên giường cho đầu óc dần tỉnh lại, lúc này nàng mới cẩn thận đánh giá gian phòng trước mắt.

Ngày hôm qua đến thì trời đã tối, nàng lại vừa mệt vừa đói, cơm nước xong liền ngủ luôn, hoàn toàn không nhìn qua, hôm nay vừa thấy mới phát hiện, trong phòng lại trang trí cực kì thoải mái lịch sự tao nhã, trên bàn trang điểm bằng gỗ đàn hương có một gương đồng hình thoi được mài bằng phẳng, mặt trên treo một cái vỏ trai đen thật to ở trên đỉnh

Gương trang điểm vỏ trai đen? Đó loại trang sức gì? Hàn Hàn nghi hoặc bò xuống từ trên giường, đi qua gỗ gỗ vào vỏ trai, chợt, vỏ trai từ từ vỡ ra một khe hở, một tia sáng lộ ra theo khe hở, tất cả vỏ trai từ từ lộ ra, chính giữa bên trong có một viên dạ minh châu bằng trứng cút, dạ minh châu phát sáng

phản chiếu trên gương, ngay lập tức gian phòng sáng sủa lên rất nhiều.

Hàn Hàn kinh ngạc há to mồm, phát hiện mới này, hai bên đầu giường cũng có một cái vỏ trai đen như vậy, nếu không sai thì bên trong cũng hẳn là dạ minh châu như vậy rồi.

Nuốt ngụm nước bọt, quả nhiên là 'kim môn ngọc hộ thần tiên phủ'*, nàng chỉ là một hạ nhân, gian phòng lại trang trí lộng lẫy quý giá như vậy, không biết trong phòng của những chủ tử nhà quý tộc này sẽ xa hoa như thế nào đây.

(*) Ý nói giàu có như phủ thần tiên.

Nhưng Hàn Hàn vẫn tin chắc chắn, đãi ngộ và trả giá có quan hệ trực tiếp, cho đãi ngộ tốt như này thì yêu cầu của nhiếp chính vương khẳng định cực cao, chẳng may chính mình không đạt yêu cầu. . . suy nghĩ như vậy nhất thời cảm thấy mong có phần đau đớn, cổ nhân động một tí là đánh bằng roi, nàng cũng sẽ bị hất đánh như vậy phải không?

Đang suy nghĩ miên man,

Bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng quấy nhiễu ngoài cửa sổ, "Chi chi" Mau cho ta vào.

Hàn Hàn cả kinh, khép vỏ trai lại, xem xét xung quanh, lúc này mới phát hiện không thấy tiểu hồ ly nữa.

Vội vàng đi qua mở cửa sổ, chỉ thấy tiểu hồ ly toàn thân tro bụi đang cúi gằm đầu nằm úp sấp dưới cửa sổ.

Thấy cửa vừa mở ra, tiểu hồ ly lập tức tỉnh táo, nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy vào trong lòng Hàn Hàn.

Hàn Hàn đưa tay tiếp được, sau khi nhìn thấy toàn thân đối phương là tro bụi, lập tức ghét bỏ nắm lấy gáy nó xách lên: "Tiểu Phong phong, cả buổi tối ngươi không ngủ, mà chạy đi đâu? Lại lăn đến cả thân toàn bụi, bẩn chết!"

"Chi chi" Ta mới không chạy loạn, là hôm qua có một người xấu tiến vào ném ta ra ngoài!

"Nửa đêm chạy loạn còn lý sự, cẩn thận ngày nào đó bị người ta bắt đi lột da cáo của ngươi làm áo lông, xem ngươi có chạy được không!" Kinh thường liếc tiểu hồ ly một cái, đặt nó trên đất, xoay người định sắp xếp lại giường, lại nghe cửa truyền đến một hồi tiếng đập cửa.

"Cô nương, người đã thức chưa?" Là một giọng nữ.

Hàn Hàn sững sốt, nhớ lại bây giờ nên kêu mình đi làm cơm, vội vàng đi mở cửa: "Đã dậy."

Thấy Hàn Hàn mở cửa ra, Âm Ngũ, Âm Lục đang đứng trước cửa bùng chậu đồng mang theo nước ấm bình cười nói: "Thì ra cô nương đã sớm thức dậy, nô tỳ là do Vương gia phái tới hầu hạ cô nương, về sau nếu như cô nương có chuyện gì, chỉ cần phân phó tỳ muội chúng ta là được rồi."

"Hả?" Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, nhìn người cao hơn mình một đầu trước mắt, tỳ muội sinh đôi mới mười năm mười sáu tuổi đang cười đẹp ngọt ngào, hơi choáng váng, nàng chỉ là một đầu bếp nữ, mà còn có hai nha hoàn hầu hạ, đãi ngộ này có quá cao hay không?

Hàn Hàn không nói lời nào, Âm Ngũ, Âm Lục cũng không thúc giục, bày ra hai khuôn mặt y hệt nhau cười đặc biệt ngọt ngào,

"Các người là người vương gia phái qua để hầu hạ ta?" Hàn Hàn chưa cực kì khẳng định hỏi lần nữa.

"Vâng, về sau tỳ muội nô tỳ sẽ theo hầu ở bên cạnh cô nương, cô nương có cái gì không hiểu hoặc không rõ, cứ việc hỏi nô tỳ là được." Âm Ngũ cười hi hi trả lời.

"Vậy tên hai người là gì?"

Lúc này Âm Ngũ Âm Lục ngẩn ra, tỳ muội các nàng từ nhỏ đã là cô nhi, lớn lên trong đồng khổ cái, mười năm trước được thủ lĩnh nhặt về đưa đến trại huấn luyện ám vệ tiếp thu các loại huấn luyện khắc nghiệt, nhưng chỉ có đánh số, không có tên, về sau qua đợt huấn luyện, đi nhận nhiệm vụ, vì năng lực xuất chúng mới được ban thưởng xưng hô Âm Ngũ, Âm Lục, nghiêm khắc mà nói, tên này chỉ là tượng trưng cho thực lực, không tính là tên chân chính.

Giật mình cũng chỉ trong nháy mắt, hai người rất nhanh đã phản ứng kịp, cùng lúc hành lễ với Hàn Hàn: "Thỉnh cô nương ban thưởng tên."

Ban thưởng tên? Hàn Hàn hơi nhúc nhích, biết sau khi chủ tử cổ đại mua nô tài về thì chuyện đầu tiên là ban thưởng tên cho nô tài, để biểu thị công khai quyền sở hữu của chính mình.

Nhưng hai tiểu cô nương này căn bản không phải nô tài do chính nàng mua về có được hay không, muốn nàng ban tên là chuyện gì chứ?

Nhìn vẻ mặt chờ mong của hai tiểu cô nương nhìn chính mình, Hàn Hàn co rút khóe miệng, cứ coi như nàng không thể cự tuyệt đi, người mới đến, lạnh lợi chút là được.

Nhiều mi nhắm lại, nhìn một cái thấy bầu trời quang đãng bên ngoài, trời xanh không mây, đôi mắt nhất thời sáng lên: "Tình không nhất hạc bài vân thượng, tiện dẫn thi tình đến bích tiêu, tình không bích tiêu hai là một(1), các người lại là tỳ muội song sinh, vậy một người tên là Tình Không, một người tên là Bích Tiêu đi."

"Ta cô nương ban thưởng tên." Âm Ngủ Âm Lục vui vẻ, từ nay về sau, các nàng cũng có tên rồi.

"Cô nương mời vào phòng, tỷ muội nô tỳ hầu hạ cô nương rửa mặt chải đầu." Âm Lục mang theo chậu đồng cười nói.

Hàn Hàn nhìn trang phục và tiểu tóc hơi rườm rà mà hai tỷ muội mang đến, nàng học được mấy cách chải đầu ở trong thôn, thật đúng là không thích hợp với trong vương phủ này, gật gật đầu, nghiêng người để hai người đi vào.

**

"Đại ca, người thực sự đưa nữ đầu bếp kia vào trong phủ?" Sáng sớm, Mộ Dung Ý mới vừa ở tây sương phòng ăn cơm trở về phòng chính ngồi xuống, một tiếng nói thô kệch từ ngoài cửa truyền vào.

Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý trầm trầm, Mộ Dung Lâm đang đi tới, xem ra là mới vừa luyện võ.

Về mặt Mộ Phong bắt mắt đi theo sau Mộ Dung Lâm: "Vẫn chậm chạp không nói sao, ta nói cho người biết, mời nữ thần bếp trở lại cũng không nói cho chúng ta một tiếng, làm chúng ta phí sức bốn ba vì thân thể người. Ta dễ dàng lắm sao, ta cũng có công lao nha, chẳng lẽ người không biết nên khao ta một phen thật tốt sao. . ."

Lông mi anh tuấn của Mộ Dung Ý hơi nhấc lên, giọng nói lãnh mị không hồn giòn vang lên: "Người nào cho các người qua đây?" Bữa sáng của hắn và Hàn Hàn, cũng không thể bị hai tên gia hỏa này làm hỗn loạn được.

"Ách. . ." Mộ Phong co rụt lại, nhạy cảm phát hiện người này lại mắt húng, bữu môi, hỗn đản(2) này với nữ thần bếp kia cùng chung sống hai tháng, đồ ăn nỳ vị không biết đã ăn bao nhiêu rồi, hắn chỉ ăn nhờ một bữa mà cũng không vừa ý, thật nhỏ mọn!

Hung hăng chằm chọc trong lòng vài câu, nhưng cuối cùng cũng không dám nói lại, lần trước bị Âm Nhất đánh một chưởng, hiện tại ngấm lại vẫn còn đau!

Quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Lâm, hạ quyết tâm, Mộ Dung Lâm không đi, thì hắn cũng không đi!

Trên mặt nỳ nhân quyền rũ của Mộ Dung Lâm tràn đầy đắc ý: "Đương nhiên là bản thân ta tới đây, lần trước ăn vài món ở tửu lâu Như Ý không thỏa mãn, hiện tại chính chủ nghiên cứu ra những loại đồ ăn này đã đến, ta nhất định phải ăn nhiều một chút. Đại ca, người nên để cho nàng làm nhiều chút, ta mới vừa luyện chuyển quyền, hiện tại đã rất đói bụng rồi, làm ít thì sẽ không đủ ăn đâu."

"Nàng là đầu bếp riêng của ta, không phải mời đến để nấu cơm cho các người, muốn ăn thì tự mình trở về tìm Tam phẩm làm đi!" Giọng nói lãnh mị lạnh lùng vang lên, Mộ Dung Ý cực kỳ không khách khí đuổi người.

Mộ Dung Lâm chớp chớp mắt xéch quyền rũ, hoài nghi mình có phải nghe lầm hay không, từ khi nào thì đại ca nhỏ mọn như vậy, một bữa cơm cũng không nhớ cho hắn ăn.

Tuy nhiên tính khí hắn hơi táo bạo nhưng tâm tư lại vẫn rất tỉ mỉ, đại ca nhà mình càng khác thường, hắn lại càng muốn xem thôn cô Mạc Hàn Hàn này tới cùng có hình dáng gì, nghe nói hôm qua thật sự là nàng ngồi kiệu đi thẳng vào từ cửa chính.

Đây chính là đãi ngộ mà hoàng đế cũng không có.

Chính vì tò mò, nên mới sáng sớm hắn đã chạy tới muốn gặp Mạc Hàn Hàn, đương nhiên, ăn cơm cũng là một nguyên nhân, mấy món ăn mới ra của tửu lâu Như Ý kia quả thật rất ngon.

Thấy đại ca nhà mình đuổi người, hắn chẳng những không đi, mà còn đặt mông ngồi ở trên ghế bên cạnh: "Mẫu thân làm không thể ăn. Ta mặc kệ, ta là đệ đệ người, người không thể để ta bị đói chứ!"

Thấy Mộ Dung Lâm ngồi xuống, Mộ Phong cũng ngồi ở ghế tựa bên cạnh theo, cười cười: "Ta và Lâm công tử cùng tới đây, tất nhiên là phải cùng trở về."

Mộ Dung Lâm quay đầu trừng mắt: "Ai muốn người bồi, lão tử mới không cần người ở cùng, nhanh đi về đi!" Nói không chừng là do hắn đi theo nên đại ca nhà mình mới đuổi người.

Mộ Phong tổn hơi thừa lời, chẳng lẽ hỗn đản này không biết cái gì kêu là nhiều người phải phân lực lượng sao, cứ phải phá đám trước mặt như vậy sao!

Thấy Mộ Dung Ý nhìn qua, vội vàng cười nói: "Ta vì an toàn của người mà suy nghĩ, muốn xem đồ ăn của người có phù hợp không, dù sao nữ đầu bếp kia cũng là người mới tới, chẳng may không biết đồ ăn người chú trọng thì làm sao."

"Nàng gọi là Mạc Hàn Hàn." Mộ Dung Ý vẫn mi, cực kỳ không thích đối phương mở miệng gọi một tiếng nữ đầu bếp như vậy, tuy nhiên chính hắn lại dùng thân phận đầu bếp này đưa nàng vào phủ.

"A?" Mộ Phong sửng sốt, hắn đương nhiên biết nàng tên là Mạc Hàn Hàn, cứ nhấn mạnh như thế để làm gì?

"Về sau gọi nàng là Mạc cô nương." Mộ Dung Ý liếc nhìn hắn một cái, "Ta ăn cơm không thích người khác quấy rầy, người tới. . ."

"Này, đại ca người đuổi ta đi sao, ta là đệ đệ của người đó!" Mộ Dung Lâm lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế, bắt mắt nhìn Mộ Dung Ú, nhìn thấy Âm Nhất xuất hiện ở trong nhà, vẫy vẫy tay, "Được, được rồi, ta đi là được!" Thở phì phì ra ngoài.

Mộc Phong nhìn hai bên một chút: "Đột nhiên ta nhớ ra vẫn còn chút việc, ta đi trước làm việc đây." Hu hu, tên hỗn đản này, bụng dạ càng ngày càng nhỏ!

Mới vừa tới cửa, chỉ thấy một nhóm nữ tử trẻ tuổi, bà tử bụng một mâm bàn ăn thức ăn đi tới.

Khi ở thôn đó, vì tò mò nên Mộc Phong trộm nhìn qua Hàn Hàn một lần.

Tuy nhiên hiện tại vóc dáng Hàn Hàn đã cao hơn chút, ngũ quan nẩy nở hơn, làn da cũng tốt lên rất nhiều, nhưng Mộc Phong vừa nhìn thấy đã nhận ra nàng.

Chú ý đến Hàn Hàn không chỉ có mình hắn, Mộ Dung Lâm cũng dừng chân lại: "Người là Mạc Hàn Hàn?" Hạ nhân của đại ca hắn đều thấy mấy lần, chỉ có khuôn mặt này mới, chắc chắn là nữ đầu bếp kia rồi.

Hàn Hàn quan sát cảnh trí xung quanh, nghe được câu hỏi, theo giọng nói nhìn qua, chỉ thấy một nam tử quyền rũ phong lưu, dung nhan tuấn mỹ đang nhìn mình.

Lúc trước khi nàng nghiên cứu sinh vật, vì tò mò những cuộc sống của những người biến đổi giới tính nên cố ý đến Thái Lan tiếp xúc với những người này, thậm chí cuộc thi dành cho những người chuyển giới cũng đi xem vài lần.

Cho nên, đôi nam tử mà có dung mạo tương tự như nữ tử này nàng đã miễn dịch, tuy nhiên lần đầu tiên thấy Mộ Dung Lâm cũng có chút kinh diễm, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại.

Ám Ngũ, hay là Tinh Không biết vị chủ tử trước mắt này rất chán ghét người khác nhìn dung mạo của hắn, sợ Hàn Hàn không biết chọc giận đối phương bị chịu thiệt, vội vàng tiến lên một bước nhỏ giọng giới thiệu bên tai Hàn Hàn nói: "Vị này chính là Hiên Võ tướng quân, đường đệ của Vương gia Lâm công tử."

Hàn Hàn gật đầu, cười tí mắt nói: "Mạc Hàn Hàn gặp qua Lâm công tử." Lễ tiết cổ đại nàng chưa từng học qua, ở hiện đại lần đầu tiên gặp mặt đều bắt tay, nhưng ở cổ đại trọng nam khinh nữ này, hay là thôi đi.

Tôi tớ đẳng sao đã quý gồi hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Lâm công tử."

Hàn Hàn quay đầu nhìn một cái, do dự có nên học các nàng nửa quý hành lễ hay không?

"Đến đây còn không tiến vào, lễ mễ ở bên ngoài lễ mễ làm cái gì?" Giọng nói trầm thấp lãnh mị truyền ra từ bàn ăn trong phòng, lộ ra chủ nhân đang không vui.

Tươi cười trên mặt Hàn cứng đờ, không dám chậm trễ, gật đầu với Mộ Dung Lâm, thần tốc mang theo người đi vào.

Lần đầu tiên có người thấy dung mạo của hắn còn có thể đối đãi lạnh nhạt như vậy, ấn tượng của Mộ Dung Lâm với Hàn Hàn lập tức tăng lên.

Thấy Hàn Hàn đi vào, xoay thân thể cũng đi vào, chẳng qua lại bị đại ca xua đuổi thôi.

Thấy Mộ Dung Lâm đi vào, Mộc Phong do dự một phen, cũng đi theo vào, muốn đi cùng đi, muốn bị xua đuổi thì cùng bị xua đuổi!

Thấy tiểu nha đầu này mặc y phục chính mình chuẩn bị vì nàng đang đi đến, trong mắt Mộ Dung Ý xẹt qua vui vẻ, khóe môi hơi hơi gọi lên, vừa định nói chuyện, lại thấy thấy....

Hai tên không thức thời kia lại lần trở về, nhất thời khuôn mặt vui vẻ lập tức phủ đầy mây đen: "Các người sao còn không đi?"

Mộ Dung Lâm ngồi xuống ghế tựa, mắt xéch quyền rũ nhìn qua: "Đã đói bụng đến không còn khí lực để đi rồi."

Mộc Phong hi hi cười: "Ta ở lại chăm sóc Lâm công tử."

Mộ Dung Lâm trừng mắt nhìn hắn, cuối cùng biết hiện tại hắn với chính mình là một người, không có phá đám nữa hả.

Hàn Hàn kỳ quái nhìn bọn hắn, chỉ cảm thấy không khí là lạ, cũng không dám hỏi nhiều, mang đồ ăn bày ra trên bàn.

"Ba món này để chỗ bốn vương, các món kia cho bọn hắn." Mộ Dung Ý chỉ tay, không chút khách khí. Tuy nhiên không thể trước mặt nha đầu này đã vắng nhóm người kia ra, nhưng bọn hắn muốn ăn đồ ăn tiểu nha đầu làm, nằm mơ!

Hàn hàn sửng sốt, vội vàng coi nàng như kia ba đạo đồ ăn đoán qua đi.

"Này này, đại ca, vì sao người ăn những món ăn kia, muốn chúng ta ăn cái này, ta cũng muốn ăn những món kia." Mộ Dung Lâm bắt mắt kháng nghị. Vừa nhìn màu sắc những món ăn kia đã biết đẹp hơn những món này, hương vị khẳng định cũng ngon hơn, vì sao không cho hắn ăn chứ!

"Không ăn thì rút!" Mặt Mộ Dung Ý trầm xuống nhìn hân, để hân ở lại ăn cơm đã cực kỳ miễn cưỡng rồi, vậy mà còn dám nghĩ muốn ăn cơm tiểu nha đầu làm!

Mộ Dung Lâm rút cổ lại, biết đại ca mình thật sự mất hứng, không dám cãi lại, ngoan ngoãn ngồi ở một bên ăn cơm.

Mộc Phong lại càng không dám nhiều lời, yên lặng ăn cơm với Mộ Dung Lâm, nhưng đôi mắt quyến rũ quét về phía Hàn Hàn và Mộ Dung Ý, trong lòng cũng không biết lại tính toán cái gì.

Nhìn đồ ăn trên bàn, Hàn Hàn nhớ lại lúc Tình Không và Bích Tiêu nói với nàng, lúc vương gia dùng cơm, các nàng chỉ như hạ nhân đứng hầu ở một bên, để ngửa vương gia có gì cần sẽ làm.

Vì vậy, Hàn Hàn ngoan ngoãn xoay người muốn đứng với các nàng, chờ Mộ Dung Ý dùng cơm.

"Người đi đâu?" Lòng mi Mộ Dung Ý nhíu một cái, nhìn Hàn Hàn, nhiều ngày không gặp như vậy, chẳng lẽ nàng không nhớ hân sao? Không những vậy còn tránh hân đi, trong lòng không thoải mái, giọng nói cũng trở nên không tốt.

Cước bộ Hàn Hàn ngừng lại, đầu cúi thấp nói: "Nô tỳ ở bên cạnh hầu hạ Vương gia dùng cơm." Trả lời như vậy chắc là không có vấn đề gì đi.

Nô tỳ? Lòng mi Mộ Dung Ý vặn càng chặt: "Người là đầu bếp riêng bổn vương mời đến, không phải nô tỳ!"

Không phải nô tỳ, vậy nàng nên xưng hô như thế nào? Hàn Hàn hoang mang, chẳng lẽ dùng ngôi thứ nhất sao? Chẳng may hân nói nàng không có tôn ti thì làm sao bây giờ?

"Bổn vương cho phép người xưng hô ngang hàng." Hiển nhiên Mộ Dung Ý cũng nghĩ tới điều này, ngừng một chút, nói.

"Khụ khụ. . ." Mộ Dung Lâm vẫn chú ý đến bọn họ nhất thời bị sặc, khi nào thì đại ca biết săn sóc người khác như vậy? Mộ Dung Lâm thấy ánh mắt nhìn qua mình, vội cúi đầu ăn cơm, "Luyện quyền hồi lâu, đói chết lão tử, cho ta thêm một chén!"

Mộc Phong co rút khóe miệng, nhìn qua hân, Lâm công tử này che dấu cũng quá rõ ràng rồi?

Ánh mắt Hàn Hàn nhìn một cái, chỉ thấy một chén cơm đã thấy đầy, trong lòng yên lặng, thật sự có thể ăn tiếp! Tiếp tục cúi đầu: "Không cho tự xưng là nô tỳ, chính là vừa ý sao!"

"Vẫn còn không ngồi xuống ăn cơm." Thấy Mộ Dung Lâm không gây gổ, Mộ Dung Ý không vui liếc Hàn Hàn một cái, "Chẳng lẽ muốn bổn vương mời người sao?"

"A?" Hàn Hàn sững sốt, ngẩng đầu nhìn dung nhan hoàn mỹ như khắc gọt của Mộ Dung Ý, chỉ thấy khuôn mặt của chủ nhân đã cúi đầu ăn cơm.

Không chỉ Hàn Hàn, hai người còn lại cũng sững sốt, khó tin nhìn về phía Mộ Dung Ý.

Tại Mộ Dung Ý đỏ lên, có hai cái tên chướng mắt kia ở đây, thực sự phiền toái! Biểu tình trên mặt không thay đổi: "Chẳng may người hạ độc ở trong thức ăn thì làm sao?" Xem như một lời giải thích.

Mặt Hàn Hàn tối sầm, nàng đã nói bên ngoài truyền tin Nhiếp Chính vương thị huyết vậy sao có thể đột nhiên có nhân tình như vậy, thì ra đúng là sợ nàng hạ độc! Nếu như nàng thực sự hạ độc, hân có thể ngăn được sao?

Khóe miệng Mộc Phong giật giật, lý do này cũng quá thôi nạt rồi, hạ độc trước mắt thần y này, xem thần y hân là đồ bài trí hả?

(1) Một câu trong bài Thu từ của Lưu Vũ Tích:

Nguyên gốc:

自古逢秋悲寂寥,

我言秋日胜春潮。

晴空一鹤排云上,

便引诗情到碧霄。

Phiên âm:

Tự cổ phùng thu bi tịch liêu,

Ngã ngôn thu nhật thắng xuân triêu.

Tình không nhất hạc bài vân thượng,

Tiền dẫn thi tình đáo bích tiêu.

Dịch nghĩa:

Xưa nay hễ thu về là người ta buồn rầu, quạnh vắng,

Riêng tôi thấy ngày thu còn hơn cả buổi sớm mai mùa xuân.

Trên không trung tạnh ráo, một cánh hạc đang lướt gió dề mây,

Đưa thi hứng lên tới chín từng mây xanh.

(2) hỗn đản: khốn khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Quyển 2-Chương 1: Hấn Có Đẹp Bằng Bồn Vương Không?

Editor: hongheechan.

Khi ăn đồ ăn sáng xong, có nha hoàn đi lên dọn bàn xuống, Hàn Hàn đau lòng nhớ đến tiểu hồ ly, thấy Nhiếp Chính vương điện hạ đang ngồi ở trên ghế không nói lời nào, cũng không dám lộn xộn, do dự hồi lâu mới cẩn thận nói: "Vương gia, nếu không có chuyện khác, ta có lui xuống trước được không?"

Mí mắt Mộ Dung Ý nhấc lên liếc mắt Mộ Dung Lâm đã com nước xong mà vẫn không chịu đi, giọng nói lãnh mị từ từ vang lên: "Người vẫn không có khí lực để đi đường?"

"A?" Mộ Dung Lâm sững sờ.

"Có khí lực thì nhanh cút đi!" Không chút khách khí đuổi người.

". . ." Mộ Dung Lâm trừng mắt, lại đuổi hấn đi! Khuôn mặt mỹ nhân quyền rũ phình ra, "Lão tử cút đây!" Chân dài nhấc lên, bước đi ra ngoài.

"Ách. . ." Mông Mộc Phong di chuyển, kéo ra một nụ cười tươi tắn trên mặt, ngó nghiêng trái phải, "Ta còn có việc, không thể nán lại rồi." Ngay cả Lâm công tử cũng đã cam chịu, hấn cũng nên thức thời đi thôi, rồi chạy lấy người.

"Đợi một chút." Giọng nói lãnh mị vang lên ở sau lưng, thân thể Mộc Phong cứng đờ, trên mặt cố kéo ra nụ cười, nhưng trong lòng lệ rơi đầy mặt, không phải chỉ là ăn của người một bữa cơm thôi sao, sao còn không cho đi hả, muốn như thế nào nữa?

Mặt cười cười: "Việc ấy, vương gia à, ta thật sự còn có chuyện phải làm. . ."

"Bắt mạch cho nàng." Mộ Dung Ý căn bản không nghe hấn nói gì cả, chỉ vào Hàn Hàn nói.

Thì ra là bắt mạch! Trong lòng Mộc Phong thở ra, sau khi nhìn Mộ Dung Ý chỉ vào Hàn Hàn, thì lập tức không bình tĩnh được: "Người để ta bắt mạch cho nàng?" Hai mắt mở to, một bàn tay chỉ chỉ vào mũi của mình, lại chỉ Hàn hàn, có làm không vậy, dù gì hấn cũng là thần y đó, vậy mà lại để cho thần y hấn xem mạch cho một đầu bếp nữ, được rồi, tuy nhiên thân phận đầu bếp nữ này có điểm đặc biệt, nhưng dù đặc biệt cũng chỉ là đầu bếp nữ thôi!

"Không thể sao?" Sáng giọng, ánh mắt như băng tuyết lườm qua.

Biểu tình Mộc Phong cứng đờ, vội vàng cười nói: "Nào có nào có, có thể xem mạch cho nữ thần bếp, ta cầu còn không được đó, xin hỏi Mạc cô nương không thoải mái chỗ nào vậy?" Hu hu, mình bị áp bách mà!

"Ta không có chỗ nào không thoải mái mà?" Hàn Hàn lắc đầu, bản thân nàng cũng là bác sĩ trung y, phương thuốc nghiên cứu đều là kiệt tác lưu truyền hơn một ngàn năm, mình có bị bệnh không nàng còn không biết sao? Làm gì cần hấn xem hộ.

Mộc Phong quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Ý: "Này. . ." Không có bệnh, vậy để hấn xem cái cầu à!

"Xanh xao vàng vọt thì chắc có bệnh không tiện nói ra, cho người nhìn thì người liền nhìn, dong dài cái gì!" Ánh mắt lãnh mị không vui nhìn qua.

Khóe mắt Hàn Hàn giựt giựt, xanh xao vàng vọt? Tuy nàng có nhỏ gầy một chút, nhưng trên người cũng có thịt đó! Đầu ra xanh xao vàng vọt rồi hả ?

Mà còn do điều dưỡng mấy ngày nay, khí sắc đã được coi là không tệ, thậm chí không khác người bình thường là bao, đâu có được xem là ốm yếu? Lại còn bệnh gì không tiện nói ra nữa chứ?

Trong lòng tổn hơi thừa lời, nếu không phải đối phương quyền cao chức trọng, nhất định nàng sẽ nói lại hần thật rõ mới được!

Trong lòng khó chịu, trên mặt vẫn tươi cười như thường: "Vây làm phiền vị công tử này rồi."

Mộc Phong nháy mắt mấy cái, tên Mộ Dung Ý khôn khéo này muốn để tự hần điều trị thân thể cho Mạc Hàn Hàn? Điều trị thì điều trị, còn nói mịt mờ như vậy! Mà điều trị thân thể cũng cần thần y hần rat ay sao, đúng là không biết tôn trọng nhân tài!

Trong lòng oán thầm, đi qua, đưa tay muốn đặt trên cổ tay Hàn Hàn.

"Không phải ngươi có dây tơ vàng bắt mạch sao?" Giọng nói trầm thấp lãnh mị lại vang lên, "Tơ vàng bắt mạch!" Không cho cự tuyệt.

Mộc Phong hít sâu một hơi, nghiêng răng hàm, lấy ra ba gốc tơ vàng từ trong lồng ngực, tay run lên, ĐỀ LỘ~ chanchan tơ vàng quấn quanh cổ tay của Hàn Hàn, quay đầu nhắm mắt lại cẩn thận chẩn đoán bệnh, kỳ thật là -- nhìn đèn gương mặt cần ăn đòn kia của Mộ Dung Ý, hần thật sợ mình không khống chế được giận lên.

Rõ ràng Mạc Hàn Hàn này là không đầy đủ dinh dưỡng trong thời gian dài mới mới phát dục chậm, chỉ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tới bệnh trạng, dụng tơ vàng bắt mạch sao! Đồ khôn khéo này!

Tơ vàng bắt mạch? Mắt Hàn Hàn sáng lên, loại bắt mạch chỉ nhìn qua trên ti vi này, thực tế đã sớm thất truyền rồi mà? Không ngờ người này còn trẻ tuổi mà làm được, nếu làm quen, không biết hần có thể dạy cho mình không? Nhất thời ánh mắt nhìn Mộc Phong trở nên nóng bỏng.

Cười tí mắt hỏi: "Cơ thể của ta như thế nào?"

Khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của Mộ Dung Ý đột nhiên phủ mây đen, con nhóc này lại dám cười bỉ ổi với một tên "tiểu bạch kiểm" như vậy! Nàng chưa có cười như vậy với hần đâu! Chẳng lẽ nàng không phát hiện hần dễ nhìn hơn "tiểu bạch kiểm" kia sao? Không có phẩm vị, không có mắt nhìn!

Con người tối đen trầm trầm, giọng nói trầm thấp lãnh mị hỗn loạn mang theo hàn ý: "Chẩn mạch cũng lâu như vậy, ngươi có xác định ngươi là thần y hả?"

Mộc Phong mở to mắt, thu hồi dây vàng vào trong tay, giữa khuôn mặt tuấn tú tràn đầy bức bối: "Này này này, người thôi đi, ta nói cho người. . ." Nhìn một cái thấy bộ dáng băng lãnh ma mị của Mộ Dung Ý, cô co rút lại, hừ hừ hai tiếng, "Ta không phải thần y hả? Ta có phải thần y hay không mà ngươi không biết sao? Khinh người quá đáng!" Quá đáng giận, chẳng những áp bách hần, còn dám nghi ngờ hần! Quả thực không thể tha thứ!

Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, rất nhanh cái gì chứ? Rõ ràng vừa mới đề lên trên mạch đập của nàng có được không? Yêu cầu của Nhiếp Chính vương này cũng quá cao rồi. Hầu hạ Nhiếp Chính vương này, thực sự thảm! Đồng tình nhìn Mộc Phong một cái, thức thời ngậm miệng không nói lời nào.

Tuy nàng không nói lời nào, nhưng Mộ Dung Ý vốn thông minh tuyệt đỉnh, lại sớm chiều ở chung với Hàn Hàn lâu như vậy, mỗi động tác mỗi cái biểu tình của nha đầu này hần đều biết là ý tứ gì.

Thấy tiểu nha đầu lại còn dám đồng tình tên "tiểu bạch kiểm" này, con người mờ ra, tuấn nhan đen tối trầm trầm như là có thể nhỏ nước đen, khí tức u ám càng phát ra lạnh thấu xương, khí tức lãnh trầm đông lạnh khiến Mộc Phong khẽ run rẩy: "Người có ý kiến?"

Mộc Phong ha ha cười gượng hai tiếng: "Không có ý kiến, người nói cái gì liền là cái đó. Chuyện là, ta thật sự có việc, ta đi trước." Không đợi Mộ Dung Ý nói, thân thể chạy đi rất nhanh, hôm nay tên khôn khéo này uống nhầm thuốc, nếu ở lại, không biết tên khôn khéo này làm ra chuyện gì với hần đâu.

"Hừ" Hừ một tiếng thật mạnh, thấy Mộc Phong chạy, con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý nhìn về phía Hàn Hàn: "Hần rất đẹp mắt sao?"

"Hả?" Hàn Hàn sững sốt, hần có ý gì?

"Có đẹp bằng bốn vương không?" Ngữ khí không vui.

"Ách. . ." Hàn Hàn chớp mắt, cái gì với cái gì chứ?

Tình Không Bích Tiêu khó tin trao đổi ánh mắt, hôm nay chủ tử làm sao vậy? Thật kỳ quái!

"Người đầu bếp riêng của bốn vương, không sự cho phép của bốn vương, không được nhìn người khác!" Điểm ấy nhất định phải nói rõ ràng, vừa này tiểu nha đầu nhìn chăm chăm "tiểu bạch kiểm" còn nhìn không ngừng.

Khóe miệng Hàn Hàn rút rút, đây cũng quá bá đạo rồi? Không được nhìn người khác, muốn nàng nhắm mắt lại hay sao?

Hơi há mồm, nhìn thấy vị Nhiếp Chính vương chắc đang tức giận, thông minh gật đầu: "Vâng." Yên lặng oán thầm một câu, không cho nhìn thì sẽ không nhìn sao? Buồn cười!

Thấy Hàn Hàn nghe lời như vậy, tâm tình Mộ Dung Ý cuối cùng tốt lên, đứng lên đi ra ngoài: "Đi thư phòng với bốn vương."

"Vương gia, ta là đầu bếp nữ." Hàn Hàn nổi lên dùng khí nhắc nhở. Tiểu Phong Phong còn chưa ăn đó, nếu chờ đến lúc nàng từ thư phòng trở về, không biết Tiểu Phong Phong đã đổi thành cái dạng gì rồi.

"Là đầu bếp nữ riêng, hầu hạ bên người!" Mày kiếm anh tuần hơi nhướn lên, tiểu nha đầu lại không thích ở chung một chỗ với mình?

Đầu bếp nữ riêng hầu hạ bên người, đó không phải là nha hoàn sao? Khóe miệng Hàn Hàn giật giật, thấy cước bộ Nhiếp Chính vương điện hạ liên tục đi về phía trước, không có cách khác, biết đối phương sẽ không để mình trở về, đành kiên trì bất kịp, trong lòng âm thầm cầu nguyện, Tiểu Phong Phong ngàn lần đừng chạy lung tung, để chờ nàng trở về cho nó ăn

Đang nghĩ ngợi, đã tới môn, vượt qua hành lang gấp khúc, một bóng dáng đỏ rực nhanh chóng nhảy qua.

Hàn Hàn duỗi cánh tay ôm lấy bàn năng, cúi đầu, chỉ thấy trong mắt tiểu hồ ly đang ai oán nhìn nàng chăm chăm, giờ móng vuốt nhỏ kháng nghị, "Chi chi", lâu như vậy mà không trở lại, đối chết ta rồi.

Hàn Hàn cười cười: "Tiểu Phong phong. . ." Ách, sao cảm giác lạnh lẽo như vậy? Ngẩng đầu, chỉ thấy con người hẹp dài lãnh mị của Nhiếp Chính vương không chớp mắt nhìn chăm chăm tiểu hồ ly trong ngực nàng, con người đen lấy trầm trầm, hình như có khí tức băng tuyết đang tràn ra.

Hiển nhiên tiểu hồ ly trong ngực nàng cũng cảm giác được, xoay lại náo đại của hồ ly, hoảng sợ nhìn Mộ Dung Ý chăm chăm, hu hu, sao lại gặp cái tên xấu xa này chứ!

Ách? Náo đại Hàn Hàn đầy dấu chấm hỏi, sao Nhiếp Chính vương điện hạ lại lộ ra bộ dáng ăn thịt người nhìn tiểu hồ ly? Chẳng lẽ hán ghét hồ ly sao?

Đột nhiên phát hiện, từ sau khi nàng tới vương phủ, đầu óc luôn luôn thông minh có chút không đủ dùng. Sao không có người nào nói cho nàng, Nhiếp Chính vương này chẳng những lạnh lùng tàn nhẫn, tính tình còn âm tình bất định chứ?

"Người gọi nó là Tiểu Phong Phong?" Tay Mộ Dung Ý duỗi ra, tiểu hồ ly lập tức rơi vào trong tay hắn, chết tiệt, con nhóc này thật đúng dám dùng tên hắn trên người một con súc sinh!

"Chi chi." Tiểu hồ ly cả kinh, bốn móng vuốt giấy loạn xạ, người người xấu này, mau thả ta ra.

Tay không bắt vật sao? Trong óc Hàn Hàn xuất hiện một từ, chưa kịp cảm khái, đã bị tiếng kêu tiểu hồ ly cắt ngang, cả kinh, vội la lên: "Này, người làm cái gì đó?" Quá sốt ruột nên quên mất thân phận của đối phương.

"Người gọi nó là Tiểu Phong Phong?" Giọng nói lãnh mị lại vang lên.

"Đúng, ta vì kỷ niệm một người nên đặt cho nó tên này, xin Vương gia thủ hạ lưu tình." Tĩnh lại, Hàn Hàn lo lắng nhìn tiểu hồ ly trong tay Mộ Dung Ý, chỉ sợ đối phương không vui một cái bóp chết nó.

"Người nào?" Thì ra là như vậy, mày nhú lại hơi buông ra, hóa ra vẫn còn có lương tâm, d.d0le~quy~don0 không uống phí mình giúp nàng như thế. Tâm tình thoải mái, không nhịn được hỏi nhiều một chút.

"Người rất quan trọng." Hàn Hàn không nói gì, sao đột nhiên lại thấy bộ dáng hán hơi cao hứng chứ, thật sự là nam nhân biến thái! Còn có, bát quái không phải luôn luôn là độc quyền của nữ nhân sao? Sao Nhiếp Chính vương này cũng bát quái như vậy chứ?

Đáp án cũng coi như hài lòng, tâm tình Nhiếp Chính vương điện hạ cuối cùng cũng dễ chịu, giờ tay lên, tiểu hồ ly bay ra ngoài theo đường pa ra bol: "Thay đổi tên khác đi."

Đầu Hàn Hàn căng thẳng, thấy tiểu hồ ly an toàn rơi xuống đất, lúc này mới thở ra, mặt to hơi nheo lại, chịu đựng buồn bực tròn lòng: "Vương gia, tên Tiểu Phong Phong này là ta kỷ niệm một người quan trọng mới đặt, không thể thay đổi." Chẳng qua bị đánh một trận đuổi ra vương phủ thôi, nam nhân tâm tình bất định này, thật khó hầu hạ!

Tĩnh Không Bích Tiêu cả kinh, dám ngỗ nghịch với chủ tử, lá gan Mạc cô nương này cũng quá lớn rồi?

Con người hẹp dài của Mộ Dung Ý trầm trầm, thấy gương mặt lớn bằng bàn tay của Hàn Hàn tràn đầy kiên quyết, biết con nhóc này bao che khuyết điểm, nếu hán bức nóng này, thật sự sẽ chạy mất, con người hẹp dài trầm trầm, cau mày không nhìn con tiểu hồ ly churong mắt kia nữa, nghiêng đầu sang chỗ khác: "Không thay đổi thì không thay đổi, vẫn còn không đi thư phòng với bốn vương."

Hàn Hàn thở ra, tuy nhiên chuẩn bị chịu đánh thật tốt rồi, nhưng bị đánh lại quá đau, có thể không bị đánh vẫn tốt nhất.

Quay đầu nhìn Tĩnh Không một cái: "Người có thể đưa Tiểu Phong Phong đi ăn chân gà không, Tiểu Phong phong, người phải ngoan ngoan nghe lời, lúc nữa ta sẽ đến nhìn người đó."

Tiểu Phong phong? Lòng mi anh tuấn của Mộ Dung Ý hơi nhú lên, mặt mày trầm trầm, sớm muộn gì cũng phải vút vật nhỏ này đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chương 2.1: Rốt Cục Cũng Phát Hiện Bồn Vương Đẹp Mắt

Editor: hongheechan.

"Người nói là hán mang theo đầu bếp nữ kia vào thư phòng sao?" Trong Hạc cư, trên cái giường mỹ nhân bằng gỗ lê, một nữ tử mặc áo màu xanh thêu hoa văn như ý nhũ lại cặp lông mày được chỉnh sửa đẹp đẽ, tuy nhiên so với cách ăn mặc toàn thân nữ tử trung niên, trên mặt lại không có dấu hiệu lão hóa nào cả, bảo dưỡng vô cùng tốt, trên mặt thướt tha thùy mị.

Bên cạnh có một nha hoàn nửa quỳ bên tháp mũ nhân nhẹ nhàng bóp chân cho nàng.

"Vâng, nghe nói sáng sớm ăn cơm xong liền vào thư phòng, bây giờ còn ra. Mà còn, Vương gia lại cố ý ban thưởng nàng làm nha hoàn hầu hạ bên người." Từ ma ma là tâm phúc của nữ tử này, thấy hình như nữ tử cũng không có tức giận, cân nhắc nói.

"Cái gì, một kẻ tiện tì như nàng cũng dám làm nha hoàn hầu hạ bên người hán?" Mộ Dung Tiên và nữ tử trong niên đều lập tức dựng thẳng lông mi lên, trên khoé mắt chân mày của nàng không chỗ nào không thể hiện ra tức giận, "Nương, người xem, hán thật kỳ cục, chỉ là một kẻ tiện tì, sao lại có thể cất nhắc nàng ta như vậy, ngày hôm qua lại còn cố ý dùng kiểu nâng nàng vào phủ, vinh hạnh đặc biệt này, chúng ta cũng chưa từng có đâu, nàng ta cùng lắm chỉ là một dân đen, dựa vào cái gì. . ."

Mộ Dung Tiên nói giống như hồ chọc đến chỗ đau của Tăng thị, chân duỗi ra, tiểu nha hoàn dưới chân ngã xuống dưới tháp mũ nhân, Tăng thị nhìn cũng không nhìn một cái, ngồi dậy trên tháp mũ nhân: "Chỉ bằng nàng là người Nhiếp chính vương nhìn trúng!"

Một câu đó Mộ Dung Tiên không còn lời nào để nói, phần hận cắn cắn môi: "Ta là muội muội mà cũng không được hán nhìn trúng như vậy!"

"Cũng phải xem hán có coi người là muội muội không mới được!" Tăng thị lườm nàng một cái, không biết đứa con này sao lại coi trọng tiện chủng Mộ Dung Ý, mở miệng gọi một tiếng đại ca, dù đối phương không cho nàng mặt mũi cũng không sao.

"Điều đó không đúng, ta là muội muội của hán mà." Mộ Dung Tiên bĩu môi, không để bụng nói. Đại ca lạnh lùng đã quen rồi, cũng không phải chỉ lạnh như băng với nàng, tất cả mọi người đều như vậy, nàng có cái gì mà để ý.

"Người. . . sao ta lại sinh ra nữ nhân không có phẩm chất như người chứ!" Tăng thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn nàng. Rõ ràng khi nha đầu kia sinh ra thì tiện chủng đã rời nhà nhập ngũ, hai người không hề cùng xuất hiện, tuy nhiên sau khi trở về nàng và lão gia cùng cứng rắn vào trong vương phủ, nhưng tiện chủng kia luôn luôn không muốn gặp mẹ con nàng, thấy các nàng cũng không có sắc mặt hòa nhã, thật sự không biết vì sao nha đầu kia lại nhận thức tiện chủng kia, sớm biết như vậy, lúc trước không mang nàng vào phủ rồi.

"Ta không có phẩm chất thì như thế nào, đại ca là nam nhân tốt thế gian khó có được, tuổi còn trẻ đã là Nhiếp Chính vương, hoàng thượng cũng phải nghe hán, vì đại ca, ta đi bên ngoài, thấy công chúa đều không cần hành lễ, rất có mặt mũi, bên ngoài không biết có bao nhiêu người hâm mộ ta là muội muội của hán đâu! Tuy nhiên đại ca đối với ta có lạnh lùng chút, nhưng cũng không phải chỉ đối với bản thân ta như vậy, ta có cái gì mà phải để ý." Mộ Dung Tiên chu miệng, phản bác lại.

"Người. . ." Tăng thị bị tức đến ngả ngửa.

Tăng Lăng Nhi biết nếu mình không nói tiếp, sợ hai mẹ con này lại nên gây gổ, vội vàng ôn nhu cười nói: "Cô không cần nóng giận, muội muội còn nhỏ, lớn chút thì cô sẽ bớt khổ tâm rồi."

Tăng thị cắn răng trừng mắt nhìn nàng: "Người cũng bớt lo chuyện không đâu đi, vào phủ đến bây giờ mà một điểm tiến triển cũng không có, lại để cho đầu bếp nữ kia đoạt trước, thiệt thòi người là tiểu thư con vợ cả của gia tộc chúng ta, đồ dân đen kia so ra đều kém, không hiểu nổi đại tâu dạy bảo người như thế nào nữa!"

Mặt Tăng Lăng Nhi đỏ lên, hơi úy khuất cúi đầu: "Biểu ca không muốn gặp ta." Nàng đã từng nghĩ muốn đi nịnh bợ, nhưng mỗi lần nhìn thấy biểu ca lại bị nô tài bên cạnh hán ngăn cách, muốn gần người cũng không gần được, nàng có thể có biện pháp nào chứ?

"Hán muốn gặp người nào? Sợ là những nữ nhân Tăng thị chúng ta đều không muốn gặp! Người phải nghĩ cách, chờ các người ... Có ta và phụ thân phân xử, người còn có thể ủy khuất hay sao?"

Tăng Lăng nhi mặt đỏ lên, cúi đầu không dám nói lời nào. Chủ ý này nàng cũng từng muốn, nhưng nàng muốn gần người đều không được, thì gạo nấu thành cơm như thế nào, làm sao có thể dễ dàng như vậy.

Mộ Dung Tiên kỳ quái nhìn các nàng: "Hai người đang nói cái bí hiểm gì vậy, sao ta nghe không hiểu, biểu tỷ người mặt đỏ cái gì?" Cục kỳ nghĩ hoặc.

Tăng thị trừng mắt nhìn nàng không nói lời nào, mình làm sao mà sinh ra nữ nhân ngu dốt như vậy!

Nắm một chuỗi tràng hạt trong tay, nhắm mắt trầm tư, đột nhiên trợn mắt: "Bọn hán đi vào đã bao lâu rồi."

Từ ma ma nói: "Đã đi trong hai khắc rồi."

"Đi, lấy chuỗi vòng tay gỗ Già Nam đại ca mang đến trước đó theo, bây giờ đang có thời tiết tốt, chúng ta đi dạo trong vườn." Tăng thị đứng dậy, hai nha hoàn bên người vội vàng tiến lên đỡ lấy.

Đoàn người từ từ đi ra ngoài, ánh mắt Từ ma ma tàn nhẫn quét mắt một vòng tiểu nha hoàn trong phòng: "Sự tình hôm nay mà có nửa chữ tiết lộ ra ngoài, cần thận đầu lưỡi của các ngươi!"

"Nô tỳ không dám!" Mấy tiểu nha hoàn cuống quýt xuống dập đầu.

Trong mắt xẹt qua khinh miệt, lúc này Từ ma ma đi theo sau.

**

Trong thư phòng

Hàn Hàn hơi chua xót xoa xoa cổ tay, vụng trộm nhìn Nhiếp Chính vương điện hạ đang tập trung tinh thần phê duyệt tấu chương một cái.

Thằng nhãi này tính tình tuy âm tình bất định, biến hóa khó lường, nhưng khi không nói lời nào, thì bộ dạng chuyên chú thì lại hấp dẫn người khác.

Ma mị vòng quanh đường cong dung nhan hoàn mỹ, bờ mi lạnh lùng kiên quyết, môi đỏ mọng độ dày vừa phải, con ngươi lộ ra kiên nhẫn, chuyên chú giống như bầu trời tối tràn đầy ánh sao sáng, sáng ngời mê người, còn có da thịt trắng nõn như ngọc kia nữa. . . Liếm liếm môi, cực kì muốn đi lên sờ một phen .

Tuy Mộ Dung Ý đang phê duyệt tấu chương tấu chương, nhưng ánh mắt lại thường đảo qua Hàn Hàn đang ở một bên.

Vốn trong lòng hơi buồn bực, tiểu nha đầu này chẳng những dùng tên mình trên người một con súc sinh trên, còn dám cười bỉ ổi với tên "tiểu bạch kiểm" Mộc Phong kia, phải chịu trừng phạt mới được!

Hiện tại thấy vẻ mặt tiểu nha đầu này si mê nhìn mình chăm chăm, rốt cục tâm tình cũng vui vẻ lại, ừm, còn chưa được, biết hẳn đẹp hơn tên "tiểu bạch kiểm" kia! Tâm tình vui vẻ, trừng phạt tự nhiên cũng bị đình chỉ, vậy vậy tay: "Được rồi, không cần mài nữa."

"A? Vậy sao." Hàn Hàn cả kinh, suy nghĩ trong lòng bị cắt ngang, thấy người trước mắt đang dùng đôi con ngươi hẹp dài cười như không cười nhìn chăm chăm nàng, nhất thời mặt đỏ lên, vội cúi đầu xuống, trong lòng kêu rên một tiếng, thiên ơi, rõ ràng mình đã miễn dịch với sắc đẹp, sao lại còn có thể nhìn chăm chăm thằng nhãi này nổi lên hoa si? Còn bị bắt tại trận nữa! Quá dọa người rồi !

"Cái kia, Vương gia nếu không có chuyện khác, ta có thể đi xuống không?" Khảm trương rời khỏi, xấu hổ chết được rồi.

Không nghĩ tới con nhóc luôn luôn da mặt dày lại đỏ mặt, nhiếp chính vương điện hạ bỗng nhiên cảm giác cực kì ngạc nhiên, trước kia đều là tiểu nha đầu này đùa giỡn mình đỏ mặt, hóa ra cũng có một ngày nàng bị hấn làm cho đỏ mặt, cảm giác này. . . thật tốt!

Nhất thời tâm tình càng vui vẻ thêm, giữa lông mày đều đã hiện ra ý cười rõ ràng: "Ngươi biết viết chữ không?" Hẳn hiển nhiên đã thấy Hàn Hàn viết chữ, nhưng chữ kia so với gà bới cũng không khác bao nhiêu, hơn nữa còn là dùng một cây than viết, bộ dáng quả thật không tốt.

Hàn Hàn sừng sốt, tuy chữ nàng viết khó coi, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nhìn được mà, nên là cứ xem như biết viết đi, gật gật đầu: "Biết viết."

"Viết hai chữ cho ta xem nào." Một tờ giấy trắng rơi đến trước mặt Hàn Hàn.

Hàn Hàn quay đầu thấy Mộ Dung Ý liếc mắt một cái, trong mắt nghi hoặc, chỉ là đầu bếp nữ mà vẫn phải viết chữ? Yêu cầu của Nhiếp Chính vương này cũng quá cao rồi. Trong lòng oán thầm, lại không dám phản bác, lấy bút lông tạo dáng chuẩn bị viết.

Đáng tiếc, bút lông không phối hợp, tay run lên, mực nhỏ giọt, chữ trên mặt chèn lách thành một đoàn, nhất thời thành một mảnh đen tuyền.

Khóe miệng Hàn Hàn co rút, không nói gì nhìn về phía Mộ Dung Ý: "Này tờ giấy bẩn, không thể dùng được đổi cho ta tờ giấy."

"Ngươi cảm thấy đổi tờ giấy thì có thể viết được?" Mày mày kiếm anh tuần thám thúy nhếch lên, nhìn chữ đã thành một đoàn trên tờ giấy trắng kia, cuối cùng biết tiểu nha đầu này vì sao lại dùng than viết chữ, thật sự là vì dùng bút lông viết chữ càng không thể nhìn ra.

"Ách. . ." Hàn Hàn không nói gì, có viết 100 tờ giấy thì cũng viết thành như thế này thôi.

"Từ hôm nay trở đi luyện chữ, mỗi ngày một canh giờ." Thu hồi ánh mắt, Mộ Dung Ý lãnh mị không cho cự tuyệt

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 2.2

Một canh giờ? Đó không phải là hai giờ sao? Vậy cổ tay nàng còn cần đến hay không chứ? Luyện bút lông cực kì hao phí bắp thịt có được không!

Hàn Hàn sững sờ, lập tức kháng nghị: "Vương Gia, ta là đầu bếp." Mẹ trứng*, nàng cũng không phải nhà thư pháp, luyện chữ đẹp như thế để làm cái gì chứ?

(*) câu mắng

"Là nữ đầu bếp riêng của bốn vương." Ánh mắt lãnh mị của Mộ Dung Ý liếc qua, "Không thể làm mất mặt mũi của bốn vương."

Nằm cái mắng! Trán Hàn Hàn căng lên, đầu tên khốn này thiếu dưỡng khí nên thần chí không rõ ràng sao? Nàng chỉ là một nữ đầu bếp, nói trắng ra là người nấu cơm, viết chữ khó coi thì sao lại mất mặt mũi của đại vương hấn chứ! Chuyện này căn bản là không liên quan có được hay không!

"Sao vậy, ngươi có ý kiến?" Con ngươi hẹp dài lãnh mị nhìn Hàn Hàn một cái, tiểu nha đầu này làm ăn rất chịu khó, nhưng bộ dáng viết chữ thì không ra sao cả.

Hàn Hàn há mồm, rất muốn nói có ý kiến, đáng tiếc thấy trong mắt Mộ Dung Ý có cảnh cáo nhàn nhạt, suy nghĩ thân phận của đối phương một chút, khẽ cắn răng, bày ra nụ cười chuyên nghiệp tiêu chuẩn: "Tất cả do vương gia phân phó, ta không có ý kiến."

Mộ Dung Ý cau mày, cực kì không thích tiểu nha đầu này mang theo nụ cười giả dối đối đãi mình giống như đối đãi người khác như vậy, nhưng cũng biết không được ép tiểu nha đầu này quá chặt, nếu không nàng thật sự sẽ xù lông không làm, được một mắt mù, diễn _dàn~lè' quý đôn thu hồi ánh mắt"U" một tiếng, ném một chồng chất giấy tuyên thành qua: "Ngươi đã không có ý kiến, vậy thì bắt đầu luyện chữ từ bây giờ đi."

Nhận lấy giấy tuyên thành, Hàn Hàn khẽ cắn răng, nàng dám nói có ý kiến sao! Nghiêng đầu nhìn sang cái bàn nhỏ bày ở bên cạnh, cầm giấy tuyên thành lẻ mề đi đến, bắt đầu luyện chữ.

Còn chưa bắt đầu viết, một bảng chữ mẫu rơi trên bàn, giọng nói lãnh mị truyền đến từ sau thư án: "Dựa theo bảng chữ mẫu trong quyển này để luyện."

Hàn Hàn mở bảng chữ mẫu ra liếc mắt nhìn, mặc dù nàng không hiểu thư pháp, nhưng cũng có thể nhìn ra chữ trên quyển này rồng bay phượng múa, nét chữ cứng cáp, mỗi nét mỗi vạch đều để lộ ra khí thế bén nhọn.

Gật đầu một cái, trong lòng thầm khen, chữ tốt! Chỉ là nếu muốn để nàng luyện thành khí thế như vậy, đoán chừng đợi kiếp sau nàng đầu thai đến thư pháp thế gia thì còn có thể, đời này. Hừ hừ, không cần suy nghĩ.

Thấy Hàn Hàn dựa theo chữ viết của chính mình nghiêm túc ngồi ở đó luyện chữ, khóe môi Mộ Dung Ý hơi nhếch lên đường cong mờ mờ, lúc phê duyệt tấu chương giọng không tự chủ được ôn hòa lại, thậm chí thấy không hợp lý còn hảo tâm chỉ ra. Cho tới khi các đại thần nhận được phê duyệt mọi người đều thụ sủng nhục kinh, âm thầm suy đoán, Nhiếp chính vương điện hạ sao lại đối đãi hòa ái như thế với mình, chẳng lẽ muốn muốn cất nhắc mình sao?

Lúc này, bên trong thư phòng một người đoan chính phê duyệt tấu chương, một người an ổn dùng bút luyện chữ, thời gian êm đềm, tĩnh lặng bình yên.

"Bẩm vương gia, Lâm Vũ Dương cầu kiến ở ngoài cửa." Ngoài cửa vang lên tiếng người hầu bẩm báo.

Hàn Hàn sững sờ, Lâm Vũ Dương? Biểu ca của Nhiếp Chính vương? Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Nhiếp Chính vương, không biết Nhiếp Chính vương này có thái độ gì với biểu ca hần.

"Viết xong rồi hả?" Giọng nói lãnh mị vang lên bên trong phòng, có một tia mơ hồ không vui. Tiểu nha đầu này cứ chào đón Lâm Vũ Dương như vậy, nghe thấy tên của hần liền không viết nữa.

Hàn Hàn sững sờ, nhìn thấy Nhiếp Chính vương điện hạ hình như lại hơi mất hứng, vội cúi đầu tiếp tục viết chữ.

Thu hồi ánh mắt, Mộ Dung Ý tiếp tục cúi đầu phê duyệt tấu chương: "Không gặp".

"Vâng." Người ngoài cửa đáp một tiếng rồi lui xuống.

**

Từ thư phòng bước ra, Hàn Hàn cảm thấy tay không phải là của mình nữa, nhưng nhìn thấy Tĩnh Không và Bích Tiêu sau lưng đều cầm một đồng hồ đồ trang sức trong tay, trong lòng hơi thăng bằng lại chút.

Mặc dù Nhiếp Chính vương này yêu cầu nhiều, hơi khó hầu hạ, nhưng ra tay lại rất hào phóng, mấy hộp đồ trang sức này, tùy tiện cầm một cái cũng giá trị liên thành, cầm đi ra ngoài nhất định có thể đổi được không ít tiền.

Nhìn những đồ trang sức này, nàng liền miễn cưỡng thích ứng với mấy cái yêu cầu khắt khe kia vậy.

Đang đi thì chạm mặt một nhóm người đi đến.

Hàn Hàn sững sờ, quý phụ nhân đi ở phía trước nàng chưa từng thấy qua, nhưng hai cô gái hai bên trái phải quý phụ nhân này nàng lại biết, chính là Mộ Dung Tiên và Tăng Lăng Nhi, có thể để cho hai người này phục tùng, nhất định đây là mẹ kế của Mộ Dung Ý, Tăng thị.

Quả nhiên, Bích Tiêu ở sau lưng nàng nói nhỏ: "Đi ở phía trước, là mẹ kế của vương gia Tăng thị, cô nương không cần để ý, trực tiếp đi đến là được." Các nàng là người của chủ tử, tự nhiên biết chủ tử rất chán ghét Tăng thị này, vì vậy nói chuyện không khách khí chút nào cả.

Hàn Hàn suy nghĩ lời nói của Bích Tiêu, do dự có muốn nghe mà tiếp tục đi hay không, dù sao Bích Tiêu cũng là người của Nhiếp Chính vương đưa đến, nghiêm khắc mà nói, lời của nàng ở mức độ nào đó chính là đại biểu cho ý kiến của Nhiếp Chính vương.

Nhưng là nhớ tới đối phương dù gì cũng là mẫu thân trên danh nghĩa của Nhiếp Chính vương, nếu cứ coi như không có nàng, chẳng may phạm sai lầm bị đánh, nàng mới chân ướt chân ráo tới, một chỗ dựa cũng không có, đến lúc đó bị thua thiệt thì tìm ai nói chứ?

Nên do dự một chút, Tăng thị đã đến trước mắt nàng, Hàn Hàn quyết định thật nhanh: "Hàn Hàn bái kiến phu nhân." Cười gật đầu một cái, cũng không phải coi như không thấy, cũng không có hành lễ, đều không đắc tội hai bên.

Không đợi Tăng thị nói chuyện, Từ ma ma lập tức trách mắng: "Cần rõ, một mình tiện tỳ nhỏ nhỏ như ngươi, thấy phu nhân lại không hành lễ, còn dám tự xưng ‘ta’, đúng là không có tôn ti (*), người tới, và miệng!"

Hàn Hàn cả kinh, trừng mắt về phía Từ ma ma, lão yêu bà này! Minh đắc tội với nàng sao, cư nhiên lại ra oai phủ đầu với nàng!

Không đợi Hàn Hàn nói chuyện, thân hình Tinh Không sau lưng nàng vừa động, liền nghe thấy Từ ma ma kêu rên một tiếng, ngoài miệng sớm trúng cái tát.

"Vương Gia có lệnh, hễ có thứ gì bất kính với Mạc cô nương, đều có thể xử trí trước." Tinh Không từ từ nói qua, xoa tay một chút, thái độ nhàn nhã không thể nhìn ra nàng vừa động thủ đã thương người.

Từ ma ma che gò má sưng đỏ của mình phần hận trừng Tinh Không một cái, nghe thấy là phân phó của vương gia, chanchan-LQĐ không dám nói gì, nghiêng đầu uất ức nhìn về phía Tăng thị: "Phu nhân."

Tăng thị trừng nàng: "Nô tài không có mắt, bình thường bản phu nhân cũng chiều ngươi...ngươi lại vô pháp vô thiên* rồi, cũng không mở mắt ra xem người trước mắt là ai mà đã mắng, ta nghĩ, nên thưởng ngươi cái tát nữa để ngươi nhớ lâu mới phải! Thuộc hạ của con trai ta thì chó mèo đều quý giá, chính thất ta đây thấy cũng phải đi vòng, huống chi nô tài các người, giương mắt mà đi tìm người đánh!"

(*) vô pháp vô thiên = coi trời bằng vung: làm càn không kiêng nể gì.

Hàn Hàn nhíu mày, lời này nghe qua là trách cứ ma ma trước mắt, trên thực tế là chỉ trích Nhiếp Chính vương bất kính mẫu thân, ở nơi cổ đại " Trăm điều hiếu đứng đầu" này, nếu như truyền đi chuyện Nhiếp Chính vương khát nghiệt mẫu thân, sợ là chiến công của hắn có lớn hơn nữa thì cũng bị nước miếng người trong thiên hạ dìm chết đuối. Tăng thị này thật đúng là ác độc, quả nhiên không phải con ruột! Nhưng nhìn thấy Tinh Không và Bích Tiêu làm bộ dạng giống như không nghe thấy, hiển nhiên không để vào mắt những lời này của Tăng thị, họ không nói lời nào, nàng cũng không cần thiết phải ra mặt.

Cười híp mắt nghe Tăng thị răn dạy Từ ma ma, gật đầu một cái: "Ta còn có chuyện, không quấy rầy phu nhân nhã hứng đi dạo vườn, cáo từ trước."

"Đợi chút" Tăng thị vội vàng hô một tiếng.

"Phu nhân có chuyện gì sao?" Hàn Hàn nghi ngờ liếc nhìn nàng một cái.

Nhận lấy vòng tay gỗ Già Nam từ tiểu nha hoàn ở phía sau, Tăng thị cười cười: "Lần đầu tiên gặp mặt, ta cũng không có chuẩn bị đồ, vừa đúng hôm nay ta mang một cái vòng tay đi, còn chưa đeo, tặng cho ngươi, làm quà ra mắt, đợi ngày nào đó muốn ăn thức ăn Mạc cô nương làm, Mạc cô nương không từ chối là tốt rồi."

Tăng thị tự mình đưa vòng tay đến, Hàn Hàn không thể không nhận, cầm chuỗi vòng tay lên cười cười: "Hàn Hàn đa tạ phu nhân ban thưởng." Về phần sau này có nấu cơm cho nàng ăn không thì chưa biết, bây giờ nàng là đầu bếp riêng của Nhiếp Chính vương, tất cả nghe vương gia an bài.

Thấy Hàn Hàn nhận lấy vòng tay, trong mắt Tăng thị xẹt qua tia sáng, chợt lóe lên cực nhanh, trên mặt khôi phục nụ cười từ ái: "Mạc cô nương có chuyện thì đi làm việc đi, cũng không cần vì ta mà ở lại." Nói xong, dẫn một đám người từ từ đi.

"Cô nương, đồ Tăng thị này đưa vẫn nên cẩn thận một chút, hay để nô tì xem xét kĩ lưỡng đã." Bích Tiêu không yên lòng nói.

Hàn Hàn nghe vậy khẽ nhíu mày, Tăng thị này nhìn như trùng hợp, nhưng nàng nhìn kịch cung đấu nhiều năm như vậy, dĩ nhiên biết trong nhà này nếu nói trùng hợp cũng chỉ có người muốn tính kế, hiện tại lại nghe Bích Tiêu nhắc nhở như vậy, trái tim nhất thời cảnh giác, nhìn tới vòng tay, trong mắt xẹt qua tia nghiêm khắc, Tăng thị này, quả nhiên giỏi tính kế!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 76: Chương 3 : Nhiếp Chính Vương Bất Lực?

Editor : Ôp

Tùy ý thường thức chiếc vòng trong tay, Hàn Hàn liếc mắt nhìn bóng lưng Tăng thị đi xa, trong mắt thoáng qua một vẻ lạnh lẽo, thật sự cho rằng nàng là thôn nữ cô ngu ngốc cái gì cũng không hiểu sao? Đám tính toán nàng, nàng sẽ cho Tăng thị biết hậu quả của việc đám tính toán nàng như thế nào!

Trong lòng nhớ đến tiểu hồ ly, thu chiếc vòng mang theo Tinh Không Bích Tiêu trở lại Lạc Huy Uyển.

"Tiểu hồ ly đâu?" Đi một vòng ở bên trong phòng, không phát hiện bóng dáng tiểu hồ ly, chân mày Hàn Hàn hơi nhíu lại, quay đầu nhìn Tinh Không.

"Ngay ở trong phòng ả." Tinh Không nghi hoặc cúi đầu tìm kiếm khắp nơi, sau khi nàng uy tiểu hồ ly ăn no rồi lập tức ôm trở về nhốt ở trong phòng, trong lòng nhớ đến chuyện Mạc cô nương phân phó, nên vội vàng chờ ngoài thư phòng, chẳng đến lúc này mới trở về, cửa sổ trong phòng đóng rất kỹ, làm sao có thể không thấy tiểu hồ ly này đâu chứ?

Không chỉ Tinh Không, Bích Tiêu cũng khó hiểu, một nơi lớn như trong phòng, vừa nhìn thì biết ngay, lẽ ra con hồ ly kia cũng không thể trốn ở chỗ khác.

Nghĩ đến chuyện Mạc cô nương vì con hồ ly này không tiếc chống đối lại chủ tử, có thể thấy tiểu hồ ly này rất quan trọng đối với Mạc cô nương. Một bên vội vàng cùng tìm với Tinh Không, một bên an ủi Hàn Hàn: "Cô nương chờ vội, nô tỳ và Tinh Không cùng nhau tìm thật kỹ càng xem, nói không chừng tiểu hồ ly ăn no nên núp ở chỗ nào đi ngủ thôi."

Đi ngủ? Hàn Hàn trong lòng khẽ động, nghĩ đến bộ dáng ỉu xiu của tiểu hồ ly khi trở về lúc sáng sớm, cảm thấy cũng có thể như thế, chỉ là nàng mới bắt được tiểu hồ ly không lâu, đối với tập tính của tiểu hồ ly cũng không quá hiểu biết, nếu như tiểu hồ ly thật sự tìm một chỗ trốn để ngủ, nàng thật sự không biết tiểu hồ ly sẽ trốn đi đâu.

Chỉ có thể khẳng định một chút, cửa sổ trong phòng không mở ra, khẳng định là tiểu hồ ly còn đang trong phòng.

Quả nhiên, sau khi tìm lung tung một hồi, Bích Tiêu ôm tiểu hồ ly trong tủ y phục của Hàn Hàn ra.

Trong tủ toàn là y phục đầy đủ màu sắc mà Mộ Dung Ý đặc biệt chuẩn bị vì Hàn Hàn, các mùa các kiểu dáng cái gì cần có đều có, tất cả chất vải đều là gấm vóc trong cung ngự dụng, sờ lên mềm nhẹ trơn trượt, màu sắc xinh đẹp, lông tiểu hồ ly màu hồng cuộn tròn rúc trong trong đồng y phục hình hoa gấm, nếu không phải là Bích Tiêu nhìn kỹ, cũng sẽ không phát hiện được nó.

Thấy tìm được tiểu hồ ly, Hàn Hàn thở ra một hơi, nhận lấy tiểu hồ ly rồi ôm vào trong ngực, điểm cái mũi nhỏ của nó một cái rồi uy hiếp: "Nếu lần sau ngươi còn dám chạy loạn như vậy nữa, ta sẽ không cho ngươi ăn đùi gà, mỗi ngày uy ngươi ăn trúc, biết không?"

Tiểu hồ ly mở tròn mắt, thấy là Hàn Hàn, lại nhắm lại, lui thân hình một cái, tìm một tư thế thoải mái hơn rồi ngủ.

Ăn trúc? Nó cũng không phải gấu mèo, sao có thể ăn trúc!

Hôm qua bị nam nhân kinh khủng kia ném ra lưu lạc cả một đêm, làm hại nó cũng không có thể đi ngủ thật tốt, hiện tại nhất định phải bù về.

Ôm tiểu hồ ly, Hàn Hàn liếc mắt nhìn đồng hồ cát, cách buổi trưa còn một canh giờ, thừa dịp trong khoảng thời gian này, mình cũng nên dạo trong vườn phủ một vòng, làm quen hoàn cảnh một chút.

**

Bên trong thư phòng

"Thân thể của nàng thế nào?" Hàn Hàn đi rồi, Mộ Dung Ý gọi Mộc Phong tới hỏi.

"Còn có thể thế nào, chẳng qua là đối bụng nhiều năm như vậy dẫn đến bệnh căn, khí âm hai hư, chân âm hao tổn, nguyên khí đại thương. Muốn lập tức khôi phục thể chất thành người bình thường là không thể nào, chỉ có thể chậm rãi điều trị." Mộc Phong ngồi trên ghế thờ ơ nói, vô cùng bất mãn loại thái độ can thiệp gọi tức là đuôi của Mộ Dung Ý đối với mình.

"Cần phải bao lâu?" Mày kiếm anh tuấn của Mộ Dung Ý theo thói quen nhíu lại, con người hẹp dài liếc mắt nhìn Mộc Phong một cái.

"Cái này cũng khó mà nói, lâu thì năm sáu năm, nhanh thì một hai năm, nói chung là phải từ từ điều trị mới được." Khuôn mặt tuấn tú của Mộc Phong mỉm cười, vô cùng hài lòng về việc tên hỗn đản này cũng có một ngày kiên trì dò hỏi mình như thế.

Mộ Dung Ý liếc mắt nhìn nụ cười đắc ý của hắn, thu hồi ánh mắt: "Năm, trong vòng năm năm bản vương muốn ngươi điều trị tốt cho thân thể của nàng."

"Nửa năm?" Giọng nói Mộc Phong bắt ngờ cao lên, lập tức ngồi ngay ngắn trừng mắt nhìn Mộ Dung Ý, "Ngươi có làm hay không, ta là đại phu, không phải rau cải trắng bán trên đường, chữa bệnh còn có thể cò kè mặc cả? Nói một hai năm cũng đã đủ miễn cưỡng, ngươi lại muốn ta nửa năm điều trị tốt, rốt cuộc ngươi có bình thường hay không..."

"Ngươi làm không được?" Âm thanh lãnh mị không có bất kỳ nhiệt độ nào vang lên ở trong phòng.

Tâm can Mộc Phong run lên, cắn cắn răng: "Không làm được!" Làm thì có thể làm được, thế nhưng phải phí không ít công phu của hắn, hắn và Mạc Hàn Hàn lại không quen thân, việc gì phải phí công phu kia vì nàng.

"Ngươi đã không làm được, bản vương chỉ có thể thỉnh cốc chủ đi ra. Người tới . . ."

"Đừng, chút việc nhỏ này lại thỉnh sư phụ ta ra làm gì chứ, ta có thể làm được, nói đùa cùng ngươi mà ngươi cũng tưởng thật." Mộc Phong vội vàng đứng lên từ trên ghế cười khan ngăn lại. Chê cười, nếu chuyện này thỉnh sư phụ hắn ra, hắn còn không bị sư phụ đánh chết.

"Thật sự ngươi có thể làm được?" Giọng nói lãnh trầm xen lẫn nhàn nhạt hoài nghi.

"Đương nhiên ta có thể làm được, chẳng qua chỉ là một người dinh dưỡng không đầy đủ, điều trị có gì khó chứ, dù gì thì ta cũng là một thần y, chút bản lĩnh này còn không có, thì không cần lăn lộn trên đời nữa." Mộc Phong vỗ ngực bảo đảm.

"Vậy thì tốt." Mộ Dung Ý gật gật đầu, "Nửa năm, bản vương cho ngươi nửa năm, làm không được..."

"Làm không được thì danh thần y này của ta cũng không còn." Tuy nói mình không vui vì phải điều trị thân thể cho Mạc Hàn Hàn, thế nhưng không vui thì không vui, lần nữa bị người khác nghi ngờ năng lực của mình, loại cảm giác này vẫn là cực kỳ khó chịu.

"Ừ, vậy kê đơn thuốc đi."

"Kê đơn thuốc? Kê phương thuốc gì?" Mộc Phong có chút nghi hoặc.

"Điều trị thân thể không cần kê đơn thuốc?" Trong con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý xẹt qua vẻ xem thường, "Hay là ngươi chỉ thuận miệng nói, căn bản là không điều trị nổi?"

"Ta không điều trị nổi?" Mộc Phong một hơi không thông gần như là nghẹn chết, đôi mắt tú lệ trừng Mộ Dung Ý, "Dù gì ta cũng là một thần y, điều trị thân thể có thể làm khó được ta? Chỉ là trong thân thể nàng đã hư lâu rồi, hao tổn quá độ, có phải một hai phương thuốc là có thể điều trị tốt đâu chứ? Còn phải phối hợp thuốc tắm, châm cứu mới được!" Cho nên hắn không thích điều trị, bởi vì quá phiền toái.

"Châm cứu?" Ánh mắt lãnh mị của Mộ Dung Ý liếc qua, "Có phải rất đau hay không?" Mặc dù trước đây hắn đã trải qua, nhưng lúc đó đều là do phát độc, phát độc thống khổ che giấu tất cả, hoàn toàn là vội vàng không biết châm cứu đau đớn thế nào. Nhưng bây giờ nhìn Hàn Hàn tất cả đều bình thường, đột nhiên châm cứu cho nàng, nên nàng sẽ rất đau mới đúng.

"Xót, đau, trưởng, tề, đây là cảm giác cơ bản nhất khi châm cứu, lúc bắt đầu có thể khó mà chịu đựng, nhưng qua một thời gian, khơi thông kinh mạch cho nàng thì tốt rồi."

"Không cần châm cứu, chỉ tắm thuốc và uống thuốc là được." Mộ Dung Ý thu hồi nhãn thần hạ kết luận. Mặc dù hắn hi vọng tiểu nha đầu có thể sớm khôi phục một chút, nhưng lại không hi vọng tiểu nha đầu bị khổ, châm cứu thống khổ như vậy, không châm cũng được.

"Nói cho rõ nhé, đây chính là ngươi nói, không châm cứu cho nàng, vậy ta cũng không dám bảo đảm nửa năm có thể điều trị tốt cho nàng không." Mộc Phong nói, mặt mày gian tà nhìn không được dân theo chút đặc ý, mặc dù hắn không động được vào hỗn đản này, thế nhưng dựa vào lý do này kéo dài không thể điều dưỡng tốt Mạc Hàn Hàn, khiến hỗn đản này sốt ruột cũng là cảm giác rất sung sướng.

"Nửa năm!" Giọng nói lãnh mị lại lần nữa vang lên, "Bản vương chỉ cho ngươi nửa năm." Giọng nói trầm thấp lộ ra kiên quyết chân thật đáng tin.

"Nửa năm? Ngươi có làm hay không, không cho châm cứu ngươi lại muốn ta nửa năm điều trị tốt cho nàng? Ngươi không cảm thấy ngươi ép buộc người khác quá à?" Mộc Phong cắn răng, hỗn đản này thật đúng là sẽ áp bách mình.

"Hừm?" Âm điệu dâng cao lộ ra nhàn nhạt xem thường, con ngươi hẹp dài lộ ra nồng đậm khinh thường, "Ngươi không làm được?"

"Ta. . ." Mặt Mộc Phong trong nháy mắt đỏ lên —— tức giận. Nếu như mình nói không làm được, khẳng định là hỗn đản này lại muốn đi thỉnh sư phó, nếu như sư phó tới, mình nhất định sẽ bị mang đi thu thập, hỗn đản này chính là biết như vậy mới uy hiếp mình! Quả thực là hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, không biết xấu hổ!

Trong lòng phần hận chửi bới, đi qua cầm giấy bút lên lưu loát viết xuống hai tờ phương thuốc.

"Thuốc trong tờ này là thuốc tắm, mỗi tối tắm một lần, tắm xong bảy ngày lại đổi phương thuốc khác. Thuốc trong tờ này là thuốc uống, sau ba ngày tắm thuốc dùng tới, một ngày một lần." nỗ lực điều chỉnh tốt biểu tình trên khuôn mặt, Mộc Phong khóc còn khó coi hơn cười giới thiệu xong cách dùng hai phương thuốc.

Chờ vết mực trên giấy khô đi, Mộ Dung Ý cắt hai tờ phương thuốc xong, liếc mắt nhìn Mộc Phong đứng ở một bên: "Ngươi còn không đi?"

Trong nháy mắt khuôn mặt Mộc Phong càng trưởng hồng, điển hình của việc qua sông đoạn cầu (=qua cầu rút ván)! Điển hình của qua sông đoạn cầu! Hỗn đản này mỗi lần dùng xong mình đều không lưu tình chút nào đuổi đi như thế, quả thực là không có nhân tính!

**

Viện trong Nhiếp chính vương phủ chia làm hai bên đông tây, phía đông là chỗ ở nhiếp chính vương Mộ Dung Ý, cũng là tòa viện chính trong vương phủ. Phía tây là chỗ ở của mấy người phụ thân Mộ Dung Ý- Mộ Dung Phong và Tăng thị.

Hàn Hàn dạo qua một vòng ở vương phủ, đối đại thế bố cục trong vương phủ cũng có thêm hiểu biết.

Mặc dù Vương phủ chiếm diện tích rộng, lầu gác đình viện cũng nhiều, nhưng nhân khẩu lại không nhiều, trừ Mộ Dung Ý cùng phụ mẫu muội muội hần cùng mấy vị chủ tử khác, còn lại tất cả đều là thị vệ cùng hạ nhân.

"Vương gia ở trên chiến trường đã từng trải qua thương tổn gì sao?" Hàn Hàn nghiêng đầu nhìn tỷ muội Tinh Không bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

Trước đây lúc còn ở trong thôn không cảm thấy, hiện tại đi tới vương phủ nhìn thấy bản thân nhiếp chính vương, Hàn Hàn đột nhiên cảm thấy rất nghi hoặc.

Cổ nhân lưu hành chuyện tảo hôn, đại gia đình nam tử bình thường mười bốn mười lăm thì đã có nha hoàn thông phòng, mười bảy mười tám là có thể cưới vợ sinh con.

Nhiếp chính vương này lớn lên tuổi mười tám, tuổi còn trẻ lại quyền thế hiển hách, đến bây giờ thậm chí ngay cả một nha hoàn thông phòng bên người cũng không có, cũng quả không thể nào nói nổi, trừ phi người hần có thương tật.

Lại liên tưởng đến tính tình mưa nắng thất thường kia của hần, Hàn Hàn càng cảm thấy lúc ở trên chiến trường nhiếp chính vương đã bị thương tổn bộ vị kia, thế cho nên bây giờ vẫn bất lực, nên nữ nhân cũng không thể tìm, mới ghen ghét tính tình vui giận thất thường.

"Đã từng trải qua thương tổn?" Tỷ muội Tinh Không sững sốt, không rõ Mạc cô nương đang tốt lành sao có thể đột nhiên hỏi điều này, nhưng vương gia từ mười tuổi đã ra chiến trường, hai mươi tuổi danh tiếng lan khắp thiên hạ phụng chiếu hồi kinh, trong mười năm trải qua vô số nguy hiểm lớn nhỏ, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, mặc dù các nàng chưa từng thấy, nhưng cũng từng nghe nói, vết thương phải chịu đương nhiên là có bị, thấy hỏi, gật gật đầu, "Vương gia quả thật là đã trải qua thương tổn."

Trong mắt Hàn Hàn lướt qua vẻ hiểu biết, quả nhiên chân tướng là do bản thân, ôi, tân tân khổ khổ dốc sức mười năm, kết quả là công thành danh toại vốn nên trái ôm phải ấp, tận hưởng thời gian cuộc sống, lại bởi vì một lần thương tổn mà cuộc đời này không bao giờ có thể hưởng thụ cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực nữa, sợ là ai cũng khó có thể tiếp thu đi, huống chi lại là nhiếp chính vương- một nam tử cao lớn có chủ kiến như vậy, tâm lý có chút vụn vụn thế cho nên tính cách thất thường cũng khó tránh khỏi.

Hiểu biết đến chuyện này, Hàn Hàn nhìn không được sinh ra vẻ đồng tình đối với Mộ Dung Ý, quyết định sau này hành vi lời nói với hần cũng phải bao dung một ít, dù sao người có tâm sinh lý không trọn vẹn thì cần nhất là yêu mến.

Tinh Không Bích Tiêu đưa mắt nhìn nhau, không rõ vì sao sau khi Mạc cô nương nghe tin vương gia từng bị thương thì trên mặt lại nhiều hơn một chút thương hại, chủ tử hiện tại rất tốt, thoạt nhìn rất cần người khác đồng tình sao?

Ba người đang đi, liền thấy Vu quân sự bước chân vội vã tiến tới, nhìn thấy Hàn Hàn ánh mắt sáng lên: "Mạc cô nương, cuối cùng ta cũng tìm được cô nương, vương gia muốn đi ra ngoài, nói cô nương cùng đi, hiện tại đang ở tiền đình chờ cô nương, cô nương nhanh nhanh qua đó đi."

Hàn Hàn nghe Tinh Không và Bích Tiêu nói một đường, biết trong vương phủ tổng cộng có hai vị quân sự, một là Vu quân sự, chủ quản đông viện; một là Lâm quân sự, chủ quản tây viện. Trừ hai người bọn họ ra, còn có một tổng quản Vu Thanh trong vương phủ, chẳng qua Vu Thanh này không giống với quân sự khác đều ở bên trong phủ, mà là tách rời nơi khác, một năm cũng chỉ đến vương phủ điểm mấy lần, đối chiếu một chút sự vụ lớn nhỏ bên trong phủ mà thôi, người bên trong phủ cũng không xưng hần là quân gia, mà gọi là Vu công tử.

Trước mắt thấy Vu quân sự tự mình tìm đến mình, có thể thấy là vương gia đã chờ đến nóng nảy.

Nghĩ tới nguyên nhân tính tình nhiếp chính vương vui giận thất thường kia, Hàn Hàn không dám chậm rãi, vội vàng ôm tiểu hồ ly dẫn Tinh Không Bích Tiêu đi qua

Chân mày Mộ Dung Ý đang nhíu chặt nhìn thấy Hàn Hàn rút cuộc buông lỏng đi, liếc đến tiểu hồ ly trong ngực nàng lập tức nhấn lại: "Ôm nó làm cái gì?" Vô cùng không vui, tiểu nha đầu này sẽ không thật sự đưa con thú lông hồng (đỏ) này trở thành chính mình lúc bị độc phát mà nuôi dưỡng chứ?

(*)Ở Trung Quốc, hồng của họ là màu đỏ của ta, cũng như 1 cân của họ chỉ bằng nửa cân của Việt Nam

Hàn Hàn cả kinh, lúc này vội vã chạy tới, lại quên người này ghét hồ ly, lấy lòng cười cười: "Nó đói bụng, ta mang nó đi ăn một chút."

Tiểu hồ ly trong lúc ngủ mơ cũng miễn cảm thấy ánh mắt sắc bén muốn lột da bóc xương mình, nâng lên đầu hồ ly ngó nhìn, đối diện với đôi con ngươi hẹp dài lạnh mị như sông băng vạn năm, lập tức cả kinh, cúi đầu dính chặt trước ngực Hàn Hàn, hai móng vuốt che mắt hồ ly, không thấy được, cái gì cũng không thấy, sao có thể đột nhiên nhìn thấy người xấu kia chứ, nhất định là mình đang nằm mộng!

Thấy hồ ly này tự nhiên lại chôn chặt vào trước ngực Hàn Hàn, mặt Mộ Dung Ý lại đen thêm mấy phần, đuổi tay ra vung, tiểu hồ ly vững vàng rơi vào

trong lòng Tinh Không phía sau Hàn Hàn: "Sau này này người ôm con thú vật này."

"Nó có tên, nó gọi Tiểu Phong Phong." Hàn Hàn cau mày kháng nghị, mặc dù nói tiểu hồ ly này vốn là con thú, nhưng sao từ trong miệng nhiếp chính vương nói ra, nghe như là mắng chửi người khác vậy.

"Có tên thì nó không phải là thú vật ?" Trong giọng nói lãnh mị mang theo nhẹ nhàng không vui, tiểu nha đầu này lại vì một con vật mà dám chống đối mình.

"..." Thấy vẻ mặt Mộ Dung Ý âm trầm, Hàn Hàn ngoan ngoãn câm miệng, nàng thế nào đã quên, đối với người thiếu hụt thì phải biểu hiện tình thương chứ. Lại duy trì nữa, nói không chừng người này liền lột da tiểu hồ ly.

Thấy Hàn Hàn không còn bênh vực cho con hồ ly kia nữa, sắc mặt Mộ Dung Ý rốt cuộc cũng dễ nhìn hơn, bước chân ra ngoài: "Bản vương đói bụng, còn không nhanh bồi bản vương dùng bữa."

Hắn gấp gấp gọi một nữ đầu bếp của riêng hắn qua đây như vậy chính là để bồi hắn dùng bữa? Hàn Hàn có chút mong lung, mình rốt cuộc là tới nấu cơm cho hắn, hay là bồi hắn ăn cơm đây?

Thật là một quái nhân có tư duy và tính nết khiến cho người khác khó có thể nắm bắt!

Ngoài cửa Vương phủ dừng hai cỗ xe ngựa, một chiếc gỗ mun ngàn năm chế thành hoa văn trên xe ngựa tạo hình phong cách cổ xưa, giữa hoa văn khắc một đại dương tung sóng lượn vòng, giống như đang tìm thời cơ một phát giết chết con mồi.

Toàn thân xe ngựa có màu đen, không có một trang sức nào, không cần nhìn, Hàn Hàn liền biết chiếc xe ngựa này là của nhiếp chính vương điện hạ, rất tự giác mang theo Tinh Không Bích Tiêu chuẩn bị lên chiếc xe ngựa đằng sau.

"Người muốn đi đâu?" Lên xe, thấy Hàn Hàn còn chưa lên, Mộ Dung Ý giờ mới nhìn ra, thấy tiểu nha đầu này muốn đi ra chiếc xe ngựa phía sau, tuấn nhan ma mị lập tức trầm xuống.

"A" Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, "Ta đi ra chiếc xe ngựa đằng sau." Không để mình đi xe ngựa ở sau, chẳng lẽ muốn mình đi bộ?

"Qua đây." Giọng nói vẫn lãnh mị như trước, Mộ Dung Ý vén màn không vui nhìn Hàn Hàn, tiểu nha đầu này một chút cũng không muốn ngồi cùng với mình sao?

"Để cho ta vào trong xe ngựa vương gia người?" Hàn Hàn lặp lại một lần, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

"Nói nhảm nhiều vậy, còn không nhanh đi lên." Chú ý tới bọn hạ nhân ngoài phủ về mặt kính nghi trọng nhìn mình, hai tai Mộ Dung Ý hơi đỏ lên, thúc giục.

"Ồ, vậy ta liền đi lên." Thấy người này lại có một chút mất hứng, Hàn Hàn không dám hỏi lại, vội vàng hai bước leo lên xe ngựa.

Tinh Không ôm tiểu hồ ly liếc mắt nhìn Bích Tiêu, nhỏ giọng: "Hôm nay chủ tử thật kỳ quái." Không phải chủ tử luôn luôn không thích nữ tử gần người sao?

"Xuyt" Bích Tiêu thủ thế một cái, gấp gấp kéo Tinh Không đi lên xe ngựa, liếc mắt trừng nàng, cố gắng hạ giọng xuống thấp, "Người muốn tìm đường chết hả, chuyện chủ tử chúng ta có thể nghị luận sao?"

Tinh Không le lưỡi, ôm tiểu hồ ly không dám nói thêm nữa.

Bên trong xe ngựa, Hàn Hàn liếc mắt nhìn Mộ Dung Ý ngồi hơi nghiêng tay cầm quyển sách nhìn nhập thần, miệng lặng lẽ nuốt nước bọt, ánh mắt lướt qua, vương gia không nói lời nào, nàng cũng không có ý tứ mở miệng, chỉ là khí tràng người này quá mức cường đại, khiến nàng không hiểu sao lại càng thêm khẩn trương.

May mắn địa phương muốn ăn cơm cách vương phủ không xa lắm, xe ngựa đi được một khắc đồng hồ, dừng lại trước lầu lâu Như Ý.

"Vương gia, tới." Ám Nhất dùng xe ngựa đi xuống, đứng ở một bên bẩm báo.

Cuối cùng đã tới! Hàn Hàn thở ra một hơi, thấy Mộ Dung Ý còn đang đọc sách, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Vương gia, đến nơi rồi."

Tầm mắt Mộ Dung Ý từ trên quyển sách thu hồi lại, hai má hơi nóng, không cần soi gương cũng biết mặt phỉm đỏ, vốn dĩ trong xe có chút tối, không cần lo lắng tiểu nha đầu này nhìn thấy.

Trời biết đoạn đường này không chỉ tiểu nha đầu không được tự nhiên, hắn đọc nửa chữ cũng không thấy vào, biết đối phương có thể sợ hãi thân phận của hắn không dám tùy ý mở miệng, thế nhưng tính cách hắn không thích nói nhiều, muốn hắn chủ động kiểm chuyện với tiểu nha đầu, quả là không biết muốn nói cái gì.

Thấy tiểu nha đầu này rốt cuộc nói trước, nhân nhặt "Ừm" một tiếng, "Tới rồi, xuống xe đi."

Hàn Hàn chỉ chờ những lời này, nghe vậy không nói lời thứ hai, vội vàng đi xuống, còn cùng người này đối mặt, thật có thể làm người ta không thoải mái muốn chết.

Thấy động tác Hàn Hàn như chạy trốn, con người hẹp dài đen nhánh của Mộ Dung Ý nặng nề, hít sâu hai hơi, chậm rãi đè xuống luồng nhiệt khí trên mặt kia, giờ mới ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chương 4: Vương Gia Kiêu Ngạo Ăn Dấm

Mộ Dung Ý mang theo Hàn Hàn vừa bước vào tửu lâu Như Ý, lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người.

Hiện tại đang là thời gian dùng cơm, bên trong đại sảnh người ngồi đầy, tửu lâu Như Ý là đại tửu lâu số một kinh thành, người đến nơi này ăn cơm cũng sẽ có thân phận không quá thấp, không giàu cũng quý, vì vậy tin tức cũng linh hoạt hơn người khác chút.

Ngày hôm qua nghe nói Nhiếp Chính vương luôn luôn không gần nữ sắc mang một nữ đầu bếp từ cửa chính vào phủ, trong lòng rồi rít tò mò đáng đáp nữ đầu bếp này như thế nào, dung mạo có như thiên tiên không mới có thể được Nhiếp Chính vương coi trọng. Nhưng vương phủ trông chừng quá nghiêm, mặc cho bọn họ nghĩ đến nát óc cũng không thấy được tình hình bên trong.

Hiện tại thấy Nhiếp Chính vương gia lại mang theo một tiểu cô nương đi vào, lập tức giương mắt, quan sát Mạc Hàn Hàn từ trên xuống dưới trái trái phải phải, như muốn nhìn ra một đóa hoa trên người nàng.

Nhưng nhìn rất lâu cũng không phát hiện ra nơi nào đặc biệt.

Đây cũng lắm chỉ là một nha đầu chưa dậy nỏ, đứng chung một chỗ với Nhiếp Chính vương, vóc người đến ngực Nhiếp Chính vương, một đôi mắt to hắc bạch phân minh lộ ra mấy phần giảo hoạt, cái mũi nhỏ cái miệng nhỏ nhắn, vóc người khô quắt khô queo, có lẽ thêm hai năm nữa có thể trở thành tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành, nhưng bây giờ. đa số mọi người đều lắc đầu một cái, ngay cả bản thân mình cũng không muốn, không biết Nhiếp Chính vương gia luôn luôn kén chọn ăn thế nào, hay là nói, Nhiếp Chính vương thích như thế này? Thích tuổi nhỏ hả?

Nhất thời, một số suy nghĩ lung tung bắt đầu vùng lên.

Nhận thấy ánh mắt của thủ hạ rơi trên người Hàn Hàn, con người hẹp dài của Mộ Dung Ý khẽ nheo lại, ánh mắt lãnh trầm sắc bén quét qua đại sảnh, những người đang có suy nghĩ vô cùng méo mó trong lòng chợt cảm thấy có một chậu nước lạnh đổ từ đầu xuống, khiến lạnh cả người, rung mình một cái, lập tức thu hồi ánh mắt, lại không dám nhìn loạn.

Hàn Hàn không chú ý đến có người nhìn mình, hiện tại toàn bộ tâm tư của nàng đang đặt ở hai chân dài của người trước mặt này. Nhíu nhíu mày, nhìn đối phương đi một bước có thể bằng nàng đi nhanh hai bước, rất muốn rống hán một câu: "Người có thể đi chậm một chút hay không, không thấy rằng ta không theo kịp sao?"

Đáng tiếc, nàng cũng chỉ có thể tưởng tượng, nếu không cần gấp, nàng vẫn muốn lưu lại ở trong lòng Nhiếp Chính vương hình tượng một nữ đầu bếp khéo léo hiểu chuyện. Như vậy về sau nàng xin nghỉ trở về thôn Lư cũng dễ dàng hơn một chút.

Đau khổ bước gấp mấy bước theo sau lưng Nhiếp Chính vương, đi đường vòng lên lầu hai, dừng lại trước một gian phòng.

Ám Nhất vội tiến lên một bước mở cửa, Hàn Hàn đi vào theo Mộ Dung Ý.

Trước khi đến, Mộ Dung Ý đã cho người đến phân phó với quản sự tửu lâu Như Ý chuẩn bị thức ăn trước, chỉ chờ bọn họ đến là có thể ăn.

Vì vậy, Hàn Hàn vừa mới ngồi xuống, thì đã có tiểu nhị bưng thức ăn lên.

Một bóng người đi qua cửa, bỗng lại lui trở lại, nhắc bức rèm che nhìn vào bên trong nhà, mừng rỡ kêu lên: "Hàn Hàn, người thật sự tới Kinh Thành rồi!"

Hàn Hàn nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt tròn trịa của Tiểu Nguyên Bồi, vì quá vui mừng, cặp mắt tròn vo kia như nhíu lại thành một kẻ hở.

"Nguyên Bồi?" Hàn Hàn ngay lập tức vui mừng đứng lên. Tuy nói nàng và Tiểu Nguyên Bồi không phải rất quen thuộc, nhưng dù gì cũng biết nhau, có thể ở nơi lạ lẫm này nhìn thấy một người quen biết, nói trong lòng không vui vẻ thì đó là gạt người.

Nguyên Bồi? Tuần nhan ma mị của Mộ Dung Ý lập tức trầm xuống, mới vừa cảm chiếc đĩa lên đã nặng nề bỏ lên bàn: "Ăn không nói, ngủ không nói!" Gọi thân thiết như vậy, lúc thấy mình cũng không vui mừng như vậy!

Hàn Hàn cả kinh, vì quá vui mừng, nên quên mất sau lưng còn có một Nhiếp Chính vương Điện hạ có yêu cầu cực nghiêm đối với mình.

Vội vàng thu hồi nụ cười, ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh bàn.

Tiểu Nguyên Bồi cũng kinh ngạc một chút, lúc này mới chú ý tới trong phòng còn có người khác.

Ngẩng đầu nhìn thấy con người lạnh lẽo bức nhân của Mộ Dung Ý, không tự chủ rùng mình một cái ở trong đáy lòng.

Mặc dù hắn chưa gặp qua Nhiếp Chính vương, nhưng ngày hôm qua nghe được tin tức ở nơi này, cũng biết nam nhân có bộ mặt lãnh túc nam nhân trước mặt này chính là Nhiếp Chính vương điện hạ quyền khuynh triều dã (triều đình và dân chúng).

Trong lòng đập thình thịch, vội vàng khom người hành lễ: "Tại hạ Tiểu Nguyên Bồi bái kiến Vương Gia."

Thấy tiểu nha đầu đã ngoan ngoãn ngồi yên, sắc mặt Mộ Dung Ý hơi khá hơn chút, nhưng giọng nói vẫn lãnh mị như cũ: "Đi ra ngoài."

Không ngờ Nhiếp Chính vương đột nhiên đuổi người, Hàn Hàn chột ngắc đầu nhìn sang, người ta tới tìm nàng, tại sao hắn lại đuổi người!

Tiểu Nguyên Bồi cũng không ngờ đối phương lại đột nhiên đuổi hắn, nhất thời sửng sốt, không biết nên nói gì.

Dù gì hắn cũng là trưởng tôn của gia tộc Tiểu thị, Tiểu thị đã sinh sống ở đây hàng trăm năm rồi, chi hệ đông đảo, tiên đế thấy cũng phải cho hai phần mặt mũi.

Mặc dù hắn không phải người có tài, nhưng không nhìn thấy chùa thì cũng phải xem mặt phật chứ, nhìn mặt mũi của gia tộc mình, Nhiếp Chính vương này cũng không cho hắn một chút tiếp đãi nào sao? Tại sao có thể đuổi người thẳng thắn như vậy chứ?

Thấy Hàn Hàn lại vì tên tham ăn này mà "trùng" mình, gương mặt tuấn tú trắng nõn của Mộ Dung Ý càng thêm âm trầm: "Ám Nhất!"

Ám Nhất im lặng nhìn Tiểu Nguyên Bồi một cái, người khác không biết, nhưng hắn đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, tự nhận hiểu rõ một chút ý tứ của chủ tử.

Không phải là chủ tử ngại ở vương phủ có Lân công tử đi theo bọn họ quấy rối, không có cách nào ăn một bữa cơm thật ngon cùng Mạc cô nương, nên lúc này mới quyết định đến tửu lâu ăn hay sao. Ai biết khi đến tửu lâu, thì cái tên tham ăn không có mặt này lại tiến đến, chủ tử không đuổi người, hắn cũng muốn đuổi người hộ chủ tử.

Đồng Thanh đi theo phía sau Tiểu Nguyên Bồi vào gian phòng, vừa thấy Nhiếp Chính vương, lập tức đau cả đầu.

Công tử nhà hắn trừ ăn thì cái gì cũng không chú ý, nhưng hắn chú ý đấy.

Tay Nhiếp Chính vương này cầm một nửa bình quyền cả nước, lạnh lùng vô tình, thủ đoạn tàn nhẫn, tình cảm thì không nói, phàm là chọc giận tới người của hắn, mặc kệ thân phận hiển hách cỡ nào, đều không có kết quả tốt.

Trước mắt thấy Nhiếp Chính vương lên tiếng đuổi người, mà công tử nhà mình còn suy nghĩ đến ngăn người, chan-lêquyđ trong lòng sợ muốn chết, hận không được đánh công tử nhà mình đến gãy xương, lập tức cũng không xem trọng tôn ti, vội kéo tay Tiểu Nguyên Bồi dắt ra ngoài: "Công tử không phải ngại đói bụng sao, chúng ta nhanh đi ăn cơm thôi." Muốn chết sao, không đi nữa thì chẳng may công tử bị Vương Gia dưới con nóng giận đánh chết đánh cho tàn phế, thì hắn cũng không cần sống nữa.

Đi tới cửa, Tiểu Nguyên Bồi mới nhớ ra: "Hàn Hàn, người đừng quên người còn thiếu ta hai tháng cơm đó, chính ta tại. Ừm ừm."

Một tay Đồng Thanh che miệng Tiểu Nguyên Bồi, nhanh chóng muốn khóc lên: "Công tử người đừng nói nữa, không thấy Vương Gia tức giận rồi sao, ngộ nhờ hắn để người làm đánh người, nô tài làm sao có thể trở về báo cáo chứ?"

Hàn Hàn vốn đang vì hành động của Mộ Dung Ý có chút bất mãn, vừa nghe thấy lời nói của Tiểu Nguyên Bồi cách cửa sổ thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đen đi xuống, thiết thời nàng thấy Tiểu tham ăn mà vui mừng, thì ra đối phương đến đòi sổ sách! Đuổi đi thì tốt!

Không có Tiểu tham ăn quấy rầy, rốt cuộc người trong phòng có thể yên lặng ăn cơm trưa.

Ám Nhất nhẹ một hơi, ngoắc ngoắc tay, ý bảo Tình Không, Bích Tiêu đi ra ngoài.

"Chi chi." Tiểu hồ ly đang nhìn chằm chằm vào bàn đầy món ăn kia thèm thuồng, hiện tại chẳng những không cho nó ăn cái gì, còn ôm nó đi ra ngoài, lập tức không làm theo, từ trong ngực Tình Không nhảy ra ngoài. Tình Không sợ hãi vội vàng gắt gao ôm chặt lấy nó, chỉ sợ chọc giận chủ tử.

Tiểu hồ ly vừa gọi như vậy, Hàn Hàn mới nhớ đến nó chắc đã đói bụng rồi. Ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ý một cái, trên mặt mang lên nụ cười xu nịnh: "Vương Gia, Tiểu Phong Phong đói bụng, có thể để nó ăn chung với ta hay không?"

Khoe miệng Ám Nhất co rút, nghiêng đầu nén buồn cười.

Ánh mắt Mộ Dung Ý liếc qua, Ám Nhất cứng đờ, "Nơi này không cần các người canh chừng, đi ra ngoài cả đi, dẫn nó đến sát vách ăn cơm." Giọng nói lãnh mị vang lên, Ám Nhất thở nhẹ một hơi, vội đồng ý mang theo Tình Không Bích Tiêu đi ra ngoài.

"Này, có chuyện gì xảy ra với Tiểu tham ăn đó vậy? Tại sao hắn biết Mạc cô nương?" Ra cửa, Tình Không đưa tay thọc Ám Nhất, nhỏ giọng hỏi.

Ám Nhất thường ra ngoài theo chủ tử, nói không chừng sẽ biết thứ gì đó.

Ám Nhất lắc đầu: "Không biết." Dáng vẻ nghiêm trang, rất khó khiến người ta hoài nghi hắn đang nói dối.

Hắn đương nhiên biết, nhưng hắn có thể nói sao? Nếu hắn nói ra, người khác sẽ nghĩ đến làm sao hắn biết cận kề như vậy, tìm hiểu nguồn gốc tra được quan hệ của chủ tử và Mạc cô nương, đến lúc đó kịch độc trong người, sẽ bị lộ ra ngoài, dù bọn họ là người của Nhiếp Chính vương phủ cũng không an toàn.

Trong thiên hạ không biết có bao nhiêu người đánh chủ ý lên chủ tử hắn, hắn nhất định phải cực kỳ cẩn thận, không thể để mình gây phiền toái cho chủ tử.

Tình Không cũng chỉ hỏi như vậy, không nghĩ Ám Nhất nhất định biết. Nghe đối phương trả lời như vậy, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Phân phó tiểu nhị chuẩn bị một bàn thức ăn, ba người mang theo tiểu hò ly đến gian phòng bên cạnh dùng cơm.

Bên trong nhà, Mộ Dung Ý thấy Hàn Hàn chỉ cúi đầu lo ăn trước một ít rau cải trước mắt, chân mày anh tuấn khẽ nhíu lên, đưa tay gấp một miếng xào vào trong chén Hàn Hàn: "Ăn thịt." Vốn dinh dưỡng đã không đầy đủ, còn không ăn thịt, béo lên thế nào.

Hàn Hàn sững sờ, nghi ngờ nhìn Mộ Dung Ý một cái, hắn không cần nâng ở một bên hầu hạ ăn cơm đã không nói, lại còn bỏ xuống tôn quý gấp thức ăn cho mình, rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì chứ? Đầu người này lại không bình thường sao?

Bị Hàn Hàn nhìn khiến không được tự nhiên, tại Mộ Dung Ý khẽ ửng hồng, lúng túng ho một tiếng: "Dáng dấp giống như dân gặp nạn vậy, nếu truyền đi lại nói bốn vương bạc đãi người, ăn thịt đi, béo lên chút!" Nói xong không nhìn Hàn Hàn nữa, cúi đầu ăn cơm.

Khỏe miệng Hàn Hàn rụt rụt, còn tưởng hôm nay người này đại phát thiện tâm chứ, thì ra là ngại mình quá gầy ảnh hưởng đến mặt mũi của hắn! Nàng đã nói rồi tại sao người này sẽ đột nhiên tốt bụng chứ!

Còn nữa, mặc dù vóc dáng nàng hơi nhỏ gầy, nhưng thân thể khỏe mạnh, giống dân gặp nạn cỡ nào hả? Có nạn dân nào cường tráng như nàng sao?

Trong lòng yên lặng châm chọc, Hàn Hàn chấp nhận gấp miếng thịt lên ăn.

Thấy Hàn Hàn không quá dị nhìn mình chằm chằm nữa, Mộ Dung Ý nhẹ thở ra một hơi, khỏe mắt đuôi mày không tự chủ tràn ra ý cười, không ai quấy rầy hắn và tiểu nha đầu ăn cơm, cảm giác thật tốt.

Trong lòng Hàn Hàn có chuyện, vì vất vả mới ra ngoài được một chuyến, phải đến tiệm thuốc mua chút dược liệu dự bị mới được, vì vậy ăn một bữa cơm cực kỳ nhanh chóng.

Chờ Mộ Dung Ý để đưa xuống, Hàn Hàn cẩn thận thử dò xét nói: "Vương Gia, ta có thể một mình ra ngoài đi dạo không?"

"Làm cái gì?" Lòng mày Mộ Dung Ý cau lại, tiểu nha đầu này tới kinh thành này cũng không quen người nào, không phải muốn đi xem Tiểu tham ăn kia chứ?

Hàn Hàn im lặng, quái lạ, tại sao người này lại mất hứng?

Nhắm mắt cười nói: "Vương Gia ngài cũng biết, ta từ nhỏ đã sống trong thôn, không có kiến thức gì, hiện tại không dễ dàng mới được ân điển đến Kinh Thành, muốn ra ngoài đi dạo, biết một chút về phồn hoa dưới chân thiên tử, kính xin Vương Gia ân chuẩn." Nói xong rồi lại khiêm tốn kính cẩn, giống như đã luyện diễn trăm ngàn lần vậy.

"Thật sự?" Mộ Dung Ý không tin, tiểu nha đầu này khi lừa gạt người khác thì lòng mi sẽ run lên, cùng nàng sống chung lâu như vậy, điểm nhỏ này hắn đã phát hiện từ lâu rồi.

"Đúng vậy." Mặt ngoài Hàn Hàn thành khẩn, nội tâm lại rơi lệ, mẹ trứng, Nhiếp Chính vương này ăn cái gì lớn lên hả, sao lại không dễ lừa gạt như vậy.

"Ừ, vừa đúng lúc, Bốn vương lâu rồi chưa đi lại ở kinh thành, không có việc gì ngồi chơi, thì đi ra ngoài dạo với người vậy, coi như là tiêu thức ăn." Muốn bỏ hắn một bên đi tìm tên ăn hàng kia, không có cửa đâu!

Hàn Hàn im lặng, nàng có thể nói không sao?

Đáng tiếc Mộ Dung Ý không đợi nàng nói không, chân dài đứng lên bước ra bên ngoài, thấy Hàn Hàn vẫn ngồi yên, nhíu mày: "Còn không đi?"

Hàn Hàn không có cách nào khác, chấp nhận đứng lên theo Mộ Dung Ý đi ra ngoài.

Ba người Ám Nhất vẫn còn ở gian phòng ăn cơm chưa ra ngoài, Mộ Dung Ý cũng không gọi bọn hắn, dẫn Hàn Hàn đi thẳng xuống lầu ra ngoài.

Mấy lần đi ngang qua tiệm thuốc, Hàn Hàn nhắc chân, cũng nhìn được không đi vào, lờ mờ Mộ Dung Ý đang rất có hứng thú đi dạo một cái, không nhìn được liếc mắt xem thường, nàng cũng không nên đi ra ngoài đi dạo phố với người này, dọc theo đường mà không mua được thứ gì, toàn là người này mua, mà người này lại cư nhiên không mang tiền, tất cả đồ đều bắt nàng phải trả.

Thật không biết, thân là Vương Gia một nước, tay cầm trọng quyền Nhiếp Chính vương, vật gì tốt cũng thấy qua, làm sao cảm thấy hứng thú với những

thứ trên đường này, chẳng lẽ quen mặc gấm vóc, muốn thử cảm giác mặc vải thô sao?

"Túi rút này không tệ."

Khóe mắt Hàn Hàn giựt giựt, chỉ thấy Mộ Dung Ý đưa tay cầm lên túi rút màu xanh đen ở trên quán nhỏ bên cạnh vuốt vuốt, thấy hần lại muốn mở mồm nói chuyện, vội vàng nói được: "Đúng vậy là không tệ, nhưng chỉ là dùng sợi chỉ thô kết vào, thật sự không xứng với thân phận của ngài." Cứ mua như vậy, trong túi nàng sẽ bị hần vết đến cạn sạch.

"Cũng đúng." Mộ Dung Ý suy nghĩ nhìn kĩ túi lưới một cái, "Thấp kém như vậy quả thật không xứng với thân phận của Bôn vương." Tiện tay ném một cái, túi rút bị ném tới quán nhỏ, quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Hàn đang ôm bao lớn bao nhỏ, "Hay là ngươi làm một cái túi cho Bôn vương đi, chừng ngươi cũng không có chuyện làm."

"Phốc ——" Hàn Hàn như muốn phun một ngụm máu ra, cắn răng đã xoay người đi tới Mộ Dung Ý ở phía trước, kể từ khi vào vương phủ, hôm nay mới là ngày thứ nhất, người này lúc viết chữ còn bắt mình ở một bên mài mực phục vụ, lúc đọc sách thì bắt mình ở một bên luyện chữ cùng, khát thì nàng phải rót nước, đói bụng phải xuống bếp nấu cơm, đi dạo phố thì bắt nàng trả tiền còn phải xách nặng, bây giờ còn phải làm túi, đây là việc làm của nữ đầu bếp sao? Rõ ràng là việc của bà già hai mươi tư!

Đang lúc trong lòng Hàn Hàn đang tràn ngập các loại loại chửi bới thì một giọng nói tron bóng như ngọc truyền đến: "Mặc cô nương, thật là trùng hợp quá, chúng ta lại gặp mặt."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 5: Xoa Xoa Cho Người.

Hàn Hàn sững sờ, nhìn sang theo tiếng nói, chỉ thấy một nam tử có mặt mày tinh xảo ôn hòa đang nhẹ nhàng cười nhìn mình.

"Lâm Vũ Dương?" Hôm nay có cái vận gì vậy, hai người nàng quen ở kinh thành, đều gặp được, hay là nói, vì địa bàn Kinh Thành quá nhỏ, tùy tiện ra ngoài đi dạo cũng có thể đụng phải hả?

"Lê mê cái gì, còn không đuổi theo!" Giọng nói lãnh mị không vui cất lên, Hàn Hàn cả kinh, lúc này mới phản ứng được trước mắt mình còn có một Vương Gia tính khí âm tình khó định, gật đầu cười cười với Lâm Vũ Dương, vội ôm đồ theo sau.

Thấy Hàn Hàn nghe lời đi theo qua, lúc này Mộ Dung Ý mới đưa mắt thả trên người Lâm Vũ Dương, khẽ liếc rồi liền dời ánh mắt đi, nhắc chân tiếp tục đi về phía trước.

"Lâm Vũ Dương bái kiến Vương Gia." Lâm Vũ Dương hành lễ ở phía sau, không có ý định cứ để Mộ Dung Ý rời đi như vậy.

Bước chân Mộ Dung Ý không ngừng lại, làm như không nghe được.

Mộ Dung Ý không ngừng lại, Hàn Hàn cũng chỉ theo sát ở một bên.

"Tại hạ có chút quen biết với Mạc cô nương ở trấn Trầm Thuộc, không biết Vương Gia có thể cho tại hạ nói một câu với Mạc cô nương hay không?" Giọng nói dịu dàng bình thản không thấy buồn bực tí nào, Lâm Vũ Dương vẫn cười như xuân phong như cũ.

Quen biết? Hàn Hàn kỳ quái nhìn Lâm Vũ Dương một cái, không phải hần nói là chuyện ở cửa hàng thợ rèn Triệu thị vô tình gặp được nàng chứ? Nếu như vậy cũng là quen biết, vậy người quen biết nàng cũng quá nhiều rồi.

Nhưng không thể phủ nhận, đây là một cơ hội tốt để mình đơn độc thoát khỏi Nhiếp Chính vương.

Lâm Vũ Dương dứt lời, nàng lập tức tiếp lời nói: "Ta cũng có chút qua lại trên phương diện làm ăn với Lâm công tử, kính xin Vương Gia ân chuẩn."

Qua lại trên phương diện làm ăn sao? Lâm Vũ Dương nhú mày, thì ra Mạc Hàn Hàn này cũng không vui lòng ở chung một chỗ với Nhiếp Chính vương, mà nàng còn có thể tự xưng ta ở trước mặt Nhiếp Chính vương, Nhiếp Chính vương cũng không buồn nổi nóng, hiển nhiên là đáp ứng. Xem ra, Nhiếp Chính vương này với Mạc Hàn Hàn rất không bình thường.

Thấy Hàn Hàn phụ họa lời nói của Lâm Vũ Dương, mày kiếm anh tuấn của Mộ Dung Ý khẽ nhú một chút, dừng bước lại, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hàn Hàn, chỉ thấy mặt tiểu nha đầu này kỳ vọng nhìn mình.

"Quan hệ làm ăn?" Giọng nói lãnh mị không phân biệt vui buồn, nếu tiểu nha đầu này có quan hệ với Lâm Vũ Dương, chắc chắn Ám Tam sẽ thông báo cho mình, tiểu nha đầu này vì ở chung một chỗ nói chuyện với Lâm Vũ Dương, lại dám gạt mình, d'le'q;u'y-đ..ôn vừa nghĩ như thế, lạnh lẽo trên người Mộ Dung Ý nhất thời nhiều hơn một tầng.

Đĩ nhiên, hấn sẽ không cho rằng Hàn Hàn có lỗi gì, duy nhất sai chính là Lâm Vũ Dương dám quyến rũ Hàn Hàn trước mặt hấn, quả thật không thể tha thứ.

Ánh mắt lãnh mị như băng rơi vào trên người Lâm Vũ Dương, Lâm Vũ Dương khẽ mỉm cười: "Đây là chuyện riêng của tại hạ và Mạc cô nương, xin thứ cho tại hạ không thể nói." Thấy Nhiếp Chính vương rất để ý chuyện tình của Mạc Hàn Hàn nha.

"Không thể nói?" Ánh mắt lãnh lùng của Mộ Dung Ý ngưng tụ, "Bây giờ nàng là nữ đầu bếp riêng của Bồn vương, không có thời gian nói chuyện làm ăn với người." Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hàn Hàn, "Đi theo." Chân dài bước đi, tiếp tục tiến về phía trước, trực tiếp gạt Lâm Vũ Dương sang một bên.

Khỏe miệng Hàn Hàn rụt rụt, thẳng nhai này nói đúng là hùng hồn! Vừa định phân bác đôi câu, vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo ma mị của đối phương nuốt nước miếng một cái, thôi, hôm nay không đi tiệm bán thuốc được thì không đi nữa, hôm nào đi cũng vậy thôi.

"Thần nữ Lâm Thái Diệp bá kiến Vương Gia." Mới vừa đi hai bước, một giọng nữ hoạt bát đáng yêu vang lên, ngay sau đó một cô gái mặc váy hoa đỏ thắm xuất hiện trước mặt Mộ Dung Ý, cơ thể cô gái hơi cúi xuống hành lễ, ước chừng vì đuổi gấp, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp khẽ nổi lên một lớp đỏ.

Hàn Hàn nhú mày, không biết sắc đẹp ở phía trước, Nhiếp Chính vương bắt lực sẽ phản ứng ra sao đây.

Chân Mộ Dung Ý bước tiếp, lướt qua Lâm Thái Diệp, ánh mắt cũng không liếc một cái.

Đi hai bước, thấy người phía sau còn chưa theo kịp, liền quay đầu thấy Hàn Hàn đang lộ vẻ mặt xem kịch vui, con người hẹp dài trầm trầm: "Còn không đi?"

Thái độ Hàn Hàn còn chưa kịp chuyển đổi đã bị Mộ Dung Ý bắt được, nhất thời hơi lúng túng, ho một tiếng, vội ôm đồ theo sau.

Thấy Nhiếp Chính vương lại không nhìn mình mà cứ đi như thế, khuôn mặt Lâm Thái Diệp nhất thời đỏ lên, cắn cắn môi, trong lòng cũng biết Nhiếp Chính vương thấy ai cũng là cái bộ dáng này, hôm nay mình chạy đến mạnh như vậy, là quá lỗ mãng rồi.

Lâm Vũ Dương tiến lên một bước: "Chọn xong hết rồi hả? Chọn xong thì chúng ta trở về thôi." Mặc dù ra ngoài một chuyến không nói chuyện được với Mạc Hàn Hàn, nhưng dù gì cũng thăm dò ra thái độ của Nhiếp Chính vương, xem ra hấn dự liệu không sai, Nhiếp Chính vương này chờ Mạc Hàn Hàn như vậy, chắc cửa hàng gặp tai ương không rõ tám phần có liên quan đến Mạc Hàn Hàn.

Trừ lần đó ra, hấn thật sự không nghĩ ra mình xuất hiện cùng Nhiếp Chính vương khi nào, nếu là vì chèn ép trên phương diện làm ăn, thì hai năm trước đối phương đã làm rồi, không đến nỗi chờ tới bây giờ. Nhưng lúc hấn chú ý tới Mạc Hàn Hàn là ở trần Trầm Thước, chẳng lẽ khi đó Nhiếp Chính vương đã biết Mạc Hàn Hàn rồi sao? Hoặc là Nhiếp Chính vương cũng ở trần Trầm Thước, trùng độc hôn mê chỉ là giả?

Tâm tư Lâm Vũ Dương chuyển biến liên hồi, nhưng một điểm trên mặt cũng không lộ ra, không dấu vết trấn an Lâm Thái Diệp mấy câu, phân phó gã sai vặt đánh xe trở về.

Hàn Hàn ôm đồ khiến cánh tay mệt mỏi đau đớn, thấy Mộ Dung Ý vẫn muốn đi về phía trước, không có cảm giác muốn dừng lại, không nhận được mở miệng: "Vương Gia, chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút hay không?"

Con người hẹp dài lãnh mị của Mộ Dung Ý liếc qua: "Mệt mỏi sao?"

Hàn Hàn cuống không kịp gạt đầu: "Mệt mỏi!" Quả thật mệt chết đi được! So với luyện chữ còn mệt hơn, cánh tay giống như không phải là của mình nữa rồi!

"Ừ, mệt mỏi thì nói một chút chuyện của Lâm Vũ Dương cho Bồn vương."

"Hả?" Hàn Hàn sửng sốt, làm sao nàng biết chuyện của Lâm Vũ Dương?

"Các người đang buôn bán sao?" Mộ Dung Ý "tốt bụng" nhắc nhở, con người lãnh mị mang theo cảnh cáo nhàn nhạt, nếu như dám lừa hấn, cẩn thận hậu quả.

Hàn Hàn co rụt cổ lại, cảm thấy da đầu tê dại, cười gượng hai tiếng: "Cái đó, ta đột nhiên lại không mệt, chúng ta đi dạo tiếp thôi." Làm ăn cái gì, lúc ấy cũng chỉ muốn tìm một lý do rồi đi nên nghĩ ra cái cớ thôi, thật sự nếu để cho người này biết mình lừa hấn, không chừng nàng bị bào ra đấy.

Thấy tiểu nha đầu đã biết sợ, vẻ mặt Mộ Dung Ý cũng dịu đi chút, lúc này, ba người Ám Nhất cũng men theo dấu hiệu đánh xe đuổi tới.

Thấy xe ngựa, Hàn Hàn nhẹ thở ra, cũng may có xe ngựa, nếu không dựa vào hai cái chân của nàng ôm một đồng đồ như vậy, nàng thật sự sợ mình không kiên trì nổi mà vứt các đồ này đi.

Bích Tiêu đi tới nhận lấy vật Hàn Hàn ôm trong tay cất vào phía sau xe ngựa.

"Lên xe." Giọng nói lãnh mị lần đầu tiên vào trong tai Hàn Hàn mà cảm thấy dễ nghe như vậy, chỉ sợ đối phương lại đột nhiên nhớ tới vấn đề mới vừa hỏi mình, thấy Mộ Dung Ý lên xe ngựa, cũng vội vàng leo lên theo.

Ám Nhất gạt dây cương, xe ngựa chậm rãi bắt đầu đi, gã sai vặt phía sau lái xe cũng bận rộn giục xe ngựa đi theo.

Bên trong buồng xe, Hàn Hàn len lén liếc mắt nhìn Mộ Dung Ý, thấy mặt mày đối phương coi như bình thường, trong lòng hơi thở ra một tiếng.

"Tới đây." Giọng nói lãnh mị đột ngột vang lên.

Hàn Hàn cả kinh, cảnh giác ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ý, người này sẽ không phát hiện mình lừa hắn, bây giờ muốn bào mình đấy chứ?

Mặt Mộ Dung Ý tối sầm, ánh mắt tiểu nha đầu nhìn mình có ý gì? Hắn có kinh khủng như vậy sao?

Đuối tay ra, một lực hút đánh tới, thân thể Hàn Hàn không tự chủ tiến lên phía trước, ngã vào trong ngực Mộ Dung Ý.

Hàn Hàn kinh hãi còn chưa có kêu ra tiếng, giọng nói lãnh mị vang lên ở đỉnh đầu: "Câm miệng!"

". . . ." Tiếng kinh hô nén lại trong miệng, mặt Hàn Hàn đột nhiên đỏ lên, một cặp mắt to hắc bạch phản minh xoay chuyển, lo lắng nhìn Mộ Dung Ý.

Nghe nói những người bắt lực người đều có chút ham mê biến thái, đáng đáp Nhiếp Chính vương này là bộ dạng con người, nhưng nội tâm hắn cũng không như thế chứ? Nếu thực sự như vậy, mình nên đánh ngất hắn hay dứt khoát hạ độc? Đường như dù là cái nào bị phát hiện cũng không tốt nha.

"Nghĩ gì thế?" Bỗng dưng đầu bị gõ một cái, giọng nói lãnh mị âm trầm không vui của Mộ Dung Ý vang lên.

Thật là đau! Hàn Hàn rút đầu một cái, nước mắt tràn ra, ngón tay người này làm ra từ sắt thép sao, đau như vậy chứ! Không cần nhìn cũng biết chắc chắn đầu bị sưng lên.

Thấy Hàn Hàn tràn nước mắt ra, con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý trầm trầm, trong mắt xẹt qua ảo não, trước kia tiểu nha đầu này gặp bao nhiêu chuyện thì không thấy sao, mà bây giờ đụng nàng một cái đã sưng lên rồi?

Đưa tay lấy bình gốm từ trong hộc bên cạnh mở ra, lấy ra cao Tuyết Liên bôi trên trán nàng: "Nhìn đáng đáp da dày thịt béo, nhưng đụng một cái đã sưng lên, thật là yếu ớt." Ngoài miệng nói như vậy, động tác trên tay lại êm ái vô cùng.

Da dày thịt béo? Hàn Hàn tức giận tròn mắt: "Ngài không phải nói ta đáng đáp giống như nạn dân sao?" Đánh người còn không cho người khác đau, rốt cuộc thắng nhai này còn biết lý lẽ hay không?

"Ừ, bên trong nạn dân khá khỏe mạnh." Mộ Dung Ý bình thân tiếp lời, dùng nội lực làm tan máu bầm trên trán Hàn Hàn ra, lại nắm hai cánh tay của nàng vãn về.

Hàn Hàn tròn mắt, sao nàng lại không phát hiện người này còn có thể nói như vậy? Rõ ràng là nguy hiểm!

Nhất thời lại quên mình bây giờ đang vùi ở trong ngực Mộ Dung Ý, bị đối phương nửa ôm.

Hàn Hàn không phát hiện, Mộ Dung Ý cũng không nói, trước kia đi tới đâu cũng là tiểu nha đầu này ôm mình, hiện tại đổi thành hắn ôm nàng, cảm giác này mới mẻ như thế, mặc dù đáng đáp tiểu nha đầu nhỏ gầy, toàn thân lại mềm mại êm ái, còn có một mùi hương nhàn nhạt ấm áp, làm cho hắn có chút không muốn buông tay.

"Chẳng lẽ ta nói sai rồi?" Mộ Dung Ý nhú mày, cố ý dời đi lực chú ý của Hàn Hàn.

"Dĩ nhiên nói sai rồi, ta không phải nạn dân!" Hàn Hàn mơ hồ phát ra tức giận, nên không chú ý tới đối phương đã đổi xưng hô, "Còn nữa, ta chính là nữa da dày thịt béo, bị ngài này Thiết Thủ chỉ đâm một cái cũng sẽ đau!"

"Nghe cũng có đạo lý." Mộ Dung Ý gạt đầu một cái, đáng về cực kì tán đồng.

"Ta nói là sự thật!" Hàn Hàn cương điệu, cái gì gọi là có đạo lý, đáng đáp mình da dày thịt béo thì cũng là thịt trên người, sao có thể gõ chứ?

"Lần sau ta sẽ chú ý." Mộ Dung Ý gạt đầu một cái.

Còn có lần sau? Khóe mắt Hàn Hàn giựt giựt, cảm thấy đầu lại bắt đầu đau, lúc này mới chú ý tới cả người mình bị Mộ Dung Ý ôm trong ngực, bàn tay không đứng đắn của đối phương đang vờ tới vờ lui trên tay mình.

Nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm lại, diện da nỉ ê ê uly đồ n cả người cũng không vui: "Người đang làm cái gì?"

Mộ Dung Ý cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt ra vẻ là chuyện đương nhiên: "Xoa xoa cho người!"

Ám Nhất ngồi ở trên cang xe một tay cầm roi ngựa lái xe, một tay dắt dây cương vênh tai nghe người trong xe nói chuyện, trong giây lát nghe được chủ tử luôn luôn giữ mình trong sạch của mình khạc ra lời kinh bạo như vậy, nhất thời giật mình, tay run một cái, cây roi quất lên móng ngựa, khiến ngựa bị đau bốn chân chạy nhanh.

Hàn Hàn ở trong xe ngựa không phòng bị, thân thể vì quán tính mà lăn một vòng về phía sau, miệng đụng vào cằm cứng rắn của Mộ Dung Ý, hàm răng đập vào môi, xuất hiện vết máu, vòm đầu lưỡi liếm liếm, trong miệng xuất hiện vị sắt nhàn nhạt.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời càng đen hơn, mẹ nó, đôi chủ bộc này tuyệt đối có ý! Cùng nhau hợp tác chinh mình!

Mộ Dung Ý chỉ cảm thấy một hồi mềm mại ở cằm, thân thể chợt cứng đờ, nhìn lại thì chỉ thấy Hàn Hàn đưa ra đầu lưỡi liếm đôi môi, không hiểu vì sao cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, tai khẽ ửng hồng, vội nghiêng mặt không dám nhìn nữa.

Hàn Hàn thấy đối phương lại nghiêng đầu không nhìn nàng, tức giận đến gân xanh trên trán nhảy nhót, mẹ nó, giày vò nàng xong lại còn dám ghét bỏ, đừng làm cho tỷ có cơ hội, nếu không tỷ nhất định trả lại gấp bội! Phẫn hận bò dậy từ trong ngực Mộ Dung Ý, ngồi vào chỗ của mình hờn dỗi.

Lúc xuống xe, Âm Nhất phát hiện khoe môi Hàn Hàn sưng đỏ hơn so bình thường một chút, trên mặt trên còn có một vết thương, loáng thoáng có thể nhìn ra được dấu răng nanh nhọt. Vội vàng cúi đầu xuống, không dám nhìn nữa, trong lòng vì chủ tử nhà mình mà vui vẻ, chủ tử quả nhiên là chủ tử, làm việc thật kiên quyết, nhanh như vậy đã hạ thủ rồi.

Mộ Dung Ý nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái: "Đi chuồng ngựa ở ba ngày!" Không khí tốt trong xe cũng bị tên ngu ngốc này phá rồi, làm hại tiểu nha đầu nghiêng mặt nhìn cũng không liếc hắn một cái, phạt hắn đi cho ngựa ăn quả thật quá tiện nghi cho hắn.

Âm Nhất cứng đờ, khóc không ra nước mắt nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của chủ tử mình, im lặng nhìn trời, rốt cuộc hắn làm sai chỗ nào, rốt cuộc vì sao lại bị phạt!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 6.1: Đối Xử Đặc Biệt.

Lạc huy uyển

Hàn Hàn và Bích Tiêu Tinh Không mới vừa vào cửa, quản sự đã chào đón: "Mặc cô nương, Vương Gia có phân phó, để cô nương trở về thu dọn lại phòng ngài ấy một chút."

Hàn Hàn dừng chân lại: "Vương Gia bảo ta thu dọn phòng?" Nàng hoài nghi ông ta có phải nói bậy không, nàng là nữ đầu bếp, không phải nha hoàn, vì sao phải dọn phòng cho hắn chứ?

Vu quản sự gật đầu một cái: "Vương Gia phân phó về sau thức ăn với sinh hoạt thường ngày của ngài ấy sẽ do cô nương phụ trách." Nếu không phải chính tai hắn nghe được, hắn cũng rất nghi ngờ lời này lại do Vương Gia nói.

Vương Gia nhiều năm như vậy tới nay, không gần nữ sắc, hầu hạ bên người đều là ám vệ, vì thế, lời đồn đại bên ngoài không biết nhiều bao nhiêu, mặc dù không dám truyền bá rộng rãi, nhưng thỉnh thoảng một số lời sẽ truyền tới trong tai của bọn họ.

Vì thế, mặc dù bọn họ không dám thúc giục chủ tử, lại không ngừng vì Vương gia mà sốt ruột, dù sáng dù tối không biết có bao nhiêu mỹ nữ tới đây, nhưng chưa đi đến cửa đều bị Vương Gia sai người ném ra ngoài, mà bọn họ cũng phải đi theo chịu phạt.

Hiện tại thật vất vả Vương Gia mới mở miệng để nữ nhân hầu hạ bên người, mặc dù đáng đáp Mặc Hàn Hàn hơi nhỏ gầy, nhưng cũng tốt hơn nam tử, đã có một lần thì sẽ có lần thứ hai, chờ Vương Gia biết chỗ tốt của nữ nhân, không sợ không có mỹ nữ phục vụ thành đoàn, đến lúc đó, những lời đồn đãi thêu dệt kia cũng không làm mà tự phá vỡ rồi.

Tính toán trong lòng Vu quản sự đang vang lên ầm ầm, nhìn Hàn Hàn càng thân thiết hơn: "Mặc cô nương ở nơi này có chuyện xin cứ việc phân phó, cần các nô tài làm việc gì thì cứ đi gọi bọn họ, phòng vương gia ở chỗ này, cô nương đi vào trước làm quen một chút."

Bước chân Hàn Hàn ngừng lại một chút, nhìn phòng Mộ Dung Ý một chút, lại ngó ngó phòng của mình: "Phòng Vương gia ở sát vách phòng ta sao?" Sáng sớm đã bị kêu đi nấu cơm, nàng cũng không hề quan sát kỹ một chút.

Vu quản sự gật đầu một cái: "Phòng của cô nương vốn là trong thư phòng của Vương Gia, sau đó Vương Gia thấy không đủ ánh sáng, làm cho người ta thấy trống trải, đúng lúc Mặc cô nương vào ở nên làm lại thành phòng ở." Nói đến đây, Vu quản sự cũng có chút bội phục mình dự kiến trước của Vương gia mình.

"Hoá ra là như vậy." Hàn Hàn gật đầu một cái, cất bước vào nhà.

Phòng phân ra hai gian trong ngoài, phòng ngoài đơn giản có bàn ghế, tủ kệ, bình sứ thanh hoa cao cỡ nửa người, tất cả dụng cụ đều màu thạch anh hoặc trắng đen, bố trí không khí lạnh lẽo, đi vào trong phòng, màn che màu thạch anh to lớn treo lên, tấm bình phong khắc 18 ngà voi sẵn được để ngang trong nhà, ngăn trở gian phòng, không thấy rõ bày biện bên trong.

Hàn Hàn quay đầu lại, thấy Tinh Không Bích Tiêu đứng ở bên ngoài, nghi ngờ nói: "Sao các người không tiến vào?"

"Không có mệnh lệnh của Vương gia, nô tỳ không thể tùy tiện đi vào phòng của vương gia." Bích Tiêu trả lời.

Hàn Hàn nhìn về phía Vu quân sự, Vu quân sự gật đầu một cái: "Vương Gia luôn luôn không thích người khác phục vụ thân cận, có thể nhìn trúng cô nương là phúc khí của cô nương, cô nương nhất định phải nắm chặt mới đúng."

Hàn Hàn cười gật đầu một cái: "Đa tạ Vu quân sự chỉ điểm." Trong lòng xem thường, nếu ở chỗ này nắm chặt thật tốt, thì nàng tình nguyện trở về thôn Lưu phát triển sản nghiệp của mình còn hơn. Ừm, đến một ngày rồi, không biết bà nội có lo lắng cho mình hay không, phải nghĩ biện pháp báo tin bình an cho bà nội mới được.

Vu quân sự lại dặn dò mấy câu, để lại Hàn Hàn dọn dẹp trong phòng, tự mình đi nơi khác.

Hàn Hàn vòng qua bình phong, bên trong có một cái giường mềm, bên cạnh là hộc tủ đựng y phục thật to.

Xem ra, đây là nơi để thay quần áo.

Trong phòng được sắp xếp ngay ngắn trật tự, mặt bàn mặt đất cũng lau không dính một hạt bụi, căn bản không hề cần nàng dọn dẹp nữa.

Chạy một vòng, Hàn Hàn biết đại khái gian phòng, xoay người rời đi.

"Chi chi." vừa ra khỏi cửa, bóng dáng một đốm lửa đỏ vọt tới, Hàn Hàn vội vuron tay tiếp được.

Tiểu hồ ly vừa vào vương phủ liền từ trong ngực Tinh Không chạy đi lung tung chơi, có lẽ hiện tại chạy đủ rồi nên về nghỉ ngơi.

Lườn tiểu hồ ly đầy bùn đất trên người không biết từ nơi nào một cái, Hàn Hàn ghét bỏ cảm lấy cổ của nó xách nó xa mình một chút: "Bẩn rồi, người đi chui hang chuột hả, để cho cả người toàn đất!" Nói xong còn ghét bỏ run rẩy.

"Chi chi." Tiểu hồ ly đập móng vuốt kháng nghị, người mới đi chui hang chuột đó, ta đi kiếm ăn được không!

"Người còn lý luận." Hàn Hàn cốc đầu tiểu hồ ly một cái, "Hôm nay không tắm sạch sẽ không cho lên giường ngủ." Nói xong bảo Tinh Không lấy một chậu nước để xuống đất, ngâm tiểu hồ ly này vào.

"Chi chi." Buông ta ra, ta không muốn tắm! Tiểu hồ ly ngay lập tức xù lông, bốn móng vuốt đập loạn, cố hết sức tránh chậu nước ra.

"Tốt lắm, thì ra người ở nơi này, cuối cùng cũng dễ tìm được!" Một tiếng nói mang theo tức giận bức mình truyền đến, ngay sau đó Mộ Dung Lâm với nụ cười thiên kiều bá mị xuất hiện trước mặt Hàn Hàn.

Nhưng sắc mặt của mỹ nhân trước mắt này cũng không phải tốt lắm, trong cặp mắt xé rách quyền rũ phong lưu xuất hiện hai ngọn lửa nhìn chằm chằm về phía tiểu hồ ly trong tay Hàn Hàn, Hàn Hàn không nghi ngờ chút nào, nếu không phải mình giờ tiểu hồ ly lên, chắc chắn Mộ Dung Lâm đã nhào lên bóp chết tươi tiểu hồ ly.

Hiển nhiên tiểu hồ ly cũng cảm nhận được nguy hiểm, hai lỗ tai hồ ly cảnh giác giơ lên, thân thể bỏ nhào về phía trước, bốn con móng vuốt ôm chặt lấy cánh tay Hàn Hàn, con người hồ ly tròn vo nhẵn nhụi bị nhìn chằm chằm Mộ Dung Lâm.

Hàn Hàn cũng phản ứng nhanh chóng ôm tiểu hồ ly vào trong lòng: "Lâm công tử tìm Tiểu Phong Phong có chuyện gì sao?"

"Tiểu Phong Phong là ai?" Mây kiếm chau chau của Mộ Dung Lâm và Mộ Dung Ý giống nhau như đúc, chán~lêq uýđô n không nhận được nói, "Lão tử không tìm cái Tiểu Phong Phong gì cả, lão tử tìm con hồ ly chết tiết này, con hồ ly chết tiết này thừa dịp lão tử không chú ý, cắn chết con chim ưng của lão tử mới nuôi, lão tử không lột da nó thì không được!"

"Người cắn chết người chim ưng của người ta?" Hàn Hàn hơi nhúc nhích đầu nhìn tiểu hồ ly hỏi.

"Chi chi." Tiểu hồ ly vội vàng lắc đầu, ta mới không cắn chết chim ưng gì cả, rõ ràng ta cắn chết gà mà.

"Người vẫn không thừa nhận!" Mộ Dung Lâm thấy tiểu hồ ly lắc đầu, càng nổi trận lôi đình, "Chẳng lẽ để lão tử mang con ưng kia qua người mới thừa nhận hả?"

"Khụ, Lâm công tử" Hàn Hàn thấy mặt mỹ nhân của Mộ Dung Lâm đỏ lên, biết rõ đối phương tức giận, vội cười lấy lòng nói: "Tiểu Phong Phong cũng không phải là cố ý cắn ưng của người, tám phần là nhận lầm, nếu không người nói con chim ưng này bao nhiêu tiền, ta trả bạc cho người mua một con nữa nhé?"

"Mua? Con Kim nhãn ưng đầu bạc kia của lão tử tìm 5-6 năm mới được, chỉ mấy ngàn cũng không tìm được một con, bảo bối có tiền cũng mua không được, người đi đâu mua?" Mộ Dung Lâm tức giận cơ hồ phải mắng mẹ.

Kim Nhãn ưng đầu bạc là do lúc hắn ở biên cương nhờ người ta tìm kiếm, tìm nhiều năm như vậy, vất vả mới bắt được một con, buổi trưa hôm nay mới đưa tới, mới vừa vui mừng muốn cho con ưng này phơi nắng trong sân, ai ngờ trên đường có chuyện rồi đi một lúc, trở lại chỉ thấy ưng bảo bối của hắn bị một con tiểu hồ ly màu đỏ đè xuống đất cắn xé, thấy có người tới, tiểu hồ ly kia lại ném ưng xuống rồi bỏ chạy, động tác nhanh chóng, thân thể linh hoạt,

hắn nhìn thấy ưng không cứu được, vừa vội vừa giận, đuổi thẳng tới, vậy mà tiểu hồ ly lại vào Lạc huy uyển, còn chạy tới trong ngực nữ đầu bếp.

Không cần suy nghĩ, con tiểu hồ ly này nhất định là do nữ đầu bếp nuôi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 6.2

Edit: hongheechan

Nhìn chằm chằm vào tiểu hồ ly núp ở trong ngực Hàn Hàn không chịu ra, gân xanh trên cái trán Mộ Dung Lâm nổi lên, nhớ tới con ưng kia lại nhưc nhối tâm can, nếu không phải do nữ nhân này tận tình che chở tiểu hồ ly trong lòng, hắn đã mang con súc sinh mao đồ này đi lột da hủy xương rồi !

"Ách. . ." Không ngờ một con ưng lại kim quý như vậy, Hàn Hàn nhất thời cũng không nói được rồi, theo hắn nói, đúng là không có cách nào bồi thường được, nhưng nếu cứ giao tiểu hồ ly ra như vậy, Hàn Hàn tuyệt đối không đáp ứng.

Hai người đang giằng co, một giọng nói lãnh mị truyền đến từ cửa: "Không ngoan ngoãn ở trong viện của người mà ngậy ngô, chạy đến bên này làm cái gì?"

Hàn Hàn nghiêng đầu, thì thấy Mộ Dung Ý cả người lạnh lẽo đi tới .

"Đại ca người tới vừa đúng lúc, tiểu hồ ly nữ đầu bếp riêng của ca nuôi cắn chết ưng của ta, người xem nên làm thế nào bây giờ?" Mộ Dung Lâm đang lo lắng không thể đoạt từ Mạc Hàn Hàn như thế nào, nhìn thấy Mộ Dung Ý ánh mắt nhất thời sáng lên, Mạc Hàn Hàn là một tiểu thôn cô không gia thế, nhưng đại ca hắn có nhà, tùy tiện nói một cái là có thể đền tội cho con ưng kia rồi.

Ánh mắt lãnh mị của Mộ Dung Ý quét qua tiểu hồ ly trong ngực Hàn Hàn.

Lòng Hàn Hàn căng thẳng, bảo hộ tiểu hồ ly trong ngực: "Ta có thể nghĩ biện pháp trả lại con ưng kia, nhưng tuyệt đối không thể giao ra Tiểu Phong Phong."

Lông mày Mộ Dung Ý vắn vắn, hai bước đi tới đưa tay xách tiểu hồ ly từ trong ngực Hàn Hàn ra ngoài, tiện tay vung lên ném vào trong chậu nước: "Bản thể này mà người vẫn ôm ở trong ngực, không chê bẩn sao?"

Hàn Hàn cả kinh, chỉ thấy tiểu hồ ly từ trong bồn nước ló đầu ra, vừa muốn vọt ra bên ngoài, thì giọng nói lãnh mị của Mộ Dung Ý vang lên: "Rửa sạch sẽ rồi mới được ra, nếu không Bồn vương lột da của người."

Cổ tiểu hồ ly co rút lại, ngoan ngoãn vùi ở trong nước không dám chạy ra ngoài, con người hồ ly tròn vo đảo quanh, ngoe đầu, dứt khoát giả chết.

"Phốc ——" Hàn Hàn im lặng, tiểu hồ ly này cũng quá có linh tính rồi? "Yên tâm, chỉ cần người ngoan ngoãn tắm, sẽ không lột da của người, không cần giả chết." Miệng nói xong, muốn đi qua giúp nó tắm.

Lông mày Mộ Dung Ý nhăn nhu, nhìn về phía tỷ muội Tinh Không đứng một bên: "Tắm rửa sạch sẽ cho con hồ ly bản này."

Bên này tắm rửa, Mộ Dung Ý mới nhìn Mộ Dung Lâm: "Con ưng đó chính là con vật mà buổi trưa hôm nay mới đưa tới sao?"

"Đúng là như vậy! Con ưng kia do Tôn phó hao hết tâm lực mới tìm được cho ta, kết quả nửa ngày không nhìn đã không thấy đâu, ta mặc kệ, đại ca người phải nghĩ biện pháp bồi thường ta mới được." Mộ Dung Lâm nhìn chằm chằm vào đôi mắt xéch kia nhất quyết không tha.

"Đi gặp Liên lấy một con Hải Đông Thanh." Mộ Dung Ý tiện tay ném ra một lệnh bài, liếc Mộ Dung Lâm một cái, "Người có thể đi được rồi."

"Hải Đông Thanh?" Cặp mắt Mộ Dung Lâm ngay lập tức sáng lên, Hải Đông Thanh được gọi là vạn ưng chi thần (thần trong vạn chim ưng) , tính tình cao ngạo, cực kỳ khó thuần phục, nhưng trong tay đại ca lại nuôi mười ba con. Hắn vì không chiếm được Hải Đông Thanh mới lùi lại mà tìm Kim Nhân ưng đầu bạc nuôi dưỡng, không nghĩ tới bây giờ vì họa được phúc, lại có thể có được Hải Đông Thanh đại ca nuôi, nhất thời hớn hớ ra mặt, "Đại ca đây là người nói, đã nói thì không thể đổi ý, ta sẽ đi tìm Liên lấy." Vui mừng lấy lệnh bài đi khỏi.

"Tặng thị cho người một chuỗi vòng tay?" Mộ Dung Ý nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Hàn.

"Một chuỗi vòng tay gỗ Già Nam." Hàn Hàn gật đầu một cái, Mộ Dung Ý giúp nàng giải quyết phiền toái, bây giờ nhìn Mộ Dung Ý chợt cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

"Đưa ra." Mộ Dung Ý đưa tay.

Hàn Hàn liếc mắt nhìn Bích Tiêu, Bích Tiêu vội vàng vào nhà lấy ra một chuỗi hạt châu gỗ màu nâu.

Mộ Dung Ý nhận lấy vòng tay nhìn một chút, vòng tay một dãy 18 viên, phía trên khắc mười tám vị La Hán, có mùi thơm thoang thoang, trừ cái đó ra, không có bất kỳ chỗ lạ nào.

Đưa tay chuỗi thu vào trong lòng: "Về sau không được cầm đồ bà ta đưa."

"Ách. . . ." Hàn Hàn nhìn Mộ Dung Ý một chút, hơi buồn bực, người này chỉ đơn thuần nhìn Tăng thị không vừa mắt, hay là biết Tăng thị không tốt bụng nên không cho mình cầm đồ của nàng, mặc kệ như vậy, đối với loại nữ nhân vừa thấy mặt đã muốn hại mình, nàng không có chút ấn tượng tốt nào cả, có Nhiếp Chính vương ra lệnh, diều' nê' ăn lẹq uyểđô nn vừa đúng lúc có thể quang minh chính đại cự tuyệt, gặt đầu một cái, "Ta nhớ kỹ rồi."

"Ừ" thấy Hàn Hàn gặt đầu, Mộ Dung Ý nhẹ thở một hơi, đưa tay móc ra một lệnh bài từ trong lòng ngực đưa tới, "Cái này ngươi cầm."

Bích Tiêu Tĩnh Không ở một bên nhìn thấy lệnh bài liền biến sắc, kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, không lên tiếng.

"Đây là cái gì?" Hàn Hàn nhận lấy lệnh bài nhìn hai bên một chút.

Lệnh bài cỡ bàn tay, toàn thân mà đen, ở giữa có khắc hoa văn mà xanh không rõ hình gì, ở trong tay mà không có chút sức nặng nào cả.

"Lệnh bài thông hành vương phủ." Mộ Dung Ý không muốn giải thích.

"Lệnh bài thông hành?" Hàn Hàn vui mừng, nàng biết trong nhà vương hầu quý tộc cổ đại bình thường đều có một cảm địa gì đó, không cho phép người khác đi vào, có tấm bảng này có phải có thể đi khắp vương phủ rồi hay không ?

"Ta có thể cầm nó sao?" Lòng mày Hàn Hàn cong cong hỏi.

"Ừ"

"Kho thuốc ta cũng có thể đi?" Đây là vấn đề Hàn Hàn quan tâm nhất, Nhiếp Chính vương quyền cao chức trọng, kho thuốc nhất định cất chứa không ít đồ tốt, tiệm thuốc bên ngoài cũng không mua được.

"Ừ"

"Có phải thuốc trong kho kia ta có thể thoải mái dùng?"

"Ừ"

"Ngươi. . . ." Tại sao ban thưởng hai nha hoàn cho ta? Đây là vấn đề Hàn Hàn nghi ngờ nhất, nói cho cùng, nàng cũng chỉ là một nữ đầu bếp, vốn cho rằng ban thưởng hai nha hoàn cho nàng một mặt biểu hiện coi trọng nàng, để nàng dụng tâm làm việc; mặt khác giám thị nàng phòng ngừa nàng làm ra chuyện tình bất lợi cho Nhiếp Chính vương, dù sao thân là đầu bếp nếu muốn bỏ chút gì đó ở trong thức ăn vẫn rất dễ dàng.

Nhưng chuyện những ngày tiếp theo hoàn toàn không giống như vậy, hai nha hoàn này có giám thị nàng hay không nàng vẫn có thể cảm nhận được, hơn nữa thái độ của Nhiếp Chính vương này đối với nàng cũng rất kỳ quái, tuy nói hi nộ vô thường (vui buồn bất thường), nhưng từ nét mặt của mọi người là có thể nhìn ra, thái độ của Nhiếp Chính vương với nàng vẫn rất khác.

Lời vừa ra khỏi miệng, liền bị Mộ Dung Ý cắt đứt: "Ngươi là nữ đầu bếp riêng của bốn vương, tất nhiên sẽ khác người khác một chút. Dài dòng như vậy làm cái gì, nhanh đi nấu cơm, bốn vương đói bụng."

Bộ dáng không kiên nhẫn giống như Hàn Hàn hỏi vấn đề ngu xuẩn cỡ nào, Hàn Hàn nheo mắt, mới vừa cảm thấy người này coi như tốt với mình một chút, lại lộ ra nguyên hình, cũng vậy thôi, mình chỉ là một nữ đầu bếp, cách Nhiếp Chính vương cực kì xa, người ta đối xử đặc biệt với mình, tám phần cũng nhìn trước mấy món ăn ngon mình làm, chờ ăn mấy món ăn mình làm chán rồi, nói không chừng sẽ bị đuổi về thôn Lưu.

Thu hồi ý định, thành thật gặt đầu: "Vâng, ta sẽ đi làm."

Nhìn bóng lưng Hàn Hàn rời đi, ánh mắt Mộ Dung Ý mờ mờ, cúi đầu liếc mắt nhìn tiểu hồ ly nằm giả chết trong chậu nước: "Rửa sạch rồi treo nó lên phơi khô, nếu không làm thì không cho phép vào phòng."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Chương 7.1: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân.

"Rầm rầm rầm . . . ," Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ dồn dập.

Hàn Hàn bật lỗ tai lật người, ầm ỉ muốn chết..., ngủ một giấc cũng không yên ổn!

"Cô nương, Vương Gia phải vào triều sớm, đang chờ người qua thay quần áo đây." Bích Tiêu nói qua cánh cửa.

"Biết rồi." Hàn Hàn lật người ngồi dậy, vò vò đầu, "Ta đến đây." Nói xong, há mồm ngáp một cái, xoa xoa mắt, màn màu xanh lá trên cửa sổ che khuất ánh sáng, nhìn đồng hồ cát trên bàn, giờ dần khắc bảy, còn chưa tới năm giờ.

Tuy nói "Một ngày tính theo buổi sáng", nhưng sớm như vậy đã phải vào triều, không khỏi quá biến thái chứ? Chẳng lẽ các đại các hoàng đế cô đại đều không ngủ nướng sao?

Hàn Hàn đưa tay vỗ vỗ mặt, cố gắng để cho mình tỉnh táo chút, cam chịu đứng dậy cầm y phục trên thành giường mặc vào.

Vừa mặc, vừa không nhịn được bóp lỗ mũi.

Trừ ngày thứ nhất mình tới vương phủ được ngủ yên ổn, ba ngày nay buổi tối ngày nào cũng bị lệnh cưỡng chế tắm ngâm được nửa canh giờ mới được ngủ.

Không biết bên trong là cái gì, một mùi tanh nồng nặc xông lên khiến com đêm qua nàng ăn thiếu chút nữa phun ra. Cũng đã ngâm xong được tắm rồi, nhưng mùi tanh vẫn còn, làm cho nàng bây giờ chỉ nghĩ thấy mùi này.

Nhưng không ngờ, nàng lại ăn cực kì tốt.

Mặc quần áo từ tế ra cửa, tỷ muội Tĩnh Không đã cầm đồ rửa mặt chờ ở bên ngoài đã lâu.

Hàn Hàn nhận lấy chậu nước, xoay người vào phòng Nhiếp Chính vương.

Mộ Dung Ý đang mặc quần áo màu trắng ngồi ở đầu giường, thấy Hàn Hàn đi vào, trong con ngươi hẹp dài xẹt qua một chút ý cười: "Phục vụ Bồn vương thay quần áo."

Hàn Hàn để chậu nước trong tay xuống, "Dạ, Vương Gia!" Cầm y phục đầu giường lên nhận lệnh đi đến. Trong lòng liếc mắt xem thường, người quyền quý ở cô đại thật biết hưởng thụ, sáng sớm gọi mình từ trên giường xuống chỉ vì mặc quần áo cho hắn.

Trang phục cô đại rất rườm rà, các lớp quần áo đều rất tinh xảo khéo léo, mặc vào rất mất sức, vóc người Mộ Dung Ý lại cao, mặc dù cố gắng chiều theo Hàn Hàn, nhưng Hàn Hàn mặc triều phục phức tạp tinh xảo này vào cho Nhiếp Chính vương vẫn tốn không ít thời gian, nhất là khi cài vạt áo trước ngực, đầu nàng như đâm vào trong ngực Nhiếp Chính vương.

Rất lâu mới mặc xong quần áo cho Nhiếp Chính vương, trên mặt Hàn Hàn đã rịn một tầng mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hiện lên một tầng màu phấn, đỏ bừng mê người.

Về mặt Mộ Dung Ý khẽ động, vội nghiêng đầu đi: "Trên bàn có toa thuốc, người đi sắc trước, rồi trở lại để Bồn vương uống..., Bồn vương uống xong sẽ dẫn người đi thuyền hoa."

"Thuyền hoa?" Hàn Hàn kinh ngạc, sao người này đột nhiên nhớ đến mạng nàng đi thuyền hoa chứ?

"Hôm nay nơi đó có ca múa, lâu rồi Bồn vương chưa đi qua, người đi cùng bồi Bồn vương." Mộ Dung Ý mắt tự nhiên quay đầu, rửa mặt trong chậu nước, dùng muối tinh chà răng một chút, lúc đi không quên dặn dò, "Đừng quên sắc thuốc trước."

Hàn Hàn cảm phương thuốc từ trên bàn lên ngó ngó theo dặn dò của Mộ Dung Ý, trong mắt lộ ra nghi ngờ, toa thuốc này là bổ khí dưỡng sinh, Nhiếp Chính vương nhìn thì tốt, uống làm cái gì? Chỉ uống thuốc? Nếu trong phương thuốc này tăng thêm một vị hoàng liên, hình như hiệu quả gan với dạ dày tốt hơn chút đó.

Trong lòng đã có chủ ý, Hàn Hàn nhanh chóng dọn dẹp phòng một lần, cầm lấy phương thuốc đi kho thuốc lấy thuốc.

Vừa ra khỏi cửa, một bóng dáng lửa đỏ lập tức chạy đến trong ngực nàng, "Chi chi." Đầu nhỏ nhỏ của tiểu hồ ly từ từ nhô lên ở trong ngực Hàn Hàn, tư thế này thật thoải mái, quả nhiên, trong ngực nữ nhân này vẫn thoải mái nhất!

Hàn Hàn cười híp mắt đưa tay vuốt thuận lông cho nó, "Nhớ ta chứ?" Mấy ngày nay vì Nhiếp Chính vương không thích, nên tiểu hồ ly vẫn do Tĩnh Không nuôi, tối ngủ cũng bị nhốt ở ngoài cửa, con hồ ly đơn độc ở ngoài.

Nhưng vật nhỏ này cực kỳ khôn khéo, mỗi lần sau khi Mộ Dung Ý đi, đều sẽ tới đây với nàng.

Ôm tiểu hồ ly ra khỏi lạc huy uyển, Hàn Hàn khoanh tay mem theo hành lang đi tới kho thuốc.

Lúc này bọn hạ nhân vương phủ đã bắt đầu quét viện, mọi người ai làm việc nấy, không có lớn tiếng ồn ào, dĩ nhiên nlee qu ýđô ôn một đường đi thẳng, tất cả mọi người biết Hàn Hàn là nữ đầu bếp riêng của vương gia, vừa là nha hoàn cận thân, địa vị không bình thường, đứng ở một bên rất cung kính

hành lễ.

Kho thuốc ở phía sau vương phủ, phải đi ngang qua một cánh rừng trúc xanh, vừa đi dọc theo rừng trúc, tiểu hồ ly trong ngực Hàn Hàn lập tức cảnh giác nâng đầu lên, đôi con ngươi hồ ly chuyển động cảnh giác nhìn chung quanh.

"Sao vậy?" Hàn Hàn xoa xoa đầu tiểu hồ ly cũng nhìn chung quanh một chút.

Thấy thấp thoáng ở bên trong rừng trúc, một bóng dáng màu đen thon dài đang chuyển động, lá trúc bay lượn cuộn cuộn nổi lên khắp nơi, trông rất đẹp mắt.

"Người nào tới nơi này luyện võ sớm như vậy?" Hàn Hàn buồn bực, ôm tiểu hồ ly muốn đi qua.

"Chi chi." Hai móng vuốt của tiểu hồ ly lộ đập loạn ở bên ngoài, kháng cự không cho qua đây.

Hàn Hàn ngừng bước chân lại một chút: "Ngươi sợ người kia?"

"Chi chi." Ta mới không sợ hấn, ta sợ con ung lớn kia! Không được qua đây!

"Chắc chắn, hấn thật hào phóng với ngươi, mười ba con Hải Đông Thanh, lại cho ngươi một con." Giọng nam mang theo một ít hâm mộ vang lên, Hàn Hàn nhú lông mày, sao giọng nói này nghe quen tai thế?

"Tất nhiên, cũng không nhìn xem lão tử là ai chứ, lão tử là đệ đệ hấn, ban đầu lão tử không muốn, nếu lão tử muốn sớm một chút, đại ca đã cho ta từ lâu rồi." Giọng nam thô lỗ không cần đoán cũng biết là Mộ Dung Lâm.

"Mà sao ta lại nghe nói, là do con Kim Nhân ung đầu bạc của ngươi bị con hồ ly nhỏ của Mạc Hàn Hàn cắn chết, hấn mới bồi thường Hải Đông Thanh cho ngươi?" Giọng nói cực kì nghi ngờ.

"Thúi lắm, tên khốn kiếp kia nói hứu nói vượn sau lưng ta! Ung lão tử nuôi sao có thể bị một con hồ ly cắn chết? Đó là lão tử thích Hải Đông Thanh, không muốn con ung kia nữa."

"A —— hoá ra là như vậy."

"Này, nét mặt ngươi như thế là có ý gì, có tin lão tử đánh ngươi hay không. . ." Bóng màu đen chợt đâm đến, lá trúc bay đầy trời đột nhiên thổi về một bên.

"Này nha, quân tử động khẩu không động thủ. Bản công tử chỉ hỏi một chút. Ngươi nổi giận cái gì!" Một bóng dáng màu trắng né tránh xung quanh rừng.

Trong lòng Hàn Hàn tò mò, lại đến gần một chút xem, chỉ thấy trên một mảnh đất trống giữa rừng trúc, Mộ Dung Lâm một cước đạp trên móng bóng dáng màu trắng kia, bóng dáng màu trắng kêu rên một tiếng, lộ ra vẻ mặt ai oán của Mộc Phong: "Hai huynh đệ các ngươi quả thật khinh người quá đáng, dù gì Bản công tử cũng là thần y, thần y đó! Các ngươi không thể khách khí với bản công tử một chút sao?"

"Khách khí cái rắm! Chỉ bằng ngươi cũng được tính là thần y sao?" Trên mặt quyền rũ phong lưu của Mộ Dung Lâm lộ ra vẻ khinh thường, nhấc tay một cái, một con Hải Đông Thanh hơn một thước đậu trên cánh tay hấn.

Nhìn thấy Hải Đông Thanh tiểu hồ ly cả kinh, hai mắt nhắm lại, đầu nhanh chóng lặn vào trong ngực Hàn Hàn, cái đuôi hồ ly cũng áp sát vào trên người.

Lúc thấy Hải Đông Thanh, rốt cuộc Hàn Hàn cũng biết tại sao tiểu hồ ly sợ, trời sinh cảm giác động vật khá nhạy bén với nguy hiểm, huống chi là con tiểu hồ ly thông minh linh tính như thế, có lẽ cảm thấy chung quanh có bóng dáng Hải Đông Thanh, nên mới kháng cự đến đây như vậy.

Trần an sờ sờ đầu của tiểu hồ ly, giờ tay áo che lên tiểu hồ ly.

May nhờ tay áo bây giờ rộng rãi, che nên tiểu hồ ly không hiện ra tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 7.2

Edit: hongheechan

"Này nha, không phải ngươi không biết bản công tử có phải là thần y hay không?" Mộc Phong xoa xoa cái mũi, đau nhe răng trợn mắt, nghe đôi phương chửi bới mình như thế, lập tức xù lông, "Nếu không phải do bản công tử, vương gia. . . ." Nói được nửa câu, chợt dừng lại, phần hận trùng Mộ Dung Lâm một cái, "Bản công tử là người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, không nói chuyện với người thô lỗ như ngươi." Xoa cái mũi khắp khênh rồi đi.

Mộ Dung Lâm giơ tay lên sờ sờ Hải Đông Thanh, đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hàn Hàn một cái, lắc đầu: "Cũng không nhìn thấy có nơi nào đặc biệt, khẩu vị đại ca thật kỳ quái!" Xoay người rồi đi.

Đầu Hàn Hàn kéo xuống một hàng vạch đen, lời này nói nàng sao?

Ôm tiểu hồ ly lấy được liệu từ kho thuốc, Tinh Không Bích Tiêu đã nhanh nhẹn nhóm bếp, giúp Hàn Hàn chuẩn bị đồ ăn sáng.

Mặc dù chủ viện của Mộ Dung Ý có phòng bếp nhỏ, nhưng từ trước khi Hàn Hàn đến thì chưa dùng qua bao giờ, bình thường ăn uống đều do phòng bếp vương phủ đưa đến, phòng bếp nhỏ này là do Hàn Hàn tới rồi mới dọn dẹp, tất cả dụng cụ đều mới.

Có Tinh Không Bích Tiêu giúp một tay, Hàn Hàn làm điểm tâm rất nhanh, trong lòng canh chừng thời gian, giờ này Nhiếp Chính vương cũng sắp trở về rồi, vội mang theo người bụng thức ăn đi ra ngoài bày.

"Không sắc thuốc sao?" Ăn xong điểm tâm, Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn đang rửa tay cho mình hỏi.

"Hai khắc đồng hồ sau khi ăn xong thì không nên dùng thuốc, ta sẽ đi sắc thuốc, chờ một chút là có thể uống." Tay sạch, Hàn Hàn thuận tay cũng rửa cho mình một chút, đưa khăn cho Tinh Không đứng một bên cầm lấy.

"Ừ, thuốc sắc xong rồi thì mang đến thư phòng cho bốn vương, bốn vương nhớ mấy ngày trước bảo ngươi làm túi lưới, khi nào thì làm xong?"

"Túi lưới?" Hàn Hàn buồn bực, lúc nào nàng nói sẽ làm chứ ?

"Ngày đó ở trên đường cái, ngươi nói túi lưới này chất lượng không tốt, không cho mua." Mộ Dung Ý nhắc nhở một câu, đứng dậy đi ra ngoài, "Mau làm đi, túi lưới của bốn vương nên thay rồi."

Mộ Dung Ý nhắc nhở như vậy, Hàn Hàn mới nhớ tới, lúc đó nàng là vì tiết kiệm tiền mới nói như thế, nàng làm sao biết đánh túi lưới gì đó? Sớm biết như vậy, ban đầu dứt khoát để hẳn mua cho xong!

Hai khắc sau, Hàn Hàn bụng chén thuốc xuất hiện ở bên ngoài thư phòng của Mộ Dung Ý.

Hai người giữ cửa đã vô cùng quen thuộc với Hàn Hàn, cũng biết nữ đầu bếp mới tới này rất khác biệt ở trước mặt vương gia, thấy Hàn Hàn tới đây, vội hành lễ: "Mạc cô nương!"

Hàn Hàn cười gật đầu một cái: "Ta đưa thuốc cho Vương Gia." Vừa nói, đẩy cửa đi vào.

Mộ Dung Ý đang ngồi ở sau thư án phê duyệt sổ sách các nơi mới đưa tới, nhìn Hàn Hàn đẩy cửa đi vào, ánh mắt lờ lờ, rơi vào khay đựng bụng lên trong tay nàng: "Thuốc sắc xong rồi?"

Hàn Hàn nén cười gật đầu: "Đã nấu xong rồi." Má nó, cho nhiều hoàng liên hơn, mùi vị này, đủ khiến cho ngươi khổ sở.

Con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý liếc chén thuốc trong tay Hàn Hàn một cái, trong mắt xẹt qua tia hài hước: "Thuốc quá đắng, ngươi uống đi!" Chỉ nghĩ mùi cũng biết tiểu nha đầu này tăng thêm chất liệu ở bên trong rồi, quả nhiên vẫn là không chịu thua thiệt, hai ngày này mình giày vò nàng, nàng rõ ràng không dám phản kháng, nhưng vụng trộm cũng phải lấy lại danh dự.

Khóe miệng Hàn Hàn giật giật, mẹ nó, ngươi ngại đắng chẳng lẽ ta lại không ngại? Còn nữa, thuốc bỏ này rõ ràng là ngươi phân phó sắc lên có được hay không? Để cho ta uống là cái quái gì?

Liếm liếm môi, mắt to chuyển động: die nđ-àn l ê.q`uy/đô/n "Cái đó, Vương Gia, có câu nói 'thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh', ngại không thể vì sợ đắng mà cự tuyệt uống thuốc, như thế là rất bất lợi với cơ thể ngài. . . ."

Mộ Dung Ý nhìn chăm chăm vào môi hồng nhuận của Hàn Hàn, ánh mắt thâm trầm, miệng hơi khô, trong con ngươi hẹp dài xẹt qua tia sáng không rõ.

Hàn Hàn còn chưa chầm chọc xong, chỉ thấy con ngươi hẹp dài ma mị của Nhiếp Chính vương quét tới lần nữa: "Chẳng lẽ muốn ta uy? Vậy thì bản vương đành miễn vì kì nan (*) thôi."

(*) gắng gượng mà làm.

Hàn Hàn cả kinh, trong miệng mắc kẹt: "Không. . . ." Cần.

Bóng dáng người trước mắt thoáng một cái, trên môi mềm nhũn, hơi thở lạnh lẽo bao trùm lên môi, tiếp theo là một ngụm khổ sở. Chén thuốc.

Chén thuốc? Tâm Hàn Hàn muốn chết rồi, từ nhỏ đến lớn, nàng ghét nhất là uống thuốc, nhất là bên trong chén thuốc này, vì trả thù Mộ Dung Ý, nàng cố ý tăng thêm một lượng lớn Hoàng Liên!

Không đợi nàng phản ứng kịp, lại một ngụm thuốc đổ xuống, trong phút chốc Hàn Hàn rơi nước mắt. . . . Quá, quá khổ có được không!

Khay trong tay khay chẳng biết bị Mộ Dung Ý ném xuống đất lúc nào, Hàn Hàn nhắm mắt, cảm thấy uống thuốc thêm mấy đòì cũng không có khổ như vậy, trong miệng còn có cái gì đó mềm mềm lướt qua, Hàn Hàn không hề nghĩ ngợi, ngậm miệng cắn lên, ngay lập tức trong miệng của nàng, thứ mềm mại đó trượt ra khỏi miệng.

Mộ Dung Ý liếm liếm môi, cúi đầu đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn nhũn chung một chỗ của Hàn Hàn.

Nhìn tuấn nham lãnh mị của Mộ Dung Ý, Hàn Hàn đột nhiên phản ứng ra một vấn đề, "Này, ta nói ngươi có biết cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân hay không?" Hai tay chống nạnh, nổi trận lôi đình, tuy nói người này cực kì có khả năng bắt lặc, nhưng không phải thân xác là nam nhân sao, cầm kị giữa nam nữ ở cổ đại này lớn như vậy, nếu truyền đi, mình còn có thể làm người hay không chứ?

Nhiếp Chính vương đại nhân bình tĩnh trở lại ngồi phía sau bàn sách, con ngươi hẹp dài đen nhánh quyết nhìn trên dưới người nàng, trong mắt xẹt qua vẻ khinh thường, chậm rãi nói: "Như ngươi vậy, cũng coi là nữ nhân sao?"

Hít sâu một cái từ từ bình phục nội tâm xao động lại, mới vừa rồi nhất thời kích động, hôn tiểu nha đầu này.

Không ngờ tiểu nha đầu lại mỹ vị như vậy, chén thuốc đắng cũng không thể che giấu được ngọt ngào trong miệng nàng, trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, về sau phải thương thức nhiều hơn mới được, nhưng trước đó cứ ở nơi này đã, nhất định phải bình tĩnh, không được hù tiểu nha đầu này chạy mất.

Hàn Hàn nhìn sang theo tầm mắt của hắn, khuôn mặt ngay lập tức đỏ lên, mẹ nó, ngực nhỏ thì không phải là nữ nhân sao!

Khẽ cắn răng: "Vương Gia nếu như không có phân phó khác, ta xin lui xuống trước." Đợi tiếp nữa, nàng sợ không khống chế được tính tình của mình mà mắng hắn một trận.

Tuy đối phương là Vương Gia thì nàng nên kính cẩn chút, nhưng tiếp xúc càng nhiều, ở trước mặt hắn, nàng càng ngày càng không kính cẩn được.

"Thật sự không có túi lưới?" Nhìn Hàn Hàn rõ ràng tức giận đến giọt mồ hôi, rồi dánh về lại ẩn nhẫn không bộc phát, Mộ Dung Ý không hiểu sao cảm thấy vô cùng đáng yêu, không nhịn được trêu chọc thêm mấy câu.

mặt Hàn Hàn tối sầm: "Ta sẽ không làm túi lưới."

"Không làm sao? Bỏn vương nhớ ngươi nói ngươi sẽ làm, chẳng lẽ ngươi lại lừa Bỏn vương? Tội khi quân này. . . ." Giọng nói lãnh mị từ từ vang lên.

Khi quân? Hàn Hàn nheo mắt, không để ý tới tức giận, vội cười nói: "Mặc dù bây giờ ta không biết, nhưng có thể học mà, Vương Gia muốn túi lưới, ta sẽ mau làm sớm cho ngài." Cái gì gọi là lấy quyền đè người, cái này chính là lấy quyền đè người, mặc dù Nhiếp Chính vương này không là quân, nhưng địa vị của hắn ở nước này còn cao hơn Hoàng đế, cái mũi khi quân ở đỉnh đầu khi quân chụp xuống, không chỉ nàng, bà nội nàng cũng chịu bị đánh lư theo.

"Ngày mai đi, ngươi xem rồi chọn hoa văn là được." Mộ Dung Ý vốn vì gạt Hàn Hàn làm cho hắn, hắn cũng không hiểu rõ về túi lưới, nào biết hoa văn gì đâu.

"Ta sẽ đi chọn to." Hiện tại Hàn Hàn chỉ muốn mau chóng rời đi, đỡ đỡ cho người này bắt mình đi làm việc đông tây, hoặc lôi kéo mình luyện chữ.

Kiếp trước mình đi học được hai bảng tiến sĩ, học tập cũng đã sớm học đủ rồi, hiện tại chỉ muốn nhẹ nhõm một chút, nếu không cần gấp, có thể không học cũng được.

"Không cần gấp gấp, đi thay quần áo khác, đến đại sảnh chờ Bỏn vương, bởi Bỏn vương đi thuyền hoa."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đánh Thật Quá Đã.

Hội trăm hoa xuân được tiến hành ở hồ thập lý bên ngoài Đình Thành là sự kiện mỗi năm một lần của quốc gia, vốn dĩ đặc biệt tạo ra vì thọ yển của hoàng đế, khắp nơi đều vui mừng. Hội trăm hoa xuân được tiến hành trước một tháng, các nghệ nhân danh tiếng đến từ các nước cần đến phương tiện xin

phép trước, đăng ký hộ tịch với thân phận, người trải qua bài kiểm tra không có vấn đề, sẽ được ở thăm hội hoa xuân biểu diễn tài nghệ, người đạt được giải nhất sẽ lấy được hoa mẫu đơn vua bằng vàng ròng, tiến vào phường ti tập nghệ, tham gia thọ yến của Hoàng đế một tháng sau.

Điều này đối với các nghệ nhân thấp hèn mà nói, tuyệt đối là ngư được long môn(*), là cơ hội tốt. Vì vậy, hàng năm thăm hội hoa xuân cũng náo nhiệt khác thường.

(*) cá vượt cửa lớn: thể hiện điều may mắn khó có thể có được (baidu).

Hàn Hàn ngồi với Mộ Dung Ý trong xe ngựa gỗ xa hoa đi tới hồ thập lý.

Lúc này, hồ thập lý đã tụ tập không ít người, xe ngựa đẹp đẽ, danh viện thực nữ(*), nhẹ áo lông bảo mang phú quý công tử, khắp nơi người người nhón nháo, sắc màu rực rỡ, náo nhiệt khác thường.

(*) nữ nhân duyên đáng yêu điệu.

Mộ Dung Ý ngồi trên chiếc xe ngựa gỗ trầm hương vừa xuất hiện, không biết ai hết sức hô một tiếng: "Nhiếp Chính vương Điện hạ cũng tới!"

Giống như bị nhấn đúng phím đàn, chung quanh một thoáng vắng lặng không tiếng động, từng người một như không thể tin nổi trọn to hai mắt nhìn chăm chăm vào xe ngựa màu đen đang chậm rãi lái tới.

Hội xuân hoa xuân đã tiến hành được bảy năm, trừ lần cử hành thứ nhất Nhiếp Chính vương tới ngồi một chút, sau đó thì chưa từng xuất hiện, sao hôm nay lại đến chứ?

Cũng chỉ ngẩn ra trong nháy mắt, mọi người phản ứng kịp rất nhanh, cuồng quýt không kịp quý xuống hành lễ: "Cung nghênh Nhiếp Chính vương, Vương Gia Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế."

"Ừ." Trong xe ngựa truyền đến giọng nam nhân vô cùng lạnh nhạt, giọng nói trầm thấp giống như tiếng đàn phượng vĩ nhấn vào âm chủ, tuy nhẹ, nhưng lại thẳng tắp rơi vào đáy lòng của người ta, không thể bỏ qua.

Hàn Hàn trong xe cũng nghe thấy tiếng hành lễ kia, trong bụng tò mò, vén rèm xe liếc mắt nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy bên ngoài người người quý dưới đất, rất đông đảo, tơi tưa, vài thô cái gì cần có cũng có.

Đáy lòng không nhịn được mà rung động, trước hình ảnh chỉ nhìn trong ti vi đột trước, chỉ cảm thấy đúng là huy hoàng, hiện lạc vào nơi kì lạ này mới gặp được cảnh khiến người khác kinh sợ.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Mộ Dung Ý, chỉ thấy trên khuôn mặt ma mỹ thiên hạ có một không hai kia lộ ra vẻ mặt nhàn nhạt, giống như đã thành thói quen với những cảnh tượng như thế này từ sớm rồi, cũng không gọi dậy, thấy Hàn Hàn nhìn sang, con ngươi hẹp dài loé lên: "Muốn đi ra ngoài sao?"

Hàn Hàn gật đầu một cái, trước lúc xuất phủ có lấy ít thuốc bôi lên môi, nhưng khi đơn độc ngồi ở trong một chiếc xe ngựa với người này, cứ có cảm giác là lạ, có thể lập tức xuống xe tách cự ly ra một chút vẫn tốt hơn.

Nhưng mà: "Bây giờ có thể xuống sao?" Bên ngoài có nhiều người quý như vậy, nếu bây giờ đi xuống, có thể hay không quá hoe chuyông chút?

"Dừng xe." Mộ Dung Ý nhàn nhạt phân phó một câu, Ám Nhất vội vàng dừng xe, nghiêng đầu cách màn xe hỏi, "Sao vậy chủ tử?"

"Xuống xe."

Xuống xe? Ám Nhất buồn bực, hiện tại tuy nói là đến hồ thập lý, nhưng mà cũng chỉ là bên ngoài hồ thập lý, còn cách Lâm Giang lâu một đoạn, lúc này xuống xe có thể quá sớm hay không?

Trong lòng nghi ngờ, không nhịn được nhắc nhở một câu: "Chủ tử, nơi này cách Lâm Giang lâu còn nửa khắc đồng hồ."

"Không sao." Mộ Dung Ý không để ý phân phó.

Hàn Hàn được phân phó đã nhanh chóng không kịp đợi, vội vén rèm lên đi xuống.

Nàng vừa xuống xe, lập tức dẫn theo một loạt ánh mắt, có kinh ngạc, có nghi ngờ, có tức giận, có hâm mộ, có ghen tỵ. Da đầu Hàn Hàn tê rần, đột nhiên cảm thấy hình như bây giờ mình xuống là một quyết định ngu xuẩn.

Thân ảnh cao lớn của Mộ Dung Ý xuất hiện sau lưng Hàn Hàn, ánh mắt của mọi người lập tức hạ xuống.

Dĩ nhiên, cũng có người không sợ chết.

"Vương Gia." Trần Y Nhân mặc y phục màu hồng xen tơ vàng thêu điệp mang theo trang sức, vẻ mặt thẹn thùng đi ra từ trong đám người, ánh mắt ần tình, bộ dạng muốn nói mà thôi làm người tathương yêu.

Khóe mắt Mộ Dung Ý cũng không liếc nàng một cái, thấy Hàn Hàn ngây ngốc, vắn nhủu mảy: "Còn không đi?" Duỗi bàn tay, nắm được tay nhỏ bé của Hàn Hàn đi về phía trước. Hấn bực mình nhất với loại yến hội như thế này, nếu không phải vì giữ thể diện cho tiểu nha đầu này, để tiểu nha đầu mau sớm

dung nhập vào vòng quay của những quý tộc, hẳn cũng sẽ không chạy tới tham gia cái hội trăm hoa xuân này.

Hắn đột nhiên cử động chẳng những dọa Hàn Hàn giật mình, trong đám người cũng không cảm được tiếng thở nhanh, hiển nhiên mọi người cũng bị kinh sợ. Phải biết rằng mặc dù Nhiếp Chính vương Mộ Dung Ý đã hai mươi chín tuổi, nhưng trong phủ không có một cơ thiếp nào, nghe nói thân cận phục vụ tất cả đều là nam nhân, không có một nha hoàn nào, hơn nữa người nào cũng có lòng tò mò, mọi người cũng có các loại suy đoán đối với cuộc sống riêng của Mộ Dung Ý, tương tự như bất lực, đoạn tụ chưa bao giờ gián đoạn.

Hiện tại trong giây lát thấy Nhiếp Chính vương không gần nữa sắc đột nhiên lôi kéo tay một nữ nhân thân thể chưa trở mã hoàn toàn, trình độ khiếp sợ của mọi người có thể nghĩ ra.

Người khiếp sợ nhất chính là Trần Y Nhân.

Thấy phu quân tương lai không nhìn mình, mà còn thân mật lôi kéo tay một nha hoàn đề tiện đi, nụ cười nhất thời tức giận đỏ bừng.

Tuy các suy đoán bên ngoài về Nhiếp Chính vương rất nhiều, nhưng nàng không tin vào câu nào cả, con cái trưởng ở các đại gia, từ nhỏ đã là ngấm mình trong các loại âm mưu và tranh đấu gay gắt, với các thủ đoạn chủng loại chữ bói người cũng thấy nhiều rồi.

Không chỉ nàng không tin, đại đa số nữ nhân trong kinh thành đều không tin, hoặc là đáy lòng cố ý bỏ qua những lời đồn đại kia. Dù sao quyền thế vang dội giống như Nhiếp Chính vương, tuổi lại còn trẻ, nam tử tuổi trẻ như thần nhìn trong các nước đều là ngàn dặm mới tìm được một, khó gặp, có thể được làm vị hôn phu của hắn, mặc kệ vài lốt là gì vẫn rất có mặt mũi, cũng có thể có được thỏa mãn cực lớn rồi.

Trần Y Nhân biết suy nghĩ của những quý nữ, vì vậy được ban cho là vị hôn thê của nhiếp chính vương cũng cực kỳ hả hê sau lưng, bất kể đi đến nơi nào đáng về vị hôn thê của Nhiếp Chính vương cũng hãnh diện mười phần.

Hiện tại dưới con mắt mọi người, nàng lại bị vị hôn phu của mình không thèm nhìn, địa vị còn không bằng một tiểu nha hoàn, có thể không giận sao? Huống chi nàng ở nhà rất phách lối theo tính tình, xoài bước chạy lên kéo lấy một cánh tay của Hàn Hàn trở tay tát một cái: "Tiện tỳ, lại dám quyến rũ Vương Gia!"

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, Hàn Hàn không ngờ sẽ có người đột nhiên làm khó dễ, muốn tránh đã không kịp nữa rồi, mắt thấy một cái tát sẽ đến mặt mình, đột nhiên trước mắt xuất hiện một tay áo cánh ve sa màu đen, tay áo mỏng manh sáng ngời, phía trên thêu hoa văn tinh xảo phức tạp, Hàn Hàn sửng sốt, chỉ thấy tay Mộ Dung Ý nắm được cổ tay Trần Y Nhân, con ngươi hẹp dài giống như hàn băng vạn năm, môi mỏng mím chặt phun ra lời nói giống như gió lạnh mùa đông: "Người là thứ gì, cũng dám động đến người của Bôn vương!"

Ngón tay khẽ dùng sức, tiếng xương vỡ vụn truyền ra rõ ràng, Trần Y Nhân kêu rên một tiếng, thân thể giống như vải rách bị quăng ra ngoài.

Biến chuyển nhanh chóng khiến mọi người kinh hãi kinh hồn bạt vía, cúi đầu xuống không dám thở mạnh.

Lúc này, có một nhóm người từ phía Lâm Giang lâu, hiển nhiên là biết động tĩnh bên này nên chạy tới.

Trong đám người một dáng người nhỏ bé là lướt, nữ nhân cử động như cây liễu nhỏ theo gió bỗng dừng che môi hô nhỏ một tiếng: "Nhị muội!" Hô xong hình như lại cảm thấy thân là thực nữ, không nên hô to gọi nhỏ ở trước mặt người ngoài, nhất thời mặt đỏ lên, mặt lại quật cường nhìn chằm chằm Mộ Dung Ý: "Không biết xá muội mạo phạm Vương Gia chỗ nào, lại khiến Vương Gia trừng phạt nặng như thế?"

Xá muội? Hàn Hàn giật mình, xem ra người này chính là Kinh Thành Đệ Nhất Tài Nữ Trần Thu Thủy.

Mộ Dung Ý như không nghe thấy, cúi đầu nhìn Hàn Hàn, trong con ngươi hẹp dài thoáng qua một tia buồn bực: "Người là kẻ ngu hèn, nàng đánh người sao không tránh?"

Hàn Hàn chu mỏ, nàng cũng muốn tránh, nhưng một tay bị hắn lôi kéo, một tay bị nữ nhân điên kia lôi kéo, nàng có thể tránh đi đâu, nhưng dù gì mới vừa rồi là người này cứu mình, trong lòng vẫn cảm kích, đầu cúi thấp: "Lần sau ta sẽ chú ý."

"Còn có lần sau?" Con ngươi Mộ Dung Ý hơi trầm xuống, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép gõ một cái lên đầu Hàn Hàn, cuối cùng giống như cảm thấy mình gõ nặng, không nhịn được nhẹ nhàng xoa hai cái, "Người là nữ đầu bếp riêng của Bôn vương, người bị khi dễ thì đồng nghĩa với Bôn vương bị khi dễ, mặt mũi của Bôn vương cũng không thể để người khác có thể chà đạp, nhớ chưa?"

Đáy lòng Hàn Hàn ấm áp, gật đầu một cái: "Nhớ." Mặc dù người này thích các loại quấy nhiễu giày vò mình, tính khí lại âm tình bất định, nhưng điểm bao che này, nàng vẫn rất thích.

Mọi người rét run, cũng đồng loạt nhét lời nói của Nhiếp Chính vương vào trong lỗ tai, đáy lòng lại đánh giá nữ đầu bếp trong truyền thuyết được đối xử khá cao ở vương phủ này.

"Đại ca, huynh làm thế là không đúng, dù gì Trần tiểu thư cũng là vị hôn thê của người, là đại tẩu tương lai của ta, sao lại là ‘ người khác ’ rồi, huynh hiện tại lại vì một nữ đầu bếp đã thương vị hôn thê của mình, nếu truyền đi, thật sự bị mẫu không tốt cho nam tử thiên hạ." Lí Quận Vương Mộ Dung Tường giống như cực kỳ không nhìn được mở miệng.

Mặc dù Hàn Hàn không biết Lí Quận Vương, nhưng nghe giọng điệu này cũng có thể đoán ra hắn là tên không biết cao thấp, thảo nào Nhiếp Chính vương ghét một nhà hèn với mẹ kế, quả nhiên không có cái gì tốt cả!

Tên Mộ Dung Tiên lần đầu tiên đã muốn để nàng ra gánh chịu, Tăng thị còn càng trực tiếp hạ độc cho nàng, hiện tại cái đồ bỏ Lí Quận Vương lại muốn đạp đại ca về mặt thân phận vị, thật sự là Thảo Nhân Hiếm(*) hết sức!

(*) kẻ gây phiền nhiễu, gây khó chịu (baidu)

Tính tình Hàn Hàn luôn luôn là có thù phải trả, có ân nhất định trả, Mộ Dung Ý che chở mình, nàng tự nhiên cũng không thể nhìn Mộ Dung Ý thua thiệt, mặc dù thời gian nàng tới kinh thành không lâu, nhưng trong lòng có nhiều chuyện, không ít lần bí mật hỏi thăm về chuyện tình đám tỷ tỷ huynh đệ Nhiếp Chính vương.

Tình Không Bích Tiêu luôn luôn không có hảo cảm với cả nhà Tăng thị, thấy Hàn Hàn hỏi, ưu tiên chọn chuyện ác của Lí Quận Vương nói ra, vì vậy nể nang chửi Lí Quận Vương, Hàn Hàn cực kì thuận buồm xuôi gió: "Nhiếp Chính vương chinh chiến sa trường bảo vệ quốc gia chính là nam tử mầu mực cho cả thiên hạ, chẳng lẽ Lí Quận Vương chiêu mộ tiểu quan, dâm loạn luyện đồng mới là tâm gương của nam tử thiên hạ?"

Lời nói giống như một cái miệng rộng hung hăng đánh vào mặt Mộ Dung Tường, dung nhan trắng nõn nhất thời bị kìm nén đến căng ra, tuy nói nạp tiểu quan, thích trẻ em là những thứ công tử thế gia đều biết làm, mọi người thậm chí sẽ còn bí mật thảo luận tiểu quan nhà nào nể nang tron bóng, thân thể dụ dằng, nhưng bị trước mặt nhiều người như vậy mà dừng dung nói ra, tựa như bị xé mở lớp da mỹ nhân bên ngoài trước bao nhiêu người, lộ ra linh hồn bản thiêu xấu xí bên trong, bị mặt trời phơi nắng, cả hình dáng như muốn biến đổi.

Loại cảm giác này, quả nhiên là khó chịu như đâm vào lòng!

"Cần rồi, tiện tỷ ngươi lại dám ăn nói bừa bãi, bịa đặt hoàn toàn vu oan hoàng thân quốc thích, người tới. . ."

"Bốp." Tiếng động thanh thúy vang lên, Mộ Dung Tường nghẹn nửa câu còn lại ở trong miệng, khóe môi nứt ra, miệng hơi mở, không ngờ máu phun ra giữa hai hàm răng.

Khóe mắt Hàn Hàn giựt giựt, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Ý một chút, trong lòng yên lặng, thật tàn bạo! Nhưng mà, đánh thật quá đã nha!

Mộ Dung Ý đưa tay móc ra một cái khăn trắng như tuyết từ trong lòng ngực, chà nhẹ lau tay, năm ngón tay siết chặt, khăn hóa thành bụi bay tán lác. Con ngươi hẹp dài không nhìn được liếc về Mộ Dung Tường một cái: "Thật là ồn ào! Thấy Bồn vương lại không quý, dĩ hạ phạm thượng, đáng đánh!"

Mọi người cả kinh, mấy người đang đứng liếc mắt nhìn nhau, cuống quýt quỳ xuống.

Tuy nói đã ra khỏi triều đình thì không cần xem trọng lễ tiết quá nhiều, trong giới quý tộc cũng chấp nhận không phải làm quỳ lạy lễ ở bên ngoài, nhưng đó là lúc những người bề trên không xoi mói, nếu như bề trên bắt bẻ, quỳ lạy lễ vẫn phải làm.

Mộ Dung Tường che nửa bên mặt, cực kì phản hận: "Ta là đệ đệ ngươi!"

"Quân Quân thần thần, phụ phụ tử tử(*)" Khóe môi Mộ Dung Ý nâng lên một tia khinh bỉ, con ngươi hẹp dài xẹt qua tia khinh bỉ, từ từ quét qua bên mặt sưng Mộ Dung Tường, "Chẳng lẽ, ngươi không học qua?"

Từ giận trong mắt Mộ Dung Tường càng tăng lên, nhưng cũng biết Mộ Dung Ý nói có lý, từ xưa quân thần trước, người thân sau, đến chỗ nào cũng không thể khác được, Mộ Dung Ý lấy lễ nghĩa giữa quân thần để yêu cầu hắn, hắn phải quỳ xuống, hai chân hơi cong từ từ quỳ xuống: "Tuy nói như thế, nhưng Thần Đệ muốn nhắc nhở đại ca một câu, dù gì Trần tiểu thư cũng là Nhiếp Chính vương phi tương lai hoàng thượng hạ chỉ cho cưới, hành động của đại ca lần này đã đặt bệ hạ ở nơi nào?"

"Vị hôn thê, chỉ bằng hắn cũng có thể sao?" Trong giọng nói lãnh mị vô hạn khinh bỉ.

(*) quân quân thần thần phụ phụ tử tử: Trước kia vua cho gọi Khổng Tử vào hỏi làm thế nào để quản lí đất nước. Khổng Tử đã nói “quân quân thần thần phụ phụ tử tử”, Khổng Tử luôn nhấn mạnh điều này khi giáo dục học trò, phải biết đặt vua, đất nước lên trước tình người thân (cha con).

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chúng Nữ Đấu Khẩu.

Trần Y Nhân được Bội Nhi đỡ đứng dậy, đau nhức truyền tới từ cổ tay như muốn khiến nàng ngắt đi, lúc này nghe Mộ Dung Ý vừa nói như thế, sắc mặt nhất thời trắng bệch càng thêm khó coi, cổ nén đau đón cắn răng nói: "Đây là thánh chỉ hoàng thượng hạ, chẳng lẽ Vương Gia định đòi ỷ?"

Rốt cuộc khóe mắt Mộ Dung Ý liếc qua đi nhìn Trần Y Nhân một cái: "Bồn vương có thừa nhận sao?" Vừa nghe xong, Trần Y Nhân lập tức lão đảo muốn ngã, trong lòng nàng hiểu, nếu như Nhiếp Chính vương không thừa nhận, thì mang hoàng thượng đến cũng không có tác dụng, vì hoàng thượng cũng không dám chọc Nhiếp Chính vương.

Trần Thu Thủy quỳ trên mặt đất, nghe vậy nâng lên thanh lệ khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mặt quạt cường: "Nhưng Vương Gia đã nhận thánh chỉ, lật lọng phản lời, hình như không phải là hành vi của Đại Trượng Phu."

Trần Y Nhân gả vào Nhiếp Chính vương phủ, là nhờ tổ phụ của nàng đã bỏ bao công sức bày ra một con cò, tuy nàng cũng cực kì không muốn để Trần Y Nhân đắc ý như thế, nhưng nếu như truyền tới trong tai tổ phụ, hôm nay mình ở đây nhưng không nói xoay chuyển lại với việc hôn sự này, nhất định tổ phụ sẽ thất vọng với mình, thậm chí còn sinh ra oán giận, điều đó rất bất lợi với tương lai của nàng, cho nên, lúc này nàng nhất định phải đứng ra nói chuyện, dĩ nhiên, trừ chuyện đó ra, còn có một chút nguyên nhân khác.

Như là bị Trần Thu Thủy thuyết phục, mày kiếm như nhuộm mực của Mộ Dung Ý khẽ nhú lên: "Hình như người nói cũng có lý."

Trần Thu Thủy vui mừng, chỉ thấy Mộ Dung Ý khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Âm Nhất sau lưng: "Ban đầu là người nào nhận thánh chỉ?"

"Hồi vương gia, là chủ nhà Mộ Dung." Âm Nhất kính cẩn nói.

Mộ Dung Ý gật đầu một cái, trên dung nhan anh tuấn xẹt qua tia chột hiểu: "Thì ra là phụ thân của Bồn vương, Bồn vương nhớ hán năm năm rồi chưa từng nạp nữ nhân vào phủ, thảo nào hứng thú với hôn lễ như thế, truyền lệnh của Bồn vương, ban thưởng Trần Y Nhân làm bình thê cho chủ nhà Mộ Dung, lập tức thành hôn, sau đó Bồn vương lại vì họ bỏ sung một hôn lễ, để bày tỏ lòng hiếu thảo."

Khóe miệng Âm Nhất rụt rụt, chiều này của chủ tử, thật ác độc!

Phất tay một cái, hai cái bóng đen xuất hiện bên cạnh Trần Y Nhân, không đợi nàng có phản ứng, nhanh chóng xách lên rồi biến mất ở trước mặt mọi người.

Hai mắt Mộ Dung Tường tròn tròn, hai con ngươi như muốn tóe ra lửa, một chiều này của Mộ Dung Ý thật ác độc! Đây rõ ràng là muốn cho mẫu thân của hán ảm ức! Mà hán lại không còn lời nào để nói, ngay cả mình vị hôn thê Mộ Dung Ý cũng cho ra ngoài, ai có thể nói hán bất hiếu?

Mắt Trần Thu Thủy sụp xuống, ngăn lại tia đắc ý, mặc kệ nói thế nào, Trần Y Nhân cũng vào Nhiếp Chính vương phủ, cho dù là bị tổ phụ biết, cũng sẽ không trách tội mình, dù sao, nàng cũng ra sức rồi.

Phân phó xong những thứ này, mắt Mộ Dung Ý cũng không nhìn lại bọn họ, lôi kéo Hàn Hàn đi thẳng đến Lâm Giang lâu.

Lâm Giang lâu xây lên trên nước, tầm nhìn rộng rãi, là nơi tốt để quan sát đại hội trăm hoa.

Sáng sớm Mộ Dung Ý đã cho người đi mua phòng ở lâu ba, tường gỗ cách âm đặc biệt vây quanh phòng bốn vách, ngồi ở bên trong rất yên tĩnh, hoàn toàn không bị tiếng ồn bên ngoài ảnh hưởng.

Hàn Hàn vừa vào phòng, đập vào mắt là bình phong đá Thủy Thiên hình mây mù khuếch địa, bên cửa sổ có màn lung cuốn một nửa, có ba tia sáng mờ hồ, ly trà ở bàn dưới cửa sổ cũng không khỏi tinh xảo, gió nhẹ lướt qua, có mùi thơm hoa lan thanh nhã thổi tới, nghiêng đầu thì thấy góc tường có vài cọng hoa lan đang nở.

Vòng qua bình phong, bên trong có giường lớn êm thoải mái, giường mình cũng phải nhỏ hơn một chút, bốn phía đầu giường treo màn tơ màu vàng nhạt, phía chân có minh châu tô điểm.

Hàn Hàn gật đầu một cái: "Lão bản Lâm Giang lâu thật tỉ mỉ, biết giường bình thường ngủ không thoải mái, nên lấy một chiếc giường mềm như vậy tới đây, vì hán muốn chu đáo, lại làm giường êm thành lớn như vậy."

Mộ Dung Ý "Ừ" một tiếng, coi như trả lời.

Âm Nhất không nhịn được ho một tiếng, mặt hơi đỏ lên, nghiêng đầu đi.

"Chẳng lẽ ta nói sai sao?" Hàn Hàn nhìn sắc mặt Âm Nhất có chút kỳ quái, không nhịn được nhìn tỷ muội Tĩnh Không hỏi, tỷ muội Tĩnh Không cùng nhau lắc đầu, "Cô nương nói rất đúng."

Mắt Hàn Hàn lộ ra vẻ nghi ngờ, vừa muốn mở miệng, đã nghe bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa: "Vương Gia, thức ăn đã được rồi."

"Bưng vào." Âm Nhất nhìn đầu Mộ Dung Ý gật nhẹ, vội nói, xoay người đi ra ngoài từ trong bình phong.

Hàn Hàn chỉ cảm thấy một hồi thơm nứt mũi, lượn quanh ra bình phong, chỉ thấy mười hai đáng người uyển chuyển, tất cả nữ nhân trẻ trung mặc lụa vũ mỏng manh đang cầm một đĩa món ăn nhiệt tình đi tới từ ngoài cửa, trong lúc cử động, da thịt trắng như tuyết như ẩn như hiện, để chén bát bỏ lên bàn, đầu cúi thấp, bộ ngực đầy đặn được miêu tả sinh động.

Khóe mắt Hàn Hàn giựt giựt, nhìn Mộ Dung Ý một chút, ngó ngó mỹ nhân này, lại nghiêng đầu qua bình phong nhìn giường êm ái có thể sánh ngang giường lớn ở bên trong một cái, đột nhiên biết tại sao giường êm này lại lớn như vậy.

Bị cái nhìn kia của Hàn Hàn nhìn vào hơi không tự nhiên, ánh mắt Mộ Dung Ý trầm trầm: "Đi ra ngoài!"

Giọng nói lãnh mị không lớn, mang theo uy áp không cách nào kháng cự, thân thể mười hai nữ nhân chấn động, như là không chế được bước chân muốn

quỳ xuống.

Nữ nhân đứng đầu mặc vũ sa màu đỏ trên khuôn mặt quyền rũ xệt qua vẻ không cam lòng, thật vất vả mới nhìn thấy Nhiếp Chính vương, tại sao có thể cứ đi như thế!

Hầm răng trắng như tuyết cắn chặt môi mỏng, làm như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, hàng mi dài thon mảnh ngay lập tức ngưng đọng hai giọt nước mắt như hạt châu, lay động muốn rơi theo lông mi, thân thể mềm mại chậm rãi trầm xuống, khuôn mặt tinh xảo miêu tả tỉ mỉ hơi ngẩng, lộ ra đường cong cổ ngọc đẹp đẽ, giọng nói uyển chuyển dịu dàng: "Nô tỳ Hồng Cơ bái kiến Vương Gia."

Thấy Hồng Cơ làm ra tư thái bộ dạng này, mấy nữ nhân phía sau trong mắt nhanh chóng thoáng qua vẻ không cam lòng, dũng khí của mình cũng lớn lên: "Nô tỳ Lục Cơ (Chanh Cơ) (Tử Cơ). Bái kiến Vương Gia." Nếu có thể khiến Nhiếp Chính vương rũ lòng thương xót, dẫn vào trong phủ, đây mới thật sự là phát lên làm Phụng Hoàng!

"Cơ?" Trong đầu Hàn Hàn méo mó, chẳng lẽ kiếp này nghề nghiệp của nữ nhân đều phải tự xưng là gà như vậy sao?

(*) Cơ và gà đều có cách phát âm giống nhau: [jī] .

Híp mắt lườm một cái, bộ mặt Mạc Hàn Hàn cười quái dị, mi tâm Mộ Dung Ý nhấn lại, trong con ngươi hẹp dài lạnh lẽo lạnh lạnh, giống như băng đao Tuyệt Kiếm, vung tay lên: "Cút!"

Mười hai nữ nhân ngay lập tức bị một nguồn sức mạnh cuốn ra ngoài cửa, quần áo trên người xé rách nhanh chóng toạc ra, lộ ra da thịt trắng như tuyết bên trong, Hàn Hàn sững sờ, còn chưa nhìn rõ, cửa đã bị phanh khép lại.

"Phục vụ Bôn vương dùng cơm!" Giọng nói lạnh lẽo hiện rõ tâm trạng không vui của Nhiếp Chính vương, tiểu nha đầu này không có chút lo lắng mình bị quyền rũ nào sao? Lại vẫn có thể có lòng rãnh rỗi đứng ở đó xem náo nhiệt.

Hàn Hàn sững sờ, không hiểu người này mới vừa rồi còn rất tốt, sao đột nhiên lại mất hứng. Nhớ tới dáng vẻ mười hai nữ nhân kia, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra, đúng rồi, bất kể là ai thấy nhiều mỹ nữ như vậy, lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, trong lòng cũng sẽ không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 9.2

Lúc này tiểu hồ ly đã chậm lại, thấy mọi người đều nhìn nó, đầu hồ ly co lại, "Chi chi" kêu hai tiếng, ta cũng không phải cố ý, làm gì mà nhìn ta.

Nhìn nét mặt tiểu hồ ly, Hàn Hàn cũng biết Tình Không trúng độc tám phần không thoát được quan hệ với tiểu hồ ly, tức giận điểm một cái lên mũi tiểu hồ ly: "Dù ngươi vì giúp ta, cũng không thể tùy tiện làm tổn thương Tình Không chứ, thiết thời nâng vãn ôm ngươi! Ngươi có thể giải độc không?"

Tiểu hồ ly do dự nhìn Hàn Hàn một cái, thấy bộ mặt nghiêm túc của Hàn Hàn, rúc hồ ly đầu gật đầu một cái.

Thật sự có thể hiểu? Trong mắt Hàn Hàn xệt qua tia ngạc nhiên mừng rỡ, vội ôm tiểu hồ ly đi tới bên cạnh Tình Không: "Nhanh giải độc!"

Tiểu hồ ly do dự nhìn chung quanh một chút, Hàn Hàn im lặng: "Các ngươi có thể quay đầu đi hay không?" May nhờ ngây ngô với vật nhỏ này mấy ngày, có thể hiểu ý tứ của tiểu hồ ly này, nếu không ai sẽ nghĩ tới một con hồ ly còn có nhiều tâm kế như vậy, giải độc cũng đề phòng không để người ta thấy.

Bích Tiêu Ám Nhất nghe vậy vội vàng xoay đầu đi.

Tiểu hồ ly lại giương mắt nhìn Mộ Dung Ý một chút.

Hàn Hàn vừa muốn nói chuyện, ánh mắt lãnh mị của Mộ Dung Ý xệt qua tiểu hồ ly: "Giải độc!" Giọng nói trầm thấp không có nửa câu nói nhảm, đầu tiểu hồ ly lại co rụt lại, ngoan ngoan vurun đầu lưỡi liếm vết thương trên tay Tình Không. Hu hu, đầu nó vừa rồi mới bị cô giật, vậy mà lại muốn công kích cái người xấu kinh khủng này, quả nhiên hiện tại ngã đến cái móng hồ ly vẫn còn đau!

Theo liếm láp của tiểu hồ ly, vết thương lại dần dần mất máu đen, sưng phồng trên cánh tay cũng nhanh chóng xẹp xuống, không bao lâu, vết thương đã cầm máu, tiểu hồ ly nghiêng đầu sang chỗ khác nhỏ ra hai ngụm nước miếng trên mặt đất, phi phi, máu độc của nữ nhân này thật là khó Uống...uó...ng!

Nhỏ xong rồi, chân sau đập một cái, chạy đến trong ngực Hàn Hàn điều chỉnh một chút tư thế.

"Được rồi?" Hàn Hàn kinh ngạc sờ sờ đầu tiểu hồ ly, không thể tưởng tượng nổi nhìn cánh tay của Tình Không đã khôi phục như trước, đây cũng quá nhanh rồi, quả cầu trong ngực nặng tự đắc.

"Chi chi." Đương nhiên được rồi, không nhìn thấy vết thương không chảy máu nữa sao?

Nghe được tiếng nói, Bích Tiêu lập tức không nhìn được quay đầu lại, chỉ thấy cánh tay Tình Không quả nhiên tiêu sùng, nhất thời cực kỳ mừng rỡ: "Tạ Mạc cô nương để tiểu hồ ly giải độc cho Tình Không."

Ám Nhất cũng không thể tưởng tượng nổi há to mồm: "Mạc cô nương cái tiểu hồ ly này là cái giống gì, thần kỳ như vậy chứ?" Hỏi thăm được giống gì rồi, mình cũng đi mua một con.

"Các người đi ra ngoài." Mộ Dung Ý phát tay một cái, cắt đứt tiếp tục truy vấn của Ám Nhất.

Tình Không chậm rãi tỉnh lại, sờ sờ đầu có chút hôn mê, buồn bực nhìn về phía Bích Tiêu: "Mới vừa rồi ta ngủ thiếp đi hả?"

Bích Tiêu há hốc mồm: "Chúng ta đi ra ngoài nói." Đỡ Tình Không hành lễ rồi đi ra bên ngoài.

"Chuyện ngày hôm nay không được truyền đi." Con người Mộ Dung Ý trầm trầm, hơi thở lạnh thấu xương ngay lập tức tràn ra ngoài.

"Dạ." Ba người Ám Nhất rét lạnh, vội cúi đầu dạ một tiếng, yên lặng lui ra ngoài.

Bước chân Hàn Hàn vừa động, cũng muốn đi ra ngoài.

"Đứng lại!" Lạnh lùng cất giọng đáp, Hàn Hàn cứng đờ, tức giận nhìn về phía Mộ Dung Ý, "Vương Gia không phải ra lệnh cho chúng ta đi ra ngoài sao?" Khi để tiểu hồ ly của mình còn lấy quyền đề người, Vương Gia thì giới làm sao?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên của Hàn Hàn Mộ Dung Ý không khỏi nhúc nhủ, tiểu nha đầu này sẽ không thật sự coi con súc sinh hồng mao này thành mình mà nuôi dưỡng đó chứ? Hắn chỉ hạ bản năng xuống một lần, tiểu nha đầu này thật sự lại tức giận!

Vốn còn muốn nghiên cứu một chút tiểu hồ ly này thật tốt, bây giờ nhìn lại, vẫn là để hôm nào thôi.

Ngoác ngoác tay: "Không phải người đói sao, đến dùng cơm."

Thấy Nhiếp Chính vương chủ động hạ mặt xuống nói chuyện, Hàn Hàn cũng chuyển biến lại, ôm tiểu hồ ly đi hai bước đến bên cạnh bàn điOn d0nI0' q'0y' do'n : "Ta phục vụ người dùng cơm."

"Không cần, ngồi xuống ăn chung." Khóe mắt liếc thấy vết đỏ bên gò má của Hàn Hàn vẫn như cũ, đưa tay móc ra một cái bình nhỏ từ trong lòng ngực, "Bôi lên mặt, giúp lưu thông máu."

Lưu thông máu ư? Hàn Hàn nghi ngờ mở nắp bình ra ngửi, một mùi thơm ngát Tuyết Liên nhàn nhạt xông vào mũi, mắt lập tức sáng lên, Thiên Sơn tuyết liên tinh khiết thiên nhiên, quả nhiên là đồ tốt!

"Chi chi." Mắt tiểu hồ ly cũng sáng lên, lay móng vuốt vờn lỗ mũi lại gần miệng bình, đáng vẻ hưng phấn như muốn mang ra ngoài ăn hết cao Tuyết Liên bên trong.

"Cái này không thể ăn." Hàn Hàn vội kín nắp bình lại, gấp một miếng Gà uy xé từ trên bàn tới đây, "Người ăn cái này."

Cho ăn xong rồi, đột nhiên nhớ tới, bên cạnh mình còn có một Nhiếp Chính vương đang ngồi, trong phủ có yêu cầu, chủ tử không hạ mệnh lệnh, người làm không có tư cách động đũa, mới vừa rồi mình làm như vậy, tự nhiên đã quên rồi!

Nghiêng đầu nhìn sang, quả nhiên gương mặt Mộ Dung Ý đã tối đi, tiểu nha đầu này nhìn hồng mao súc sinh kia, quả nhiên còn để ý hơn nhìn mình.

Hàn Hàn lúng túng cười lấy lòng cười: "Cái đó, Vương Gia, người ăn cái gì, ta gấp giúp người. . ."

**

Thấy Nhiếp Chính vương vào Lâm Giang lâu, lúc này người quỳ dưới đất mới nhẹ một hơi, từ từ đứng lên làm việc của mình.

Mộ Dung Tường bị đánh một cái tát, lúc này chỉ cảm thấy đau đớn hàm răng cũng giãn ra, nhất thời không có tâm tình quan sát biểu diễn trà hoa, dẫn theo gã sai vật lập tức trở về phủ.

Trần Thu Thủy nhu nhược yếu ớt đứng lên, nha hoàn cận thân Vân nhi thấy thế vội vàng đi tới đỡ một cái, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, ngài mới vừa rồi hù chết nô tỳ rồi, nhị tiểu thư cũng không gần gũi với ngài, ngài tội gì vì nàng mà đắc tội với Vương Gia chứ, ngộ nhờ Vương Gia nổi giận liên lụy tới người thì phải làm như thế nào?"

"Người thì biết cái gì?" Trần Thu Thủy lườm một cái, thấy có người đi tới lập tức dừng lại, không nói thêm lời.

Nàng bệnh tên ngu xuẩn Trần Y Nhân kia, một mặt là vì tổ phụ, một mặt khác là dù sao Trần Y Nhân cũng là muội muội của mình, nhiều người nhìn như vậy nếu như mình không vì nàng mà nói chuyện, ngày hôm sau sẽ có lời đồn đại lưu truyền tới, điểm quan trọng nhất, nếu như tất cả mọi người đều sợ hãi Nhiếp Chính vương, mình có tình biểu hiện trái lại người khác, lại có tình có nghĩa, tự nhiên Vương Gia sẽ chú ý tới mình, đến lúc đó, mình lại dùng chút

thủ đoạn, vị trí Nhiếp Chính vương phi này còn có thể chạy sao?

"Tên tiểu nha đầu kia chính là nữ đầu bếp như lời đồn sao, đáng ghét gầy teo nhỏ nhỏ, làm sao Vương Gia có thể nhìn trúng nàng ta chứ?" Cháu gái của Hữu Thừa Tướng Lưu Như Nguyệt không hiểu hỏi người chung quanh, nàng cũng do nghe tin tức nên chạy tới, nhưng lúc tới chuyện đã kết thúc rồi, nàng cũng chỉ thấy Mộ Dung Ý kéo tay Hàn Hàn tiến vào Lâm Giang lâu.

"Nhìn đáng ghét thì đúng vậy, trừ nàng, Vương Gia còn thân cận với nữ nhân nào khác?" Trả lời nàng là người mặc váy thất thải linh đang (váy bảy màu có đính chuông) Hoàng Bộ Chân.

Hoàng Bộ Chân là dòng chính nữ của đương kim hoàng thúc Vĩnh Thân Vương, kim chi ngọc điệp chân chân chính chính.

Không ngờ Hoàng Bộ Chân cũng tới, Lưu Như Nguyệt vội vàng hành lễ: "Bái Kiến Chân Quận chúa."

"Ừ, đứng lên đi." Hoàng Bộ Chân phát tay một cái, nhìn về phía Mộ Dung Tiên cùng đi tới, "Tiên nhi, ta đoán không sai chứ?"

"Cũng chỉ là tiện tỳ, chỉ có bàn tay làm ra thức ăn ngon, lại được đại ca coi như bảo bối mà sủng ái, dung mạo cũng bình thường, thật sự coi mình là cái kim của quý nhân!" Nhắc tới Hàn Hàn, mặt Mộ Dung Tiên đầy chán ghét, cho tới bây giờ đại ca không sủng ái nàng như thế đâu, tại sao lại có vẻ mặt ôn hoà với một dân đen như thế!

"Có thể để Vương Gia đối đãi khác biệt như thế, tất nhiên nữ đầu bếp này cũng có chỗ độc đáo của nàng ta rồi." Trần Thu Thủy chen miệng.

"Cái gì mà chỗ độc đáo, cũng chỉ là một chút thủ đoạn xấu xa của người nghèo thôi!" Mộ Dung Tiên càng thêm phẫn hận, đẩy mắt khinh bỉ khinh thường.

"Tiên nhi." Tăng Lăng Nhi lặng lẽ đưa tay kéo kéo y phục Mộ Dung Tiên, sử dụng ánh mắt ý bảo không nên nói thêm gì nữa.

"Sợ cái gì, chỉ là một tiện tỳ, chẳng lẽ bản cô nương còn không nói được nàng ta! Đó là đại ca ruột thịt của muội muội!" Mộ Dung Tiên phẫn hận vạch tay Tăng Lăng Nhi ra, "Ta còn muốn nhìn đại ca vì tiện tỳ đó có thể xử muội muội ta đây như thế nào!" Mặc dù từ nhỏ đại ca đã không thích nàng, nhưng dầu gì máu mủ tình thâm, nàng cũng không tin đại ca thực sự sẽ vì một người người ngoài mà xử trí mình.

Người chung quanh nhất thời im lặng, mới vừa rồi Lí Quận Vương cũng chỉ mắng nữ đầu bếp đó một câu, liền bị Nhiếp Chính vương tát trước mặt mọi người, còn ép quỳ xuống, lẽ ra, Lí Quận Vương cũng là em trai ruột thịt của Nhiếp Chính vương đó, hiện tại Mộ Dung Tiên lại như vậy.

Mọi người rối rít thức thời ngậm miệng không nói tiếp nữa.

"Nghe nói biểu diễn qua buổi trưa mới bắt đầu, nếu như các vị tỷ muội không ghét bỏ, không bằng đến thuyền hoa nhà ta ngồi một chút?" Ôn Dung Dung mặc váy Hoa Hồ Điệp màu hồng thêu hoa trắng mở miệng cười.

Ôn Dung Dung là dòng chính nữ của Tả Thừa Tướng, Tả Thừa Tướng Ôn Đồng Lam là do một tay Mộ Dung Ý đề bạt đi lên, là người khôn khéo, từ nhỏ Ôn Dung Dung đã chịu ảnh hưởng từ Ôn Thừa tướng, đối đãi xử sự với mọi người rất chu đáo, ở trong giới con cái quý tộc cực kì được hoan nghênh.

"Đã nghe nói thuyền hoa nhà Tả Thừa Tướng cực kì lịch sự tao nhã từ lâu, Ôn tỷ tỷ lại huệ chất lan tâm (*), bố trí rất là ấm áp, vẫn muốn đi lên ngó ngó, hiện tại cuối cùng chờ đến cơ hội, nếu Ôn tỷ tỷ lên tiếng, vậy ta nên cũng không khách khí." Nói chuyện là Hộ bộ thượng thư Liễu Thanh đồn nhi nữ liễu cong cong.

(*) huệ chất lan tâm ý nói tấm lòng nữ tử thuần khiết như hoa huệ, tao nhã như hoa lan (baidu)

Tả Thừa Tướng đứng đầu quan văn, thống lĩnh bách quan, Tả Thừa Tướng lại là thuộc hạ của Nhiếp Chính vương, trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, bất luận quyền thế hay triển vọng cũng hơn hẳn Hữu Thừa Tướng hơn sáu mươi tuổi sắp sửa thành gỗ mục, vì vậy, mỗi lần ra ngoài du ngoạn, mọi người rất tự nhiên đưa mắt thả vào trên người Ôn Dung Dung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 9.3

Editor: hongheechan

Hai mắt Mộ Dung Tiên nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hàn Hàn, lông mày nhướn lên: "Người chính là Mạc Hàn Hàn?" Giọng nói cao cao tại thượng khiến Hàn Hàn cau mày.

Hàn Hàn học bộ dáng của nàng ta nhưn lông mày hình trăng, cằm mướt mà khề nâng lên: "Ngươi là ai?" Mặc dù thẳng nhai Nhiếp Chính vương này bí mật giầy vò nàng nàng, nhưng trước người khác vẫn rất bao che, nếu như những người này dám gây khó khăn cho mình, chắc rằng Nhiếp Chính vương kia không ngồi nhìn mà không để ý tới.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Hàn Hàn lúc mới vừa vào vương phủ rất cẩn thận chặt chẽ, ngôn ngữ cũng ngày càng lớn mật.

Có núi dựa mạnh mẽ như vậy, không cần uống phí!

"Cần rõ, đây là dòng chính nữ của đương kim Vĩnh Thân Vương - Chân Quận chúa, là người mà nô tài có thể hỏi sao?" Không đợi Hoàng Bộ Chân nói chuyện, cô gái mặc một bộ quần áo lụa mỏng màu vàng nhạt bên cạnh lập tức cả giận nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng người thoáng qua, trên mặt cô gái kia đã bị Bích Tiêu tát một cái, "Vương Gia có lệnh, khinh thường Mạc cô nương cũng giống như khinh thường Vương Gia, phải trừng trị trước, cảnh cáo sau." Bích Tiêu lui trở về bên cạnh Hàn Hàn, khề cất cao giọng nói.

Hàn Hàn ngạc nhiên nhìn về phía Bích Tiêu, lúc nào thì Nhiếp Chính vương có mệnh lệnh này, sao nàng không biết? Nhưng mà bây giờ không phải là lúc để nàng tìm tòi nghiên cứu điều này, tóm lại, có những lời này, về sau nàng cũng có thể không còn cổ kị gì.

Nữ nhân bị đánh vừa giận vừa sợ, bùm mặt muốn nổi giận, nhưng nghe xong lời nói của Bích Tiêu trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, khí thế nhất thời ỉu xìu xuống, không dám nói một lời.

Hàn Hàn lườm nàng ta một cái, nhìn nàng ta ngồi chỗ ở hàng ghế cuối cùng, mặc dù không hiểu rõ lắm cái lễ tiết ở cổ đại này, nàng cũng biết chỗ ngồi này là vị trí không được coi trọng nhất, xem ra gia thế bối cảnh nữ nhân bị đánh này cũng rất bình thường ha.

Hoàng Bộ Chân cũng không ngờ nha hoàn Hàn Hàn mang tới lại đột nhiên động thủ đánh người, hơn nữa xem ra võ công không kém, suy nghĩ khề động, cũng coi trọng Hàn Hàn mấy phần, gật đầu một cái: "Tới ngồi đi." Tựa tay chỉ một vị trí cuối cùng, đó là vị trí chuẩn bị cho Hàn Hàn từ sớm, ngay sát cửa, cũng chỉ tốt hơn đứng một chút.

Hàn Hàn không có yêu cầu đối với mấy cái thứ tự ghế này, trước khi đến sẽ không chỉ vào những thứ này thì những quý nữ này có thể xem trọng mình, rất thân nhiên mang theo Tình Không Bích Tiêu ngồi xuống.

Không đợi Hàn Hàn ngồi xong, chúng nữ từ bên trong thuyền hoa tiếp tục nói cười riu rít đàm luận, Hàn Hàn nghiêng lỗ tai nghe một chút, cũng chỉ nói phurong coi lựa nhà nào đa dạng đúng một, cửa hàng châu báu nhà nào mới rat rang sức đẹp mắt, lại có son phấn nhà nào khiến biến hóa tính tề tron bóng.

Không người nào để ý tới Hàn Hàn, Hàn Hàn nhàm chán nhìn chung quanh, nghĩ tới có thể dứt khoát trực tiếp đi như vậy hay không?

"Ngươi tên là mạc Hàn Hàn?" Một nữ tử có cái mặt tròn đi tới trước mặt Mạc Hàn Hàn nghiêng đầu hỏi.

Hàn Hàn gật đầu một cái, không hiểu cảm thấy cô gái trước mắt hơi quen mắt: "Ngươi là?"

"Ta tên là Tiểu Tường Vi, muội muội Tiểu Nguyên Bồi." Tiểu Tường Vi cười ha ha gật đầu một cái, "Ta có thể ngồi xuống bên cạnh ngươi được không?"

Thì ra là muội muội Tiểu Nguyên Bồi. Hàn Hàn gật đầu: "Mời ngồi."

Tiểu Tường Vi không khách khí ở một bên ngồi xuống: "Ta nghe ca ca nhắc tới ngươi mãi, nói ngươi làm thức ăn ngon siêu cấp, có phải thật vậy hay không hả?"

Mặc dù mọi người nói chuyện, nhưng lực chú ý đều đặt ở bàn của Hàn Hàn, nghe Tiểu Tường Vi hỏi như thế, lập tức nổi lên lòng hiếu kỳ, nhìn chăm chăm Hàn Hàn xem nàng trả lời thế nào.

Mộ Dung Tiên khinh bi liếc một cái: "Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ là nữ đầu bếp riêng của đại ca thôi, thì ra cũng làm cơm cho nam nhân khác."

Khóe mắt Hàn Hàn giựt giựt, hơi im lặng nhìn Mộ Dung Tiên, đầu nữ nhân này không bị lừa đá chứ, chỉ là làm cơm thôi, sao lời nói này lại khiến nàng giống như hồng hạnh xuất tường vậy hả?

Thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tường Vi: "Món ăn ta làm chỉ có kiểu dáng hơi đặc biệt thôi, cũng không có chuyện gì ngạc nhiên, Tiểu công tử thích ăn, cũng chỉ là thích hợp với khẩu vị của hần mà thôi."

"Là như thế sao?" Tiểu Tường Vi nghi hoặc nháy mắt mấy cái.

"Cũng chỉ là một thôn cô, có thể làm ra mỹ vị gì chứ, thì ra là cũng chỉ là kẻ trục lợi mượn danh về mới mà thôi, một con chim trĩ vì muốn phi thân lên đầu cảnh làm Phurong Hoàng nên mới có thủ đoạn hạ lưu này, quả nhiên là tính chất của những dân đen." Mộ Dung Tiên nói rồi khinh bi lườm Hàn Hàn một cái.

Hàn Hàn giơ tay lên, ngăn Tình Không Bích Tiêu sắp sửa động thủ, đầu hơi đau, quả nhiên nữ nhân này bị lừa đá không chỉ một lần, sao giống chó điên cứ cắn mình không thả vậy, con cạp không phát uy thì đúng là coi mình thành mèo bệnh!

Có phần rối rắm gật đầu: "Thật ra thì ta vốn thật sự muốn làm phurong hoàng, nhưng nhìn thấy Mộ Dung tiểu thư cả người là điệu bộ phurong Hoàng. . .

Ai" Thở dài một tiếng, mặt tiếc hận lắc đầu một cái, "Ta đột nhiên cảm thấy làm chim trĩ vô cùng tốt."

"Người nói cái gì?" Mộ Dung Tiên bị kích thích máu dâng trào, giọng nói bỗng dưng cất cao, ngoan độc trừng mắt về phía Hàn Hàn.

"Phượng lệ cửu thiên (*) không phải khiến trăm loài chim đều tranh đua tiếng hót sao? Sao con Phượng Hoàng này vừa kêu thì chim chóc cũng bay đi, ừm, cả cá cũng chìm xuống đáy nước." Hàn Hàn làm bộ móc lỗ tai ngo ngo ra bên ngoài, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc lại nghiêm túc nhìn chằm chằm Mộ Dung Tiên hỏi, không đợi Mộ Dung Tiên trả lời, bưng tình hiểu ra vỗ vỗ đầu, "A, ta hiểu, chẳng lẽ người cũng biến thành Phượng Hoàng giả sao, mới khiến cho những loài chim này bị dọa chạy? Ấy da da, ta là chim trĩ biến thành Phượng Hoàng nên thủ đoạn dùng là thủ đoạn hạ lưu, vậy phong cách cao quý như người, dung nhan đoan trang, cử chỉ ưu nhã, là thực nữ điển hình, vậy thủ đoạn dùng để biến thành Phượng Hoàng chắc chắn là trên hạ lưu rồi, không bằng nhân cơ hội này dạy ta một chút, để cho ta đỡ phải đi đường quanh co."

(*) Tiếng chim Phượng bay đến chín tầng mây.

Không để Mộ Dung Tiên nói chuyện, Hàn Hàn vung một loạt lời nói ra, Mộ Dung Tiên tức giận đến hoa mắt chóng mặt, lớn như vậy, bắt kẻ đi đến nơi nào nâng đều được mọi người dọn đường nâng niu, chưa bao giờ bị người ta chằm chọc chế giễu qua như thế, một cái đập hung hăng vỗ lên bàn, cốc chén rung chuyển: "Cần rõ, tiện tỳ người muốn tìm chết! Người tới."

Lông mày Hoàng Bộ Chân nhíu lại: "Được rồi, chỉ là nói chơi thôi, vậy mà người cũng coi là thật, mau giảm nhiệt, dùng lực lớn như vậy, cẩn thận tay bị thương." Mạc Hàn Hàn là người nâng mũi tới, ngôn ngữ nhục nhã thì có thể, nếu quả thật tạo ra ngoại thương, thật sự đã làm không tốt giao phó của Nhiếp Chính vương.

Mộ Dung Tiên thì không phải nói, bị một bên Tăng Lăng Nhi lôi kéo ngồi xuống.

Thấy Mộ Dung Tiên đã trấn an lại, Hoàng Bộ Chân không vui nhíu nhíu mày nhìn về phía Hàn Hàn: "Tuy nói là nói đùa, nhưng là tôn ti khác biệt, về sau Mạc cô nương không nên nói lời này nữa mới đúng."

Biết vị Quận chúa trước mắt này muốn dàn xếp ổn thỏa, Hàn Hàn không mặn không nhạt đáp một tiếng, về sau có nói hay không, cũng phải xem thái độ của đối phương đã.

Một cuộc sóng gió cứ như vậy bị cho qua, mọi người lại bắt đầu trò chuyện vui vẻ.

"Ngồi không không thú vị, không bằng chúng ta đối thơ uống rượu thì như thế nào?" Ôn Dung Dung ngồi ở chủ vị cười nói.

"Có thể, như thế chẳng nhưng lịch sự tao nhã thú vị, còn có thể giết thời gian, đúng là nên như thế." Trần Thu Thủy cười gật đầu một cái, lần đầu tiên bày tỏ đồng ý. Nàng được xưng là tài trí hơn người, mỗi lần đối rượu cũng có thể xuất sắc, lời đó của Ôn Dung Dung rất hợp tính toán của nàng.

Tăng Lăng Nhi cười nói theo: "Là muốn chơi 'bắn che'(*) sao?"

(*)Bắn che, trò chơi dân gian của người Hán gần với trò chơi xem bài đoán vật. Trong một cái âu, hay lọ và để vật vào trong đó sau đó phủ lên, để người ta suy đoán vật bên trong là thứ gì. 《 Hán thư • Đông Phương Sóc truyền 》: Theo ghi chép, trong hoàng cung đời Hán đã lưu hành trò chơi bắn che. Vật cất giấu trong trò chơi phần lớn là một chút đồ dùng hàng ngày, như khăn mặt, cây quạt, bút mực, hộp lọ..."

"Đó là tự nhiên, cô gái khuê các vẫn luôn thích chơi 'bắn che' vẫn nhả." Ôn Dung Dung cười gật đầu một cái.

"Bây giờ chúng ta chơi bắn che cũng không phải khó khăn, dù sao từ bé thì từ ca phú của chúng ta đã nhiều hơn săn bắn, chơi nhiều thành quen, con nít ba tuổi cũng có thể đoán hơn mấy thứ, nhưng mà vị Mạc cô nương này. . . ." Mặt Tăng Lăng Nhi khổ sở nhìn về phía Hàn Hàn, "Không biết Mạc cô nương có thể cùng chơi đùa với chúng ta hay không?"

Hàn Hàn liếc mắt xem thường, Tăng Lăng Nhi này có thể mạnh hơn nhiều so với cái người không có đầu óc Mộ Dung Tiên kia, nghe lời nói này, rõ ràng châm chọc mình thô bỉ ngu ngốc, không bằng cả con nít ba tuổi, còn cố tình nói tốt đẹp như thế, một bộ đáng lo nghĩ vì mình.

Bộ dáng nhu nhược như hoa bạch liên này, nàng nhìn đều cảm thấy nhột chân không hung hăng đập lên mấy cái thì thật có lỗi với diễn xuất hoa bạch liên nhà người ta rồi.

Hít một hơi, Hàn Hàn đột nhiên sinh ra một cổ hào khí nhà nho khẩu chiến của Gia Cát Lượng.

Đón nhận ánh mắt thấy kịch hay của mọi người, khẽ mỉm cười: "Chơi cũng không phải không được, dù sao ta chỉ biết nấu cơm, sợ là không bằng cả con nít ba tuổi."

Trong mắt Tăng Lăng Nhi xẹt qua một tia đắc ý, vừa muốn nói gì, đã nghe Hàn Hàn tiếp tục nói: "Nhưng mà hôm nay ta có thể vinh hạnh tham khảo Tăng tiểu thư một phen như vậy, ta cũng rất vinh hạnh, đúng lúc trước đó vài ngày ở trần ta nhìn thấy một câu đối, chỉ có vẻ trên không có vẻ dưới nên trong lòng rất là tiếc nuối, Tăng cô nương đại tài, không bằng chỉ điểm cho ta một cái?"

Tăng Lăng Nhi nghe vậy khẽ mỉm cười: "Đại tài thì không dám, nhưng chỉ bảo một ít thì có thể, thỉnh Mạc cô nương cứ nói." Chỉ là thơ đối ngẫu của một người trong thôn thì có cái gì khó, di-nd.a.n;le`q`u`yd-n cũng chỉ có dân đen ngu ngốc này chưa từng trải qua việc đối mới cảm thấy làm khó, hôm nay càng muốn dạy dỗ nàng ta thật tốt, để cho nàng để biết cái gì mới là quý tộc chân chính.

Mộ Dung Tiên cũng lên tinh thần, chờ Hàn Hàn nói xong mới nhục nhã nâng một phen thật tốt.

Tiểu Tường Vi hơi khấn trương kéo kéo tay áo Hàn Hàn: "Mặc cô nương. . ."

Hàn Hàn trấn an vỗ vỗ tay của nàng, cười với Tăng Lăng Nhi: "Câu thơ đối ngẫu này là như vậy: ‘Một trống hai mẩu dưa ba phen phong tình không biết tứ liên năm sáu nghị bất ổn dùng chín loại tư thế hết sức hạ lưu’ ta cũng không biết đây có ý gì, chỉ cảm thấy hết sức thuận miệng nên ghi nhớ, kính xin Tăng tiểu thư đối lại chỉ điểm."

Hàn Hàn nói xong, ngay lập tức trong bữa tiệc có mấy người đỏ mặt, Mộ Dung Tiên còn gầm lên một tiếng đứng lên: "Mặc Hàn Hàn, rốt cuộc ngươi có biết xấu hổ không?"

Hàn Hàn vô tội nháy mắt mấy cái: "Chỉ là một câu đối, làm sao lại cần đến thể diện không biết xấu hổ? Chẳng lẽ là đôi câu đối này có vấn đề gì sao?"

"Đôi câu đối này dĩ nhiên. . ." Mặt Mộ Dung Tiên đỏ lên, phần hận trừng Hàn Hàn một cái, thật sự không nói lên lời, ngồi xuống nghiêng đầu không để ý tới nữa.

"Đó chính là không có vấn đề gì rồi." Hàn Hàn gật đầu một cái, "Không có vấn đề thì kính xin Tăng tiểu thư giáo ra câu đối mới đúng."

Da mặt Tăng Lăng Nhi căng ra, không nói đến về đối trên đôi phong bại tục, không phải là những thứ mà tiểu thư khuê các các nàng có thể nghe, dù có thể nghe, nàng cũng không phải có thể đối được câu đối khó khăn như vậy, không nhận được nghiêng đầu nhìn về phía Kinh Thành Đệ Nhất Tài Nữ Trần Thu Thủy.

Câu đối vừa ra, Trần Thu Thủy liền quay đầu đi nói chuyện cùng với những người cùng bàn rồi, coi như nghe được.

Tăng Lăng Nhi lại chưa từ bỏ ý định liếc về phía mấy tiểu thư có văn phong tốt hơn mình, chỉ tiếc rằng ánh mắt của nàng vừa đảo qua, chứng nữ tử đều nghiêng đầu nói chuyện, hoặc cúi đầu loay hoay nhìn trang sức trên người, rồi rít làm bộ như không thấy.

Nhìn qua một vòng, thấy không ai có thể giúp đỡ mình, da mặt Tăng Lăng Nhi càng đỏ hơn.

Hàn Hàn giống như không nhìn thấy Tăng Lăng Nhi quần bách, không hiểu thúc giục: "Câu đối này rất khó sao? Ta cho rằng Tăng tiểu thư từ nhỏ đã học tập thi từ ca phú, tinh thông văn chương, chẳng lẽ lại không đối ra được?"

Da mặt Tăng Lăng Nhi đỏ lên nhanh chóng, há hốc mồm, nhưng không phát ra tiếng.

Hoàng Bộ Chân không nhìn nổi nhú nhú mày, nhìn về phía Hàn Hàn: "Chỉ là vui đùa thôi, ngươi cần gì lấy bộ dáng bắt buộc làm khó Lăng Nhi?"

"Bắt buộc sao?" Hàn Hàn không hiểu sờ đầu một cái, "Nhưng mới vừa rồi nghe Tăng tiểu thư nói, ta không bằng con nít ba tuổi còn mà còn đối ra về phía dưới sao? Chẳng lẽ là về dưới của ta không đúng?"

"Về dưới gì?" Tăng Lăng Nhi hoàn toàn không tin Hàn Hàn có thể đối được câu đối, nhìn Hàn Hàn hỏi, chỉ cần nàng ta đối về dưới không đúng, thì nàng mà có thể mượn cơ hội mà châm biếm nàng ta thật tốt một phen, cũng bỏ qua sự xấu hổ này.

Hàn Hàn háng giọng: "Về dưới chính là: Một miệng hai lời ba bức người không biết tứ thư ngũ kinh sáu vận bảy ngã tám nghiêng đã hủy đi văn hóa Cửu Châu vô cùng đáng giận!" Nói xong động miệng, làm như vô cùng hiểu rõ, "Đọc cũng rất thuận mà, làm sao sẽ không đúng chứ? Như đã nói qua, ta còn muốn đa tạ Tăng tiểu thư, không phải gặp ngài ta cũng nhớ nổi về dưới đâu."

Lúc này đừng nói Tăng Lăng Nhi, ngay cả ánh mắt những người khác nhìn Hàn Hàn đều khác đi, ở nơi này không phải là tài năng, rõ ràng là đại tài! Nhất là về dưới nói Tăng Lăng Nhi hai mặt, không biết lễ nghi thơ văn, nhắc nhở lịch sự còn mắng chửi người không mang theo thô tục nhưng lại tận xương ba phần.

Nhất thời trong lòng mọi người lại có đánh giá mới với Hàn Hàn, Tăng Lăng Nhi càng xấu hổ thêm như muốn tìm một cái bàn để chui xuống dưới.

Khóe môi Hàn Hàn câu lên, duỗi người một cái: "Ra ngoài đã lâu sợ Vương Gia lo lắng, các vị tiếp tục vui đùa, ta về trước." Nói rồi cũng không chờ người tiễn, đứng lên ôm tiểu hồ ly đi đến bên ngoài.

Mặc dù nàng không sợ họ, nhưng hục hặc với với một đám nữ nhân nhảm chán rất phí đầu óc, thật sự là không đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Một Trận Phong Ba

Edit: hongheechan

"Này nha , ta đã bảo hôm nay rất náo nhiệt đúng không? Ngươi lại không muốn ra đây, thật không biết ngày ngày núp ở trong vương phủ luyện võ thì có gì tốt." Mộc Phong mang theo Mộ Dung Lâm vừa đi vừa nhìn chung quanh Thập Lý Đàm, nghĩ nơi nào có thể đi.

Mộ Dung Lâm không nhìn được mà phẩy phẩy cánh tay, dung nhan quyền rũ hơi nhú lại: "Một đám nữ nhân nghiêng nghiêng ngả ngả ở chỗ này, có gì để nhìn, còn không bằng lão tử luyện chuyển quyền đến sáng khoái!"

"Ta nói dù gì ngươi cũng là công tử thế gia, có thể có chút điệu bộ của quý công tử hay không? Sao cả ngày đánh đánh giết giết như vũ phu vậy?" Mộc Phong cực kì không tán đồng nhìn Mộ Dung Lâm một cái, cảm thấy phải dạy dỗ hần thật tốt.

Mộ Dung Lâm khinh thường nhìn hần: "Làm quý công tử thì để làm cái gì, có thể ăn? Có thể uống sao? Hay còn có thể ra trận giết địch?"

"Ngươi. . . ." Mộc Phong im lặng, "Hiện tại thiên hạ thái bình, có cần ngươi ra trận giết địch sao? Đáng vẻ ngươi luôn đạo đức như thế, cẩn thận không có người lấy ngươi!"

"Không có người lấy mới tốt, vì lão tử cực kì hiếm có đó!" Mộ Dung Lâm bĩu môi khinh thường, hoàn toàn không để ở trong lòng.

Khuôn mặt Mộc Phong động động, đột nhiên thần bí tiến tới nhỏ giọng nói: "Công Tôn tiểu thư ngày đó ngươi nói là ai?"

Mặt Mộ Dung Lâm đỏ lên, cảnh giác nhìn về phía Mộc Phong: "Ngươi hỏi cái này làm cái gì?"

Mắt Mộc Phong híp lại, nhìn dáng vẻ này, có thú vị nha!" Mặt ngươi đỏ cái gì, ta chỉ tò mò hỏi một chút thôi, có cái gì không thể nói sao?"

"Thúi lắm! Lão tử có cái gì không thể nói?" Mắt xéch quyền rũ Mộ Dung Lâm giận dữ nhìn Mộc Phong.

"Không có gì không thể nói, vậy ngươi nói một chút thì sao." Mộc Phong chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

"Ta. Tại sao lão tử phải nói cho ngươi biết? Lão tử không nói!" Ngay cả tai Mộ Dung Lâm cũng đỏ, hung ác gào xong, trực tiếp lướt qua Mộc Phong đi về phía trước.

Mộc Phong nhắc chân vừa muốn đuổi theo, một bóng đen rơi xuống chắn trước người hần: "Mộc thần y, Vương Gia cho mời."

.....

Mộ Dung Lâm thoát khỏi Mộc Phong đang đi về phía trước, mơ hồ đã cảm thấy có mấy nam tử thỉnh thoảng nhìn về phía hần, không nhìn được nhú nhú mày, đây chính là nguyên nhân hần không thích đến nơi có nhiều người tới, luôn có vài tên ngu xuẩn không có mắt muốn tiến lên tìm chết.

Nhìn dòng người hối hả trước mặt một cái, trong mắt xéch xinh đẹp xẹt qua tia phiền não, cũng không biết những dong chi tục phán này có gì để nhìn, người người chen qua đến xem!

Bước chân chuyển động, sai bước đi tới đám người đang đi ngược lại.

"Vị công tử này, sao vừa tới đã đi rồi?" Trong rừng cây bên ngoài Thập Lý Đàm, Mộ Dung Lâm vừa mới bước vào, một nam tử quần áo cao quý, bước chân mơ hồ đi ra từ trong rừng, khó khăn lắm mới ngăn trở được đường đi của hần.

Mộ Dung Lâm không nhìn được chau chau mày: "Tránh ra!"

"Còn rất nóng nảy." Nam tử kia mở một đôi mắt sắc nheo nheo thẳng đến khuôn mặt Mộ Dung Lâm dò xét, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, lòng ngứa ngáy khó nhịn, liếm liếm môi cười nói, "Ngươi biết gia là ai không?"

"Ta quán ngươi là ai, thừa dịp hiện tại lão tử không muốn đánh nhau, mau rút ngay cho ta!"

"Cần rồi! Ngươi biết công tử nhà ta là ai không, dám nói chuyện với công tử nhà ta như vậy. Ta cho ngươi biết, công tử nhà ta là con trai trưởng của Trần Quốc Công, cháu ruột của đương kim Thái hậu Trương đại công tử Trương Viễn Sơn, coi trọng tiểu tử ngươi là cho tiểu tử ngươi thể diện, tiểu tử ngươi đừng không biết thân phận!" Mấy người đi ra từ cánh rừng bên ngoài, quát lên trước mặt hần.

"Câm miệng! Đồ không có mắt, vào đây kêu la cái gì, dọa hòng tiểu mỹ nhân thì làm sao có thể làm tiếp chứ?" Trương Viễn Sơn giả vờ quát một tiếng, cười híp mắt nhìn về phía Mộ Dung Lâm, "Nhìn ngươi cũng không giống thiếu tiền, nhưng là nam tử hán đại trượng phu, chỉ có tiền không có quyền thì làm sao có thể được, chỉ cần ngươi chịu đi theo bản công tử, biểu ca ta là hoàng thượng, chỉ cần ta quay đầu lại nói một tiếng với biểu ca ta, bảo đảm ngươi quan to lộc lớn hưởng thụ vô tận, như thế nào?"

Trương Viễn Sơn? Trong mắt phượng của Mộ Dung Lâm xẹt qua tia khinh bỉ, nghe nói trước đó vài ngày đi dâng hương với Thái hậu ở Ngũ Đài Sơn, hai ngày này vì là ngày sinh của hoàng thượng, mới theo Thái hậu trở về Kinh Thành.

Hần không có hứng thú đối với mấy cái danh môn quý tộc này, lúc ấy nghe một lỗ tai nên cũng không để ý, không ngờ bây giờ thật sự để hần gặp được.

Nhìn dáng vẻ Trương Viễn Sơn nheo nheo háo sắc, Mộ Dung Lâm siết chặt quả đấm, nếu không phải đồng ý với đại ca về sau sẽ không đánh nhau nữa, hần đã bắt đầu đánh từ sớm rồi, khề cần rằng: "Lão tử lặp lại lần nữa, rút!"

"Hắc, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt sao!" Bị đuổi ba lượt, Trương Viễn Sơn đã sẩm mắt mặt, gương mặt như đêm đen, "Bản công tử hết lời ngon ngọt, người quá không thức thời rồi, đừng trách bản công tử không biết thương hương tiếc ngọc."

Tuy khuôn mặt mỹ nhân này nhìn khá tốt, nhưng hấn trà trộn Kinh Thành nhiều năm như vậy cũng không thấy qua khuôn mặt này, tám phần là tiểu quan nhà công tử chuyển đến kinh thành hoặc là con cháu phú thương vào kinh làm ăn, mặc kệ là cái nào, hấn đều không sợ hãi.

"Phóng cái rắm vào mặt người!" Cuộc đời này Mộ Dung Lâm hận nhất người khác nói hấn giống như nữ nhân, mới vừa rồi có thể nhẫn nhịn không động thủ đã là cực hạn của hấn, bây giờ nghe đối phương lại dùng từ hình dung nữ nhân để nói hấn, hấn cũng không kiềm nén được nữa, mắng một tiếng, một đám đập vào mặt Trương Viễn Sơn.

Trương Viễn Sơn sợ khẽ run rẩy, chân trượt, ngã trên mặt đất, "Ai u" một tiếng, vội vàng mắng, "Bọn ngu xuẩn các người, còn không ngăn hấn lại cho bản công tử!"

Mấy người đứng đó cũng bị động tác đột nhiên của Mộ Dung Lâm sợ hết hồn, vội vàng hô hào một cái vây quanh, cảm vũ khí của mình động thủ.

"Ai ai, các người cẩn thận chút, chớ bị thương khuôn mặt mỹ nhân nhỏ nhắn, thì sẽ nhìn không tốt." Trương Viễn Sơn che cái miệng đứng lên, nhe răng trợn mắt phân phó.

Vừa dứt lời, mấy gia đình "Ai u" "Ai u" "Phụt" "Phụt" rồi rớt rít té xuống đất, ôm cánh tay, ôm bụng, xoa chân kêu rên.

Trương Viễn Sơn hít một hơi, che cái miệng vừa lui về phía sau, vừa nhìn khuôn mặt sát khí của Mộ Dung Lâm đang đi tới phía hấn, nuốt nuốt nước bọt: "Người... Người muốn làm gì?"

"Người bảo không đánh mặt!" Mộ Dung Lâm mắng một tiếng, một đám đập tới, chỉ nghe bụp một tiếng, lỗ mũi Trương Viễn lập tức lõm xuống, máu mũi giàn giụa, miệng hơi mở, khạc ra hai cái răng.

Trương Viễn Sơn đau kêu rên một tiếng, chỉ thấy Mộ Dung Lâm đá tới một cước: "Người bảo thương hương tiếc ngọc!"

Trương Viễn Sơn bay ra xa hơn hai mét ngã trên mặt đất, một chân mắt tự nhiên ngã về một bên, rên cũng không rên một tiếng, hai mắt trợn ngược, ngất đi.

Đánh người xong, Mộ Dung Lâm ghét bỏ "Phi" một tiếng trên mặt đất, "Người ngu ngốc"! Nghiêng đầu thấy một bóng người trong rừng cây từ từ di chuyển về phía sau, mắt xếch quẹo rũ nheo nheo, die nnd amnl êq úy đônns sải bước đi tới bóng người, phía sau truyền đến tiếng bọn sai vặt kêu khóc om sòm.

Tào Ngu lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, thấy Mộ Dung Lâm đi về phía mình từng bước một, chân sợ đến mức bị chuột rút, biết có ả núp cũng vô dụng, hoảng sợ quay đầu bỏ chạy.

Chưa chạy được hai bước, đã cảm thấy bước chân ngừng lại, phía sau cổ bị người ta xách lên.

"Người đang đi đâu?" Mộ Dung Lâm thô lỗ cất giọng hỏi.

Trong lòng Tào Ngu run sợ nghiêng đầu, lúc này nhìn lại khuôn mặt câu hồn đoạt phách của Mộ Dung Lâm, mị hoặc trời cho, chỉ cảm thấy kinh khủng giống như Diêm La đi câu hồn phía dưới địa ngục vậy.

Cái trán rỉ ra một lớp mồ hôi lạnh, lấp ba lấp bấp miễn cưỡng tìm giọng nói của mình về: "Ta... Ta đi chung quanh một chút."

"Bọn họ là do người tìm đến hả?" Mộ Dung Lâm không ngờ, thấy Tào Ngu xuất hiện ở đây cũng biết tuyệt đối những người này là hấn mang qua đây, xem ra lần trước mình đánh hấn quá nhẹ rồi, để hấn còn dám có ý đồ với mình.

"Không... Không phải." Tào Ngu đâu dám thừa nhận, lần trước mình chỉ đùa giỡn hấn một câu, đã bị này Diêm La này cắt đứt ba cái xương sườn, nằm khoảng nửa tháng ở trên giường mới có thể xuống giường, hiện tại xương sườn còn đau đây này. Nếu để cho hấn biết người lần này là do mình tìm đến, không cần suy nghĩ cũng biết chắc chắn mình còn thảm hơn lần trước.

"Không phải sao?" Trong mắt Mộ Dung Lâm xẹt qua vẻ khinh thường, "Có phải hay không thì để cho bọn họ nhận thức đi." Nói xong giơ tay phía sau cổ lên mang Tào Ngu tới chỗ đánh nhau.

Lúc này đám người kia người thì bị thương, tàn tạ, nhìn Trương Viễn Sơn đã hôn mê lại không dám lộn xộn, đang thương lượng tìm bị thương nhẹ đến Lâm Giang lâu báo cho người trong phủ tới chữa trị cho công tử, chỉ thấy người mới vừa rồi đánh bọn họ lại kéo Tào công tử tới, nhất thời bị sợ đến run sợ.

"Nói, các người có biết hấn hay không?" Tay Mộ Dung Lâm tay nhấc lên, bỏ Tào Ngu rơi trên đất, bên trong mắt phượng quẹo rũ là lệ khí vô biên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 10.2

Edit: hongheechan

Tuy nói diện mạo đáng vẻ của hắn rất quyền rũ, nhưng hơi thở sát phạt cả người là do kinh nghiệm mười năm ở trên chiến trường luyện thành, phát động hung ác lúc này, mấy gia đình kia đâu chịu được, lập tức phun ra toàn bộ như hạt đậu vậy: "Biết, hắn chính là người đã xúi giục công tử nhà ta tìm phiền toái cho ngài, nếu không phải là do hắn xúi giục, thì cho dù chúng ta có mượn mười lá gan, chúng ta cũng không dám chọc Lão Nhân Gia ngài đâu! Oan có đầu, nợ có chủ, muốn đánh muốn giết ngài chỉ nên tìm hắn thôi, van ngài giọng cao đánh khẽ bỏ qua cho công tử nhà ta!" Vừa nói, vừa mạnh mẽ đập đầu xuống đất.

"Quả nhiên là người!" Trong mắt Mộ Dung Lâm xẹt qua tia hung dữ, mắt phượng quyền rũ lập tức nhướn lên, "Người cho là đồ bỏ như người có một mũi một làm quý tần thì ta sẽ không dám động tới người hử, lão tử thật sự muốn xem lão tử động tới người thì lão tử có thể bị làm sao đây." Mắng xong rồi đá xuống một cước, Tào Ngu cút ra xa một trượng nhanh như chớp, thân thể căng lên ngắt đi, chỗ kín chậm rãi rỉ ra vết máu nhạt.

Đá hắn xong xuôi, cuối cùng tâm tình Mộ Dung Lâm cũng thoải mái rất nhiều, giày giày đi từ từ trên mặt đất, xoay người rồi đi.

**

"Người nói là, màu sắc của linh hồ sẽ thay đổi sao?" Con người hẹp dài của Mộ Dung Ý giống như gió băng xẹt qua Mộc Phong.

Trong bụng Mộc Phong căng thẳng, kéo da mặt cười cười: "Cái đó, ta cũng chỉ dựa theo ghi chép bản tự của sự phụ mà nhìn thôi, cũng không thấy qua, cho nên cũng chưa nói với người." Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Mộ Dung Ý quét tới, vội nói tiếp: "Nhưng nửa năm trước ta đã thấy một con linh hồ như này, đúng là màu xám tro, giống như con chuột vậy!"

Mộ Dung Ý thu hồi ánh mắt: "Linh hồ trừ móng vuốt có độc, nước miếng có thể giải độc bên ngoài, còn có cái gì đặc biệt khác không?"

Cái đặc biệt khác sao? Mộc Phong gãi gãi đầu: "Đúng rồi, linh hồ còn thích ăn dược liệu, càng là dược liệu hiếm có càng thích!"

"Dược liệu sao?" Một tay Mộ Dung Ý gõ gõ cái bàn, "Bốn vương biết, đi xuống đi."

Nghe Mộ Dung Ý lên tiếng, trong bụng Mộc Phong buông lỏng, trên mặt hiện ra nụ cười quen thuộc, ngó ngó ở bên trong chung quanh phòng: "Dù sao phòng của người lớn như vậy, không bằng để ta ở lại nhé, chờ bắt đầu biểu diễn, ta còn có thể giải thích cho người."

"Người chắc chắn muốn lưu lại sao?" Ánh mắt lãnh mị quét tới, Mộ Dung Ý nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói.

"Ách. . ." Sau lưng Mộc Phong chợt lạnh, con người chuyển động, "Bản công tử thích náo nhiệt, ta vẫn nên đi nơi nhiều người thôi." Nói xong quay đầu bước đi. Nhìn nét mặt khốn kiếp này sẽ không chuyện tốt, trừ phi hắn ngu mới lưu lại!

Rót một ly trà cầm ở trên tay từ từ uống một hớp, Mộ Dung Ý cạnh cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm rơi vào thuyền hoa tinh xảo hoa lệ Thập Lý Đàm.

Chưa qua một giây, đã thấy Hàn Hàn ôm tiểu hồ ly mang theo Tinh Không Bích Tiêu đi từ trên thuyền hoa xuống.

Mộ Dung Ý thu hồi ánh mắt: "Khi nào thì bắt đầu biểu diễn?"

"Bấm chuông, khắc bốn giờ Mùi bắt đầu."

"Bảo các nàng mau lên."

"Vâng."

Vì chuẩn bị cho cuộc tranh tài này, Thập Lý Đàm đã dựng gậy trúc và cọc gỗ làm thành đài trình diễn phía trên mặt nước từ sớm, người đứng ở phía trên rất vững vàng, giống như đứng trên mặt đất bằng phẳng.

Hàn Hàn trở lại gian phòng bao đúng lúc buổi biểu diễn bắt đầu.

Nhìn những sân khấu thiết kế hiện đại công nghệ cao quen rồi, nhìn lại những sân khấu bình thường lộ liễu này, Hàn Hàn đỡ lấy đầu, buồn ngủ.

Mặt Mộ Dung Ý tối sầm, hắn tới đây vì sự tiểu nha đầu này ở trong phủ rất buồn bực, mới đưa nàng ra ngoài giải sầu, kết quả tiểu nha đầu này lại xem biểu diễn mà có thể ngủ thiếp đi, còn gạt hắn sang một bên.

Đưa tay kéo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của nàng một phen: "Không cho ngủ, nếu ngủ thì trở về phủ ngủ."

Hàn Hàn còn buồn ngủ, đưa tay chạm vào bàn tay đang làm loạn ở trên mặt mình: "Này, để cho ta ngủ một lát."

Bỗng dưng, dưới quán rượu truyền đến hàng loạt tiếng ồn ào, tiếp theo tiếng người gào khóc máng chửi, Hàn Hàn cả kinh, tỉnh hơn nửa con buồn ngủ,

ngiêng đầu ngó ngó ra ngoài: "Tình huống gì vậy, đánh nhau hả?"

Lông mày Mộ Dung Ý chau chau, liếc mắt nhìn Ám Nhất: "Chuyện gì xảy ra?" Hần khó khăn lắm mới có được một lần mang tiểu nha đầu ra ngoài, tên nào không có mắt lại gây chuyện lúc này!

Ám Nhất ra ngoài cửa hỏi đôi câu, quay lại gian phòng bao: "Công tử nhà Trần Quốc Công không biết bị ai đánh, thương thế rất nặng, người kêu khóc ở phía dưới là cơ thiếp hần mang tới."

"Trương Viễn Sơn?" Mộ Dung Ý nhú nhú mày, dĩ3nd3nl3q3yd3n hần cũng đã nghe nói qua về cháu trai này của Thái hậu, cả ngày trầm mê nữ sắc, nam nữ đều ăn, không có việc xấu xa nào không làm, vì có núm dựa Thái hậu này, nên không ai dám tùy tiện động đến hần, người nào to gan như vậy, ngay cả hần cũng dám đánh?

"Mộ Dung Lâm ở đâu?" Có thể là tên Mộ Dung Lâm không sợ trời không sợ đất kia.

Ám Nhất sững sờ, nghĩ đến tính tình gây họa của Lâm công tử, chuyện này tám phần đúng là do hần làm, cúi đầu hành lễ: "Thuộc hạ lập tức đi điều tra."

Mộ Dung Lâm? Hần Hần nhớ tới nam tử có diện mạo đáng vẻ quyền rũ kia, lòng hiếu kỳ nổi lên: "Người nghi ngờ là do Mộ Dung Lâm làm sao?"

"Ừ." Mộ Dung Ý đáp một tiếng, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Hần Hần, "Còn muốn xem không? Không xem thì chúng ta trở về."

Hần Hần lắc đầu một cái: "Không xem nữa." Một bài hát rầm rì xướng lên nửa ngày, có nghe nữa, nằng lại thật sự ngủ thiếp đi mất.

Thấy Hần Hần thật sự không có hứng thú, Mộ Dung Ý phất phó một tiếng, trở về vương phủ với nàng.

**

Hoàng cung - Ngự Thư Phòng

"Hoàng thượng, người phải làm chủ cho vi thần, vi thần chỉ có một con trai trưởng như vậy." Tào Thuận quỳ trên mặt đất khóc, nước mắt nước mũi tèm lem.

Buổi chiều hần đang ngồi ở nhà, thấy bọn sai vặt mang Tào Ngu máu me khắp người trở lại, nhất thời bị sợ đến hồn bay phách tán, nhất là nhìn đến vết máu trong quần hần, đã biết rõ sợ rằng đứa con trai này của hần bị phế rồi.

Nghe nói sau khi Mộ Dung Lâm ra tay, hần lập tức ngồi xe vào cung, xin hoàng thượng chủ trì công đạo.

"Đúng vậy hoàng thượng, mẫu thân ta thật đáng thương đã nhiều tuổi rồi mới có được hai người là ta và ca ca, hôm nay ca ca bị tặc nhân gây thương tích, nhất định trong lòng mẫu thân cực kỳ đau khổ, kính xin hoàng thượng thông cảm cho tấm lòng của người làm cha mẹ, chủ trì công đạo cho ca ca thần thiếp." Tào Thái Phụng mềm mại không xương tựa vào bên cạnh Hoàng Bộ Thần Minh khóc lên khóc xuống, bi bi thiết thiết.

Hoàng Bộ Thần Minh trấn an vỗ vỗ sau lưng của Tào Thái Phụng: "Được rồi, ái phi đừng khóc, trăm có chuyện cần nói với Tào Thượng Thư, nàng cứ tạm đi ra ngoài trước đi."

Tào Thái Phụng không dám chống lại, nhu nhu đáp một tiếng thật nhỏ, được cung nữ đỡ lẽ lướt lượn lờ bước ra.

Cửa Ngự Thư Phòng đóng lại lần nữa, Hoàng Bộ Thần Minh ngồi ngay ngắn ở trên long y, cúi đầu liếc mắt nhìn Tào Thuận: "Người nói người đã thương Tào Ngu chính là Mộ Dung Lâm?"

Tào Thuận thu nước mắt, gật đầu một cái: "Chính là hần".

"Vậy vì sao hần lại động thủ?" Mặc dù sau khi Mộ Dung Lâm hỏi kinh đã đánh không ít người, nhưng không có lần nào là cố ý gây chuyện thị phi, hôm nay Tào Ngu bị đánh, tám phần là chọc tới hần rồi.

"." Nghe hoàng thượng vừa hỏi như vậy, nhất thời Tào Thuận không biết nói thế nào.

Từ trong miệng người hầu thân cận của Tào Ngu hần biết Tào Ngu vậy mà dám đặt bẫy Mộ Dung Lâm, lại ngu xuẩn bị Mộ Dung Lâm phát hiện, lúc này mới bị đánh, biết rõ Mộ Dung Lâm không thể chọc, hần còn tiến lên trước để trêu chọc, sau khi biết chuyện ngọn nguồn, Tào Thuận hận không được kéo Tào Ngu từ trên giường xuống đánh một trận nữa.

Mặc dù tức muốn chết, nhưng mặc kệ nói thế nào, dĩ0ndanl0quyd3n Tào Ngu cũng là con trai ruột thịt của hần, bây giờ tự nhiên bị người phế sinh mạng đi (mệnh căn của đàn ông), nếu hần có thể nhìn con giận này xuống, về sau sẽ không thể đặt chân ở trên triều đình này nữa.

Khẽ cắn răng, Tào Thuận quỳ trên mặt đất, cũng không đoán được lúc này hoàng thượng nghĩ như thế nào, nhưng vẫn có một chút khẳng định, giờ nào khắc nào hoàng thượng cũng nghĩ tới việc diệt trừ Nhiếp Chính vương, độc chương quyền lớn, mà Mộ Dung Lâm vừa đường đệ Nhiếp Chính vương, còn là một mãnh tướng thủ hạ chính của hần.

Trong mắt xẹt qua tia sáng, Tào Thuận dập đầu trên đất một cái: "Hoàng thượng, ban đầu Hiên Vũ tướng quân không muốn vào kinh, đó là miệt thị hoàng quyền, bệ hạ nhân đức, không tính toán với hần, ai ngờ hần không biết cảm ơn, ba lần bốn lượt gây hần gây chuyện, đánh toàn bộ hoàng thân

quốc thích trong kinh thành một lần, khiến tiếng oán than của mọi người dậy đất, cứ thế này mãi, sợ rằng sẽ kích động đến sự phẫn nộ của dân chúng, đề phòng cẩn thận, vì thần đề nghị tạm thời bắt giữ Hiên Vũ tướng quân, trừng phạt nhỏ để răn đe, tỏ rõ hoàng ân." Nói tới chỗ này, khẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn hoàng thượng, nhỏ giọng nói, "Nếu Hiên Vũ tướng quân yếu ớt nhiều bệnh, chẳng may ở trong ngục . . ."

Trong mắt Hoàng Bộ Thần Minh sáng lên, phát tay một cái: "Chuyện này ngày mai lên triều đình bàn lại."

"Thái hậu nương nương giá lâm ——" Ngoài cửa vang lên tiếng tiểu thái giám cung kính nói.

Hoàng Bộ Thần Minh sững sờ, nhanh chóng đi xuống từ trên long ý, đi nhanh hai bước, thì thấy cửa Ngự Thư Phòng bị người bên ngoài đẩy ra, Thái Hậu cả người to vàng Thái Phụng thêu trên giẫm nhiều màu sắc được chúng cung nữ vây đỡ đi tới, đi theo phía sau Thái hậu là Trần Quốc Công Trương Nghị.

"Mẫu hậu, tại sao ngài cũng tới? Có chuyện phân phó thì nói nhi tử một tiếng là được rồi, cần gì tự mình đi một chuyến chứ?" Hoàng Bộ Thần Minh vội nghênh đón, đưa tay vịn cánh tay Thái hậu đi đến ngồi xuống một bên.

"Vi thần Tào Thuận tham kiến Thái hậu." Tào Thuận cũng vội vàng cung kính hành lễ.

Mặt Thái hậu giận dữ ở ngồi xuống một bên, nghe Tào Thuận nói chuyện, ánh mắt sắc bén lập tức quét qua, cười lạnh một tiếng: "Tào Thượng Thư thật sự đã nuôi một Nhi Tử tốt, ngay cả cháu trai ai gia cũng dám lợi dụng."

Tào Thuận cả kinh, mồ hôi lạnh trên trán ngay lập tức chảy xuống: "Khuyển tử ngu ngốc, xúc phạm Thái hậu, kính xin Thái hậu thứ tội!" Mặc kệ có tội hay không, tội danh Thái Hậu trước hết luôn đứng. Trở về nhất định hỏi một chút, nghiệt chủng kia trừ tính toán Mộ Dung Lâm, còn đã làm gì nữa.

"Ngu ngốc? Ai gia thấy hán cũng thật thông minh!" Thái hậu hừ lạnh một tiếng, "Nợ lần của hán sẽ nhớ kỹ, sau đó Bồn cung sẽ thanh toán với ngươi." Nói xong nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Bộ Thần Minh, "Bây giờ Viễn Sơn lại bị Hiên Vũ tướng quân đánh trọng thương, bây giờ còn nằm ở trên giường không rõ sống chết, hoàng nhi ngươi định làm như thế nào?"

Hoàng Bộ Thần Minh cả kinh: "Viễn Sơn cũng bị đánh sao?" Khi còn bé Trương Viễn Sơn từng làm bạn cùng học với hán, từ nhỏ đi theo Thái hậu lớn lên, tình cảm với Thái hậu tình cảm rất tốt, thảo nào Thái hậu tức giận như thế.

"Hừ! Viễn Sơn dù không thành tài, nhưng đó cũng là cháu trai ai gia, biểu đệ của ngươi, phạm sai lầm thì sẽ có ai gia quản thúc, sau khi Hiên Vũ tướng quân hồi kinh, bản lãnh khác không có, nhưng bản lãnh gây chuyện cũng không nhỏ, hôm nay lại đánh hoàng thân quốc thích trước mặt mọi người, miệt thị hoàng quyền, nếu không quản thúc, ngày mai còn đánh đến trên đầu ai gia! Hoàng nhi, cái người này lần nhất định phải trừng phạt hán một phen thật tốt mới được!"

Hoàng Bộ Thần Minh liếc mắt nhìn Trần Quốc Công đứng ở sau lưng Thái hậu, Trần Quốc Công quỳ xuống: "Cửu thần tham kiến hoàng thượng."

"Cửu cửu xin đứng lên." Hoàng Bộ Thần Minh khiêm tốn đỡ lên.

Trương Nghị thông dong đứng lên: "Hoàng thượng, Hiên Vũ tướng quân xem kỹ luật như không, sau khi tự hồi kinh đã mấy lần động thủ đã thương người, hôm nay lại vì tranh cãi nhất thời, đánh khuyển tử trọng thương, khuyển tử cứ thế mà hôn mê bất tỉnh đến nay, một đường sống chết, kính xin hoàng thượng trừng phạt ác nhân thật nặng, trả lại kinh thành một mảnh an bình."

**

Bên trong Nhiếp Chính vương phủ

"Hôm nay ngươi lại động thủ đã thương người rồi hả ?" Mộ Dung Ý ngồi ở sau án thư, con ngươi hẹp dài nhìn về phía Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm chẳng hề để ý lắc đầu: "Hôm nay là con cháu không có mắt đó đụng phải lão tử, nếu không lão tử còn lười phải đánh hán đó, còn có tên khốn Tào Ngu kia, lại dám đặt bẫy lão tử, không cho hán chút dạy dỗ, tên khốn kia thật sự cho rằng lão tử là quả hồng mềm dễ khi dễ!"

"Cho nên ngươi liền phé đi mệnh căn của hán sao?" Giọng nói Mộ Dung Ý nhàn nhạt không phân biệt vui buồn.

"Phé sinh mạng sao?" Mộ Dung Lâm cả kinh, ngay sau đó trong mắt xéch quyền rũ xẹt qua một tia hả hê, "Lão tử đã một cước đã phé sinh mạng tên khốn kia? Phé mới phải, giảm bớt việc hán đi ra ngoài gieo họa cho người khác."

"Vậy ngươi có biết người khác mà ngươi đánh là ai hay không?"

"Lão tử đâu có biết, chắc cũng bất quá là một tên tiểu bạch kiểm, đánh cũng đã đánh rồi, có gan, hán ra ngoài đánh một trận với ta." Trong mắt Mộ Dung Lâm xẹt qua vẻ khinh thường.

Ngoài cửa sổ một bóng đen thoáng qua, Âm Nhất đi tới, nhận lấy một tờ giấy từ trong tay bóng đen đưa cho Mộ Dung Ý.

Mở tờ giấy ra liếc mắt nhìn, khóe miệng Mộ Dung Ý xẹt qua tia khát máu: "Người của bốn vương muốn đánh người nào thì đánh người đó, chỉ bằng bọn họ cũng dám vọng động! Thông báo cho người phía dưới, ngày mai trên triều đình Bồn vương muốn thấy được bằng chứng phạm tội của Tào Thuận."

"Dạ." Âm Nhất đáp một tiếng, đi ra ngoài phân phó.

"Sao vậy, đại ca? Có người dám buộc tội lão từ sao?" Mộ Dung Lâm ngồi thẳng người, dựng lỗ tai lên nhìn về phía Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý liếc nhìn hần một cái: "Làm việc không động não, cũng biết gây chuyện thị phi, cút ra ngoài luyện quyền 300 lần cho Bồn vương, để tỉnh lại thật tốt."

"300 lần?" Mắt xéch quyền rũ của Mộ Dung Lâm lập tức trùng lên, "Đại ca ngươi muốn làm ta mệt chết à!"

"Cút ra ngoài!"

"Cút ra ngoài thì cút ngay ra ngoài!" Mộ Dung Lâm không kéo thời gian tốn hơi thừa lời, không dám phản kháng lời nói của đại ca, lại có một chút không nghĩ ra, "Tuy tính khí lão từ hơi nóng vội vàng, nhưng cũng đọc thuộc binh pháp, làm việc nghĩ sâu tính kỹ, không động não chỗ nào?"

"Nhỏ cò không trừ rể, giữ lại khẩu cung để lộ ra ngươi, không phải là không động não thì là cái gì! Cút nhanh lên!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Ác Chỉnh Tăng Thị

Edit: hongheechan

"Mẫu thân, tiện ty kia thật sự đáng ghét, lại dám nhục nhã ta và biểu tỷ trước mặt mọi người, ngài nhất định phải trừng trị nàng thật tốt mới được!" Trong Hạc cư, Mộ Dung Tiên nhìn Tăng thị trước mặt phẫn hận nói.

Tăng thị nhú nhú mày: "Các ngươi có mấy người mà ngay cả một cái tiểu nha hoàn cũng không đối phó được, lại còn không biết xấu hổ trở về oán trách."

Tăng Lăng Nhi đỏ mặt: "Thật sự là vì Mạc Hàn Hàn này vô cùng xảo trá."

"Xảo trá cái gì, vốn dĩ là không biết xấu hổ! Ở trước đám đông đại sảnh nói những lời đâm từ xấu xa, liên lụy đến danh tiếng của Nhiếp Chính vương phủ chúng ta. Theo ta thấy, tiện ty tăng tận lương tâm như vậy nên kéo ra ngoài đánh chết! Đại ca còn thiên vị coi nàng như bảo bối, nói cái gì nhục mạ nàng thì chính là nhục mạ mặt mũi của đại ca, nếu đại ca biết nàng không biết xấu hổ như vậy."

"Nghe nói hôm nay Mộ Dung Ý động thủ đánh ca ca ngươi, là chuyện gì xảy ra?" Mi tâm Tăng thị vừa động, cắt đứt lời nói của Mộ Dung Tiên.

"Có thể có chuyện gì xảy ra, còn không phải là do Trần Y Nhân đó gây ra, biết rõ đại ca không thích nàng, còn ý vào thánh chi bày ra dáng vẻ Nhiếp Chính vương phi, ta đã thấy nàng không vừa mắt từ lâu rồi! Nhị ca lại muốn giúp nàng nói chuyện, lúc này mới chọc giận tới đại ca. Đúng rồi, mẫu thân, đại ca đưa Trần Y Nhân đó cho phụ thân làm bình thê là có chuyện gì xảy ra? Hai chúng ta lớn như vậy, ta không phải muốn gọi nàng làm mẫu thân."

"Câm miệng!" Tăng thị gầm lên một tiếng, Mộ Dung Tiên bị sợ đến khẽ run rẩy, vội câm miệng không dám nói nữa.

Tăng thị tức giận mặt đỏ lên, hôm nay nhận được tin tức, nói tiểu tiện chủng kia vậy mà ra lệnh cho thuộc hạ của hần đưa tới cho Mộ Dung Phong một bình thê, khiến lúc ấy nàng giận đến đập vỡ bộ cốc trà.

Nếu như là một nữ nhân bình thường thì cũng thôi đi, cùng lắm thì một hai ngày khiến nàng ta bị bệnh qua đời, cũng không có người biết truy cứu cái gì, nhưng cố tình nữ tử này lại là cháu ruột của Thái Phó Trần Thương, ban đầu bọn họ thương lượng muốn tặng người cho tiểu tiện chủng kia, tuy nói nàng ra ngoài làm con cò Trần Thương cũng sẽ không nói cái gì, nhưng nếu nàng ta chết ở trong tay chính mình, Trần Thương tuyệt đối sẽ không ngồi yên không hỏi đến.

Vì thế nàng vừa nhức đầu vừa nổi cáu, Từ ma ma khuyên giải nửa ngày, nàng mới không thêm nghĩ những thứ này nữa, không ngờ bây giờ lại bị con gái của mình nhắc đến.

Tăng thị cảm tức trùng Mộ Dung Tiên trước mặt một cái, không hiểu tại sao mình lại sinh nữ nhi ngu xuẩn như vậy ra ngoài.

Mộ Dung Tiên bị Tăng thị nhìn như vậy sợ hãi, mặc dù từ nhỏ nàng được sủng ái, dưỡng thành tính tình phách lối, nhưng đối với mẫu thân của mình, vẫn có một loại e ngại trong xương, co rút đầu lại, nhỏ giọng nói: "Nuông trùn ta làm gì chứ, ta không nói sai."

Từ ma ma vội ở một bên khuyên giải: "Tiểu thư cũng hết sức chân thành, cũng là nghĩ cho phu nhân ngài, phu nhân đừng tức giận, thân thể bị chọc tức cũng không đáng."

Tăng thị hít hơi, đề xuồng lửa giận đang xông lên, hắt mặt nhìn sang Tăng Lăng Nhi đang ngồi bên cạnh: "Nghe nói Tường nhi bị thương có liên quan với

nữ đầu bếp này, có chuyện này sao?"

Tăng Lăng Nhi cắn cắn môi: "Cháu gái không có tự nhìn thấy, khi đó chúng ta đang ở Lâm Giang lâu, chờ khi chúng ta tới đó, biểu ca đã đi rồi. Sau ta lại tìm người thăm hỏi một chút, họ nói là vì biểu ca muốn đánh nữ đầu bếp đó mới chọc Vương Gia tức giận."

"Chỉ là một nô tài, Tường nhi của ta cũng không được động sao?" Tăng thị cười lạnh một tiếng, trong bụng đang nổi giận không có nơi phát, lập tức hạ lệnh: "Đi, gọi tiểu nữ đầu bếp đó đến cho ta, không cho người khác đi theo, ta muốn nhìn xem nữ đầu bếp này có chỗ đặc biệt, khiến cho tiểu. che chở như thế!"

Từ ma ma sững sờ, còn muốn khuyên đôi câu, liền nghe Mộ Dung Tiên ở một bên đắc ý thúc giục: "Còn không mau đi, các người điếc hết rồi sao!"

Tiểu nha hoàn đứng ngoài cửa vội đáp một tiếng, đi ra ngoài gọi người.

"Phu nhân muốn gặp ta?" Hàn Hàn đang mân mê lấy những dược liệu mới ở trong kho thuốc ở Lạc Huy uyển, dĩ nhiên an lòng yên tâm tiểu hồ ly đang ngồi bên cạnh vui vẻ gặm một gốc nhân sâm năm trăm năm, nghe ngoài cửa có người muốn gặp mình, vỗ vỗ tay để dược liệu xuống đi ra ngoài.

Ra khỏi sân, thì thấy một tiểu nha hoàn búi tóc hai bên đứng ở cửa.

"Phu nhân gặp ta có chuyện gì?" Hàn Hàn nhíu mày nhìn tiểu nha hoàn một chút, nàng cũng không thấy Tăng thị đó gặp nàng có thể có chuyện tốt.

Thấy Hàn Hàn ra ngoài, tiểu nha hoàn nhẹ một hơi, mồm miệng lanh lợi nói: "Phu nhân gặp người tất nhiên có lý do gặp người, người chỉ để ý đi theo ta là được."

Hàn Hàn nhíu mày, lời nói này, thật đúng là không khách khí!

"Bảo ta đi một mình, hay là đi với các nàng?" Hàn Hàn nhìn Tình Không Bích Tiêu đằng sau một chút, hỏi.

"Phu nhân ra lệnh, bảo người đi một mình."

"Vây cũng tốt, người chờ một chút, ta đi thay quần áo khác sẽ tới." Phúi phúi mẩu thuốc trên người, không đợi tiểu nha đầu đồng ý, Hàn Hàn xoay người vào Lạc Huy uyển.

"Cô nương, có muốn nô tỳ đi thông báo với Vương Gia hay không?" Bích Tiêu không yên lòng đi theo phía sau hỏi.

Nhìn thái độ tiểu nha đầu này cũng biết Tăng thị không tốt bụng, hôm nay Vương Gia mới dạy dỗ Lí Quận Vương, sợ là Tăng thị không dám chọc Vương Gia, muốn bắt Mạc cô nương trút giận.

"Không cần." Hàn Hàn khoát khoát tay, "Không phải chỉ là gặp một bà già thôi sao, không đáng để kinh động Vương Gia." Sau khi biết Tăng thị hạ độc mình, đáy lòng Hàn Hàn đã hoàn toàn chán ghét nàng.

Vào phòng đổi một cái váy dài hoa lê màu xanh nhạt rực rỡ, trong tay mang theo bột thuốc mình nghiên cứu ra, trong mắt xẹt qua tia sáng, nhét bột thuốc vào trong tay áo rộng.

Nghe nói Tăng thị đi ra từ thế gia y dược, nàng thật muốn xem cổ nhân này lợi hại, hay là bác sĩ được truyền thừa y dược của mấy ngàn năm Trung Hoa lợi hại, dám hạ độc mình, không hạ độc trở lại thì thật uống công bao nhiêu năm học Trung y của nàng!

"Đi thôi." Ngoài cửa, tiểu nha hoàn đang đợi rất sốt ruột, Hàn Hàn cười nhẹ nhàng bước ra.

Tiểu nha hoàn nhẹ một hơi, không nhịn được oán trách mấy câu: "Thay quần áo cũng lâu như vậy, cẩn thận phu nhân nóng lòng chờ!"

Hàn Hàn nghiêng đầu sang chỗ khác, làm bộ như không nghe thấy, một tiểu nha đầu, không đáng để phí miệng lưỡi.

Một đường chia hoa rẽ liễu, vòng qua mấy viện, đi tới một tòa viện tĩnh lặng phía tây vương phủ.

Trong sân có hai gốc cây thông già, mấy con Tiên Hạc, mấy hòn đá kì xảo xếp thành núi giả có nước chảy, yên tĩnh lịch sự tao nhã, có ý vị đặc biệt.

Tiểu nha hoàn mang theo Hàn Hàn đi thẳng một mạch đến trước cửa Thúy Trúc Phúc Thọ, quay đầu lại dặn dò một câu: "Người chờ ta tiến vào bẩm báo một tiếng, nhớ yên lặng, phu nhân không thích người khác ồn ào." Nói xong vén rèm đi vào phòng.

Hàn Hàn quan sát bốn phía một cái, viện cũng không lớn, mấy nha hoàn đang bận dây dưới mái hiên, thấy nàng tới đây, cũng chỉ ngẩng đầu liếc nhìn rồi lại nghiêng đầu đi, yên tĩnh, không có một chút tiếng động nào.

Đợi nửa khắc đồng hồ, trong phòng truyền đến tiếng cười của mấy nữ nhân, nhưng không hề gọi nàng đi vào.

Hàn Hàn nhíu mày, đây là định ra uy với nàng?

Nếu như mới vừa vào vương phủ, nàng không biết cái gì cả thì đối phương ra uy có lẽ thật sự có thể hù dọa nàng, nhưng bây giờ nàng đã biết Tăng thị này không được Nhiếp Chính vương chào đón, mà hình như Nhiếp Chính vương lại cực kỳ chào đón mình, vậy trừ khi mình ngu mới tiếp tục chờ ở bên

ngoài, tuy nói ngày không nóng, nhưng là đứng lâu cũng rất mệt có được hay không?

Chán đến chết phát tay một cái, tay áo rộng đưa đến màn cửa Thúy Trúc, đưa tay vén rèm đi vào.

Mấy tiểu nha hoàn ngoài cửa cả kinh, vừa định ngăn cản, mảnh lung roi xuống, đã không thấy bóng dáng Hàn Hàn.

"Làm sao người lại tiến vào, ai cho phép người tiến vào, nhanh đi ra ngoài!" Nha hoàn trông chừng bên ngoài vừa thấy Hàn Hàn tự tiến vào, nhất thời giật mình, vội quát một tiếng, rồi muốn tiến lên đuổi người.

"Đi ra ngoài? Chẳng lẽ phu nhân không muốn gặp ta, vậy ta đi thôi." Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, xoay người định đi ra ngoài.

"Trở lại, ai cho phép người đi!" Nha hoàn nhanh chóng dặm chân, phu nhân gọi nàng tới đây nhưng bắt nàng ta chịu lửa, nếu nàng ta đi, phu nhân nhất định sẽ vấy cây đuốc lên người các nàng.

"Ah, muốn ta đi là người, không muốn ta đi cũng là người, vậy rốt cuộc người muốn ta đi hay không đây?" Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, kỳ quái hỏi.

"Ai cho người trở về, ta để cho người chờ ở ngoài cửa, phu nhân không truyền gọi, ai cho phép người tiến vào?" Nha hoàn nhanh chóng bốc lửa, hận không được đi lên cho Hàn Hàn cái tát, chưa gặp qua quấy nhiễu như vậy đâu!

"A, thì ra là còn phải chờ phu nhân truyền gọi à?" Hàn Hàn đề cao giọng nói, "Nhưng ta chờ nửa ngày cũng không có truyền vào, không phải là phu nhân ngủ thiếp đi chứ? Vậy ta không thể chờ được, Vương Gia vẫn chờ ta trở về nấu cơm, làm trễ bữa tối của vương gia thì ta không dám đương nổi đâu." Nói qua rồi làm bộ sẽ đi ra ngoài.

"Đợi chút." Mảnh lung trong phòng nhấc lên, người vén mảnh ra ngoài chính là tiểu nha hoàn đi gọi Hàn Hàn, "Phu nhân bảo người đi vào, còn không nhanh nhẹn lên."

Hàn Hàn cười như không cười nhìn tiểu nha hoàn một cái: "Thì ra là phu nhân không ngủ sao, ta còn tưởng rằng phu nhân đã ngủ thiếp đi rồi, dù sao người lớn tuổi tương đối dễ mệt mỏi." Dù sao cũng muốn vạch mặt, nàng cũng không cần khách khí.

Tiểu nha hoàn sợ khẽ run rẩy, len lén liếc mắt nhìn vào trong phòng, cảm hận nhìn chằm chằm Hàn Hàn, không dám nói tiếp.

Hàn Hàn bĩu môi, cười nhẹ nhàng vào phòng, chỉ thấy khắp phòng đều là châu ngọc, trên giường êm chính giữa phòng, chính là Tăng thị thướt tha thùy mị.

Chỉ là lúc này sắc mặt mỹ nhân cũng không tốt lắm, xanh xanh trắng trắng, vừa nhìn là biết tức giận không nhẹ.

"Mẫu thân, người xem tiện tỷ này, dám nói ngài lớn tuổi, quả thật đáng giận!" Thấy Hàn Hàn vừa đi lên đã nói xúi quẩy với mẫu thân mình, Mộ Dung Tiên vội ở một bên thêm lửa, trong lòng đắc ý, mẫu thân hận nhất người khác nói về tuổi của nàng, tiện tỷ này quả thực là tự mình tìm đường chết!

"Câm miệng!" Tăng thị hung hăng trừng Mộ Dung Tiên một cái, thân thể cũng không nằm được nữa, đẩy nha hoàn ra ngồi dậy, cặp mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Hàn cơ hồ muốn tóe lửa, cười lạnh một tiếng. "Người thật to gan, thật sự cho rằng Mộ Dung Ý dung túng người, thì bản phu nhân không thể làm gì người sao?"

Hàn Hàn co rụt cổ lại: "Phu nhân ngài cũng đừng làm ta sợ, lá gan ta vẫn rất nhỏ. Lời của ta mới vừa rồi cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là lúc vào viện thấy trong sân từng hạc, ý tứ của từng hạc duyên nhiên không phải là trường thọ sao, trường thọ chính là già, ý nghĩa của già là tuổi tác lớn, ta lại đợi ở ngoài cửa đã lâu mà không thấy phu nhân truyền kiến, d iend3nl 3q3uydoon trong lòng suy nghĩ tám phần phu nhân tuổi tác cao còn đang ngủ, cho nên mới có cái suy đoán này, chẳng lẽ ta đoán sai sao?"

"Nói hươu nói vượn, mẫu thân ta vẫn đang còn trẻ, làm sao lại tuổi tác lớn, tiện tỷ này quả thật tìm chết!" Mộ Dung Tiên bị Tăng thị trừng mắt, trong lòng đang rất ảm ức, thấy Hàn Hàn nói như thế, lập tức phát tác nói.

"Tuổi tác không lớn sao?" Hàn Hàn nghi ngờ nghiêng nghiêng đầu, "Không thể nào, ca ca người còn lớn tuổi hơn ta, làm sao mẫu thân người có thể còn trẻ? A, chẳng lẽ phu nhân không muốn lớn tuổi, cũng là không muốn trường thọ sao?" Giống như phát hiện bí mật trọng đại, Hàn Hàn bỗng dưng kinh ngạc há to mồm, "Vậy coi như ta thật sự tự tìm chết!"

"Và miệng!" Mặc dù Tăng thị suy nghĩ ôn trọng, ý định thâm trầm, cũng không nhịn được mà nổi trận lôi đình, ngực phập phồng kịch liệt, không phun ra được một câu nói nào, chỉ hung ác nhìn chằm chằm Hàn Hàn, "Và miệng! Nhanh lên!"

Từ ma ma cũng thiếu kiên nhẫn từ lâu rồi, nghe vậy không đợi tiểu nha hoàn động thủ, tự mình đi lên muốn vả miệng

Hàn Hàn vội ôm mặt chui loạn chung quanh: "Ai nha nha, đánh người không đánh mặt, đánh người không đánh mặt, thiết thời người là đại phu nhân, sao không hiểu cả đạo lý này chứ? Khiến cho ta sùng bái người nữa, cho rằng người đoan trang giống như bầu trời trắng sáng! A Phi, tháng có ngày âm thì làm sao có trăng tròn, thì ra là người là thiếu một khối. . ."

Thân thể Hàn Hàn linh hoạt, những nha hoàn ma ma kia vì lo lắng những bài trí trong phòng cũng không dám đuổi quá sát, cũng làm cho Hàn Hàn bị vây quanh chạy một lần trong phòng, cuối cùng chạy đến cửa che mặt vén mảnh chạy đi: "Thì ra là người kêu ta tới là vì đánh ta, ta cũng không phải là nô tì nhà người, tại sao để cho người đánh chửi chứ? Ta còn muốn nói để cho mọi người phân xử, tùy ý đánh lưng dân, không có đạo lý như vậy!"

Hàn Hàn một đường la hét chạy đi, Tăng thị ở trong phòng tức giận đến ngã ngửa, thật lâu sau cũng không thể nói một câu, cuối cùng bị hôn mê bất tỉnh một phen.

"Mẫu thân, người làm sao vậy. . . ."

"Cô, ngài đừng dọa ta. . . ."

"Phu nhân. . . . Còn thất thần làm cái gì, mau đi gọi thầy thuốc trong phủ đến. . . ."

Ra khỏi Hạc cư, Hàn Hàn một đường bùm mặt la hét chạy về Lạc Huy uyển.

Không đến một khắc đồng hồ, người vương phủ đều biết rõ chuyện Tăng thị vô cớ gọi nữ đầu bếp riêng của Nhiếp Chính vương đến tùy ý đánh, nhất thời từng người âm thầm lên nghị luận rối rít —— xem ra Vương Gia thật sự đưa chủ bình thê đến cho nhà Mộ Dung khiến Tăng phu nhân giận rồi, cố ý trút giận lên nữ đầu bếp Mặc, vì vậy, tin tức Tăng thị ghen tức cứ như vậy lưu truyền ra ngoài.

Chờ sau khi Tăng thị biết, lại tức giận đập một bộ ly trà.

Dĩ nhiên, đây là nói sau, hiện tại Hàn Hàn vừa vào Lạc Huy uyển đột nhiên không khống chế được mà cười lên.

Quá đã, nghĩ đến khuôn mặt có nhiều màu sắc khác nhau của Tăng thị đã cảm thấy sáng khoái!

Siết chặt tay áo, trong mắt Hàn Hàn xẹt qua tia hung dữ, mới vừa rồi khi chạy trong phòng Tăng thị, một ít bột thuốc kia đã vẩy tất cả vào trong phòng của bà ta, cả bao thuốc bột, đủ cho Tăng thị dùng rồi rồi !

Trở về nhà lại tiếp tục mẩn mê thuốc của mình thôi.

Chưa qua một giây, một bóng người chọt rơi xuống trước mặt Hàn Hàn, Hàn Hàn cả kinh, giương mắt lên đã nhìn thấy gương mặt có vẻ cấp bách của Mộ Dung Ý.

"Người bị đánh sao?" Mộ Dung Ý quét nhìn trên dưới Hàn Hàn một lần, không phát hiện ngoại thương, forum lêq uyddoon trong lòng nhẹ thở một hơi, nhưng vẫn không tha đưa tay kéo Hàn Hàn vào trong lòng định cõ y phục kiểm tra.

"Này, người làm cái gì thế?" Hàn Hàn giật mình, vội vươn tay lay mở bàn tay Mộ Dung Ý, nghiêng đầu liếc mắt xoay người nhìn thấy tỷ muội Tĩnh Không, nhất thời đỏ mặt.

Mộ Dung Ý cũng chỉ quan tâm đến bị loạn, hần mới từ thư phòng ra ngoài, đã nghe thấy người làm ở dưới kia len lén nghị luận chuyện Tăng thị cố ý đánh Hàn Hàn, hần biết thủ đoạn của Tăng thị, lúc ấy trong lòng thất kinh, không để ý tới gì khác, cuống quýt chạy về Lạc Huy uyển để tra xét.

Bây giờ nhìn dáng vẻ Hàn Hàn mạnh như rồng hổ, biết nàng cũng không bị thương, thấp thỏm trong lòng mới hoàn toàn buông xuống, không nhịn được nặng nề gõ đầu Hàn Hàn một cái: "Người là kẻ ngu sao, bảo người đi người cũng đi, ngộ nhờ bị thương thì làm thế nào?"

"Hí ——" Hàn Hàn bị đau, không nhịn được mà hít một hơi, ai oán nhìn về phía Mộ Dung Ý, "Người có thể dùng lực nhỏ một chút đáng vẻ, đau chết ta rồi!"

"Đau mới có thể nhớ kỹ!" Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý trềng lên, rốt cuộc không nhịn được đưa tay vò đầu Hàn Hàn, "Người nhớ, người là nữ đầu bếp riêng của Bốn vương, trừ lời nói của Bốn vương, thì lời của người khác thì không cần để ý tới, biết không?"

Hàn Hàn lắc lắc đầu tránh: "Biết rồi."

"Nếu lại xuất hiện loại truyện như hôm nay, thì hai người các người không cần đi theo bên cạnh Hàn Hàn nữa!" Dận dò Hàn Hàn thật tốt, ánh mắt Mộ Dung Ý lạnh lẽo, giọng điệu lạnh lẽo từ từ lướt qua bên tai Tĩnh Không Bích Tiêu.

Mặt Tĩnh Không Bích Tiêu nhanh biến sắc, cùng quỳ xuống: "Nô tỳ ghi nhớ Vương Gia phân phó, tuyệt không tái phạm!"

"Người giáo huấn họ làm cái gì, là ta không để cho họ đi theo." Hàn Hàn nhìn họ giải thích.

"Người cho là có thể sửa lại sao?" Tay Mộ Dung Ý vừa động, đỡ được đầu nhỏ lắc tới lắc lui của Hàn Hàn, một cái tay khác tiếp tục xoa cho nàng.

Con người Hàn Hàn chuyển động, hai mắt to khẽ nheo lại, nâng lên một tia giảo hoạt: "Thật ra thì lần này ta có mục đích."

"Mục đích? Mục đích gì?" Tay Mộ Dung Ý dừng lại, con người hẹp dãi nhìn về phía Hàn Hàn.

Nữ nhân Tăng thị kia xảo trá tàn nhẫn, thủ đoạn âm độc, mặc dù tiểu nha đầu này thông minh, cũng không nhất định có thể đấu thắng nữ nhân kia, vì vậy hần mới gấp gáp như vậy, sợ Hàn Hàn bị thua thiệt, không ngờ tiểu nha đầu này lại còn cố ý đi đến gần!

Trong lòng Mộ Dung Ý suy nghĩ, có nên lại gõ đầu nàng, cho tiểu nha đầu này chút dạy dỗ để nàng ghi nhớ thật lâu không?

Hàn Hàn không biết Mộ Dung Ý còn nghĩ cái gì, lúc này nhớ tới bột thuốc của mình, liền hài lòng nụ cười, cố ý thừa nước đục thả câu: "Đợi ngày mai

ngươi sẽ biết."

Nhìn dáng vẻ Hàn Hàn cười giảo hoạt, Mộ Dung Ý không nhịn được đưa tay siết chặt khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của nàng: "Mặc kệ ngươi có mục đích gì, nhớ, về sau gặp phải Tăng thị thì trốn xa một chút, không cần ư xung đột chính diện với bà ta, có chuyện gì, Tình Không Bích Tiêu sẽ giúp ngươi xử lý, biết không?"

"Biết." Hàn Hàn gật đầu một cái, thuận miệng ứng phó một câu, khéo mắt liếc qua liếc lại thấy tiểu hồ ly, nhất thời giật mình: "Tiểu Phong Phong, ngươi ngâm miệng cho ta! Cái này không thể ăn!"

Chính lúc này tiểu hồ ly ôm một gốc Hà Thủ Ô ngàn năm há mầm vừa muốn cắn, nghe được tiếng la của Hàn Hàn sững sờ, đầu hồ ly uốn éo, đôi mắt không hiểu nhìn Hàn Hàn chăm chăm, "Chi chi" tại sao không thể ăn?

Hàn Hàn nhào tới đoạt lấy Hà Thủ Ô: "Ta lật đổ cả kho thuốc, vất vả lắm tìm được một gốc thành hình như vậy, ngươi dám ăn, ta sẽ xé bụng hồ ly của ngươi ra, rồi moi cho ra Hà Thủ Ô!"

"Chi chi." Tiểu hồ ly cả kinh, ôm bụng lăn đến một bên.

"Vật nhỏ này còn có thể uống được sao?" Ánh mắt Mộ Dung Ý lờ lờ, đi tới đưa tay xốc tiểu hồ ly lên quan sát xem một chút.

Hàn Hàn cất xong Hà Thủ Ô, hơi im lặng nhìn về phía tiểu hồ ly trong tay Mộ Dung Ý: "Cũng có thể nói như vậy, ta cũng mới phát hiện, may nhờ kho thuốc to của ngươi chống đỡ, nếu không ta thật sự không nuôi nổi nó, hồ ly uống thuốc này, chỉ sợ là phân độc nhất!"

"Đúng là phân độc nhất." Trong mắt Mộ Dung Ý xẹt qua tia sáng tỏ, "Ngươi tiếp tục làm việc, ta dẫn nó ra ngoài dạo."

Ra ngoài dạo? Tiểu hồ ly vốn đang an tâm ngây ngô ở trong tay Mộ Dung Ý nghe vậy cả kinh, bốn chân vội đạp loạn, "Chi chi" ta không muốn đi ra ngoài, mau buông ta ra!

Nhìn mình đi ra ngoài một hồi, một đồng được liệu lớn bị tiểu hồ ly ăn hết, Hàn Hàn một hồi nhức nhối, những được liệu này đều có thể để cho nàng làm những thuốc cần thiết, bây giờ bị ăn hết, nàng còn phải đi kho thuốc lấy thuốc lần nữa, cũng không biết trong kho thuốc còn có hay không.

Lúc này nghe Mộ Dung Ý vừa nói như thế, không nói hai lời, lập tức gật đầu: "Đi đi đi đi, một lúc sau trả nó lại cho ta là được." Dù sao Mộ Dung Ý cũng sẽ không thể làm gì tiểu hồ ly.

"Chi chi." Tiểu hồ ly tròn to hai mắt bốn móng vuốt đạp loạn, nữ nhân không có lương tâm này, vậy mà giao ta cho tên xấu xa, khổ thân ta đã che chở ngươi, buông ta ra, ta không muốn đi. . .

Kêu trên cả đường bị Mộ Dung Lâm xách lên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Triều Đình Tranh Giành

Edit: hongheechan

"Hoàng thượng, sau khi Hiên Vũ tướng quân tự hồi kinh, đã nhiều lần đánh hoàng thân quốc thích, xem kỷ luật như không, coi mạng người như trò đùa, "cái gọi là con đẻ ngàn dặm, vỡ vì tổ kiến", là do xem nhẹ việc nhỏ, cử chỉ của Hiên Vũ tướng quân ngăn trở xem chiêm (1), làm xã tắc bị tổn hại, không trừng thì không thể chấn triều cương, không phạt thì không thể giảm tức giận của con dân, vì thần kính xin hoàng thượng hạ chỉ miễn chức vụ của tướng quân Mộ Dung Lâm, giao do Đại Lý Tự trừng phạt theo như luật." Trên triều đình, Hữu Tôn Ngự sử (2) khiêm tốn nâng tay, nói trôi chảy bản tấu.

(1) Phép quan ngày xưa có một chức là chiêm sự phủ 詹事府 là một chức quan cung cấp mọi việc cho Thái tử.

(2) Triều đình ngày xưa phân thành Tả - Hữu (trái – phải), tả - hữu ở đây chỉ để phân biệt hai bên thôi.

"Tôn Ngự sử đúng là có tâm tư vì dân vì nước. Những người tuổi trẻ này bình thường không quan tâm việc có thể ảnh hưởng đến quốc gia xã tắc, như vậy, không biết những người khi nam bá nữ (3), có biết hành động vô lương này sẽ gây họa to lớn cho quốc gia hay không?" Hữu Tư Mã Phàn Ngạn không khách khí chút nào nói.

(3) Khi dễ nam nhân, bức ép nữ nhân.

"Đó là tất nhiên, nước ta đứng hàng đầu Tam đại cường quốc, toàn là do bề hạ nghiêm minh, quản lý có quy cách, nếu như người khác nhân tư phế công (vì việc riêng mà bỏ qua việc chung), coi pháp luật và kỷ luật không là gì, là kẻ trộm của đất nước, theo lý nên nghiêm trị!" Tôn khiêm nói trầm bổng du dương, đồng dục.

"Thì ra là như vậy, Phàn mỗ thụ giáo. Theo suy nghĩ của Tôn Ngự sử, những người họa quốc ương dân (4) này, càng phải cần nghiêm trị đúng không?" Phàn Ngạn đuổi sát không buông.

(4) họa quốc ương dân: hại nước hại dân

Tào Thuận thấy tình hình không xong, vội vàng ban khóc lóc nức nở: "Hoàng thượng nên vì vi thần làm chủ."

"Ái khanh nói có chuyện gì?" Hoàng Bộ Thần Minh vội vàng hỏi nói.

"Hôm qua khuyển tử đi xem đại hội trăm hoa, lại bị Hiên Vũ tướng quân vô cớ phê bỏ vận mệnh, đánh trọng thương, đến nay hôn mê chưa tỉnh, đáng thương vì thân lớn tuổi như thế, chỉ có một con trai trưởng này, hôm nay lại như người đầu bạc tiền người đầu xanh, tâm vì thân quá mức đau đớn, mong rằng hoàng thượng nghiêm trị hung thủ, đòi công đạo cho khuyển tử."

"Thối lắm!" Mộ Dung Lâm gầm lên một tiếng, một đôi mắt xé rách trừng lên đứng ra từ vị trí của mình, "Thằng khốn nhừ tử kia của ngươi lại dám xúi giục người khác cùng chặn lại bản tướng quân, bản tướng quân chỉ cho hắn một cái dạy dỗ nho nhỏ, chẳng lẽ đối với người chặn lại lão tử, lão tử còn phải tạo điều kiện mới được!"

"Tiểu nhi cũng chỉ là ngưỡng mộ uy danh của tướng quân, lúc này mới tiến lên chỗ tướng quân để kết giao tình, sao đến trong miệng Tướng quân lại là chặn lại rồi? Tướng quân không thích tiểu nhi thì không để ý tới là được, tội gì ra tay nặng như thế?" Tào Thuận khóc nước mắt lã chã nhìn Mộ Dung Lâm, tràn đầy bị phản.

"Thối lắm, quả thật thối lắm! di ễđ ầnl ềq ứyydd ồn Nói hưu nói vượn!" Mộ Dung Lâm tức giận bốc khói trên đầu, hắn ở biên cương mười năm, nên đường thành tính tình trước sau như một đi thẳng về thẳng, đâu có gấp qua đôi trắng thay đen như vậy, nhất thời khuôn mặt mỹ nhân tức giận đỏ bừng, "Lão Thất Phu (lão già) ngươi còn dám nói hưu nói vượn, có tin lão tử đánh chết ngươi hay không hay không!"

"Hoàng thượng, Hiên Vũ tướng quân lại gầm thét trên triều đình, uy hiếp mệnh quan triều đình, không nhìn Long Uy, kính xin hoàng thượng nghiêm trị." Tôn khiêm lập tức nói.

"Theo vi thần biết, Mộ Dung Tướng quân đánh Tào Ngu, hoàn toàn là vì biết được Tào Ngu là người họa quốc ương dân (hại nước hại dân), Mộ Dung Tướng quân có một tâm trung thành bảo vệ đất nước, thật sự đã làm gương mẫu cho quần thần, có thể khen thưởng, kính xin hoàng thượng tỏ rõ sự cao thượng của Mộ Dung Tướng quân, răn bảo kẻ xấu." Hữu Ngự sử lập tức tiếp lời nói.

"Thần tán thành!" Lại Bộ Tả Thị Lang Vương Minh Trung theo sát nói: "Thần nghe nói, Tào Ngu là người cậy mạnh, năm đầu tiên Tông Chính, cưỡng ép dân nữ ngoài đường phố, dân nữ không nghe theo, lại lệnh cho thủ hạ tay sai ngoài đường đánh tới chết, Tào Thượng Thư chẳng những không quản giáo, ngược lại còn che giấu, Tông Chính năm sau. Việc ác như vậy, tội lỗi chồng chất, cái gọi là nuôi dưỡng nhưng không giáo dục, là lỗi của phụ thân, Tào Thượng Thư ăn lộc vua, lại không nghĩ đến việc gánh phiền cho vua, dung túng bao che người họa quốc ương dân, có tư tưởng xấu như thế, thật sự uống công là thần tử, thần cho là, phải nghiêm trị Tào Thượng Thư."

"Thần tán thành."

"Thần tán thành. . . ."

.

Nhất thời trong triều đình là một hồi tiếng tán thành, lúc này sắc mặt Tào Thuận trắng bệch, hai đầu gối mềm nhũn, cuống quýt quỳ trên mặt đất: "Hoàng thượng. . ."

Hoàng Bộ Thần Minh cũng không ngờ tới sẽ là loại kết quả này, với Tào Thuận cũng coi như trung thành này, hắn thật sự không đành lòng buông tha, lập tức hơi do dự, nhìn về phía người đoan chính ở bên cạnh, Nhiếp Chính vương Mộ Dung Ý đến bây giờ cũng chưa từng lên tiếng: "Không biết Nhiếp Chính vương có ý là. . ."

Cặp mắt Mộ Dung Ý miệt thị xẹt qua khuôn mặt trắng bệch của Tào Thuận: "Tôn ngự sử mới vừa nói, người họa quốc ương dân phải nghiêm trị, Bồn vương hết sức chấp nhận."

Ngay lập tức sắc mặt Tào Thuận càng thêm trắng bệch, nhìn sắc mặt hoàng thượng, cũng biết hôm nay sợ là mình hoàn toàn xong rồi, Nhiếp Chính vương là người tàn nhẫn, chắc sẽ không lưu đường sống cho hắn, trong lòng lập tức nảy ra hối hận, sớm biết như thế, hắn sẽ không chấp nhận lời dụ của hoàng thượng rồi.

Sắc mặt Hoàng thượng vẫn không hề nhả lại: "Tuy nói như thế, nhưng pháp lý không thể hơn nhân tình, Tào Thượng Thư vẫn trung quân vì nước."

"Chẳng lẽ bệ hạ lại là người vì việc tư mà bỏ qua việc công sao?" Tròng mắt lãnh mị của Mộ Dung Lâm bắn xuyên qua, lập tức ngăn chặn tiếng nói của Hoàng Bộ Thần Minh.

Sắc mặt Tào Thuận dần dần xám trắng, khẽ cắn răng, bỗng đứng ngồi thẳng lên cặp mắt tàn nhẫn trừng thẳng về phía Mộ Dung Lâm: "Cựu thần không biết dạy con, cam chịu nhận tội, nhưng Hiên Vũ tướng quân đánh hoàng thân quốc thích triều đình trước mặt mọi người, cũng là sự thật không thể chối cãi, vậy nên, chẳng lẽ Hiên Vũ tướng quân cho là có chỗ dựa Nhiếp Chính vương, mà có thể muốn làm gì thì làm, xem kỷ luật như không hay sao?" Dù

sao bị Nhiếp Chính vương nhìn phải cũng chắc chắn không được kết quả tốt, bây giờ có thể kéo thêm một người chịu tội thay, cũng không coi là thua thiệt!

Mi tâm Mộ Dung Ý nhủ lại, định nói chuyện, Mộ Dung Lâm cũng đã không nhận được: "Thúi lắm! Lão tử thì lão tử chịu, đã làm thì tuyệt đối không sợ thừa nhận, không phải là đi Đại Lý Tự sao, lão tử đi là được!" Hân tình nguyện đi Đại Lý Tự, cũng không cho phép người khác chửi bới đại ca hân như thế.

"Được, đây là Tướng quân tự mình nói!" Tào Thuận quay đầu lại nhìn về phía Hoàng Bộ Thần Minh, "Hoàng thượng, Hiền Vũ tướng quân đã thừa nhận mình đắc tội, kính xin hoàng thượng hạ chỉ, cho người bị Hiền Vũ tướng quân hạ độc thủ một công đạo."

"Nếu Hiền Vũ tướng quân thắng thần thú nhận tội danh của mình. . . ." Hoàng Bộ Thần Minh chậm rãi há mồm, tuy nói mất một Tào thuận, nhưng có thể đồ ngã Mộ Dung Lâm, vẫn là rất đáng giá.

"Người tội, dẫn Hiền Vũ tướng quân vào Đại Lý Tự thi hành tạm giam." Mộ Dung Ý không đợi Hoàng Bộ Thần Minh nói xong, lập tức nói.

"Rõ." Thị vệ trước điện lập tức tiến vào trong điện.

Mộ Dung Lâm phát tay một cái: "Lão tử không cần các người dẫn, tự lão tử sẽ đi!" Sóng lưng thẳng tắp, bước đi ra ngoài.

Hoàng Bộ Thần Minh nghẹn lời, nuốt lời nói trong miệng xuống, trong mắt xẹt qua một thoáng tức giận, chỉ là vào đại lao, nhưng vốn cũng tương đương với vào ngục môn quan!

Xử trí Mộ Dung Lâm xong, trông mắt khát máu tàn nhẫn của Mộ Dung Ý rơi vào trên người Tào Thuận.

Tào Thuận chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, giống như rơi vào trong hầm băng, trái tim cũng không nhận được run rẩy.

Thân thể cũng không thể đứng thẳng nữa, xụi lơ trên mặt đất, đầu đập như bấm tỏi: "Nhiếp Chính vương Điện hạ tha mạng, sau này vì thần nhất định sẽ giáo dục khuyến tử thật tốt, tuyệt đối không nương tay."

"Tào Thượng Thư bao che nhi tử hành hung, cố ý làm nhơ quốc gia, có tư tưởng xấu, lập tức thu hồi chức vụ Binh Bộ Thượng Thư, buổi trưa ngày mai hành hình cắt ngang, tai nghe mắt thấy. Tất cả người Tào gia, biết chuyện mà không báo, là tông phạm, chém đầu tất cả nam tử, toàn bộ nữ tử đưa vào kỷ nữ, cả đời không thể chuộc."

Giọng điệu lạnh lẽo vừa mới nói xong, mắt Tào Thuận tròn lên, ngã xuống đất ngất đi.

Lập tức có thị vệ trước điện đi lên kéo hân xuống.

Áp lực nặng nề, người trong điện cảm nhận được hơi thở lạnh lẽo không vui của Nhiếp Chính vương, lòng người nhanh chóng bàng hoàng, không dám thở mạnh một hơi, chỉ sợ thở ra hơi thở lớn, chọc giận Vương Gia, có kết quả giống như Tào Thượng Thư.

"Tôn ngự sử có một mảnh trung thành yêu nước, tâm tư có thể khen tặng, vừa đúng lúc trong tay Bôn vương còn có ít lộc của vua, cũng đã nghĩ đến việc gánh phiền cho vua đưa ra chứng cứ phạm tội của người hại nước hại dân, đợi đến hết triều, Bôn vương sẽ để người giao đến trong tay Tôn ngự sử, Tôn ngự sử cần ghi nhớ lời nói hôm nay, không thể vì việc tư bỏ qua việc công, làm xong chuyện, Bôn vương và bệ hạ chắc chắn sẽ khen thưởng Tôn ngự sử thật tốt một phen." Mộ Dung Ý cũng không vì bọn họ sợ mà bỏ qua cho bọn họ, ánh mắt chậm rãi xẹt qua các vị đại thần, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tôn Khiêm.

Lúc này sau lưng Tôn Khiêm đã ướt đầm, mồ hôi lạnh lưu lại trên trán, làm tóc trên trán ướt nhẹp, cũng không dám đưa tay lau nó đi, khẽ giương mắt, nhìn về phía Hoàng Bộ Thần Minh ngồi ở Long ý.

Nghe xong lời nói của Mộ Dung Ý, sắc mặt của Hoàng Bộ Thần Minh biến đổi, lập tức khó coi: "Mộ Dung ái khanh, hành động lần này có châm chước một phen nữa hay không? Trẫm cho là, giết một người răn trăm người, có Tào Thượng Thư cũng đủ rồi."

"Bệ hạ muốn dung túng cho người họa quốc ương dân (4) sao?" Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý xẹt qua Hoàng Bộ Thần Minh, hai mắt âm trầm đen tối, tinh mạch lạnh lẽo, "Tiên đế giao bệ hạ cho ta, chẳng lẽ là để làm hư bệ hạ sao? Tuy bệ hạ có lòng dạ đàn bà, Bôn vương cũng không dám phụ nhờ vả của tiên đế, chuyện này đã định, không cần bàn lại, bãi triều!" Nói xong không nhìn mặt hoàng thượng càng ngày càng khó coi, đứng dậy rời khỏi triều đình trước.

Trong lòng chúng triều thần lập tức run sợ, di~nd~nleeq úydd ô n không dám dừng lại, hành lễ, cuống quít thối lui khỏi Nghị Chính điện.

Chờ mọi người đều đi, Hoàng Bộ Thần Minh cũng không hề nén lửa giận ở đáy lòng được nữa, vung tay lên, quét giấy bút tấu chương trên long án xuống trên đất, hai mắt tròn tròn: "Khốn kiếp! Quả thật không dễ trăm ở trong mắt!"

Tôn Khiêm quỳ trên mặt đất, lúc này trên mặt đã không còn huyết sắc, gương mặt phờ phạc nhìn về phía Hoàng Bộ Thần Minh: "Hoàng thượng. . ."

Hoàng Bộ Thần Minh đè tức giận trong lòng xuống, hành động lần này của Mộ Dung Ý rất rõ ràng, rõ ràng là muốn mượn cơ hội này để loại tâm phúc của hân đi, khi nam bá nữ (3), con em phú quý nhà nào chưa từng làm, chỉ cần tùy tiện tìm một người, chắc chắn có liên quan.

Liếc mắt nhìn mấy đại thần lưu lại trong điện: "Các người theo trẫm đi Ngự Thư Phòng!" Hân chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, dễ dàng tha thứ việc

Mộ Dung Ý trừ bỏ tâm phúc của chính mình!

**

"Tiểu Phong Phong, người đi đâu thế? Sao giờ mới trở về?" Nhìn tiểu hồ ly ỉu xìu cúi đầu đi vào từ ngoài cửa, Hàn Hàn vội thả ra túi lưới đang làm được một nửa trong tay ra, đi tới ôm nó lên.

"Chi chi." Không cần người quan tâm! Tiểu hồ ly nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới Hàn Hàn.

"Vương Gia khi dễ người sao?" Hàn Hàn xoay đầu hồ ly lại, buồn bực hỏi, mặc dù Mộ Dung Ý ghét hồ ly, nhưng không đến nỗi so đo với một con hồ ly chứ.

"Chi chi" Hân lấy máu của ta! Đau quá! Tiểu hồ ly bị phần kêu hai tiếng, nâng móng trước lên để Hàn Hàn nhìn.

Nhìn tiểu hồ ly nước mắt lưng tròng nâng móng vuốt để cho mình nhìn, Hàn Hàn càng buồn bực thêm: "Móng vuốt của người thì sao?" Trên móng vuốt ngoại trừ có một lớp lông hồ ly đỏ đỏ, thì không nhìn ra được cái gì cả.

"Chi chi." Tiểu hồ ly há mồm liếm liếm, liếm ướt lông hồ ly, lỏ vào móng vuốt lộ ra một vết thương rất nhỏ.

Hàn Hàn nhú mày: "Làm sao người không cẩn thận như vậy, bị vạch ở đâu rồi hả? Đáng đời, ai bảo người chạy loạn!"

"Chi chi." Nữ nhân ngốc nghếch này, cái này là do người xấu cầm đao vạch! Tiểu hồ ly tức giận đến ngã ngửa, kêu hai tiếng dứt khoát nghiêng đầu sang chỗ khác chống móng lên không để ý tới Hàn Hàn.

"Cô nương, cô nương, nghe nói Hạc cư đã xảy ra chuyện. . . ." Tiếng kêu hưng phấn của Tinh Không phát ra ở cửa ra vào.

Spoil chương sau:

"Không phải người bắt lực sao? !"

"Vậy Bồn vương để cho người biết rốt cuộc Bồn vương có bắt lực không!"

*Lộ hàng vậy thôi không..... mà cũng chẳng còn hàng để lộ nữa rồi hô hô

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Phát Hiện Mới

Edit: hongheechan

"Hạc cư đã xảy ra chuyện?" Trong mắt Hàn Hàn xẹt qua vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, ngay lập tức giấu đi, mặt tràn đầy kinh ngạc ngẩng đầu lên, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói tối hôm qua trong Hạc cư có quỷ nháo, làm lòng người ở cả khu vườn đều bàng hoàng, ầm ĩ một đêm." gương mặt trẻ con của Tinh Không cười vui sướng, trong mắt có chút hả hê.

"Đang tốt thì làm sao sẽ có quỷ nháo chứ?" Hàn Hàn cau mày.

"Ai biết được, theo nô tỳ nhìn, tám phần là làm nhiều chuyện xấu rồi, mới gọi những thứ không sạch sẽ gì đó đi vào." Tinh Không bĩu môi, bộ mặt ghét bỏ nói.

"Như vậy sao, chúng ta cũng nên đi qua xem một chút chứ? Dù sao Tăng thị cũng đội danh tiếng phu nhân trên đầu đó." Hàn Hàn gật đầu một cái.

"Nàng mà là phu nhân gì!" Tinh Không bĩu môi khinh thường, nhưng nói đi đến xem náo nhiệt, nàng vẫn rất vui vẻ, "Cô nương định cứ như mà đi sao, hay là đổi bộ quần áo khác?"

"Hôm qua nơi ở của Tăng thị mới bị quỷ nháo, sợ là bây giờ trong đầu nàng đang không thoải mái, nếu mặc màu quá trắng trong mộc mạc, lại nói chúng ta rửa nàng, như vậy đi, tìm kiện y phục màu hồng đào thêu tơ vàng Nguyễn Yên La hình phi điệp bách hoa (bướm bay trên trăm hoa) ra, vòng tay thì đeo noãn ngọc mà trước đó Vương Gia ban cho ta, đồ trang sức cũng không cần quá tốt, cài cái trâm huyết ngọc hồng mai nước khác tiến cống là được." Hàn Hàn hơi nhú mày, cực kì nghiêm túc phân phó.

"Phốc ——" Nhìn Hàn Hàn nói nghiêm trang như vậy, Tinh Không không nhịn được bật cười.

"Sao vậy, chẳng lẽ ta nói có vấn đề gì sao?" Dáng vẻ nghi hoặc.

"Không có, cô nương nói rất đúng." Tình Không vội vàng gạt đầu, "Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị y phục này cho cô nương." Nói xong vội đi mở hộc tủ tìm y phục. Không biết Mạc cô nương mặc những y phục đồ trang sức này vào, Tăng thị có thể tức chết hay không, cái này mà là đi biểu đạt quan tâm sao? Rõ ràng là đi xem náo nhiệt!

Nhìn Tình Không đang đi tìm y phục, trong mắt Hàn Hàn xẹt qua tia sáng, tay từ từ lướt nhẹ qua bộ lông mềm mại của tiểu hồ ly, xem ra Tăng thị cũng chỉ có như vậy!

Ban đầu Tăng thị đưa chuỗi vòng gỗ Già Nam có chứa chất lỏng Mạn Đà La cho nàng, rõ ràng là không tốt bụng, chất lỏng Mạn Đà La có độc, khi dùng lâu, sẽ khiến cho tính khí người ta trở nên nóng nảy, thậm chí có quấy gắt lộn, ở nơi cô đại lục hậu này, nếu như mình xuất hiện triệu chứng này, sợ là mọi người đều muốn nói mình bị quỷ ám, dùng một cây đuốc để làm mình chết cháy, đây rõ ràng là mưu mô muốn hại chết mình!

Nếu không phải đòi trước nàng có học y, và có trình độ Trung y này khá sâu, Nhiếp Chính vương lại có phòng bị với Tăng thị, lấy chuỗi hạt châu đó đi, sợ là không biết mình chết thế nào cả.

Mình và nàng không thù không oán, thế nhưng nàng lại có thể xuống tay hạ loại độc này, vậy thì đừng trách nàng không khách khí!

Nàng cũng chỉ gây ông đập lưng ông, sau khi chiết xuất chất lỏng Mạn Đà La thì trộn lẫn với hoa hồng, che đi hương thơm của Mạn Đà La, lại dùng than hấp thụ hết mùi thơm dư thừa, cùng lúc đó, cho thêm chiết xuất bột phấn Ô Vũ Ngọc Tiên Nhân Chường vô sắc vô vị, làm thành bột thuốc vô sắc vô vị, ngày hôm qua chạy loạn ở giữa Hạc cư một trận, những thứ bột này bị bí mật rắc vào bên trong nhà, chỉ cần là người trong phòng, chắc chắn đều nhiễm phải, thời gian Tăng thị ở trong phòng dài nhất, chắc chắn dính nhiều nhất, cũng bộc phát ra đầu tiên, Ô Vũ Ngọc có tác dụng gây ra biến hóa mãnh liệt, hai tác dụng hợp nhất, không sợ Tăng thị không trúng chiêu.

Nhìn mấy bình sứ trên bàn một chút, khoe môi Hàn Hàn vẽ ra tia giảo hoạt, không biết sử dụng mấy loại dược vật này, sẽ có hiệu quả gì. . .

Thay xong quần áo, Hàn Hàn đặt tiểu hồ ly lên giường ngủ, mang theo Tình Không Bích Tiêu đi thẳng về phía Hạc cư.

Xa xa, có thể cảm giác được trong Hạc cư là một mảnh không khí lạnh lẽo, một tiểu nha hoàn vội vàng hấp tấp từ bên kia Hạc cư chạy tới đây, Hàn Hàn chau chau mày, Bích Tiêu lập tức ngăn tiểu nha hoàn lại: "Ban ngày, vội vàng hấp tấp như thế làm gì, có quý ở phía sau đuổi theo người sao? Còn không dừng lại!"

Tiểu nha hoàn cả đường cúi đầu, bất thành linh bị người ta khiển trách, sợ đến khẽ run rẩy, giương mắt thấy là ba người Hàn Hàn, lúc này mới nhẹ thở một hơi.

Lúc này Hàn Hàn mới thấy rõ tướng mạo tiểu nha đầu, mi tâm vận vận, đây không phải là nô tỳ hầu hạ Tăng thị sao, ngày hôm qua cùng đuổi theo mình với Từ ma ma đó.

"Nhìn dáng vẻ chột dạ của ngươi, chẳng lẽ làm chuyện trái lương tâm gì rồi hả?" Bích Tiêu lập tức trừng hai con mắt lên nhìn chăm chăm vào tiểu nha hoàn, "Chẳng lẽ chuyện ma quỷ trong phòng phu nhân có liên quan tới ngươi?"

"Không có, không có, tuyệt đối không có!" Tiểu nha hoàn bị dọa đến giật mình, vội vàng thề thề giải thích, "Chuyện quỷ thần đó, đâu phải một người làm như nô tỳ có khả năng thao túng, lời này của tỷ tỷ thật là oan uống chết ta rồi."

"Ai biết có phải là ngươi hay không ngày thường không hầu hạ tí mĩ, lòng có oán hận, cố ý dẫn chút Tà Ma Ngoại Đạo đến gieo họa trong phủ —— nếu không sao ngươi lại vội vàng hấp tấp làm cái gì?" Bích Tiêu không thêm chịu nể mặt mũi mà nói.

"Nô tỳ. Nô tỳ." Tiểu nha hoàn nghẹn lời, con ngươi chuyển động suy nghĩ lấy cớ.

"Ngươi cũng không cần nghĩ gạt ta, ta chỉ nói với ngươi, chi bằng dáng vẻ lén lút mới vừa rồi của ngươi, ta đã có thể trở về nói với quân sự Minh Lâm đánh chết ngươi —— trong vương phủ có cho phép nô tài chân chứ như vậy tồn tại sao?" Bích Tiêu tiếp tục uy hiếp.

Tiểu nha hoàn cắn răng, dáng vẻ do dự có nói hay không nói.

"Ta thấy ngươi nên trở về báo với quân sự Minh Lâm trực tiếp lời nàng xuống đánh chết đi, nô tài bại hoại gian hoạt như vậy, nhất thời phu nhân không bắt bẻ cũng không được. Phu nhân nhìn trúng ta...ta tự nhiên cũng phải suy tính vì phu nhân, nếu phát hiện, không thể ngồi xem mà không để ý tới, chớ đánh chết nàng rồi, ta sẽ đi nói với phu nhân." Hàn Hàn nói xong định đi về phía trước.

Tiểu nha hoàn cả kinh, cả người run rẩy: "Cô nương tha mạng, ta chỉ phụng lệnh phu nhân đi tìm Lâm quân sự thôi."

Hàn Hàn không tin: "Phu nhân đang êm đẹp, tìm Lâm quân sự làm cái gì, đừng tưởng rằng ngươi mang phu nhân ra, ta sẽ bỏ qua cho ngươi!"

Tiểu nha hoàn gấp đến muốn khóc lên: "Ta nói là thật." Nhìn chung quanh một chút thấy không có người nào, die n.da.n0le1qu0y d0n lại đi thêm mấy bước nhỏ giọng nói, "Nửa đêm hôm qua phu nhân kêu la, nói là mấy di nương ôm hài tử tìm nàng tới đòi mạng rồi, hôm nay phu nhân đang ăn cơm rất tốt lại đột nhiên co rút —— liên tục, tối ngày hôm qua hai tỷ tỳ phục vụ trong phòng đều như vậy, phu nhân mới để cho nô tỳ đi tìm Lâm quân sự, muốn mời một pháp sư đức cao vọng trọng tới đây để cúng bái hành lễ —— chỉ nói với người ngoài là để cầu phúc trong phủ thôi. Ta đã nói hết cho ngài rồi, ngài cũng đừng nói ra ngoài, phu nhân biết biết đánh chết ta."

"Hoá ra là như vậy ." Hàn Hàn gật đầu một cái, "Nói từ sớm đi, lại bị hiểu lầm một hồi. Đã làm khó một mảnh thành tâm suy tính vì phu nhân của ngươi, ta biết rồi, ngươi nhanh đi đi, nếu muộn thì phu nhân sẽ trách tội đó."

Tiểu nha hoàn không đi, giương mắt nhìn Hàn Hàn, khuôn mặt tràn đầy van xin.

Hàn Hàn khẽ mỉm cười: "Yên tâm đi, ta sẽ không nói ra ngoài." Vừa nói vừa nhìn về phía Tinh Không Bích Tiêu, "Các ngươi cũng không được nói."

"Dạ." Tinh Không Bích Tiêu vội vàng đồng ý.

Lúc này tiểu nha hoàn mới yên tâm, nói tiếng cảm ơn, vội vàng vàng đi.

"Cô nương." Bích Tiêu nhìn về phía Hàn Hàn, "Chúng ta còn đi nữa không?" Hiện tại sợ là Tăng thị đang nóng nảy ở bên trong, ngộ nhờ giận lên gây thương tổn cho cô nương thì phải như thế nào?

"Không có việc gì." Hàn Hàn khoát khoát tay, lướt qua bột thuốc trong tay áo, cười nhẹ nhàng, "Chúng ta thật sự chưa nghe được cái gì cả, mau đi qua đi."

Trong Hạc cư, mặt Tăng thị tràn đầy nóng nảy đi tới đi lui: "Tiểu tử Xuân Thảo này làm gì mà hồi lâu vẫn chưa trở lại chứ, nhất định là đi nơi nào lười biếng rồi, sau khi trở lại xem bản phu nhân phạt nặng như thế nào!"

Từ ma ma ngập ngừng một phen, nhìn về phía Tăng thị: "Phu nhân nên chờ một chút, không nói chừng hiện tại Xuân Thảo đang trở về đó." Thời gian Xuân Thảo đi ra ngoài chưa đến nửa nén hương, vương phủ lớn như vậy, Lâm quân sự lại ở ngoại viện, sao mà đủ thời gian đi lại chứ?

Nhưng bây giờ nàng không dám nói lời này, phu nhân bắt đầu từ tối qua, đã liên tục thấy ác mộng, tính khí cũng nóng nảy, nếu như nàng dám cầu tình rõ ràng, chắc chắn nàng sẽ cùng bị trách tội.

"Làm sao lão gia còn chưa đến? Phái người đi thông báo chưa?" Tăng thị đi hai bước, đặt mông ngồi ở trên ghế, nghiêng đầu trừng mắt hỏi.

Tâm Từ ma ma run lên, có chút khiếp đảm, nhưng nàng là ma ma của hồi môn Tăng thị mang tới, tất cả vinh dự đều gắn liền trên người Tăng thị, mặc dù khiếp đảm, cũng không thể không cẩn thận chỉ điểm Tăng thị: "Là nô tài ngăn không cho người đi gọi. Phu nhân xin bớt giận, chuyện tối ngày hôm qua, nô tài cho là không nên lộ ra, nếu để cho lão gia biết."

"Chính là biết thì sợ cái gì, nếu không phải do ta, hắn có thể ngồi lên vị trí gia chủ sao? Hừ, đây cũng không phải là lúc hắn xin cưới ta!" Tăng thị oán hận trợn mắt.

"Ai u này, phu nhân của ta, lời này không thể nói lung tung!" Từ ma ma như cơ hồ muốn lên đi che miệng Tăng thị lại, phu nhân này luôn luôn khôn khéo, ý định thâm trầm, sao hôm nay lại cố tình phạm phải việc ngu ngốc vậy? Giống như một tên lỗ mãng vậy, lời này có thể tùy tiện nói ra hay sao? Nam nhân quan trọng mặt mũi nhất, mỗi lúc mỗi khác, hiện tại phu nhân dựa vào gia chủ, nếu để cho gia chủ nghe được, sợ là sẽ xa lánh phu nhân đó!

Vặn vặn đầu, thấy bên trong phòng chỉ có một nha hoàn thường hầu hạ , trợn mắt quát khẽ: "Lời ngày hôm nay mà có một chữ bị tiết lộ ra ngoài, ta sẽ lột da của ngươi ra!"

Nha hoàn sợ hãi quỳ xuống dập đầu: "Nô tỳ thật sự không nghe được gì, tuyệt đối sẽ không nói lung tung."

Tăng thị vừa trải qua chuyện Từ ma ma nhắc, trong lòng mơ hồ phản ứng lại, chỉ là trong lòng vẫn nóng nảy giống như con mèo, giống như ngã vào một chậu lửa than, luôn không nhịn được suy nghĩ phát tiết ra ngoài, thấy nha hoàn kia quỳ dập đầu, phiền muộn phát tay một cái: "Cút ra ngoài!"

Nha hoàn như được đại xá, gấp rút bò lên lui ra ngoài.

Tăng thị hít hơi dề xuống lòng đang tán loạn lửa nóng, vịn nhũ mày nhìn về phía Từ ma ma: "Lấy thức ăn buổi sáng nay mang đi tra xét."

Từ ma ma cả kinh: "Phu nhân ngài hoài nghi."

Tăng thị gật đầu một cái: "Không sai." Vô duyên vô cớ liên tục thấy ác mộng, nàng cũng không tin nguyên nhân chỉ là do quỷ thần.

Về mặt Từ ma ma nghiêm túc, không dám trì hoãn, vội tự mình đi phòng bếp mức một chút tất cả thức ăn còn dư lại trong buổi sáng để trong khay bưng vào.

Tăng thị rút Ngân trâm từ trên đầu ra thử từng cái một, Ngân trâm không thay đổi màu sắc chút nào.

"Trộn thức ăn lại với nhau." Ánh mắt Tăng thị lờ lờ, có những được vật dùng đơn độc thì không có vấn đề, nhưng trộn lại nhau sẽ là độc được trí mạng.

Từ ma ma nghe theo lời trộn lẫn thức ăn vào trong một bát, cầm đũa quấy đều, Tăng thị cầm Ngân trâm thử dò xét lần nữa, ngân châm vẫn không biến sắc chút nào.

"Không có độc?" Trong mắt Tăng thị xẹt qua vẻ nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự là oan hồn đến lấy mạng sao? Không nhịn được run cầm cập, "Đi, lấy chuỗi vòng gỗ từ đàn Phật châu cho bản phu nhân đeo lên."

"Mang Phật châu làm cái gì ạ?" Một giọng nữ trong trẻo truyền đến, Tăng thị nghiêng đầu, khi thấy Hàn Hàn một thân áo màu hồng đào vén rèm đi vào.

"Làm sao người lại tiến vào được?" Tăng thị cả giận nói.

"Đi thẳng thôi." Hàn Hàn vô tội nháy mắt mấy cái, "Lúc ta tới trong sân không có bất kỳ ai, nên tự mình đi tới, còn tưởng rằng mọi người ở trong phòng chứ, thì ra là không phải à?"

"Không có bất kỳ ai sao? Vậy những kẻ tiện tì kia cũng chạy đi rồi hả? Xem bản phu nhân bóc da của các nàng một phen!" Tăng thị nảy sinh ác độc.

"Phu nhân bớt giận, sau đó phạt họ cũng không muộn, Mạc cô nương cũng đứng đầu rồi, " Từ ma ma nhắc nhở.

Lúc này Tăng thị mới nhớ đến Hàn Hàn vẫn còn đứng, nhìn chằm chằm vào Hàn Hàn ăn mặc đắt tiền cả người với mặc màu đỏ như ngày mừng, cặp mắt như muốn phát ra lửa: "Người thật to gan, lại vẫn dám tới đây!" Vòng tay Noãn Ngọc trên tay kia, đó là công phẩm năm trước, nàng suy nghĩ rất lâu cũng không lấy được, không ngờ lại bị tiểu tiện chúng kia đưa cho tiểu tiện nhân này! Tiểu tiện nhân này cũng dám đeo!

"Tại sao lại không dám tới đây?" Hàn Hàn nghiêng nghiêng đầu, đáng vẻ cực kì nghi hoặc, "Chẳng lẽ Hạc cư của phu nhân là đầm rồng hang hổ, hoặc là có Yêu Ma Quỷ Quái sao?"

Yêu Ma Quỷ Quái? Thân thể Tăng thị khẽ run rẩy, đôi mắt khẩn trương quét quét chung quanh, tự động viên mạnh mẽ cho mình: "Cần rõ, tiện tỳ người lại dám tà thuyết mê hoặc người khác, người tới, kéo nàng đi xuống đánh chết cho bản phu nhân!"

"Tà thuyết mê hoặc người khác sao?" Khuôn mặt Hàn Hàn uất ức nhìn Tăng thị, "Nhưng đây là suy đoán của ta, làm sao lại thành tà thuyết mê hoặc người khác rồi, phu nhân ngài thật là chụp mũ lung tung!"

Tất nhiên bên ngoài không có ai đi vào gian phòng, bởi vì người ở trong Hạc cư đều bị Hàn Hàn hạ phần có hiệu quả nhanh chạy tới nhà vệ sinh rồi.

"Mạc cô nương xin thận trọng lời nói. Thân phận phu nhân cao quý, người chủ bói phu nhân, tâm lòng phu nhân hậu không tính toán với người, nếu truyền tới trong tai lão gia, thì cô nương bị thua thiệt cũng đừng trách nô tỳ không nhắc nhở người!" Từ ma ma uy hiếp ở bên cạnh, lão gia là phụ thân ruột thịt của vương gia, tiện nha đầu này chắc có kị chút ít.

"Cần rõ! Người là thứ gì, ta nói chuyện với phu nhân cũng đến phiên người chen miệng hả?" Hàn Hàn trừng mắt về phía Từ ma ma, sống lưng ưỡn lên thẳng tắp.

Bị Hàn Hàn đột nhiên khiển trách, Từ ma ma sững sờ, gương mặt phản ứng kịp nhất thời đỏ lên, nhìn tỳ muội Tinh Không đứng ở sau lưng Hàn Hàn, lần trước ký ức bị đánh vẫn còn mới mẻ, khẽ cắn răng, rốt cuộc không dám nói gì, nghiêng đầu đi.

Tăng thị lại khác, nghe Hàn Hàn nói xong càng thêm giận dữ: "Người là cái thứ gì, cũng dám hô to gọi nhỏ ở trước mặt bản phu nhân, mau cút ra ngoài cho bản phu nhân!"

"Ai nha nha, phu nhân ngài như thế là không đúng." Hàn Hàn lắc đầu mà thở dài vịn vào tay áo, đến gần mấy bước, "Đầu tiên, ta là người, không phải là cái thứ gì đó, hơn nữa ta còn là nữ đầu bếp riêng Vương Gia dùng kiểu mang đến từ cửa chính, không phải nô tài trong vương phủ, ngài cứ không để ý đến thân phận hô to gọi nhỏ với ta như vậy có được sao? Hơn nữa, dù gì cũng là ta tốt bụng đến thăm người, tới cửa là khách, người lại đãi khách như vậy? Chắc chắn, ta cũng coi như là thụ giáo, cái gọi là quy củ đại gia tộc cũng chỉ là như vậy, như đã nói qua, sao phòng của người lại có cảm giác âm sâm u u chứ?" Nói qua cố làm như sợ hãi rung mình một cái, "Thôi, ta vẫn nên đi thôi, không nên quần thân với ác quỷ mới tốt." Cực kỳ sợ hãi phát phát tay áo, một đường đi, tới cửa đột nhiên nghiêng đầu lại cười một tiếng, "Đúng rồi phu nhân, nghe nói người nào hay tức giận sẽ già nhanh hơn, ngài. Ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể mới được."

"Đồ tiểu tiện nhân chết tiệt!" Đôi mắt đẹp của Tăng thị trừng lên, ngực phập phồng kịch liệt, vung tay lên quát ly trà trên bàn xuống, tay hung hăng vỗ xuống mặt bàn, "Nhất định bản phu nhân sẽ không bỏ qua cho nàng, bản phu nhân nhất định phải cho nàng đẹp mắt, còn có những tiện tỳ kia nữa, thấy bản phu nhân không thoải mái, một đám lười nhác dùng mảnh lời." Lời còn chưa dứt, mắt trợn lên, thân thể tuột xuống từ trên ghế, tứ chi co quắp kịch liệt.

"Phu nhân." Từ ma ma giật mình, không dám đỡ loạn, nóng nảy đứng ở nơi đó kêu hô, "Có ai không, người mau tới."

Ra khỏi Hạc cư, nghe được tiếng la bên trong nhà, khoe môi Hàn Hàn nâng lên một ý lạnh, rồi biến mất ngay tức khắc, đổi thành vẻ ngưng trọng: "Vương Gia trở lại chưa?"

"Nô tỳ đi nhìn xem." Tinh Không cơ trí mở miệng, mới vừa rồi thấy Mạc cô nương khiến Tăng thị tức giận thành như vậy, trong lòng đã sáng khoái không nói lên lời, mặc dù Vương Gia chán ghét Tăng thị, nhưng lại khinh thường so đo với Tăng thị, Tăng thị cũng thông minh không đụng vào ranh giới cuối cùng của vương gia, cho nên nhiều năm như vậy, bên trong phủ trừ những tâm phúc của vương ra là bọn họ ra, người khác vẫn rất kính sợ Tăng thị, Tăng thị cũng lấy dáng vẻ dòng chính của Vương Gia làm mưa làm gió, mặc dù bọn họ căm tức, nhưng cũng không thể làm gì, hiện tại có Mạc cô nương. Nhớ tới bộ dạng trong cơn giận mới vừa rồi của Tăng thị, tâm tình Tinh Không càng thêm thoải mái, trên mặt mang nụ cười, bước chân cũng nhẹ nhàng đi mấy phần.

Hàn Hàn buồn bực nghiêng đầu: "Hôm nay nàng có việc gì vui sao?" Sao thấy giống như lượm được vàng vậy?

"Không có." Bích Tiêu lắc đầu một cái, nàng có thể nói Tinh Không đang há hê sao?

**

Bên trong thư phòng, Mộ Dung Ý ngồi ở sau thư án to lớn, khỏe mỗi xẹt qua tia khát máu: "Chúng có đã đưa ra ngoài chưa?"

"Đã đưa ra ngoài rồi." Liên Cẩm mặc một bộ đồ đen, ngồi ở một bên, nghiêm khắc lãnh túc.

"Để cho bọn họ tự thu thập người của mình, bước này của chủ tử thật là một bước cờ hay." Vu Thanh cười nói, lời nói xoay chuyển, "Nhưng mà, cũng nên đề phòng bọn họ chó cùng rứt giậu (*), cầm người của chúng ta xuống tay."

(*) chó cùng rứt giậu = tức nước vỡ bờ: đến đường cùng thì sẽ phản lại, liều mạng, cả hai cùng mất.

"Không sao, Bồn vương tự có an bài."

"Vậy thì tốt." Vu Thanh gật đầu một cái, "Chủ tử nghĩ sâu tính kỹ, thuộc hạ bội phục. Lân công tử vào đại lao, ngộ nhờ người của bọn họ xuống tay với Lân công tử."

Nhớ tới Mộ Dung lân, chân mày Mộ Dung Ý chau chặt lại: "Hắn là người có tính tình nóng nảy, cũng nên ném chút khó sở mới được! Sau đó Bồn vương tự mình đi vào trong tù xem hắn một cái."

"Vương Gia, Mạc cô nương đã tới." Ngoài cửa truyền đến tiếng nói bẩm báo thật thấp.

Hàn Hàn? Chân mày Mộ Dung Ý hơi thả lỏng, phát tay một cái, Liên Cẩm hành lễ, lác mình biến mất ở bên trong nhà.

Vu Thanh cười nhìn Mộ Dung Ý: "Vị cô nương này chính là vị ban đầu chăm sóc Vương gia kia?" Trở thành phụ tá đắc lực của chủ tử, với gặp gỡ của chủ tử khi độc phát lúc đầu, tất nhiên hắn biết.

"Ừ." Mộ Dung Ý gật đầu một cái, không muốn nói chuyện nhiều.

Lúc này, cửa phòng bị mở ra từ bên ngoài, dáng người nhỏ nhắn của Hàn Hàn xuất hiện ở ngoài cửa —— vào thư phòng, Hàn Hàn chưa bao giờ phải bẩm báo, cũng không cần gõ cửa. Không ngờ bên trong nhà có người, Hàn Hàn sững sốt: "Các người có chuyện muốn nói? Vậy lát nữa ta trở lại."

"Không cần." Giọng nói lãnh mị của Mộ Dung Ý vang lên, trong mắt xẹt qua tia kinh diễm, bình thường tiểu nha đầu này trừ kiểm tiền với mân mê những dược liệu bên ngoài kia, luôn luôn đơn giản hóa cách ăn mặc, hôm nay mặc trang phục này cho thấy rõ ràng đã cố ý ăn mặc một phen, lại lộ ra phong tình của nữ nhân mơ hồ, trong mắt xẹt qua một chút ý cười, về sau nên để tiểu nha đầu này hay ăn mặc như vậy hơn mới được, ngoắc ngoắc tay, "Chuyện của chúng ta nói xong rồi, tới đây."

Nghe Mộ Dung Ý nói như vậy, lúc này Hàn Hàn mới nâng váy đi vào phòng: "Ta đi đến là có chuyện muốn nói với người."

"Chuyện gì?" Hiếm khi thất bộ dáng nghiêm túc của Hàn Hàn, Mộ Dung Ý không khỏi tò mò mấy phần.

"Chuyện rất quan trọng." Mi tâm Hàn Hàn chau chau, khỏe mắt ngó ngó Vu Thanh, dáng vẻ do dự có nên nói không.

Vu Thanh có nhãn lực mạnh mẽ đứng dậy: "Thuộc hạ đột nhiên phát lên còn có chút chuyện cần xử lý, xin được cáo lui trước."

"Ừ, đi đi." Mộ Dung Ý đáp một tiếng, nhìn Vu Thanh đi ra ngoài đóng cửa lại, lúc này mới nhìn về phía Hàn Hàn, "Chuyện gì?"

Con người Hàn Hàn chuyển động, đi vài bước tiến lên trước: "Ta hoài nghi sau lưng Tăng thị còn có cao nhân."

Hơi thở ám áp đánh tới, mang theo hương thơm nhàn nhạt, trong lòng Mộ Dung Ý khẽ động, đưa tay kéo thân thể mảnh khảnh của Hàn Hàn vào trong ngực: "Cách xa quá, Bồn vương nghe không rõ, lặp lại lần nữa."

Hàn Hàn cắn răng vắn vắn thân thể: "Tránh ra, không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao, mau buông ta ra!" Sao người này lại bắt đầu càng lúc càng bại hoại rồi, động một chút là ôm ôm ấp ấp, giống như một tên háo sắc vậy.

"Không thả!" Hai chữ đơn giản có lực, ôm thân thể mềm mềm thơm thơm như vậy, không biết thoải mái bao nhiêu, hắn ngu mới có thể buông ra.

"Người. . ." Hàn Hàn cắn răng trợn mắt, "Người như vậy thì ta nói thế nào?"

"Không phải người vẫn nói tốt đấy sao." Mộ Dung Ý tiếp lời, nói sang chuyện khác, "Người nói có chuyện, chuyện gì?"

Lúc này Hàn Hàn mới nhớ tới mục đích đi tới lần này của mình, mới vừa bị thằng nhãi này nháo một phen, gần như đã quên mất, thấy phản kháng không có hiệu quả, định không phản kháng nữa, cứ coi như là ngồi ở trên một cái đệm thịt hình người: "Ta cảm thấy sau lưng Tăng thị còn có cao nhân chi điểm."

"Tại sao nói như vậy?" Lòng mày Mộ Dung Ý vắn vắn, hắn tự nhiên biết sau lưng Tăng thị có người, chỉ là tra xét hồi lâu, cũng không tra ra người kia là ai, tất cả đầu mỗi cứ một khi phát hiện, lập tức đứt, tiểu nha đầu này chỉ là mới đến vương phủ mấy ngày, làm sao lại biết?

"Người còn nhớ rõ ban đầu nàng đưa cho ta chuỗi vòng tay kia không? Chính là cái bị người lấy đi đó." Hàn Hàn di chuyển cái móng, điều chỉnh một tư thế thoải mái, hỏi.

Bị Hàn Hàn lơ đãng cọ đến nơi nào đó, thân thể Mộ Dung Ý cứng đờ, gật đầu một cái: "Chuỗi vòng tay kia thì thế nào?"

Hàn Hàn không phát hiện Mộ Dung Ý không tự nhiên, tiếp tục di chuyển cái móng: "Trên chuỗi vòng tay này thật ra đã hạ độc, đeo vào lâu thì được hiệu sẽ theo da tiến vào trong cơ thể, người ta sẽ xuất hiện cảm xúc nóng nảy cuồng vọng, trúng độc sâu hơn chút, thậm chí sẽ đột nhiên co quắp, ngất lịm."

Mộ Dung Ý cố gắng để cho mình tỉnh táo lại nghe Hàn Hàn phân tích: "Sau đó thì sao?"

"Nhưng mà ngày hôm qua ta đã dùng được vật giống như vậy làm quà đáp lễ, nhưng dáng vẻ của nàng lại như không biết, tuy nói độc thuật của ta hơi cao siêu, nhưng đối phương cũng không đến mức ngu xuẩn, đến cả độc nàng dùng để hại ta cũng không cảm giác được chứ, huống chi triệu chứng cũng rõ ràng như vậy rồi mà?" Hàn Hàn chau mày lại, đây mới là chỗ mà nàng nghi hoặc, "Cho nên, ta cảm thấy chắc chắn sau lưng nàng còn có cao nhân chỉ điểm."

"Tối hôm qua Tăng thị là do trúng độc?" Ánh mắt Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn dần theo một chút ngạc nhiên, tuy nói y thuật Tăng thị so ra kém với cha và anh nàng, nhưng dù gì cũng là xuất thân từ thế gia y học, nàng có thể phát hiện được đơn giản, thế nhưng tiểu nha đầu này lại có thể lặng yên không tiếng động hạ độc nàng ta, xem ra y thuật cũng không bình thường, nếu không phải lúc trước hấn sống với tiểu nha đầu này một đoạn thời gian, biết sơ lược về hoàn cảnh sinh hoạt của tiểu nha đầu này, hấn sợ là thật sự sẽ cho rằng tiểu nha đầu này là đời sau của Gia Tộc ẩn thế nào đó.

"Đúng vậy." Hàn Hàn lắc lư chân, cũng không phủ nhận.

"Độc là người ở dưới?" Mộ Dung Ý khẳng định hỏi.

"Đó là đương nhiên, ta là không phải rất lợi hại?" Hàn Hàn há hê di chuyển

Lắc cái móng, lắc đầu nhỏ nói.

Kể từ sau khi Mộ Dung Ý ở trước mặt người khác bảo vệ nàng, nàng không tự chủ đã bắt đầu tin cậy Mộ Dung Ý.

"Hí ——" Hít hơi, mặc dù Mộ Dung Ý hết sức coi thường nơi nào đó đang phản ứng trên thân thể của mình, nhưng không ngờ nghĩ tiểu nha đầu này lại cọ lên trên, cơ thể mềm mại không ngừng giãy dụa, nếu không phải dựa vào nghị lực cường đại, hấn gần như muốn hóa thân làm sói, không nhịn được cắn răng mở miệng: "Không được nhúc nhích!"

Hàn Hàn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ý một cái, thấy sắc mặt đối phương hơi biến thành ửng hồng, lúc này mới chú ý tới hình như nơi nào đó dưới móng có phản ứng rồi, ngay lập tức kinh hãi trợn to hai mắt: "Không phải người bắt lực sao? !" Lời vừa nói ra khỏi miệng, đã hối hận muốn cắn roi đầu lưỡi của mình, ngay trước mặt Nhiếp Chính vương nói hấn bắt lực, mình quả thật làm được một tay tự hại chết mình!

Len lén nhìn Mộ Dung Ý một cái, quả nhiên, dung nhan ma mị này mơ hồ có hiện dấu hiệu đen lại, trong lòng kêu rên một tiếng, vội kéo ra một nụ cười: "Cái đó, Vương Gia, ta đột nhiên nhớ tới ta còn có chuyện, cũng không làm trễ nãi công việc của người, ta đi trước." Đạp chân muốn đi xuống.

"Bỏn vương bắt lực sao?" Giọng nói lạnh lẽo xen lẫn lửa giận khẽ phun ra từ trong môi mỏng mím chặt, Mộ Dung Ý hít hơi, hận không thể mổ đầu tiểu nha đầu này ra, xem bên trong có những thứ gì một chút, không trách được có lúc ánh mắt tiểu nha đầu này nhìn mình luôn là lạ, thì ra là cho rằng mình bắt lực!

Cổ Hàn Hàn co rụt lại, con người hắc bạch phản mình chuyển động: "Cái đó, là ta nói bấy bạ, ngại ngần vạn đừng làm thật. Không đáng để thân thể bị chọc tức."

"Người đúng là nói hươu nói vượn!" Bàn tay Mộ Dung Ý giữ lấy đầu nhỏ đang loạn chuyển của Hàn Hàn, cúi đầu bờ môi lạnh lùng hung hăng in vào, xen lẫn lửa giận, "Vậy Bỏn vương cho người biết rốt cuộc Bỏn vương có bắt lực không!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Gợn Sóng Quỷ Di

Edit: hongheechan

Hàn Hàn vượt đôi môi nóng hừng hực của mình một đường khê nguyên rửa trở lại Lạc Huy uyển, vào nhà vừa nhìn về phía gương đồng khắc hoa hình thoi, lập tức nổi trận lôi đình, trái tim như có một vạn con ngựa trên thảo nguyên chạy qua.

Đừng nói rằng nàng cứ mang cái miệng lập xường này đi thắng về đó! Không trách được người trên đường nhìn thấy nàng đều mang dáng vẻ quái dị, thì ra là không phải nhìn nàng, mà là nhìn cái miệng lập xường của nàng!

Đưa tay động động môi, lập tức đau đến hít một hơi, nhìn kỹ, trên mặt còn có mấy dấu răng rõ ràng!

Đầu Hàn Hàn nhất thời trượt xuống một hàng vạch đen, CMN tên khốn Mộ Dung Ý này là cầm tinh con chó sao? Hôn nhẹ còn chưa tỉnh, lại còn ôm nàng liên tục gặm loạn!

Nhớ đến Mộ Dung Ý vừa sờ gặm loạn một trận trong thư phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn lập tức sung huyết đỏ bừng, mình là óc heo mới có thể nghĩ đến tên Mộ Dung Ý kia bắt lặc! Sự thật chứng minh, cái đồ chơi kia của ahhwns chẳng những không bị phế bỏ, còn hùng tráng khác thường, cách lóp vãi vốc cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, cũng không biết về sau ai có thể tiêu thụ được. Nha nha phi, nghĩ gì thế! Hàn Hàn gõ đầu mình một cái, mình nhất định là bị người kia chọc tức đến choáng váng đầu óc rồi, nên mới nghĩ đến những thứ lung tung!

Phiền nào rút xuống cây trâm hoa mai từ trên đầu, đổi lại trang phục bình thường của mình, nhìn tiểu hồ ly đang ngủ say ở trên giường, đi tới hai cái tay ôm nó đi lên: "Đừng ngủ, dẫn người đi ra ngoài hóng gió một chút!"

"Chi chi." Tiểu hồ ly mở mắt nhìn Hàn Hàn, nghiêng nghiêng đầu, ngủ tiếp.

"Thật là một heo!" Hàn Hàn nói thầm một câu, vừa muốn ôm tiểu hồ ly đi ra ngoài, suy nghĩ một chút, lại tìm một cái khăn che mặt từ trong ngăn kéo ra che lên mặt, lúc này mới ra cửa.

"Cô nương." Thấy Hàn Hàn mang theo cái khăn che mặt ra ngoài, Tình Không Bích Tiêu thức thoi làm bộ như không thấy, "Vương Gia nói hần đang ở bên ngoài cửa phủ chờ ngài, bảo ngài thay xong quần áo thì đi qua."

"Ừ." Hàn Hàn đáp một tiếng, đi về phía trước hai bước, thấy hai tỷ muội đứng bất động, nghi ngờ quay đầu lại, "Tại sao các người còn chưa đi?"

"Vương Gia phân phó, cô nương chỉ tự mình đi đến là được, tụi nó tỷ không cần đi theo." Tình Không vội nói.

Hàn Hàn nhíu mày, lại ôm tiểu hồ ly đi trở về: "Vậy ta cũng không đi." Lúc ấy nghe nói Mộ Dung Ý muốn đi Đại Lý Tự xem Mộ Dung Lâm, trong lòng nàng tò mò hình dạng Thiên Lao cổ đại thế nào, nên muốn đi theo một lúc, nhưng nếu như không để cho tỷ muội Tình Không đi theo, nàng cảm thấy thả mình ở trong phủ mần mê thảo được vẫn an toàn hơn, ai biết người kia có thể trên nửa đường lại đại phát thú tính giày vò mình hay không?

Lại bị hần giày vò mấy lần, mình lại thật sự không có mặt mũi gặp người rồi!

Tình Không Bích Tiêu liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên chủ tử liệu sự như thần, biết Mạc cô nương sẽ nói như vậy, nên lý do thoái thác đều chuẩn bị xong.

Bích Tiêu cung kính nói: "Vương Gia nói rồi, nếu như Mạc cô nương không đi, thì tối nay đến trong thư phòng phục vụ hần viết chữ."

Thân thể Hàn Hàn cứng đờ, nhớ tới một màn trong thư phòng, khề cần rằng, rõ ràng tên khốn này đang uy hiếp mình, quả thật vô sỉ! Mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng cũng không dám không đi, tức giận hừ hừ xoay người đi ra bên ngoài: "Đi thì đi, tại sao phải sợ hần chứ!"

Bên ngoài cửa phủ, Vu quân sự lau mồ hôi: "Vương Gia, nếu không thì để nô tài đi thúc giục Mạc cô nương?" Mạc cô nương này thật là kín mậ, lại để Vương Gia đợi ở ngoài cửa một khắc đồng hồ còn không ra, bình thường đều là người khác chờ vương gia, từ khi nào thì Vương Gia phải chờ người khác?

"Không cần." Mộ Dung Ý ngồi ở trong xe ngựa nhìn bên ngoài, nhớ tới mỹ vị nếm được ở trong thư phòng, trái tim khề ngựa ngáy, trong con người hẹp dài xẹt qua một chút ý cười, tám phần là tiểu nha đầu này bị mình chọc giận, ngượng ngùng ra ngoài, bản thân chờ cũng là việc nên làm.

Vu quân sự nhìn về mặt Vương Gia nhà mình rõ ràng vui thích hơn so với bình thường, trong lòng thất kinh, có thể để cho Vương Gia chờ cũng chờ đến vui về như thế, Mạc cô nương này tuyệt đối là người đầu tiên, xem ra, sau này mình phải đối đãi với Mạc cô nương càng tỉ mỉ thêm rồi.

Hàn Hàn không tiếp tục để cho bọn họ đợi lâu nữa, rất nhanh đã xuất hiện tại cửa lớn.

Nhìn trên mặt Hàn Hàn phủ một tầng cái khăn che mặt, trong mắt Mộ Dung Ý xẹt qua một chút ý cười, nửa người lộ ra ngoài xe, vươn tay đưa tới: "Đi lên."

Hàn Hàn căm tức trừng mắt nhìn hần, nhìn hai bên một chút, tại đây chỉ có một chiếc xe ngựa, mình không ngồi sẽ phải đi bộ, mặc dù mình tình nguyện đi bộ cũng không muốn ngồi cùng một chiếc xe ngựa với hần, nhưng chắc chắn người này sẽ không đồng ý.

Liếc mắt nhìn người chung quanh cũng đang nhìn mình, Mộ Dung Ý cũng đã lộ ra nửa người, Hàn Hàn cũng chỉ do dự trong tức khắc, nàng cũng hiểu, trước mắt quyết định không nên làm ngược với mặt mũi của Nhiếp Chính vương, đi tới đặt tay lên trên tay của Mộ Dung Ý, tay Mộ Dung Ý khề dùng sức, kéo Hàn Hàn vào bên trong xe.

Màn xe để xuống, xe ngựa chậm rãi đi.

Vừa vào xe ngựa, thân thể Hàn Hàn xoay một cái, lập tức ôm tiểu hồ ly lăn vào trong góc, một đôi mắt to hắc bạch phân minh trừng lên nhìn trái nhìn phải một chút, chỉ có không nhìn Mộ Dung Ý.

Nụ cười trong mắt Mộ Dung Ý càng tăng lên, dáng vẻ xấu hổ của tiểu nha đầu này thật đúng là đáng yêu, làm cho lòng hần không nhịn được mà ngứa ngáy muốn tiếp tục trêu chọc, trước kia hần chỉ biết da mặt nha đầu này dày ghê gớm, thì ra khi chân thực gặp được, cũng chỉ là một con hồ giấy thôi.

"Miệng còn đau phải không?" Mộ Dung Ý ngồi ở một bên ngò, đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

Miệng còn đau phải không? Đầu nhỏ quay loạn nhìn lung tung của Hàn Hàn ngay lập tức cứng đờ, toàn thân khí huyết dâng trào, không cần nhìn cũng biết, chắc chắn mặt của mình đỏ rồi, hận nghiêng đầu sang chỗ khác tránh Mộ Dung Ý một cái, không thèm trả lời.

Cái vấn đề này thì nàng phải trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói cho hắn biết CMN có đau hay không thì để cho ta cắn người vài hớp chẳng phải sẽ biết sao? Nếu nàng dám nói như vậy, không khéo người này thật đúng là có thể đồng ý! Thậm chí tiền gần lên để cho mình cắn, tại sao ban đầu mình lại hoài nghi người này bất lực chứ? Quả nhiên từ khi mình vào vương phủ, đại não cũng biến thành ngu rồi!

Cánh tay dài của Mộ Dung Ý chụp tới, kéo Hàn Hàn vào trong ngực: "Miệng không đau, mang theo cái khăn che mặt làm cái gì?" Đưa tay kéo cái khăn che mặt xuống, lộ ra miệng lạt xường.

Trong mắt Mộ Dung Ý xẹt qua một tia hả hê, nhớ tới hương vị ngọt ngào mềm mại lúc ấy, hầu kết bên trên trượt động một cái, nhưng cũng biết nếu như mình lại hôn xuống, sợ là tiểu nha đầu này thật sự sẽ giận, đưa tay lấy được cao từ trong ô vuông bên cạnh ra bôi ngoài miệng cho Hàn Hàn, chạm tay mềm mại làm cho hắn không nhịn được lại bôi thêm một lớp.

Hàn Hàn vừa đến trong ngực Mộ Dung Ý, thân thể lập tức cứng lại không dám lộn xộn, chỉ sợ lại cọ người này ra cảm giác, ngộ nhớ gặm một lần như vậy nữa, thì cái khăn che mặt này cũng không cần tháo xuống rồi.

Lúc này thấy bàn tay to của hắn lau tới lau lui để bôi thuốc ở trên miệng mình, không nhịn được hỏi: "Người bôi cái gì cho ta vậy?" Mùi vị thanh thanh đầm ấm, rất dễ chịu.

"Tán ứ, một lúc nữa là tốt rồi." Thoa xong được cao trong tay, tiện tay ném vào trong hộp vuông ở buồng xe, thân thể Mộ Dung Ý hơi hơi di chuyển ở trên vách xe, nhắm mắt dưỡng thần, tay khoắc lên bên hông Hàn Hàn thủy chung chưa từng buông ra.

"Này, buông ta ra." Trong lòng Hàn Hàn không được tự nhiên, thân thể kháng nghị.

"Không buông!" Mắt cũng không mở, Mộ Dung Ý trả lời dứt khoát.

"Vương Gia, người ôm ta như vậy...ta rất không quen!" Hàn Hàn khế cắn răng, người nào CMN nói cổ nhân cổ hủ dạy nam nữ thụ thụ bất thân, A Phi! Nhìn người trước mắt này một chút thì biết, bề ngoài thoát nhìn là cao lãnh khuôn phép, tiếp xúc tiếp mới biết thực tế là quần áo lụa là che dấu đi, người nào CMN nói Nhị Chính vương không gần nữ sắc, đây rõ ràng là một con sói đuôi dài khoác da dê!

"Đừng quấy rầy, để cho Bôn vương nghỉ ngơi." Bàn tay Mộ Dung Ý vỗ nhẹ trên cái mông Hàn Hàn, nhắm mắt hưởng thụ yên tĩnh khó có được. Bình thường quá nhiều tranh chấp, cũng chỉ có khi ở cùng tiểu nha đầu này thì hắn mới có thể hoàn toàn tĩnh táo lại. Một cái vỗ nhẹ, phía dưới xúc cảm mềm mại có co dãn, lại nhịn không được đưa tay siết chặt, ừm, tiểu nha đầu này nhìn thì gầy teo nhỏ nhoi, nơi nên có thịt trên người thì không thiếu một điểm nào.

Nằm nằm mán! Hàn Hàn chợt nghiêng đầu tránh mắt về phía Mộ Dung Ý, người này cố tình nhắm hai mắt làm một bộ dáng an tĩnh thanh thản, giống như mình đang làm một chuyện tao nhã cỡ nào, không có giống tên háo sắc bỉ ổi hạ lưu chút nào.

Khóe mắt Hàn Hàn giựt giựt, giận dữ đưa tay lấy cánh tay Mộ Dung Ý ra: "Vương Gia, thân thể người rất quý giá, ta vẫn nên ngồi trên ghế thì thích hợp hơn!"

Mộ Dung Ý mở mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên của Hàn Hàn, hiển nhiên là thật sự tức giận, lúc này mới phản ứng được mới vừa rồi mình làm cái gì, nhớ tới lần đầu tiên mình bị tiểu nha đầu này đánh đòn lúc tức giận, trong lòng nổi lên tia hứng thú tẻ nhạt: "Không có việc gì, Bôn vương không ngại người, cho phép người ngồi." Cánh tay dài lôi kéo, Hàn Hàn rơi vào trong ngực lần nữa.

Không ngại mình? Lời nói này, Hàn Hàn nhện lòi, gần như không hít thở nổi. Khế cắn răng, tránh mắt về phía Mộ Dung Ý: "Vương Gia, có người nói qua hay không, da mặt của người rất dày!" Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa, cùng lắm là bị người này đánh một trận đưa về thôn, chính là hợp ý nàng!

"Người cho là thế nào?" Mộ Dung Ý chau chau mày, một bộ ánh mắt nhìn người ngu ngốc nhìn về phía Hàn Hàn. Nếu có người dám nói hắn như vậy, đã không biết chết bao nhiêu lần từ lâu rồi.

"Đó là bọn họ giận mà không dám nói gì!" Hàn Hàn tổn hơi thừa lời, nhìn đáng vẻ đáng đánh đòn của thằng nhãi này, lại không nhịn được nghĩ đến nhào tới cắn hắn một cái.

"Người cũng có thể giận mà không dám nói!" Mộ Dung Ý tốt bụng nhắc nhở, nhìn bộ dáng tiểu nha đầu xù lông này cũng thật đáng yêu.

"." Hàn Hàn trực tiếp tới sầm mặt, dĩ năng an lạc người này nói như thế cũng là hợp tình hợp lý, nhưng nàng lại không phản bác được, yên lặng quay đầu nhắm mắt, trong lòng không ngừng an ủi mình, được rồi, Nhị Chính vương có quyền hơn vua làm đệm thịt hình người cho mình, tính ra khắp thiên hạ, chỉ sợ cũng chỉ có mình được đối xử như thế, vinh hạnh đặc biệt này, mình còn so đo cái gì. Ôm ấp thì ôm ấp đi, dù sao cũng không thể rơi khỏi thịt, coi như là miễn phí sức lao động.

Nhìn Hàn Hàn an tĩnh lại, khóe môi Mộ Dung Ý câu lên, cánh tay ôm Hàn Hàn chặt lại, nhắm mắt lại tiếp tục hưởng thụ yên tĩnh mặt khó có được.

Xe ngựa chạy thẳng một đường qua phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng dừng lại ở trước cửa Đại Lý Tự.

Đại Lý Tự khanh Đỗ Trọng được tin tức chờ ở trước cửa từ sớm, thấy xe ngựa Nhiếp Chính vương vừa đến đây, vội vàng bảo nha dịch nghênh đón.

Màn xe vén lên, Hàn Hàn dẫn đầu ôm tiểu hồ ly nhảy xuống, Mộ Dung Ý theo sát phía sau.

"Hạ thần cung nghênh Nhiếp Chính vương Điện hạ, Điện hạ Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế." Đỗ Trọng dập đầu xuống một cái, cả đám nha dịch sau lưng cũng theo sát quỳ xuống.

"Miễn lễ." Nhân nhật đáp một tiếng, mắt Mộ Dung Ý cũng không liếc bọn họ, dẫn theo Hàn Hàn một đường đi vào.

Đỗ Trọng đứng dậy từ dưới đất, hơi gấp eo theo sát ở phía sau: "Vi thần an bài cho Mộ Dung Tướng quân ở phòng đơn, có người chuyên hầu hạ, tuyệt đối thoải mái, xin Vương Gia yên tâm." Nhiếp Chính vương tranh đấu với hoàng thượng, khổ thân tiểu binh như hấn gặp nạn, hai đầu đều không thể đắc tội, chỉ có thể vất hết óc cẩn thận hầu hạ.

"Mang Bồn vương đi."

"Dạ, Vương Gia mời tới bên này." Đỗ Trọng đi trước một bước, một đường dẫn Mộ Dung Ý và Hàn Hàn vào đại lao.

Cửa vừa mở ra, một mùi vị mục nát mốc meo nhào lên trên mặt.

Hàn Hàn nhú mày, cánh tay ôm tiểu hồ ly thắt chặt, đôi mắt đánh giá chung quanh tình hình trong lao.

Vào cửa, đi thẳng dọc theo bậc thang xuống phía dưới, ánh sáng bên trong dần dần tối mờ, trên vách tường hai bên là cây đuốc điểm dầu thông, chiếu lên một mảnh mờ nhạt ở bên trong.

"Người nhốt Mộ Dung Tướng quân ở trong phòng giam tội phạm trọng hình?" Giọng nói Mộ Dung Ý nhân nhật không giận tự uy.

Phòng giam Đại Lý Tự phân thành hai loại, một loại xây ở trên mặt đất, nhốt một ít phạm nhân bình thường, một loại xây ở dưới nền đất, có quân binh lớn canh giữ, nhốt phạm nhân tội lớn trọng hình.

Chân Đỗ Trọng run một cái, thiếu chút nữa quỳ xuống: "Hồi vương gia, đây là ý của hoàng thượng." Cũng biết hấn mang Vương Gia tới đây, Vương Gia sẽ tức giận, quả nhiên không có sai, lau mồ hôi: "Nhưng xin Vương Gia yên tâm, Mộ Dung Tướng quân ở bên trong rất tốt, hạ thần nhất định không dám làm hấn uất ức."

Mộ Dung Ý không nói, Hàn Hàn cũng không dám nói lung tung, đoàn người đi thẳng tới phòng giam cuối cùng.

Nghe được tiếng động, Mộ Dung Lâm lật người ngồi dậy từ trên giường, thấy Mộ Dung Ý ánh mắt sáng lên, xuống giường đi hai bước tới trước cửa: "Đại ca, làm sao người lại tới?"

Mộ Dung Ý không để ý tới hấn, con người hẹp dài xẹt qua đồ vật trong lao..., trên mặt đất dơ dáy bẩn thỉu trên đất bị phủ lên một cái thảm thật dày, một bạt bộ sàng dựa vào tường, trong phòng giam có một cái bàn bốn góc đặt trên đó là một lư hương đang đốt hương hoa lê, mặc dù vật chất không thể nào so sánh với bên trong phủ, nhưng ở trong phòng giam này, cũng là khó có được rồi.

"Yên tâm đi đại ca, lão tử ở trong phòng giam này có người hầu hạ ăn uống, không biết thư thái bao nhiêu lần so với lúc ở biên quan, chờ thêm hai ngày nữa khi lão tử trở về phủ, nếu ca để cho tiểu nữ đầu bếp này làm cho ta hai bữa ăn ngon là được." Mộ Dung Lâm hoạt động gân cốt một chút, hả hê nói, hoàn toàn không có tự giác của phạm nhân.

Khỏe miệng Hàn Hàn co rút, lần đầu tiên gặp người ngồi tù còn vui vẻ như thế, cũng là kỳ hoa rồi.

"Bồn vương là tôi nói cho người biết, Tam thúc Tam thẩm cũng biết tin tức người vào ngục." Con người hẹp dài của Mộ Dung Ý quét qua khuôn mặt như hoa như ngọc của Mộ Dung Lâm, thần nhiên nói.

"Năm máng, tên khốn nào nói tin tức cho bọn họ biết chứ!" Thân thể Mộ Dung Lâm cứng đờ, rốt cuộc không đắc ý được nữa, mặc dù phụ mẫu kia không xứng đáng với chức vụ phụ mẫu, từ nhỏ đã ném hấn cho hai Lão Biến Thái này, nhưng lại tuyệt đối bao che, nếu bọn họ biết mình bị nhốt vào trong lao, còn không lật trời, theo tính tình của bọn họ, chắc chắn sẽ đuổi theo mình rồi mò ra ngoài —— chủ yếu nhất là, mình mà rơi vào trong tay bọn họ, cũng đừng nghĩ tiêu điều tự tại chạy ra bên ngoài như vậy nữa rồi, "Chờ bọn hấn tìm tới nơi này, không phải ta thăm sao." Chạy về phía trước hai bước, nhìn về phía Mộ Dung Ý, "Đại ca, người phải giúp ta cản bọn họ lại."

"Không thành vấn đề." Mộ Dung Ý trả lời tương đối sáng khoái.

Hai mắt Mộ Dung Lâm tỏa sáng, mừng rỡ còn chưa kịp hiện lên trên mặt, đã nghe Mộ Dung Ý nói tiếp: "Nghe nói sáng sớm hôm nay Công Tôn Văn cũng đến trong phủ Tam thúc, không có Tam thúc Tam thẩm đi theo, một mình nàng tới thăm người càng dễ dàng hơn."

"Cái gì! Tiểu ma nữ kia cũng tới sao?!" Thân thể Mộ Dung Lâm nhảy lên cao ba thước, phiền não gãi gãi đầu, "Không phải nói trên đường nàng có chuyện phải đi về rồi sao? Tại sao lại tới? Không được, ta phải đi ra ngoài tránh một chút!"

Đối với cái vấn đề này, Mộ Dung Ý không có ý định trả lời hấn, cai ngục bên cạnh cầm lấy chìa khóa mở cửa tù ra, thân thể hấn cúi thấp, chui vào, Hàn

Hàn theo sát phía sau hần ôm tiểu hồ ly cũng chui vào.

"Cái này ngươi cầm, một ngày ăn một viên." Mộ Dung Ý giờ tay lên, ném một bình sứ về phía Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm đưa tay tiếp được: "Đây là cái gì?"

"Mộc Phong Giải Độc Hoàn." Có Giải Độc Hoàn này, độc được bình thường hoàn toàn không làm gì được hần cả, kể cả vật kịch độc, có Giải Độc Hoàn khổng chế, cũng có thể trì hoãn thời gian độc phát, giảm bớt được hiệu, không đến nỗi lập tức bị mất mạng.

Quay một vòng ở trong phòng giam, không phát hiện chỗ khả nghi, Mộ Dung Ý xoay người vừa muốn đi ra ngoài, tiểu hồ ly đang ngủ trong ngực Hàn Hàn đột nhiên về tai, cảnh giác ngẩng đầu lên.

"Sao vậy?" Hàn Hàn dừng chân lại, nhìn về phía tiểu hồ ly.

Mi tâm Mộ Dung Ý nhấn lại, linh hồ này vô cùng linh tính, chẳng những với được liệu yêu thích, còn với một chút độc trùng độc thảo ..., cảm xúc cũng cực kì bén nhạy, chẳng lẽ này trong phòng giam có có độc vật?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Chương 14.2

Edit: hongheechan

Một cái ý niệm trong đầu còn chưa ra, chỉ thấy tiểu hồ ly lui về phía sau khẽ đập một cái, từ trong ngực Hàn Hàn xông tới đánh về phía lư hương trên bàn.

"Rầm." Một tiếng lư hương rơi xuống trên thảm, lò lửa rơi đầy đất, có ngọn lửa từ từ cháy lan ra.

"Năm máng, cái đồ súc sinh lông đỏ này, cắn chết con đại bàng kim tinh của lão tử, lão tử còn chưa có tìm người tính sổ, bây giờ ngươi lại tới gieo họa phòng ốc của lão tử." Nghe nói Công Tôn Văn muốn tới, tâm tình Mộ Dung Lâm vốn đang không tốt, hiện tại càng nhanh xù lông, xắn tay áo định đi lên bắt tiểu hồ ly.

Tay Mộ Dung Ý lôi kéo, kéo hần trở lại, lông mày chau chau: "Câm miệng!"

"Đại ca, huynh vì một nữ đầu bếp nhỏ mà giáo huấn ta cũng coi như xong, dù gì nàng vẫn là người, thế nhưng hiện tại huynh vì một súc sinh lông đỏ cũng giáo huấn ta, rốt cuộc ai mới là đệ đệ của huynh?" Mộ Dung Lâm bắt mắt oán trách.

Dù gì nàng vẫn là người? Trán Hàn Hàn kéo xuống một hàng vạch đen, lời nói này, làm sao nghe lại kỳ cục như vậy! Nhìn tiểu hồ ly duỗi móng vuốt cong chạm đầy lò hương, không nhìn được muốn tiến lên ôm lấy nó, "Được rồi, đừng đùa nữa."

Lời còn chưa dứt, cánh tay đã bị Mộ Dung Ý kéo, đồng thời tay phải Mộ Dung Ý nhấn một cái, một khí lực hớn đánh thẳng đến, ngay lập tức đầy lò vỡ vụn.

"Chi chi." Tiểu hồ ly vui sướng kêu một tiếng, từ trong đầy lò vỡ tan mọc ra một trùng đồ tử mập mạp, lay hai cái, một hóp nuốt vào trong miệng.

Hàn Hàn nhìn ghê tởm: "Tiểu Phong Phong, làm sao ngươi bản như vậy, ngay cả trùng tử cũng ăn!"

Trán Mộ Dung Ý tối sầm: "Không được gọi nó là Tiểu Phong Phong!" Cảm giác này, nghe giống như bản thân đang ăn trùng tử vậy!

"Tại sao?" Hàn Hàn không hiểu nhìn về phía Mộ Dung Ý, người này lại làm sao vậy, không phải đoạn thời gian gần đây rất tốt sao, tại sao lại không để cho gọi tiểu hồ ly là Tiểu Phong Phong rồi hả ?

"Không vì cái gì cả, phải đôi! Nếu không Bồn vương lập tức ném nó ra khỏi vương phủ!" Mộ Dung Ý này sinh ác độc. Tại sao, hần có thể nói cho nàng biết tại sao không? Nằm mơ cũng sẽ không nói cho nàng biết!

Bá đạo! Hàn Hàn tốn hơi thừa lời, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu: "Vậy ngươi nói, không gọi nó là Tiểu Phong Phong, vậy gọi nó là cái gì?"

"Hong mao(*)." Mộ Dung Ý không hề nghĩ ngợi, thuận miệng nói. Tên gọi của một con súc sinh, cũng đáng làm hần phí tâm sao?

(*)lông đỏ.

Hàn Hàn trợn mắt, quả thật bị thái độ tùy ý qua loa lấy lệ của người này làm cho tức chết, đi tới xóc tiểu hồ ly lên một phen: "Không gọi Tiểu Phong Phong, cũng không gọi hồng mao, tự ta tên sẽ đặt!" Xoay người ra khỏi cửa tù, bắt đầu quả trách tiểu hồ ly, "Ta nói ngươi là con heo đầu thai hạ, cái gì bản thú cũng nhét vào trong miệng, còn không sợ ăn đến đau bụng! Trờ về súc miệng thật tốt cho ta, còn dám ăn trùng tử, ta sẽ khiến cho ngươi về sau không dám ăn trùng tử, nhớ chưa. . ."

Nhìn Hàn Hàn đi, Mộ Dung Lâm mới từ trong khiếp sợ phản ứng kịp, mắt xéch quẹo rũ phong lưu chớp chớp, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Mộ Dung Ý, nếu không phải là tận mắt chứng kiến, đánh chết hẳn cũng sẽ không tin đại ca mình một mực sùng bái sẽ tranh luận với một nữ đầu bếp nhỏ về tên của một con súc sinh.

Hắc, cái này quả thực còn làm cho người ta khiếp sợ hơn việc Tiểu Ma Nữ kia muốn đi đến đây!

Mộ Dung Ý quét về phía Mộ Dung Lâm, ánh mắt lạnh lùng: "Ngươi còn có lòng rảnh rồi nghĩ chuyện khác?"

Gáy Mộ Dung Lâm chợt lạnh, ý nghĩ ngay lập tức trở về, nhớ tới trùng tử ghê tởm mới vừa rồi kia, trực giác thấy không phải là đồ tốt gì, mắt phượng quẹo rũ xẹt qua một tia hung dữ: "Mới vừa rồi vật đó là vật gì vậy?"

Lò lửa trên đất đã bị cai ngục dập tắt, xi than vỡ nát rơi tán lác trên đất, có thể nhìn được rất rõ ràng, phần rỗng dưới đáy khắc hoa văn của lư hương, đây là chỗ đẹp của lư hương, thợ thủ công cố ý điêu khắc ra, nhưng vì lư hương lớn nhỏ khác nhau, cho nên nơi rỗng bên trong vô cùng nhỏ hẹp. Người bình thường vốn không tới sẽ có gian lận ở chỗ này.

Đỗ Trọng vừa thấy ở bên trong bếp lò mọc ra lại là trùng tử màu đỏ, mà trùng tử vẫn an nhiên còn sống ở nơi đáy lò cực nóng như vậy, cũng biết chuyện không đúng, lúc này thấy hỏi, hoảng sợ quỳ trên mặt đất: "Hạ thần thật sự không biết, cái bếp lò này là mệnh sư gia của hạ thần tự mình đi mua, mới vừa dùng là lò mới, ai ngờ bên trong lại có con sâu đó."

"Đây không phải là trùng tử, mà là Xích Diễm cỏ (*) Nam Cương." Trong con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý xẹt qua tia khát máu.

(*)cỏ: con sâu độc.

Năm hán mười tám tuổi ấy, trở thành tiên phong mang quân chinh chiến Nam Cương, vì kinh nghiệm ít, lại sốt ruột lập công, lúc thu phục Miêu Cương không cẩn thận tiến vào rừng độc cỏ của Miêu Cương, bị các loại độc trùng độc thảo trong chốn gây thương tích, dù eên đã nneeqyyd ôn may nhờ công lực của hán thâm hậu, mới có thể giữ được tính mạng, cuối cùng mặc dù may mắn còn sống, nhưng là các loại độc hội tụ đến một nơi, lại lắng đọng ở trong cơ thể, đến mỗi mùng một, âm khí Đại Thịnh thì độc trong người sẽ phát tác, thân thể cũng sẽ bộ dáng biến thành đứa bé.

Sau đó hán lao ra khỏi rừng độc cỏ bắt được Thánh nữ Nam Cương đang tu luyện ngoài rừng, lúc này mới trở lại đội ngũ cũng khiến cho Nam Cương cúi đầu xưng thần. Cũng vì vậy, hán có danh tiếng lớn, được phá cách phong làm Tướng quân trấn giữ phía tây, còn trấn thủ Tây Bắc.

Cũng chính bởi vì nán lại trong rừng độc cỏ ở Miêu Cương, cho nên hán có thể nhận ra loại Xích Diễm cỏ Miêu Cương hiếm có này.

"Xích Diễm cỏ?" Đầu Đỗ Trọng ngay lập tức "ong" mơ hồ một phen, đập đầu như bầm tòi, "Nhập Chính vương Điện hạ anh minh, hạ thần có chết muôn lần cũng không dám dùng cái đồ độc này hại Mộ Dung Tướng quân, kính xin Vương Gia minh xét." Dùng Xích Diễm cỏ Miêu Cương mưu hại Hiên Vũ tướng quân đương triều, tư thông với địch phản quốc, đây chính là tội lớn liên lụy cửu tộc, nói gì cũng không thể thừa nhận.

"Đứng lên đi, đi đi gọi người sư gia kia đến, Bôn vương tự mình hỏi hán." Mộ Dung Ý nói xong, xoay người ra khỏi phòng giam.

"Còn không mau đi!" Mộ Dung Lâm một cước đá qua, trực tiếp đạp Đỗ Trọng từ trong phòng giam ra bên ngoài, mắt công hán còn cảm thấy Đỗ Trọng này là một người biết làm việc, thì ra là lại động tay chân trong lư hương.

Đỗ Trọng lăn một vòng trên mặt đất, không dám kêu đau, lật người bò dậy, khắp khểnh tự mình đi ra ngoài để gọi người.

"Đại ca. . . ." Trong con ngươi quẹo rũ của Mộ Dung Lâm toát ra ánh lửa, nghĩ đến đối phương lại ác tâm dùng trùng tử đối phó mình như vậy, hán lại tức giận muốn giết người! May nhờ con hồ ly nhỏ kia phát hiện ra sớm, nếu không mình thật sự bị một con trùng tử giết chết, mình nhất định là tướng quân chết nghẹn uất nhất cõi đời này!

Hán không hận chân đao chân thương, hán hận nhất người đùa bỡn những thứ thủ đoạn hạ lưu này với hán.

"Bây giờ còn cảm thấy trong phòng giam thoải mái không?" Con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý liếc qua, Mộ Dung Lâm nhẹn lời, tiếng nói thô ráp giải thích: "Ta đâu có nghĩ đến trong lò hương sẽ có Xích Diễm cỏ!"

Mộ Dung Ý thu hồi ánh mắt: "Biết sợ là được, về sau làm việc phải động não! Không thay đổi tính khí nôn nôn nóng nóng, về sau chỉ thua thiệt cho ngươi thôi!"

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Mộ Dung Ý giương mắt, chỉ thấy mặt Đỗ Trọng đầy kinh hoàng, lao đảo nghiêng ngã chạy vào: "Vương. . . Vương Gia, không xong, sư gia tự sát!"

"Phóng cái rắm vào mặt mẹ ngươi! Nhanh như vậy thì làm sao sẽ tự sát! Lão tử nhìn là ngươi giết người diệt khẩu rồi!" Đòi mắt xéch của Mộ Dung Lâm tròng lên hai bước đi tới, một cước đạp đổ Đỗ Trọng trên mặt đất.

Đỗ trọng"Ai u" một tiếng, bỗng cảm thấy xương sườn của mình cũng sắp gãy: "Tướng quân bớt giận, những câu hạ thần nói là thật mà, sư gia kia thật sự

là tự sát!"

"Mang Bồn vương đi qua." Mộ Dung Ý bước qua Đỗ Trọng đi ra ngoài, "Gọi khám nghiệm tử thi lên."

"Dạ, hạ thần đã thông báo khám nghiệm tử thi rồi." Đỗ Trọng chịu đựng thương tổn đồng ý, thấy bọn họ đi ra ngoài, lúc này mới được cai ngục nâng đỡ đứng lên, khập khễnh theo sau.

Thi thể Sư gia ở phía tây Đại Lý Tự bên trong phòng hắc trải qua cuộc sống thường ngày, bên ngoài có bốn nha dịch canh chừng, thấy mấy người Mộ Dung Ý tới đây, rồi rút hành lễ.

Hàn Hàn ở ngoài cửa chờ cả ngày không thấy Mộ Dung Ý ra ngoài, trong lòng không nhịn được, lại đi vào tìm, vừa vào cửa đã nhìn đến đám người bọn họ đi đến một gian phòng ốc phía tây, vội vàng đề tiểu hô ly xuống đất: "Đi theo", mình cũng đi theo.

Lúc này khám nghiệm tử thi cũng vào phòng, hành lễ, nghe Nhiếp Chính vương phân phó một tiếng, vội cầm công cụ lên kiểm tra chung quanh thi thể sư gia.

Hàn Hàn vừa vào nhà đã gặp được cảnh tượng như vậy, bước chân ngừng lại một chút, hơi hối hận đã đi theo, tuy nói nàng không sợ người chết, nhưng là thấy nhiều cũng xúi quẩy đúng không?

Thấy Hàn Hàn đi tới, đôi mắt hẹp dài của Mộ Dung Ý chột tới đi: "Làm sao ngươi lại tới?" Ngộ nhờ dọa hồng tiểu nha đầu này thì làm sao đây?

Mặt Hàn Hàn tối sầm, nghe giọng nói của người này, rất không hoan nghênh mình nhĩ! Tuy là mình không vui khi thấy người chết, nhưng bị người ta ghét bỏ trước mặt nhiều người như vậy là chuyện gì?

Hai mắt thật to chớp chớp: "Nghe nói nơi này người chết, chưa từng thấy qua người chết, tới xem một chút." Làm bộ nhìn một cái trên thi thể, "Thi ra là treo cổ."

Mặt Mộ Dung Ý tối sầm: "Tới đây." Người chết xấu như vậy, cũng không sợ bị hù dọa.

Mặt Hàn Hàn khổ sở đi tới: "Ta ở nơi này sẽ không ảnh hưởng đến các người chứ?"

"Sợ ảnh hưởng còn qua." Đưa tay kéo Hàn Hàn vào trong ngực, con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý chăm chú nhìn động tác liên tục của khám nghiệm tử thi.

Hàn Hàn chu mỏ, biết trước mắt không phải lúc mở miệng, mở mắt to hắc bạch phân minh cũng nhìn động tác liên tục của khám nghiệm tử thi.

Chưa qua một giây, khám nghiệm tử thi thu công cụ trong tay lại, quỳ xuống hành lễ: "Hồi vương gia, sư gia cũng không phải là tự sát, mà là sau khi chết thì bị người treo ở trên xà nhà."

"Ngươi có chứng cứ không?" Giọng nói lạnh lẽo của Mộ Dung Ý nghe không ra tin hay không tin.

Khám nghiệm tử thi hơi khản trương: "Người treo cổ tự tử vì hít thở không thông, trong ánh mắt sẽ ra nhiều máu, hiện đây tơ hồng, tiểu nhân thấy con ngươi trong mắt sư gia trắng đen rõ ràng, không một tia huyết sắc, hiển nhiên không phải treo cổ tự tử bình thường mà chết, còn nữa, mặc dù đầu lưỡi của sư gia để bên ngoài môi, nhưng trong miệng hắc có vết máu, rõ ràng chỗ cái lưỡi bị gãy đứt, hiển nhiên là sau khi chết bị lực lớn lôi kéo, kéo đầu lưỡi ra ngoài môi. Vì vậy, d-d~ l-q. d tiểu nhân đoán rằng sư gia cũng không phải là tự sát, cũng không phải là treo cổ tự tử mà chết."

"Ừ." Mộ Dung Ý gật đầu một cái.

"Vậy hắc chết thế nào?" Mộ Dung Lâm nóng nảy nhìn về phía khám nghiệm tử thi.

Khám nghiệm tử thi lắc đầu một cái: "Bên ngoài cơ thể sư gia không có ngoại thương, cũng không có dấu hiệu trúng độc, tiểu nhân thật sự không có cách nào biết được vì sao hắc chết, nhưng thân thể sư gia vẫn còn hơi ấm, vết ứ đọng trên cổ còn rất mới, tiểu nhân suy đoán thời gian sư gia tử vong đến bây giờ không hơn một khắc đồng hồ."

Thời gian một khắc đồng hồ, đây chính là thời gian tiểu hô ly phát hiện cổ tròng, chẳng lẽ bọn họ vừa phát hiện cổ tròng, người sau lưng lập tức phát hiện, sau đó động thủ giết sư gia?

Mộ Dung Ý lại hỏi mấy câu, thấy thật sự không hỏi ra chỗ khác lạ, đứng dậy dẫn theo Hàn Hàn ra ngoài, Mộ Dung Lâm cũng theo sát.

Đỗ Trọng thấy bọn họ đi, quỳ trên mặt đất ngăn đón cũng không dám cản trở, tại trên địa bàn của mình lại xuất hiện cổ tròng Nam Cương, đối tượng mưu hại còn là đường đệ Nhiếp Chính vương Hiến Vũ tướng quân, chỉ cần suy nghĩ một chút, sau lưng của họ lại không nhịn được lại rí rả một lớp mồ hôi lạnh, vội vàng đứng dậy đến thư phòng bắt đầu thảo tấu chương, viết đầu đuôi gốc rễ chuyện ngày hôm nay xuống, phong kín, chờ ngày thứ hai làm triều bẩm báo hoàng thượng.

**

"Ngươi nói cái gì? Thằng nhóc Hoàng đế nhốt Lâm nhi vào trong đại lao?" Long mày Công Tôn Thiên dựng đứng, vỗ một cái trên mặt bàn.

Người bẩm báo phía trước bị sợ đến khẽ run rẩy: "Dạ, tin tức từ trên triều đình truyền đến nói là Hữu Ngự sử cáo buộc công tử có ý gây hấn gây chuyện, đánh hoàng thân quốc thích, làm bại hoại nền tảng lập quốc, lúc này mới chọc giận Hoàng đế, nhốt công tử vào."

"Thúi lắm!" Công Tôn Thiển gầm lên một tiếng, "Từ nhỏ Lâm nhi nhà ta đã thông minh, tuân thủ lễ nghi, làm sao sẽ tùy ý đánh hoàng thân quốc thích, nhất định là những tên không có mắt kia tìm con ta gây phiền phức. Cái tên Hữu Ngự sử Tôn Khiêm đó vốn là người thân của Trần thái phó, là người của Hoàng, cái gì mà bại hoại nền tảng lập quốc, thật sự coi người ta là người ngu! Đây rõ ràng là bọn họ không vừa mắt Ý nhi, không chọc nổi nó, lấy Lâm nhi nhà ta ra hả giận!" Công Tôn Thiển oán hận nói.

"Dám đánh chủ ý lên Lâm nhi, Tôn Khiêm này thật sự to gan!" Mộ Dung Trình Khiêm ngồi ở một bên, trên mặt nhô nhô có vẻ tràn đầy giận dữ.

"Ta sẽ đi làm thịt hắn, xem ai còn dám khi dễ Lâm nhi của ta!" Công Tôn Thiển ngồi không yên, nhắc roi lên lập tức đi ra bên ngoài.

"Cô, ta cũng đi!" Công Tôn Văn cảm nhận kiểm theo sát.

"Khoan đã phu nhân!" Mộ Dung Trình Khiêm vội cao giọng gọi Công Tôn Thiển đang đi ra ngoài lại.

"Sao vậy, chẳng lẽ chàng không dám?" Công Tôn Thiển nghiêng đầu, vẻ giận dữ trên mặt tan lên.

"Dĩ nhiên không phải!" Mộ Dung Trình Khiêm cuống quýt trấn an, tính tình phu nhân nhà mình vốn rất nóng nảy, gặp phải chuyện tình của Lâm nhi càng bao che, nếu như không trấn an được, thật sự sẽ giết chết Tôn Khiêm giết, giải quyết như vậy thật sự là không tốt, "Việc cấp bách, hay là chúng ta vào trong tù xem Lâm nhi một chút trước, rồi đón hắn ra hãy nói——tiểu tử kia mới đi mười năm không trở về nhà, trở lại cũng sẽ không ở tại trong vương phủ, quả thật nên chịu chút day dỗ!"

"Chính là chịu day dỗ, cũng không tới phiên người ngoài bọn họ nhúng tay vào!" Công Tôn Thiển trừng mắt về phía Mộ Dung Trình Khiêm, "Chàng rốt cuộc là thế nào, nhi tử bị uất ức, chàng không ra mặt giúp đỡ, lại còn ở nơi này há hê, đứa bé ta hoài thai mười tháng sinh ra, chỉ để cho chàng xem chuyện tiểu lâm hả?!" Nói đến đây vành mắt đỏ lên, hết sức uất ức.

Đầu Mộ Dung Trình Khiêm căng lên, như đầu trâu an: "Tại sao lại nói cái này ra, nói theo như nàng nói, sao ta lại không ra mặt vì Lâm nhi rồi hả? Chúng ta đi đón Lâm nhi từ trong tù ra, quay trở lại, tìm cái tên Tôn Khiêm đó tính sổ, đến lúc đó vì phu giữ chặt hắn, giao cho nàng tùy tiện xử lý, chỉ cần không giết chết là được, nàng thấy như thế nào?"

"Cũng không khác lắm!" Lúc này Công Tôn Thiển mới hài lòng, một đoạn dây dưa như vậy, tức giận trong lòng hơi giảm một chút, biết dù gì Tôn Khiêm này cũng là mệnh quan triều đình, nếu thật sự giết chết hắn, phía sau sẽ vô cùng phiền toái.

"Vậy chúng ta nhanh đi trong tù đón biểu ca đi, trong tù này cũng không biết như thế nào, không biết biểu ca ở bên trong có chịu uất ức không." Công Tôn Văn vội vàng thúc giục ở một bên.

Từ lần trước len lén chạy tới tìm biểu ca, sau khi bị phụ mẫu xách về, nàng đã ba năm chưa từng thấy qua biểu ca, cũng không biết biểu ca thế nào.

"Đều là chàng, là lý làm điều, làm trẻ nãi thời gian ta gặp Lâm nhi!" Công Tôn Thiển trừng Mộ Dung Trình Khiêm một cái, vội dẫn theo Công Tôn Văn đi ra ngoài. Mộ Dung Trình Khiêm theo sát ở phía sau.

Đỗ Trọng mới vừa viết xong tấu chương ở Đại Lý Tự, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, lại nghe thấy một hồi tiếng ồn ào ở trước cửa, tức giận ngút trời nhíu mày, chịu đựng vết thương mở cửa đi ra ngoài: "Lại xảy ra chuyện gì, từng người các người không làm nhiệm vụ cho tốt, muốn bị ăn hèo đúng không?"

Lời còn chưa dứt, một cây roi phát ở trước mặt, quần lấy hông của hắn nhắc lên, thân thể Đỗ Trọng không chịu nổi, nhất thời bị lăn qua.

"Cầu quan nhà ngươi, nói nhanh một chút, nhốt Lâm nhi nhà ta ở chỗ nào?" Công Tôn Thiển một cước đạp trên đùi Đỗ Trọng, Đỗ Trọng đau đến kêu "Ai u" một tiếng, thấy rõ người tới là ai, hận không thể lập tức ngắt đi.

Mặc dù phu thê Mộ Dung Trình Khiêm không có vào triều làm quan, nhưng Công Tôn Thiển xuất thân từ thế gia võ lâm Công Tôn, được người giang hồ sùng bái, triều đình và giang hồ từ xưa đã nước giếng không chạm nước sông, nhưng nếu bọn họ thật sự chọc giận tới người giang hồ, những người giang hồ kia mặc kệ cái luật pháp gì, mỗi người đều có thể đánh cược vận mệnh, đến lúc đó tùy tiện để mắt tới người nào, người đó tuyệt đối không có quả ngon để ăn.

Còn nữa, về mặt thân phận Công Tôn Thiển chính là tam thẩm của Nhiếp Chính vương, nếu không cho nàng mặt mũi, bị Vương Gia biết, tuyệt đối không có chỗ tốt.

Vì vậy, mặc dù Mộ Dung Trình Khiêm không làm quan tại triều đình, nhưng ở kinh thành phu thê bọn họ cũng là người không ai dám trêu chọc. Đánh người nào, ai cũng phải chịu đựng, chỉ cần không phải liên quan đến mạng người, hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở giả bộ không biết đến.

Bây giờ bị hai Ma vương này tìm tới, Đỗ Trọng chỉ có cảm giác gần đây hắn thật sự là vận xấu vào đầu rồi, mới có thể liên tục bị đánh, bị đòn lại không thể lấy công đạo, trong lòng nguyên rửa một tiếng, khuôn mặt khổ sở: "Dưới chân Phu nhân lưu tình, sáng sớm nay Mộ Dung Tướng quân đã được Vương Gia tiếp về trong phủ, bây giờ đã không còn ở trong tù nữa rồi."

"Cái gì, hắn lại trở về vương phủ rồi hả?" Công Tôn Thiển hơi nhún chân, Đỗ Trọng gào thét một tiếng, một phen ngắt đi.

Thu chân, Công Tôn Thiên thu roi đi ra ngoài: "Hôm nay mặc kệ hần chạy đi đâu, ta cũng phải xách hồn tiểu tử kia về nhà mới được!"

Trong mắt Công Tôn Văn xẹt qua vẻ hưng phấn, xách về nhà, mình có thể sớm chiều gặp mặt biểu ca, trên mặt mang theo nụ cười thật lớn: "Cô đợi chút, ta cũng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cả Người Nước Tiểu

Edit: hongheechan

"Lại có thể lặng yên không tiếng động giết chết người ở Đại Lý Tự, chắc chắn người động thủ vô cùng quen thuộc với Đại Lý Tự, biết phải làm như thế nào mới có thể tránh khỏi mọi người." Vu Thanh ngồi ở trên ghế, cả người mặc áo trắng, nho nhã nói.

Trong con người hẹp dài của Mộ Dung Ý xẹt qua tia lạnh lùng: "Bài tra tất cả từng người ở Đại Lý Tự."

Liên Cẩm đáp một tiếng: "Ám Bộ mới thu về tin tức, hôm qua Tam vương tử Nam Cương lên đường, tham gia thọ yến năm nay của hoàng thượng."

"Sao năm nay bọn họ lại phải Tam vương tử đến?" Vu Thanh nhìn về phía Liên Cẩm.

Mặc dù hần không vào triều làm quan, nhưng vẫn chú ý đến động tĩnh của triều đình.

Kể từ mười năm trước sau khi chủ tử dùng Thánh nữ Nam Cương khiến cho Nam Cương thần phục, mặc dù mặt ngoài Nam Cương đã công nhận rồi, trên thực tế vẫn rục rịch góc đầu dậy như cũ, thọ yến hàng năm của hoàng thượng cũng chỉ phải sứ thần tới chúc mừng một cái, ngay cả một thứ giống như quà tặng cũng không có. Năm nay thái độ lại đột nhiên khác thường phải Tam vương tử ra ngoài, không thể không khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Liên Cẩm lắc đầu một cái: "Nguyên nhân cụ thể chưa biết được."

"Trong triều có người cầu kết với Nam Cương." Ngón tay Mộ Dung Ý gõ gõ cái bàn, nói.

Khi Phát hiện Xích Diễm cổ thi hần có suy đoán này, dù sao Xích Diễm cổ cực kỳ khó có được, nếu như không phải là trưởng lão tông tộc của Nam Cương hoặc là người trong vương thất, người bình thường vốn không chiếm được.

Có thể lấy ra cớ hại Mộ Dung Lâm như vậy, hiển nhiên trong triều có người có liên quan với Quý tộc Nam Cương.

"Đề lão tử biết tên khốn kiếp nào dám cầu kết với ngoại tộc hại lão tử, lão tử không phệ hần thì không được!" Mắt xéch quyền rũ phong lưu của Mộ Dung Lâm trợn lên quát mắng.

"Muốn dồn người vào chỗ chết, trừ mấy người kia, còn có người khác sao?" Con người hẹp dài của Mộ Dung Ý liếc về phía Mộ Dung Lâm.

Mộ Dung Lâm lập tức không thể nói nữa.

Đầy hần từng bước một vào đại lao, ngoài mặt là Hữu Ngự sử Tôn Khiêm bắt buộc, trên thực tế Tôn Khiêm là người nào thì tất cả mọi người đều biết rõ.

Bây giờ ngoài mặt triều đình duy trì bình tĩnh, trên thực tế đã sớm gọn sóng quỹ dị, gió nổi mây phun.

Hoàng thượng vẫn muốn diệt trừ phía của đại ca, năm trước mượn cơ hội các quốc gia đến chúc thọ, tìm kiếm không ít ngoại viện, đều bị người của đại ca phá hư hết, hần ở tại biên cương phía xa, những chuyện này cũng biết một chút, nhưng không biết lúc nào thì hoàng thượng câu được Nam Cương?

Nếu hoàng thượng thông đồng với Nam Cương, dĩ nhiên ân lậ quý tộc .n cho ra bên ngoài, sẽ thành hai nước bang giao, hần làm như thần tử, quả thật không có lý do gì để chỉ trích.

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ nhìn bọn họ cầu kết với nhau như vậy, tiếp tục lớn mạnh sao?" Mộ Dung Lâm phiền não giọng thô lỗ nói.

"Tất nhiên sẽ không." Mộ Dung Ý liếc nhìn hần một cái rồi nhìn về phía Liên Cẩm, "Ra lệnh cho ám vệ ở dưới kia, giám thị hoàng cung cho tốt, một con chim tước cũng không thể bỏ qua."

"Rõ."

"Sớm nên như vậy, đại ca huynh đúng là quá mềm lòng với hoàng đế kia, bây giờ nghĩ đến tranh quyền, hần cũng không nghĩ nếu không phải là huynh, Thần quốc sao có thể trở thành nước đứng đầu Tam quốc?" Mộ Dung Lâm bĩu môi, khinh bỉ nói.

"Giường mình sao để cho người khác ngủ say?" cái gọi là có mới nới cũ, hiện tại Thái Bình Thịnh Thế, tất nhiên Hoàng đế sẽ không suy nghĩ những quá khứ này nữa." Vu Thanh nói gió nhẹ nước chảy, từ xưa có hoàng đế nào không muốn độc hưởng quyền lớn, kiềng kị công thần? Hoàng Bộ Thần Minh không phải là người đầu tiên, cũng không phải là người cuối cùng, không tha cho Vương Gia, cũng là chuyện trong dự tính.

Hàn Hàn vừa về tới vương phủ, đi tìm nước sạch cho tiểu hồ ly rửa miệng một chút thật tốt.

Tiểu hồ ly đập bốn chân móng vuốt đập loạn, sau khi giũng giãng từ trong nước ra ngoài, chạy nhanh như làn khói.

Hàn Hàn nhìn mà mắt tròn lên, không phải hồ ly không sợ nước sao? Sao con tiểu hồ ly này lúc tắm lại giống như lấy mạng của nó vậy chứ?

Quay một vòng ở Lạc Huy uyển, rất nhàm chán, cũng không biết Tình Không Bích Tiêu chạy đi làm cái gì. Đột nhiên phát hiện trong hồ giữa hoa viên nhân tạo của vương phủ hình như bên trong nuôi không ít cá.

Ý định Hàn Hàn vừa động, tìm Vu quân sự muốn một cái cần câu, cầm mỗi câu, cầm thùng gỗ lên đi câu cá.

Xa xa, chỉ thấy mấy người mặc thái y phát phối ngồi ở bên trong đình nghỉ mát trên hồ cười nói cái gì.

Đi vào vừa nhìn, chính là Mộ Dung Tiên, Tăng Lăng Nhi, Chân quận chúa và một số nữ nhân không biết khác.

Từ sau lần lần hội trăm hoa xuân, Hàn Hàn càng không có chút hứng thú nào với mấy cái danh môn quý nữ này, chọn đến một tảng đá ở gần núi già ngồi xuống, cầm cần câu lên chuyên tâm thả câu.

"Này nha, tiểu hồ ly, ta không lừa ngươi, chỉ cần ngươi qua đây, cây nhân sâm năm mươi năm này trong tay ta sẽ cho ngươi, như thế nào?" Bên ngoài núi già vang lên một giọng nam quen thuộc.

Hàn Hàn cau mày, Mộc Phong sao? Không phải hắn muốn bắt cóc tiểu hồ ly của nàng chứ? Không nhận được để cần câu xuống, lỗ tai lắng nghe.

"Chi chi." Tiếng kêu của tiểu hồ ly.

"Nếu không, ta để nhân sâm ở nơi này, tự ngươi tới đây ăn." Tiếng của Mộc Phong, ngay sau đó là một trận tiếng hô, "Năm máng, Bản công tử tốt bụng cho ngươi ăn, ngươi lại dám đối đãi Bản công tử như vậy, ngươi thật sự cho rằng Bản công tử không có ngươi thì không được sao?"

Hàn Hàn nhú mày, cái gì mà "không có ngươi thì không được", lót chân lạng lẽ đi tới, cách khe hở của núi già nhìn, chỉ thấy chỗ vạt áo của Mộc Phong ướt một mảnh, mơ hồ có cỗ mùi khai của nước tiểu, Mộc Phong đang đứng ở nơi đó, bộ mặt ghét bỏ cảm tức nhìn tiểu hồ ly.

Thân thể nho nhỏ của tiểu hồ ly đứng ở trên núi già, kêu "Chi chi", bộ dáng cực kì hả hê, bên chân là một cây nhân sâm.

Khóe miệng Hàn Hàn rụt rụt, vật nhỏ này sẽ không cảm nhân sâm của Mộc Phong, lại tiểu lên cả người hắn chứ? Nó nghĩ thế nào mà làm vậy hả?

Nghe tiếng động, Mộc Phong cảnh giác nghiêng đầu sang chỗ khác, khi thấy Hàn Hàn bên kia núi già, gương mặt lập tức cau có: "Hàn Hàn ngươi tới vừa đúng, ngươi xem con tiểu hồ ly nhà ngươi này, d.ị.e .n.d.àn.lê.q.ủyđô.n Bản công tử tốt bụng cho nó ăn, nó lại còn tiểu lên cả người Bản công tử, ngươi nói xem phải làm thế nào đây?"

Hàn Hàn không có cách nào tránh nữa, chuyển mặt từ sau núi già ra ngoài, cười với Mộc Phong: "Nếu không, ngươi cũng đi tiểu lên cả người nó, coi như là các ngươi huê nhau, thấy thế nào?"

"Bản công tử là một đấng mày râu, làm sao có thể giống với một con súc sinh." Gương mặt xinh xắn của Mộc Phong quần bách: "Phương pháp này không được, ngươi đổi lại phương thức bồi thường, tỷ như cho ta một chút máu của nó."

Hàn Hàn không che giấu khinh bỉ trên mặt chút nào, hai mắt thật to đang khinh thường quét về phía Mộc Phong: "Ngươi cũng biết nó là súc sinh sao? Vậy ngươi còn hơn thua với một con súc sinh, cũng không biết xấu hổ." Ngoắc ngoắc tay với tiểu hồ ly, "Tới đây!"

Tiểu hồ ly nhìn Mộc Phong một chút, lại nhìn Hàn Hàn một chút, há mồm ngậm nhân sâm, lui về phía sau đập một cái, chui vào trong ngực Hàn Hàn.

"Chi chi." Cuộn ở trong ngực Hàn Hàn, tiểu hồ ly giống như dâng vật quý đưa nhâm sâm ôm ở móng vuốt cho Hàn Hàn nhìn.

"Không tệ, làm rất tốt." Hàn Hàn cười khen một câu, nhìn sang Mộc Phong đang đen mặt ở bên cạnh, khẽ mỉm cười, "Máu không có, nhưng nước tiểu của hồ ly còn nhiều, Mộc công tử muốn, tùy lúc có thể đến Lạc Huy Uyển lấy."

Nói xong, ôm tiểu hồ ly xoa người rồi đi.

Mộc Phong không tốn hơi thừa lời nữa, sao tính tình tiểu nữ đầu bếp này lại đáng ghét giống Mộ Dung Ý như vậy, hắn muốn máu linh hồ để nghiên cứu chế tạo Giải Độc Hoàn, muốn nước tiểu hồ ly làm cái gì! Cúi đầu lườm vạt áo thấm nước tiểu một cái, trong mắt xẹt qua tia ghét bỏ, vội vàng trở về thay quần áo.

Hàn Hàn ôm tiểu hồ ly vừa định dọn dẹp thùng gỗ rồi trở về, một nha hoàn áo xanh đi tới: "Mạc cô nương, tiểu thư nhà ta mời ngài qua."

"Tiểu thư nhà người?" Hàn Hàn nhìn về phía trong đình, chỉ thấy khuôn mặt tươi cười của Tăng Lăng Nhi gật đầu với nàng.

"Tiểu thư nhà ta là Tăng tiểu thư." Nha hoàn giải thích.

Hàn Hàn vận nhũ mây, từ ngày đầu tiên vào vương phủ, trong phủ này có hai tiểu thư nàng chắc chắn không vừa mắt, bây giờ gọi một mình mình tới, nàng cũng không thấy là chuyện tốt gì. Lắc đầu một cái: "Về nói lại cho tiểu thư nhà người, nói ta còn có việc, hôm nào gặp lại."

Mặt nha hoàn lập tức biến sắc: "Cô nương, ta và người đều là nô tỳ, tha cho ta nhắc nhở một câu, Quận chúa cũng ở trong đình, tiểu thư cao quý trong phủ cũng không mời nổi người, nô đại khi chủ (*), nếu truyền đi sợ rằng cũng không tốt cho mặt mũi của Vương Gia đúng không?"

(*) nô đại khi chủ: nô tỳ khinh thường chủ nhân.

Hàn Hàn liếc mắt xem thường, đây là Tiên Lễ Hậu Binh (*) hả? Một tiểu nha hoàn cũng hiểu những thứ này, nữ nhân lớn lên trong đại trạch viện này, đi ra ngoài cũng có thể làm nhà mưu lược binh pháp, nhưng ăn no rừng mỡ không có việc gì làm thì đi gây sự với nàng làm cái gì? Bộ dạng của nàng nhìn qua giống như rất dễ bắt nạt sao?

(*)TIÊN LỄ HẬU BINH: lễ trước binh sau; ngoại giao trước, quân sự sau; trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.

Quay đầu lại, cười như không cười nhìn về phía nha hoàn: "Câu người nói có lời sai rồi, nô tỳ ư, người phải, ta không phải; Tăng Lăng Nhi này là chủ tử của người, không phải của ta, cho nên, nô đại khi chủ? Người đang nói chính người sao?"

"." Nha hoàn nhất thời không biết nói thế nào, nói hử ra, Mạc Hàn Hàn này không ký Khế Ước Bán Thân với vương phủ, Vương Gia lại sai người từ mang đến cửa đại môn, tính toán ra, quả thật không phải nô tỳ trong phủ, nhưng chủ tử lại muốn mình mời nàng qua. . . . Nha hoàn đột nhiên bị làm khó, nhìn về phía Tăng Lăng Nhi trong đình.

Tăng Lăng Nhi hiểu ý, cười với Chân Quận chúa và một nữ nhân khác: "Sợ là Mạc cô nương này có chuyện không thể tới đây, nếu Quận chúa muốn gặp nàng, hay là để ngày khác."

"Chỉ là một nữ đầu bếp, có thể có chuyện lớn gì? Cứ lên mặt như vậy, người của người đi mời cũng không mời được! Xuân Nhi, người đi mời!" Chân Quận chúa nhũ nhũ mây, trên mặt mang bất mãn, "Không phải ta nói các người, nhưng tính tình cũng quá tốt rồi, chỉ là một nữ đầu bếp, cho ba phần mặt mũi cũng dẫm lên trên đầu các người hả, người của các người đi mời còn mang ra cái giá, dù nàng thế nào, nhưng cũng chỉ là một dân đen từ trong thôn ra ngoài, cũng đáng cho các người mở miệng xưng hô một tiếng cô nương?"

Mộ Dung Tiên tiếp lời: "Cũng không phải chỉ là cái giá lớn đâu, ngay cả mẫu thân của ta nàng cũng không để vào mắt, huống chi là chúng ta!" Nhắc tới cái này nàng lại tức giận, vốn là muốn mượn mẫu thân trị nàng một chút, kết quả không nói đến mẫu thân bị tức đến ngất đi, Hạc cư còn liên tiếp xảy ra chuyện, quả nhiên Mạc Hàn Hàn này là sao chổi đầu thai, người nào dính vào người đó xui xẻo!

Tăng Lăng Nhi ở một bên ôn nhu mở miệng: "Vương Gia nhìn trúng nàng, chính nàng cũng biết, khó tránh khỏi đắc ý một chút đã không để chúng ta ở trong mắt."

Chân Quận chúa ở bên cạnh nghe vậy không nhịn được nhũ mây: "Ta tưởng là người có tài lớn gì, thì ra là thôn cô không đức không về ngoài vô lễ thô bỉ, nàng đến mà không tới đây làm lễ thì cũng thôi đi, chúng ta tu cho là nhìn mặt mũi của Vương Gia. Hiện tại phái người đi mời còn lên mặt, thật sự là không nhận rõ thân phận! Người như vậy, không cần cũng được!"

.

Hàn Hàn thấy được nha hoàn chết tiệt lần trước ở Thập Lý Đàm đưa thiệp cho mình cũng đi tới bên này, mi tâm chau chau, trong mắt xẹt qua tia không kiên nhẫn, sao những người này từng người một giống như bôi thuốc cao lên da chó vậy, vẫn chưa dừng lại!

Không có hứng thú đi cãi vả với các nàng: "Nói cho tiểu thư nhà người biết, đã nói Vương Gia vẫn chờ ta, chờ ta bái kiến Vương Gia rồi, rồi lại đến hành lễ với nàng." Nói xong trực tiếp rời đi.

Nha hoàn vốn còn muốn cản một chút, vừa nghe Nhiếp Chính vương đang chờ, tay vươn ra lập tức lùi về, người Vương Gia muốn gặp, nàng cũng không dám cản.

"Các người nhìn một chút, thấy người của Quận chúa đã qua nàng lại vẫn dám đi như vậy, quả thật không có để chúng ta vào mắt!" Lòng mảy Mộ Dung Tiên nhướn lên, nhìn về phía Chân Quận chúa nói.

Trong mắt Chân Quận chúa xẹt qua một tia tức giận, đây rõ ràng chính là không nể mặt nàng, một tiểu nữ đầu bếp như nàng ta cũng dám! Khóe môi nâng lên tia cười lạnh: "Ngày mai mừng thọ thúc gia già, tài nấu nướng của tiểu đầu bếp, đến lúc đó đưa thiệp xuống, mời nàng nấu cơm một phen là được!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Gặp Lại Ham Ân

Hàn Hàn bế tiểu hồ ly trở về, đi được một nửa liền nghe một tiếng quát thanh thúy: "Biểu ca, huynh đứng lại đó cho ta!"

"Lão tử còn lâu mới đứng lại! Ai cho ngươi đến đây, mau trở về!" Bóng người màu xanh lá chợt lóe, Mộ Dung Lâm chợt xuất hiện phía trước mặt Hàn Hàn, gương mặt quyền rũ phong lưu thoáng hiện chút quân bách, ánh mắt nhìn nàng lại sáng lên, "Ngươi nói với đại ca ta một tiếng, nói lão tử đi trốn một thời gian sẽ về."

Nói xong, lác mình chạy về phía cửa lớn.

Hàn Hàn đang khó hiểu thì trước mắt chợt lóe lên một bóng người máu đỏ, Công Tôn Văn mặc bộ áo đỏ xinh đẹp đứng trước mặt nàng: "Hắn vừa mới nói gì với ngươi?"

"Hả?" Hàn Hàn sửng sốt, không kịp phản ứng.

Công Tôn Văn dậm chân một cái: "Thật là dân độn, thôi quên đi, đợi ta bắt được hắn rồi sẽ đến hỏi ngươi sau!" Nói xong nhún người nhảy một cái, đuổi theo Mộ Dung Lâm.

Hàn Hàn im lặng. Việc này gọi là nằm cũng trúng thương sao?

Vừa muốn tiếp tục đi về, lại thấy một đôi phu thê trung niên bước đến.

Nữ tử trung niên có một đôi mắt phượng giống Mộ Dung Lâm như đúc, bắt mắt liếc xéo nam tử bên cạnh: "Đều tại chàng. Ta muốn bắt ngờ xuất hiện để bắt nó về, chàng lại đi báo với nó, giờ thì hay rồi, người cũng đã chạy mất!"

Gương mặt nho nhã của nam tử thoáng hiện vẻ cứng chiu: "Được rồi, nàng đừng tức giận. Ý nhi mặc dù là chất tử của chúng ta nhưng cũng là Nhiếp Chính Vương, làm sao có thể tùy tiện xông vào thư phòng của hắn được?"

"Hừ, nói cho cùng chàng cũng là tam thúc của hắn, ta là tam thẩm của hắn. Cho dù hắn có không vui thì có thể thế nào. Giờ thì tốt rồi, chàng có kị hắn khiến cho nhi tử chạy mất. Ta mặc kệ, nếu hôm nay chàng không tìm được nhi tử về thì buổi tối ra thư phòng ngủ cho ta!" Nữ tử vẫn khó chịu như cũ.

Nam tử bối rối: "Việc này đợi chúng ta về nhà rồi hãy nói... Không phải Tiểu Văn đã đuổi theo sao? Khinh công của Tiểu Văn là do nhạc phụ đích thân truyền dạy, nhất định sẽ đuổi kịp Lâm nhi, nàng đừng lo lắng."

"Sao có thể không lo lắng được? Chàng cũng biết Lâm nhi sợ gặp Văn nhi nhất....Không biết hai đứa nhỏ này.... Không được, ta phải tự mình đi tìm tìm nó." Vừa nói xong bóng người đã chợt lóe, trong chớp mắt xuất hiện ở cách đó mấy trượng, thân hình chuyển động lên xuống mấy cái rồi biến mất không thấy nữa.

Nam tử nhanh chóng chạy theo sau.

Mọi người đều đã rời đi, Hàn Hàn nhìn về phía Vu quán sự vừa mới đuổi đến, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Họ là phụ mẫu của Lâm công tử sao?"

Vu quán sự vừa thờ dốc lấy hơi vừa nói: "Đúng vậy. Mỗi lần họ đến đây, Lâm công tử đều biến mất vài ngày."

"Vi sao chứ?" Hàn Hàn càng thêm buồn bực, có ai lại trốn phụ mẫu mình như vậy.

"Việc này rất khó nói." Quán sự lắc đầu một cái, nhìn cần câu và thùng gỗ trong tay Hàn Hàn, "Cô nương định đi câu cá sao?"

Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu: "Đúng vậy, nhưng mà chưa câu được, Vu quán sự cứ làm việc của ngươi trước đi, ta về Lạc Huy Uyển chuẩn bị bữa trưa cho Vương gia."

Vu quán sự gật đầu một cái, nhìn Hàn Hàn xoay người rời đi mà mắt nhoè nhoè. Qua một thời gian, hắn phát hiện Vương gia đối xử với Mạc cô nương có chút khác biệt, nào là được tắm, nào là canh tâm bồ,... Vậy việc Mạc cô nương thích câu cá có nên nói cho Vương Gia biết hay không?

"Bệ hạ, những chứng cứ này đều là do Nhiếp Chính Vương sai người đưa tới, người xem...?" Tôn Khiêm mang sổ con trình lên, quỳ trên đất mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nhiếp Chính Vương quá độc ác, từ Vương tôn quý tộc cho tới quan Ngũ phẩm ở kinh thành, phạm là người thuộc phe của hoàng thượng tất cả đều không thoát khỏi bị buộc tội hết một lượt. Xem ra lần trước buộc tội Mộ Dung Lâm, quả thật đã chạm đến chỗ hiểm của Nhiếp Chính Vương.

Nghĩ lại kết quả mà Tào Thuận phải nhận, mồ hôi trên trán Tôn Khiêm càng nhiều. Không biết với những việc trong quá khứ, Nhiếp Chính Vương sẽ xử trí mình ra sao? Có điều hắn có thể khẳng định, đó tuyệt đối không phải là kết quả tốt. Trong lòng nhất thời cảm thấy hồi tiếu.

Hoàng Bộ Thần Minh mở sổ con ra đọc nhanh một lượt, trong chớp mắt tức giận nổi gân xanh, không ngờ người đầu tiên có tên trên sổ lại là Thái phó Trần Thương.

Tục ngữ có câu, trên người Thánh Nhân còn có ba con bọ, huống chi Trần Thương không phải Thánh Nhân.

Chỉ cần chịu tìm, bắt luận là người nào cũng có vài điểm yếu. Cho dù hắn không có, nhưng gia tộc nhiều người, không thể bảo đảm tất cả đều trong sạch. Chỉ cần có kẻ phạm sai, hắn là người đứng đầu toàn gia, đương nhiên phải gánh tội quản giáo không nghiêm.

Trần Thương biết người của Nhiếp Chính Vương vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mình nên trước giờ hành xử vô cùng cẩn thận, nhất cử nhất động đều tính toán từng li mới có thể sống yên ổn suốt mấy năm nay.

Có điều cho dù hắn luôn hành sự cẩn thận như thế nhưng lại có một thứ tử kiêu căng ngạo mạn, chọi gà dất chó đi dạo, cường hiếp dân nữ, sùng thiếp diệt thê, phẩm hạnh cực kì kém.

Trần Thương giận dữ dạy dỗ hắn mấy lần, nhưng thứ tử này lại một mực không sửa, lâu dần Trần Thương cũng không thèm để ý đến nữa. Chờ hắn lập gia đình, liền đuổi hắn ra khỏi phủ, nhiều năm trôi qua ngoại trừ ngày lễ và tết, đều không cho hắn vào cửa.

Lần này Nhiếp Chính Vương dâng sổ con, nội dung bên trong chính là nhắc đến người con thứ này, còn nói rõ: "Cổ ngữ có câu 'Vật cách nhi hậu tri chí, tri chí nhi hậu ý thành, ý thành nhi hậu tâm chính, tâm chính nhi hậu thân tu, thân tu nhi hậu gia tề, gia tề nhi hậu quốc trị'. Cái gọi là tu thân, tề gia, trị quốc. Thân không thể tu, gia không thể tề, làm sao trị quốc? Làm sao an bang? Làm sao phụ chính? Ngồi không ăn bám như thế..."

Còn chưa đọc xong, Hoàng Bộ Thần Minh đã tức giận ném quyển sổ lên trên nền đất, "Hoang đường! Nói hươu nói vượn! Trần Thái phó trung quân ái quốc, há có thể để hắn bêu xấu như vậy!" Nói xong, còn chưa hết giận hung hăng nhắc chung trà trên long án lên ném xuống nền đất.

Toàn bộ thần dân có ai không biết Thái phó Trần Thương là lão sư của hắn lúc còn là Thái tử. Chê bai phê phán Trần Thương như vậy, chẳng phải đồng nghĩa kẻ thân là đồ đệ như hắn cũng bị mắng? Suy cho cùng một người tâm bất chính, làm việc không ngay thẳng, không biết cách trị gia thì có thể dạy ra một kẻ tài giỏi như thế nào?

Đặc biệt chính là, Trần Thương thân là người đứng đầu phe hoàng quyền. Nếu như lần này ngay cả Trần Thương cũng không bảo hộ được thì sau này liệu sẽ có ai cam tâm tình nguyện thần phục hắn? Mộ Dung Ý, quả thật đáng hận!

Hít nhanh vài ngụm khí lớn, Hoàng Bộ Thần Minh cố gắng áp chế tức giận trong lòng. Liếc thấy bộ dạng của Tôn Khiêm giống như vừa mất phụ mẫu, trong mắt hắn loé lên vẻ tức giận. Tại sao người thần phục Nhiếp Chính Vương đều là những kẻ cứng đầu không dễ đối phó, mà người thần phục hắn thì từng người từng người đều là những tên tiêu tốt vô dụng?

Nếu không phải người trong tay có hạn, phế vật như Tôn Khiêm đã sớm bị hắn đuổi ra ngoài!

"Người của chúng ta cử đi thu thập chứng cứ thế nào rồi?" Trong mắt Hoàng Bộ Thần Minh thoáng qua vẻ hung dữ. Không phải Mộ Dung Ý phải người thu thập tội chứng của đám đại thần thuộc phe hoàng quyền sao? Hắn cũng phải người thu thập tội chứng của những người ủng hộ Nhiếp Chính Vương, đến cuối cùng lưỡng bại câu thương, ai cũng đừng mong chiếm được chỗ tốt!

Nhắc tới việc tìm chứng cứ phạm tội của người thuộc phe Nhiếp Chính Vương, thân thể Tôn Khiêm run run cúi xuống, lấy quyển sổ con trong tay áo giơ lên cao quá đỉnh đầu: "Chứng cứ Trần Quốc Công đưa tới đều ở trong này."

Thái giám tổng quản Lý Tiền đứng phía sau hoàng thượng vội vàng đi tới nhận sổ con đưa cho Hoàng Bộ Thần Minh.

Cầm lấy sổ con, Hoàng Bộ Thần Minh nhìn xuống từng hàng, lửa giận mới vừa đề xuống trong nháy mắt lại bùng lên, hung hãn nhìn sổ con trong tay lên đầu Tôn Khiêm: "Phế vật! Một đám phế vật! Thu thập nửa ngày chỉ tìm được thứ chứng cứ nhai nhép không đáng nói. Trẫm không tin hậu trạch của một đại quan nhất phẩm lại có thể hoàn toàn trong sạch! Tìm tiếp cho trẫm, không tìm thấy chứng cứ thì chức Ngự Sử này ngươi cũng không cần làm nữa!"

Tôn Khiêm kêu khổ trong lòng, đến Trần Quốc Công cũng điều tra không được, Tôn Khiêm hắn phải tìm như thế nào?

Thủ đoạn của Nhiếp Chính Vương trước giờ luôn nổi tiếng tàn nhẫn. Những người dưới trướng kia cũng không thua kém bao nhiêu. Đầu tiên điều tra tất cả gia quyến của bọn họ qua một lần, xử lí toàn bộ vấn đề. Chứng cứ sót lại bị Trần Quốc Công nắm được, còn chưa kịp đến tay thì cả tội chứng lẫn nhân chứng đều biến mất. Thủ đoạn sạch sẽ lưu loát như vậy, không cần nghĩ cũng biết là do ai làm.

Hiện tại hắn chỉ mới nắm trong tay vài chứng cứ không đáng nói, Nhiếp Chính Vương đã khiến hắn phải đối mặt với một hoàng thượng tức giận tận trời. Nếu như hắn lại muốn tìm thêm tội chứng khác, không những là việc khó hơn lên trời, ngộ nhờ chộc giận Vương gia, nói không chừng Tôn Khiêm hắn sẽ là người bị xử trí đầu tiên...

Tôn Khiêm dập đầu: "Hoàng thượng thứ tội, vì thần tư chất ngu muội, khó lòng đảm nhiệm chức Ngự sử, e rằng sẽ phụ lòng phó thác của hoàng thượng. Kính xin hoàng thượng tuyển một người tài đức sáng suốt khác, vì thần xin được thoái ẩn về quê." Thay vì bị Nhiếp Chính Vương đề mắt khiến bản thân chết không từ tể, chẳng bằng nhân cơ hội từ chức, nói không chừng còn có thể tìm được một con đường sống.

"Cần rõ! Ngươi dám uy hiếp trẫm!" Hoàng Bộ Thần Minh giận dữ, bước lên từ phía sau long án, một cước đạp lên bả vai Tôn Khiêm.

Thân thể Tôn Khiêm không vững, lão đảo ngã trên đất, hắn vội vàng bò dậy dập đầu: "Vi thần không dám!" Hắn chỉ là muốn từ quan, làm sao lại trở thành hiếp hoàng thượng?

"Không dám? Trẫm lại thấy ngươi dám vô cùng! Đừng tưởng rằng chỉ có Mộ Dung Ý mới có thể giết ngươi, đừng quên, trẫm mới là Hoàng đế!" Hoàng Bộ Thần Minh nhìn chằm chằm Tôn Khiêm, mặt tràn đầy sát khí.

Cả người Tôn Khiêm run lên, trái tim không ngừng nhảy loạn: "Vi thần không dám, hoàng thượng tha mạng!"

Hoàng Bộ Thần Minh khẽ cắn răng, đè xuống lửa giận trong lòng: "Đầu của ngươi trẫm tạm thời giữ lại, nếu chuyện tiếp theo vẫn làm không xong, trẫm sẽ tùy thời mà lấy xuống." Hung hăng uy hiếp một câu, Hoàng Bộ Thần Minh cũng biết không thể tiếp tục bức bách Tôn Khiêm. Ngộ nhờ bức hấn chạy đến trận doanh của đối phương thì chính là có không bù được mất.

Giọng Hoàng Bộ Thần Minh hòa hoãn, phát tay: "Đứng lên đi. Chuyện tội chứng ngươi không cần quan tâm, trẫm tự có sắp xếp. Ngươi chỉ cần nhớ, chỉ cần ngươi trung quân ái quốc, trẫm tất sẽ không bạc đãi ngươi."

Lúc này, áo của Tôn Khiêm đã ướt đầm mồ hôi, nghe thấy phân phó vội run rẩy đứng lên, nhưng chân lại mềm nhũn khụy xuống: "Tạ hoàng thượng!"

Trong mắt Hoàng Bộ Thần Minh thoáng qua không kiên nhẫn: "Lui ra đi."

Thấy ngự thư phòng đã không còn ai khác, Lý tổng quản đi tới: "Hoàng thượng, Tôn Ngự sử này..."

Hoàng Bộ Thần Minh phiền não phát tay: "Chỉ là một tên phế vật. Để hấn đi điều tra chứng cứ, chỉ sợ chưa tra được gì đã bị dọa cho mất mặt!"

"Người có muốn triệu Trần Quốc Công vào cung hay không?"

"Không cần. Truyền chỉ, tuyên Trần thái phó vào cung."

Hàn Hàn cùng Mộ Dung Ý dùng xong cơm trưa, liền vui vẻ dẫn Bích Tiêu xuất phủ.

Nàng cố ý làm một bàn mỹ vị cùng Mộ Dung Ý ăn trưa, định xin hấn phái người về Lưu thôn báo tin bình an với nãi nãi. Không nghĩ tới hấn không nói hai lời liền đồng ý, còn cho phép nàng tùy ý ra vào Vương phủ, quả thật dễ nói chuyện ngoài dự đoán.

Hào cảm đối với hấn lại tăng lên một chút, Hàn Hàn ăn cơm xong đã nhanh chóng ra ngoài đi dạo.

Lúc trước mỗi lần ra ngoài, nàng đều theo bên cạnh Mộ Dung Ý, đi đâu cũng không thuận tiện. Hiện tại không có hấn, đi bộ cũng trở nên thoải mái không ít.

"Hàn Hàn." Một âm thanh vui mừng truyền đến. Hàn Hàn nghiêng đầu, cái đầu tròn trịa của Tiểu Nguyên Bồi đột ngột lộ ra từ con hẻm nhỏ bên ngoài Vương phủ.

"Tiểu Nguyên Bồi?" Hàn Hàn kinh ngạc nhìn hấn, "Ngươi núp ở đây làm gì?"

"Chờ ngươi!" Tiểu Nguyên Bồi vui sướng chạy tới, vây quanh Hàn Hàn nhìn trên nhìn dưới, "Mấy ngày không gặp, ngươi lại cao hơn rồi!"

Hàn Hàn liếc mắt khinh thường, sao nàng lại không cảm thấy, "Muốn tìm ta có thể trực tiếp đến Vương phủ, làm sao ngươi biết ta sẽ ra mà chờ ở cửa?"

Tiểu Nguyên Bồi chớp chớp mắt: "Một ngày nào đó ngươi sẽ ra." Thật ra là vì hấn cấm bản không vào được Vương phủ nên chỉ có thể chờ ở cửa.

"Không phải là ngươi chờ ở cửa mỗi ngày đó chứ?" Hàn Hàn càng thêm kinh ngạc, cần phải đàn đến mức nào mới có thể nghĩ ra cách ôm cây đợi thỏ như vậy?

"Cũng không phải." Tiểu Nguyên Bồi tươi cười, "Vì ta không tìm được món nào muốn ăn nên mới qua đây chờ một lát, là lần thứ ba trong hôm nay."

"..." Đối với một tên tham ăn, Hàn Hàn cảm thấy không còn lời gì để nói, cao thấp liếc hấn một cái, "Ngươi ăn cơm chưa?"

"Chưa, cơm bên ngoài ăn không ngon." Tiểu Nguyên Bồi lắc đầu, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Hàn Hàn chằm chằm, "Ngươi từng nói sẽ làm cơm cho ta hai tháng, không quên chứ?"

Hàn Hàn gật đầu: "Còn nhớ." Lúc ấy nàng còn thu của hấn một vạn lượng bạc.

"Vậy là tốt rồi." Hàn Hàn không phủ nhận, Tiểu Nguyên Bồi càng vui vẻ tươi cười, "Hiện giờ ta đang đói bụng, ngươi đi nấu cơm cho ta ăn đi."

Hàn Hàn ngược nhìn mặt trời, thời gian bản thân có hạn, chờ làm xong cơm cho tên tiểu tử này, thời gian dạo phố sẽ không còn bao nhiêu. Hàn Hàn nhất thời có chút do dự, nàng muốn dạo phố lâu một chút.

"Thế nào, không được sao? Nhưng ta rất đói, ngươi đã nói sẽ nấu cơm cho ta mà." Đôi mắt to tròn của Tiểu Nguyên Bồi lập tức sụp xuống, nhìn Hàn Hàn chằm chằm, như đang tố cáo nàng nói không giữ lời.

Hàn Hàn nâng trán, một đấng mày râu lại dùng ánh mắt đáng thương của một chú chó nhỏ nhìn người, chỉ sợ dù là ai cũng không chịu nổi.

Rút rút khóe miệng: "Được rồi, ta làm cơm cho người, làm ở đâu đây?" Đáng tiếc Vương phủ không phải do nàng làm chủ, nếu không, sẽ có thể dẫn Tiểu Nguyên Bồi về Lạc Huy Uyển, dùng thực phẩm có sẵn làm cho hắn một phần. Về phần đi dạo phố, lần này không đi được, sẽ chờ lần sau.

"Thật sao? Ta biết mà, người tốt nhất!" Tiểu Nguyên Bồi vui sướng cười một tiếng.

Vừa muốn nói chuyện, đã thấy gia nhân của Tiểu Nguyên Bồi chạy đi tìm, "Công tử, sao ngài lại chạy tới đây một mình. Đã nói với ngài rồi mà, bây giờ Mạc cô nương là người của Vương Gia, không dễ gặp . . ." Thấy Hàn Hàn nhất thời kinh ngạc há to mồm, khó tin tròn mắt, "Mạc cô nương, cô nương được ra ngoài?"

Lời này, sao lại giống như mình vừa hết hạn tù, được thả ra vậy?

Người kia phản ứng rất nhanh, phát hiện lời nói của mình có chút không đúng, vội vàng giải thích: "Công tử nhà ta đã tới đây nhiều lần, mỗi lần vào thông báo đều không có hồi âm, còn tưởng cô nương không có thời gian, không ngờ bây giờ công tử lại có thể gặp được cô nương, đúng là trời không phụ người có lòng."

"Được rồi, đừng nói nhiều như vậy, Hàn Hàn đã đồng ý nấu cơm cho ta, người mau nghĩ giúp ta, nơi nào thích hợp để nấu cơm?" Tiểu Nguyên Bồi nóng nảy thúc giục.

"Đến tửu lâu Nhất Phẩm được không?" Hạ nhân kia đề nghị, "Nô tài có chút quen biết với chủ bếp ở đó, mượn bếp của họ dùng một chút cũng dễ hơn." Trước kia, hắn thường giúp công tử tìm kiếm các món ăn ngon trong kinh thành, chỉ cần tửu lâu có chút danh tiếng đều sẽ đến một lần. Mà trong các tửu lâu, Nhất Phẩm tửu lâu là nơi công tử đến ăn lâu nhất, cho nên hắn và chủ bếp nơi đó cũng có chút quen biết.

Chỉ cần có thể ăn, Tiểu Nguyên Bồi đều không có ý kiến, dẫn Hàn Hàn đến Nhất Phẩm tửu lâu.

Nhất Phẩm tửu lâu mặc dù không bằng tửu lâu Như Ý, nhưng cũng là một trong những Đại Tửu Lâu có danh tiếng ở Kinh thành. Mặc dù đã qua giờ cơm, nhưng trong quán vẫn có khách dùng cơm ở đại sảnh.

Hàn Hàn và Tiểu Nguyên Bồi đi vào, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ở đại hội Trâm hoa, chỉ vì hôn thê của Nhiếp Chính Vương ra tay đánh nữ đầu bếp này mà ngài ấy đã tức giận bỏ rơi vị hôn thê kia, cũng ban vị thiên kim tiểu thư mềm mại kia cho phụ thân mình làm bình thê. Chuyện này mặc dù đã qua, nhưng một số người biết chuyện đã truyền việc này ra ngoài, thêm mắm thêm muối rất nhiều tình tiết.

Mọi người đối với Nhiếp Chính vương luôn sùng bái và kính sợ, vì vậy đối với cuộc sống riêng của hắn rất chú ý, một truyền mười, mười truyền trăm, bất tri bất giác đã biến Hàn Hàn người nổi tiếng ở kinh thành lần nữa.

Ăn cơm ở tửu lâu hôm nay, không thiếu người đã tham gia hội trâm hoa lúc trước, vì vậy có mấy người nhận ra Hàn Hàn.

"Mau nhìn đi, đó là nữ đầu bếp trong truyền thuyết kia. . . ." Một nam nhân nói khẽ với người ngồi cùng bàn.

"Là nàng ta sao? Gầy gò nhỏ bé, không có gì đặc biệt, chẳng lẽ Vương Gia thích loại người này sao?" Một nam tử khác nghi ngờ nói.

"Ai biết được, chỉ cần biết Vương Gia đối với nàng cực kỳ sùng nịnh là được."

"Sao nàng ta lại ở chung với tên tham ăn đó?"

"Không biết, nghe nói sau khi tên tham ăn này hồi kinh thì luôn tâm tâm niệm niệm nhớ một nữ đầu bếp, không phải là nàng ta chứ?"

"Tám phần là vậy, ta nghe muội muội ta nói, ở trâm hoa đại hội thì Chân Quận chúa đã từng nói với nữ đầu bếp kia mấy câu, nàng ta rất phách lối. Chỗ ngồi của muội muội tên ăn hàng kia và nữ đầu bếp này là cùng một bàn, trong lúc nói chuyện, hình như nữ đầu bếp này có nói qua việc trước kia đã từng làm cơm cho tên tham ăn. . . ."

"Không thể nào, nàng ta lại có thể làm cơm cho nam nhân khác? Nếu là lúc chưa vào Vương phủ thì cũng thôi đi, hiện giờ đã vào Vương phủ rồi, lại còn như vậy. . . ."

.....

Thính lực Hàn Hàn có hạn, không nghe được những thứ lộn xộn lung tung này.

Nhưng thính lực của Bích Tiêu lại rất cao, nghe vô cùng rõ ràng. Trong lòng nhất thời bức bối, một mặt cảm thấy những người này nói có lý, Mạc cô nương thân là nữ đầu bếp riêng của chủ tử, quả thật không nên nấu cơm cho người khác, mặt khác cảm thấy những người này đáng ghét, lại chỉ trích sau lưng Mạc cô nương như thế, quả thực là không đặt Nhiếp Chính vương phủ trong mắt mà.

Nhất thời sắc mặt có chút khó coi.

Hàn Hàn không hề hay biết, chỉ muốn nhanh chóng làm xong cơm cho Tiểu Nguyên Bồi, sau đó thừa dịp thời gian còn sớm, có thể đi ra ngoài dạo một

vòng.

Tiểu Nguyên Bồi cực kỳ hưng phấn, nhìn Hàn Hàn vào phòng bếp, sau đó đến nhà gian ngồi chờ.

Ngoài cửa vang lên tiếng động, mắt Tiểu Nguyên Bồi sáng lên, lại thấy một người mở cửa thăm dò.

"Sao người lại tới đây?" Tiểu Nguyên Bồi không vui nhìn về phía Tiểu Sắc Vi, còn tưởng là Hàn Hàn, không ngờ lại mừng hụt.

"Không là ta thì còn có thể là ai?" Trên mặt Tiểu Sắc Vi nở một nụ cười thật to, nháy mắt mấy cái hỏi Tiểu Nguyên Bồi, về mặt ta đều biết hết.

"Tại sao phải nói cho người biết?" Tiểu Nguyên Bồi mở to mắt nhìn chăm chăm, "Người ra ngoài đã lâu, phụ thân mẫu thân sẽ lo lắng, trở về đi."

"Cha mẹ sẽ không lo lắng." Tiểu Sắc Vi dẫn theo nha hoàn không khách khí ngồi xuống, "Ngược lại là người đó ca ca, nếu không tìm một tẩu tẩu cho ta, gia gia nãi nãi mới lo lắng đấy."

"Được rồi, nói cái này làm gì? Người là một nữ hài tử, nói chuyện này cũng không biết ngược ngùng sao." Về mặt Tiểu Nguyên Bồi 囧. Bình thường bị phụ mẫu và gia gia nãi nãi thúc giục thành thân còn chưa tính, bây giờ ngay cả muội muội cũng thúc giục mình thành thân, cảm giác này, không vui về chút nào.

"Là muốn người tìm tẩu tẩu cho ta, cũng không phải nhờ người tìm muội phụ, sao ta phải xấu hổ?" Tiểu Sắc Vi lo lắng, tiếp tục nháy mắt tìm tòi nghiên cứu, "Sẽ không đến đây ăn cơm một mình đó chứ, hẹn người chưa?"

"Ăn một bữa cơm, hẹn người làm gì?"

"Ăn cơm một mình không thú vị, rất tịch mịch, nếu có mỹ nhân ăn cùng, không phải sẽ ngon hơn sao?"

"Nói hươu nói vượn, một cô nương gia giáo, sao lại có thể nói ra những lời này?" Tiểu Nguyên Bồi đỏ mặt, muội muội của mình, lời nói ngày càng to gan rồi.

"Ha ha. . . Ta chỉ là nói chơi, ca đồ mặt cái gì?" Tiểu Sắc Vi ranh mãnh nháy mắt cười.

Một mùi thơm từ ngoài cửa truyền đến, Tiểu Nguyên Bồi không nhiều lời với Tiểu Sắc Vi nữa, ánh sáng trong mắt chớp động. "Hàn Hàn, người tới rồi?"

Hàn Hàn? Tiểu Sắc Vi sững sờ, nghiêng đầu sang chỉ thấy Hàn Hàn dẫn một người làm bụng một cái khay đi vào, trên khay đựng hai món một canh.

"Hàn Hàn, sao lại là người?" Tiểu Sắc Vi há to mồm, không thể tưởng tượng nổi.

Nàng chuẩn bị đi mua phần thì thấy ca ca mình dẫn theo một nữ tử và nha hoàn đi trên đường. Bởi vì quá xa nên nhìn không rõ, đợi nàng chạy tới thì đã không còn thấy bóng dáng nữ tử kia trong quán rượu nữa, chỉ có một mình đại ca chờ ở nhà gian. Nàng đoán nữ tử kia có thể một lát sẽ tới đây, nên mới ngồi trong nhà gian không đi, chờ nhìn diện mạo thật của nàng ta.

Không ngờ, nữ tử này là Mạc Hàn Hàn, hơn nữa Mạc Hàn Hàn còn đến để nấu ăn cho ca ca của nàng.

Trong lòng thất vọng, sắc mặt khó tránh có mấy phần mất mát.

Hàn Hàn buồn bực nhìn nàng: "Nếu phải là ta, thì còn có thể là ai?"

"Ta. . ." Tiểu Sắc Vi há hốc mồm, nàng có thể nói là nàng chạy theo đại tẩu tương lai tới đây sao?

"Đừng nói nữa, mau ăn cơm, đói chết." Có ăn, Tiểu Nguyên Bồi không quan tâm đến bất cứ điều gì khác nữa, kêu người làm bụng thức ăn ngon đặt lên bàn, sau đó không hề khách khí há to miệng bắt đầu ăn.

Không có Tiểu Phong Phong ở một bên nhìn chăm chăm, khi ăn cơm quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Khỏe miệng Hàn Hàn rút rút, sao tốc độ ăn hôm nay so với khi ở Bách Xích trấn lại nhanh hơn mấy phần vậy?

Tiểu Sắc Vi không nhìn nổi: "Ca, người có thể ăn chậm một chút không?" Bộ dạng giống như đói bụng tám trăm năm, khiến nàng nhìn thấy cũng cảm thấy áy náy. Nói thế nào cũng là cậu ấm của gia tộc Tiểu thị, sao lại có dáng vẻ như chưa từng được ăn như thế?

"Còn chậm nữa, ta sẽ chết đói." Tiểu Nguyên Bồi nói một câu không rõ, động tác giống như gió cuốn mây trôi, làm cho người ta nhìn không được hoài nghi, gia tộc Tiểu thị có phải sắp sụp đổ hay không, cho nên đến đồ ăn cũng không có để ăn.

"Người ăn từ từ thôi, ta đi đây." Làm xong cơm, thì đồng nghĩa với việc đã hoàn thành nhiệm vụ, sắc trời vẫn còn sớm, nàng có thể đi ra ngoài dạo một hồi.

"Đợi chút, người không thể đi. . ." Tiểu Nguyên Bồi nuốt xuống một đũa thức ăn, vội vàng ngăn lại. Hàn Hàn bế tiểu hồ ly trở về, đi được một nửa liền nghe một tiếng quát thanh thúy: "Biểu ca, huynh đứng lại đó cho ta!"

"Lão tử còn lâu mới đứng lại! Ai cho ngươi đến đây, mau trở về!" Bóng người màu xanh lá chợt lóe, Mộ Dung Lâm chợt xuất hiện phía trước mặt Hàn Hàn, gương mặt quyến rũ phong lưu thoáng hiện chút quần bách, ánh mắt nhìn nàng lại sáng lên, "Ngươi nói với đại ca ta một tiếng, nói lão tử đi trốn một thời gian sẽ về."

Nói xong, lác mình chạy về phía cửa lớn.

Hàn Hàn đang khó hiểu thì trước mắt chợt lóe lên một bóng người màu đỏ, Công Tôn Văn mặc bộ áo đỏ xinh đẹp đứng trước mặt nàng: "Hắn vừa mới nói gì với ngươi?"

"Hả?" Hàn Hàn sửng sốt, không kịp phản ứng.

Công Tôn Văn dậm chân một cái: "Thật là đàn độn, thôi quên đi, đợi ta bắt được hắn rồi sẽ đến hỏi ngươi sau!" Nói xong nhún người nhảy một cái, đuổi theo Mộ Dung Lâm.

Hàn Hàn im lặng. Việc này gọi là nằm cũng trúng thương sao?

Vừa muốn tiếp tục đi về, lại thấy một đôi phu thê trung niên bước đến.

Nữ tử trung niên có một đôi mắt phượng giống Mộ Dung Lâm như đúc, bắt mắt liếc xéo nam tử bên cạnh: "Đều tại chàng. Ta muốn bắt ngờ xuất hiện để bắt nó về, chàng lại đi báo với nó, giờ thì hay rồi, người cũng đã chạy mất!"

Gương mặt nho nhã của nam tử thoáng hiện vẻ cung chiêu: "Được rồi, nàng đừng tức giận. Ý nhi mặc dù là chất tử của chúng ta nhưng cũng là Nhiếp Chính Vương, làm sao có thể tùy tiện xông vào thư phòng của hắn được?"

"Hừ, nói cho cùng chàng cũng là tam thúc của hắn, ta là tam thẩm của hắn. Cho dù hắn có không vui thì có thể thế nào. Giờ thì tốt rồi, chàng có kị hắn khiến cho nhi tử chạy mất. Ta mặc kệ, nếu hôm nay chàng không tìm được nhi tử về thì buổi tối ra thư phòng ngủ cho ta!" Nữ tử vẫn khó chịu như cũ.

Nam tử bối rối: "Việc này đợi chúng ta về nhà rồi hãy nói... Không phải Tiểu Văn đã đuổi theo sao? Khinh công của Tiểu Văn là do nhạc phụ đích thân truyền dạy, nhất định sẽ đuổi kịp Lâm nhi, nàng đừng lo lắng."

"Sao có thể không lo lắng được? Chàng cũng biết Lâm nhi sợ gặp Văn nhi nhất....Không biết hai đứa nhỏ này.... Không được, ta phải tự mình đi tìm tìm nó." Vừa nói xong bóng người đã chợt lóe, trong chớp mắt xuất hiện ở cách đó mấy trượng, thân hình chuyển động lên xuống mấy cái rồi biến mất không thấy nữa.

Nam tử nhanh chóng chạy theo sau.

Mọi người đều đã rời đi, Hàn Hàn nhìn về phía Vu quân sự vừa mới đuổi đến, hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Họ là phụ mẫu của Lâm công tử sao?"

Vu quân sự vừa thở dốc lấy hơi vừa nói: "Đúng vậy. Mỗi lần họ đến đây, Lâm công tử đều biến mất vài ngày."

"Vì sao chứ?" Hàn Hàn càng thêm buồn bực, có ai lại trốn phụ mẫu mình như vậy.

"Việc này rất khó nói." Quân sự lắc đầu một cái, nhìn cần câu và thùng gỗ trong tay Hàn Hàn, "Cô nương định đi câu cá sao?"

Hàn Hàn cười híp mắt gật đầu: "Đúng vậy, nhưng mà chưa câu được, Vu quân sự cứ làm việc của ngươi trước đi, ta về Lạc Huy Uyển chuẩn bị bữa trưa cho Vương gia."

Vu quân sự gật đầu một cái, nhìn Hàn Hàn xoay người rời đi mà mắt nhoè nhoè. Qua một thời gian, hắn phát hiện Vương gia đối xử với Mạc cô nương có chút khác biệt, nào là được tắm, nào là canh tâm bồ,... Vậy việc Mạc cô nương thích câu cá có nên nói cho Vương Gia biết hay không?

"Bệ hạ, những chứng cứ này đều là do Nhiếp Chính Vương sai người đưa tới, người xem...?" Tôn Khiêm mang sổ con trình lên, quỳ trên đất mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nhiếp Chính Vương quá độc ác, từ Vương tôn quý tộc cho tới quan Ngũ phẩm ở kinh thành, phạm là người thuộc phe của hoàng thượng tất cả đều không thoát khỏi bị buộc tội hết một lượt. Xem ra lần trước buộc tội Mộ Dung Lâm, quả thật đã chạm đến chỗ hiểm của Nhiếp Chính Vương.

Nghĩ lại kết quả mà Tào Thuận phải nhận, mồ hôi trên trán Tôn Khiêm càng nhiều. Không biết với những việc trong quá khứ, Nhiếp Chính Vương sẽ xử trí mình ra sao? Có điều hắn có thể khẳng định, đó tuyệt đối không phải là kết quả tốt. Trong lòng nhất thời cảm thấy hồi tiếc.

Hoàng Bộ Thần Minh mở sổ con ra đọc nhanh một lượt, trong chớp mắt tức giận nổi gân xanh, không ngờ người đầu tiên có tên trên sổ lại là Thái phó Trần Thương.

Tục ngữ có câu, trên người Thánh Nhân còn có ba con bọ, huống chi Trần Thương không phải Thánh Nhân.

Chỉ cần chịu tìm, bắt luận là người nào cũng có vài điểm yếu. Cho dù hắn không có, nhưng gia tộc nhiều người, không thể bảo đảm tất cả đều trong sạch. Chỉ cần có kẻ phạm sai, hắn là người đứng đầu toàn gia, đương nhiên phải gánh tội quản giáo không nghiêm.

Trần Thương biết người của Nhiếp Chính Vương vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mình nên trước giờ hành xử vô cùng cẩn thận, nhất cử nhất động đều tính toán từng li mới có thể sống yên ổn suốt mấy năm nay.

Có điều cho dù hắn luôn hành sự cẩn thận như thế nhưng lại có một thứ tử kiêu căng ngạo mạn, chọi gà dắt chó đi dạo, cường hiếp dân nữ, sùng thiếp diệt thê, phẩm hạnh cực kì kém.

Trần Thương giận dữ dạy dỗ hắn mấy lần, nhưng thứ tử này lại một mực không sửa, lâu dần Trần Thương cũng không thèm để ý đến nữa. Chờ hắn lập gia đình, liền đuổi hắn ra khỏi phủ, nhiều năm trôi qua ngoại trừ ngày lễ và tết, đều không cho hắn vào cửa.

Lần này Nhiếp Chính Vương dâng sớ con, nội dung bên trong chính là nhắc đến người con thứ này, còn nói rõ: "Cô ngữ có câu 'Vật cách nhi hậu tri chí, tri chí nhi hậu ý thành, ý thành nhi hậu tâm chính, tâm chính nhi hậu thân tu, thân tu nhi hậu gia tề, gia tề nhi hậu quốc trị'. Cái gọi là tu thân, tề gia, trị quốc. Thân không thể tu, gia không thể tề, làm sao trị quốc? Làm sao an bang? Làm sao phụ chính? Ngồi không ăn bám như thế..."

Còn chưa đọc xong, Hoàng Bộ Thần Minh đã tức giận ném quyển sớ lên trên nền đất, "Hoang đường! Nói hươu nói vượn! Trần Thái phó trung quân ái quốc, há có thể để hắn bôi xấu như vậy!" Nói xong, còn chưa hết giận hung hăng nhắc chung trà trên long án lên ném xuống nền đất.

Toàn bộ thần dân có ai không biết Thái phó Trần Thương là lão sư của hắn lúc còn là Thái tử. Chê bai phê phán Trần Thương như vậy, chẳng phải đồng nghĩa kẻ thân là đồ đệ như hắn cũng bị mắng? Suy cho cùng một người tâm bất chính, làm việc không ngay thẳng, không biết cách trị gia thì có thể dạy ra một kẻ tài giỏi như thế nào?

Đặc biệt chính là, Trần Thương thân là người đứng đầu phe hoàng quyền. Nếu như lần này ngay cả Trần Thương cũng không bảo hộ được thì sau này liệu sẽ có ai cam tâm tình nguyện thần phục hắn? Mộ Dung Ý, quả thật đáng hận!

Hít nhanh vài ngụm khí lớn, Hoàng Bộ Thần Minh cố gắng áp chế tức giận trong lòng. Liếc thấy bộ dạng của Tôn Khiêm giống như vừa mất phụ mẫu, trong mắt hắn loé lên vẻ tức giận. Tại sao người thần phục Nhiếp Chính Vương đều là những kẻ cứng đầu không dễ đối phó, mà người thần phục hắn thì từng người từng người đều là những tên tiểu tốt vô dụng?

Nếu không phải người trong tay có hạn, phế vật như Tôn Khiêm đã sớm bị hắn đuổi ra ngoài!

"Người của chúng ta cứ đi thu thập chứng cứ thế nào rồi?" Trong mắt Hoàng Bộ Thần Minh thoáng qua vẻ hung dữ. Không phải Mộ Dung Ý phái người thu thập tội chứng của đám đại thần thuộc phe hoàng quyền sao? Hắn cũng phái người thu thập tội chứng của những người ủng hộ Nhiếp Chính Vương, đến cuối cùng lưỡng bại câu thương, ai cũng đừng mong chiếm được chỗ tốt!

Nhắc tới việc tìm chứng cứ phạm tội của người thuộc phe Nhiếp Chính Vương, thân thể Tôn Khiêm run run cúi xuống, lấy quyển sớ con trong tay áo giơ lên cao quá đỉnh đầu: "Chứng cứ Trần Quốc Công đưa tới đều ở trong này."

Thái giám tổng quản Lý Tiền đứng phía sau hoàng thượng vội vàng đi tới nhận sớ con đưa cho Hoàng Bộ Thần Minh.

Cầm lấy sớ con, Hoàng Bộ Thần Minh nhìn xuống từng hàng, lửa giận mới vừa đề xuống trong nháy mắt lại bùng lên, hung hãn nhìn sớ con trong tay lên đầu Tôn Khiêm: "Phế vật! Một đám phế vật! Thu thập nửa ngày chỉ tìm được thứ chứng cứ nhai nhép không đáng nói. Trẫm không tin hậu trách của một đại quan nhất phẩm lại có thể hoàn toàn trong sạch! Tìm tiếp cho trẫm, không tìm thấy chứng cứ thì chức Ngự Sử này ngươi cũng không cần làm nữa!"

Tôn Khiêm kêu khổ trong lòng, đến Trần Quốc Công cũng điều tra không được, Tôn Khiêm hắn phải tìm như thế nào?

Thủ đoạn của Nhiếp Chính Vương trước giờ luôn nổi tiếng tàn nhẫn. Những người dưới trướng kia cũng không thua kém bao nhiêu. Đầu tiên điều tra tất cả gia quyến của bọn họ qua một lần, xử lý toàn bộ vấn đề. Chứng cứ sót lại bị Trần Quốc Công nắm được, còn chưa kịp đến tay thì cả tội chứng lẫn nhân chứng đều biến mất. Thủ đoạn sạch sẽ lưu loát như vậy, không cần nghĩ cũng biết là do ai làm.

Hiện tại hắn chỉ mới nắm trong tay vài chứng cứ không đáng nói, Nhiếp Chính Vương đã khiến hắn phải đối mặt với một hoàng thượng tức giận tận trời. Nếu như hắn lại muốn tìm thêm tội chứng khác, không những là việc khó hơn lên trời, ngộ nhỡ chọc giận Vương gia, nói không chừng Tôn Khiêm hắn sẽ là người bị xử trí đầu tiên...

Tôn Khiêm dập đầu: "Hoàng thượng thứ tội, vì thần tư chất ngu muội, khó lòng đảm nhiệm chức Ngự sử, e rằng sẽ phụ lòng phó thác của hoàng thượng. Kính xin hoàng thượng tuyển một người tài đức sáng suốt khác, vì thần xin được thoái ẩn về quê." Thay vì bị Nhiếp Chính Vương đề mắt khiến bản thân chết không từ tế, chẳng bằng nhân cơ hội từ chức, nói không chừng còn có thể tìm được một con đường sống.

"Cần rồi! Ngươi dám uy hiếp trẫm!" Hoàng Bộ Thần Minh giận dữ, bước lên từ phía sau long án, một cước đạp lên bả vai Tôn Khiêm.

Thân thể Tôn Khiêm không vững, lão đảo ngã trên đất, hắn vội vàng bò dậy dập đầu: "Vi thần không dám!" Hắn chỉ là muốn từ quan, làm sao lại trở thành hiếp hoàng thượng?

"Không dám? Trẫm lại thấy ngươi dám vô cùng! Đừng tưởng rằng chỉ có Mộ Dung Ý mới có thể giết ngươi, đừng quên, trẫm mới là Hoàng đế!" Hoàng Bộ Thần Minh nhìn chăm chăm Tôn Khiêm, mặt tràn đầy sát khí.

Cả người Tôn Khiêm run lên, trái tim không ngừng nhảy loạn: "Vi thần không dám, hoàng thượng tha mạng!"

Hoàng Bộ Thần Minh khề cán rằng, đề xuống lửa giận trong lòng: "Đầu của ngươi trẫm tạm thời giữ lại, nếu chuyện tiếp theo vẫn làm không xong, trẫm sẽ tùy thời mà lấy xuống." Hung hăng uy hiếp một câu, Hoàng Bộ Thần Minh cũng biết không thể tiếp tục bức bách Tôn Khiêm. Ngộ nhỡ bức hắn chạy

đến trận doanh của đối phương thì chính là có không bù được mất.

Giọng Hoàng Bộ Thần Minh hòa hoãn, phát tay: "Đứng lên đi. Chuyện tội chứng ngươi không cần quan tâm, trầm tự có sắp xếp. Ngươi chỉ cần nhớ, chỉ cần ngươi trung quân ái quốc, trầm tất sẽ không bạc đãi ngươi."

Lúc này, áo của Tôn Khiêm đã ước đầm mồ hôi, nghe thấy phân phó vội run rẩy đứng lên, nhưng chân lại mềm nhũn khụy xuống: "Tạ hoàng thượng!"

Trong mắt Hoàng Bộ Thần Minh thoáng qua không kiên nhẫn: "Lui ra đi."

Thấy ngự thư phòng đã không còn ai khác, Lý tổng quản đi tới: "Hoàng thượng, Tôn Ngự sử này..."

Hoàng Bộ Thần Minh phiền não phát tay: "Chỉ là một tên phế vật. Để hắn đi điều tra chứng cứ, chỉ sợ chưa tra được gì đã bị dọa cho mất mặt!"

"Người có muốn triệu Trần Quốc Công vào cung hay không?"

"Không cần. Truyền chỉ, tuyên Trần thái phó vào cung."

Hàn Hàn cùng Mộ Dung Ý dùng xong cơm trưa, liền vui vẻ dẫn Bích Tiêu xuất phủ.

Nàng cố ý làm một bàn mỹ vị cùng Mộ Dung Ý ăn trưa, định xin hắn phái người về Lưu thôn báo tin bình an với nãi nãi. Không nghĩ tới hắn không nói hai lời liền đồng ý, còn cho phép nàng tùy ý ra vào Vương phủ, quả thật dễ nói chuyện ngoài dự đoán.

Hào cảm đối với hắn lại tăng lên một chút, Hàn Hàn ăn cơm xong đã nhanh chóng ra ngoài đi dạo.

Lúc trước mỗi lần ra ngoài, nàng đều theo bên cạnh Mộ Dung Ý, đi đâu cũng không thuận tiện. Hiện tại không có hắn, đi bộ cũng trở nên thoải mái không ít.

"Hàn Hàn." Một âm thanh vui mừng truyền đến. Hàn Hàn nghiêng đầu, cái đầu tròn trịa của Tiểu Nguyên Bồi đột ngột lộ ra từ con hẻm nhỏ bên ngoài Vương phủ.

"Tiểu Nguyên Bồi?" Hàn Hàn kinh ngạc nhìn hắn, "Ngươi núp ở đây làm gì?"

"Chờ ngươi!" Tiểu Nguyên Bồi vui sướng chạy tới, vây quanh Hàn Hàn nhìn trên nhìn dưới, "Mấy ngày không gặp, ngươi lại cao hơn rồi!"

Hàn Hàn liếc mắt khinh thường, sao nàng lại không cảm thấy, "Muốn tìm ta có thể trực tiếp đến Vương phủ, làm sao ngươi biết ta sẽ ra mà chờ ở cửa?"

Tiểu Nguyên Bồi chớp chớp mắt: "Một ngày nào đó ngươi sẽ ra." Thật ra là vì hắn căn bản không vào được Vương phủ nên chỉ có thể chờ ở cửa.

"Không phải là ngươi chờ ở cửa mỗi ngày đó chứ?" Hàn Hàn càng thêm kinh ngạc, cần phải đến mức nào mới có thể nghĩ ra cách ôm cây đợi thỏ như vậy?

"Cũng không phải." Tiểu Nguyên Bồi tươi cười, "Vì ta không tìm được món nào muốn ăn nên mới qua đây chờ một lát, là lần thứ ba trong hôm nay."

"..." Đối với một tên tham ăn, Hàn Hàn cảm thấy không còn lời gì để nói, cao thấp liếc hắn một cái, "Ngươi ăn cơm chưa?"

"Chưa, cơm bên ngoài ăn không ngon." Tiểu Nguyên Bồi lắc đầu, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Hàn Hàn chằm chằm, "Ngươi từng nói sẽ làm cơm cho ta hai tháng, không quên chứ?"

Hàn Hàn gật đầu: "Còn nhớ." Lúc ấy nàng còn thu của hắn một vạn lượng bạc.

"Vây là tốt rồi." Hàn Hàn không phủ nhận, Tiểu Nguyên Bồi càng vui vẻ tươi cười, "Hiện giờ ta đang đói bụng, ngươi đi nấu cơm cho ta ăn đi."

Hàn Hàn ngược nhìn mặt trời, thời gian bản thân có hạn, chờ làm xong cơm cho tên tiểu tử này, thời gian dạo phố sẽ không còn bao nhiêu. Hàn Hàn nhất thời có chút do dự, nàng muốn dạo phố lâu một chút.

"Thế nào, không được sao? Nhưng ta rất đói, ngươi đã nói sẽ nấu cơm cho ta mà." Đôi mắt to tròn của Tiểu Nguyên Bồi lập tức sụp xuống, nhìn Hàn Hàn chằm chằm, như đang tố cáo nàng nói không giữ lời.

Hàn Hàn nâng trán, một đấng mày râu lại dùng ánh mắt đáng thương của một chú chó nhỏ nhìn ngươi, chỉ sợ dù là ai cũng không chịu nổi.

Rút rút khoe miệng: "Được rồi, ta làm cơm cho ngươi, làm ở đâu đây?" Đáng tiếc Vương phủ không phải do nàng làm chủ, nếu không, sẽ có thể dẫn Tiểu Nguyên Bồi về Lạc Huy Uyển, dùng thực phẩm có sẵn làm cho hắn một phần. Về phần đi dạo phố, lần này không đi được, sẽ chờ lần sau.

"Thật sao? Ta biết mà, ngươi tốt nhất!" Tiểu Nguyên Bồi vui sướng cười một tiếng.

Vừa muốn nói chuyện, đã thấy gia nhân của Tiểu Nguyên Bồi chạy đi tìm, "Công tử, sao ngài lại chạy tới đây một mình. Đã nói với ngài rồi mà, bây giờ

Mạc cô nương là người của Vương Gia, không dễ gặp . . ." Thấy Hàn Hàn nhất thời kinh ngạc há to mồm, khó tin tròn mắt, "Mạc cô nương, cô nương được ra ngoài?"

Lời này, sao lại giống như mình vừa hết hạn tù, được thả ra vậy?

Người kia phản ứng rất nhanh, phát hiện lời nói của mình có chút không đúng, vội vàng giải thích: "Công tử nhà ta đã tới đây nhiều lần, mỗi lần vào thông báo đều không có hồi âm, còn tưởng cô nương không có thời gian, không ngờ bây giờ công tử lại có thể gặp được cô nương, đúng là trời không phụ người có lòng."

"Được rồi, đừng nói nhiều như vậy, Hàn Hàn đã đồng ý nấu cơm cho ta, người mau nghĩ giúp ta, nơi nào thích hợp để nấu cơm?" Tiểu Nguyên Bồi nóng nảy thúc giục.

"Đến tửu lâu Nhất Phẩm được không?" Hạ nhân kia đề nghị, "Nô tài có chút quen biết với chưởng quỹ và đầu bếp ở đó, mượn bếp của họ dùng một chút cũng dễ hơn." Trước kia, hắn thường giúp công tử tìm kiếm các món ăn ngon trong kinh thành, chỉ cần tửu lâu có chút danh tiếng đều sẽ đến một lần. Mà trong các tửu lâu, Nhất Phẩm tửu lâu là nơi công tử đến ăn lâu nhất, cho nên hắn và chưởng quỹ nơi đó cũng có chút quen biết.

Chỉ cần có thể ăn, Tiểu Nguyên Bồi đều không có ý kiến, dẫn Hàn Hàn đến Nhất Phẩm tửu lâu.

Nhất Phẩm tửu lâu mặc dù không bằng tửu lâu Như Ý, nhưng cũng là một trong những Đại Tửu Lâu có danh tiếng ở Kinh thành. Mặc dù đã qua giờ cơm, nhưng trong quán vẫn có khách dùng cơm ở đại sảnh.

Hàn Hàn và Tiểu Nguyên Bồi đi vào, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Ở đại hội Trâm hoa, chỉ vì hôn thê của Nhiếp Chính Vương ra tay đánh nữ đầu bếp này mà ngài ấy đã tức giận bỏ rơi vị hôn thê kia, cũng ban vị thiên kim tiểu thư mềm mại kia cho phụ thân mình làm bình thê. Chuyện này mặc dù đã qua, nhưng một số người biết chuyện đã truyền việc này ra ngoài, thêm mắm thêm muối rất nhiều tình tiết.

Mọi người đối với Nhiếp Chính vương luôn sùng bái và kính sợ, vì vậy đối với cuộc sống riêng của hắn rất chú ý, một truyền mười, mười truyền trăm, bất tri bất giác đã biến Hàn Hàn người nổi tiếng ở kinh thành lần nữa.

Ăn cơm ở tửu lâu hôm nay, không thiếu người đã tham gia hội trâm hoa lúc trước, vì vậy có mấy người nhận ra Hàn Hàn.

"Mau nhìn đi, đó là nữ đầu bếp trong truyền thuyết kia. . . ." Một nam nhân nói khẽ với người ngồi cùng bàn.

"Là nàng ta sao? Gầy gò nhỏ bé, không có gì đặc biệt, chẳng lẽ Vương Gia thích loại người này sao?" Một nam tử khác nghi ngờ nói.

"Ai biết được, chỉ cần biết Vương Gia đối với nàng cực kỳ sùng nịnh là được."

"Sao nàng ta lại ở chung với tên tham ăn đó?"

"Không biết, nghe nói sau khi tên tham ăn này hỏi kinh thi luôn tâm tâm niệm niệm nhớ một nữ đầu bếp, không phải là nàng ta chứ?"

"Tám phần là vậy, ta nghe muội muội ta nói, ở trâm hoa đại hội thì Chân Quận chúa đã từng nói với nữ đầu bếp kia mấy câu, nàng ta rất phách lối. Chỗ ngồi của muội muội tên ăn hàng kia và nữ đầu bếp này là cùng một bàn, trong lúc nói chuyện, hình như nữ đầu bếp này có nói qua việc trước kia đã từng làm cơm cho tên tham ăn. . . ."

"Không thể nào, nàng ta lại có thể làm cơm cho nam nhân khác? Nếu là lúc chưa vào Vương phủ thì cũng thôi đi, hiện giờ đã vào Vương phủ rồi, lại còn như vậy. . . ."

.

Thính lực Hàn Hàn có hạn, không nghe được những thứ lộn xộn lung tung này.

Nhưng thính lực của Bích Tiêu lại rất cao, nghe vô cùng rõ ràng. Trong lòng nhất thời bức bối, một mặt cảm thấy những người này nói có lý, Mạc cô nương thân là nữ đầu bếp riêng của chủ tử, quả thật không nên nấu cơm cho người khác, mặt khác cảm thấy những người này đáng ghét, lại chỉ trích sau lưng Mạc cô nương như thế, quả thực là không đặt Nhiếp Chính vương phủ trong mắt mà.

Nhất thời sắc mặt có chút khó coi.

Hàn Hàn không hề hay biết, chỉ muốn nhanh chóng làm xong cơm cho Tiểu Nguyên Bồi, sau đó thừa dịp thời gian còn sớm, có thể đi ra ngoài dạo một vòng.

Tiểu Nguyên Bồi cực kỳ hưng phấn, nhìn Hàn Hàn vào phòng bếp, sau đó đến nhà gian ngồi chờ.

Ngoài cửa vang lên tiếng động, mắt Tiểu Nguyên Bồi sáng lên, lại thấy một người mở cửa thăm dò.

"Sao người lại tới đây?" Tiểu Nguyên Bồi không vui nhìn về phía Tiểu Sắc Vi, còn tưởng là Hàn Hàn, không ngờ lại mừng hụt.

"Không là ta thì còn có thể là ai?" Trên mặt Tiểu Sắc Vi nở một nụ cười thật to, nháy mắt mấy cái hỏi Tiểu Nguyên Bồi, về mặt ta đều biết hết.

"Tại sao phải nói cho ngươi biết?" Tiểu Nguyên Bồi mở to mắt nhìn chằm chằm, "Ngươi ra ngoài đã lâu, phụ thân mẫu thân sẽ lo lắng, trở về đi."

"Cha mẹ sẽ không lo lắng." Tiểu Sắc Vi dẫn theo nha hoàn không khách khí ngồi xuống, "Ngược lại là ngươi đó ca ca, nếu không tìm một tẩu tẩu cho ta, gia gia nãi nãi mới lo lắng đấy."

"Được rồi, nói cái này làm gì? Ngươi là một nữ hài tử, nói chuyện này cũng không biết ngượng ngùng sao." Về mặt Tiểu Nguyên Bồi ㄟ. Bình thường bị phụ mẫu và gia gia nãi nãi thúc giục thành thân còn chưa tính, bây giờ ngay cả muội muội cũng thúc giục mình thành thân, cảm giác này, không vui về chút nào.

"Là muốn ngươi tìm tẩu tẩu cho ta, cũng không phải nhờ ngươi tìm muội phu, sao ta phải xấu hổ?" Tiểu Sắc Vi lơ đãng, tiếp tục nháy mắt tìm tòi nghiên cứu, "Sẽ không đến đây ăn cơm một mình đó chứ, hẹn người chưa?"

"Ăn một bữa cơm, hẹn người làm gì?"

"Ăn cơm một mình không thú vị, rất tịch mịch, nếu có mỹ nhân ăn cùng, không phải sẽ ngon hơn sao?"

"Nói hươu nói vượn, một cô nương gia giáo, sao lại có thể nói ra những lời này?" Tiểu Nguyên Bồi đỏ mặt, muội muội của mình, lời nói ngày càng to gan rồi.

"Ha ha. . . Ta chỉ là nói chơi, ca đó mặt cái gì?" Tiểu Sắc Vi ranh mãnh nháy mắt cười.

Một mùi thơm từ ngoài cửa truyền đến, Tiểu Nguyên Bồi không nhiều lời với Tiểu Sắc Vi nữa, ánh sáng trong mắt chớp động: "Hàn Hàn, ngươi tới rồi!"

Hàn Hàn? Tiểu Sắc Vi sững sờ, nghiêng đầu sang chỉ thấy Hàn Hàn dẫn một người làm bưng một cái khay đi vào, trên khay đựng hai món một canh.

"Hàn Hàn, sao lại là ngươi?" Tiểu Sắc Vi há to mồm, không thể tưởng tượng nổi.

Nàng chuẩn bị đi mua phần thì thấy ca ca mình dẫn theo một nữ tử và nha hoàn đi trên đường. Bởi vì quá xa nên nhìn không rõ, đợi nàng chạy tới thì đã không còn thấy bóng dáng nữ tử kia trong quán rượu nữa, chỉ có một mình đại ca chờ ở nhà gian. Nàng đoán nữ tử kia có thể một lát sẽ tới đây, nên mới ngồi trong nhà gian không đi, chờ nhìn diện mạo thật của nàng ta.

Không ngờ, nữ tử này là Mạc Hàn Hàn, hơn nữa Mạc Hàn Hàn còn đến để nấu ăn cho ca ca của nàng.

Trong lòng thất vọng, sắc mặt khó tránh có mấy phần mất mát.

Hàn Hàn buồn bực nhìn nàng: "Nếu phải là ta, thì còn có thể là ai?"

"Ta. . ." Tiểu Sắc Vi há hốc mồm, nàng có thể nói là nàng chạy theo đại tẩu tương lai tới đây sao?

"Đừng nói nữa, mau ăn cơm, đói chết." Có ăn, Tiểu Nguyên Bồi không quan tâm đến bất cứ điều gì khác nữa, kêu người làm bưng thức ăn ngon đặt lên bàn, sau đó không hề khách khí há to miệng bắt đầu ăn.

Không có Tiểu Phong Phong ở một bên nhìn chằm chằm, khi ăn cơm quả nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Khóe miệng Hàn Hàn rút rút, sao tốc độ ăn hôm nay so với khi ở Bách Xích trần lại nhanh hơn mấy phần vậy?

Tiểu Sắc Vi không nhìn nổi: "Ca, ngươi có thể ăn chậm một chút không?" Bộ dạng giống như đói bụng tám trăm năm, khiến nàng nhìn thấy cũng cảm thấy áy náy. Nói thế nào cũng là cậu ấm của gia tộc Tiểu thị, sao lại có dáng vẻ như chưa từng được ăn như thế?

"Còn chậm nữa, ta sẽ chết đói." Tiểu Nguyên Bồi nói một câu không rõ, động tác giống như gió cuốn mây trôi, làm cho người ta nhìn không được hoài nghi, gia tộc Tiểu thị có phải sắp sụp đổ hay không, cho nên đến đồ ăn cũng không có để ăn.

"Ngươi ăn từ từ thôi, ta đi đây." Làm xong cơm, thì đồng nghĩa với việc đã hoàn thành nhiệm vụ, sắc trời vẫn còn sớm, nàng có thể đi ra ngoài dạo một hồi.

"Đợi chút, ngươi không thể đi. . ." Tiểu Nguyên Bồi nuốt xuống một thìa thức ăn, vội vàng ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Bày Mưu Lập Kế

"Người muốn thế nào?" Hàn Hàn nhìn Tiểu Nguyên Bồi, thức ăn đã làm xong, sao còn không cho nàng đi?

"Bữa cơm tiếp theo ta biết phải làm sao?" Đôi mắt to tròn của Tiểu Nguyên Bồi chớp chớp. Thật vất vả hẳn mới gặp được Hàn Hàn, nhất định phải tranh thủ vì bản thân nhiều một chút.

"Bữa tiếp theo?" Hàn Hàn sững sốt, đúng là nàng không có nghĩ tới việc này.

"Người sẽ không quên chứ? Người đã đồng ý làm cơm cho ta hai tháng." Tiểu Nguyên Bồi uất ức nhìn Hàn Hàn, không giành được phúc lợi trước, khẩu vị thường thức mỹ thực cũng bị ảnh hưởng.

"Ta đương nhiên chưa quên." Hàn Hàn im lặng, nàng chỉ là đột nhiên không nhớ ra mà thôi.

"Chưa quên là tốt rồi." Đôi mắt tròn tròn của Tiểu Nguyên Bồi nheo lại cong cong, khóe môi nhếch nhẹ, lộ ra hai chiếc răng khểnh, "Vậy chúng ta quyết định, cách mỗi hai ngày, người hãy tới nơi này làm cho ta một bữa cơm. Giống như lúc ở Bách Xích trấn."

Bích Tiêu vẫn theo hầu bên cạnh Hàn Hàn, nghe Tiểu Nguyên Bồi nói như vậy, sợ Hàn Hàn đồng ý, nhỏ giọng nhắc nhở: "Cô nương, đừng quên hiện giờ ngài chính là đầu bếp riêng của Vương gia, nếu để Vương gia biết ngài làm cơm cho những người khác, chỉ sợ rất khó giải thích."

Nhắc tới Mộ Dung Ý, lời đồng ý vừa đến bên miệng Hàn Hàn lại đành phải nuốt xuống.

Hiện tại mình sống ở Nhiep Chính vương phủ, phía trên có một Vương gia đè ép, quả thật không thể tùy tâm sở dục* đồng ý với người khác cái gì.

* Tùy tâm sở dục: làm theo ý mình

Nhất thời có chút khó xử nhìn Tiểu Nguyên Bồi: "Việc này, người cũng thấy đấy, không phải ta không tuân thủ lời hứa, mà là Vương gia đã xác định ta là đầu bếp riêng của hắn, nên không thể tùy tiện nấu cơm cho người khác."

"Sao lại gọi là tùy tiện nấu cơm cho người khác? Chúng ta đã sớm lập ước định, hơn nữa còn là lúc trước khi người đến Vương Phủ." Tiểu Nguyên Bồi một bước cũng không nhường, ngôn ngữ sắc bén làm cho Hàn Hàn nghi ngờ hình ảnh tên ngốc tham ăn của hắn chỉ là giả vờ.

"Nếu không, ta trả bạc lại cho người nhé?" Tuy rằng trả lại một vạn lượng bạc có chút không đành lòng, nhưng cũng không còn cách nào.

"Ta không cần bạc, ta muốn ăn cơm người làm! Mấy ngày nay ta đều đói sắp chết, di@en*dyan(lee^qu.donnn) ta mặc kệ, lúc trước người đã đồng ý với ta, không thể phỉu bỏ trách nhiệm như vậy được."

Hàn Hàn không nói gì nhìn về phía Tiểu Sắc Vi, dùng ánh mắt hỏi: Người đôi khi khôn khéo ép buộc kẻ khác, lại có lúc ngốc nghếch tham ăn này thật sự là ca ca của người sao?

Tiểu Sắc Vi xấu hổ khụ một tiếng: "Hàn Hàn, người hãy đồng ý với ca ấy đi." Quan trọng là không muốn đồng ý cũng không được. Vị ca ca này của nàng đối với cái gì cũng có thể thương lượng, chỉ đối với món ăn là vô cùng cố chấp, một khi không đạt mục đích thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Mỗi lần hắn như vậy, mọi người đều không thể làm gì.

Nếu lần này Hàn Hàn không đồng ý, nói không chừng hắn sẽ ngồi xuống đất, kêu khóc đòi đồ ăn.

Nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Tiểu Sắc Vi, Hàn Hàn có thể nắm chắc tám phần là Tiểu Sắc Vi cũng không có cách gì đối với tên ăn hàng này.

Xoa xoa thái dương: "Được rồi, ta đồng ý với người, hai ngày sau sẽ đến đây nấu cơm cho người." Ai bảo trước kia bản thân đã hứa với người ta chứ.

"Cô nương" Bích Tiêu kêu một tiếng, ánh mắt thoáng hiện vẻ không đồng ý.

"Được rồi, khi trở về ta sẽ tự nói với Vương gia." Hàn Hàn khoát tay, "Nhân lúc trời còn chưa tối, chúng ta phải nhanh ra ngoài đi dạo."

Nhận được sự đồng ý của Hàn Hàn, Tiểu Nguyên Bồi cảm thấy thỏa mãn tiếp tục ăn cơm, "Người đi đi, hãy nhớ hai ngày sau đến đây làm cơm cho ta đấy."

Tiểu Sắc Vi ngượng ngùng nhìn Hàn Hàn cười cười, thấy Hàn Hàn đã đi ra ngoài, quay đầu quở trách Tiểu Nguyên Bồi: "Ca ca, sao người lại có thể. . . . Người không thể có một chút tu dưỡng hay sao? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người ta lại nghĩ là Tiểu gia chúng ta không nuôi nổi người."

Đối với một ca ca tham ăn như vậy, Tiểu Sắc Vi đã không còn gì để nói nữa.

"Sao có thể như vậy được chứ? Ta phải mất một vạn lượng bạc mới mua được mấy bữa cơm này, nếu nuôi không nổi thì sao lại có thể cho ta nhiều tiền như vậy?" Tiểu Nguyên Bồi nhai nuốt thức ăn trong miệng, giọng nói mơ hồ không nghe rõ.

"Bao nhiêu? Một vạn lượng?" Tiểu Sắc Vi kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn Tiểu Nguyên Bồi hiện lên chút căm tức, "Ca, người thực sự là kẻ bại gia*!"

*ý chỉ người ăn chơi hoang phí, tiêu tiền như rác.

Cho dù là sơn hào hải vị cũng không cần nhiều bạc như vậy! Không phải chỉ là mùi vị khá hơn một chút thôi sao?

"Nhưng thật sự là ăn rất ngon, không tin thì người ném thử đi." Tiểu Nguyên Bồi chỉ chỉ bát đĩa bên cạnh nói.

"Ta không ăn, người ăn một mình đi." Đã bị ca ca tham ăn này chọc tức đến no rồi, làm gì còn tâm trạng để ăn cơm, huống chi nàng cũng không đói.

Nói xong đứng lên dẫn theo tiểu nha hoàn đi ra ngoài.

Hàn Hàn vừa ra khỏi tửu lâu, còn chưa đi được hai bước đã thấy một bóng dáng màu đỏ chột lóe qua trước mắt, sau đó lại vụt trở về, dừng ở bên cạnh nàng: "Là người? Vừa hay, ta đỡ phải nhọc công tìm kiếm."

Hàn Hàn nháy mắt mấy cái, nhận ra đây là nữ tử mình đã nhìn thấy vào buổi sáng, có chút khó hiểu hỏi: "Người tìm ta có việc gì?" Hình như bọn họ cũng không có quen biết?

"Buổi sáng biểu ca ta nói gì với người?" Công Tôn Văn nhú mày, nhớ đến việc tiểu nha đầu đường đường như có chút ngốc nghếch, bổ sung một câu, "Chính là Mộ Dung Lâm."

"À." Được Công Tôn Văn nhắc nhở, Hàn Hàn nhớ ra, Mộ Dung Lâm chạy đến nói với nàng, nhờ nàng chuyển lời với Mộ Dung Ý, rằng hắn sẽ trốn ở ngoài một thời gian ngắn. Mỗi khi phụ mẫu Mộ Dung Lâm xuất hiện, Mộ Dung Lâm sẽ biến mất một thời gian ngắn, chuyện này ngay cả Vu quân sự cũng biết, khẳng định Mộ Dung Ý cũng biết, bởi vậy nàng cũng không có để trong lòng.

Lúc này Công Tôn Văn lại đột nhiên chạy đến hỏi, nhện không được tò mò: "Người chính là Công Tôn cô nương?" Hình như mấy ngày trước bọn họ có nhắc tới việc sẽ có một Công Tôn tiểu thư đến đây, vừa nghe thi biểu cảm của Mộ Dung Lâm liền giống như gặp phải đại địch, người trước mắt này sẽ không phải là vị Công Tôn tiểu thư đó chứ?

Công Tôn Văn nhú mày: "Người biết ta sao?" Số lần nàng đến kinh thành rất ít, số lần đến Nhiếp Chính vương phủ lại càng ít, sao đối phương lại có thể nhận ra nàng?

"Không biết." Hàn Hàn lắc đầu, "Chẳng qua đã từng nghe Mộ Dung tướng quân cùng Vương gia nhắc qua vài lần thôi. Mà người lại gọi Mộ Dung tướng quân là biểu ca, nên ta đoán hẳn là người."

Nghe Hàn Hàn nói như vậy, trên mặt Công Tôn Văn hiện ý cười: "Người thật thông minh, người nói biểu ca nhắc tới ta? Huynh ấy nói gì?"

Hàn Hàn im lặng ㄟ, nàng có thể nói Mộ Dung Lâm vừa nghe nàng ấy đến thì đã chạy trốn sao?

"Như thế nào, nói ta không tốt ư?" Thấy Hàn Hàn không trả lời, mặt Công Tôn Văn lập tức trầm xuống.

Hàn Hàn khụ một tiếng: "Không phải, người cũng biết ta chỉ là một hạ nhân, khi họ nói chuyện thì làm gì có tư cách tham gia, chẳng qua chỉ là thoáng nghe một ít khi dâng trà thôi."

"Cũng đúng, ta không nên hỏi người. Quên đi, ta còn phải đi tìm biểu ca, đợi khi tìm được, phải bắt hắn trở về báỉ đường!" Nói xong xoay người rời đi.

Khụ! Thiếu chút nữa Hàn Hàn đã bị lời nói của Công Tôn Văn làm nghen, lúng túng nhìn bóng dáng hồng y đã đi xa, trên trán hiện lên một hàng vạch đen: người này là một cô nhân thật sao? Sẽ không phải là người xuyên qua đó chứ?

Người nào đó trốn trong thư phòng Vương Phủ, nhện không được hást xì một cái, lắc đầu: "Kẻ nào dám nói xấu sau lưng lão tử?"

Mộc Phong cười hi hi liếc hẳn một cái: "Trừ phụ mẫu cùng vị Công Tôn tiểu thư kia của người, thì còn có thể là ai?"

Mộ Dung Lâm nhất thời nghen đứng, phiền chán gãi gãi đầu: "Phụ mẫu ta tới thì cũng thôi đi, sao lại dẫn theo tiểu ma nữ kia làm gì? Còn canh gác nghiêm ngặt các nơi, hại ta muốn trốn cũng không có nơi nào để trốn."

"Ai, nói một chút, vì sao người lại sợ Công Tôn tiểu thư kia như vậy? Hôm nay ở trong sân ta có nhìn thấy nàng, tuy rằng dung mạo kém hơn người một chút, nhưng cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, không phải sao?"

"Nói hươu nói vượn, còn dám nói bậy, có tin lão tử đánh người hay không!" Mộ Dung Lâm hận nhất là việc người khác lấy dung mạo của hắn ra nói, nghe Mộc Phong nói như vậy, mắt phượng quyền rũ lập tức trừng lớn, đứng lên.

"Được được được, ta không nói, ta không nói nữa." Mộc Phong khoát tay, "Ta nói, người không thể văn nhả một chút được sao? Động một tí liền đánh, đây là dáng vẻ của một công tử thế gia sao?"

"Câm miệng!" Mộ Dung Ý khê nhú mày, không kiên nhẫn cắt ngang cuộc đấu võ mồm của bọn họ.

Mộ Dung Ý lên tiếng, hai người lập tức im lặng.

"Mọi chuyện xử lí thế nào?" Con người hẹp dài quét về phía hác y đen tuyền, sáng giọng hỏi Liên Cẩm.

Liên Cẩm gật đầu: "Thuộc hạ đã cho người thông báo với tả tướng, lúc này, sổ con tấu trình hẳn là đã đến hoàng cung."

"Ừ." Mộ Dung Ý gật gật đầu, lần này, hoàng thượng muốn không tổn thất là không thể! Xem bọn họ về sau còn dám không an phận hay không!

Lúc này, trong hoàng cung Hoàng Bộ Thần Minh sai người gọi Thái Phó Trần Thương vào trong cung, trực tiếp lấy chứng cứ mà Mộ Dung Ý sai người đưa tới ném lên người Trần Thương.

Trần Thương vừa nhìn thoáng qua liền tức giận vênh râu: "Vớ vẩn! Quả thực vớ vẩn! Vu oan giá họa, đây căn bản là vu oan giá họa!" Đi qua đi lại hai vòng, nhìn về phía Hoàng Bộ Thần Minh, "Hoàng thượng, tuyệt đối không thể giữ lại Nhiếp Chính vương này, nếu không, một ngày nào đó hắn muốn trừ khử ai, chẳng phải sẽ dễ như trở bàn tay sao?"

Hoàng Bộ Thần Minh cau mày: "Đương nhiên trăm biết, chỉ hận khi lâm triều tên Tôn Khiêm ngu xuẩn kia đã nói quá rõ ràng, hiện tại căn bản là không có đường lui!"

"Vậy người của Nhiếp Chính vương thì sao? Cũng phải tìm được tội chứng của bọn họ chứ?" Trần Thương chưa hết hy vọng hỏi.

Hoàng Bộ Thần Minh lắc đầu: "Chẳng qua chỉ là một số nhân vật nhỏ, không có tác dụng."

Trần Thương khê cần môi: "Chúng ta nhất định phải bảo hộ những người có tên trên sổ con này đến cùng, nếu không, về sau còn ai dám trung quân, việc này sẽ là bất lợi lớn đối với hoàng thượng!"

"Việc này trăm hiểu, nên mới tìm lão sư đến thương nghị."

"Cách duy nhất hiện nay, chỉ có thể 'bỏ xe giữ tướng'! Nghiêm trị Tôn Khiêm, phóng thích Mộ Dung Lâm, xem đây là điều kiện, buộc Nhiếp Chính vương hủy toàn bộ tội chứng, hắn nhất định sẽ đồng ý. Tuy chúng ta không tìm được tội chứng của thuộc hạ hắn, nhưng Mộ Dung Lâm là một người mãnh tướng dưới trướng hắn, lại là đường đệ của hắn, tất nhiên Mộ Dung Ý sẽ không thể bỏ mặc không lo." Trần Thương phân tích nói.

Trong mắt Hoàng Bộ Thần Minh lóe lên một chút không cam lòng, nhưng lại không có biện pháp nào tốt hơn, cũng không thể mặc kệ người của mình, nên đành bỏ qua cho Mộ Dung Lâm một lần. Nếu đổi lại là Mộ Dung Ý thì còn có thể, nhưng Mộ Dung Lâm thì không đáng để hắn đánh đổi.

Bất đắc dĩ vẫy tay: "Nghe chỉ, sau khi trăm cân nhắc nhiều lần, xét thấy Hiên Vũ Tướng quân trấn thủ biên cương mười năm, tuy có công đối với xã tắc, nhưng việc tự ý hồi kinh vẫn không thể bỏ qua, tội cũ cần phải phạt, Đại Lý Tự Khanh Đỗ Trọng lập tức dẫn người vào cung, khâm thủ."

Lý tổng quản ở một bên viết xong thánh chỉ, Hoàng Bộ Thần Minh bước qua kiểm tra không có sai sót, lấy Ngự ấn trên Long án đóng lên.

Lý tổng quản nhận thánh chỉ, vội vàng ra cửa gọi người đi truyền chỉ.

Làm xong những việc này, trong lòng Hoàng Bộ Thần Minh thoải mái không ít, chỉ cần chờ Mộ Dung Lâm bị người tuyên vào cung, sau đó đàm phán với Mộ Dung Ý.

Thời gian một bữa cơm, thái giám truyền chỉ mang sắc mặt sợ hãi chạy về.

"Có chuyện gì? Mộ Dung Lâm đâu?" Sắc mặt Hoàng Bộ Thần Minh trầm xuống, chẳng lẽ Mộ Dung Lâm dám cả gan kháng chỉ không tuân?

Đầu gối tiểu thái giám mềm nhũn, cuống quýt quỳ xuống: "Bẩm hoàng thượng, nô tài phụng lệnh đến Đại Lý Tự truyền chỉ, nhưng khi đến đó, chỉ thấy công Đại Lý Tự và sân bị phá nát, Đỗ Ngự sử nằm trên giường hấp hối, mà Mộ Dung tướng quân thì đã không còn ở Đại Lý Tự. Đỗ Ngự sử nói, mọi việc đã viết trong sổ con, ủy thác nô tài trình lên hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng chủ trì công đạo." Nói xong, lấy một quyển tấu chương to quá nắm tay từ trong người ra.

Lý Tiễn vội nhận lấy sổ con đưa cho Hoàng Bộ Thần Minh.

Mi tâm của Hoàng Bộ Thần Minh nhúu chặt, thấy tiểu thái giám trở về một mình, liền biết tuyệt đối không có chuyện tốt, tính toán trong lòng, nếu là do Mộ Dung Ý phái người đánh Đỗ Trọng, cướp Mộ Dung Lâm, hắn sẽ mượn cơ hội này trừng trị hắn ta một phen. Nhưng Mộ Dung Ý không phải kẻ ngu xuẩn như vậy, chẳng lẽ có ẩn tình khác?

Cho đến khi mở sổ con ra, nhất thời cả khuôn mặt tái xanh, không phải Mộ Dung Ý đánh người, mà là phu phụ Mộ Dung Trình Khiêm. Đôi phu phụ này bình thường không hề gây sự, nhưng một khi ra tay thì đều là đại sự. Mà hắn lại cố kỵ thế lực phía sau của Công Tôn Thiên, nên không thể tùy tiện làm gì bọn họ.

Nếu như hắn nắm hoàng quyền, thì dù là người trong giang hồ, hắn cũng không để vào mắt. Nhưng hiện giờ hắn so với một cái thùng rỗng cũng không khá hơn bao nhiêu, phần lớn quyền lực thần quốc đều nằm trong tay Nhiếp Chính vương.

Mi tâm nhúu lại càng chặt. Đỗ Trọng, tên ngu xuẩn này, thấy phu phụ bọn họ đến, thì nên trốn đi mới phải, còn cố tình đi lên tìm đánh!

Trong kinh thành ai không biết Công Tôn Thiên chỉ có một đứa con trai là Mộ Dung Lâm, nhất nhất che chở.

Nếu thật sự giết chết Mộ Dung Lâm, cũng không có chuyện gì, cùng lắm thì đến lúc đó hắn lập kế đẩy lửa giận của Công Tôn Thiên lên người Mộ Dung Ý, sau đó ngồi xem hồ đầu, tùy thời lại thêm lửa.

Nhưng Mộ Dung Lâm không chết, hơn nữa còn phát hiện cổ độc.

Trong mắt Hoàng Bộ Thần Minh thoáng qua một chút ảo não, tình hình bây giờ đối với hắn càng bất lợi hơn!

Thấy Hoàng Bộ Thần Minh cau mày, bộ dạng ảo não, Trần Thương nhăn mặt nhíu mày: "Hoàng thượng, không biết đã xảy ra chuyện gì?"

"Lão sư, mời xem." Hoàng Bộ Thần Minh đưa sổ con trong tay cho Lý Tiễn truyền cho Trần Thương.

Trần Thương xem xong, vẻ mặt ngưng trọng đứng lên: "Trong Đại Lý Tự sao lại xuất hiện Nam Cương Xích Diễm cỏ? Vì sao Nhiếp Chính vương lại đi đúng lúc như vậy? Chẳng lẽ chuyện này là mưu kế của hắn?"

Hoàng Bộ Thần Minh vẫy vẫy tay, không muốn nhiều lời: "Mặc kệ có phải mưu kế của hắn hay không, tóm lại là đã phát hiện cổ độc ở nội lao, nếu truyền ra ngoài, mọi người sẽ cho rằng là do chúng ta hạ độc thủ."

"Cũng có thể là người Nam Cương lẫn vào kinh thành, nhân cơ hội châm ngòi ly gián." Trong mắt Trần Thương thoáng hiện tinh quang, tuyệt đối không thể để mọi người cho rằng là do bọn họ hạ thủ. Nếu chuyện người của bọn họ cấu kết Nam Cương mưu hại trọng thần triều đình bị truyền ra, uy tín của hoàng thượng sẽ không còn sót lại chút gì.

"Lão sư nói có lý, là trầm hồ đồ." Hoàng Bộ Thần Minh cũng kịp phản ứng, nói, "Nhưng mà hiện giờ Mộ Dung Lâm đã bị cướp đi rồi, bước tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" Dùng Mộ Dung Lâm để uy hiếp Mộ Dung Ý đã không có khả năng, chỉ hy vọng Mộ Dung Ý sẽ không mượn việc này mà cấn lại bọn họ một ngụm thì hắn đã cảm tạ trời cao rồi.

Nhắc tới chuyện này, Trần Thương lộ vẻ khó xử: "Đã tâm của Nhiếp Chính vương lớn như vậy, nhất định sẽ không dễ dàng cho qua chuyện này, nếu chúng ta không xử lý khiến hắn hài lòng, tất nhiên hắn sẽ truy cứu đến cùng."

Ý của Trần Thương, đương nhiên Hoàng Bộ Thần Minh cũng nghe hiểu vài phần. Nếu muốn trấn an Nhiếp Chính vương, thì cần giám người bên cạnh mình xuống, đồng thời tăng thêm một ít quyền lực cho hắn ta.

Nhưng hiện tại hắn đã không thể khống chế quyền lực trong tay Nhiếp Chính vương, nếu cứ tiếp tục ngồi xem hắn ta mở rộng thế lực. Hoàng Bộ Thần Minh nhíu mày thật chặt, lắc đầu: "Việc này để sau hãy bàn."

Trần Thương dĩ nhiên hiểu Hoàng Bộ Thần Minh đang băn khoăn, nếu như có thể, hắn cũng không muốn thấy Mộ Dung Ý ngày càng hùng mạnh. Nhưng nhìn hoàng thượng không vui, cũng không cương quyết khuyên nhủ, gật gật đầu: "Chậm rãi cũng tốt, để xem Nhiếp Chính vương có động tĩnh gì, chúng ta không nên tự làm loạn trận tuyến."

Bên này nói xong, bên ngoài có tiểu thái giám chạy vào bẩm báo: "Khởi bẩm hoàng thượng, tả tướng đại nhân đang cầu kiến ngoài cửa điện."

"Không gặp!" Hoàng Bộ Thần Minh nhíu nhíu lông mày, cả giận nói.

Tả tướng Ôn Đồng Lam là người của Mộ Dung Ý, lúc này đến đây, không cần nghĩ cũng biết là vì cái gì!

Tiểu thái giám dường như có chút do dự, nói tiếp: "Tả tướng đại nhân nói, lần này ngài ấy đến là để đại diện bách quan dâng tấu chương."

Nghe vậy, Hoàng Bộ Thần Minh càng thêm tức giận, muốn mở miệng, Trần Thương đã khuyên: "Hoàng thượng, có câu ý của nhiều người khó bỏ qua, nếu hôm nay hoàng thượng không gặp hắn, sợ là khi ra khỏi cửa cung sẽ truyền thành hoàng thượng không chịu nghe ý dân."

Ngờ kìa Hoàng Bộ Thần Minh tức giận: "Bảo hắn lăn vào đây cho trẫm! Trẫm thật muốn nhìn xem hắn thay mặt bách quan như thế nào!"

Tiểu thái giám bị dọa run run, vội cúi đầu đi tuyên người vào điện.

"Xin hoàng thượng bớt giận, đúng lúc chúng ta có thể mượn cơ hội này để thăm dò Nhiếp Chính vương." Thấy bộ dạng buồn bực của Hoàng Bộ Thần Minh, Trần Thương thở dài trong lòng một tiếng. Suy cho cùng hoàng thượng vẫn còn trẻ, lại quá hấp tấp cầu thành, tính tình cũng nóng nảy.

"Sao trẫm có thể nguôi giận được, Nhiếp Chính vương này ép người như thế, thật là đáng giận, đừng quên, trẫm mới là Thiên tử! Mới là hoàng đế thần quốc!" Lại muốn lấy danh nghĩa bách quan uy hiếp hắn, quả thực đáng chết!

". . . ." Thấy Hoàng Bộ Thần Minh tức giận như thế, nhất thời, Trần Thương cũng không còn lời để nói.

Trong ngự thư phòng nháy mắt trở nên yên tĩnh, chỉ có điểm bất đồng duy nhất là, bóng dáng của Ôn Đồng Lam đã xuất hiện ở ngoài cửa điện.

Nhìn thấy Ôn Đồng Lam, sắc mặt Hoàng Bộ Thần Minh lại đen thêm vài phần, mạnh mẽ đè nén cơn giận: "Tả tướng thay mặt bách quan, có chuyện quan trọng gì muốn tấu?"

Ôn Đồng Lam đi nhanh vài bước quỳ xuống, lấy trong tay áo ra một quyển tấu chương nhỏ: "Vi thần khấu kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Hoàng Bộ Thần Minh hừ một tiếng, không nhận sổ con kia ngay, nhìn chằm chằm Ôn Đồng Lam khoảng thời gian gần nửa chung trà nhỏ, đến khi hai tay

đang giờ lên của Ôn Đồng Lam bắt đầu hơi run, mới chậm rãi mở miệng: "Trình lên."

Nhận lấy sổ con, Hoàng Bộ Thần Minh chậm rãi mở ra liếc mắt một cái, không ngoài dự đoán, trên đó đều là tội chứng của những người thuộc phái duy trì hoàng quyền.

"Người đại diện bách quan, chính là vì điều này sao?" Hoàng Bộ Thần Minh cười lạnh một tiếng, ném sổ con trong tay tới trước, "Không cần xem nữa, trăm đã xem qua ở chỗ của Tôn Ngự sử một lần rồi."

"Hồi bẩm hoàng thượng, sau khi lâm triều kết thúc, thần và bách quan nghe Tôn Ngự sử nói qua một lần, vô cùng tán đồng. Nhưng khi nghĩ kỹ lại, thần và chư vị đại nhân lại có chút lo lắng và hồ thẹn. Thiết nghĩ, đảm nhiệm chức trách trong triều đình nhiều năm, nhưng lại không có nhận thức đúng đắn như Tôn Ngự sử, lo nghĩ sâu xa cho đại cuộc, dẫn đến sự tình, việc đã xảy ra rồi mới giải quyết, thì đã trễ. Vì vậy, thần và chư vị đại nhân đã thương lượng với nhau, không dám hơi hợt xem nhẹ nữa, lập tức sai người thanh tra trên dưới triều đình, điều tra ra những kẻ làm tổn hại xã tắc. May mà, lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, đã bị chúng thần tra được một ít chứng cứ, không dám giấu diếm, đặc biệt đến bẩm báo với hoàng thượng." Ôn Đồng Lam quỳ trên đất, giọng nói leng keng hữu lực, lời lẽ hùng hồn rất khí phách.

Hoàng Bộ Thần Minh không muốn tốn hơi thừa lời: "Ôn đại nhân thật sự là thần thám trên đời, chỉ trong thời gian ngắn đã tìm được nhiều chứng cứ như vậy."

Ôn Đồng Lam dập đầu quỳ trên đất, không nóng không lạnh trả lời: "Tất cả đều nhờ vào Thiên Ân, thần không dám kể công."

". . . ." Hoàng Bộ Thần Minh tức giận, hận không thể đi lên đá hấn hai cước. Nhưng tả tướng khác với Tôn Khiêm, hắn không thể tùy ý đánh chửi, nhẫn nhịn lại, giọng điệu kim nén nói: "Được rồi, trăm biết rồi, đã làm phiền Ôn ái khanh đi một chuyến, người lui xuống trước đi."

"Thần tuân chỉ." Mặc dù có chỗ dựa là Nhiếp Chính vương, nhưng Ôn Đồng Lam cũng biết không thể khinh suất trước mặt hoàng thượng, đáp lại một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Cửa Ngự thư phòng vừa đóng, từ bên trong lập tức truyền ra một tiếng "Rầm" của vật nặng khi rơi xuống đất.

Ôn Đồng Lam khẽ thở ra một hơi, trên mặt xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, thấy thái giám xung quanh đều quay đầu nhìn về phía hắn, vội ho khan một tiếng, vuốt lại vạt áo bước ra ngoài.

Đi đến xe ngựa để ngoài cửa, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, vẫy vẫy tay: "Trở về."

Xe ngựa nhanh chóng di chuyển, lúc này, một con tuần mã chạy như bay mà đến, nhìn thấy xe ngựa, người ngồi trên tuần mã "Hu ——" một tiếng kéo ngừng dây cương, quay đầu nhìn sang, hỏi thị vệ thủ vệ: "Ôn đại nhân đã đến à?"

"Khởi bẩm công gia, đúng vậy, Ôn đại nhân vừa mới rời đi." Thị vệ thủ vệ không dám giấu diếm, vội vàng trả lời.

Trần Quốc Công hí hí mắt hổ, xoay người xuống ngựa, ném dây cương trong tay cho thị vệ chạy tới, bước nhanh vào cửa cung.

**

Trong phủ Nhiếp Chính vương.

Bóng đen chột lóe ngoài cửa sổ, Liên Cẩm đi qua mở cửa sổ, nhận lấy một tờ giấy từ trong tay bóng đen nhìn nhìn, quay người lại đưa cho Mộ Dung Ý: "Chủ tử, trong cung truyền tin, Trương Nghị nhận được tin tiến cung."

"Rốt cục hắn cũng tiến cung." Trên mặt Mộ Dung Ý lộ ra nụ cười lạnh thị huyết, "Bỏn vương cũng muốn nhìn xem, văn thần võ tướng, rốt cục Hoàng Bộ Thần Minh sẽ bỏ bên nào."

"Vậy thì cần gì phải nghĩ, dĩ nhiên là văn thần, trăm không một dùng là thư sinh! Võ tướng có thể lên ngựa giết địch, bảo vệ hậu phương bình an, giữ lại một đám một sách làm gì? Nếu lão tử là Hoàng Bộ Thần Minh, lão tử thả bỏ vài văn thần, cũng phải giữ lại võ tướng." Mộ Dung Lâm không chút do dự nói.

"Cho nên đến bây giờ người vẫn chỉ là một gã măng phụ." Mộc Phong bĩu môi, "Tuy ta không hiểu việc triều chính, cũng biết không thể thiếu văn thần, nếu không quốc gia lập khoa cử, lập quan văn làm gì?"

"Lời này của Mộc thần y rất có lý." Vu Thanh dieendaaneequydomn gât đầu cười, rất đồng ý, "Cái này gọi là ‘bày mưu lập kế bên trong, quyết thắng thiên lý ở ngoài’, mưu lược của văn thần không thể xem nhẹ. Võ tướng khóa mã* định cân khôn, văn thần đề bút an thiên hạ, một văn một võ, giống như một âm một dương, thiếu một thứ cũng không được. Nhưng vẫn có văn thần ngông nghênh, võ có võ tướng cố chấp, một văn một võ đối đầu với nhau, sợ là đang rất sôi nổi, lần này Hoàng Bộ Thần Minh đau đầu rồi."

*khóa mã: cưỡi ngựa. Hai câu này giống như câu thơ, dùng nguyên văn sẽ hay hơn.

"Như vậy, mới không phụ một phen khổ tâm an bài của bỏn vương." Khóe môi Mộ Dung Ý câu nên một nụ cười lạnh như băng, nhìn về phía Liên Cẩm, "Mang những chứng cứ này truyền ra ngoài, truyền càng mạnh càng tốt. Hắn càng khó chịu, bỏn vương sẽ khiến hắn phun ra càng nhiều thứ!"

Nhìn cả người Mộ Dung Ý lạnh lùng thị huyết, Mộc Phong nhận không được rung mình một cái. Tên tiểu tử này quả thực quá độc ác, một bước này, quả

thực là buộc hoàng thượng cắt đi một khối thịt trên người mà, không, buộc hoàng thượng bỏ đi quân cờ tân tân khổ khổ bố trí, đối với hoàng thượng mà nói, sợ là so với cắt thịt còn đau hơn!

Bàn bạc xong rồi, Mộ Dung Ý vẫy tay bảo mọi người lui ra, đứng dậy bước ra cửa nhìn nhìn: "Ám Nhất, Hàn Hàn trở về chưa?"

Ám Nhất lắc đầu: "Khởi bẩm chủ tử, chưa về."

Mộ Dung Ý nhíu chặt lông mày: "Đến hỏi Ám Tam, Hàn Hàn đang làm cái gì?"

"Dạ." Ám Nhất đáp một tiếng, lắc mình biến mất không thấy nữa.

**

Sau khi Công Tôn Văn rời đi, Hàn Hàn lại đi dạo một hồi, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, mua thêm gì đó rồi quay về Vương Phủ.

"Vì sao đến giờ mới trở về?"

Vừa mới vào Lạc Huy Uyển, chợt nghe một giọng nói lạnh lùng quyền rũ quen thuộc vang lên bên tai, ngữ điệu trầm thấp, không hề giận nói.

Hàn Hàn quan sát xung quanh, chỉ thấy Mộ Dung Ý mang về mặt bình tĩnh từ phòng trong bước ra.

Tiếp xúc với người này đã lâu, Hàn Hàn cũng đã quen với tính tình hi nộ vô thường của hắn, lá gan cũng lớn hơn: "Lần đầu tiên ra ngoài đi dạo, cho nên dạo lâu một chút."

"Chỉ đi dạo phố thôi sao?" Chân mày Mộ Dung Ý nhíu nhíu, không hề giận nhìn Hàn Hàn, tiểu nha đầu này còn dám lừa hắn, rõ ràng là nấu cơm cho tên ăn hàng kia nên mới làm trễ thời gian.

Hàn Hàn ngừng lại: "Ta còn gặp một người quen, vốn định ăn cơm xong sẽ nói với ngài, nhưng giờ ngài đã hỏi đến, vậy ta sẽ nói luôn vậy. Người kia ngài cũng từng gặp qua, chính là lúc chúng ta đến tửu lâu Như Ý ăn cơm."

Không đợi nàng nói xong, Mộ Dung Ý cau mày xoay người đi vào: "Dài dòng! Bỏ vương đối bụng, nhanh đi làm cơm."

"." Hàn Hàn không nói gì, bảo nàng nói là hắn, không cho nói cũng là hắn, thật sự là hi nộ vô thường!

Bất quá một lát sau khi ăn cơm xong, mình vẫn nên nói cho hắn biết một tiếng thì tốt hơn, dù sao bây giờ mình cũng là nữ đầu bếp chuyên dùng của hắn.

Mộ Dung Ý ngồi trong phòng, nhìn Hàn Hàn chỉ huy người trong phòng ăn ra ra vào vào, mang thức ăn lên, đôi lông mày nhíu chặt thoáng thả lỏng.

Vừa nghĩ đến việc tiểu nha đầu này thế nhưng lại đồng ý nấu cơm cho tên ăn hàng kia sau lưng hắn, hắn liền hận không thể xốc nàng lên đánh đòn. Một nữ hài tử trong nhà, xuất đầu lộ diện chạy ra ngoài nấu cơm cho nam nhân khác, nếu truyền đi thì còn ra thể thống gì nữa? Hơn nữa, ai biết tên ăn hàng kia quán quít Hàn Hàn như vậy, sẽ có tâm tư gì, bây giờ, kẻ giả trư ăn cợn rất nhiều.

"Vương gia." Dừng xong cơm, Hàn Hàn thấy vẻ mặt của Mộ Dung Ý đã ôn hòa hơn một chút, bưng một ly trà từ từ đi qua, trên mặt treo một nụ cười nhỉnh nọt, "Uống chén trà súc miệng đi."

Mộ Dung Ý đang cầm một quyển sách ngồi trên ghế ở gian ngoài lật xem, con người hẹp dài liếc nhìn đáng vẻ siểm nịnh của Hàn Hàn một cái, cau mày: "Đáng vẻ này của ngươi, xấu chết!" Bình thường, nếu nàng cười như vậy với mình, hắn nhất định sẽ cao hứng. Nhưng vừa nghĩ đến nàng chỉ vì chuyện của nam nhân khác mới lấy lòng mình như vậy, Mộ Dung Ý hơi nhướn mi, không hiểu sao tâm tình lại buồn bực không thôi.

"." Nét cười của Hàn Hàn lập tức suy sụp, giấu lại mục đích của mình, trên mặt lại cố gắng nở nụ cười, đặt chén trà trong tay xuống, "Vương gia ngài có mệt không? Ta xoa bóp cho ngài nhé?"

"Ừ." Thản nhiên đáp một tiếng, tuy rằng tâm tình khó chịu, nhưng lợi ích dâng lên tận cửa thì không nên từ chối.

Nghe Mộ Dung Ý lên tiếng trả lời, Hàn Hàn bước tới sau lưng hắn, vươn hai tay nhỏ nhắn bắt đầu xoa bóp.

"Vương gia, độ mạnh yếu này ngài thấy thế nào?"

"Ừm, mạnh hơn một chút." Con người hẹp dài của Mộ Dung Ý hơi nheo lại. Tuy hắn không mệt, nhưng có một đôi mềm mại nhỏ nhắn như vậy xoa bóp trên người, không hiểu sao lại rất thoải mái.

Tuy Hàn Hàn đã từng học qua mát xa huyết vị trong trung y, nhưng lại không thường ấn cho người khác. Hiện giờ đến cổ đại, cũng không có ấn qua mấy lần, bởi vậy ấn cho Mộ Dung Ý một hồi, hai tay nhỏ nhắn liền đau nhứt không thôi.

Vụng trộm liếc nhìn bộ dáng hưởng thụ của Mộ Dung Ý, hai mắt thật to đảo nhanh: "Vương gia, ta có chuyện này muốn nói với ngài. . . ."

"Túi lưới làm xong chưa?" Mộ Dung Ý từ từ nhắm hai mắt hỏi.

"Hả?"

"Bốn vương muốn túi lưới, người còn chưa đan à?" Con người hẹp dài mở ra, hơi nghiêng đầu, nhìn người phía sau.

"Đan xong rồi, ta đi lấy cho ngài." Chạy nhanh như chớp.

Mộ Dung Ý quay đầu tiếp tục đọc sách.

"Đây, ngài xem, đây chính là cái mà ta phải bỏ đi rất nhiều lần mới đan thành đó." Một cái túi lưới có sợi màu xanh đen đan chéo vào nhau xuất hiện trước mắt Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý đưa tay nhận túi lưới liếc mắt nhìn một cái, trên mặt thoáng qua chút ghét bỏ: "Xiêu xiêu vẹo vẹo, chỗ khít chỗ thưa, xấu muốn chết, làm lại!" Nói xong, thu túi lưới vào lòng.

Hàn Hàn trừng mắt, ghét bỏ như vậy người còn lấy làm gì!

"Vương gia, một lát ta sẽ đi làm lại một cái mới, còn bây giờ, ta có việc muốn thương lượng với ngài một chút. . . ."

"Nếu không làm ra túi lưới khiến bốn vương hài lòng, không cho phép ra khỏi phủ!" Buông sách, bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Sợ Bóng Sợ Gió, Là Đại Di Mụ

Hàn Hàn đứng lặng trừng mắt nhìn bóng dáng Mộ Dung Ý biến mất, trên mặt hiện lên vẻ buồn rầu, trời sinh nàng đối với thủ công không am hiểu! Để làm ra túi lưới này nàng đã phải tháo tháo đan đan bao nhiêu lần mới có thể miễn cưỡng xem như thành công, nếu muốn nàng làm thêm một cái túi cân xứng đẹp đẽ.....

Hàn Hàn suy sụp, có lẽ hai ngày sau không thể đến nấu cơm cho Tiểu Nguyên Bồi được rồi.

Thờ dài, ánh mắt dừng trên quyển "Kiền quốc dã sử" đặt trên bàn.

Kiền quốc thì Hàn Hàn biết, Kiền quốc cùng với Vân Quốc và Thần Quốc là tam đại cường quốc trong thiên hạ, nhưng mà dã sử..... Khoé mắt Hàn Hàn giật giật, một người bá đạo tàn nhẫn, hùng tâm bừng bừng giống như Nhiếp Chính Vương, không phải nên chuyên tâm đọc binh pháp, quốc sử lịch tình hay sao? Hắn mà cũng cảm thấy hứng thú với dã sử ư?

Phải biết rằng, dã sử ở cổ đại này cũng giống như tiểu thuyết, đều là những lời đồn đãi được tổng hợp biên soạn lại, dùng để tiêu khiển.

Những lúc nàng nhàm chán vẫn hay đọc, nhưng Nhiếp Chính Vương cao cao tại thượng cũng xem cái này..... Càng tiếp xúc nàng càng cảm thấy Nhiếp Chính Vương không giống trong lời đồn.

Lười nhác vờn vai, giăng co một buổi trưa, nàng thật sự cảm thấy mệt mỏi. Vẫn nên trở về phòng tắm rửa, sau đó đi ngủ sớm một chút.

**

Đến lúc mặt trăng lên cao Mộ Dung Ý mới trở về, rửa mặt rồi đi vào phòng Hàn Hàn.

Vì đề phòng Hàn Hàn nửa đêm tỉnh lại, Mộ Dung Ý đã ra lệnh cho Bích Tiêu đặt một chút hương an thần trong phòng vào buổi tối, vì vậy mỗi lần hán tới, Hàn Hàn đều ngủ sâu, không hề phát hiện.

Nhìn thân thể nho nhỏ kia nằm trên giường, buồn bực trong lòng Mộ Dung Ý biến mất không ít, cởi áo ngoài rồi nhẹ nhàng lên giường, hán duỗi tay ôm Hàn Hàn vào lòng. Bàn tay to nhẹ nhàng xoa bóp, khoeo mỗi cong lên một nụ cười nhạt, không uống công mấy ngày nay cần thận điều dưỡng, so với khi vừa đến đã béo lên một chút.

Nhớ tới việc buổi sáng Âm Tam trở về bẩm báo, tiểu nha đầu này chẳng những nấu cơm cho tên tham kia, mà còn đồng ý cách hai ngày sẽ đến nấu cơm cho hán ta một lần, chân mày nhện không được nhướn lên, xoa bóp khuôn mặt Hàn Hàn: "Thật là ngu ngốc!" Rõ ràng hán đã nói với nàng, nàng là nữ đầu bếp riêng của hán, thế nhưng vẫn bị người khác dụ dỗ!

Thờ dài, hán cũng biết tính tình tiểu nha đầu này, người khác đối tốt với nàng, nàng sẽ đối tốt với người khác. Tuy rằng mình chán ghét tên tham ăn kia, nhưng hán ta cũng không có hại tiểu nha đầu, thậm chí lúc trước còn trả cho tiểu nha đầu nhiều bạc như vậy, xem như đã giúp nàng một phen, cho nên

tiểu nha đầu này mới không đành lòng cự tuyệt.

Mình có thể cần được nâng một lúc, nhưng không thể luôn ngăn không cho nàng đi ra ngoài. Nghĩ một chút, tuyệt đối không thể cho tên tham ăn kia tới vương phủ, hần ta ăn xong liền đuổi ra ngoài!

Trong lòng có tính toán, mí mắt Mộ Dung Ý dần nặng trĩu, không để ý ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, đột nhiên bị một mùi máu tươi làm bừng tỉnh. Hần là người sống trong minh tranh ám đấu, khứu giác đối với mùi máu so với dã thú còn nhanh nhạy hơn.

Con người hẹp dài bỗng nhiên mở lớn, thoáng hiện sự lạnh lùng thị huyết. Vươn tay ôm lấy Hàn Hàn, bảo hộ nàng trong lòng thật tốt, hần cảnh giác cảm nhận hơi thở bốn phía.

Phía xa là tiếng hít thở khe khẽ của ám vệ ẩn nấp trong viện, gần đây..... Ngoại trừ Hàn Hàn, không có người khác!

Chẳng lẽ là tiểu nha đầu bị thương?!

Mộ Dung Ý cả kinh, quả nhiên cảm thấy mùi máu tươi gần ngay chớp mũi, vung tay lên, vỗ sò treo trên nóc giường mở ra, ánh sáng nhu hòa của dạ minh châu lộ lên.

Vừa cúi đầu đã thấy quần lót màu trắng của Hàn Hàn loang lổ vết máu, thậm chí bởi vì dựa gần, có một ít máu cũng dính lên quần của hần.

Sao đột nhiên lại chảy máu? Chẳng lẽ trúng phải Miêu Cương Khô Huyết cổ?!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Mộ Dung Ý nháy mắt trở nên tái nhợt, quay đầu hướng ra bên ngoài quát lớn một tiếng: “Lập tức gọi Mộc Phong đến đây cho bốn vương!” Xoay người xuống giường, chuẩn bị bước lên một bước kiểm tra.

Chim chóc trong viện bị kinh hách, đập cánh bay lên. Một bóng người từ trên cây vọt ra, chạy thẳng đến sân của Mộc Phong.

Hàn Hàn đang ngủ cũng bị một tiếng rống này dọa giật mình, mở mắt ra liền thấy Mộ Dung Ý đang ngồi xổm khom lưng ở mép giường, sắc mặt tái nhợt nhìn mình chăm chăm, hai tay vươn trước.

Nhất định là hoa mắt, sao lại nhìn thấy Nhiếp Chính Vương điện hạ trong phòng mình chứ.

Hàn Hàn nhắm mắt, lại mở ra, Mộ Dung Ý vẫn ngồi trước giường.

Ngồi trước giường?!! Hàn Hàn đột nhiên tròng lón: "Mộ Dung Ý, người mẹ nó nửa đêm không ngủ lại chạy tới phòng ta làm gì?" Còn là bộ dáng thò tay muốn sờ! Nàng cảnh giác ôm chần ngồi dậy.

“Đừng lộn xộn!” Mi tâm Mộ Dung Ý nhú chặt, bàn tay to đè vai Hàn Hàn lại, “Ngoan ngoãn nằm xuống.”

“Không cần!” Hàn Hàn nghiêng người tránh khỏi bàn tay to của Mộ Dung Ý, co người rút vào góc giường. Tên tiểu tử này mới cường hôn mình mấy ngày trước, hai ngày này lại thường xuyên chiếm tiện nghi của mình, hiện giờ hơn nửa đêm lại không ngủ mà mặc áo lót chạy tới đây, không phải là định "bá vương ngành thượng cung*" nàng đó chứ?

Tuy nói nha hoàn ở cô đại thường bò lên giường của chủ tử, sau đó sẽ được làm thị thiếp thông phòng linh tinh gì đó, hay nam tử cô đại ghen lâu rồi, cũng có thể tìm nha hoàn bên người để giải tỏa, nhưng mà..... Nàng không muốn thông phòng cái gì gì đó! Tuy rằng đối tượng thông phòng này đẹp đến mức người thần phần nộ, lại nằm trong tay quyền thế ngấp trời, Nhiếp Chính Vương điện hạ!

Thấy Hàn Hàn dùng vẻ mặt và biểu cảm phòng bị đại sắc lang nhìn mình chăm chăm, gương mặt vốn dĩ tái nhợt của Mộ Dung Ý nháy mắt xám đen, nhìn hần giống đống đồ từ** lắm sao?

Nhưng hiện tại không phải lúc so đo những chuyện này, vung tay lên phất qua thân thể Hàn Hàn. Trong nháy mắt, cả người Hàn Hàn cứng đờ, không thể tưởng tượng được nhìn Mộ Dung Ý, tên tiểu tử này, sẽ không bá vương ngành thượng cung thật đó chứ!

"Nghĩ bậy cái gì đó!" Mộ Dung Ý nhin không được đuổi tay gõ vào ót Hàn Hàn một cái, trên mặt là vẻ ngưng trọng và cẩn thận khó có được.

“Vi sao lại điếm huyết của ta?” Thấy đối phương không có ý bá vương ngành thượng cung, tâm trạng căng thẳng của Hàn Hàn mới dần dịu lại.

“Bốn vương hoài nghi người đã trúng Nam Cương Khô Huyết cổ.” Trong con người hẹp dài thoáng qua một chút lo lắng.

"Khô Huyết cổ?" Từ trước đến nay, cổ độc chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết. Ở hiện đại, trong cơ thể người nhiều lắm cũng chỉ có ký sinh trùng, nhưng cổ độc thì... Hàn Hàn chưa từng nghe nói qua, càng không có nghiên cứu.

“Huyết cổ? Ai trúng Huyết cổ?” Bị ném từ ngoài cửa vào phòng, Mộc Phong vừa muốn oán giận, liền nghe thấy một đề tài khiến mình cảm thấy hứng thú, hai mắt toả sáng hỏi.

“Người thể giải Khô Huyết cổ?” Mộ Dung Ý đứng lên, con người hẹp dài nhìn về phía Mộc Phong.

"Khô Huyết cổ sao?" Mộc Phong tươi cười đắc ý, "Nếu là lúc trước thì khẳng định không thể giải, nhưng mà hiện giờ thì khác, nếu có thể cho ta vài giọt máu linh hồ, ta sẽ có thể nắm chắc đến tám phần."

"Khô Huyết cổ là cái gì? Linh hồ lại là cái gì?" Hàn Hàn nằm ở trên giường không thể động, khó hiểu nhìn bọn họ.

"Khô Huyết cổ sao? Khô Huyết cổ là một loại trùng độc của Miêu Cung, sau khi tiến vào nhân thể một người thì sẽ làm thân thể người đó từ từ chảy máu, chảy cho đến khi toàn thân khô máu mới thôi. Còn linh hồ, chính là chỉ tiểu hồ ly kia của ngươi. Tiểu hồ ly kia chính là một bảo bối, chẳng những trong thân có kịch độc, mà còn có thể giải trăm độc, đương nhiên cũng là khắc tinh của cổ độc." Nghĩ tới việc có thể lấy một ít máu của tiểu hồ ly kia, Mộc Phong nhịn không được mà hưng phấn.

"Ngươi càng động, cổ trùng càng hoạt động nhanh hơn." Mộ Dung Ý nhíu mi bổ sung. Cần phải cho tiểu nha đầu này biết hậu quả nghiêm trọng thế nào, nàng mới có thể ngoan ngoãn nghe lời. Nếu Mộc Phong nói hấn ta nắm chắc tám phần, vậy hấn là không có vấn đề. Tuy rằng tên đó thường xuyên mang bộ dạng cợt nhả, nhưng y thuật quả thật đáng tin.

"Ngươi nói ta trúng Khô Huyết cổ?" Hàn Hàn lúc này mới hiểu, chẳng trách vừa rồi không cho mình động, chỉ là, "Sao ngươi biết ta trúng Khô Huyết cổ." Tuy nàng không có nghiên cứu cổ độc, nhưng tốt xấu gì cũng là tiến sĩ, muốn yên lặng hạ độc nàng, cũng không phải việc dễ dàng.

"Ngươi không cảm thấy máu trên người đang chảy ra, miệng vết thương rất đau sao?" Người trúng Khô Huyết cổ, lúc chảy máu sẽ rất đau đớn.

"Chảy máu?" Được Mộ Dung Ý nhắc nhở, lúc này Hàn Hàn mới cảm thấy hạ thân có vẻ dính dính.

Không phải là... Đại di mục tới chứ?

Khi nàng xuyên qua, thân thể này vì thiếu dinh dưỡng nên suy yếu hư nhược. Tuy điều kiện về sau đã tốt hơn, nàng cũng luôn tự điều dưỡng cho mình, nhưng muốn bù đắp những thiếu khuyết trước đó cũng không dễ dàng như vậy, bởi vậy, trước giờ đại di mục vẫn chưa từng xuất hiện.

Vừa rồi chỉ lo "Chiến đấu" với Mộ Dung Ý, nên nàng không phát hiện, không ngờ đại di mục lại tới!

Bị hai nam nhân nghiên cứu đại di mục của mình, còn trở thành cái gì Khô Huyết cổ, Hàn Hàn hận không thể không tỉnh lại, chuyện này quá mất mặt rồi!

Chỉ cần nhớ tới, nàng liền hận không thể lập tức ngắt đi, khuôn mặt nhỏ nháy mắt đỏ bừng, trừng mắt nhìn hai người Mộ Dung Ý: "Các người mau ra ngoài cho ta!"

Thấy phản ứng của Hàn Hàn có chút kì lạ, Mộ Dung Ý cả kinh: "Làm sao vậy, có phải cảm thấy không thoải mái ở đâu không, Mộc Phong!"

"Không được lại đây!" Hàn Hàn nằm trên giường không thể động, nghiêng răng hét lớn, "Ta không có việc gì, phiền Vương gia giải huyết đạo cho ta, gọi Tinh Không và Bích Tiêu đến đây." Nếu thật sự để cho tên thần y này nhìn, ngày mai nàng không cần gặp người nữa.

"Gọi bọn họ đến làm gì, không cần bọn họ, nàng cần cái gì, bổn vương làm là được." Hấn cần phải xác định tiểu nha đầu không có việc gì mới có thể yên tâm, quay đầu trừng Mộc Phong, "Còn không mau qua xem cho nàng!"

Thấy Mộc Phong thật sự bước tới, Hàn Hàn xấu hổ tưởng muốn chết, nhắm chặt mắt: "Xem cái đầu ngươi! Là cuộc sống gia đình tới!"

Cuộc sống gia đình? Cả người Mộc Phong nháy mắt cứng đờ, trên đầu hiện đầy vạch đen nhìn về phía Mộ Dung Ý. Hơn nửa đêm không ngủ, lại kéo hấn từ trên giường chạy đến đây là để xem tiểu nhật từ*** cho một nữ nhân sao? Còn nói cái gì Khô Huyết cổ!

"Cuộc sống gia đình?" Mộ Dung Ý nhíu mày, "Cuộc sống gia đình là cái gì?"

Mặt của Hàn Hàn đỏ như lửa: "Đi ra ngoài, đều đi ra ngoài, gọi Tinh Không và Bích Thu đến cho ta!" Có quý mới đi giải thích cho hấn cái gì là cuộc sống gia đình!

Mộc Phong khụ một tiếng, trên mặt lộ vẻ xấu hổ khó có được: "Vương gia, ngài nên nghe Mạc cô nương đi. Ta ra bên ngoài chờ ngài." Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Mộ Dung Ý thấy bộ dạng của Mộc Phong, cũng biết đại khái Hàn Hàn không có vấn đề gì, mới quay đầu về phía cửa kêu một tiếng: "Vào đi."

Tỳ muội Tinh Không vội đi vào, động tĩnh lớn như vậy, các nàng đã sớm tỉnh. Chẳng qua thấy Vương gia cũng ở bên trong, không được chủ từ phân phó nên không dám tiến vào mà thôi.

Mộ Dung Ý nhìn Hàn Hàn đang nằm trên giường, vung tay lên, một luồng khí điểm lên huyết đạo trên người nàng, sau đó xoay người ra khỏi phòng.

Sau khi xấu hổ qua đi, trên mặt Mộc Phong hiện lên vẻ đùa cợt. Khó có được nha, nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có thể thấy bộ dạng luống cuống của Mộ Dung Ý. Lại có thể đem cuộc sống gia đình của nữ nhân biến thành Khô Huyết cổ! Ha ha!

Nếu việc này truyền ra ngoài, không biết sẽ có bao nhiêu người kinh ngạc đến rớt trứng mắt. Nhưng mà tên hỗn đản này rất sĩ diện, nếu để hấn biết mình truyền tin ra bên ngoài, xác định sẽ chính chết mình, tính toán một chút, tự mình biết là đủ rồi, vẫn nên chừa cho hấn chút mặt mũi thì hơn.

Bất quá cũng khó trách, mình học y, trên vấn đề nam nữ không có nhiều bó buộc, cho nên có thể hiểu cuộc sống gia đình của nữ nhân là ý gì.

Nhưng Mộ Dung Ý từ nhỏ đã tòng quân, được nam nhân nuôi lớn, lại là người không gần nữ sắc, không hiểu sinh lý nữ tử cũng là bình thường. Nhưng mà, vẫn cứ cảm thấy thật buồn cười!

Ha! Ha! Ha! Nếu không phải địa điểm không cho phép, Mộc Phong đã cười to ba tiếng. Có thể tận mắt nhìn thấy một Mộ Dung Ý như vậy, cũng không uổng công mình chạy đến đây một chuyến!

“Người cao hứng lắm sao?” Giọng nói quuyền rũ lạnh lùng vang lên sau lưng, Mộc Phong cả kinh, vội vàng thu lại vẻ tươi cười trên mặt, “Đó là đương nhiên, Mạc cô nương không có việc gì, ta đương nhiên cao hứng.”

Mộ Dung Ý liếc mắt một cái, cũng không tin hẳn ta, nói: “Nói cho bổn vương biết, cuộc sống gia đình là cái gì?” Đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy từ này.

“Ngài thật sự muốn biết sao?” Mộc Phong kiềm chế xúc động muốn cười lớn của mình, nghiêm trang hỏi.

“Vô nghĩa!”

“Được rồi, ta đây nói cho ngài biết, cuộc sống gia đình kỳ thật chính là nữ nhân.” Nghiêm trang nói xong, thấy mặt Mộ Dung Ý dần dần hóa đen, ý cười trong mắt Mộc Phong càng đậm. Liếc mắt nhìn quần áo lót trên người Mộ Dung Ý một cái, nỗ lực nghẹn cười, nhìn không được nói một câu, “Khụ, Vương gia nửa đêm không ngủ, ăn mặc thế này xuất hiện trong phòng của Mạc cô nương, là để tìm hiểu thế nào là cuộc sống gia đình của nữ nhân sao? Ta chưa nói cái gì hết, ta phải về ngủ!” Vội vàng xoay người chạy trốn.

Mộ Dung Ý tay khẽ nâng, “A ——” giữa không trung truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Mộc Phong, tiếp theo, “Ai u ——”

Âm Tam ngồi xổm trên nóc nhà cong cong khóe miệng, Mộc Phong này, đáng đời!

Trong phòng, dưới sự giúp đỡ của Tinh Không và Bích Tiêu, Hàn Hàn đã đổi khăn trải giường và y phục mới, cũng lót cẩn thận bao nguyệt sự, lúc này gương mặt đỏ rực mới dần khôi phục lại. Sau đó đột nhiên ý thức được một vấn đề: Tên Mộ Dung Ý này, vì sao nửa đêm lại xuất hiện trong phòng củ nàg, còn biết nguyệt sự của nàng tới?

Âm thâm nghiêm rặng, vấn đề này, ngày mai nhất định phải hỏi hắn cho rõ ràng!

* Bá Vương ngành thượng cung: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là "qiáng jiàn"] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

“Bá vương ngành thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ nào loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.” Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đầu trí chứ không đầu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ trúng mất một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành. . .

**Đăng đồ từ: yêu râu xanh, hái hoa tặc

***tiểu nhật từ: hiểu đơn giản là ngày đèn đỏ của phái nữ. Còn muốn biết ngày đèn đỏ là gì, hãy tra gg *đỏ mặt-ing*

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Âm Mưu Lại Nổi Lên (Một)

Editor: Lăng Nhượng Y

Bởi vì giằng co suốt một đêm nên ngày hôm sau Hàn Hàn ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao quá đầu mới tỉnh lại. Mở mắt nhìn xung quanh phòng, sau đó xoay đầu liếc nhìn đồng hồ cát đặt trên bàn, đã là giờ Thìn hai khắc, Hàn Hàn cả kinh, vậy mà đã hơn 9 giờ, nàng vội vàng xoay người ngồi dậy.

“Cô nương, ngài tỉnh rồi sao?” Bích Tiêu nghe thấy tiếng động, bụng chậu rửa mặt bước vào.

“Ừ.” Hàn Hàn gật đầu, ngày đầu tiên khi đại di mục đến, tuy không đau, nhưng vẫn có cảm giác cả người mệt lã, thiếu sinh lực. Nàng định rửa mặt để lấy

lại tinh thần, nhưng bàn tay vừa chạm vào trong nước đã sùng sốt: “Sao lại là nước ấm?” Bởi vì là mùa hè, cho nên mấy hôm nay nàng đều dùng nước lạnh.

“Vương gia phân phó, trong lúc cuộc sống gia đình của cô nương đến, phải hết sức chú ý đến sinh hoạt hàng ngày của cô nương. Không thể ăn món ăn lạnh, không thể dùng nước lạnh, không thể làm việc quá sức.” Bích Tiêu nhớ lại lúc chủ tử nghiêm trang dò hỏi mình khi nữ nhi đến những ngày đó thì cần chú ý những gì, liền có một loại xúc động muốn đâm tòng. Không phải chủ tử nhà mình luôn không gần nữ sắc sao, sao lại quan tâm đến chuyện của nữ nhân như vậy? Tuy nàng là ám vệ, nhưng cũng là nữ tử mà đúng không? Cùng một nam nhân thảo luận những vấn đề này, rất xấu hổ có được không?

Mặt Hàn Hàn 囍, sau đó dần dần nóng lên. Biết đối phương cũng chỉ muốn tốt cho nàng, rầu rĩ “Ừ” một tiếng: “Một lát nữa ta sẽ đi nấu cơm”

“Vương gia cũng đã phân phó, cô nương không cần làm việc vất vả, để phòng bếp chuẩn bị là được rồi.” Bích Tiêu nhận lấy khăn lau mặt của Hàn Hàn, “Vương gia đã căn dặn phòng bếp hầm canh gà, có lẽ đã nấu xong, ta đi lấy cho cô nương.”

“Đi đi.” Hàn Hàn gật gật đầu, “Hỏa Nhi đâu rồi?” Hỏa Nhi là tên mới mà nàng đặt cho tiểu hồ ly.

“Từ sáng đến giờ đều không thấy, chắc lại chạy ra ngoài chơi rồi.” Bích Tiêu lắc đầu. Từ khi tiểu hồ ly cáo Tinh Không bị thương, làm hại Tinh Không trúng độc, nàng và diiendaaneequydomnTinh Không đã không dám đến gần nó nữa.

Hàn Hàn cũng hiểu cảm giác của hai tỷ muội họ, móng vuốt của Hỏa Nhi có kịch độc, lại chỉ nghe lời của mình—— ách, hình như nó cũng rất sợ Mộ Dung Ý, nếu Mộ Dung Ý uy hiếp, đại khái nó cũng sẽ nghe—— Nếu Hỏa Nhi lại đột nhiên kích động cáo Tinh Không hay Bích Tiêu, mà mình và Mộ Dung Ý lại không ở đó, vậy mạng nhỏ của các nàng chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Gật gật đầu: “Không sao, chờ nó chơi mệt thì sẽ tự chạy về thôi. Đi nào, ta với người ra ngoài dạo một chút, ngủ lâu quá, cả người đều cứng lại rồi.”

Tinh Không từ bên ngoài bước vào: “Cô nương, ngài muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừ, ra vườn dạo một chút.”

“Nghe nói hôm nay Hoàng Thượng truyền thánh chỉ xuống, cô nương có muốn đi xem thử không?” Tinh Không đã nghe tin này từ sáng sớm, thấy Hoàng Thượng thua thiệt trong tay chủ tử, nàng vô cùng hưng phấn, nên muốn đi xem náo nhiệt.

“Thánh chỉ? Thánh chỉ gì thế?” Hàn Hàn khó hiểu, “Lại từ hôn sao?”

“Cái này thì nô tỳ cũng không rõ lắm. Chỉ là trên đường nô tỳ đến đây, có nhìn thấy đại thái giám thân cận bên người Hoàng thượng Lý tổng quản. Mỗi lần hần tới Vương phủ đều là tuyên chỉ, cho nên nô tỳ đoán, lần này hần cũng tới truyền chỉ.” Tâm tư Tinh Không xoay chuyển cực nhanh, vội nói.

Hàn Hàn cũng không nghĩ nhiều: “Không nên đi. Nhìn thấy thánh chỉ thì chúng ta phải quỳ lạy đúng không?” Nhưng nàng không muốn quỳ lạy người khác.

“.....” Tinh Không chột nghẹn. Chủ tử thân là Nhiếp Chính Vương, có đặc quyền không cần quỳ tiếp chỉ, nhưng bọn họ là nô tỳ, cần phải quỳ lạy.

Hàn Hàn bày ra bộ dạng “ta biết mà”, cười nói: “Không đi không đi, chúng ta ra vườn đi dạo.” Vừa nói, một chân đã bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi Lạc Huy Uyển, Hàn Hàn đã thấy Vu quản sự và một đám oanh oanh yến yến đi về phía này.

Hàn Hàn kinh ngạc một chút: “Vu quản sự, đây là?” Sao đột nhiên lại có nhiều nữ tử như vậy?

Vu quản sự thấy Hàn Hàn, vội cười nói: “Họ đều là người do Hoàng Thượng hạ chỉ ban xuống. Nô tài phụng lệnh Vương gia, chuẩn bị dẫn qua cho lão gia.”

Hàn Hàn kéo kéo khóe miệng: “Vương gia đúng là hiếu thuận.” Chỉ sợ từ cổ chí kim, người liều mạng đưa nữ nhân cho phụ thân của mình như vậy, chỉ có một mình hần.

Nàng nhìn bọn họ, hoặc quyền rũ, hoặc tao nhã, hoặc thanh thuần, hoặc lạnh nhạt, âm thầm sơ lượt qua một lần, có hơn hai mươi người, nhìn không được kinh ngạc nói: “Họ đều là người mà Hoàng Thượng ban cho Vương gia sao?”

Vu quản sự lắc đầu: “Có mấy người là ban cho Vương gia, Vương gia không cần, liền giao họ cho lão gia. Còn lại đều là ban cho Định Xa Tướng quân. Định Xa Tướng quân nghe nói Vương gia giao bọn họ cho lão gia, nên cũng lệnh nô tài dẫn những người Hoàng thượng ban cho tướng quân đưa qua luôn.”

“Định Xa tướng quân?” Đôi mắt to tròn của Hàn Hàn đầy nghi hoặc. Hiên Vũ tướng quân là Mộ Dung Lâm, điều này nàng biết. Nhưng từ khi nào lại có thêm một Định Xa tướng quân?

“Chính là Lâm công tử.” Vu quản giải thích, “Là phong hào Hoàng thượng vừa hạ chỉ phong vào sáng nay. Nói là việc bắt giam Lâm công tử vào ngục lúc trước đều do Hoàng thượng nghe lầm kẻ gian, chưa kịp làm rõ mọi chuyện đã kết luận qua loa. Bởi vậy, trong lòng bệ hạ rất áy náy, nên đã đề bạt Lâm công tử từ tứ phẩm Hiên Vũ tướng quân lên thành tam phẩm Định Xa tướng quân.” Có lẽ những lời này chính là một cái tát lên mặt Hoàng Thượng, nhưng Vu quản sự vẫn không cảm thấy có gì không ổn. Dù sao hần cũng chỉ trần thuật sự thật, nếu có truyền ra ngoài, Hoàng Thượng cũng không thể làm gì hần.

Lúc trước Thần Quốc nhỏ yếu, bị người khi dễ, nếu không nhờ Vương gia nam chinh bắc chiến mấy năm, mở mang bờ cõi Thần Quốc, thì Thần Quốc có thể trở thành một trong tam đại cường quốc sao? Khi Tông Chính đề đẳng cơ, tuổi còn rất nhỏ, các thế lực xung quanh lại như hổ đói rình mồi, nếu không nhờ Vương gia dốc sức nâng đỡ, hẳn ta có thể yên ổn chấp chương ngai vàng sao?

Vong ân phụ nghĩa, cũng không nghĩ lại xem Thần Quốc và hẳn ta ngày hôm nay là nhờ ai mang đến. Ngôi vị hoàng đế còn chưa ngồi ổn, đã gấp gáp diệt trừ Vương gia, bức Vương gia không thể không phản kích, cuối cùng tạo nên thế cục hiện nay.

Bởi vậy, ở trong mắt Vu quân sự, Hoàng Bộ Thần Minh chính là một con bạch nhãn lang*, người như vậy, không đáng để Vương gia tận tâm.

"Thì ra là thế." Hàn Hàn gật gù đầu, ánh mắt sắc bén phát hiện giữa nhóm nữ tử có mấy người khi nhìn thấy nàng, trong mắt bọn họ liền hiện lên sự ghen ghét và tàn nhẫn. Nàng nhìn không được bữu mồi, tặng các người cho người khác chính là huynh đệ Mộ Dung Ý, nhìn ta hung ác như vậy làm gì?

Bước qua một bên, tránh đường: "Mệnh lệnh của Vương gia quan trọng hơn, Vu quân sự đi trước đi đi."

Vu quân sự cười gật gù đầu, mới vừa bước lên hai bước, từ bụi hoa bên kia lại có một nữ tử bước ra.

Vu quân sự sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, hơi hơi cúi đầu hành lễ: "Nhị phu nhân."

Hàn Hàn nhướn mày, không ngờ lại là người quen. Đây không phải là người bị Mộ Dung Ý tặng cho phụ thân hẳn làm binh thê, Trần Y Nhân sao?

Tuy nói sẽ tổ chức hôn lễ bù, nhưng đến bây giờ cũng chưa từng tiến hành. Nghe nói người của Trần gia có đến Vương phủ vài lần, sau đó trực tiếp đưa nàng ta tới cửa rồi quay về, Mộ Dung Ý ngay cả liếc mắt một cái cũng không có.

Chỉ là sau khi Trần Y Nhân vào Vương phủ, liền thành thành thật thật ở trong hậu viện không ra ngoài. Sao hôm nay lại đến đây?

Nhị phu nhân? Sắc mặt Trần Y Nhân trắng nhợt, chỉ cảm thấy ba chữ này giống như dao nhọn cắm vào tim, đau đến tận xương.

Cắn cắn môi, ánh mắt liếc qua một nhóm nữ nhân, rồi dừng lại trên người Hàn Hàn. Nhìn toàn thân Hàn Hàn là một bộ y phục yên la lục sắc mềm mại nhẹ nhàng, tinh thần phấn chấn đứng ở đó như giọt sương sớm ngày hè. Trần Y Nhân cảm thấy hai mắt phát đau, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng phun ra một câu: "Mạc cô nương, không biết chúng ta có thể nói chuyện hay không."

"Không thể, Vương gia đang chờ, ta không có thời gian." Vừa nhìn liền biết nàng ta không có ý tốt, trừ phi mình choáng váng, mới có thể đồng ý.

Biểu cảm trên mặt Trần Y Nhân thay đổi, bỗng nhiên quỳ xuống, rung rung chực khóc: "Mạc cô nương, ta biết mình sai rồi, cầu cô nương nói với Vương gia giơ cao đánh khẽ, đừng ban ta cho Mộ Dung gia chủ. Lúc trước ta được ban cho Vương gia làm hôn thê, cũng chỉ vì Vương gia trúng độc hôn mê, tính mạng bị đe dọa, nên mới dùng hôn lễ để xung hi. Trong lòng ta ngưỡng mộ Vương gia là bậc anh hùng, đã một lòng nghĩ sẽ thủ tiết tuân tâng cùng ngài. Thế nhưng trời cao thương xót, sau khi từ hôn tình trạng của Vương gia đã dần tốt lên. Ta biết, Mạc cô nương vừa tới kinh thành, mà thân thể Vương gia cũng đã tốt lên rồi, nên cô nương không biết một đoạn gút mắc trước đó. Từ đó không chấp nhận được vị hôn thê đột nhiên xuất hiện này, cho nên khi chen chân vào giữa ta và Vương gia, cô nương cảm thấy làm như vậy là không có gì sai. ... Nếu cô nương thích Vương gia, chỉ cần nói một tiếng, ta sẽ lập tức nhờ phụ thân và tổ phụ tiến cung thỉnh Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ, chỉ là. Chỉ mong cô nương giúp ta nói vài lời với Vương gia, thỉnh Vương gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, cho ta hồi phủ. Ta sẽ dùng quãng đời còn lại để ăn chay niệm Phật, thành toàn cho hai người. ..." Lời còn chưa dứt, đã khóc không thành tiếng. Trên dung mạo như hoa như ngọc đầy nước mắt, phảng phất như tiểu cô nương nhận hết khi dễ và uất ức mà không dám phản kháng.

Vu quân sự trừng mắt, những lời này của nàng ta chẳng phải nói Vương gia bội tình bạc nghĩa, vong ân phụ nghĩa sao. Thân phận của Trần Y Nhân hiện giờ là binh thê của lão gia, là chủ tử danh chính ngôn thuận, hẳn một không thể đánh, hai không thể mắng, cũng không thể sai người kéo nàng ta xuống, chỉ có thể tức giận đứng ở một bên nghe.

Trần Y Nhân vừa nói xong, trong nhóm nữ tử có một người lập tức đáp lại: "Tiểu nữ gia thế trong sạch, vì ngưỡng mộ uy danh của Vương gia nên mới chủ động tiếp chỉ, chỉ mong có thể đến phụng dưỡng Vương gia, không ngờ lại bị Vương gia chuyển tặng cho người khác. Tiểu nữ phúc mỏng, nếu không thể phụng dưỡng bên người Vương gia, nguyện xin rời đi, từ nay ăn chay niệm Phật, cầu phúc vì Vương gia, cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện của tiểu nữ."

Có một người đi đầu, mấy chục nữ tử sôi nổi quỳ xuống, tuy lời nói không giống nhau, nhưng đều là một ý: Các nàng vui mừng tiến vào Vương phủ, tưởng rằng được hầu hạ Vương gia và tướng quân, không ngờ Vương gia và tướng quân lại có thể làm lơ thánh chỉ, ban các nàng cho người khác. Vì vậy nản lòng thoái chí, chủ động xin rời đi.

Vu quân sự giận đỏ mặt, tuy nói những người này là tới hầu hạ Vương gia, nhưng kỳ thật cũng chỉ là một quân cờ trong tay Hoàng Thượng. Nếu đồng ý cho những người này rời phủ, lỡ sau này Trần Y Nhân lại đem buổi nói chuyện hôm nay thêm mắm thêm muối mà truyền ra ngoài, vậy thanh danh của Vương gia sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên, bất luận như thế nào cũng không thể để các nàng rời đi. Nếu không giữ được, thì xử lý toàn bộ, còn tốt hơn để các nàng rời khỏi đây làm bại hoại thanh danh Vương gia.

Hàn Hàn đứng gần Vu quân sự nhất, tất nhiên cũng nhìn thấy sát ý trong mắt Vu quân sự. Bất đắc dĩ liếc mắt xem thường, Vu quân sự này ngày thường là một người khôn khéo, sao vừa gặp phải những nữ tử này thì liền trở nên ngớ ngẩn như vậy.

Trước tiên phải an bài những người này thật tốt, nếu hôm nay thật sự đánh chết các nàng, giúp người phía sau màn nắm được một lí do tốt, thì mới khiến thanh danh của điện33đan4leequy7don9 Mộ Dung Ý xấu hoàn toàn đấy.

Bước lên hai bước đứng phía trước Vu quân sự, khẽ mỉm cười nhìn nhóm nữ tử: “Các người nói, các người một lòng ngưỡng mộ Vương gia, cho nên mới chủ động cầu thánh chỉ tới vương phủ để phụng dưỡng Vương gia?”

* Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có 'điều bạch nhãn' thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

- Điều bạch nhãn: khoe mắt ngoài xéch lên, nhãn cầu có màu trắng chiếm đa số, nhìn vào thấy hung quang lờ lờ.

Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

...

Một cách giải thích khác, nói Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng.

Bởi vì phía trên mắt sói thường có chùm lông trắng, thường thường người TQ hay gọi là Chó bốn mắt, hơn nữa vành mắt khá đen.

Thường thường ở bên ngoài thấy sói, nhìn mắt nó không rõ bằng chùm lông trắng trên mắt, nên tưởng đó mới là mắt, phần nhiều đều cho nó là con Chó bốn mắt.

Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thắng Tuyệt Đối (Hai)

Editor: Lãng Nhượng Y

Chúng nữ tử sừng sốt một lúc. Tuy không phải bọn họ tự cầu xin thánh chỉ, nhưng ý nghĩa cũng không khác, nghĩ nghĩ rồi gật đầu: "Bọn ta mang theo một lòng thiết tình mà đến đây, không ngờ lại rơi vào hoàn cảnh này..... Nếu đã như thế, không bằng để bọn ta rời đi, miễn cho....."

Hàn Hàn không đợi các nàng nói xong, cười cười gật đầu, cao giọng nói: "Thì ra Hoàng Thượng lại thiện tâm như thế, chỉ vì thành toàn tâm nguyện của một nhóm mỹ nhân, mà có thể không màng đến tâm ý của Vương gia. Ừm, nếu Hoàng Thượng dễ nói chuyện như vậy, hôm nào nhân lúc hầu hạ Vương gia tiến cung, ta cũng muốn xin một vài tâm nguyện." Nói xong, cười nhìn tỷ muội Tinh Không. "Tuy ta không phải là mỹ nhân, nhưng tốt xấu gì cũng là con dân Thần Quốc. Hoàng Thượng là một minh quân, sẽ không vì sắc đẹp mà phân biệt đối xử. Các người nhớ nhé, nếu sau này có cơ hội nhìn thấy mặt rồng, có yêu cầu gì thì nên can đảm cầu xin, biết không?"

Tinh Không Bích Tiêu ghen cười, vội vàng gật đầu: "Nô tỳ nhớ kỹ!"

Có mấy nữ tử miệng mồm lạnh lợi, tính tình táo bạo, nghe vậy lập tức dựng lông mày, trừng Hàn Hàn: "Người là cái gì, chẳng qua chỉ là một tiện tì, có tư cách gì mà muốn gặp Hoàng Thượng!"

Tinh Không nghe vậy giận dữ, vừa muốn động thủ, Hàn Hàn đã nhanh chóng ngăn lại, nhướn mày nhìn về phía mấy nữ tử kia: "Các người vừa thấy ta đã quý xuống. Các người có tư cách gặp Hoàng thượng, tại sao ta lại không có tư cách?"

Mặt bọn họ đỏ lên. Bọn họ quý xuống cũng chỉ vì muốn phối hợp diễn trò với Trần Y Nhân, không phải muốn quý thật. Nghe Hàn Hàn nói như vậy, vừa thẹn lại vừa giận, rốt cuộc quý không được nữa, bỏ dẫy trừng mắt nhìn Hàn Hàn, tức giận nói: "Bọn ta là do đích thân Hoàng Thượng ngự tứ, chỉ dựa vào thân phận tiện tì này của người, cũng dám nhận một quý này hay sao?"

Bọn họ không quý, những người khác cũng sôi nổi đứng lên.

Nhất thời chỉ còn một mình Trần Y Nhân quý trên mặt đất. Trần Y Nhân khẽ cắn môi, trên mặt thoáng qua sự phẫn hận. Nếu không phải phụ thân sai người truyền lời muốn nàng diễn một màn bôi xấu thanh danh Mộ Dung Ý, hơn nữa chuyện này cũng vừa đúng lúc giúp nàng trút cơn giận, thì còn lâu

nàng mới đến đây tự rước lấy nhục như vậy. Bấy giờ thì tốt rồi, những người khác đều đứng lên, chỉ còn nàng quý, nhìn qua lại càng có vẻ hèn mọn. Nhưng nếu nàng đứng lên, công sức bỏ ra vừa rồi đều sẽ uổng phí hết.

Dịch dịch đầu gối, Trần Y Nhân liếc Hàn Hàn, âm thầm nghĩ cách hất bát nước bắn lên người tiện tì này. Há to mồm, vừa muốn nói chuyện, đã bị Hàn Hàn chặn trước.

Khóe mắt Hàn Hàn thoáng nhìn động tác của Trần Y Nhân, nhìn thấy rõ sự phẫn nộ trên mặt nàng ta, trong lòng tò vò xem thường. Chỉ mới như thế mà đã chịu không nổi rồi sao? Không phải muốn quý gối giả dạng tiểu nữ tử yếu đuối sao? Tốt lắm, ta sẽ phối hợp thật tốt với ngươi.

Thu hồi tầm mắt, ánh mắt dừng trên người chúng nữ tử, ý cười trên mặt càng thêm rực rỡ: "Thì ra các ngươi cũng biết là Hoàng Thượng ngự tứ sao? Nếu đã là Hoàng Thượng ngự tứ, các ngươi không đi cầu xin Hoàng Thượng, quý gối ở đây cầu xin Vu quân sự làm gì?"

"Hoàng Thượng ban bọn ta cho Vương gia và tướng quân, thế nhưng Vương gia lại chuyển tặng cho Mộ Dung gia chủ, Vương gia rõ ràng là....." Một nữ tử phản ứng lại, tiếp lời Hàn Hàn, nói ngay vào trọng điểm.

"Thánh chỉ kia viết cái gì?" Hàn Hàn đánh gãy lời nói của nàng ta.

Bị Hàn Hàn chặn ngang khi đang nói chuyện, nữ tử rất không vui, sắc mặt trầm xuống. Nhưng đây là phủ Nhiếp Chính Vương, nàng ta không thể biểu hiện quá mức, chỉ có thể tỏ vẻ không kiên nhẫn nói: "Tại sao ta phải nói với ngươi?"

Vu quân sự ґdiendaaneequydoonґ đứng ở một bên nói: "Thánh chỉ của Hoàng Thượng nói, ban xuống vài nữ tử để hầu hạ Vương gia, tùy Vương gia sai bảo."

Hàn Hàn gật gật đầu: "Chính là như vậy, thánh chỉ cũng đã nói rất rõ ràng, là để các ngươi hầu hạ Vương gia, không phải giám thị Vương gia. Nhưng các ngươi lại muốn một tác không rồi, đây là ý gì? Cái gọi là hầu hạ, chính là phải giúp chủ tử từ từ phân ưu giải sầu. Vương gia một lòng hiếu thuận, ban các ngươi cho lão gia chủ để các ngươi có thể thay ngài tận hiếu. Rõ ràng là các ngươi phụng chỉ mà đến Vương phủ, lại được Vương gia coi trọng như vậy, sao lại vừa đến miệng các ngươi, lại biến thành kháng chỉ không tuân? Các ngươi bôi nhọ danh dự của Vương gia như vậy..... Ai nha, tuổi ta còn nhỏ, lại luôn sống trong thôn, không có kiến thức. Vu quân sự, bôi nhọ thanh danh Nhiếp Chính Vương là tội gì vậy?" Hàn Hàn nhìn Vu quân sự, bộ dáng hơi sợ sệt.

Vu quân sự vội vàng tiếp lời: "Là từ tội." Mặc cô nương này thật lợi hại, chỉ cần nói mấy câu thì đã đem vấn đề chuyển ngược lên người đối phương rồi.

"Nói hươu nói vượn, bọn ta bôi nhọ Vương gia khi nào!" Chúng nữ tử tức giận muốn nổi tung. Mỗi người bọn họ đều trẻ tuổi xinh đẹp, còn phải dựa vào bản thân và dung mạo để tìm một cuộc sống tốt. Nếu thật sự mang trên người tội danh bôi nhọ Nhiếp Chính Vương này, đầu của bọn họ đã khó giữ, thì nói gì đến tiền đồ tương lai.

Hàn Hàn bị dọa nhảy dựng, vỗ ngực: "Các ngươi kích động cái gì? Ta chỉ phân tích cho các ngươi nghe, cho các ngươi thấy rõ tính lợi hại trong đó, cũng không phải muốn giết các ngươi."

Chúng nữ tử nghiêng răng, tuy Hàn Hàn không trực tiếp ra tay giết bọn họ, nhưng nàng lại là người bức bọn họ vào đường chết.

Giải quyết xong bên này, Hàn Hàn vẫy vẫy tay: "Vu quân sự nên đi xin chỉ thị Vương gia đi, ta chỉ là một tiểu trù nương, không nên đứng ở đây tranh cãi, nếu làm những mỹ nhân này hiểu lầm rồi ghi hận trong lòng, như vậy không phải oan chết ta sao."

"Ta sẽ đi xin chỉ thị của Vương gia ngay." Vu quân sự nói, xoay người định dẫn bọn họ rời đi.

Nhưng những nữ tử đó lại không có ý định rời đi, một nữ tử y phục màu vàng nhạt liếc nhìn Trần Y Nhân đang quý trên mặt đất, khóe môi gọi lên một chút trào phúng, cười lạnh: "Vị cô nương này thật là uy phong, quả trách bọn ta còn chưa tính, hiện giờ nhị phu nhân của Mộ Dung gia chủ, thứ mẫu của Vương gia quý trước mặt ngươi, vậy mà ngươi cũng có thể làm như không thấy, thần nhiên nhận lễ, còn nói chỉ là một tiểu trù nương, thật là buồn cười!"

Về mặt Vu quân sự trầm xuống, mắt lạnh lùng nhìn nữ tử vừa nói chuyện. Mặc cô nương đã ra mặt vì chủ tử, đương nhiên hẳn không thể đứng nhìn Mặc cô nương bị người ta chèn ép. Sau này cần phải báo với Vương gia, trừ khử nữ nhân này.

Nữ tử bị Vu quân sự nhìn sợ hãi rụt cổ lại, sau đó không biết nghĩ tới điều gì, liền đứng thẳng người, khẽ nâng cằm, nhìn Hàn Hàn đầy kiêu căng.

Hàn Hàn vỗ nhẹ một cái vào ót, giống như vừa phát hiện ra Trần Y Nhân vẫn còn quý trên đất, kinh ngạc hô một tiếng rồi nhảy qua một bên, tránh khỏi quý lạy của Trần Y Nhân: "Ai nha, Trần tiểu thư, sao ngươi vẫn còn quý trên đất vậy? Tuy ngươi và Mộ Dung gia chủ chưa bái đường thành thân, nhưng tốt xấu gì cũng đã cùng chung chăn gối với nhau mấy ngày. Thân phận của Mộ Dung gia chủ cao quý, đừng nói là người trên giường, cho dù là con chó dưới chân của ông ấy thì ta cũng không nhận nổi một quý như thế này đâu. Ngươi xem, những mỹ nhân này biết ta không nhận nổi một quý của các nàng nên đã tự đứng lên rồi, sao ngươi vẫn còn quý ở đây như thế? Ai nha nha, ta nói đầu óc của ngươi nha.... Cho dù là đùa giỡn thì cũng không nên làm như vậy chứ!"

"Phụt ——" Vu Thanh vừa nghe được tin liền theo Mộ Dung Ý chạy tới. Đứng ở xa nghe thấy những lời này của Hàn Hàn, nhin không được mà cười ra tiếng, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Ý, "Vị Mặc cô nương mà chủ tử nhìn trúng này, quả nhiên đặc biệt."

Con ngươi lạnh lùng quyền rũ của Mộ Dung Ý hiện lên ý cười, hơi thở lạnh lẽo trầm mặc trở nên nhu hòa, dừng chân lại, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, nhìn nàng từ phía xa.

Lúc ở trong thôn, miệng lưỡi của tiểu nha đầu này đã vô cùng lạnh lợi, không ngờ sau khi vào kinh, lời lẽ lại càng trở nên sắc bén. Đối đáp những lời lẽ khiêu khích vô cùng trôi chảy thành thạo, không hề có nửa điểm giống với một tiểu cô nương thôn quê chưa hiểu sự đời.

Nhìn không được mà âm thầm đắc ý, người hấn nhìn trộm, phải như thế chứ.

Chăm chú nhìn nét vui mừng trên mặt Mộ Dung Ý, Vu Thanh không lên tiếng, chỉ quay đầu lại nhìn Hàn Hàn đang đứng ở phía trước, trong con ngươi hiện rõ một suy nghĩ sâu xa. Chủ tử đối với tiểu cô nương này, thật không bình thường.

Đương nhiên Hàn Hàn không biết có người đang đứng cách đó không xa quan sát mình, sau khi nói xong những lời kia, liền dùng ánh mắt vô tội nhìn về Trần Y Nhân, trong mắt đều là bất mãn và lên án. Ta muốn xem xem, với bộ dạng này của ta, ngươi còn có thể làm gì?

So với vẻ nhu nhược vô tội của Trần Y Nhân, Hàn Hàn cũng không kém!

Trần Y Nhân ghen một búng máu ở ngực, tức giận run người. Cái gì gọi là không bá đường không thành thân, tốt xấu gì cũng cùng chung chăn gối mấy ngày? Rõ ràng là tát vào mặt nàng ta, nếu truyền ra ngoài, nàng ta còn mặt mũi nào gặp người chứ!

Cẩn rằng trừng mắt nhìn Hàn Hàn, hận không thể bước lên xé gương mặt hồn nhiên như trẻ con kia của nàng.

Nữ tử áo vàng thăm than không tốt, biết Trần Y Nhân sắp không nhìn được nữa. Trần Y Nhân có thể quỳ đến bây giờ thì đã cực kỳ miễn cưỡng rồi, sợ sẽ không thể kiên nhẫn thêm, vội vàng ngắt lời: "Lời này của cô nương không đúng rồi. Rõ ràng là chung thân đại sự của Trần nhị phu nhân, sao vừa đến miệng cô nương lại biến thành nói giỡn chứ. Chẳng lẽ là do cô nương luôn tùy tiện đối với chung thân đại sự của mình, nên cũng cảm thấy người khác đều như vậy?"

Hàn Hàn nhăn mày lại, liếc nhìn nữ tử kia. Vóc người nàng ta cao gầy, một bộ y phục màu vàng nhạt mỏng manh bao lấy dáng người là lướt hấp dẫn, diện mạo không xuất chúng, chỉ có khí chất lạnh nhạt là tương đối đặc biệt một chút.

Từ lúc bắt đầu, nàng ta vẫn luôn châm ngòi. Lúc đầu Hàn Hàn còn cảm thấy kỳ quái, tuy nàng và Trần Y Nhân không tiếp xúc nhiều, nhưng từ lời nói cử chỉ của Trần Y Nhân cũng có thể nhìn ra đó chính là một cái pháo trúc, là đại tiểu thư bị nuông chiều nên kiêu căng quen rồi, hoàn toàn không thể giả dạng tiểu nữ nhân nhu nhược mà quỳ xuống đất dập đầu như thế. Hiện tại xem ra, có lẽ đã thông đồng với người ngoài để diễn vở kịch này từ sớm rồi!

Lông mi thật dài chớp chớp, Hàn Hàn cong môi, vô cùng ngậy thơ nhìn nữ tử áo vàng, nói những lời khiến người ta tức giận: "Tuổi ta còn nhỏ, không hiểu chung thân đại sự là gì, thoát nhìn cô cô lớn tuổi hơn ta rất nhiều, thì ra vẫn luôn nhọc lòng vì chung thân đại sự của mình sao? Khó trách cô cô cầu xin Hoàng thượng cho mình đến đây hầu hạ nam nhân, còn nói cái gì ngưỡng mộ, chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử...." Lắc đầu nói, "Ta không nói chuyện với cô cô, kéo người sẽ dạy hư ta mất, dù sao ta cũng là một nữ nhi thanh danh trong sạch."

Cô cô? Hầu hạ nam nhân? Gương mặt của nữ tử áo vàng nhanh chóng tím đen, mở to mắt trừng Hàn Hàn, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào.

Từng hàng vạch đen trượt dài trên trán Vu quân sự, thế nào gọi là càn quấy, hôm nay hấn đã được chứng kiến rồi. Đồng thời, hấn cũng có một nhận thức hoàn toàn mới đối với tài ăn nói của Hàn Hàn. Vu quân sự âm thầm thề trong lòng, sau này nhất định không được đầu võ mồm với nàng!

Hàn Hàn nói xong nghiêng đầu nhìn về phía Trần Y Nhân: "Sao ngươi vẫn còn quỳ thế? Không phải mọi người vừa nói ngươi không cần quỳ sao? Chẳng lẽ ngươi thích quỳ?" Nói xong bước lên hai bước, quay lưng về phía mọi người. Trên mặt Hàn Hàn hiện lên ý cười, không tiếng động nói: quả nhiên là phạm tiện!

Lửa giận trong lòng Trần Y Nhân xông thẳng lên đỉnh đầu, tức giận đứng lên, trong miệng mắng: "Tiện tì, ngươi muốn chết....." di3nd4nl3qu9d0n.c0m Còn chưa nói xong một câu, bởi vì quý nửa ngày nên máu ở chân lưu thông kém, lão đảo một cái, tay vung lên ngã lên người Hàn Hàn.

Hàn Hàn bị dọa nhảy dựng, bước qua một bên: "Này này, sao ngươi lại động thủ chứ? Cho dù ta không cẩn thận nói đúng sự thật, ngươi cũng không nên thẹn quá thành giận."

"Bịch" một tiếng, Trần Y Nhân té ngã trên đất.

Hàn Hàn vô tội chỉ tay: "Nhìn đi, không phải ta bắt nàng ta quỳ, mà là nàng ta không muốn đứng lên."

Chuyện đã tới bước này, nữ tử áo vàng cũng biết không thể chiếm được điều gì tốt, nếu còn cố chấp tiếp tục thì cũng chỉ tự rước lấy nhục. Hừ một tiếng, dẫn đầu chúng nữ tử rời đi.

Vu quân sự thấy thế cũng vội vàng dẫn người đi.

Người đầu đã đi, Hàn Hàn không thú vị liếc nhìn Trần Y Nhân: "Tục ngữ nói, sinh làm vợ, bôn làm thiếp, nếu ngươi đã không thích làm bình thê của lão gia chủ, chỉ bằng đề ta nói với Vương gia, đem hôn lễ bỏ đi, cho ngươi trực tiếp làm thiếp được không?" Nói xong xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Ngài Thích Ta?

Nhìn Hàn Hàn lách người bước đi, Trần Y nhân tức giận cắn môi, trong mắt hiện rõ sự phẫn nộ và ác độc. Chờ đi, một ngày nào đó nàng sẽ khiến cho tiện ti này muốn sống không được muốn chết không xong!

Bội Nhi thấy mọi người đều đã đi rồi, vội vàng tiến lên đỡ chủ tử nhà mình dậy: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Cút!” Trần Y Nhân hạ một cái tát lên mặt Bội Nhi. Tiện ti đáng chết này vừa rồi dám đứng một bên không hé răng, làm hại nàng bị nha đầu ti tiện kia cười nhạo.

“Tiểu thư.....” Bội Nhi bị đánh, cả người lao đảo một chút, ngẩng đôi mắt đầy sợ hãi nhìn về phía Trần Y Nhân, nhưng ngấm lại tương lai của chính mình, vẫn nhịn không được mà mở lời nhắc nhở, “Vừa rồi nữ đầu bếp kia nói.....”

Nhớ lại Hàn Hàn vừa nói muốn nàng ta làm thiếp, Trần Y Nhân bĩu môi miệt thị. Nàng ta tốt xấu gì cũng là cháu gái của Thái phó, bị ban cho một nam nhân còn lớn tuổi hơn phụ thân mình như Mộ Dung Phong làm bình thê cũng đã đủ uất ức rồi, nếu còn hạ xuống làm thiếp, không cần nàng ta lên tiếng, phụ thân và gia gia của nàng ta cũng nhất định sẽ không đồng ý. Đây không chỉ là mặt mũi của một mình Trần Y Nhân, mà là mặt mũi của phủ thái phó.

Tiểu tiện ti này quá kiêu ngạo, chẳng lẽ ả ta thật sự nghĩ rằng được Nhiếp Chính Vương xem trọng một chút, là có thể muốn làm gì thì làm sao!

Vu Thanh xem xong trò hay, nở một nụ cười nhàn nhạt: “Tiểu nha đầu này thật đáng ghét, nhưng để phó với loại thiên kim tiểu thư tự cho mình là đúng như vậy, quả thật cần phải đánh đập một chút. Vương gia, ngài xác định tiểu cô nương này lớn lên từ trong thôn sao? Thủ đoạn này, sợ là ma ma trong cung cũng không bằng.”

Những ma ma trong cung chẳng qua chỉ dựa vào một chút hình pháp* để ra oai mà thôi, nếu bàn về thủ đoạn và lời lẽ, thì đúng là không đuổi kịp tiểu nha đầu.

Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý lạnh nhạt liếc nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Vu Thanh: “Bỏn vương tự mình sai người tìm hiểu, còn có thể là giả sao?”

Vu Thanh gật gật đầu: “Nói cũng đúng. Còn nhị phu nhân kia, ngài định xử trí như thế nào?”

“Nếu nàng ta không thích làm bình thê, vậy thì làm thiếp đi. Báo với phụ thân ta và phủ Thái phó một tiếng, nói không cần chuẩn bị hôn lễ nữa.” Lạnh lùng nói xong, Mộ Dung Ý thân nhiên xoay người bước trở về.

Mặt Vu Thanh cứng đờ: “Chỉ sợ Trần thái phó sẽ có ý kiến, chuyện này truyền ra ngoài, đối với thanh danh của Vương gia cũng không tốt.” Dù sao Trần Y Nhân cũng là cháu gái của Trần Thuơng, lại từng là vị hôn thê của Nhiếp Chính Vương, sự chú ý của mọi người đặt trên người nàng cũng không ít. Vạn nhất Hoàng Bộ Thần Minh mượn cơ hội này bịa đặt phi báng, như vậy sẽ rất bất lợi đối với bọn họ.

“Có ý kiến thì thế nào?” Khóe môi Mộ Dung Ý nở một nụ cười khinh thường, “Còn về thanh danh, bỏn vương có để ý đến thứ đó sao?”

Vu Thanh ghen lời. Ngấm lại một lúc, hình như là vậy, nếu không Vương gia cũng sẽ không ban vị hôn thê của mình cho lão gia chủ.

Mộ Dung Ý không nhìn hấn, đôi mắt chăm chú nhìn Hàn Hàn đang bước tới, chợt nhớ lại chuyện tối hôm qua, gương mặt tuấn mỹ cương nghị hiện lên sự quần bách: “Bỏn vương còn có việc, mọi chuyện trong phủ ngươi tự đi xem qua rồi xử lý là được.” Nói xong xoay người rời đi.

Trong mắt Vu Thanh thoáng qua sự kinh ngạc, hành động này của chủ tử, thoát nhìn có cảm giác giống như đang chạy trốn chết.

Quay đầu nhìn Hàn Hàn đang đi tới, đột nhiên nổi lên hứng thú, nở một nụ cười nhỏ nhắn, tỏ vẻ như vô tình đi ngang qua.

“Vu quản gia.” Tình Không tình mắt, nhìn thấy Vu Thanh liền vội vàng hành lễ.

Hàn Hàn sững sờ, nhìn nam tử mặc một bộ áo bào màu trắng, cười nhỏ nhắn đứng ở phía trước, có chút giật mình: “Ngài chính là Vu quản gia?” Đây không phải là nam tử trẻ tuổi nàng nhìn thấy ở thư phòng lần trước sao? Không ngờ hấn lại là quản gia!

“Thế nào, Mạc cô nương cảm thấy rất kỳ quái sao?” Vu Thanh cười ôn hòa, tình tế đánh giá Hàn Hàn một lượt.

Nghe nói tiểu cô nương này năm nay mười bốn, thoát nhìn so với bạn bè cùng lứa tuổi nhỏ nhắn hơn một chút.

Nhưng làn da lại trắng nõn tinh tế, không chút phấn son, nhìn rất thoải mái dễ chịu. Đôi mắt to đen lúng liếng thông minh lanh lợi, mi mắt cong cong, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, khiến người ta vừa nhìn thấy liền buông bỏ lòng phòng bị. Tuy không phải mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất ưa thích.

Vu Thanh đánh giá Hàn Hàn, Hàn Hàn cũng không dấu vết nhìn Vu Thanh.

Người trước mắt nhìn qua không lớn tuổi lắm, chỉ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Ngũ quan không tính là tinh xảo, nhưng hợp chúng lại với nhau lại tạo nên một cảm giác vô cùng hài hòa. Hấn mặc một bộ trường bào màu trắng, đứng ở nơi đó khẽ mỉm cười một cái, giống như ánh mặt trời tháng sáu

chiếu vào đáy lòng, khiến người ta cảm thấy thật ấm áp.

“Ta chỉ là không ngờ, Vu quân gia lại trẻ tuổi như thế mà thôi.” Thấy đối phương hòa nhã dễ gần, Hàn Hàn cười càng tự nhiên hơn.

“Ồ? Vậy quân gia trong tưởng tượng của Mạc cô nương là thế nào?”

“Ta nghĩ, người đó hẳn là một trưởng giả mặt đầy nghiêm túc.” Hàn Hàn không e dè nói, thấy Vu Thanh tỏ vẻ khó hiểu, cười giải thích, “Bởi vì Vu quân sự và Lâm quân sự đều đã lớn tuổi, quân gia phải quản lý toàn bộ sự vụ trong phủ, dĩ nhiên cần phải lớn tuổi một chút mới càng có uy tín.”

Vu Thanh cười gật đầu: “Nghe rất có đạo lý, xem ra ngày mai ta cần phải dán thêm một bộ râu, để khi quản lý sự vụ sẽ thuận tiện hơn một chút.”

Hàn Hàn cười bổ sung: “Nên vẽ thêm vài nếp nhăn, nhìn mới chân thật.”

Ý cười trong mắt Vu Thanh càng đậm, đang muốn mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy có một đôi mắt nhìn chằm chằm lưng hắn đầy sát ý, bất đắc dĩ dừng lại: “Ta còn có việc cần xử lý, Mạc cô nương cứ tự nhiên.” Nói xong xoay người rời đi. Không phải chủ tử đã đi rồi ư, sao hắn lại cảm thấy lạnh thế này?

Hàn Hàn khó hiểu chớp chớp mắt, vừa rồi vẫn còn tốt, sao đột nhiên lại đi rồi?

**

Liên tiếp ba ngày sau, Hàn Hàn ở trong vương phủ không được làm gì cả. Ăn, mặc, ở, đi lại đều bị người bao, không cho nàng động tay một chút nào.

Mấy ngày nay không biết Mộ Dung Ý thật sự bận rộn, hay là có ý trốn tránh nàng, Hàn Hàn chưa từng gặp hắn một lần.

Nhằm chán xoay xoay túi lưới trong tay, Hàn Hàn cau mày nhìn ra bên ngoài Lạc Huy Uyển: “Vương gia còn chưa trở về sao?”

“Chưa.” Tinh Không trả lời tương đối trôi chảy.

Mấy ngày nay Mạc cô nương hỏi hành tung của Vương gia không biết bao nhiêu lần, người không biết có lẽ còn cho rằng Mạc cô nương nhớ nhung Vương gia, nhưng chỉ có bọn họ biết, Mạc cô nương muốn tìm Vương gia chỉ để xin được ra ngoài sớm một chút mà thôi.

Hàn Hàn bĩu môi, buông túi lưới trong tay xuống, nhìn về phía Bích Tiêu: “Nhờ người đi truyền lời cho Tiểu Nguyên Bồi, truyền thế nào rồi?”

Bích Tiêu gật gật đầu: “Đã truyền lời cho hắn rồi.” Kỳ thật nàng vừa mới ra khỏi phủ thì đã bị ám vệ cản lại, đến mặt của Tiểu Nguyên Bồi cũng chưa nhìn thấy.

“Hắn nói thế nào?” Hàn Hàn hứng thú hỏi. Tên tham ăn kia chắc sẽ khóc lóc lên án nàng một phen đi?

“A?” Bích Tiêu sững sốt, chột dạ đáp, “Tiểu công tử có vẻ không được vui, nhưng cũng không nói gì cả.” Người bình thường đều phản ứng như vậy đúng không.

“Hắn không có nháo?” Hàn Hàn kinh ngạc. Không phải hắn luôn cố chấp đối với thức ăn ư? Sao đột nhiên lại dễ nói chuyện như vậy?

“Không, không có.” Bích Tiêu vội vàng phủ nhận.

“Hắn có nói sẽ tiếp tục chờ hay không?” Dù sao cũng phải nói rõ cho hắn biết, tạm thời nàng không thể xuất phủ. Nếu hắn cứ tiếp tục chờ thì không ổn.

“Cái này...” Bích Tiêu nghẹn lời, vấn đề này.... Nàng không có truyền lời, cũng không biết Tiểu Nguyên Bồi có tiếp tục chờ ở đó hay không. Tất cả đều tại Âm Nhất, khi không báo nàng lừa Mạc cô nương làm gì.

Thấy Bích Tiêu không nói lời nào, Hàn Hàn nhướn mày: “Chẳng lẽ hắn không nói gì sao?” Điều này càng không giống với tính cách của hắn! Ánh mắt của Hàn Hàn hiện lên vẻ nghi ngờ.

Một ý niệm chợt xuất hiện trong đầu, nhưng nàng còn chưa kịp suy nghĩ cặn kẽ, đã bị tiếng nói lạnh lùng quyền rũ quen thuộc đánh gãy: “Túi lưới đã đan xong rồi à?”

Hàn Hàn cả kinh, ngồi thẳng người, ngược mắt lên liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn ngược ánh sáng bước vào phòng.

Mộ Dung Ý! Ánh mắt Hàn Hàn sáng lên, cầm lấy túi lưới nhanh chóng chạy tới trước mặt hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, cười sáng lạn như hoa: “Ngài về rồi sao?”

“Ừ.” Mộ Dung Ý đáp một tiếng. Thấy Hàn Hàn vừa nhìn thấy mình đã vui vẻ như thế, trong lòng hắn dâng đầy ý cười. Ba ngày nay không gặp nàng, một phần là vì sự việc ngày ấy khiến hắn ngưng ngừng, không biết nên làm như thế nào. Một phần là bởi vì Hoàng Thượng đã giao hai quân doanh ngoài thành cho hắn xử lý, hắn phải đích thân đi kiểm tra.

Vươn tay ra xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn: “Ba ngày này có uống thuốc đúng giờ không?”

Nhắc tới uống thuốc, khuôn mặt nhỏ của Hàn Hàn lập tức suy sụp. Vốn dĩ nàng chỉ cần uống một chén mỗi ngày, nhưng từ khi đại di mục tới, một ngày đều phải uống hai chén, nói cái gì khí huyết hư nhược, cần phải bồi bổ.

Hại nàng bây giờ vừa thấy thuốc bổ liền muốn phun ra.

Tuy biết Mộ Dung Ý chỉ có ý tốt, nhưng mà mỗi ngày đều phải uống, thật sự rất khó chịu.

Thấy biểu cảm đau khổ của Hàn Hàn, mặt Mộ Dung Ý hơi trầm xuống: “Không uống?” Con người hẹp dài liếc nhìn Tĩnh Không và Bích Tiêu, tiểu nha đầu không uống thuốc, bọn họ lại dám không báo cho hắn biết. Thật vất vả mới có thể khiến thân thể tiểu nha đầu tốt lên một ít, tuyệt đối không thể gián đoạn giữa chừng.

Hàn Hàn cũng cảm nhận được Mộ Dung Ý không vui, trong mắt thoáng qua chút khó hiểu: “Ngài quan tâm ta như vậy làm cái gì?” Linh quang chợt lóe, nhớ tới lời nói ngày đó của Trần Y Nhân, bật thốt lên hỏi, “Không phải là thích ta đó chứ?” Sao có thể?

Không ngờ Hàn Hàn lại đột nhiên hỏi như vậy, Âm Tam đang ẩn nấp ở chỗ tối lập tức trừng lớn đôi mắt nhìn chủ tử nhà mình, lỗ tai dựng thẳng lên, chỉ sợ sẽ bỏ qua một chi tiết nhỏ. Đây chính là tin tức có sức công phá rất lớn nha. Chủ tử vẫn luôn đối xử đặc biệt với Mạc cô nương, lúc đầu còn tưởng chủ tử báo đáp ơn cứu mạng của Mạc cô nương, nhưng sau này suy nghĩ kỹ lại, hình như có chút không đúng. Nếu nói chủ tử thích Mạc cô nương, quả thật cũng rất có khả năng, nhưng chủ tử chưa từng thừa nhận, bọn họ cũng chỉ đoán mò mà thôi. Bây giờ rốt cuộc cũng có cơ hội chứng thực rồi.

Tuy Tĩnh Không và Bích Tiêu vẫn cúi đầu giả bộ không nghe thấy cái gì hết, nhưng lỗ tai cũng cẩn thận lắng nghe động tĩnh của chủ tử, đối với vấn đề này, các nàng cũng rất tò mò.

Mộ Dung Ý cảm nhận được lực chú ý của người xung quanh, trong lòng hơi lúng túng, trên mặt xuất hiện vẻ mặt tự nhiên, nhìn đôi mắt to tròn của Hàn Hàn, chợt duỗi tay gõ vào ót nàng một cái: “Nói hươu nói vượn cái gì đó? Bốn vương là người đối bụng ăn quăng như vậy sao?”

Đối bụng ăn quăng? Trên trán Hàn Hàn trượt xuống một hàng vạch đen, mình có kém cỏi như vậy sao? Nàng đã nói mà, chỉ cần dựa vào dung mạo và quyền thế của đối phương, muốn tìm loại nữ tử nào mà không thấy, làm sao có thể thích một người không dung mạo lại không tài nghệ như nàng. Điều này rõ ràng là không phù hợp với tiêu chuẩn chọn thê tử ở cổ đại. Trần Y Nhân nói hươu nói vượn có ý bôi nhọ thanh danh của Mộ Dung Ý, vậy mà mình cũng có thể nghe theo, quả nhiên bản thân càng ngày càng dần!

Chỉ là, “Vậy ngài bắt ta uống thuốc mỗi ngày để làm gì?” Thuốc bổ đó cũng rất quý giá có được không?

Trong lòng Mộ Dung Ý càng xấu hổ, trên mặt lại càng thêm hờ hững, liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái: “Không điều dưỡng thân thể mình cho tốt, làm sao có thể nấu cơm thật tốt cho bốn vương.”

“Ngài còn ban cho ta hai nha hoàn?” Đây là điều nàng đã muốn hỏi từ lâu.

“Là nữ đầu bếp riêng của bốn vương, đương nhiên có chút khác biệt.” Ngửi khí hờ hững như đang trần thuật một sự việc vô cùng bình thường.

“.....” Tốt rồi, Hàn Hàn vô cùng khẳng định mình đã suy nghĩ quá nhiều. Nhưng mà, trước kia không hỏi cũng không cảm thấy có gì không ổn, bây giờ hỏi xong, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy có chút tủi thân, không thích nàng còn vừa kéo vừa ôm lại thân thiết như vậy làm gì! Thật là quá đáng! Sau này nhất định sẽ không để người xấu này chiếm lợi như thế nữa!

Mộ Dung Ý không chú ý đến phản ứng của Hàn Hàn, chỉ nghĩ cách nhanh chóng kết thúc cái đề tài xấu hổ này, con người hẹp dài liếc sang tỷ muội Tĩnh Không đang đứng một bên: “Đi sắc thêm một chén thuốc mang đến đây.”

Hàn Hàn quay đầu nhìn hắn: “Sắc thuốc làm cái gì?”

“Bốn vương nhìn người uống.” Mộ Dung Ý nói xong, rất tự nhiên duỗi tay kéo Hàn Hàn đi tới một cái ghế ngồi xuống.

Hàn Hàn uốn éo thân mình, tránh khỏi bàn tay to của Mộ Dung Ý: “Không cần đi, hôm nay ta đã uống thuốc rồi.” Tuy rằng thuốc rất đắng, nhưng nàng vẫn buộc bản thân uống hết, dù sao thuốc này đối với thân thể của nàng cũng rất có ích.

Con người Mộ Dung Ý trầm xuống, đối với động tác tránh né của tiểu nha đầu rất là không vui, cánh tay dài duỗi ra, ôm Hàn Hàn vào trong ngực: “Uống thuốc xong, bốn vương sẽ dẫn người đi ra ngoài.” Nghẹn ba ngày, tiểu nha đầu này chắc đã buồn sắp hỏng rồi.

Hàn Hàn xoắn người giãy giụa: “Không cần ngài dẫn, ta tự đi.” Giơ túi lưới trong tay lên, “Ta đan xong túi lưới rồi.”

Đôi mắt Mộ Dung Ý nhìn qua túi lưới trong tay Hàn Hàn. Vẫn dùng sợi màu xanh đen, thoát nhìn khá cân xứng đẹp đẽ, so với cái thứ nhất tốt hơn rất nhiều, mặt trên còn điểm thêm chỉ vàng, hiển nhiên đã bỏ ra không ít công sức.

Vươn tay ra, cất túi lưới vào trong vạt áo: “Cũng không tệ lắm.”

“Nếu Vương gia đã hài lòng, có phải về sau ta có thể tùy ý xuất phủ hay không?” Giấy giữa nửa ngày, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn trở nên đỏ bừng, rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hầu kết Mộ Dung Ý chuyển động một chút, nhìn đối phương khẽ nhếch đôi môi mềm mại như cánh hoa, miệng chợt trở nên khô đắng, vội vàng quay đầu đi, trong mũi phát ra một tiếng “Ừ” xem như là trả lời.

“Ta có thể ra ngoài nấu com cho Tiểu Nguyên Bồi đúng không?” Ánh mắt Hàn Hàn sáng lên, cả khuôn mặt cũng nhu hòa hẳn đi. Đã đồng ý với người khác mà không thể thực hiện, trong lòng thật sự rất khó xử.

“Người nói cái gì?” Mộ Dung Ý bỗng nhiên nghiêng đầu, trong con ngươi lạnh lùng quyền rũ hiện lên một chút âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Phương Pháp Theo Đuổi Thê Tử

Editor: Lãng Nhục Y

Đầu Hàn Hàn co rút lại, nhưng khi nghĩ kỹ lại cảm thấy mình không có làm gì sai, không cần phải sợ hãi, nên lập tức ngẩng đầu lên, cái cằm mượt mà khẽ nâng cao: “Ta nói ta muốn đi nấu com cho Tiểu Nguyên Bồi, đây là ước định trước đó của ta.”

“Bốn vương không đồng ý!” Con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý đầy lửa giận, lực trên tay tăng lên, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Hàn Hàn.

Hàn Hàn cảm thấy eo bị siết chặt, thở gấp một hơi, thiếu chút nữa đã bị nghẹn chết.

Hít vào một ngụm khí lớn, trừng mắt nhìn Mộ Dung Ý. Dùng lực lớn như vậy, hẳn muốn giết chết nàng sao?

“Vì sao lại không đồng ý?”

“Người là nữ đầu bếp riêng của bốn vương.”

“Cũng không phải ta thật sự muốn làm, là ngài tự ý quyết định! Còn về việc này, giữa ta và Tiểu Nguyên Bồi đã có giao hẹn từ trước rồi, không thể thất hứa!” Đôi mắt to tròn, hai tròng mắt trắng đen rõ ràng của Hàn Hàn trừng lớn, một bước cũng không nhúng nhường.

“.....” Mộ Dung Ý chột nghẹn, không nói được lời nào, mày kiếm nhướng lên cao.

“Thế nào? Không còn lời gì để nói nữa đúng không?” Bị hắn bắt nạt nhiều lần như vậy, rốt cuộc cũng có thể phản công một lần, Hàn Hàn cảm thấy thoải mái vô cùng. Thấy Mộ Dung Ý thất thần không phản ứng, nhìn không được nói tiếp, “Ngài muốn ta nấu com, một ngày ba bữa com ta đều đã làm tốt rồi, thời gian còn lại là thời gian sinh hoạt riêng của ta, ngài không có quyền can thiệp. Đây gọi là nhân quyền, có biết không?” Nói xong, lại vỗ vỗ cánh tay hắn, “Còn nữa, hiện giờ chúng ta là.....” Hàn Hàn nghĩ nghĩ, nhưng lại không nghĩ ra được hai người họ là quan hệ gì, cuối cùng dứt khoát cho qua, “Tóm lại, về sau ngài không được ôm ta, chúng ta phải duy trì khoảng cách, ta không muốn khiến phu nhân tương lai của ngài hiểu lầm!”

“Phu nhân tương lai?” Độ ấm trên người Mộ Dung Ý giảm xuống vài phần, con ngươi lạnh lùng quyền rũ liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của Hàn Hàn, bỗng nhiên cảm thấy buồn bực không thôi, “Người vừa ý tên tham ăn kia à?”

Hàn Hàn liếc mắt xem thường: “Chuyện này thì có liên quan gì đến Tiểu Nguyên Bồi chứ?”

“Chẳng lẽ người vừa ý kẻ khác?” Mộ Dung Ý càng khó chịu, trong lòng thầm nghĩ đến Mộc Phong, Vu Thanh và Mộ Dung Lâm, những nam tử trong phủ có khả năng khiến Hàn Hàn chú ý nhất chỉ có ba người bọn họ.

“Ta có vừa ý người khác hay không thì liên quan gì đến ngài?” Hàn Hàn vừa cảm thấy thoải mái một chút đã lập tức tủi thân. Người này cũng không thích nàng, dựa vào cái gì mà quản nhiều thứ như vậy chứ. Đột nhiên vươn tay đẩy khuôn ngực rắn chắc của Mộ Dung Ý, “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngài ôm ấp áp áp ta giữa ban ngày như thế, còn ra thể thống gì!”

Tình Không và Bích Tiêu vừa thấy hai người bắt đầu tranh chấp, lập tức thức thời lui xuống. Trong ngoài Lạc Huy Uyển hầu như không có bóng dáng của hạ nhân, nhất thời, chỉ còn lại Hàn Hàn và Mộ Dung Ý.

Mộ Dung Ý bị Hàn Hàn đẩy một cái, trong lòng vô cùng khó chịu, cúi đầu lại nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn vì tức giận mà đỏ bừng của nàng, còn có đôi mắt to tròn như phủ một tầng sương mỏng, mờ mịt hơi nước, để lộ ra vài phần quyền rũ mà ngày thường không có. Đôi môi đỏ mọng như hoa đào thắm ba vẫn liên tục mở ra khép vào, nàng buồn bực nói, “Còn nữa, lúc không có người ngài cũng không được ôm ta, ngài làm như vậy, đối với thanh danh của ta không tốt chút nào, sau này làm sao gỡ chông đây? Nếu ngài muốn tìm nữ nhân, Hoàng Thượng đã ban mấy chục người, mỗi ngày một người, trong một tháng cũng không sợ cô đơn, còn nữa....”

Hầu kết Mộ Dung Ý chuyển động một chút, ánh mắt lóe lên, đột nhiên cúi đầu ngậm lấy đôi môi khiến hắn cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Hàn Hàn đột nhiên mở to hai mắt, đây là tình huống gì vậy? Không phải mình đã dạy cho hắn cách giữ vững thái độ của một quân tử sao? Sao đột nhiên lại hóa thân thành thú thể này?

Đôi môi mọng lạnh áp trên cánh môi ấm áp mềm mại, trong mắt d.d.l.q.d Mộ Dung Ý thoáng qua từng tia sáng rực rỡ, giống như từng chùm pháo hoa cháy rực giữa bầu trời đêm. Hàn Hàn bị cảnh đẹp này mê hoặc, ngây ngốc quên phản kháng.

Bởi vì Âm Nhất đến chậm một bước, nên vừa chạy đến Lạc Huy Uyển đã nhìn thấy một màn như thế. Âm Nhất bị dọa run chân một cái, thiếu chút nữa rơi từ trên cây xuống, may mắn được Âm Tam nhanh tay lẹ mắt giữ chặt lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Âm Nhất không thể tưởng tượng nhìn về phía Âm Tam. Bọn họ thân mật ở trong xe còn chưa tính, dù sao cũng không có ai nhìn thấy. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã quang minh chính đại thân ôm ấp như thế, bước tiến của chủ tử cũng quá nhanh rồi?

Âm Tam lắc đầu, hẳn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Vừa rồi chủ tử còn nói mình không thích Mạc cô nương, nhưng bây giờ lại bá đạo hôn nàng, tình huống này có chút loạn, hẳn cần phải cẩn thận suy nghĩ. Nhưng có một điều Âm Tam có thể khẳng định, đi theo chủ tử nhiều năm như vậy, Mạc cô nương là nữ tử gần gũi với chủ tử nhất.

Thật lâu sau, lâu đến mức Hàn Hàn cơ hồ không thở được nữa, Mộ Dung Ý mới lưu luyến buông nàng ra. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn lộ vẻ mê mang, nhìn không được lại cúi đầu hôn nhẹ lên khóe môi nàng, cánh tay vẫn siết chặt eo Hàn Hàn như cũ, đắc ý nói: “Hôn cũng đã hôn rồi, người còn muốn gả cho người khác sao?”

Hàn Hàn sững sờ, nháy mắt đỏ hồng cả mặt, âm thầm khinh thường chính mình một phen, lại có thể bị tên này dùng sắc đẹp mê hoặc, thật không có tiền đồ! Nghiến răng trừng Mộ Dung Ý: “Ta cũng từng hôn Tiểu Phong Phong! Thế nào? Từng hôn qua thì không thể gả chồng sao? Đây là lí do quái quỷ gì thế!” Hung hăng đập mạnh vào đùi Mộ Dung Ý, đẩy cánh tay đang đặt trên eo kia ra, xoay người bước vào phòng.

Tuy đứa bé Tiểu Phong Phong kia có kiêu ngạo chút, nhưng so với Mộ Dung Ý thì đáng yêu hơn nhiều!

Tiểu Phong Phong? Về mặt Mộ Dung Ý nhanh chóng chuyển từ vui sướng sang đen kịt, tiểu hồ ly đáng chết, lại dám hôn tiểu nha đầu, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Tiểu hồ ly đang ở kho được găm kim liên* vô cùng vui vẻ, đột nhiên rung mình một cái. Hai tai cảnh giác dựng thẳng lên, đôi mắt to tròn nhìn khắp nơi, sau khi xác định không có gì kì lạ mới cúi đầu tiếp tục găm.

Thấy Hàn Hàn vào phòng, đôi mày kiếm của Mộ Dung Ý khẽ nhăn lại. Không hiểu tại sao vừa rồi còn rất tốt, tiểu nha đầu lại đột nhiên tức giận như thế. Tuy khó hiểu, nhưng muốn hẳn đi hỏi chuyện một nữ nhân, hẳn sẽ không. Nhớ tới vị thần y nào đó thường xuyên lưu luyến bụi hoa, rất biết cách đối phó với nữ nhân, mũi chân di chuyển một chút, xoay người đi đến nơi ở của Mộc Phong.

Mộc Phong mới vừa nghiên cứu ra một loại dược mới, tâm trạng rất tốt, ngồi phòng thông thả lật xem một quyển xuân cung đồ bìa cứng vừa mua được, chuẩn bị học mấy tư thế trong đó để buổi tối đến Xuân Vũ Lâu thả lỏng một chút. Nghe nói hoa khôi của Xuân Vũ Lâu sẽ biểu diễn vào tối nay, nhất định không thể bỏ lỡ.

Đang hưng phấn, cửa đột nhiên bị đá tung. Mộc Phong bị dọa nhảy dựng, suýt chút nữa đã quăng bỏ quyển sách trên tay, cũng may hắn phản ứng nhanh nhẹn nên mới có thể kịp thời giữ lại. Mộc Phong buồn bực liếc nhìn người mới đến.

Vừa thấy Mộ Dung Ý thì lập tức ngây người: “Ngài. Ngài đến đây làm gì?” Phải biết rằng tên gia hỏa này mỗi khi có việc điều lệnh thị vệ đến thông báo với hắn, hoặc là trực tiếp cho người xách hắn đi. Hôm nay tên hỗn đản này lại đích thân đến đây, thật làm người ta bất ngờ.

Mộ Dung Ý ghét bỏ liếc nhìn khắp gian phòng, cuối cùng dừng trên quyển xuân cung đồ trong tay Mộc Phong, con người hẹp [Leequyydonnn] dài hiện lên chút tò mò: “Đây là sách gì?” Hắn tự nhận bản thân tuy không phải học phú ngũ xa, nhưng từ binh pháp mưu lược, kinh, sử, tử, tập, cho tới kỳ văn dị chí, đã sử ngoại truyện cũng đều đã đọc qua. Nhưng chỉ có quyển sách có mặt bìa khiêu gợi trong tay Mộc Phong, là chưa từng đọc qua.

Thấy Mộ Dung Ý hỏi đến quyển sách trong tay, trong mắt Mộc Phong vụt qua một tia sáng, tỏ vẻ thần bí nhìn Mộ Dung Ý: “Quyển sách này là thứ tốt, thiên địa hợp nhất, vạn vật sinh sản đều dựa vào nó. Nếu ngài không đọc qua một lần, không trải nghiệm qua một lần, thì xem như đã sống uống phí cả đời rồi.”

Mộ Dung Ý càng thêm tò mò, một vật thâm ảo huyền diệu như vậy, sao hắn lại chưa từng nghe qua? Bàn tay to duỗi ra: “Đưa ta xem thử.”

Mộc Phong rút về phía sau, tiếp tục thừa nước đục thả câu: “Đương nhiên có thể cho ngài xem, nhưng phải trao đổi, có thể cho ta xin vài giọt máu của linh hồ kia không?”

“Không thể!” Không chút do dự cự tuyệt. Tuy hắn muốn dạy dỗ tiểu hồ ly kia một trận, nhưng cũng chỉ là dạy dỗ mà thôi. Dù sao tiểu hồ ly cũng là sủng vật của tiểu nha đầu, nếu để tiểu nha đầu biết mình dùng máu của nó để đổi đồ, dựa theo tính cách bênh vực người ngoài của nàng, khẳng định sẽ giận.

Mộc Phong ghen một lúc, lại thử thuyết phục: “Tiểu hồ ly kia cũng không phải sủng vật của ngài, ngài thương tiếc như vậy làm gì? Hơn nữa, ta chỉ cần vài giọt máu, cũng sẽ không.”

“Tiểu nha đầu là người của ta!” Mộ Dung Ý nhũ mày đánh gãy lời Mộc Phong, không kiên nhẫn tiếp tục dong dài với hắn ta, trực tiếp vươn tay dùng lực một chút, quyển xuân cung đồ trên tay Mộc Phong lập tức rơi xuống.

Mộc Phong tức giận tròn mắt, tên hỗn đản này, rõ ràng là một cường đạo mà, ý vào công phu mà khi dễ mình!

Mộ Dung Ý tùy tiện lật xem vài trang, lông mày nhíu càng chặt, gấp sách lại, thuận tay để vào vạt áo.

Mộc Phong tức giận: “Đó là sách ta mới mua, ta còn chưa có xem...”

“Ừ?” Con người hẹp dài liếc một cái, cổ Mộc Phong lập tức co rút lại, rất không có cốt khí nuốt câu nói kế tiếp vào bụng.

“Một lát đến chỗ Vu quân sự nhận bạc.” Âm thanh lạnh lùng quuyền rũ chậm rãi vang lên, trên mặt Mộc Phong đầy ý cười, lại nghe Mộ Dung Ý nói tiếp, “Chỉ cần nói dùng vào việc lớn vạn vật sinh sản, nhân loại sinh trưởng là được.”

Phụt —— Mộc Phong suýt chút nữa đã phun ra một ngụm máu. Những lời này cũng chỉ có Mộ Dung Ý luôn giữ mình trong sạch như hòa thượng ngai nghe không hiểu, những quân sự trong Vương phủ, có ai không phải là một con cáo già đã thành tinh? Mộc Phong dám cam đoan, chỉ cần hắn ta thốt ra những lời này, Vu quân sự sẽ lập tức hiểu nó có ý gì, sau đó không quá nửa ngày, toàn bộ người trong Vương phủ đều sẽ biết chuyện hắn ta đến tìm Nhiếp Chính Vương lấy bạc đi thanh lâu.

Tuy hắn ta đi dạo thanh lâu không phải việc gì lạ, dù sao Mộc Phong cũng là một thiếu niên tràn đầy sức sống, nhưng nếu vì không có tiền dạo thanh lâu mà đến tìm Nhiếp Chính Vương xin bạc, thì thể diện thân y này của hắn ta xem như xong rồi!

Tên hỗn đản này tuyệt đối là cố ý trả thù việc mình vừa trêu đùa hắn, thật là một tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi mà!

Mộ Dung Ý lười để ý Mộc Phong suy nghĩ thế nào, một bên ngồi xuống ghế, liếc mắt nhìn Mộc Phong vẫn đang phẫn nộ một cái: “Nghe nói người rất được nữ tử hoan nghênh?”

Mộc Phong khế cắn môi: “Đó là đương nhiên, bản công tử ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, hào hoa phong nhã, nho nhã hữu lễ, phong hoa tuyết đại, ngạo thế vô song, từ bà lão bảy mươi cho tới tiểu cô nương sáu tuổi, chỉ cần có mặt, đều sẽ thích bản công tử.” Tuy không biết tên hỗn đản này sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng chỉ cần có thể đã kích hắn, Mộc Phong vẫn rất vui vẻ trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nhiếp Chính Vương Đi Thanh Lâu?

Mộ Dung Ý không tin những lời khoác lác của y, nhưng đối với kinh nghiệm về nữ nhân của y thì không hề nghi ngờ.

Mộ Dung Ý âm thầm suy nghĩ trong lòng, nếu hắn trực tiếp hỏi Mộc Phong cách thu phục một nữ tử, chỉ sợ dựa vào tính cách xảo trá của y, thì nhất định sẽ nói lung lung một hồi, làm mình xấu mặt rồi mới chịu mở miệng. Tuy sau đó có thể trừng trị y, nhưng dù sao cũng không thể đánh không thể giết. Tên này da dày thịt béo, người chịu thiệt cuối cùng cũng chỉ có mình.

Tốt nhất cứ để Mộc Phong tiếp tục khoe khoang, cơ hội để y ta đắc ý trước mặt mình cũng không nhiều lắm, cho nên mình càng không để ý tới, Mộc Phong sẽ càng nói ra nhiều kinh nghiệm thu phục nữ tử. Thậm chí vì khoe khoang, Mộc Phong còn có thể cầu xin mình nghe y nói.

Gần như trong nháy mắt, Mộ Dung Ý đã thầm quyết định trong lòng. Vì thế, con người hẹp dài mang theo sự miệt thị chậm rãi liếc Mộc Phong một cái, cũng không mở miệng nói chuyện, về mặt hoài nghi sâu sắc đến mức chỉ cần người không có tật ở mắt thì đều có thể nhìn ra.

Mộc Phong đắc ý. Tuy Mộ Dung Ý ưu tú hơn y ở đa số các phương diện, nhưng nếu bàn tới theo đuổi nữ nhân, Mộc Phong tự tin có thể bỏ xa đối phương mười tám con phố, cho dù Mộ Dung Ý có cười thiên lý mã cũng không đuổi kịp. Mộc Phong nghĩ tới đây, liền vui vẻ tính toán xem nên khoe khoang như thế nào mới là tốt nhất, nói không chừng còn có thể giễu cợt Mộ Dung Ý một phen.

Nhưng khi thấy đối phương lại nhìn mình đầy khinh thường, giống như cực kỳ nghi ngờ những lời mình nói, Mộc Phong vô cùng khó chịu, cảm thấy mình cần phải bản luận với hắn một phen, không, là dạy dỗ hắn một phen mới đúng. Phải cho hắn biết, mình tuyệt đối ưu tú hơn hắn ở phương diện này rất nhiều!

Nghĩ như vậy, Mộc Phong vỗ vỗ ngực, đến ngồi xuống một chiếc ghế khác, khụ một tiếng: “Có phải ngài cảm thấy bản công tử đang ba hoa chích choè hay không?”

Mộ Dung Ý nâng mí mắt liếc y một cái, không nói lời nào, sự miệt thị trên mặt lại càng rõ ràng hơn.

Mộc Phong chột nghẹn, nuốt những lời khoe khoang đã chuẩn bị tốt trở vào bụng, hít một hơi thật sâu, cũng không quanh co lòng vòng nữa: “Tuy Vương gia ngài tinh thông binh pháp mưu lược, nhưng ngài lại không biết, việc khó nhất trên thế gian không phải hành quân đánh giặc, trị quốc an bang, mà là cách thu phục một nữ nhân. Thường nghe lòng nữ nhân như kim dưới đáy biển, một khắc trước còn nói nói cười cười, một khắc sau đã thẹn quá hóa giận, rất khó ứng phó.”

“Người nói những điều này với bốn vương làm gì?” Âm thanh lạnh lùng quuyền rũ của Mộ Dung Ý vang lên, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt lại ẩn hiện sự khinh thường.

Mộc Phong ghen lời, quả thật chỉ cần dựa vào tướng mạo và quyền thế của Mộ Dung Ý, thì sẽ có rất nhiều mỹ nữ tình nguyện ngã vào lòng hắn, cho dù là khuê nữ danh môn hay tiểu gia bích ngọc cũng không thiếu. Rõ ràng những thứ cần có đều có, quả thật không cần phải phí tâm tư để đi thu phục một nữ nhân. Nhưng Mộ Dung Ý không hỏi vấn đề này, thì y biết khoe khoang thế nào đây? Không được, cần phải nói với hắn đến cùng.

“Cũng không thể nói như vậy.” Mộc Phong quyết tâm thuyết phục Mộ Dung Ý, chưa từ bỏ ý định đi vòng qua cái bàn trước mặt để đến gần Mộ Dung Ý, “Cổ nhân nói, 'Vực trung hữu tứ đại, nhi nhân cư kỳ nhất yên. Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên.' Tự nhiên sinh ra vạn vật, vạn vật lại phân ra âm dương. Lấy con người làm ví dụ, nữ tử là âm, nam tử là dương, âm dương hòa hợp, đây là lẽ tự nhiên. Cho nên, việc nam nữ hòa hợp là chuyện lớn mà trời cao đã định, không thể làm lơ. Tuy ngài là Nhiếp Chính Vương thân phận tôn quý, nhưng cũng không thể làm trái ý trời.”

Chân mày Mộ Dung Ý nhướng cao, đáy mắt biểu hiện rõ sự không kiên nhẫn. Chỉ đi tìm nữ nhân mà cũng có thể nghĩ ra nhiều lời ngụy biện như vậy, nhục công hắn ta rồi! Lại nghĩ tới mục đích đến đây của mình, Mộ Dung Ý cau mày tiếp tục nghe.

Thấy Mộ Dung Ý có vẻ không còn mấy kiên nhẫn, nhưng vẫn không rời đi, Mộc Phong liền biết đối phương đã nghe lọt những lời y nói. Lại sợ bản thân dong dài thêm nữa thì đối phương sẽ nâng mông chạy lấy người, đành đi thẳng vào vấn đề, “Lại nói tiếp, thật ra đối phó với nữ nhân, nói khó cũng khó, nhưng nếu nắm được sở thích và tính cách của họ, thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng dễ dàng, mặc ngài hành động. Tỷ như hôm trước ở Xuân Vũ Lâu ta đã gặp được một người, là một tiểu thư nhà quan chức chính chính. Người nọ vừa mở miệng là thi thư lễ nghi, ngâm miệng là cảm kỳ thư họa,..... Không phải cuối cùng cũng bị ta thu phục đó sao? Còn nữa,.....”

Sau một tràng dài, Mộc Phong nói đến khi miệng khô lưỡi khô, mới tổng kết một câu: “Cho nên, dựa vào kinh nghiệm tung hoành tình trường nhiều năm của bản công tử, ta khuyên ngài một câu: đối phó với nữ nhân, ngài chỉ cần nhớ kỹ ba điều. Thứ nhất, chính là hợp ý. Nàng thích thứ gì, ngài dẫn nàng đi mua; nàng thích tiền, ngài cho nàng ngân phiếu; nàng thích những thứ phong nhã, ngài tặng nàng danh họa trần phàm; nàng thích ăn, ngài mời đầu bếp nổi tiếng đến nấu cơm cho nàng mỗi ngày,... Tóm lại, chỉ cần là thứ nàng thích, thì ngài cũng thích, cứ như vậy, tự nhiên nàng sẽ thân thiết với ngài. Thứ hai, chính là miệng phải ngọt. Nữ tử luôn thích nghe những lời ngọt ngào. Mặc kệ là nữ nhân có bề ngoài kiêu ngạo thế nào, lạnh lùng thế nào, cũng sẽ thích người khác nâng niu nàng. Cho nên, khi nói chuyện với họ, miệng nhất định phải ngọt, chọn những thứ nàng thích nghe để nói, còn phải tùy lúc mà khen nàng vài câu, tâm trạng vui vẻ, người muốn gì nàng cũng sẽ đồng ý.”

Nói đến đây, Mộc Phong liếc nhìn gương mặt tuấn tú không chút biểu cảm của Mộ Dung Ý, lắc đầu, “Điều thứ hai này, ngài nghe một chút thôi, không cần thực hiện.” Muốn một người mặt lạnh vạn năm như Diêm Quân đi nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần vừa nghĩ đến, Mộc Phong đã cảm thấy lạnh run cả người. Hơn nữa, y có thể chỉ tay lên trời khẳng định, cho dù tên Diêm Quân mặt lạnh này muốn đi, hắn cũng tuyệt đối không nói nên lời.

“Còn điều thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, chính là ngài nhất định phải nhớ, nữ nhân là một loại động vật khẩu thị tâm phi! Miệng nàng nói không cần, nhưng thật ra lại rất muốn. Nếu nàng nói chán ghét ngài, thì chính là thích ngài, hiểu không?”

“Nếu nàng đá người thì sao?” Mộ Dung Ý đột nhiên mở miệng.

“Cái này gọi là ‘đánh là thân mắng là yêu’, chẳng lẽ ngài chưa từng nghe qua sao?” Mộc Phong liếc hắn một cái, “Nếu chỉ đá ngài một chút rồi chạy đi hay né tránh, thì chứng minh là nàng đang cố ý giận dỗi ngài, muốn ngài đi dỗ ngọt nàng. Nói cách khác chính là, nàng cực kỳ để ý đến ngài, thích ngài, nhưng không biết nên biểu đạt thế nào mới thành ra như vậy, nên vạn lần đừng cho là nàng đang giận thật. Còn nữa, khi dỗ ngọt nữ nhân, da mặt nhất định phải dày một chút, nàng đánh không được đánh trả, nàng mắng không cãi lại, phải có kiên nhẫn mới được.....” Mộc Phong cũng không nghĩ sẽ có người dám lớn mặt đá Nhiếp Chính Vương, chỉ dựa vào kinh nghiệm của mình mà nói.

Mộ Dung Ý nỗ lực nhớ lại việc vừa xảy ra giữa mình và Hàn Hàn. Lúc đầu tiểu nha đầu kia cũng nói không thích, nếu không phải hắn cưỡng ngạnh ôm lấy nàng, phỏng chừng nàng đã náo loạn đến trên mặt đất. Sau đó, nàng lại đá mình một cái, đá xong rồi, liền chạy về phòng.

Nói như vậy là tiểu nha đầu thích mình, để ý đến mình sao?

Vừa phân tích xong những điều này, lòng Mộ Dung Ý chợt như pháo hoa nổ rộ, tim cũng đập nhanh hơn. Dung nhan luôn luôn lạnh lùng vô tình nháy mắt trở nên hòa, trong mắt hiện lên sự vui sướng nồng đậm. Hắn còn cảm thấy khó hiểu, sao tiểu nha đầu lại có thể ghét bỏ mình mà thích tên tham ăn kia chứ. Thì ra là đang giận dỗi, muốn mình đi dỗ ngọt nàng!

Hắn lớn như vậy nhưng chưa dỗ ngọt ai bao giờ, cũng không ai dám để hắn dỗ ngọt. Nếu bọn họ không phục hoặc chất vấn hắn, dám ra vẻ cho hắn xem thì trên cơ bản đều sẽ bị dạy dỗ một phen.

Nhưng nếu đối tượng là tiểu nha đầu, Mộ Dung Ý bỗng cảm thấy cũng không tồi chút nào.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Ý đột nhiên đứng lên, bước nhanh ra ngoài.

Mộc Phong chớp chớp mắt, không hiểu tại sao Mộ Dung Ý lại đột nhiên cao hứng như vậy, gãi gãi đầu, chợt nhớ tới quyền xuân cung đồ bìa cứng của mình cũng bị hắn mang đi, trong lòng lại đau xót không thôi. Quyền xuân cung đồ này là thứ y rất vất vả mới tìm được, còn chưa xem xong.....

Mộ Dung Ý rất tập trung suy nghĩ những lời Mộc Phong vừa nói, nếu muốn lấy lòng nữ tử, đầu tiên phải hợp ý.

Hắn và tiểu nha đầu ở chung lâu như vậy, nàng ngoại trừ thích tiền, cả ngày đều nghĩ cách kiếm tiền thế nào, thì hình như không có sở thích gì khác. Còn chuyện nghiên cứu dược liệu, cũng chỉ vì nàng cảm thấy sống trong Vương phủ quá nhàm chán, nên mới tìm cách giết thời gian mà thôi.

Suy nghĩ một hồi, Mộ Dung Ý thầm quyết định trong lòng, lập tức lệnh Vu quân sự lấy một số đồ cổ mỹ ngọc, kỳ trân dị bảo trong kho đưa qua cho

nàng.

Số trần bào này hoặc là do hấn thảo phạt các quốc gia thu về làm chiến lợi phẩm, hoặc là cống phẩm do các quốc gia tiến cống, mỗi thứ đều được chế tạo tinh xảo, giá trị liên thành, tiểu nha đầu mà thấy, nhất định sẽ rất thích.

**

Sau khi chạy về phòng, d.d.l.q.d Hàn Hàn nín thở oán giận trong lòng. Một bên khinh thường bản thân lại có thể bị sắc đẹp mê hoặc, một bên tức giận việc liên tiếp bị Mộ Dung Ý cợt nhả. Rõ ràng hấn đã nói là không thích mình, vậy mà lại cố tình trêu chọc mình, quả thực đáng giận!

Tức giận nghiêng răng, cũng không gọi Tinh Không và Bích Tiêu đến giúp, tự mình lấy số dược liệu đã nghiền được một nửa vào mấy hôm trước trong ngăn tủ ra, cẩn thận điều phối thuốc bột.

Trong mắt thoáng qua một chút tàn nhẫn, nàng nhất định phải điều phối nhiều thuốc phòng sôi một chút để mang theo trên người, đề phòng khi Mộ Dung Ý lại muốn đùa cợt, thì sẽ cho hấn nếm thử sự lợi hại!

Đang phối thuốc, chợt nghe tiếng cười có phần khoan dung của Vu quân sự: “Mặc cô nương, Vương gia có thưởng, mời cô nương ra nhận.”

Hàn Hàn bị dọa nhảy dựng, tay run lên làm thuốc bột trong khay rơi ra ngoài một ít, buồn bực buông vật trong tay xuống, vén rèm đi ra ngoài: “Vương gia ban thưởng thứ gì?” Đôi mắt dừng trên người hai gã sai vặt đang nâng khay được phủ lụa hồng ti đứng phía sau Vu quân sự.

“Tất nhiên là thứ tốt rồi.” Ý cười trên mặt Vu quân sự không giảm, vờn tay vén lụa hồng ti lên, để lộ ra ánh sáng lấp lánh của châu báu bên trong, “Đây đều là những thứ Vương gia trân quý, chưa từng ban tặng cho ai bao giờ. Không ngờ lại có thể tặng cho cô nương nhiều như thế, cô nương nhớ phải tạ ơn Vương gia thật tốt đó.”

Đây là lễ nghĩa cần phải có. Hạ nhân được chủ tử ban thưởng cần phải tạ ơn, nếu không quỳ lạy hành lễ, thì cũng phải đứng ở trước sân khấu đầu một cái để thể hiện lòng biết ơn.

Mặc dù Hàn Hàn được Vương gia đặc xá không cần hành lễ quỳ lạy, nhưng tạ ơn thì không thể cho qua.

Vu quân sự sợ Hàn Hàn không biết, nên cố ý nhắc nhở một chút.

Khóc môi Hàn Hàn cong lên một nụ cười lạnh, trong lòng càng thêm giận. Mộ Dung Ý đùa cợt nàng còn chưa đủ sao? Bây giờ lại ban cho nàng một ít tiền xem như phần thưởng, hấn xem nàng là cái gì? Là kỹ nữ thanh lâu?

Thật sự cho rằng hấn là Vương gia thì có thể muốn làm gì thì làm sao, chao rằng nàng không dám phản kháng sao!

Hàn Hàn luôn dùng nụ cười tủm tỉm hiền hòa để đối đãi với mọi người, Vu quân sự chưa bao giờ thấy nàng cười như thế này bao giờ, trong lòng đột nhiên có cảm giác không tốt.

Quả nhiên, Hàn Hàn không thèm liếc những vật phẩm thượng đẳng trên khay một cái, đôi mắt to tròn nhanh chóng đông lạnh lại: “Ban thưởng thì không cần, chỉ phiền ngài trở về nói với Vương gia, mong ngài ấy về sau hãy cách xa ta một chút, đó đã là ân điển lớn nhất đối với ta rồi!” Tốt nhất là đừng gặp mặt!

Nói xong, cũng không đợi Vu quân sự tiếp lời đã xoay người vào phòng “Rằm” một tiếng đóng cửa lại.

Nhìn thuốc bột sắp thành công trên bàn, Hàn Hàn tức giận nghiêng răng, lại đi qua mở ngăn tủ, lấy thêm hai loại dược liệu mới bỏ thêm vào thuốc.

Ngoài cửa, Vu quân sự bị hành động của Hàn Hàn dọa cho nhảy dựng. Vu quân sự chưa bao giờ thấy Hàn Hàn giận như vậy, mắt thấy Tinh Không và Bích Tiêu đang đi tới, nhin không được hỏi: “Mặc cô nương làm sao vậy?”

Tinh Không Bích Tiêu lắc đầu, các nàng nào biết Mặc cô nương làm sao chứ? Lúc chủ tử ôm Mặc cô nương, hai nàng đã tránh ra ngoài, sau khi trở về thì thấy Mặc cô nương đột nhiên trở nên lạnh lùng không để ý đến ai, cũng không cần hai nàng vào phòng hầu hạ. Các nàng lại không dám hỏi, chỉ có thể đoán đại khái là Vương gia đã làm gì đó khiến Mặc cô nương giận.

Nhưng những lời này làm sao có thể nói với Vu quân sự chứ, cho nên chỉ có thể lắc đầu.

Thấy không thể hỏi được điều gì, Vu quân sự nhìn chằm chằm hai cái khay đến phát sầu. Vừa rồi chủ tử còn rất vui vẻ kêu hấn ta vào kho lấy trân phẩm để ban thưởng cho Mặc cô nương, bây giờ chẳng những không thưởng được, mà còn bị đuổi trở về. Dựa vào tính tình xưa nay của chủ tử, ai dám làm hấn mất hết mặt mũi như vậy, nhất định sẽ bị đánh chết.

Nhưng đối với Mặc cô nương, Vu quân sự lại không nắm chắc. Chủ tử đối xử với Mặc cô nương khác biệt rõ như ban ngày, vạn nhất chủ tử bị chọc giận mà làm Mặc cô nương bị thương. Sống lưng Vu quân sự chợt lạnh, nhiều năm như vậy mới có thể nhìn thấy chủ tử chịu thân cận với một nữ tử, hấn nhất định phải ra sức ngăn cản, không thể để chủ tử làm ra việc hối hận cả đời.

Vu quân sự một mặt nghĩ cách giúp Hàn Hàn giải vây, để chủ tử không tức giận, một mặt dẫn hai gã sai vặt bưng khay đi tới thư phòng tìm Mộ Dung Ý.

“Ngươi nói nàng không cần số châu báu này?” Mây kiếm của Mộ Dung Ý nhướng cao, buông sổ con trong tay xuống. Thật không giống tính tình của

tiểu nha đầu, không phải tiểu nha đầu này luôn thích tiền sao?

Thái dương Vu quân sự giọt xuống một giọt mồ hôi lớn, đại não xoay chuyển cực nhanh: “Đại khái là Mạc cô nương cảm thấy những thứ này quá quý giá, cho nên không dám nhận.”

Mạc dù lý do này có chút gượng ép, nhưng Mộ Dung Ý nghĩ tới tính tình cẩn thận của Hàn Hàn, cảm thấy vì những vật này quá quý giá nên nàng không dám nhận cũng rất có khả năng. Nhịn không được tự mắng một câu, quả nhiên ngu ngốc, chỉ có thể mà lại quên mất.

Phát phát tay: “Nếu nàng không nhận thì cất vào đi.” Khóe mắt thoáng lướt qua chuỗi ngọc Phan Vân bảy màu khắc hoa trên khay, trong đầu chợt hiện lên chiếc cổ tinh tế trắng nõn của Hàn Hàn, nếu nàng đeo chuỗi ngọc này trên cổ, không biết sẽ là cảnh đẹp như thế nào, đưa tay chỉ một cái, “Khoan đã, lấy chuỗi ngọc kia lại đây cho bốn vương.”

Bước chân Vu quân sự dừng lại, nâng mắt nhìn theo hướng ngón tay của Mộ Dung Ý, lập tức hiểu được ý của Vương gia nhà mình, vội lấy chuỗi ngọc dâng lên.

Mộ Dung Ý phát phát tay, Vu quân sự mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, vội vàng dẫn người lui xuống.

Ngón tay khẽ vuốt chuỗi ngọc, cẩn thận cảm nhận xúc cảm tinh tế mà nó mang lại. Mộ Dung Ý nhớ tới ba điều mà Mộc Phong đã nói, nữ nhân đều nói một đằng, nghĩ một nẻo. Nàng nói không cần, kỳ thật lại rất muốn. Nhất thời có chút đứng ngồi không yên, nếu nói như vậy, tiểu nha đầu hẳn là rất thích những châu báu này? Vậy hẳn có nên nhanh chóng đem chuỗi ngọc này đến cho nàng không?

Do dự một chút, để chuỗi ngọc vào tay áo, bước đến Lạc Huy uyển.

Hàn Hàn vừa phối xong chỗ bột thuốc, một bên đứng lên đuổi người, một bên cất số thuốc vừa phối xong vào vạt áo. Chỉ cần Mộ Dung Ý dám đến trêu chọc nàng, thì nàng sẽ cho hắn biết tay.

Tình Không và Bích Tiêu không biết Hàn Hàn ở trong phòng làm gì, nghe mãi vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì, lo lắng mở miệng: “Cô nương, bữa tối đã làm xong, người muốn dùng trong phòng hay dùng ở là ở phòng ăn?”

Hàn Hàn mở cửa ra, mùi dược liệu từ trong phòng bay ra, mở miệng: “Đi phòng ăn đi.”

Lúc Mộ Dung Ý đến Lạc Huy Uyển thì nghe hạ nhân bẩm báo Hàn Hàn đang ở phòng ăn, nhìn sắc trời một chút, đúng là đã đến thời gian nên ăn bữa tối, nên cũng xoay người vào phòng ăn.

“Vương gia.” Tình Không Bích Tiêu vội vã hành lễ, sau đó liếc mắt nhìn nhau một cái. Mạc cô nương vẫn còn giận, Vương gia lại đến đây, hai người sẽ không cãi nhau nữa đó chứ?

Hàn Hàn nghe thấy tiếng động, mí mắt cũng không nâng lên, thoải mái tiếp tục ăn. Nhìn thấy hắn nàng liền tức giận, không cho hắn một bao thuốc bột đã là nhân từ lắm rồi, còn muốn nàng nghênh đón sao, quả thực là nằm mơ!

Thấy Hàn Hàn làm như không thấy mình, con ngươi âm trầm lạnh lẽo của Mộ Dung Ý thoáng qua chút không vui. Tiểu nha đầu nhìn thấy mình, mắt húng đến vậy sao? Rõ ràng trước đó nàng nhìn thấy mình về còn tươi cười đầy mặt kia mà.

Nhớ tới lời của Mộc Phong, chẳng qua nàng chỉ đang giận dỗi, muốn mình dỗ ngọt mà thôi, kỳ thật nàng cực kỳ để ý đến mình, thì chút không vui trong lòng lập tức tan đi.

Đi hai bước ngồi xuống bên kia bàn, có nha hoàn vội vàng đem lên một bộ chén đĩa mới.

Mộ Dung Ý liếc Hàn Hàn một cái, Hàn Hàn vẫn cúi đầu không chịu nhìn hắn, phát phát tay: “Các người đều lui xuống đi.”

Hàn Hàn cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu: “Không được đi.” Có người còn tốt một chút, nếu không có ai, hẳn lại giờ trò cợt nhả đối với nàng cho xem. Tuy nàng đã chuẩn bị tốt thuốc bột, nhưng nếu không phải lúc cấp bách, nàng cũng không muốn đắc tội Nhiếp Chính Vương.

Con ngươi của Mộ Dung Ý híp híp, có người ở đây, mình làm sao dỗ ngọt tiểu nha đầu? Phát phát tay, ý bảo mọi người lui ra.

Những người này đều có năng lực phân biệt tốt xấu, thấy không khí không bình thường, Vương gia lại đích thân mở miệng, nên vội vàng lui xuống.

Hàn Hàn tức giận trừng mắt: “Ngài đuổi họ ra ngoài làm gì?”

“Vương gia.” Đơn giản hai chữ xem như trả lời, nhìn nhìn cái chén nhỏ đầy rau xanh của Hàn Hàn, lông mày nhíu nhíu, gấp một miếng thịt bỏ vào, “Ăn nhiều thịt một chút—— chẳng trách người lại gầy như vậy, ôm không thoải mái chút nào.”

Nếu là ngày thường, được Nhiếp Chính Vương diện hạ tự mình gấp đồ ăn, Hàn Hàn nhất định sẽ được sủng ái mà sợ, nhưng hiện giờ le@@@quy..don= nàng đang giận, lại nghe đối phương nói như vậy, lửa giận lập tức bốc cao. Ăn đậu hũ của nàng lại còn dám chê bai nàng ốm yếu ôm không thoải mái, quả là đáng giận! Là nàng cầu xin hắn ôm sao!

Hừ lạnh một tiếng: “Nữ nhân đây đã có rất nhiều, nếu Vương gia thích thì có thể trái ôm phải ấp, người gầy yếu như ta, không cần Vương gia ôm!” Nói xong, gấp miếng thịt trong chén trả trả về, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Nghe nàng nói như vậy, Mộ Dung Ý cũng không giận, lại gấp một miếng thịt khác cho vào chén của Hàn Hàn: “Không ăn thịt làm sao được. Thân thể ngươi đang trong giai đoạn phát triển, mấy ngày nay lại phải trải qua cuộc sống gia đình, nhất định phải bồi bổ.” Mộc Phong đã nói, đồ ngọt nữ nhân nhất định phải kiên nhẫn, lời ngon tiếng ngọt hẳn nói không được, nhưng quan tâm một chút thì có thể.

“Phụt —— khụ khụ...” Sắc mặt Hàn Hàn lập tức đỏ bừng, cùng bàn về cuộc sống gia đình với một đại nam nhân trong lúc ăn cơm? Tên hỗn đản này cố ý đúng không?

Mộ Dung Ý vội vàng múc một chén canh đưa qua: “Được rồi, ăn cơm cũng có thể bị sặc, đúng là ngốc.”

Hàn Hàn không có tâm trạng để ý đến hắn, cô hống vì bị sặc mà vừa ngứa vừa rát, bưng chén canh uống ừng ực một hơi, lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Đặt chén lên trên bàn, cũng không tiếp tục ăn nữa, ngược mắt nhìn Mộ Dung Ý: “Nếu Vương gia không nhắc thì suýt chút nữa ta cũng quên mất, có phải ngài nên giải thích một chút hay không, vào buổi tối ngày hôm đó, sao lại xuất hiện trong phòng của ta?”

Không nghĩ tới Hàn Hàn lại đột nhiên nhắc tới chuyện này, Mộ Dung Ý sững sốt, hẳn có thể nói thẳng là mỗi đêm hắn đều đến phòng nàng sao? Nếu nói như vậy, tiểu nha đầu này tuyệt đối sẽ đề phòng hắn mỗi buổi tối. Tâm tư xoay chuyển, mặt lại không hề biến sắc nói: “Đêm đó bản vương nghe thấy tiếng động trong phòng ngươi, nên đi qua xem thử.”

Tiếng động? Hàn Hàn hoài nghi nhìn về phía Mộ Dung Ý. Trước nay nàng ngủ rất yên tĩnh, mà trong phòng ngoại trừ nàng ra, cũng không có sinh vật nào khác, vậy thì tiếng động phát ra từ đâu chứ? Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trang kia của Mộ Dung Ý, cũng không giống nói dối. Hàn Hàn suy nghĩ hồi lâu, vẫn không chắc hẳn có nói dối hay không, cuối cùng miễn cưỡng gật gật đầu, xem như chấp nhận câu trả lời của hắn: “Vậy Hàn Hàn xin cảm ơn Vương gia đã quan tâm.”

“Không cần.” Nghe tiểu nha đầu nói lời cảm ơn, Mộ Dung Ý lập tức vui vẻ hẳn lên, đây không phải chứng minh, hắn đã dỗ ngọt nàng thành công rồi sao? Một tia sáng chợt lóe qua mắt, “Lại đây, bản vương có thứ này cho ngươi.”

Hàn Hàn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm hắn đầy đề phòng: “Thứ gì? Cứ nói như bình thường là được rồi, ta ngồi đây có thể nhìn thấy cũng có thể nghe được.”

Đối với việc Hàn Hàn đột nhiên đề phòng mình, Nhiếp Chính Vương đại nhân tỏ vẻ rất không hài lòng. Hẳn cũng không có hại nàng, nàng đề phòng như vậy làm gì? Bước qua hai bước, cánh tay dài vươn ra, lập tức ôm Hàn Hàn vào lòng: “Đương nhiên là thứ tốt, nhìn xem, có thích không?” Nói đoạn, hắn cầm lấy chuỗi ngọc đưa cho nàng.

Hàn Hàn đã sớm đề phòng, nhưng không ngờ động tác của hắn lại nhanh như vậy, nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã rơi vào lòng ngực cứng rắn kia rồi. Con giận lập tức xông thẳng lên đầu, tên hỗn đản này, hắn đưa cọt nàng đến nghiện rồi sao!

Khẽ vung tay lên, thuốc bột giấu trong áo lập tức rơi hết lên người Mộ Dung Ý: “Buông ta ra!”

Mùi hương nhàn nhạt thoảng qua chớp mũi, Mộ Dung Ý sững sốt, ngay sau đó cảm giác cả người đột nhiên rất ngứa, hơn nữa càng ngày càng ngứa, ngứa đến tận xương tủy. Đôi mày kiếm bắt chợt nhướng cao, Mộ Dung Ý thầm oán, tiểu nha đầu lại có thể hạ độc hắn!

Thừa dịp Mộ Dung Ý sững sờ, Hàn Hàn giẫm chân, nhảy khỏi lòng ngực hắn rồi lên chạy đến nơi an toàn, đặc ý nhướn mày: “Thế nào Vương gia? Ngài cảm thấy bột ngứa này thế nào?” Nhìn khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của Mộ Dung Ý dần chuyển sang màu đỏ hồng, lửa giận trong lòng Hàn Hàn rớt cuộc cũng giảm được một ít.

Mộ Dung Ý chịu đựng xúc động muốn gãi loạn trên người, con người hẹp dài nhìn về phía Hàn Hàn: “Ngươi hạ độc bản vương?” Ngừ điệu lạnh như băng cho thấy hắn đang khó chịu bao nhiêu.

“Sai, đây không phải hạ độc, cái này gọi là bí quyết phòng sói!” Hàn Hàn nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Ta đã nói với ngài rất nhiều lần, là đừng động tay động chân với ta, nhưng ngài lại không nghe, nên ta đành dùng một ít thủ đoạn đặc thù để bảo vệ mình!”

“Ngươi có biết hạ độc bản vương thì sẽ có kết cục gì không?” Mộ Dung Ý cắn răng, tiểu nha đầu đang muốn hắn đánh đòn đây mà.

Hàn Hàn nhướn mày, kiên quyết không thừa nhận mình hạ độc: “Đây là bí quyết phòng sói, chỉ cần ngài chịu đựng một canh giờ, trở về tắm rửa một chút là không sao cả. Cũng không phải là hạ độc, ngài ý thế ức hiếp người khác, còn tùy tiện đưa cọt ta nên mới thế. Nếu thật sự cảm thấy ta không vừa mắt, thì ngài hãy tìm người đưa ta trở về thôn, ta sẽ không li lợm ăn vạ không chịu đi.” Nói xong lời cuối cùng, thậm chí nàng còn cảm thấy khoang khoái trong lòng. Tốt nhất là Mộ Dung Ý hãy đưa nàng về thôn, bây giờ nàng vừa nhìn thấy hắn đã tức giận không thôi.

Gân xanh trên trán Mộ Dung Ý giật giật, nghe Hàn Hàn ngụy biện mà muốn cười, hận không thể bắt nàng lại rồi đánh vào mông mấy cái, khẽ cắn môi: “Muốn về, mơ tưởng!” Đứng lên bước ra ngoài.

Hàn Hàn chớp chớp mắt, chỉ như vậy thôi sao? Không hề nổi giận? Thật đúng là, làm hại nàng chuẩn bị tâm lý đối phó với lửa giận của hắn một phen.

Mộ Dung Ý vừa ra khỏi cửa, hơi thở lạnh lùng trên người hắn lập tức lan tỏa khắp nơi. Người đứng ngoài cửa đều bị áp lực này đè ép đến mềm nhũn cả chân, đồng loạt quỳ rạp xuống đất. Tình Không và Bích Tiêu âm thầm kêu khổ, đoán được Mạc cô nương và Vương gia lại cãi nhau ở trong phòng. Cả hai cẩn thận liếc trộm chủ tử mình một cái, lập tức bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng cúi đầu không dám nhìn nữa. Sao mặt của chủ tử lại đột nhiên sưng đỏ thành đầu heo thế kia? Chẳng lẽ đồ ăn có vấn đề? Tốt lắm, một lát phải trừng trị những đầu bếp kia một phen!

Mộ Dung Ý không để ý đến bọn họ, đôi con ngươi lạnh lùng trầm tĩnh chăm chú nhìn về phía đống lửa đỏ đang chạy vào viện.

“Chi chi” tiểu hồ ly vừa ăn uống no nê trở về lập tức hoảng sợ, vừa thấy Mộ Dung Ý đã xoay người chạy đi. Nó còn chưa quên lần trước, người xấu này đã từng lấy máu mình.

Chạy được hai bước lại đột nhiên dừng lại, quay đầu mờ to mắt đôi hồ ly nhìn rồi lại nhìn, sao đáng về lại không giống nhỉ? Nhưng hơi thở khủng bố này rõ ràng chính là người xấu kia mà?

Chi ngẩng ra một chút, đã cảm thấy một lực hút mạnh bất ngờ ập đến. Tiểu hồ ly cảm nhận được nguy hiểm, cong bốn móng vuốt nhỏ chạy thật nhanh, nhưng vừa chạy được vài bước, thân thể đã nhẹ bẫng, sau đó rơi vào một bàn tay to.

“Muốn chạy sao?” Con ngươi lạnh lùng bỗng trầm xuống, Mộ Dung Ý cúi đầu nhìn tiểu hồ ly không ngừng giãy giụa trong tay.

“Chi chi” tiểu hồ ly cào loạn bốn chân, vội vàng lắc đầu, ta không có chạy trốn, ta chỉ muốn đi vệ sinh.

“Tiểu Phong Phong?” Mộ Dung Ý lười để ý đến nó “chi chi” cái gì, giọng nói lạnh lùng quyến rũ hơi trầm khàn, bỗng nhớ tới việc Hàn Hàn đã từng hôn tiểu hồ ly chết tiệt này, trong lòng chợt dâng lên cảm xúc khó chịu, đưa tay ném tiểu hồ ly lên đất “Xem nằng còn thân với người nữa không!” Bước nhanh rời đi.

Hàn Hàn vừa nghe thấy tiếng kêu của tiểu hồ ly thì đã biết có chuyện không tốt, vội vàng chạy ra xem. Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy những nhúm lông màu đỏ bay đầy trời, khước mắt nằng giật giật, nhìn thấy một sinh vật tròn bóng có bốn chân ngã chổng vó trên đất, lập tức kinh hãi hô to: “Hóa Nhi?”

“Chi chi” tiểu hồ ly bị quăng ngã phát nổ, lung lay đứng lên kêu hai tiếng, đột nhiên cảm thấy cả người lạnh căm căm, quay đầu nhìn quanh một lượt, lập tức kêu lên một tiếng tê tâm liệt phế, “Chi chi” lông hồ ly của ta! Lông hồ ly của ta! Cái tên hỗn đản này! Trả lông hồ ly lại cho ta!

Thấy tiểu hồ ly không có việc gì, d.d.3eqy4d0n Hàn Hàn mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Nhìn thân thể tròn bóng của tiểu hồ ly, nằng không nhịn được lại muốn bật cười, bước qua bế tiểu hồ ly lên an ủi: “Được rồi, đừng kêu nữa, mùa hè nóng như vậy, không có lông cũng tốt, vừa hay có thể tránh nóng.”

“Chi chi” nói hươu nói vượn, không có lông thì ta làm sao ra ngoài gặp người khác? Tiểu hồ ly huơ loạn bốn móng vuốt nhỏ tỏ vẻ kháng nghị, nhưng vừa huơ hai cái đã cảm thấy không ổn, vội rút chân về không dám lộn xộn, trừng đôi ai oán nhìn Hàn Hàn.

“Làm sao vậy?” Thấy động tác kì lạ của tiểu hồ ly, Hàn Hàn khó hiểu nâng tiểu hồ ly lên nhìn một lượt, khi liếc đến giữa hai chân nó thì lập tức hiểu ra. Do lúc trước có lông mao bao phủ nên nhìn không rõ, bây giờ không có lông nằng mới phát hiện, hóa ra Hóa Nhi lại là một con hồ ly đực.

Bị Hàn Hàn nhìn đến không được tự nhiên, tiểu hồ ly cào cào hai chân trước, kêu “Chi chi” hai tiếng, không được nhìn! Không được nhìn! Có nghe hay không!

“Được, được, ta không nhìn.” Hàn Hàn ghen cười, bóp bóp da thịt mềm mềm trên người tiểu hồ ly. Không có lớp lông mao kia bao phủ, da thịt tiểu hồ ly mềm mịn, sờ lên thật thoải mái. Có điều vẻ ngoài của nó không được đẹp cho lắm, chi phần đầu và chóp đuôi có một nhúm lông mao nho nhỏ, còn lại cả người đều trơn bóng, nhìn thế nào cũng cảm thấy quái dị, nghĩ nghĩ, “Không có việc gì cả, một lát ta sẽ may cho người một bộ y phục, trước khi lông mới mọc ra, tạm thời hãy mặc y phục.”

“Chi chi” y phục? Đôi mắt to tròn của tiểu hồ ly lập tức trừng lớn, y phục của con người, nó phải mặc thế nào?

Hàn Hàn không để ý đến nó nữa, ôm lấy tiểu hồ ly rồi quay đầu căn dặn Tinh Không và Bích Tiêu cũng đang tròn mắt há hốc mồm một câu: “Dọn dẹp phòng ăn xong thì tìm giúp ta một ít vải thô nhé.”

Mộ Dung Ý mang theo một bụng lửa giận bước ra khỏi Lạc Huy Uyển, đi thẳng đến Lạc Vũ Hiên. Bây giờ hắn có thể hoàn toàn khẳng định, tiểu nha đầu thật sự tức giận, tuyệt đối không phải tò mò giận dỗi chờ hắn đến dỗ ngọt!

Khẽ cắn môi, Mộc Phong dấm lửa mình, có phải cảm thấy cuộc sống dạo này quá mức thoải mái rồi không!

Mộc Phong vẫn không biết nguy hiểm đang cận kề, thân nhiên thay một bộ y phục có màu sắc tươi sáng chuẩn bị đi Xuân Vũ Lâu.

Vừa bước đến bậc cửa đã nhìn thấy gương mặt sùng đồ của người nào đó, lập tức bị dọa nhảy dựng: “Người. . . . Người là ai? Sao lại xuất hiện trong vương phủ?”

“Người nói thử xem, bốn vương là ai?” Mộ Dung Ý cắn răng, hung hăng trừng Mộc Phong một cái, cảm giác ngứa trên người ngày một tăng thêm, nếu không phải hắn dùng nghị lực to lớn áp chế lại, chi sợ hiện giờ đã nhịn không được mà lấy tay gãi loạn rồi.

“Vương. Vương gia?” Mộc Phong giật mình, đến lúc này mới chú ý quan sát. Bộ y phục này chẳng phải là của Nhiếp Chính Vương Mộ Dung Ý hay sao? Con giết mình qua đi, Mộc Phong không nhịn được hưng phấn, “Mau nói xem, ngài đã trêu chọc ai, lại khiến người đó chinh ngài thảm như vậy?” Đến khi bình tâm lại, y mới phát hiện ra vị thuốc nhàn nhạt lẫn vào không khí, loại thuốc bột này chỉ làm người ta khó chịu, không gây nên tổn thương đối với người khác, có thể thấy người nọ đã bỏ ra không ít tâm tư.

Có thể khiến tên này khó chịu một lần thật không dễ dàng gì, y nhất định phải giúp người nọ một tay khiến hắn khó chịu thêm một chút, ai bảo thường ngày Mộ Dung Ý luôn chèn ép y!

“Muốn biết sao?”

Âm thanh quyến rũ lại lạnh như băng vang lên bên tai, Mộc Phong không sợ chết gât gât đầu: “Muốn.” Nếu biết là ai, y nhất định sẽ tìm gặp người nọ để cùng uống ba chén lớn ăn mừng.

Vừa dứt lời, bỗng cảm thấy cả người đau đớn, sau đó bị đánh ngã xuống sân, vội vàng bò dậy chạy trốn: “Khụ khụ, cũng không phải ta hạ độc, ngài đánh ta làm gì?”

Mộ Dung Ý nhấp môi, ra tay như gió, từng luồng khí mạnh mẽ cuộn trào, khiến bụi đất bay lên mù mịt. Hắn không đánh tiểu nha đầu, nhưng tên này thì tuyệt không thể tha. Nếu không phải do hắn ta đưa ra những chủ ý ngu ngốc, thì mình có thể bị tiểu nha đầu chính đến mức độ này sao?

“Khụ khụ, đừng đánh, mau dừng tay, đừng đánh, ta phải giải độc cho ngài, nếu đánh ta bị thương rồi thì lấy ai giải độc... Ai ôi... Y phục mới của ta!”

Một số chiêu thức qua đi, rốt cuộc Mộ Dung Ý cũng dừng tay.

Bụi đất dần tản đi, để lộ ra bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn của Mộc Phong. Khuôn mặt thanh tú trắng nõn đầy vết bầm màu tím xanh, ngọc quan* trên đầu lệch sang một bên, tóc rối tung, rơi loạn phía sau đầu. Y phục trên người rách thành từng mảnh nhỏ, rơi đầy đất, đã không còn nhìn ra được màu sắc ban đầu.

“Khụ khụ” ho khan hai tiếng, cúi đầu nhìn nhìn bộ dạng chật vật của mình, Mộc Phong khóc không ra nước mắt. Y phục mới của ta, ta còn muốn đi Xuân Vũ Lâu cơ đấy! Bây giờ biến thành bộ dạng như thế này, làm sao đi đây!

Mộ Dung Ý rào bước tiến lên, đi thẳng vào nhà chính, thấy Mộc Phong vẫn còn ngất người ở trong sân, con ngươi hẹp dài híp lại: “Muốn bốn vương ra tay lần nữa sao?”

Mộc Phong cả kinh, vội vàng cười nói: “Không cần, không cần, như vậy đủ rồi.” Nụ cười đó làm động đến vết thương trên mặt, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt. Mẹ nó, tên hỗn đản này ra tay cũng thật độc ác, hại y không còn mặt mũi ra ngoài gặp người!

“Còn không mau lần tới đây!” Nói xong, Mộ Dung Ý vào phòng.

Tuy trong lòng vô cùng oán bi phẫn, nhưng Mộc Phong lại không dám biểu lộ một chút bất mãn nào trước mặt Mộ Dung Ý, chính đốn qua loa một chút rồi ôm cái hòm thuốc khắp khiêng đi vào.

“Độc mà ngài trúng chẳng qua chỉ là vài loại hoa độc được nghiền nát rồi trộn lẫn với nhau, khiến da bị mẩn ngứa. Tuy nhìn qua rất nghiêm trọng, nhưng kỳ thật lại không có mấy tổn thương, nhiều nhất cũng chỉ khiến người ta chịu dày vò một chút mà thôi, nói theo một cách khác, thì cũng có thể xem như không trúng độc. Cho nên cũng không cần trị liệu phiền phức, uống một viên thuốc giải độc là được.”

Mộc Phong đưa cho Mộ Dung Ý một viên thuốc giải độc, còn mình thì vui vẻ thoải mái ngồi trên ghế uống trà. Nhưng vừa uống được hai ngụm đã cảm thấy mặt vô cùng đau, y vội lấy một chiếc gương nhỏ ra soi, sau đó oán thán vài câu, đánh người không đánh mặt, đánh người không đánh mặt! Chẳng lẽ ngài không biết sao? Lại không có can đảm nói ra, chỉ đành móc một lọ Tuyết Liên cao từ trong ngực ra, rồi thật cẩn thận bôi lên vết thương.

Uống thuốc giải độc xong, chỉ trong chốc lát Mộ Dung Ý đã cảm thấy cảm giác ngứa trên người đã dần ngừng lại, vết đỏ trên mặt trên tay cũng từ từ biến mất.

Cơ thể không còn khó chịu, tức giận cũng giảm bớt không ít, lúc này Mộ Dung Ý mới nhìn về phía Mộc Phong: “Trời đã tối, ngươi ra ngoài làm gì?”

Mộc Phong cũng đã bôi xong thuốc, lấy một bàn tay xoa mặt, đồng thời dùng thêm chút nội lực để tán đều thuốc, vết bầm nhanh chóng tan đi. Nghe Mộ Dung Ý hỏi như vậy, hừ nhẹ nói: “Còn có thể làm gì, đương nhiên là đi Xuân Vũ Lâu. Nghe nói hôm nay hoa khôi nơi đó sẽ lên đài biểu diễn, vốn dĩ muốn đi thưởng thức một chút, ai ngờ mới ra khỏi cửa đã bị ngài đánh, cũng không biết vết thương trên mặt có thể tốt lên được hay không, nếu như không thể, làm sao ta có thể ra ngoài gặp mỹ nhân.”

Xuân Vũ Lâu này Mộ Dung Ý cũng biết, đó là thanh lâu lớn nhất kinh thành, nghe nói mỗi người bên trong đều là quốc sắc thiên hương, thiên kiều bá mị, khiến vô số công tử quyền quý trong kinh thành lưu luyến quên về, vùng tiền như rác.

Chỉ là trước kia hắn không có hứng thú, cho nên chưa bao giờ chú ý.

Bây giờ nghe Mộc Phong nhắc tới, suy nghĩ bỗng nhiên chuyển động: “Bên trong có rất nhiều nữ tử?”

Mộc Phong dùng ánh mắt quái dị liếc hắn một cái, tiếp tục động tác trong tay: “Vô nghĩa, bên trong thanh lâu không phải đều là nữ tử sao, không đúng, Xuân Vũ Lâu này nam nữ đều có thể vào, muốn tìm tiểu quan** cũng có. Chẳng qua tiểu quan không ở tiền sảnh, mà là ở viện riêng phía sau hậu viện. ... Bán công tử không có hứng thú đối với tiểu quan, cho nên chưa từng đi qua nơi đó, không biết bên trong là nơi thế nào. Hừ hừ, có nói những chuyện này ngài cũng không hiểu. ... Người chưa từng trải qua, sẽ không hiểu thế nào là ôn nhu hương diệu thú.”

“Bốn vương cùng đi với ngươi.”

“Cái gì?” Mộc Phong cả kinh, chiếc gương nhỏ trong tay rơi trên mặt đất, hoài nghi mình nghe lầm, trợn mắt há hốc mồm nhìn Mộ Dung Ý chăm chăm, “Ngài nói cái gì? Lặp lại lần nữa đi? Ngài muốn đi Xuân Vũ Lâu với ta?” Không phải chứ, kẻ luôn xem nữ nhân như rắn độc mãnh thú, thuần khiết đến

mức không xuân cung đồ là thứ gì lại có thể nói muốn đi thanh lâu? Chẳng lẽ hôm nay sẽ có đại hồng thủy, mặt trời ngày mai sẽ mọc từ hướng tây?

“Bỏn vương muốn đi Xuân Vũ Lâu.” Mộ Dung Ý lặp lại lần nữa, nhử mày nhìn về phía Mộc Phong, “Thế nào, không được sao?” So với việc nghe người khác nói hươu nói vượn, không bằng tự đi quan sát thực địa một phen, nói không chừng còn có thể tìm ra cách dễ dàng tiểu nha đầu.

“Được, được, sao lại không được chứ!” Mộc Phong vui mừng, nhảy dựng lên chạy vào phòng trong, “Ngài chờ một chút, đợi ta thay xong y phục thì xuất phát.” Có thể dẫn Nhiếp Chính Vương luôn luôn tàn khốc lạnh lùng đi dạo thanh lâu, vừa nghĩ đã cảm thấy hưng phấn, chuyện này so với xem hoa khôi biểu diễn gì kia còn kích thích hơn nha.

Chỉ trong chốc lát, Mộc Phong đã thay một bộ y phục mới. Ngoại bào được dệt bằng tơ tằm thượng hạng viền chi vàng có thêu ám văn màu bạc, bên trong là trường bào màu trắng viền vàng, ở giữa có thắt thêm đai lưng, phía trên còn điểm xuyết thêm mấy viên mỹ ngọc. Đầu tóc rối bời được chải chuốt cẩn thận, dùng ngọc quan cố định. Không biết trên mặt thoa thứ gì, thoát nhìn trắng nõn như ngọc, một chút xanh tím cũng không có.

“Đi thôi.” Đáy mắt Mộc Phong đầy hưng phấn, nhìn Mộ Dung Ý cười cười.

“Ừm.” Thân hình thon dài đứng lên, Mộ Dung Ý bước ra khỏi phòng.

Ám Nhất và Ám Tam lo lắng nhìn nhau một cái.

“Chủ tử muốn đi thanh lâu thật sao?” Ám Nhất mở to mắt không thể tưởng tượng.

Ám Tam gật gật đầu: “Có vẻ là vậy.” Những hành động gần đây của chủ tử, quả thật là ngày càng khó hiểu!

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Ám Nhất có chút buồn rầu. Tuy nói trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ chủ tử, nhưng nếu để chủ tử biết bọn họ cũng theo vào thanh lâu, không biết ngài có mất hứng hay không. Một khi chủ tử mất hứng, hậu quả rất khó tưởng tượng.

“Đương nhiên là đi theo.” Trong mắt Ám Tam thoáng qua một chút hưng phấn. Đây là lần đầu tiên chủ tử đi thanh lâu, tuyệt đối không thể bỏ qua, cho dù sau khi xong việc chủ tử sẽ xử phạt, Ám Tam cũng tình nguyện nhận lấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đánh Mộ Dung Tiên

Editor: Lăng Nhục Y

“Cái gì, Mộ Dung Ý đi thanh lâu?” Trong ngự thư phòng, Hoàng Bộ Thần Minh giật mình nhìn chằm chằm người áo đen đang đứng trước mặt, trừng lớn hai mắt không dám tin, lại xác nhận thêm một câu, “Ngươi không có nhìn lầm? Xác định là Mộ Dung Ý sao?”

Bị người khác nghi ngờ như vậy, người áo đen tỏ vẻ không vui nheo mắt lại: “Chẳng lẽ Thần Quốc còn có Nhiếp Chính Vương thứ hai sao?”

Hoàng Bộ Thần Minh lúc này đang chấn kinh, cũng không so đo chuyện người áo đen vô lễ, sau khi khiếp sợ qua đi, mới từ từ tựa người vào long ý, trong mắt hiện lên nghi ngờ: “Được rồi, vậy ngươi nói thử xem, hắn đi thanh lâu làm gì? Ngươi đã điều tra thanh lâu kia chưa, có gì kì lạ không?” Hắn không tin Mộ Dung Ý mê luyến sắc đẹp, hắn đột nhiên đến thanh lâu, nhất định là có ý đồ khác.

Đối với điểm này, người áo đen cũng vô cùng khó hiểu: “Ta đã sai người theo dõi, nếu hắn có hành động nào bất thường, người của ta sẽ phát hiện ngay.”

“Ngươi xác định người của ngươi sẽ không bị hấn phát hiện sao? Hấn chính là Nhiếp Chính Vương Mộ Dung Ý.” Hoàng Bộ Thần Minh nhìn hấn ta đầy hoài nghi.

“Người của đều là những tinh anh ngàn chọn vạn tuyển, đương nhiên sẽ không thể đánh đồng với những phế vật trong hoàng cung. Người của ngươi là thùng cơm, không đồng nghĩa người của ta cũng là phế vật.”

“Lần trước, khi định dùng độc cổ trùng giết Mộ Dung Lâm ngươi cũng nói như vậy, nhưng không phải cũng bị phát hiện đó sao? Chẳng những khiến người ta hoài nghi, còn hại trẫm rơi vào thế bị động.” Hoàng Bộ Thần Minh hừ lạnh một tiếng, nói lời châm chọc.

“Lần trước chỉ là ngoài ý muốn.” Bị người khác chọc đến chỗ đau, người áo đen cũng không tức giận, lạnh lùng nhìn về phía Hoàng Bộ Thần Minh.

“Hy vọng lần này sẽ không ngoài ý muốn nữa.” Hoàng Bộ Thần Minh vẫy vẫy tay, “Ngươi về trước đi. Vào thời gian này, nếu trẫm không gọi ngươi, ngươi không cần đến đây. Sau việc lần trước, Mộ Dung Ý đã tăng cường cảnh giới ở hoàng cung, nếu để người của hấn bắt được, trẫm cũng không cứu được ngươi.”

Hạ độc Mộ Dung Ý xong, tâm trạng cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút, Hàn Hàn ôm tiểu hồ ly trở vào phòng, ngón tay vô tình đụng phải da thịt mềm nhũn của tiểu hồ ly, lại nhìn không được mà lấy tay sờ sờ mấy cái. Trắng trắng, nộn nộn, mềm mại, trên người không có một sợi lông, tựa như vừa sinh ra thì đã như vậy rồi, khiến nàng kim lòng không được mà lên tiếng tán thưởng: “Kỹ thuật tốt như vậy, không đi làm thợ cắt tóc thật đáng tiếc.”

“Chi chi” tiểu hồ ly quay đầu trừng mắt nhìn Hàn Hàn, giờ chân trước kháng nghị, không được khen hần, ta bị cạo thành hồ ly trọc mà ngươi còn khen hần, thật quá đáng!

“Được được, ta không khen nữa.” Hàn Hàn lại đưa tay xoa bóp da thịt mềm nhũn của tiểu hồ ly. Lúc sờ đến nhúm lông xù nhỏ nhỏ trên đầu nó, hai loại xúc giác hoàn toàn khác nhau phối hợp cùng hiệu quả thị giác khiến Hàn Hàn chỉ muốn bật cười, “Kỳ thật, ngươi không mặc y phục cũng không sao, đáng về thể này chẳng những mát mẻ, mà còn đáng yêu, tạo hình lại đặc biệt, lúc đi ra ngoài tuyệt đối là một điểm sáng.”

“Chi chi” nói hươu nói vượn, đã biến thành hồ ly trọc rồi, còn đáng yêu thế nào!

Tiểu hồ ly trừng đôi mắt hồ ly nhìn Hàn Hàn chằm chằm, thấy Hàn Hàn chỉ lo cười, hoàn toàn không để tâm đến phản ứng của nó, liền cắn giận chu mõng nhỏ, giấu đầu phía dưới bụng. Bị cạo thành bộ dạng này, nó không còn mặt mũi ra ngoài gặp người nữa.

“Khụ, được rồi được rồi, ta không cười ngươi nữa, mau ra đây.” Hàn Hàn vuốt ve cổ tiểu hồ ly, kéo nhẹ đầu nó ra, “Rốt cuộc ngươi trêu chọc hần thế nào, mà hần lại cạo sạch lông hồ ly của ngươi thế?”

“Chi chi” ta không có trêu chọc hần, là hần vô cớ cạo sạch lông của ta. Nhớ lại một màn kia, tiểu hồ ly đau lòng rơi nước mắt, đều tại mình chạy chậm một chút, nên mới bị hần bắt được.

“Không có nguyên nhân sao hần lại cạo lông của ngươi?” Hàn Hàn chớp chớp mắt, “Không phải là ngươi ăn vụng bảo bối hay được liệu gì của hần đó chứ?” Tiểu hồ ly vừa đến kho được, định tìm thứ tốt để ăn, nếu không phải những được liệu quý báu kia được bảo quản cẩn thận, thì sớm đã vào bụng nó rồi.

“Chi chi” tiểu hồ ly lắc đầu, thứ tốt đều bị cắt đi, nó có ăn được thứ gì trên quý đầu chứ.

“Cô nương, vải mà cô nương cần đây.” Bích Tiêu cầm một tấm vải mỏng nhẹ màu đỏ đi vào phòng.

“Ừm, để lên bàn đi.” Hàn Hàn cầm lên nhìn một chút, màu sắc rất hợp với tiểu hồ ly, “Ngươi cũng đến giúp một tay đi, nói thử xem nên cắt mảnh vải này thế nào.”

“Cắt?” Bích Tiêu có chút do dự, tuy lúc trước vì một số nhiệm vụ mà nàng có học qua nữ công, nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc làm trang phục cho người. Còn y phục cho hồ ly, nàng chưa từng nghe qua, thì làm sao mà cắt chứ?

“Không sao cả, ta vẽ hình dạng, ngươi dựa theo đó mà cắt, chúng ta cùng làm, rất đơn giản.” Hàn Hàn không biết may y phục, nhưng Bích Tiêu thì biết.

Nhớ lại hình dạng trang phục mà mình đã mua cho tiểu Teddy ở kiếp trước, Hàn Hàn nhìn kích thước cơ thể của tiểu hồ ly một lúc lâu, rồi nhanh chóng vẽ ra giấy tất cả những gì mà nàng nghĩ ra được, sau đó trao đổi cận kề với Bích Tiêu, không đến nửa canh giờ sau, một bộ y phục hồ ly nhỏ nhọ được hoàn thành.

“Nào, mặc thử xem có hợp không.” Hàn Hàn cẩn thận mặc y phục cho tiểu hồ ly, tuy bộ y phục được may đơn giản một chút, nhưng nhìn tổng thể mà nói thì cũng không tồi.

Lần đầu tiên tiểu hồ ly mặc y phục, nó cảm thấy cả người không được tự nhiên, xoắn thân thể cọ qua cọ lại, nhảy lên hai cái, đến khi xác nhận y phục không làm ảnh hưởng đến hoạt động của bản thân, mới miễn cưỡng chấp nhận. Tuy không được tự nhiên cho lắm, nhưng vẫn tốt hơn đáng kể tron bóng vừa rồi.

Lần đầu tiên Bích Tiêu được nhìn thấy hồ ly mặc y phục, cảm thấy vô cùng mới lạ, nên cũng đi quanh người tiểu hồ ly nhìn ngắm không ngừng, nàng cảm thấy đáng về này của tiểu hồ ly còn đáng yêu hơn so với bộ lông xù lúc trước.

Hai người đang hưng phấn ngắm nhìn đáng về mới của tiểu hồ ly, thì Tình Không bưng một cái khay đựng trái cây bước vào: “Đây là hoa quả tiến cống năm nay, Vu quân sự vừa sai người mang đến đây một ít.”

Hàn Hàn quay đầu nhìn, thấy một khay thủy tinh đầy quả nhỏ, mỗi quả đều căng tròn tron bóng, màu sắc đỏ mọng, vừa nhìn đã biết đây là những quả được chọn lựa kỹ càng.

Sản lượng lương thực của cổ nhân không cao, nên bình thường đều chú trọng trồng cây lương thực, rất ít khi trồng cây ăn quả. Huống chi sản lượng quả nhỏ không cao, lại tương đối hiếm, nên những quả to tròn mướt mà như thế này được xem là vật vô cùng quý hiếm. Nhưng đây là đối với cổ nhân, còn đối với Hàn Hàn mà nói thì quả nhỏ đã không còn xa lạ, tuy nàng ăn không quá nhiều, YyI33qu99d00 nhưng cũng tuyệt đối không ít. Vì vậy khi nhìn khay trái cây mà Tình Không cầm trên tay, cũng không quá vui mừng. Chỉ có vẻ mặt hoảng hốt của Tình Không mới khiến nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tình Không, ngươi làm sao vậy?” Tuy tính tình của Tình Không không trầm ổn như Bích Tiêu, nhưng cũng là một người bình tĩnh, hôm nay đột nhiên lại hoảng hốt như vậy, thật sự có chút kỳ lạ.

“A?” Tình Không cả kinh, lấy lại tinh thần, vội vàng buông khay xuống, “Không, không có việc gì.”

“Không có việc gì sao người lại như thế?” Hàn Hàn không tin.

Bích Tiêu và Tình Không là tỷ muội song sinh, thấy Tình Không như vậy, liền biết đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng thấy Tình Không chỉ có nghi hoặc mà không có nôn nóng, nên biết hẳn không phải là chuyện xấu.

Thấy Hàn Hàn hỏi, cũng đứng ở một bên nói: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Tình Không nhìn Hàn Hàn, lại nhìn Bích Tiêu, do dự một chút, mới ấp a ấp úng nói: “Trên đường đi gặp Vu quân sự, ta nghe bọn hạ nhân nghị luận..... Nói Vương gia đi theo Mộc thân y đến thanh lâu.”

“Cái gì?” Bích Tiêu kinh hô một tiếng, đôi mắt trừng lớn, hoàn toàn không dám tin, “Người có nghe lầm hay không? Những hạ nhân đó có phải nói đang hươu nói vượn hay không, sao Vương gia lại có thể đến thanh lâu chứ? Chuyện này rõ ràng là không có khả năng!”

“Nhìn đi, người cũng không tin đúng không? Ta cũng không tin, nhưng hạ nhân Vương phủ sao dám nói xấu Vương gia, nhất định là thấy được mới....” Nói xong lời cuối cùng, âm thanh của Tình Không thấp hẳn đi, rõ ràng là không thể nào tin được.

Bọn họ đi theo Vương gia gần ấy năm, đương nhiên biết Vương gia bài xích nữ nhân như thế nào, một người như Vương gia thì sao có thể đến chốn phấn son đó được? Nếu không phải tin tưởng bọn hạ nhân Vương phủ không dám nói bậy, Tình Không cũng sẽ không tin.

“Người nói Mộc Dung Ý đi thanh lâu?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn lộ vẻ giận dữ, đến danh xưng Vương gia cũng không thêm gọi, trực tiếp kêu tên của hắn.

Tên hỗn đản này chân trước vừa bốn cột mình, chân sau đã bước vào thanh lâu, hắn thật sự xem nàng giống như nữ tử thanh lâu sao! Hơn nữa, đáng chết, hắn có thể dạo thanh lâu, thì dựa vào cái gì không cho phép nàng ra khỏi cửa, nàng cũng không phải bán mình làm nô lệ cho hắn!

Vừa thấy Hàn Hàn thay đổi sắc mặt, Tình Không Bích Tiêu liền biết không ổn. Tuy không biết Vương gia đi thanh lâu thì Mạc cô nương giận cái gì, nhưng nhớ lại những lúc Mạc cô nương tức giận, đến cả mặt mũi của Vương gia cô nương cũng không chừa lại, vạn nhất cô nương làm âm ỉ, hai nàng làm sao ngăn cản đây?

“Ta hỏi lại một lần nữa, Mộc Dung Ý đi thanh lâu phải không?” Hàn Hàn nhìn chăm chăm Tình Không, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm lạnh lẽo, “Nếu người không nói, về sau cũng không cần hầu hạ ta nữa, người không nghe lời ta nói, ta không dùng nổi.”

Tình Không liếc mắt nhìn Bích Tiêu một cái, biết mình tránh không khỏi, trong lòng hối hận muốn chết, cắn răng gật gật đầu: “Nô tỳ cũng chỉ nghe bọn hạ nhân nói với nhau như vậy, có khi chỉ là tin đồn nhảm, không phải sự thật.”

Khóe môi Hàn Hàn cong lên một nụ cười lạnh: “Chẳng phải người vừa nói, hạ nhân vương phủ không dám phê bình Vương gia sao? Vậy hẳn là sự thật rồi.” Ôm tiểu hồ ly đi ra ngoài.

“Cô nương, người muốn đi đâu?” Bích tiêu cả kinh, vội vàng đuổi theo hỏi.

“Ra ngoài một chút. Mộc Dung Ý có thể đi thanh lâu, sao ta lại không thể ra khỏi phủ!”

“Nhưng Vương gia có lệnh.....”

“Thứ nhất, ta không phải nô tài, thứ hai, ta không có phạm pháp, mệnh lệnh của hắn không quản được ta!” Hàn Hàn không nhượng bộ nửa phần, ngọn lửa ghen trong lòng khiến nàng sắp nổ tung, bây giờ nàng chỉ muốn tìm một nơi để phát tiết.

Thấy Hàn Hàn thật sự tức giận, Bích Tiêu cũng không dám ngăn cản, dậm chân hai cái rồi vội vàng đuổi theo.

Vương gia lệnh hai tỷ muội Yy.lê.quý.đôn các nàng đến hầu hạ Mạc cô nương, kỳ thật là để bảo vệ nàng. Ở trong vương phủ thì không sao, nhưng bên ngoài nhiều người hỗn tạp, vạn nhất hại Mạc cô nương bị thương, quả thật các nàng đảm đương không nổi.

Tình Không biết mình chọc giận Hàn Hàn, nhất thời không biết làm thế nào, thấy Bích Tiêu đi cũng vội theo sau.

Hàn Hàn vừa ôm tiểu hồ ly ra khỏi Lạc Huy Uyển đã thấy Mộc Dung Tiên dẫn đầu mấy nha hoàn nghênh ngang đón đầu nàng.

Tuy Đông viện và Tây viện không có giới hạn nghiêm khắc, nhưng bình thường rất ít người ở Tây viện đến đây. Thứ nhất là vì Mộc Dung Ý không thường ở Đông viện, Mộc Dung Ý không có ở đây, bọn họ cũng chẳng đến Lạc Huy Uyển làm gì; mà cho dù Mộc Dung Ý có ở Đông viện, nếu hắn không muốn gặp, bọn họ cũng không thể bước vào Lạc Huy Uyển, chỉ có thể đi quanh quẩn bên ngoài một chút, như vậy còn không bằng không tới.

Lần này Mộc Dung Tiên dẫn người đến đây, cũng chỉ vì nghe hạ nhân trong phủ bàn tán, biết đại ca nhà mình đi thanh lâu, vô cùng kinh ngạc, chợt nghĩ tiểu trù nương kia hẳn cũng đã nghe thấy tin này, không biết sẽ phản ứng như thế nào!

Không phải tiện tì kia luôn ý vào đại ca mà tỏ ra kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì sao? Bây giờ đại ca bỏ nàng ta đi thanh lâu, xem ra ngày tàn của ả sắp đến rồi!

Càng nghĩ càng hưng phấn, không kịp gọi Tăng Lăng Nhi, Mộ Dung Tiên đã dẫn người đến đây xem náo nhiệt trước.

Không ngờ vừa mới ra khỏi rừng trúc thì đã thấy Hàn Hàn ôm tiểu hồ ly phần nộ đi ra.

“Ồ, Mạc cô nương, hiện giờ đang là buổi tối, ngươi ôm con súc sinh này định đi đâu vậy?” Mộ Dung Tiên che miệng cười, không che dấu sự chua ngoa trong mắt chút nào.

Lừa giận trong lòng Hàn Hàn đang không có nơi phát tác, thấy Mộ Dung Tiên không sợ chết tự dâng mình lên, cũng không khách khí, lạnh lùng liếc nàng ta một cái: “Không phải sân viện của mẫu thân ngươi bị quỷ quấy rối hay sao? Ngươi vẫn còn thời gian đến đây nói nhảm ư?”

“Tiện nhân, ngươi đang nói bậy cái gì đó, sân của ngươi mới có quỷ!” Mộ Dung Tiên quát một tiếng, sắc mặt hơi trắng. Chuyện âm ỉ trong viện của mẫu thân mấy ngày trước dọa nàng ta gấp ác mộng hai ngày liền, mãi mới tốt lên được một chút, bây giờ bị tiện nha đầu này nhắc tới, trong lòng lại bắt đầu phát run.

“Sao ngươi biết trong viện của ta có quỷ?” Hàn Hàn kinh ngạc hô lên một tiếng, sau đó cười âm trầm, “Biết trong viện có quỷ mà ngươi còn đến đây, lá gan thật là lớn, nhìn đi, đám quỷ kia đều đứng sau lưng ngươi kìa.”

“Ngươi nói bậy, ta sẽ không tin ngươi đâu!” Hàm răng Mộ Dung Tiên run run một chút, nhúu mày kêu lên, thân thể cứng đờ không dám nhúc nhích.

“Thật sự không tin ư?” Hàn Hàn bước đến gần hai bước, âm thanh trầm thấp quỷ dị, “Không tin thì ngươi run cái gì? Nhìn đi, con quỷ kia đang bò dần lên cổ ngươi, chuẩn bị cắn. Ngươi không cảm thấy trên cổ lạnh lạnh sao?”

Mộ Dung Tiên vốn đang chột dạ, bây giờ lại bị Hàn Hàn dọa như vậy, sợ run cả người. Cẩn thận cảm nhận một chút, quả thật cảm thấy trên cổ lạnh buốt, mồ hôi lạnh lập tức tuông ra.

Thấy vẻ mặt tươi cười đáng giận của Hàn Hàn, trong lòng đột nhiên trào lên cơn tức, hòa tan vài phần sợ hãi: “Ngươi đừng mong dọa được ta, nếu có quỷ sao ngươi lại không sợ?”

“Bởi vì ta không làm chuyện gì trái với lương tâm.” Hàn Hàn chớp chớp mắt, trả lời rất vô tội, “Ngươi cũng biết mà, con người của ta bản tính thiện lương, luôn hành thiện tích đức, ác quỷ gặp ta đều phải đi đường vòng, quỷ tốt đều đến bảo vệ ta, ta cần gì phải sợ?”

“Nói bậy, ngươi hành thiện tích đức?” Mộ Dung Tiên cắn răng, “Ngươi rõ ràng là một tiện nhân! Tiện nhân không biết xấu hổ, bây giờ đại ca ta đi thanh lâu không cần ngươi nữa, để xem về sau ngươi còn đắc ý được nữa không.” Lời còn chưa dứt, trên mặt nhận một cái tát.

Hàn Hàn thu tay thối thối hai cái: “Đúng là da dày thịt béo, hại ta đánh đau cả tay. Tốt xấu gì ngươi cũng là một tiểu thư nhà danh giả, sao lời nói và hành động lại giống mấy phụ nhân đánh đá trên đường cái như vậy chứ? Chẳng lẽ bị quỷ bám vào người, nên mới không tỉnh táo như vậy?” Nàng đã muốn đánh người kiêu ngạo ương ngạnh này từ lâu rồi, nhưng vẫn luôn có kỵ thân phận mà không dám động thủ. Bây giờ đến hạ độc Mộ Dung Ý mà nàng cũng dám, thì còn sợ đại tiểu thư ý thể ức hiếp người này sao! Quả nhiên sau khi đánh xong thì tâm trạng sáng khoái hơn rất nhiều.

Mộ Dung Tiên không nghĩ Hàn Hàn sẽ đột nhiên động thủ, lấy tay che nửa bên mặt nổi trận lôi đình, âm thanh bén nhọn mà cao vút: “Tiện nhân, ngươi dám đánh ta, muốn chết!” Giận dữ quay đầu rống một tiếng với mấy nha hoàn phía sau, “Chết hết rồi sao? Còn không mau bắt ả ta lại cho ta!”

Bọn nha hoàn đi theo Mộ Dung Tiên đến đây cũng bị Hàn Hàn dọa quỷ đến phát run, vì vậy trở tay không kịp, đến khi thấy Mộ Dung Tiên bị đánh mới phản ứng lại, không kịp sợ hãi, ba chân bốn cẳng xông lên bắt Hàn Hàn.

Mới vừa đi chuyển đã bị Tinh Không Bích Tiêu khống chế, chỉ nghe một loạt âm thanh không ngừng vang lên, chỉ trong chớp mắt mấy nha hoàn kia đã ngã trên mặt đất.

“Phản, phản rồi, các ngươi chờ đó cho ta, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi đâu.” Mộ Dung Tiên giận phát run, bỏ lại hai câu uy hiếp, biết mình ở lại cũng không chiếm được lợi ích gì, oán hận cắn môi, xoay người trở về.

Nàng ta vừa đi, mấy nha hoàn cũng vội bỏ chạy theo sau.

"Chỉ như vậy mà bỏ đi rồi sao, có điều ngươi đi thì đi, còn dẫn đám quỷ kia theo làm gì? Chẳng lẽ buổi tối buồn tẻ quá, nên muốn chúng chơi đùa với ngươi?"

Hàn Hàn vừa dứt lời, liền thấy thân thể Mộ Dung Tiên run lên, suýt chút đã té ngã, sau đó nhanh chóng đứng vững người, bỏ đi như đang chạy trốn.

“Nhất gan!” Hàn Hàn khinh thường hừ một tiếng, bị Mộ Dung Tiên quấy rối một hồi như vậy, không ngờ lại khiến lừa giận trong lòng nàng tan đi không ít. Thấy Bích Tiêu Trời Quang khẩn trương nhìn mình, an ủi nói, “Yên tâm đi, cho dù sau này nàng ta có gây khó dễ, thì cũng không tổn thương được ta.”

Tinh Không và Bích Tiêu không nói, bọn họ không khẩn trương vì việc này, chuyện họ khẩn trương là: nếu Mạc cô nương nhất quyết đi ra ngoài, thì mình nên ăn nói như thế nào với Vương gia.

May mắn là Hàn Hàn không làm các nàng khó xử, nói xong liền ôm tiểu hồ ly trở về.

Tinh Không vui vẻ: “Cô nương không ra ngoài nữa đúng không.”

“Ừm, bây giờ trời đang tối, đợi đến sáng mai rồi hẵng đi.” Vừa rồi chỉ lo ôm một bụng lửa giận đi ra ngoài, căn bản là không hề nghĩ sẽ đi đâu. Đến khi bình tĩnh lại mới phát hiện, hiện giờ đang là buổi tối, cửa hàng trên đường đều đã đóng cửa, muốn đi dạo cũng không có nơi nào để dạo, nên ở trong vương phủ thì hơn.

Nghe Hàn Hàn nói như vậy, Tình Không Bích Tiêu thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ngày mai có Vương gia, nếu Mạc cô nương muốn đi ra ngoài, cũng không cần bọn họ ra mặt ngăn cản.

Bên này, sau khi bị Hàn Hàn tát một cái, lại bị dọa sợ, Mộ Dung Tiên trở về Dung Tiên cư, sắc mặt đã trở nên trắng nhợt.

Tằng Lăng Nhi nghe nói nàng ta đi tìm Mạc Hàn Hàn, đang ngồi chờ ở trong phòng, thấy nàng ta chật vật trở về, vội đi lên nâng một bên tay: “Người làm sao vậy? Sao mặt lại trắng như vậy? Không phải lúc ăn cơm vẫn còn bình thường sao?”

Thấy Tăng Lăng Nhi, nỗi sợ hãi trong lòng Mộ Dung Tiên cuối cùng cũng giảm đi một ít, quay đầu phân phó bọn nha hoàn đốt hương an thần, sau đó mới kéo Tăng Lăng Nhi ngồi xuống ghế, kể lại toàn bộ những chuyện vừa xảy ra, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta lớn đến như vậy, trước nay chưa từng có ai dám động đến một đầu ngón tay của ta. Bây giờ à tiện tì kia lại dám đánh ta, ngày mai ta phải nói với mẫu thân, để à tiện tì kia sống không bằng chết!”

Nghe Mộ Dung Tiên nói xong, Tăng Lăng Nhi vội vàng an ủi: “Nàng ta chỉ lừa muội thôi, quý thần chi lưu, những phàm nhân như chúng ta sao có thể nhìn thấy được. Nàng ta cố ý hù dọa mà muội cũng tin!” Quả thật ngu ngốc, “Còn nữa, ngày mai muội đến tìm cô mẫu cũng vô dụng, không thấy mấy ngày hôm trước nàng ta khiến cô mẫu giận đến phát bệnh sao?”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ mặc kệ cho à ta kiêu ngạo?” Mộ Dung Tiên không cam lòng, nếu là nha hoàn khác, cùng lắm thì dẫn thêm một ít người qua xử trí là được, nhưng bên người tiện nha đầu kia còn có thêm hai tiện tì, vừa nhìn đã biết là người có võ công cao, mình dẫn người qua chỉ có thể bị đánh mà thôi. Nghĩ như vậy, lại không nhìn được mà oán giận Mộ Dung Ý, mình mới là thân muội muội của hần, thế mà lại không giúp mình, ngược lại còn giúp đỡ người ngoài ức hiếp mình. Thật là khuỷu tay hướng ra ngoài, chẳng trách mẫu thân lại ghét hần như vậy!

“Đương nhiên không.” Thấy Mộ Dung Tiên giận dữ cau mày, Tăng Lăng Nhi cười một chút, nhích người lại gần, “Vương gia bắt kính với cô mẫu, người cả vương phủ đều biết, muội nhờ cô mẫu đi trừng phạt nha hoàn của hần, sợ là hần sẽ vì che chở cho à, mà gây bất lợi cho chúng ta. Nhưng nếu nhờ dựng ra mặt thì lại khác, dựng là phụ thân Vương gia, cho dù Vương gia không vui, cũng phải giữ cho dựng ba phần mặt mũi.”

“Nhưng mà, mấy năm nay phụ thân không còn để ý đến việc trong viện, cả ngày chỉ ở hậu viện không chịu ra ngoài, ta đi tìm ông ấy, có ích thật sao?” Mộ Dung Tiên có chút do dự.

“Dựng không quan tâm mọi chuyện, là vì mấy năm nay nội viện không hề xảy ra chuyện gì. Mà giờ tiện nhân kia vừa mới đến hai ngày đã náo loạn vương phủ đến nỗi gà bay chó sủa, chẳng những nháo quỷ lại còn đánh người, hơn nữa còn đánh cả muội. Muội là hồn ngọc quý trên tay dựng, muội đi tìm ông ấy, dựng nhất định sẽ xả giận giúp muội.”

Mộ Dung tiên gật gật đầu, trên mặt hần lên sự ác độc: “Tỷ nói rất có đạo lý, ta biết rồi, ngày mai ta sẽ đi tìm phụ thân, để xem tiện nhân kia còn có thể kiêu ngạo hay không!”

**

Ở phía đông Dinh thành có một phố hoa, là nơi các thanh lâu tập hợp, vừa đến buổi tối liền náo nhiệt vô cùng, đón đi rước về, màu lụa phiêu diêu.

Mộ Dung Ý nhủ mi ngẩng đầu nhìn gác mái lớn trước mặt, trên cửa là bảng hiệu phong lưu vô hạn với ba chữ to "Xuân Vũ Lâu".

“Đây là Xuân Vũ Lâu, có phải ngài cảm thấy rất thượng đẳng hay không?” Hai mắt Mộc Phong tỏa sáng, nhắc chân đi về phía trước, đi được hai bước quay đầu lại vẫn thấy Mộ Dung Ý đứng đó cau mày, chớp mắt hỏi, “Ngài không định đi ý đó chứ?”

Con người quyền rũ của Mộ Dung Ý trở nên nặng nề, nhắc chân bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Người Của Ta Dễ Ức Hiếp Như Vậy Sao?

Editor: Lăng Nhục Y

Trước cửa Xuân Vũ Lâu có mấy hoa nương đang đứng, lúc Mộ Dung Ý vừa đến thì bọn họ đã chú ý rồi, nhưng vì khí thế của hần quá mạnh mẽ, nên chỉ có thể đứng mà không dám động. Lúc này nhìn thấy Mộ Dung Ý nhắc chân đi vào, lập tức hồn hờ bước lên đón tiếp: “Vị công tử này lần đầu đến đây phải không? Nhìn rất lạ mắt, chẳng lẽ cũng vì Vô Song cô nương mà đến?”

Mùi hương huân gay mũi xông thẳng đến làm Mộ Dung Ý cau mày, đôi chân mày nhíu chặt, trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn. Mộc Phong thấy thế, vội vàng bước lên một bước ngăn bọn họ lại: “Được rồi, hẳn là người bán công tử dẫn đến, không cần các người hầu hạ, lui vào đi.”

Mộc Phong là khách quen nơi này, mấy hoa nương trước cửa đều nhận ra, thấy y nói như vậy, một hoa nương che miệng cười trộm: “Nhìn dáng vẻ non nớt của hã, không phải là chưa từng có kinh nghiệm đó chứ?”

Mộc Phong cả kinh, cuống quýt quan sát phản ứng của Mộ Dung Ý. Quả nhiên nhìn thấy dung mạo tuấn mỹ của hã đã chuyển sang màu đen, quanh thân như có khí lạnh thoát ra, dọa y suýt chút đã nhảy dựng, nhân lúc Mộ Dung Ý chưa nổi giận quát một tiếng: “Nói hươu nói vượn cái gì đó, làm tốt việc của mình là được rồi, cẩn thận ta nói với Từ ma ma dạy dỗ quy củ lại cho người.”

Nàng kia bị dọa nhảy dựng, chưa bao giờ thấy Mộc Phong lạnh lùng sắc bén như thế, sắc mặt lập tức trắng bệch, quay đầu nhìn Mộ Dung Ý, cũng biết câu nói đùa của mình đã chọc giận đối phương.

Ngày thường, nếu tâm trạng của khách tốt, thì cho dù nói đùa vài câu góp vui cũng sẽ không có việc gì, nhưng nếu hôm đó khách trở mặt mà đi tìm Từ ma ma cáo trạng, thì các nàng sẽ bị đuổi khỏi Xuân Vũ lâu.

Vừa muốn giải thích hai câu, đã thấy Mộc Phong không thèm để ý nàng, dẫn người nọ đi vào trong.

Mấy nữ tử gần đó thấy thế cười nhạo một tiếng, sau đó vội nhìn ra cửa, thấy được người nào ăn mặc sang trọng thì chạy nhanh đến nghênh đón.

Mộ Dung Ý theo Mộc Phong vào cửa, tầm mắt cẩn thận nhìn khắp phòng một lượt. Trong đại sảnh rộng lớn có rất nhiều người, bốn phía đều treo huyền lụa rực rỡ, dây lụa rực đỏ hợp lại thành một đóa hoa sen treo trên đài cao ở giữa, bố cục giống với rạp hát.

“Ôi, Mộc công tử, ngài tới rồi, rất lâu mới thấy ngài nha. ... Hôm nay đến để gặp Vô Song đúng không?” Một âm thanh nũng nịu từ trên lầu truyền đến, chân mày Mộ Dung Ý càng nhíu chặt hơn, ngược mắt liền thấy một nữ tử phong thái quyền rũ đang bước xuống cầu thang. Nàng ta trên dưới ba mươi tuổi, váy hoa rực rỡ, một nửa khuôn ngực sữa nổi bật trên nền vải đỏ, ngũ quan tinh tế quyến rũ, tay cầm một chiếc quạt tròn mỹ nhân ung dung phe phẩy.

“Đó là đương nhiên. Nghe nói hôm nay Vô Song cô nương sẽ lên đài biểu diễn, nên ta cố ý đến cổ vũ nàng.” Mộc Phong cười ha hả, “Phòng của bản công tử vẫn còn đó chứ? Nếu ma ma giao cho người khác, ta sẽ không vui đâu.”

“Xem ngài nói kia, phòng của ngài. Sao ta có thể giao cho người khác chứ? Ta còn hạ lệnh một ngày quét tước ba lần, dọn dẹp sạch sẽ để chờ ngài đấy.” Từ ma ma cầm lấy quạt tròn che miệng cười, ánh mắt quyền rũ khẽ liếc qua Mộ Dung Ý sau lưng y, hơi hơi sùng sốt, “Tướng mạo vị công tử này thật tốt, lần đầu đến đây sao?”

“Đây là một bằng hữu của ta, rất ít khi ra khỏi cửa, ma ma có mỹ nhân nào tốt thì hãy giới thiệu cho hã một chút, nhưng nếu không bằng Cẩm kỳ Thi Họa, thì chỉ sợ vị bằng hữu này của ta sẽ không được vui.” Mộc Phong nói, lấy một thỏi vàng đưa cho Từ ma ma.

Nhận vàng, Từ ma ma cười càng thêm vui vẻ: “Nếu người khác ra yêu cầu này, ma ma ta nhất định không đáp ứng, nhưng nếu Mộc công tử ngài đích thân mở miệng. Ngài chờ một chút, ta sẽ chuẩn bị cho công tử.” Quay đầu kêu một tiếng, “Nữ Hoa, dẫn Mộc công tử đến Y Thủy Các.”

Một nữ tử đáp lời, đi lại gần, đôi mắt dừng trên gương mặt ma mị của Mộ Dung Ý, ngây ngẩn một lúc mới lấy lại tinh thần, định bước lên phía trước dẫn đường, đồng thời nói: “Công tử, mời bên này.”

Mộ Dung Ý từ đầu đến cuối đều cau mày, không nói lời nào, nhìn thấy Nữ Hoa, con ngươi lạnh lùng tà mị khẽ liếc một cái, giống như ngàn vạn mũi tên băng sắc bén khiến lòng Nữ Hoa nhảy dựng, thân thể lập tức cứng đờ, không dám đi tới nửa bước.

“Nhìn thấy không, đây gọi là hợp ý.” Đôi mắt Mộc Phong nhìn qua đại sảnh đầy người, không chú ý đến động tĩnh bên này, hã còn đắc ý nhướng mày, “Đối với Từ ma ma này tốt nhất là nên dùng bạc, chỉ cần cho nàng ta đủ bạc, không có thứ gì mà nàng ta không thể đáp ứng.” Nói xong lại liếc nhìn Mộ Dung Ý một cái Yyddlequydon.comm, “Còn nữa, nữ tử thích nhất là những nam tử ôn nhu nho nhã phong độ nhẹ nhàng, những người như vậy mới khiến các nàng cảm thấy có thể thân cận. Mặt ngài lúc nào cũng lạnh như một khối băng, có cho cũng không có ai dám lại gần, không tin thì ngài nhìn sẽ biết.” Vừa nói vừa bĩu môi ra hiệu về một hướng.

Mộ Dung Ý nhìn theo hướng mà y nói, quả nhiên thấy mấy nữ tử đang ra về muốn nói lại thôi, muốn đi lại lại do dự không dám nhích một bước.

Nhìn dáng vẻ nũng nịu của các nàng, chân mày Mộ Dung Ý nhíu lại vài phần, tận lực khắc chế xúc động muốn ném người ra ngoài.

Mộc Phong cũng nhận ra Mộ Dung Ý không kiên nhẫn, sợ hã lại nổi bão ở nơi này, vội liếc Nữ Hoa một cái: “Thất thần cái gì, còn không mau dẫn đường cho chúng ta.” Nhắc chân lên lầu hai.

Trên lầu hai, cửa sổ một gian phòng mở ra một chút, để lộ ra tướng mạo thanh tú của một nam tử đang nhướng người về phía trước một chút: “Đó là Nhiếp Chính Vương Mộ Dung Ý ư?” Âm thanh nhu hòa ẩn chứa sự nghi ngờ. Cho đến khi cửa Y Thủy Các đóng lại mới thu người nhìn về phía phòng trong.

“Đúng vậy. Ngoại trừ hã, sẽ không có ai có khí thế mạnh mẽ như vậy.” Bên chiếc bàn gỗ trong phòng, một nam tử đầy râu tự mình nâng ly rượu, chậm rãi nhấp một ngụm, nói.

“Không phải mọi người vẫn nói vị Nhiếp Chính Vương điện hạ này không gần nữ sắc sao?” Nam tử thanh tú nam tử ngồi xuống bên cạnh hỏi.

“Không gần nữ sắc?” Nam tử có chòm râu cười nhạo một tiếng, “Thực sắc tính dã*, muội đã từng thấy qua người không gần nữ sắc trong thiên hạ này chưa?”

Nam tử thanh tú lắc đầu: “Xem ra lời đồn đãi thật không thể tin.” Ngay sau đó cười, gương mặt thanh tú hiện lên vài phần nhu hòa quyến rũ, “Vậy là muội có hy vọng rất lớn rồi?”

“Muội không có tự tin đối với dung mạo của mình sao?” Nam tử có chòm râu liếc hắt một cái, “Đừng quên, muội chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nếu đến cả dung mạo của muội mà hân còn cảm thấy chướng mắt, thì sao lại có thể coi trọng những nữ tử này, có thể tới Xuân Vũ Lâu?”

“Nói cũng đúng.” Nam tử thanh tú đắc ý, “Nghe nói cô nương Vô Song của Xuân Vũ Lâu có dung nhan tuyệt thế, hôm nay ta thật sự muốn lĩnh giáo một chút, xem thế nào tuyệt thế vô song.”

“Chẳng qua chỉ là chiêu trò để kéo thêm mấy ân khách, sao có thể là thật.” Trong mắt nam tử có chòm râu hiện lên sự khinh thường, không yên tâm dấn dò, “Đừng quên phụ hoàng an bài chúng ta đến đây là vì cái gì, không được gây chuyện, tuyệt đối không thể vì một việc nhỏ mà làm hỏng đại sự.”

“Đó là đương nhiên. ... Sao muội lại có thể so đo với một nữ tử thanh lâu chứ. Huynh cũng quá xem thường muội rồi.” Nam tử thanh tú tỏ vẻ không vui.

“Muội hiểu được như vậy thì tốt.” Nam tử có chòm râu lại bung ly rượu lên uống một ngụm, không nói chuyện nữa.

Mộ Dung Ý theo Mộc Phong vào phòng, khí lạnh xung quanh cũng dần biến mất, đại sảnh lập tức ồn ào hẳn lên.

“Nam nhân vừa rồi là ai? Sao trước nay ta chưa từng thấy?”

“Lão tử cũng chưa từng thấy nam tử nào có khí thế mạnh mẽ như vậy. Nhìn y phục trên người hân không tồi, chẳng lẽ là công tử thế gia nào đó vừa đến kinh thành du ngoạn?”

“Cũng có khả năng. Là công tử nhà nào mà lại quý khí như vậy chứ, có cơ hội ta nhất định phải làm quen. Hi hi, nói không chừng cũng là người cùng chung chí hướng.”

“Thôi đi, công tử kia vừa nhìn đã biết là người đứng đắn, sao có thể coi trọng những ngoạn ý đáng khinh đó của ngươi chứ. Ngươi nên tự giữ lại dùng một mình đi.”

“Sao ta lại cảm thấy hân quen mắt như vậy nhỉ? Cảm thấy hân rất giống Nhiếp Chính Vương gia.”

“Nói bậy gì đó? Nhiếp Chính Vương có thể tới những nơi như thế này sao? Ngươi uống nhiều quá rồi.”

“Hi hi. ... Nói cũng đúng. Có thể là ta hoa mắt, mấy năm trước, do Vương gia xuất phủ đi du ngoạn nên ta mới có thể nhìn thấy dung nhan lão nhân gia từ xa một lần, những ngày thường như thế này thì làm gì có phúc duyên nhìn thấy ngài ấy chứ.”

Ánh mắt nam tử ngồi cạnh đó sáng lấp lánh, ôm một nữ tử cười nói: “Trong đại sảnh này thật ồn ào, ta nghe nói Thủy Các là một nơi tốt, nàng đi hỏi ma ma một tiếng, chúng ta đến đó nghỉ tạm.”

Nữ tử nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, cười duyên nói: “Công tử không đợi xem Vô Song tỷ tỷ biểu diễn sao, vị trí này chính là vị trí tốt nhất đó.”

Bàn tay to của nam tử sờ mặt nữ tử một phen: “Có mỹ nhân như nàng, ta còn quan tâm đến Vô Song kia làm gì.”

Nữ tử vui mừng khôn xiết: “Công tử chờ một chút, ta sẽ đi hỏi ma ma ngay.” Cười duyên rồi đi.

Nam tử liếc nhìn gian phòng bên cạnh Y Thủy Các một cái, nhấc chân lên lầu.

**

“Này, ta nói, ngài đừng xụ mặt như vậy có được không. Chúng ta tới tìm việc vui, không phải tới đòi nợ.” Trong Y Thủy Các, Mộc Phong nhìn chân mày nhíu đến mức không thể chặt hơn, khí lạnh không ngừng khuếch tán xung quanh của Mộ Dung Ý, gần như phát khóc.

Khí thế của vị lão nhân gia này quá mạnh mẽ, khiến y không thể cùng nhóm mỹ nhân thoải mái vui đùa, mẹ nó, lần sau y sẽ không bao giờ cùng tên hỗn đản này đến thanh lâu!

Dưới ánh mắt ra hiệu của Mộc Phong, một nữ tử bung ly rượu cọ cọ Mộ Dung Ý: “Vị công tử này, nô gia** Như Cầm kính ngài một ly.” Còn chưa tới gần, đã bị ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Mộ Dung Ý dọa đến run tay, rượu trong ly sánh ra ngoài một nửa.

Trong mắt Như Cầm đều là uất ức, ai oán nhìn về phía Mộc Phong.

Mộc Phong xấu hổ lại bất đắc dĩ cười cười: “Người bằng hữu này của ta lần đầu đến đây, nên có chút khăn trương, trước hết nàng hãy đàn một khúc cho hân nghe đã.”

“Thì ra là lần đầu tiên.” Như Cầm đổi giận làm vui, “Trước lạ sau quen, công tử đến đây nhiều một chút thì sẽ quen cả thôi.” Đôi mắt quyến rũ chớp

chóp, “Đúng lúc ta vừa sáng tác một khúc nhạc, phiên hai vị công tử chỉ giáo thêm.” Nói ngời đi qua một bên ôm lấy đàn.

“Ta nói này, ngài có thể đừng dọa người như vậy có được không? Cầm Kỳ Thư Họa chính là tứ đại mỹ nhân đầu bảng của Xuân Vũ Lâu, ngày thường rất khó mời, cũng nhờ mặt mũi của ta lớn, Từ ma ma mới nể mặt mà đưa hai người đến. Vậy mà ngài lại dọa mỹ nhân người ta chạy mất, sau này làm gì còn ai dám tới hầu hạ nữa chứ.” Mộc Phong nhỏ giọng nói.

“Không phải người nói còn có hoa khôi gì đó sao?” Mộ Dung Ý liếc y một cái khinh bỉ, không thèm đặt những đáng thương mà y nói vào lòng.

“Hoa khôi có thể mời dễ dàng như vậy sao? Ngài có biết trong tòa lâu này hiện giờ, có bao nhiêu người muốn ở cùng với nàng ấy một đêm không?” Mộc Phong cắn răng, tuy y là thần y đại danh鼎鼎, nhưng trong Xuân Vũ Lâu người quý hiếm quá nhiều, những kẻ khác không nói, chỉ tính riêng quận vương thế tử cũng đã quá mười người, nếu so sánh với bọn họ, một thân y nhỏ nhỏ như y thì tính là gì chứ, nhiều nhất cũng chỉ là một thân phận nhỏ nhỏ chónh gang hồ mà thôi. Mà tên đang ngồi ở đối diện này lại còn cố tình không cho y mượn dùng thân phận Nhiếp Chính Vương của hắn, đây rõ ràng là làm khó người khác mà!

“Không phải người nói mình rất có kinh nghiệm thu phục nữ tử sao?” Không kiên nhẫn trong mắt Mộ Dung Ý càng thêm sâu, âm thanh quyến rũ lạnh lùng không mang theo chút dao động nào, “Bỏ vương rủa mắt mong chờ —— nếu để bỏ vương biết người lừa gạt bỏ vương, người nên biết hậu quả sẽ thế nào.” Một nơi như thế này, ở lâu thêm một khắc cũng cảm thấy khó chịu.

Mộc Phong kinh ngạc tròn mắt, chẳng trách hắn lại đột nhiên đi theo mình tới thanh lâu, thì ra là thế này đây! Cuối cùng cắn răng: “Không phải ngài đã giáo huấn rồi hay sao!” Đánh đến mức y phục đều rách bươm, mặt y hiện giờ vẫn còn đau đây này!

“Người cảm thấy đó là giáo huấn sao?” Mộ Dung Ý nhìn y như nhìn một kẻ ngốc, hại hắn bị tiểu nha đầu hạ độc, có thể dễ dàng bỏ qua như vậy sao.

Mộc Phong cắn răng, thật là tên gia hỏa lòng dạ hẹp hòi: “Không đúng, cứ coi như ta khoác lác đi, thì ngài dựa vào cái gì mà giáo huấn ta!” Không phải trước kia y cũng hay nói như thế ư, sao hắn lại đột nhiên quan tâm như vậy chứ!

“Bởi vì người thiếu bị trừng phạt!” Lạnh lùng phun ra một câu, Mộ Dung Ý xoay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, vị trí nhả gian này rất tốt, mở cửa sổ là có thể nhìn thấy đài cao giữa đại sảnh. Lúc này trên đài im ắng, còn chưa bắt đầu biểu diễn.

Bị Mộ Dung Ý nói đến ghen, Mộc Phong lại nghiêng răng, đột nhiên nhớ tới những phản ứng khác thường liên tiếp của hắn, còn cả gương mặt sùng đồ khi đến viện của mình, linh quang chợt lóe lên trong đầu: “Không phải ngài dùng phương pháp lấy lòng nữ tử mà ta dạy, sau đó bị thu thập đó chứ?” Nếu là như vậy, thật khiến người ta hả dạ mà!

“Câm miệng!” Hai bên tai Mộ Dung Ý đỏ lên, giọng nói càng thêm lạnh lẽo.

“Ha ha, xem ra thật sự bị ta đoán đúng rồi!” Vừa thấy biểu cảm của Mộ Dung Ý, Mộc Phong đã biết mình đoán đúng rồi. Tuy tên hỗn đản này rất ưu tú, nhưng về phương diện tình cảm thì lại như giấy trắng, tùy tiện thử một chút là có thể thăm dò được ngay.

“Để ta đoán xem là ai mà lại lớn mặt như vậy, dám trêu đùa cả lão nhân gia như ngài.” Đôi mắt Mộc Phong hí hí, “Chẳng lẽ là tiểu trù nương kia?” Nữ nhân thân cận với Mộ Dung Ý, dường như chỉ có mỗi tiểu trù nương kia.

“Câm miệng!” Giọng nói lạnh lùng quyến rũ nhanh chóng cắt ngang, gương mặt Mộ Dung Ý lại trở về trạng thái lạnh như băng.

Mộc Phong không dám nói nữa, nhìn bộ dạng của Mộ Dung Ý, biết không thể hỏi thêm nên rất thức thời ngậm miệng lại, nhưng ý cười trong mắt lại không cách nào che dấu được, quay đầu nhìn Như Cầm l.q.d.com đang đánh đàn, lấy một thỏi vàng từ thắt lưng ra ném cho nàng: “Đàn rất hay, thưởng cho nàng.”

Thỏi vàng lặn trên mặt đất hai vòng, vô cùng chuẩn xác dừng lại dưới chân Như Cầm, Như Cầm cười cười: “Tạ công tử.”

Như Họa ngồi một bên pha trà, bị khí lạnh quanh thân Mộ Dung Ý dọa không dám tới gần, lúc này thấy Như Cầm được thưởng, không cam lòng yếu thế, bụng trà đi qua, thân thể mềm nhũn dựa sát vào người Mộc Phong: “Trà đã pha xong, mời công tử dùng.”

Mùi son phấn xông thẳng vào mũi, Mộ Dung Ý bỗng nhiên đứng lên đi ra ngoài, hắn điên rồi mới có thể tới nơi này chịu tội.

“Ngài muốn đi đâu?” Mộc Phong cả kinh, vội đẩy Như Họa ra, đứng lên hỏi.

“Hồi phủ!”

**

Nhiếp Chính Vương phủ. Thư phòng.

“Bẩm chủ tử, đã điều tra rõ, lên quan sát ngài chính là Đại hoàng tử và Ngũ công chúa Vân Quốc. Bọn họ vừa đến kinh thành vào sáng hôm nay, trước mắt vẫn chưa rõ bọn họ đến vì mục đích gì, thuộc hạ đã sai người tìm hiểu thêm.” Âm Nhất cúi đầu bẩm báo tin tức mình vừa nhận.

“Vậy mà lại có thể che được tai mắt ám vệ trên suốt đường đi.” Mộ Dung Ý gõ gõ ngón tay lên bàn, “Cẩn thận quan sát bọn họ.”

“Dạ.” Âm Nhất đáp một tiếng, tiếp tục bẩm báo, “Còn những kẻ theo dõi chủ tử kia, thuộc hạ không dám bức dây động rừng, nên đã sai người âm thầm

theo dõi, chờ tìm hiểu rõ ràng, tra ra người đứng phía sau.”

“Có điều tra người cách vách Y Thủy Các hay không?”

“Cách vách?” Âm Nhất cả kinh, lập tức nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm lớn, “Thuộc hạ sơ sót, thỉnh chủ tử trách phạt.”

Ngón tay Mộ Dung Ý gõ gõ bàn: “Lập tức sai người theo dõi nhất cử nhất động của hần ta.” Mộ Dung Ý vốn cũng không chú ý đến người này, chỉ là khi đi ngang qua gian phòng kia, đột nhiên cảm nhận được một sự dao động rất nhỏ, không mấy rõ ràng. Nếu không phải trực giác của hần còn nhạy bén hơn cả dã thú, thì cũng sẽ không phát hiện người ở gian phòng kia có vấn đề.

“Dạ.” Âm Nhất vội vàng đáp, thấy chủ tử nhà mình không có ý trách phạt, đáy lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Mộ Dung Ý phát phát tay, Âm Nhất lui ra.

“Trong phủ có xảy ra chuyện gì không?” Từ sau khi Hàn Hàn vào phủ, bên trong phủ liên tục tăng cường cảnh giới, mỗi ngày hần cũng phải hỏi qua vài lần mới có thể yên tâm.

“Tiểu thư đến tìm Mạc cô nương gây phiền toái, bị Mạc cô nương tát một cái đuổi trở về. Biểu tiểu thư nghe xong thì châm ngòi ly gián, tiểu thư nghe xong, quyết định ngày mai sẽ đi mời Mộ Dung gia chủ ra mặt.” Trong phòng xuất hiện một bóng dáng màu đen, nghiêm cẩn trả lời câu hỏi của Mộ Dung Ý.

“Đánh thì đánh, mời phụ thân ta làm chủ. Người của ta dễ ức hiếp như vậy sao!” Con người lạnh lùng rũ hiện lên sự tàn nhẫn, phát phát tay, người áo đen thoáng cái đã biến mất.

Mộ Dung Ý gõ gõ cái bàn, đứng dậy đi ra ngoài, nhớ tới vẻ mặt buồn bực của Hàn Hàn lúc hạ độc mình, bước chân chợt dừng lại, suy tư một lát, rồi xoay người ngồi vào bàn cầm lấy sổ con bắt đầu phê duyệt.

Bây giờ chắc hần tiểu nha đầu vẫn còn giận, mình vẫn nên chờ nàng ngu rồi mới qua thì tốt hơn.

*“Thực sắc tính dã”: Một câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là chuyện ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.

**Nô gia: cách tự xưng của nữ tử ngày xưa

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Khiêu Khích Mộ Dung Phong

Trăng nhô lên giữa trời, Mộ Dung Ý buông sổ con trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, thân thể cao lớn thon dài đứng lên đi ra cửa.

Một bóng người màu đen lướt qua, Mộ Dung Ý dừng bước, Âm Cửu quỳ xuống, hổ thẹn nói: “Thuộc hạ vô năng, đã để người nọ chạy mất.”

“Hần ta có thể tránh thoát được người ư.” Đáy mắt Mộ Dung Ý thoáng qua nét trầm tư, “Hần ta đi về hướng nào?” Khinh công của Âm Cửu rất tốt, trên giang hồ rất ít khi gặp đối thủ. Cho nên hần mới lệnh cho Âm Cửu đi tìm hiểu người cách vách Y Thủy Các kia, nhưng không ngờ người đó lại có thể bỏ lại Âm Cửu, xem ra địa vị không nhỏ chút nào.

Âm Cửu lắc đầu: “Thuộc hạ vẫn luôn canh giữ trên nóc nhà, cho đến khoảng một khắc trước hần mới ra khỏi phòng, sau đó cũng không có hành động gì khác thường. Thuộc hạ theo dõi hần suốt dọc đường, cho đến khi vào một cánh rừng thì không thấy tăm hơi đâu nữa.”

“Rừng nào?”

“Ngoài thành có một rừng cây, thuộc hạ đã xem qua, cũng không có gì bất thường cả.” Nhắc tới đây, Âm Cửu cũng rất khó hiểu, đang êm đẹp, sao một người lại có thể biến mất trong rừng cây? Hơn nữa nơi đó lại không có trận pháp che mắt nào.

“Dẫn bản vương đến đó.”

“Dạ.”

Tới ngoại thành, Âm Cửu chỉ tay về phía một mảnh rừng cây nhỏ cách đó không xa: “Chủ tử, chính là nơi này.”

Mộ Dung Ý khinh thân nhảy lên một, sau đó rơi xuống thân một cây đại thụ trong rừng.

Gió đêm lướt qua, ngọn cây đu đưa theo gió, làm bóng dáng thon dài của Mộ Dung Ý in lên tán lá khẽ chấp chòn, chân hắn đứng vững như bàn thạch, đáng người thẳng tắp.

Con người hẹp dài chậm rãi quan sát. Đây là một mảnh rừng hỗn tạp, cây hòe, cây liễu, cây dương cao thấp không đồng đều rải rác khắp nơi. Bởi vì ít người lui tới, cho nên trong rừng không có lối mòn, hơn nữa cánh rừng này nhiều nhất cũng chỉ rộng hai mươi trượng, liếc mắt một là có thể nhìn đến điểm cuối.

Mộ Dung Ý nhìn qua nhìn lại cánh rừng mấy lần, không có phát hiện có điều gì bất thường, khinh thân nhảy xuống: “Người bị hấn bỏ lại ở đâu?”

“Nơi này.” Âm Cửu dẫn Mộ Dung Ý đến nơi mất mặt trước đó, “Thuộc hạ đi đến đây thì đột nhiên cảm thấy choáng váng, sau đó thì không thấy tâm hơi hấn ta đâu nữa.”

Đôi mắt của Mộ Dung Ý đảo qua từng chi tiết nhỏ nơi Âm Cửu vừa chỉ, mày kiếm hơi nhăn lại, còn tưởng rằng kinh công của đối phương cao hơn Âm Cửu, hiện tại xem ra, hẳn là còn có huyền cơ khác. Quả nhiên, chỗ lá khô rụng trên mặt đất, có một ít bột phấn màu sắc không giống những nơi khác, nếu hẳn không có thị lực tốt lại cố ý tìm kiếm, chỉ sợ cũng sẽ không nhìn ra tí ti khác biệt này.

Khom lưng lấy một chiếc khăn từ trong ngực ra, vờn tay thu thập số bột phấn và lá cây trên đất, lại xem xét khắp nơi một phen, sau khi xác định không thể phát hiện thêm được gì, mới xoay người rời đi.

“Chủ tử?” Âm Cửu vừa nhìn động tác của Mộ Dung Ý, liền biết hắn có phát hiện, không nhìn được mà mở miệng hỏi.

“Người cho rằng bản thân có thể vô duyên cớ vô cớ choáng váng sao?” Âm Cửu không mang theo chút cảm tình nào, lại làm sắc mặt Âm Cửu trở nên trắng bệch.

“Đến hình đường nhận ba mươi roi để nhớ.”

“Đạ.” Âm Cửu không dám phản bác. Từ lúc nhìn thấy bột phấn kia thì y đã hiểu được đại khái. Đối phương hạ độc mà mình lại có thể không phát hiện! Chỉ vì quá tự tin đối với kinh công của bản thân, không tin đối phương sẽ phát hiện, cho nên lúc đầu óc choáng váng trong nháy mắt kia cũng không hề nghĩ đến khả năng mình bị hạ độc, nhưng hiện tại xem ra..... Sau lưng chợt ướt đầm một tầng mồ hôi lạnh, nếu đối phương muốn giết y, chỉ sợ hiện tại y đã phoi thầy tại đây từ lâu rồi.

Mộ Dung Ý không có tâm trạng nói chuyện với y, là ám vệ, đồng nghĩa đã bước một chân vào quỷ môn quan, nếu đến cả lòng phòng bị cũng không có, thì sẽ không thể sống lâu. Hôm nay phạt y ba mươi roi xem như để y tự cảnh tỉnh bản thân, về sau chưa chắc sẽ may mắn như vậy nữa.

Trong lòng cảm thấy nhớ tiểu nha đầu, Mộ Dung Ý bước nhanh hơn, phút chốc đã đến Lạc Huy Uyển. Sau khi trở về phòng mình rửa mặt, đổi một bộ y phục sạch sẽ khác, Mộ Dung Ý xoay người bước ra cửa, đi vào phòng Hàn Hàn.

Trong phòng đen như mực, nhưng không ảnh hưởng đến việc Mộ Dung Ý phát hiện một nho nhỏ nhô lên trong bóng tối.

Một vật thể nho nhỏ nằm rút đầu vào cổ của Hàn Hàn, thân thể mềm nhũn kề sát vào khuôn mặt trắng nõn của nàng. Trên người vật đó bọc một mảnh vải đỏ, mảnh vải nhấp nhô theo từng tiếng hô hấp, có vẻ như đang ngủ say.

Lúc nhìn kĩ vật thể này, cả khuôn mặt Mộ Dung Ý lập tức biến thành màu đen.

Không phải tiểu hồ ly chết tiết này đã bị đuổi đến một gian phòng khác rồi hay sao? Sao lại ở đây?

Tiểu hồ ly dường như cảm nhận được ánh mắt Mộ Dung Ý, nó bất an xoay người, nhúm lông xù xù trên đầu cọ lên mặt Hàn Hàn, còn chưa kịp mở mắt ra, cả người đã rơi vào một bàn tay to khỏe, hơi thở khủng bố ủa đến, tiểu hồ ly giật nảy người, đột nhiên trợn mắt: “Chi ——” âm thanh vừa mới vang lên một nửa, thân thể đã bị quăng ra ngoài cửa.

Xử lý xong tiểu hồ ly, Mộ Dung Ý mới đi đến mép giường, thấy Hàn Hàn vờn cánh tay nhỏ từ trong chăn ra sờ sờ bên cổ, lông mi run run, giống như sắp tỉnh. Mộ Dung Ý vội vàng lấy tay điểm vào huyệt ngủ của nàng, thấy nàng yên tĩnh trở lại, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Thật là một nha đầu ngốc!” Mộ Dung Ý nghiêng răng, vừa tức giận vừa buồn cười. Vừa nhìn động tác sờ tìm tiểu hồ ly của nàng, hắn liền biết tiểu nha đầu này cố ý ôm tiểu hồ ly kia vào phòng, tám phần là để phòng buổi tối hắn lại đến.

Nói không chừng, mấy ngày nay mình không có ở nhà, mỗi ngày tiểu nha đầu đều chung chăn gối với tiểu hồ ly kia! Tưởng tượng đến đó, sắc mặt lập tức đen lại, chỉ cạo sạch lông của súc sinh kia, quả thực quá tốt với nó rồi.

“Ôm súc sinh kia lên giường, lại còn hạ độc ta, thật là thiếu dạy dỗ nà!” Lên giường ôm thân thể mềm mại của Hàn Hàn, Mộ Dung Ý ghét bỏ dùng tay lau lau nửa bên mặt bị tiểu hồ ly cọ qua của nàng, cảm xúc mềm mại khiến hắn không kiềm chế được mà véo hai cái, làm nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng.

Hàn Hàn mơ màng cảm thấy đau, đôi mi thanh tú nhú lại, cánh mũi hít hít, đôi môi đỏ tươi khẽ bĩu, bộ dạng như sắp khóc.

Ngày thường rất khó nhìn thấy điệu bộ trẻ con này của Hàn Hàn, ánh mắt Mộ Dung Ý ngưng trọng, không nhìn được mà bật cười, quả nhiên vẫn là một tiểu nha đầu, cho dù ngày thường có giả dạng thành một cụ già như thế nào, thì đến lúc một ngủ cũng để lộ ra hết.

Không kiềm lòng được lại cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ của nàng: “Thật là yếu ớt, đến chạm nhẹ một cũng không được.”

Cảm xúc non mềm trên môi làm lòng hắn rung động, đột nhiên há mồm ngậm lấy, tình tế gặm nhấm, bàn tay cũng thuận thế mà luồn vào vạt áo trong của Hàn Hàn.

Mộ Dung Ý cũng không hiểu được tại sao, rõ ràng hắn luôn tự nói sẽ không tùy tiện đụng tới Hàn Hàn nhưng vẫn không thể nào tự chủ nổi, biết rõ nên dừng lại, nhưng thân thể lại giống như trúng phải ma chú, trầm mê mỗi lúc một sâu.

Chờ lửa nóng toàn thân rút đi, nhìn Hàn Hàn vẫn đang ngủ say, khóe môi cong lên một nụ cười khổ: “Còn phải chờ đến sáu tháng nàng mới đến tuổi cập kê..... Thật là vật nhỏ biết cách tra tấn người mà!”

Đứng dậy bước xuống giường lấy nước lạnh và khăn lau người qua loa một lượt, lúc này mới trở lại giường ngủ.

Ngủ một giấc tỉnh dậy, Hàn Hàn cảm thấy cả người lại đau nhức không thôi. Ngoại trừ ngày đầu tiên ngủ ở Lạc Huy Uyển có tình trạng này, thì đã rất lâu chưa từng khó chịu như vậy.

Khép nửa mắt lười biếng nằm trên giường, vươn một bàn tay sờ khắp nơi: “Hỏa Nhi? Hỏa Nhi?”

Không có động tĩnh, mở một con mắt nhìn nhìn, ánh nắng vàng nhạt xuyên thấu qua mạn sa chiếu sáng cả phòng, nàng nhú mày lấy tay đỡ trán, vậy mà nàng lại có thể ngủ đến giờ này!

“Cô nương, người tỉnh rồi?” Tinh Không bụng chầu nước bước vào.

“Ừm” Hàn Hàn đáp một tiếng, ngồi dậy, “Có thấy Hỏa Nhi không?”

“Không có.” Tinh Không lắc đầu, “Chắc là Hỏa Nhi đã ra ngoài chơi rồi.”

Động vật đều dậy sớm hơn so với người, nghe Tinh Không nói có lý, Hàn Hàn cũng không hỏi thêm nữa, đứng lên rửa mặt rồi ra khỏi phòng. Quay đầu nhìn sang phòng của Mộ Dung Ý, thấy cửa sổ đóng chặt, không nhìn được hỏi: “Cả đêm Vương gia không về sao?” Trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút buồn bực.

“Đã về. Nhưng lúc cô nương vẫn đang ngủ, Vương gia đã thượng triều rồi.” Tinh Không vội vàng trả lời.

Hôm qua Vương gia hồi phủ rất sớm, có điều đến nửa đêm mới trở về Lạc Huy Uyển, cũng không biết có chuyện gì vui, mà buổi sáng lại mang dáng vẻ sung sướng ra khỏi cửa.

“Ừm” Buồn bực trong lòng Hàn Hàn tan đi, nàng dùng điểm tâm đơn giản, thăm nghĩ hôm nay bất luận thế nào cũng phải xuất phủ. Dù sao Hàn Hàn cũng đã ra ngoài nửa tháng, tuy mấy ngày trước đã nhờ người báo bình an với nãi nãi, nhưng với tính tình của nãi nãi, khó tránh sẽ lo lắng cho mình, mình phải mau chóng về thôn một chuyến mới được. Cũng không biết những cây cà chua kia đã lớn thế nào, còn có xường phần của nàng, không biết Mi Nương kinh doanh thế nào rồi.

Hàn Hàn đang suy tư, một tiểu nha hoàn cầm thiệp chạy đến: “Mạc cô nương, đây là thiệp mời của Liêm Thân Vương phủ, tiểu thư mệnh nô tỳ mang đến đây cho người.”

Liêm Thân Vương phủ? Đáy mắt Hàn Hàn dâng lên sự hồ nghi, nhận thiệp rồi mở ra xem, chẳng qua chỉ là một thiệp mời bình thường, nói lão Vương gia muốn tổ chức tiệc mừng thọ, mời Hàn Hàn đến dự.

“Ai đưa thiệp đến đây?” Hàn Hàn nhìn về phía tiểu nha hoàn, là gửi cho Mộ Dung Tiên nhưng lại nhầm thành nàng sao? Hơn nữa nàng không hề lui tới với quyền quý kinh thành, đang êm đẹp lại đưa thiệp mời cho nàng làm cái gì?

“Là Chân quận chúa sai người đưa đến đây, nói là ngưỡng mộ tài hoa của cô nương, cố ý mời cô nương đến gặp mặt.” Tiểu nha hoàn nói tương đối khách khí, nói xong, thấy Hàn Hàn không có điều gì muốn hỏi, liền vội vàng hành lễ rồi lui xuống.

“Liêm Thân Vương là ai?” Hàn Hàn quay đầu lại hỏi Bích Tiêu. Nàng đối với quyền quý trong kinh thành không có hứng thú, vì vậy cũng không hiểu biết nhiều.

“Liêm Thân Vương là đệ đệ tiên hoàng, hoàng thúc của đương kim hoàng thượng, thái độ làm người luôn cẩn trọng, rất ít khi xuất hiện ở kinh thành.”

“Vậy lão Vương gia, phụ thân của Liêm Thân Vương gia hiện giờ ở đâu?” Người này bối phận đủ cao, là gia gia của đương kim hoàng thượng.

“Lão Vương gia một lòng hướng đạo, ngày thường đều ở trên núi tĩnh tu, rất ít khi hồi phủ, tuy nói là thiết yến mừng thọ lão Vương gia, nhưng theo nô tỳ thấy, chẳng qua là nhà quyền quý mở tiệc chiêu đãi mà thôi, lão Vương gia chưa chắc sẽ trở về —— năm trước cũng không thấy ngài ấy trở về.”

“Ta có thể không đi không?” Hàn Hàn cười một tiếng, lắc lắc thiệp mời trong tay. Chân quận chúa đưa thiệp mời đến, tuyệt đối không có ý tốt. Đi thuyền hoa lần trước cũng là do Chân quận chúa mời, nếu lúc đó không nhờ miệng lưỡi nàng nhanh nhẹn, lại là người xuyên không đến đây, phía sau còn có Tinh

Không và Bích Tiêu bảo vệ, thì không biết đã bị đám quý nữ kia chính thành bộ dạng gì.

Bây giờ nàng ta lại đưa thiệp mời đến, Hàn Hàn không khỏi đau đầu. Nàng còn lâu mới tin đối phương thật lòng nhìn trúng tài hoa gì đó của nàng, mượn tạm một câu trong Hồng Lâu Mộng để nói, người nơi này đều là “Hai mắt chỉ có giàu sang, một lòng chỉ lo sĩ diện”, sự phú quý hiển hách có được từ khi sinh khiến bọn họ luôn khinh thường những bá tánh bình dân như nàng. Nhưng hiện tại lại cho người đưa thiệp mời tới, nói không chừng đã có âm mưu từ trước! Nhưng nàng lại không thể từ chối, đương kim Hoàng đế mừng thọ gia gia, viện có rất tốt, nếu hôm nay nàng thật sự từ chối, chỉ sợ ngày mai sẽ bị nước miếng dìm chết. Nước miếng thật ra không đáng sợ, chỉ sợ bọn họ mượn cơ hội này mà gán tội danh gì đó lên người nàng, đó mới là oan ức! Nàng vẫn không quên, đây chính là xã hội cũ vạn ác!

Đau đầu một lát, Hàn Hàn dứt khoát không nghĩ nữa, ném thiệp mời trong tay cho Tinh Không: “Được rồi, đi thôi đi.” Cùng lắm thì chuẩn bị tâm lý một chút, nàng không tin bọn họ còn có thể ăn luôn nàng.

“Nếu cô nương thật sự không muốn đi, có thể đi tìm Vương gia.” Bích Tiêu do dự một chút rồi mở miệng nhắc nhở. Tuy chủ tử ra mặt vì Mạc cô nương sẽ làm lão Vương gia mất thể diện, cũng gây một chút ảnh hưởng đối với chủ tử sau này, nhưng nếu Mạc cô nương thật sự bị ức hiếp ở Liêm Thân Vương phủ, trong lòng chủ tử nhất định sẽ không thoải mái, vạn nhất lại nổi nóng, vậy thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

“Vương gia?” Hàn Hàn lắc đầu, “Không cần.” Hiện giờ nàng không muốn nhìn thấy hắn.

Lại đi vài bước, một đại nha hoàn bước nhanh đến nói: “Mạc cô nương, gia chủ gọi người đến Hạc cư gấp ngay.”

Gia chủ? Hắn là phụ thân Mộ Dung Ý. Hàn Hàn gật đầu: “Ta đã biết, sẽ đến ngay.” Đến Hạc cư gặp ông ta, phòng chừng là muốn làm chỗ dựa cho Tăng thị và khuê nữ bảo bối rồi.

“Cô nương” Tinh Không cả kinh, nhìn không được khẽ gọi một tiếng, “Người vẫn nên chờ Vương gia về rồi cùng nhau qua đó thì hơn.” Tuy Vương gia không thích Mộ Dung gia chủ, nhưng mặc kệ thế nào, đó cũng là phụ thân của Vương gia. Ngày đó các nàng có thể không đặt đám người Tăng thị vào mắt, nhưng đối với Mộ Dung gia chủ thì vẫn có kị kỵ phần. Vạn nhất đến lúc đó Mộ Dung gia chủ nhất quyết gây khó xử với Mạc cô nương, sợ là các nàng cũng không thể ngăn cản.

“Chờ?” Đại nha hoàn hừ lạnh một tiếng, liếc Hàn Hàn một đầy miệt thị, “Ta khuyên người vẫn nên nhanh chân lên một chút, chủ tử muốn gấp nô tài, còn phải phải đợi sao?” Đại nha hoàn này là người hầu hạ bên cạnh Tăng thị, thường ngày luôn chường mặt bộ dạng kiêu ngạo của Hàn Hàn, bây giờ vừa thấy đối phương sợ hãi, Yy.lqd.com nhìn không được mà thâm đắc ý. Đáng lẽ nên mời lão gia chủ ra mặt trừng trị tiểu tiện nhân này từ sớm, chẳng qua chi là hạ nhân giống mình, lại cố tình tỏ vẻ chủ tử, mỗi lần nghĩ đến là cảm thấy tức giận.

“Nô tài?” Hàn Hàn liếc đại nha hoàn kia, khóe môi nở một nụ cười lạnh, “Phu nhân dạy dỗ người như vậy sao? Trong phủ ai chẳng biết ta là khách do Vương gia mời tới, được Vương gia miễn thi lễ quý lạ, cũng không cho phép tự xưng là nô tỳ. Nhưng người vừa mở miệng là gọi ta nô tài, chẳng lẽ người còn cao quý hơn cả Vương gia?”

“Ta, ta không có, người ngậm máu phun người.” Đại nha hoàn có chút hoảng loạn, vội vàng phủ nhận, tội danh miệt thị Vương gia, nàng ta thật sự gánh không nổi.

“Ngậm máu phun người? Chỉ dựa vào người mà cũng xứng sao?” Hàn Hàn khinh thường liếc nhìn nàng một: “Và miệng!”

Đại nha hoàn này, nàng vừa nhìn thì đã biết là Tăng thị đứng ở phía sau chỉ đạo. Nếu bây giờ nàng tỏ ra rụt rè, một lát đến Hạc cư nhất định sẽ bị bọn họ chèn ép, không bằng hiện tại nhắc nhở bọn họ trước, bọn họ muốn làm gì nàng, cũng nên nghĩ kỹ một chút

“Dạ” Tinh Không đáp một tiếng, vung tay lên, đánh một khiên đại nha hoàn lão đảo, gương mặt sưng đỏ lên, khóe môi cũng có tơ máu chảy ra.

Hàn Hàn không thèm nhìn nàng ta một, nhắc chân đi đến Hạc cư. Đến Vương phủ lâu như vậy, nàng vẫn chưa gặp qua Mộ Dung gia chủ lần nào. Đối với người có thể vô tình với nhi tử do chính mình sinh ra, mà lại che chở nâng đỡ vợ kế và tiểu nhi tử như vậy, nàng thật sự tò mò đối phương rốt cuộc có bộ dạng như thế nào.

Bích Tiêu phát tay ra hiệu, vội vàng theo sau.

Tinh Không ngừng tay lại, chỉ cảm thấy trong lòng thoải mái cực điểm. Vốn dĩ các nàng đã không vừa mắt Tăng thị từ lâu, nhưng chỉ vì chủ tử không để ý tới, các nàng cũng không thể ra tay giáo huấn bà ta. Hiện giờ đi theo Mạc cô nương, nhiều lần khiến đám người Tăng thị chịu khổ, đền bù nguyện vọng bấy lâu nay, thật sự là không thể không vui!

Thấy Hàn Hàn đi rồi, vội vàng liếc đại nha hoàn một rồi cũng bỏ đi.

Đại nha hoàn bùm mặt, đáy mắt lóe lên sự oán độc, không dám lên tiếng, cúi đầu đi theo phía sau.

Trong Hạc cư lúc này có rất nhiều người, Mộ Dung Phong rất ít khi rời khỏi hậu viện, chỉ có hôm nay mới đặc biệt phá lệ, chẳng những tất cả di nương quý thiếp hậu viện đều đi theo, mà đến cả Tăng Lăng Nhi và Mộ Dung Tiên cũng không dám chậm trễ, sớm thu xếp ổn thỏa để đến đây chờ.

Hàn Hàn vừa vào cửa, liền nhìn thấy một cảnh tượng đầy người như vậy, không nhìn được mà nhướng mày: Đủ phô trương nha!

Tăng thị mất sắc, thấy đại nha hoàn của mình bùm mặt bước vào, lập tức nhướng cao mày: “Xuân Đào, mặt người làm sao vậy?”

“Phu nhân phải làm chủ cho nô tỳ....” Xuân Đào buông tay, để lộ một bên mặt sưng đỏ, quỳ trên mặt đất dập đầu khóc lóc kể lể.

“Là ta đánh.” Hàn Hàn xoa xoa ngón tay, nhướn mày cười nói.

Một câu làm Xuân Đào không còn lời nào để nói, nước mắt vừa định chảy ra lập tức nuốt ngược trở về, trừng đôi mắt oán độc về phía Hàn Hàn, đều nói ra cả rồi, nàng ta còn lời gì để cáo trạng!

Hàn Hàn làm lơ ánh mắt của nàng, tiếp tục không để ý cười nói: “Vương gia không cho phép ta tự xưng là nô tỳ, cố ý lệnh Vu quân sự dùng kiêu mòi ta vào phủ làm khách, tiện tì này lại không biết thân phận, mở miệng một câu lại một câu kêu ta là nô tài, không để lời của Vương gia vào mắt. Ta thấy tiện tì này công nhiên miệt thị Vương gia, luận tội là nên đánh giết, nhưng nàng ta lại là người của phu nhân, nếu ta xử phạt, thì có vẻ hơi quá phận, dù gì ta cũng chỉ là khách, không hợp quy củ. Bởi vậy nên mới khiến trách nàng ta một chút, về phần xử phạt như thế nào, còn phải nhờ phu nhân ra mặt, dù sao cũng là nô tài của phu nhân mà, phải không?”

“Ngươi nói vậy, ta không có!” Xuân Đào cắn răng, hận không thể nhào lên bịt kín miệng Hàn Hàn lại.

“Chẳng lẽ ngươi không có mắng ta là nô tài?” Hàn Hàn kinh ngạc nhướn mày, “Ta và hai tỳ nữ bên người đều nghe thấy.”

“Ta....” Xuân Đào nghẹn lời.

“Ngươi chính là Mạc Hàn Hàn? Nữ đầu bếp mà Ý nhi mời đến?” Một giọng nam trầm thấp vang lên, Hàn Hàn quay đầu liền thấy một nam tử bốn mươi tuổi ngồi ở chủ vị đang nhìn nàng chăm chăm, trong mắt hàm chứa sự khinh thường, giống như đang nhìn một con kiến dế tiện, “Ý nhi không hiểu chuyện hồ đồ, nàng cũng nghe theo nó sao? Loại người không biết lễ nghĩa, tiện dân như vậy vào phủ thì nên đuổi ra mới phải, như vậy mới không khiến người khác chê cười, ném thể diện vương phủ đi!” Lời này là nói với Tăng thị.

Vành mắt Tăng thị đỏ lên, giống như oan ức rất lớn: “Lão gia không phải không biết, Ý nhi từ nhỏ đã có chút hiểu lầm với thiếp, không chịu nghe giáo huấn, bây giờ trở thành Vương gia, lại càng không nghe lời thiếp nói. Chuyện của Ý nhi, thiếp nào dám tùy tiện làm chủ.”

“Nói vậy, nàng là chủ mẫu Mộ Dung gia, sao lại không thể làm chủ!” Nam tử quát một tiếng, bộ dạng cực kỳ không vui.

Hàn Hàn nhíu mày, diễn trò trước mặt nàng, cần thiết sao? Nếu đúng như lời ông ta nói, vậy lúc Mộ Dung Ý ban bình thê cho ông ta, sao ông ta lại không dám từ chối một câu?

Không có tâm trạng xem bọn họ diễn kịch, Hàn Hàn nhướn mày nhìn Mộ Dung Phong, trên mặt là vẻ nghi hoặc thích hợp: “Ách, quấy rầy một chút, ta có thể hỏi một câu hay không?” Mộ Dung Phong quay đầu nhìn nàng, Hàn Hàn cười cười, “Kỳ thật ta chỉ muốn biết, ngài có phải phụ thân của Vương gia hay không? Lê Quý Đôn.ddlqd Là vị Mộ Dung gia chủ bức bách Vương gia rồi nhà tông quân khi ngài ấy chỉ mới mười tuổi, lúc con trai thứ hai lên mười, lại thỉnh cầu tiên hoàng sắc phong con trai thứ hai làm Lý Quận Vương?”

Thấy sắc mặt Mộ Dung Phong thay đổi, Hàn Hàn không sợ chết lại thêm một câu: “Đúng rồi, nghe nói vị mẫu thân của Lý Quận Vương này đối xử với nhi tử ruột và con riêng rất bất công, ha ha, các vị đừng hiểu lầm, ta không có ý gì, chỉ là nghe nhiều lời đồn đãi về Vương gia ở dân gian, nên trong lòng có chút tò mò, không nhịn được mới hỏi một chút.”

“Dân gian đồn đãi?” Gân xanh trên trán Mộ Dung Phong giật giật, “Làm càn! Nói hươu nói vượn! Chuyện của Mộ Dung gia, há cần người ngoài xen vào!”

“Đúng vậy, phía sau cánh cửa là việc nhà, chuyện tiểu lão bà khất khe con riêng trước nay đều không ít, người khác lại không chú ý, một mực bàn tán Mộ Dung gia chủ, những người này thật là đáng giận, đừng nói ngược đãi, cho dù là giết chết, bắt quả cũng chỉ là một đứa con. Gia chủ hãy còn mạnh khỏe, tinh lực lại dư thừa, chết một đứa còn có thể sinh thêm nhiều đứa bé khác, gia chủ cần gì để tâm đến những người đó!” Hàn Hàn gật đầu tán đồng, “Chỉ là gia chủ, ngài tìm ta, sẽ không vì thảo luận chuyện nhà của ngài đó chứ?”

Hàn Hàn nhắc tới, Mộ Dung Phong mới chợt nhớ lại. Không ngờ bản thân lại có thể bị một tiểu nha đầu dẫn dắt, nhện không được mà tức giận, đột nhiên quát một tiếng: “Ngươi quý xuống cho ta!”

“Ý của phụ thân đại nhân là muốn ai quý xuống?” Âm thanh lạnh lùng quẩy rũ từ ngoài cửa truyền đến, mắt Hàn Hàn lập tức sáng lên, hấn tới, mình sẽ không phải sợ.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 106: Bảo Vệ Lẫn Nhau

Mộ Dung Ý vừa hạ triều hồi phủ liền nghe ám vệ bẩm báo lại mọi chuyện, biết Hàn Hàn bị phụ thân mình gọi đi, chân mày nhanh chóng nhíu chặt, còn chưa kịp thay quần áo, đã vội vàng chạy tới Hạc cư.

Thính lực của hắn rất tốt, từ xa đã nghe thấy Hàn Hàn nói lời bất bình thay hắn. Giọng nói của nàng thanh thúy mềm mại, giống như mưa phùn thấm vào tận đáy lòng, khiến trái tim cũng trở nên nhu hòa. Nhưng hắn còn chưa cảm nhận sự ảm áp này xong, trong Hạc cư lại truyền đến tiếng thét phẫn nộ của Mộ Dung Phong, con người hẹp dài lóe lên sự tàn nhẫn, nhin không được mà lên tiếng.

Vào phòng nhìn thấy Hàn Hàn vẫn bình an đứng ở đó, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, duỗi tay đánh nhẹ vào ót nàng một: “Không phải bốn vương đã nói với ngươi, ngươi là nữ đầu bếp riêng của bốn vương, trừ lời của bốn vương, thì không cần nghe lời của bất cứ ai hay sao? Ngươi quên mất lời của bốn vương rồi à? Ai kêu ngươi làm gì, ngươi cũng đều đồng ý.”

Hàn Hàn che ót, biết lời này của hắn là nói cho những người khác trong phòng nghe, cố ý ai oán liếc nhìn Mộ Dung Ý một: “Tuy ta là khách quý mà ngài mời đến, nhưng bọn họ dường như đều không thừa nhận, nhất quyết muốn gặp ta, ta còn có thể làm gì chứ? Ngài cũng biết, con người của ta luôn mềm lòng lại tôn trọng trưởng bối, sao có thể không biết xấu hổ mà buộc lão nhân gia ngồi chờ.”

Mộ Dung Ý không nói gì, da mặt tiểu nha đầu này càng ngày càng dày, vươn tay xoa ót của nàng một chút, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Phong: “Phụ thân đặc biệt gọi Hàn Hàn đến đây, là có việc gì?”

Từ khi Mộ Dung Ý tiến vào, sắc mặt Mộ Dung Phong đã lập tức thay đổi.

Đối với đứa con trai này, ông ta không hẳn là ưa thích. Lúc trước cưới mẫu thân Mộ Dung Ý chẳng qua cũng chỉ vì sắc đẹp của đối phương, nhưng người dù đẹp thì nhìn nhiều cũng sẽ không còn hứng thú, sau hai ba năm đã bị ông ta ném ra sau đầu.

Sau lại vì tranh giành vị trí gia chủ, nên khi mẫu thân Mộ Dung Ý vừa mất, ông ta đã lấy Tăng thị.

Vì để Tăng thị yên tâm, ông ta càng thờ ơ đối với đứa con trai Mộ Dung Ý này. Cho dù biết hắn ở trong phủ chịu nhiều khổ cực, cũng chưa từng ra mặt vì hắn một lần, thậm chí lúc Mộ Dung Ý bị bắt phải rời kinh khi mười tuổi, ông ta còn âm thầm thở phào một hơi. Đã không còn Mộ Dung Ý, hẳn từ Tăng thị sẽ trở thành trưởng tử đích tôn, về sau Tăng thị nhất định sẽ càng tận tâm giúp đỡ mình.

Chỉ là thế sự khó lường, vốn dĩ ông ta nghĩ rằng mình đã tính toán tốt, nhưng lại không ngờ, hơn mười năm sau, Mộ Dung Ý lại lấy thân phận Trấn Tây Vương trở về kinh, hai năm sau còn trở thành Nhiếp Chính Vương quyền khuynh triều dã.....

Nói không hối hận là giả, nếu biết đứa con trai này có tiền đồ như vậy, ngày trước ông ta còn cần phải hạ mình lấy lòng gia tộc Tăng thị sao? Để sau khi thành thân thật lâu, ông ta vẫn phải nhìn sắc mặt Tăng thị mà sống.

Nhưng hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, Mộ Dung Ý đã không còn là tiểu súc sinh núp ở góc tường, ngẩng đầu mắt trông mong nhìn ông ta, chờ ông ta đến bảo vệ năm đó nữa. Hiện giờ hắn là Nhiếp Chính Vương quyền khuynh triều dã, nắm trong tay một phần hai binh quyền cả nước, là chủ tử tối cao của nhóm âm vệ khiến người khắp thiên hạ kinh sợ. Hiện giờ hắn là Nhiếp Chính Vương cao cao tại thượng, người khuôn mặt lãnh lệ vô tình liếc xuống muôn nghìn chúng sinh —— bao gồm cả ông ta.

Mộ Dung Phong đối với Mộ Dung Ý vừa có áy náy lại có sợ hãi, trong lòng chột run lên. Nhưng ông ta đang ngồi trước mặt thê thiếp, cho dù run sợ, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, thấy hỏi, ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: “Thân phận của con hiện giờ là Vương gia đương triều, trong tối ngoài sáng đều có không ít kẻ đang nhìn chằm chằm, mong có thể kéo con xuống. Tiểu thôn cô này lai lịch không rõ, dĩ nhiên vì phụ phải thay con điều tra rõ ràng.”

Lai lịch không rõ? Hàn Hàn liếc mắt xem thường, người mới có lai lịch không rõ!

Khỏe mắt đuôi mày Mộ Dung Ý hiện lên sự châm chọc: “Hàn Hàn vào phủ đã hơn nửa tháng, bây giờ phụ thân mới nhớ tới vấn đề tra hỏi, không cảm thấy quá muộn rồi sao? Còn có, tự bốn vương có thể tra rõ ràng, không phiền phụ thân lo lắng!”

Mặt Mộ Dung Phong đỏ lên, có chút xấu hổ buồn bực, dừng một lúc, đôi mắt nhìn về phía Hàn Hàn: “Vốn dĩ ta rất yên tâm với người mà con mang vào phủ, cho nên chưa từng để ý tới. Nhưng mà, tiểu nha đầu này mới đến nửa tháng, đã nào loạn đến mức cả nhà không yên. Nàng ta chẳng những khiến mẫu thân con tức giận sinh bệnh, mà đêm qua còn ra tay đánh Tiên nhi. Tiên nhi là muội muội ruột thịt của con, là chủ tử chân chính trong phủ, vậy mà một trù nương nhỏ nhỏ như nàng ta cũng có thể đánh? Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, thì người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào về vương phủ? Mục vô tôn ti, dĩ hạ phạm thượng, ác nô lấn chủ. ... Miệng lưỡi thế gian đáng sợ, đến lúc đó, uy nghiêm của Nhiếp Chính Vương có còn giữ được không?”

“Ồi” Hàn Hàn rụt rụt cổ, yếu ớt chớp chớp mắt nói, “Vị lão nhân gia này, ông quá xem trọng ta rồi, ta nào có lợi hại như lời ông nói? Không phải nói phụ nhân bị ác quỷ quấy thân, buổi tối không thể ngủ sao? Sao lại biến thành 'bị ta làm cho tức giận mà sinh bệnh' rồi? Được rồi, cho dù thân thể không sạch sẽ nên thu hút tà khí nhập thể cũng là một loại bệnh, nhưng như vậy thì có quan hệ gì với ta chứ? Ta là một người khỏe mạnh, không phải cô hồn dã quỷ, làm sao có thể chạy đến quấy nhiễu phu nhân vào nửa đêm chứ! Còn nữa, rõ ràng hôm qua ta đã giúp Mộ Dung tiểu thư trừ tà, sao đến miệng ông lại biến thành có ý đánh người? Thật là oan uổng! Tối hôm qua ta cảm thấy Mộ Dung tiểu thư có dấu hiệu bị oan hồn quấy thân, thần trí có phần không được tỉnh táo, nói hươu nói vượn, nên sốt ruột trong lòng, mới ra tay mong nàng ấy thanh tỉnh một chút, kéo thần trí của nàng trở về, hai nha hoàn của ta cũng có thể làm chứng. Ta làm chuyện tốt giúp người khác, ông không khen thưởng ta cũng thôi, nhưng lại chụp chiếc mũ lớn như vậy lên đầu ta, thật là làm người khác thất vọng.”

“Nói hươu nói vượn, căn bản không phải như thế, ta không hề bị quỷ bám vào người!” Mộ Dung Tiên đứng bên cạnh nghe xong giận dữ, trừng mắt phản bác, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Đã từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai lại không biết xấu hổ như vậy! Cả gan đảo lộn trắng đen, quả thực đáng hận!

“Ta nói hươu nói vượn?” Hàn Hàn ngẩng cao đầu, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Mộ Dung Tiên, bộ dạng không phục, “Vậy ngươi nói thử xem, câu nào của ta là nói hươu nói vượn? Chẳng lẽ Hạc cư không có quỷ nào loạn? Đây là việc mà người trong phủ người đều biết, chẳng lẽ ngươi muốn phủ

nhận?”

“Ngươi ít đánh trống lảng đi, ta nói chính là ngày hôm qua!” Mộ Dung Tiên cắn răng, thấy bộ dạng oan uổng của Hàn Hàn liền hận không thể bước lên đánh nàng hai cái, hai tay nắm chặt, cực lực khắc chế tâm trạng của bản thân. Bây giờ đại ca vẫn đang ở đây, nếu mình ra tay đánh nàng ta, mới thật sự là vô lý. Dù sao phụ thân vẫn đang ở đây, chứng cứ lại vô cùng xác thực, nàng ta không tin tiện tì này còn có thể chống chế!

“À, thì ngươi nói ngày hôm qua.” Hàn Hàn dường như nhớ ra điều gì, tiếp đó liền nhú mày khó hiểu, “Chẳng lẽ hôm qua ngươi không bị quỷ bám vào người?”

“Đương nhiên không có!”

“Nếu không có, vậy ngươi nói thử xem, ta ra tay đánh ngươi vì cái gì?”

“.....” Mộ Dung Tiên chột nghẹn, đương nhiên nàng ta biết Hàn Hàn ra tay đánh vì điều gì, bởi vì nàng ta mắng tiện tì này là loi ong bướm, là tiện nhân ai cũng có thể làm chồng. Nhưng khi đó là vì nhất thời kích động nên mới mắng như vậy, nếu hiện tại phải lặp lại một lần trước mặt nhiều người thế này, nàng ta thật sự không cần nên lời. Vạn nhất chuyện hôm nay bị truyền ra ngoài, thanh danh tiểu thư khuê các mà nàng ta bỏ công sức bồi dưỡng nhiều năm nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Quan trọng nhất là đại ca vẫn đang ở đây, chỉ dựa vào mức độ sùng ái của đại ca đối với tiện tì này, thì nhất định sẽ không tha cho mình.

Mộ Dung Tiên do dự một lúc, Hàn Hàn lập tức tiếp lời: “Nhìn xem, ngươi là đương sự mà cũng không nhớ nổi, nếu không phải bị tà vật bám vào người thì là gì chứ?”

“Ai nói ta không nhớ, rõ ràng là ngươi nghe nói đại ca đến thanh lâu, trong lòng khó chịu, nên mới trút giận lên người ta!” Mộ Dung Tiên cắn răng, không phải muốn can quấy sao, nàng ta sẽ can quấy cùng nàng. Dù sao lúc ấy nàng ta cũng đi cùng hai tiện tì và hai nha hoàn, tiện tì này có nha hoàn làm chứng, nàng ta cũng có nha hoàn làm chứng, nàng ta muốn nói như thế nào cũng được!

Mộ Dung Tiên vừa nói như vậy, sắc mặt Mộ Dung Ý lập tức trầm xuống, chuyện ngày hôm qua hẳn đi thanh lâu cả phủ đều biết? Tiểu nha đầu cũng biết? Hơn nữa còn rất tức giận?

Tuy hẳn không hề phong tỏa tin tức, nhưng khi ra khỏi phủ cũng không có nói cho người khác biết hẳn đi đâu, sao tin tức lại có thể lan truyền nhanh như vậy?

Trừ phi có người cố ý tung tin..... Nghĩ đến đây, khí lạnh trên người Mộ Dung Ý dần tản ra khắp nơi, đáy mắt cũng ẩn chứa sự tức giận——Mộc Phong, quả nhiên đã quá nhẹ nhàng với y!

Đáy lòng tức giận, đôi mắt vô thức liếc sang quan sát phản ứng của Hàn Hàn, lại thấy Hàn Hàn tỏ vẻ giật mình, bộ dạng không dám tin tưởng lời mình vừa nghe: “Ngươi nói Vương gia đi thanh lâu? Sao có thể?! Ngươi nói đùa đúng không? Vương gia luôn giữ mình trong sạch, nhân phẩm cao quý, sao có thể đến nơi dơ bẩn như vậy? Nếu Vương gia thật sự mê luyện nữ sắc, thì sẽ không tặng những nữ tử mà Hoàng Thượng ban thưởng cho Mộ Dung gia chủ. Chẳng lẽ ngươi cho rằng, mắt chọn nữ tử của Hoàng Thượng còn không bằng một tú bà thanh lâu, đặc biệt ban thưởng mỹ nhân cho Vương gia lại không bằng những nữ tử thanh lâu kia?”

Lời này vừa nói xong, chẳng những mặt Mộ Dung Tiên tái đi, mà mặt của những nữ tử trong phòng này cũng trở nên trắng bệch.

Mộ Dung Tiên tái mặt bởi vì không ngờ nàng lại nhanh mồm nhanh miệng như thế, chẳng những không phủ nhận chuyện nàng biết đại ca đi thanh lâu, Yy.dlqđ mà còn dùng dăm ba câu gán lên người nàng ta tội danh miệt thị Hoàng Thượng. Miệt thị Hoàng Thượng chính là khi quân, tội danh này làm sao nàng ta gánh nổi?

Chúng nữ tử trong phòng tái mặt là vì phần lớn bọn họ đều là người do Hoàng Thượng ban thưởng cho Vương gia, sau đó bị Vương gia chuyển tặng cho Mộ Dung gia chủ. Bây giờ lại bị so sánh không bằng cả nữ tử thanh lâu, làm sao có thể không khó chịu? Chẳng qua tức giận thì thế nào, cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, cho dù là Mộ Dung Tiên hay Mạc Hàn Hàn, thì cũng đều là người mà bọn họ không thể đắc tội.

“Ngươi nói hươu nói vượn, ta nói ánh mắt Hoàng Thượng không bằng tú bà khi nào?” Mộ Dung Tiên quát lớn.

“Chẳng lẽ lời của ngươi vừa rồi không phải ý đó?” Hàn Hàn nhú mày khó hiểu, có chút khó hiểu, “Vậy ngươi nói thử xem, Vương gia đến thanh lâu để làm gì? Hơn nữa, ta là nữ đầu bếp riêng của Vương gia cũng không biết chuyện này, sao ngươi lại biết? Chẳng lẽ Vương gia đi thanh lâu, không nói với nữ đầu bếp riêng như ta, mà lại cố ý nói với vị muội muội như ngươi một tiếng?”

“Nói hươu nói vượn cái gì đó!” Mặt Mộ Dung Ý tối sầm, không nhịn được nặng một tiếng, duỗi tay gõ vào ót Hàn Hàn một, túm nàng ra phía sau lưng mình. Đáy lòng vô cùng xác định, chắc chắn tiểu nha đầu cố ý nói như vậy. Không ngờ nàng lại tức giận, sao hẳn chưa từng phát hiện tính cách của nàng lại mãnh liệt như vậy nhỉ.

“Phụ thân, người nhìn xem, tiểu trù nương này dám bôi nhọ nữ nhi.” Mộ Dung Tiên biết mình không nói lại Hàn Hàn, nên dứt khoát không nói nữa, chạy đến bên cạnh Mộ Dung Phong, ra chiều uất ức cáo trạng.

Đến lúc này mà Mộ Dung Phong còn không nhận ra nữ nhi mình thua thiệt tiểu trù nương này vì điều gì, thì đã sống uống phí cả đời rồi. Miệng lưỡi có thể nói người chết thành người sống này, đừng nói là một tiểu thư khuê các như Tiên nhi, cho dù là tiên sinh đức cao vọng trọng cũng không đầu lại.

Lạnh lùng cười, nhìn về phía Hàn Hàn được Mộ Dung Ý che chở sau lưng: “Quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng, nhưng quý phủ từ trước đến nay không

chấp nhận nổi những người ngoan cố xảo trá như ngươi, người đầu.”

“Quý phủ?” Mộ Dung Ý cười lạnh, một cổ khí thế bề thế thiên hạ tuôn ra, con ngươi hẹp dài nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Phong, “Chỉ sợ Mộ Dung gia chủ đã nhớ sai rồi, đây là Nhiếp Chính Vương phủ, không phải Mộ Dung phủ. Nếu ngài muốn làm gia chủ, thì nên trở về Mộ Dung phủ, còn ở nơi này của bốn vương, vẫn chưa tới phiên ngài ra mặt làm đương gia!”

Cả người Mộ Dung Phong cứng đờ, sắc mặt cơ hồ chuyển xanh: “Nghịch tử, đây là thái độ khi nói chuyện với phụ thân của ngươi sao?”

Hàn Hàn nghe vậy, đầu nhỏ từ sau lưng Mộ Dung Ý ló ra dò xét: “Thì ra ông là người phụ thân đã buộc Vương gia rời nhà từ khi còn nhỏ đó ư? Ai nha nha, thật là hạnh ngộ, mọi người đều nói hồ phụ không ăn thịt con, hôm nay ta lại có dịp nhìn thấy một người còn độc ác hơn cả hồ. Chỉ là, ông yêu thương Lý Quận Vương như vậy, sao lại không đến Lý Quận Vương phủ ở, ngược lại ăn vạ Nhiếp Chính Vương phủ không chịu đi? Thật là kỳ quái!” Nói xong vỗ vỗ cánh tay Mộ Dung Ý như an ủi, “May mắn là ta có một phụ thân tốt, nếu ông ấy cũng giống như phụ thân ngài, thì ta không muốn sống trên đời này nữa, đồng tình với ngài!”

Dù sao cũng có Mộ Dung Ý che chở, lão già này không thể làm gì được nàng, không nhân cơ hội mắng ông ta vài câu, nàng thực sự cảm thấy có lỗi với bản thân. Tuy nàng và Mộ Dung Ý có mâu thuẫn, nhưng đến khi đối phó kẻ địch chung, bọn họ tuyệt đối thống nhất trên một chiến tuyến.

Mộ Dung Ý quả thực bị bộ dạng giả ngây ngô này của Hàn Hàn làm cho dở khóc dở cười.

Hắn mới không tin nàng không nhận ra Mộ Dung Phong là phụ thân hắn, rõ ràng chính miệng hắn đã kêu ông ta là phụ thân. Nhưng biết tiểu nha đầu cố ý bảo vệ mình, trút giận thay mình, trong lòng hắn tràn đầy âm áp, bàn tay to lật lại nắm chặt bàn tay nhỏ của Hàn Hàn, ngược mắt nhìn về phía Mộ Dung Phong bị Hàn Hàn nói đến sắc mặt trắng bệch: “‘Quân quân thân thân, phụ phụ tử tử’* bốn vương vừa mới giáo huấn Nhị đệ xong, phụ thân đại nhân sẽ không cần bốn vương phải nhắc lại lần nữa đúng không?”

Mặt Mộ Dung Phong càng trắng hơn, nỗi sợ hãi trong lòng đối với Mộ Dung Ý lại hiện lên rõ ràng, môi run lên, nhưng rốt cuộc vẫn không nói được câu nào.

Trước quân thần sau phụ tử, đương nhiên ông ta hiểu đạo lý này. Hiện giờ Mộ Dung Ý nắm quyền to, sự tôn quý có thể so với Hoàng Thượng, ông ta há có thể dùng thân phận phụ thân này để ép thúc? Là ông ta đã quá lỗ mãng rồi.

Thấy Mộ Dung Phong không nói gì, Mộ Dung Ý lạnh lùng liếc nhìn chúng nữ tử trong phòng: “Bốn vương lặp lại lần nữa, Hàn Hàn là khách quý do bốn vương mời đến, thấy nàng như thấy bốn vương, bất kính với nàng, chính là bất kính với bốn vương. Nếu có người vi phạm, giết không tha!” Nói xong, không nhìn phản ứng của bọn họ, xoay người kéo tay Hàn Hàn ra khỏi phòng.

“Này, ngài buông tay.” Ra khỏi Hạc cư, Hàn Hàn mới chợt nhớ ra mình vẫn còn giận Mộ Dung Ý, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, dùng sức rút tay ra. Hắn cợt nhả mình xong thì đến thanh lâu, từ thanh lâu trở về lại lôi kéo mình, điếm tốt đều bị hắn chiếm, nào có chuyện tốt như vậy!

“Không buông!” Bàn tay to của Mộ Dung Ý nắm chặt, nhớ lại vừa rồi Hàn Hàn đã ra mặt bảo vệ hắn, đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, ánh mắt nhìn Hàn Hàn cũng trở nên nhu hòa âm áp.

Hàn Hàn chưa từng thấy dáng vẻ ôn nhu này của Mộ Dung Ý bao giờ, nàng khẽ giật mình, lại chợt nhớ đến một việc, trừng mắt nhìn Mộ Dung Ý: “Mau buông tay, ta có việc muốn nói với ngài!”

*Quân quân thân thân, phụ phụ tử tử: Một câu của Không Tử, ý chỉ đề cao đạo vua tôi, tình phụ-tử chỉ xếp sau đạo quân-thần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Liêm Thân Vương Phủ

“Chuyện gì?” Thấy nét mặt Hàn Hàn nghiêm túc, Mộ Dung Ý dừng chân lại hỏi, nhưng vẫn không buông tay ra.

Hàn Hàn cố gắng rút tay hai lần, nhưng vẫn không tránh được, nhìn không được trừng mắt nhìn Mộ Dung Ý: “Liêm Thân Vương phủ sai người đưa thiệp mời đến cho ta, ngài nghĩ ta có nên đi hay không?” Vốn dĩ không muốn nói cho hắn nghe, nhưng hắn đã tự dâng mình đến cửa, nàng cũng không khách khí làm gì.

Mộ Dung Ý nhú mày: “Liêm Thân Vương phủ đưa thiệp mời đến cho ngươi làm gì?”

Hàn Hàn tròn mắt trừng một: “Làm sao ta biết. Nghe nói Chân quận chúa sai người đưa thiệp mời đến cho Mộ Dung Tiên, Mộ Dung Tiên lại sai người

đưa đến cho ta.”

Mộ Dung Ý trầm tư một lúc: “Ngày mai bốn vương sẽ đi với ngươi. Ngày thọ yến của lão Liêm Thân Vương, các nhân vật hiển quý trong kinh thành đều sẽ đến, ngươi tiếp xúc nhiều một chút cũng tốt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn nhún lại: “Các nhân vật hiển quý đều sẽ đến? Vậy Tiểu Nguyên Bồi cũng sẽ đến đúng không?” Theo hiểu biết của nàng, Tiểu Nguyên Bồi là thiếu gia dòng chính của gia tộc Tiểu thị, gia tộc Tiểu thị lại là một trong tứ đại gia tộc ở kinh thành, đương nhiên cũng được xem là một danh môn vọng tộc.

“Đương nhiên.” Mộ Dung Ý gật gù đầu, vừa thấy biểu cảm của Hàn Hàn, khóe mắt khẽ lướt qua ý cười nhàn nhạt, “Ngươi không muốn gặp hắn à?” Nếu là như vậy, thì thật tốt quá!

“Đương nhiên không phải!” Hàn Hàn lắc đầu, “Ta còn đang nghĩ cách để gặp hắn đây! Rõ ràng đã đồng ý sẽ đến nấu cơm cho hắn, kết quả lại nuốt lời.” Vừa nói vừa trừng mắt nhìn Mộ Dung Ý, “Nếu không phải ngài ngăn cản không cho ta ra ngoài, thì ta có nuốt lời sao!”

“Nuốt lời thì nuốt lời, sợ cái gì?” Mộ Dung Ý hoàn toàn không để tâm, tiểu nha đầu chỉ cần tuân thủ hứa hẹn với hắn là được rồi, đối với những đóa hoa đào thối kia, cần tuân thủ hứa hẹn để làm gì?

Hàn Hàn nghiêng răng: “Cái gọi là ‘Quân tử dụ vu nghĩa, tiểu nhân dụ vu lợi.’*, ta đã hứa với người khác thì sao có thể đổi ý chứ? Ngài đang buộc ta phải làm kẻ tiểu nhân đó có biết không?”

Mộ Dung Ý nhún mày, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Hàn: “Ngươi tìm ở đâu ra nhiều đạo lý như vậy, ngươi là nữ nhân, làm quân tử cái gì chứ?”

“Nữ nhân thì không thể làm quân tử sao? Ngài đang kỳ thị ta đó à.” Hàn Hàn trừng mắt nhìn hắn một, vung tay đẩy bàn tay to của hắn ra, quả nhiên là người nói mãi không thông.

Chân mày của Mộ Dung Ý lại càng nhíu chặt, hắn kỳ thị nàng ở đâu chứ? Nhìn bộ dạng sắp tức giận của nàng, vội vàng nhẹ giọng dỗ ngọt: “Được được, không phải ngươi muốn làm quân tử tuân thủ ước định sao? Bốn vương đồng ý với ngươi, về sau cách mỗi hai ngày, sẽ cho phép tên tham ăn kia đến phủ một lần, ngươi ở đây nấu cơm cho hắn, được rồi chứ?”

Không ngờ Nhiếp Chính Vương luôn bá đạo lại đột nhiên dễ nói chuyện như vậy, Hàn Hàn sững sốt, nghi ngờ nhìn khắp người hắn một lượt: “Thật sao?”

“Dĩ nhiên là thật, bốn vương sẽ lừa ngươi sao!” Đối với sự nghi ngờ của Hàn Hàn, Mộ Dung Ý cảm thấy rất không vui.

“Cũng đúng!” Hàn Hàn gật gù đầu, đối với điểm này, nàng vô cùng tin tưởng. Không phải do nàng tin tưởng Mộ Dung Ý bao nhiêu, mà là Mộ Dung Ý hoàn toàn không có lý do để lừa nàng, nhưng mà, “Sao ngài lại đột nhiên dễ nói chuyện như vậy?” Có lẽ nàng đa tâm, nhưng nàng vẫn cảm thấy có điểm kì quái.

“Bốn vương luôn luôn dễ nói chuyện!” Mộ Dung Ý xoay người kéo Hàn Hàn đi về phía trước, che dấu vẻ mặt tự nhiên nơi đáy mắt.

“Mới là lạ!” Hàn Hàn nói thầm một câu, bước chân theo sau, “Nếu Vương gia đại nhân đã dễ nói chuyện như vậy, không bằng sau khi xong tiệc mừng thọ ngày mai, hãy cho ta trở về nhà đi.”

“Ngươi muốn trở về?” Hô hấp của Mộ Dung Ý bỗng nhiên đông cứng lại, đột ngột dừng chân, quay đầu nhìn Hàn Hàn. Tiểu nha đầu này, không muốn ở lại bên cạnh hắn nữa sao?

Hàn Hàn không chú ý tới sự khác thường của Mộ Dung Ý, vẫn phối hợp mở miệng: “Ta đã ra ngoài nửa tháng, để nãy nãy ở nhà một mình ta không yên tâm, đương nhiên phải trở về thăm người một chút.”

“Ngươi chỉ muốn trở về thăm thôi sao? Thăm xong sẽ trở lại?” Gánh nặng trong lòng Mộ Dung Ý được gỡ bỏ, hô hấp cũng trở thông thuận hơn rất nhiều.

“Đương nhiên, chẳng lẽ ngài có thể cho ta về nhà mà không cản trở lại Vương phủ?”

“Năm mơ! Ngươi là nữ đầu bếp riêng của bốn vương, không được bốn vương cho phép, nơi nào cũng không được đi!” Căng thẳng bắt lấy tay Hàn Hàn, con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý lóe lên sự khát máu. Tiểu nha đầu là của hắn, không ai được quyền cướp đi!

Hàn Hàn tròn mắt trừng một, đã sớm biết hắn sẽ không cho phép mà! Nói hai câu có lệ: “Đúng, đúng, ta là nữ đầu bếp riêng của ngài, không được ngài cho phép, ta không được đi, được rồi chứ?” Vẫy vẫy tay, “Mau buông tay, ngài nắm tay ta đau chết được!”

Lúc này Mộ Dung Ý mới chợt phát hiện mình dùng sức quá lớn, vội buông tay, nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn của Hàn Hàn hiện rõ một vết đỏ, đáy mắt hắn đều là thương tiếc và ảo não: “Bốn vương không có ý.” Một câu xin lỗi kèm giải thích, lại nói vô cùng cứng nhắc.

Hàn Hàn đang xoa cổ tay, nghe vậy thì kinh ngạc, quay đầu sang nhìn hắn.

“Nhìn cái gì mà nhìn!” Mộ Dung Ý xoay mặt của nàng về hướng khác, bất mãn không cho nàng tiếp tục nhìn.

“Ta cảm thấy hôm nay nhất định có chuyện không tốt.....” Hàn Hàn ngoảnh đầu chớp chớp mắt nhìn Mộ Dung Ý, “Sao lại luôn có cảm giác ngài có chút kì lạ vậy?” Một nam nhân luôn bá đạo, lạnh lùng vô tình lại đột nhiên dễ nói chuyện như vậy, hơn nữa còn mở miệng xin lỗi. Tuy đây cũng không

phải việc gì lớn, nhưng đối một người luôn ngồi ở vị trí cao cao tại thượng mà nói, thì câu xin lỗi quả thực không dễ thốt ra tí nào.

Nhìn sang bên cạnh, chẳng những nàng không tin, mà đến tỷ muội Tình Không cũng mang biểu cảm không tin được, có thể thấy lần này không phải là ảo giác của riêng nàng.

Thân thể Mộ Dung Ý cứng đờ, xoay người đi về phía trước: “Nói vậy, bốn vương kì lạ ở đâu chứ!” Từ sau ngày hôm qua, đột nhiên hắn không biết nên đối mặt với tiểu nha đầu như thế nào. Điều duy nhất mà hắn có thể nghĩ đến chính là tận lực đối tốt với nàng mà thôi.

Hàn Hàn không nói gì, biểu hiện của hắn quả nhiên kì lạ. Nếu là trước kia, hắn tuyệt đối sẽ cười nhạo một tiếng, sau đó sẽ không quan tâm tới nàng nữa.

Tình Không và Bích Tiêu cúi đầu trao đổi ánh mắt: Hôm nay chủ tử làm sao vậy? Thật sự rất kì quái.

**

Ngày thứ hai, Hàn Hàn chờ Mộ Dung Ý hạ triều trở về, rồi cùng nhau dùng đồ ăn sáng, sau đó ra cửa ngồi lên xe ngựa gỗ mun xa hoa của hắn đến Liêm Thân Vương phủ.

Liêm Thân Vương phủ nằm ở phía đông nam Dĩnh thành, vị trí cũng không phải nơi đông đúc, cho nên trên đường đi có rất ít người qua lại, chỉ đến khi nghe thấy tiếng xe ngựa khác, không gian mới dần trở nên náo nhiệt.

“Tới rồi sao?” Hàn Hàn vén Yy.dldqd màn cửa nhìn ra bên ngoài, quả nhiên nhìn thấy cảnh tượng chen chúc vô cùng náo nhiệt. Hai bên đường có rất nhiều xe ngựa hoa mỹ dừng lại, mỗi xe đều có gã sai vặt áo xanh cung kính đứng bên cạnh.

“Ừ.” Mộ Dung Ý tựa người vào vách xe, đôi mắt hồ hững hờ lướt qua khe hở mà Hàn Hàn vén lên nhìn ra bên ngoài, “Năm nay náo nhiệt hơn năm trước rất nhiều.”

Hàn Hàn buông màn nhìn hắn: “Bên ngoài rất đông, phỏng chừng chúng ta phải dừng lại một lúc mới có thể đi qua.”

Mộ Dung Ý vươn tay ra, ôm Hàn Hàn vào lòng: “Xe của chúng ta trực tiếp vào phủ, không cần dừng ở bên ngoài.” Hắn đến dự tiệc mừng thọ của lão Liêm Thân Vương chính là cho bọn họ một thể diện lớn. Để hắn chờ ở bên ngoài, cho Liêm Thân Vương mười lá gan, ông ta cũng không dám chậm trễ như thế.

Hàn Hàn để tâm hắn nói điều gì, uốn éo người, cực lực giãy giụa: “Đã nói với ngài bao nhiêu lần, nam nữ thụ thụ bất thân, ngài không được tùy tiện động tay động chân. Nếu còn như vậy nữa, ta sẽ không thể gả đi đó!” Quan trọng là hắn không hề thích nàng, thì dựa vào cái gì mà ôm nàng chứ.

.

Mộ Dung Ý xiết chặt tay: “Gà không được thì bốn vương nuôi người.” Cũng đã có da thịt chi hôn rồi, nàng lại dám nghĩ đến việc gả cho người khác, nằm mơ!

Hàn Hàn trừng mắt nhìn Mộ Dung Ý: “Ta không cần ngài nuôi, ta sẽ tự nuôi mình.” Là nuôi chứ không phải cưới, nàng cần người khác nuôi sao?

“Chủ tử, đến Liêm Thân Vương phủ rồi.” Ám Nhất cao giọng bẩm báo.

Tiếp theo là một giọng nói hơi khoa trương mang theo vài phần kinh hi: “Nhiếp Chính Vương điện hạ tự mình đến hàn xá, thật vẻ vang cho kẻ hèn này, vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Lúc này Mộ Dung Ý mới buông Hàn Hàn ra, lật tay nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, vén màn bước ra ngoài.

Vừa bước xuống xe, Hàn Hàn liền nhìn thấy một nam tử trung niên mặc cẩm bào thêu rồng vân tinh xảo đứng mỉm cười ở phía trước.

Bọn họ vừa bước ra, người bên ngoài lập tức quỳ rạp xuống: “Cung nghênh Nhiếp Chính Vương điện hạ, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Đứng lên đi.” Mộ Dung Ý đáp một tiếng, đôi mắt dừng trên người nam tử trung niên kia: “Liêm Thân Vương không cần đa lễ.” Sau đó kéo tay Hàn Hàn đi về phía trước.

Liêm Thân Vương dặn dò quần gia một tiếng, rồi vội vàng bước nhanh hai bước, đi lên phía trước dẫn đường.

Tuy Liêm Thân Vương phủ không uy nghiêm khí thế bằng Nhiếp Chính Vương phủ, nhưng vì có lịch sử lâu đời, nên cách bố trí cũng toát lên một loại quý khí mà không phải phủ đệ nào cũng có thể so sánh.

Vòng qua hai ngọn giả sơn, một bụi hoa hành, một tòa sân rộng dần hiện ra trước mắt.

Liêm Thân Vương dừng chân lại, có chút khó xử nhìn về phía Mộ Dung Ý: “Vương gia, bên này là nơi dành cho khách nam nghỉ ngơi, khách nữ được sắp xếp nghỉ tại một sân khác, vị cô nương này.....” Vừa nói vừa nhìn Hàn Hàn.

Mộ Dung Ý còn chưa mở miệng, một giọng nói kiều mỵ đã vang lên: “Chi bằng hãy để nữ nhi dẫn nàng ấy đến sân nghỉ ngơi dành cho khách nữ.”

Hàn Hàn dựa theo phương hướng của giọng nói mà quay đầu lại, liền thấy một nhóm nữ tử bước ra từ sau bụi hoa gần đó, người nói chuyện là nữ tử đi đầu mặc y phục hồng nhạt thêu chỉ vàng mềm mại.

Theo bên cạnh nàng ta còn có một người, Hàn Hàn cũng sờ, hóa ra lại là người quen, Chân quận chúa. Vậy nữ tử áo hồng kia hẳn là đích nữ của Liêm Thân Vương, Noãn quận chúa.

Noãn quận chúa cười nói xong, thân như tơ liễu, nhẹ nhàng nhúng người, hành lễ với Mộ Dung Ý: “Noãn Nhi bái kiến Vương gia.”

Liêm Thân Vương ở một bên cười giới thiệu: “Đây là thứ nữ của tiểu vương, Hoàng Bộ Noãn.”

Ánh mắt Mộ Dung Ý đảo qua người Hoàng Bộ Noãn, cầm lấy tay nhỏ của Hàn Hàn nhẹ nhàng xoa xoa: “Người đi với bọn họ, khi nào chơi một rồi thì bảo Tình Không Bích Tiêu đến báo với bốn vương, bốn vương sẽ dẫn người hồi phủ.”

Hàn Hàn cười gật đầu: “Được.”

Mộ Dung Ý lại liếc mắt nhìn Tình Không Bích Tiêu một, trầm giọng nói: “Các người sẽ không cần bốn vương phải nhều lời chứ?”

Tình Không Bích Tiêu vội vàng hành lễ: “Nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc cô nương thật tốt, không để cô nương phải chịu nửa phần uất ức, vũ nhục cô nương giống như vũ nhục Vương gia, có thể phạt trước báo sau.”

Mộ Dung Ý gật đầu: “Nhớ thì tốt.” Sau đó quay đầu liếc nhìn Hoàng Bộ Noãn và Hoàng Bộ Chân một.

Hoàng Bộ Noãn cả kinh, mặt trắng bệch, vội nói: “Xin Vương gia yên tâm, Noãn Nhi nhất định sẽ chăm sóc vị cô nương này thật tốt, không để nàng phải chịu một chút thiệt thòi.” Nàng ta không hề nghĩ Nhiếp Chính Vương lại quan tâm đến tiểu trù nương này như vậy, trong lòng lóe lên một chút ghen ghét, nhưng cũng biết hôm nay không thể động vào tiểu trù nương này, nên chỉ đành cắn môi, nuốt tất cả ghen ghét xuống đáy lòng.

Hoàng Bộ Chân lại không nghĩ nhiều như Hoàng Bộ Noãn. Nàng ta muốn ra tay giáo huấn Hàn Hàn, chẳng qua chỉ vì Hàn Hàn là một thường dân, mà lại dám thất lễ với một quận chúa như nàng ta. Hoàng Bộ Chân từ khi sinh ra thì đã là quận chúa, sống trong thân phận tôn quý, nên tính tình vẫn luôn cao ngạo. Trước giờ nàng ta đi đến đâu cũng đều trở thành tâm điểm để những hiền quý nịnh hót, không ngờ khi đến Nhiếp Chính Vương phủ, lại bị một tiện dân mà mình không để vào mắt làm mất hết mặt mũi. Con tức này, bất kể thế nào cũng không thể nuốt trôi.

Nhưng khi tận mắt nhìn thấy Nhiếp Chính Vương diện hạ mà nàng ta sùng bái kính sợ che chở cho tiểu trù nương này như thế, những bất mãn trong lòng bấy lâu nay cũng lập tức tiêu tán. Vương gia xem nàng và mình cùng cấp bậc, như vậy, tiểu trù nương này quả thật có tư cách để kiêu ngạo.

Bởi vậy lúc này, Hoàng Bộ Chân cười chân thành hơn rất nhiều: “Xin Vương gia yên tâm, Chân Nhi nhất định sẽ thay ngài chăm sóc Mạc cô nương thật tốt.”

“Thế thì tốt.” Mộ Dung Ý gật gật đầu, buông bàn tay nhỏ của Hàn Hàn ra, xoay người theo Liêm Thân Vương vào sân.

Hắn đi rồi, trong bụi hoa lại xuất hiện thêm hai nữ tử: “Tiên nhi, ta nghĩ hôm nay chúng ta không nên ra tay, Noãn quận chúa và Chân quận chúa sẽ không đồng ý đâu.”

“Chân quận chúa có thể sẽ không đồng ý, nhưng Noãn quận chúa thì nhất định sẽ đồng ý. Nàng ta ái mộ đại ca nhiều năm, cho rằng ta không biết tâm tư nhỏ này của nàng ta hay sao..... Mẫu thân từng nói, sự đố kỵ của nữ nhân mới là thứ đáng sợ nhất.... Có điều cách kia đã không dùng được nữa, ta phải suy nghĩ lại thật kỹ, nghĩ xem nên làm thế nào để khiến tiện ti kia thân bại danh liệt!” Hung hăng bẻ một cành hoa ném xuống đất, Mộ Dung Tiên nhìn chăm chăm vào bóng dáng Hàn Hàn ở phía xa, đáy mắt hiện lóe lên sự oán độc sâu đậm, Mạc hân hân hại nàng ta liên tiếp xấu mặt, nàng ta nhất định sẽ không bỏ qua!

*Quân tử dụ vu nghĩa, tiểu nhân dụ vu lợi. (Khổng Tử)

(Người quân tử nói rõ cho họ biết về điều nghĩa, kẻ tiểu nhân phải nói rõ cho họ biết về quyền lợi) (Nguồn: dodinhluan.blogspot.com)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Yến Vô Hảo Yến

Editor: Lăng Nhục Y

Hàn Hàn đi theo Hoàng Bộ Chân, Hoàng Bộ Noãn và mấy nha hoàn bọn họ dẫn theo vòng qua một con đường nhỏ. Chớp mắt đã đến một sân nhỏ, còn chưa vào trong, đã ngửi thấy một hương thơm theo gió bay đến, thấp thoáng còn có thể nghe thấy tiếng cười vui vẻ của nữ tử truyền ra.

“Đến rồi.” Hoàng Bộ Chân cười giữ chặt tay Hàn Hàn, “Bên trong có rất nhiều người, đều gần tuổi với chúng ta cả, có người người đã gặp qua rồi, cho nên không cần căng thẳng, chỉ cần đi theo ta là được.”

Hàn Hàn cười tủm tỉm gật đầu: “VẬY phải làm phiền Chân quận chúa rồi.” Không ngờ lời dạn dò của Mộ Dung Ý lại có ích, khi gặp mặt lần trước, sắc mặt vị quận chúa này còn cao cao tại thượng, bây giờ lại tỏ ra thân thiết như tỷ muội.

Hàn Hàn cũng không phải kẻ không biết thức thời, người ta đã tỏ vẻ thân thiết, nàng cũng phải phối hợp thật tốt, thêm một người bạn vẫn hơn một kẻ thù mà.

Hoàng Bộ Noãn nhìn động tác của Hoàng Bộ Chân, đáy mắt trầm xuống, khóe môi nở nụ cười, “Ta thường nghe Chân nhi nói Mạc cô nương có tài, nhưng lần trước đến Nhiếp Chính Vương phủ lại không có cơ hội nhìn thấy, nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối, cuối cùng hôm nay cũng có thể gặp mặt cô nương, một lát nhất định phải lãnh giáo một phen, Mạc cô nương không được từ chối đâu nhé.” Vừa nói, vừa dẫn các nàng vào cửa.

“Noãn quận chúa quá khen, ta nào có tài cán gì, chẳng qua chỉ là may mắn nên đối đáp được đôi câu mà thôi.” Hàn Hàn cười nhạt, đôi mắt khẽ liếc nhìn vào trong viện, quả nhiên bên trong có rất nhiều nữ tử đang ngồi.

Các nàng vừa vào cửa, lập tức có người đứng lên cười đón: “Mọi người đã trở lại rồi sao, bọn ta đều đang chờ quận chúa đấy.” Lại nhỏ giọng hỏi, “Nhiếp Chính Vương đến thật sao?”

Từ trước đến nay Nhiếp Chính Vương vẫn luôn từ chối lời mời tham dự yến hội, tiệc mừng thọ lão Vương gia năm trước cũng không thấy ngài ấy đến, không ngờ năm nay lại đồng ý tham gia. Lúc nghe được tin bọn họ còn không dám tin, nên mới nhờ Chân quận chúa và Noãn quận chúa đi tìm hiểu thực hư, không thể ngờ lại là sự thật.

Hoàng Bộ Noãn gật đầu: “Đúng vậy, Vương gia đến cùng với Mạc cô nương, sân viện dành cho khách nam không thể sắp xếp chỗ cho cô ấy, nên kêu ta dẫn đến đây.”

Nàng kia liếc mắt nhìn Hàn Hàn một cái: “Đây là tiểu trù nương kia à?”

Hoàng Bộ Noãn gật gù, nhưng lại không có ý định giới thiệu nàng ta với Hàn Hàn.

Hoàng Bộ Chân kéo tay Hàn Hàn cười nói: “Vị này chính là tiểu thư của phủ Trần Quốc Công, Trương Giai Nhụy.”

Hàn Hàn nhìn về phía Trương Giai Nhụy. Nàng ta mặc một chiếc váy Nguyệt hoa sọc bạc ánh kim thêu hồ điệp, trên đầu cài trâm mầu đơn bằng vàng ròng đính ngọc, ngũ quan có phần cương nghị, mắt hạnh có chút kiêu căng, cười gật đầu: “Trương tiểu thư.”

Trương Giai Nhụy hồ hững lướt qua người Hàn Hàn, tựa như không hề nghe thấy, ánh mắt nàng ta dừng trên bàn tay đang kéo tay nàng của Hoàng Bộ Chân, đáy mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Lúc đầu, Hoàng Bộ Chân muốn kéo tiểu trù nương này đến đây, chính là vì có ý định sẽ nhục mạ nàng, điểm này nàng ta vô cùng rõ ràng, thậm chí các nàng cũng đã nghĩ kỹ lý do thoái thác với Nhiếp Chính Vương điện hạ cũng đã nghĩ kỹ rồi.

Nhưng Hoàng Bộ Chân vừa ra ngoài một lúc, thái độ lại thay đổi hoàn toàn, còn nhiệt tình với tiểu trù nương kia như vậy. Yyd.d.l.q.d Cho dù làm như thế là để tiểu trù nương kia mất cảnh giác, nhưng cũng có vẻ đã làm hơi quá mức rồi?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Trương Giai Nhụy vẫn cho rằng Hoàng Bộ Chân có sắp xếp khác, cười một tiếng nói: “Ngồi không vô vị, chi bằng chúng ta hãy noi theo cổ nhân, uống rượu ngâm thơ, pha trà làm vui. Mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ hai người ngồi vào chủ vị thôi.”

Hoàng Bộ Chân nhìn nàng ta cười nói: “Ta và Noãn nhi vừa ra ngoài một lúc, các người đã nghĩ ra nhiều thứ như vậy..... Uống rượu ngâm thơ cũng là một thú vui tao nhã, nhưng đừng uống nhiều quá, kéo làm loạn khiến người khác chê cười.”

“Sao lại có thể như thế chứ. Chúng ta đã nghĩ đến vấn đề này từ sớm, tất cả rượu dùng hôm nay đều là rượu ủ từ trái cây mà gia nhân của Noãn quận chúa mang đến, phối hợp với hoa lê vừa nở, hương thơm dịu dàng, lại ngọt thanh ngon miệng, quả thật làm say lòng người.” Lại có thêm một nữ tử mặc váy dài Kinh Dung Sa đỏ thắm, khuôn mặt hình quả trứng đi tới, cười nói, “Các người chỉ lo đứng ở cửa thì thầm với nhau, mọi người vẫn còn chờ đây này.”

Hoàng Bộ Noãn dùng đầu ngón tay chọc vào trán nàng kia, cười mắng một tiếng: “Người là tiểu quý chi biết gây họa, số tuyệt lê kia vừa được chuyển từ Thượng Nguyệt thôn trang đến đây, ta cảm thấy mới lạ, nên sai người lấy một ít chôn dưới tầng cây phía trước sân, chỉ chờ đến mùa đông năm sau thưởng thức thành phẩm tuyệt lê hương. Bây giờ có có tuyệt lê hương, ngược lại tất cả tuyệt lê đều chui vào bụng của người.” Vừa nói, vừa kéo tay nữ tử kia đi vào.

Hàn Hàn chỉ cảm thấy nàng kia rất quen mắt, nhũn mảy lại nghĩ vẫn không ra đã từng gặp qua ở đâu, nhìn không được lại nhìn thêm một lần.

“Nàng ấy là tam tiểu thư của gia tộc Lâm thị, Lâm Thái Diệp.” Hoàng Bộ Chân thấy Hàn Hàn có vẻ không hiểu, cười giải thích, “Ngày thường rất thân thiết với Noãn nhi.”

Hàn Hàn chợt hiểu ra, khó trách nàng lại cảm thấy quen mặt như vậy, hóa ra là muội muội của Lâm Vũ Dương mà nàng đã từng gặp qua một lần ở Bách Xích trấn. Nhớ khi đó nàng ta phải lòng Mộ Dung Ý, còn ồn ào muốn xin Hoàng Thượng tứ hôn, nói là để xung hỉ cho Mộ Dung Ý. Lúc ấy nàng còn

thầm bội phục nữ tử này gan lớn, không ngờ sau một thời gian, lại có thể gặp lại nàng ta ở chỗ này.

Đoàn người vào chỗ ngồi, Hoàng Bộ Chân và Hoàng Bộ Noãn đương nhiên ngồi vào ghế chủ vị, Hàn Hàn nhanh chóng nhìn khắp sân một lượt, chỉ thấy oanh oanh yến yến ngồi kín chỗ, chung quanh có vài nha hoàn khẽ lướt qua, hết thấy mọi thứ đều ngay ngắn trật tự, chỉ là..... Ghế ngồi đều đã kín người, căn bản không hề dư ra vị trí nào, tuy có hai chỗ không có ai ngồi, nhưng phía trên lại có một ít đồ vật, hiển nhiên đã có người đặt trước.

Gửi thiệp mời lại không chuẩn bị ghế cho mình, Hàn Hàn cười lạnh trong lòng một tiếng. Nàng đã sớm biết buổi tiệc hôm nay không có ý tốt gì, không biết phía sau còn có thứ gì đang chờ nàng đây.

Tình Không và Bích Tiêu cũng nhận ra điểm này, mặt lập tức trầm xuống, vừa muốn lên tiếng, đã nghe Hoàng Bộ Chân nói: “Hàn Hàn còn đứng đó làm gì, mau tới đây ngồi cùng với ta.” Một bên nằng nha hoàn đứng phía sau, “Đồ không có mắt, người không thấy Mạc cô nương vẫn còn đứng sao, còn không mau chuẩn bị một bộ ghế.”

Hoàng Bộ Chân vừa nói xong lời này, sắc mặt mấy nữ tử đang ngồi trên ghế lập tức trở nên quái dị.

Khóe mắt Hàn Hàn khẽ lướt qua người bọn họ, trong lòng đã có suy tính, trên mặt lại giữ nguyên nụ cười, đi về phía chủ vị: “Vây ta đành hưởng nhờ hào quang của quận chúa vậy.” Biết đối phương không có ý tốt, nàng cũng không cần phải tỏ vẻ khiêm tốn làm gì.

“Nói cái gì đấy, Vương gia đã giao người cho ta, đương nhiên ta phải chăm sóc người một chút, không thể để người chịu thiệt thòi. Lại nói, lần trước ta vừa nhìn thấy người thì đã cảm thấy rất hợp ý, nên muốn thân thiết với người một chút. Nhưng người là người Vương gia nhìn trúng, mỗi ngày đều rất bận rộn, nên ta cũng không tiện quấy rầy. Hôm nay là cơ hội khó có được, vừa hay chúng ta có thể trò chuyện nhiều một chút.” Hoàng Bộ Chân cười vô cùng chân thành, “Con người của ta rất dong dài, một lát có lẽ miệng hơi nhiều, người cũng đừng lấy làm phiền nha.” Vừa lúc có thể mượn cơ hội này để tìm hiểu sở thích của Nhiếp Chính Vương, nói không chừng về sau sẽ có khi dùng đến.

Hàn Hàn không biết suy nghĩ thật của Hoàng Bộ Chân, nghe nửa câu đầu của nàng ta, có vẻ sẽ không gây khó xử cho mình, tuy nói là vì mặt mũi của Mộ Dung Ý, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Không có nhân vật như nàng ta gây khó dễ, khi ứng phó với bọn họ sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, nàng nghĩ, ý cười trên mặt càng thêm chân thành: “Ta thường nghe mọi người nói quận chúa nhân phẩm cao quý, đoan chính thanh cao, trong lòng vẫn luôn ngưỡng mộ, nay có cơ hội nhìn thấy, vừa lúc được đền bù tâm nguyện bấy lâu, sao lại cảm thấy phiền chứ.”

Buổi nói chuyện hôm đó, Hoàng Bộ Chân vô cùng nhiệt tình, đối đãi với Hàn Hàn lại càng chu đáo hơn.

Khóe mắt Hoàng Bộ Noãn giật giật, thấy Hoàng Bộ Chân quan tâm tiêu trừ nường kia như vậy, trong lòng cảm thấy có chút không vui. Tuy Nhiếp Chính Vương điện hạ đích thân mờ lời bảo bọn họ chăm sóc nàng ta, nhưng chỉ cần không để nàng ta chịu uất ức là được, có cần phải thân thiết như vậy không? Thật là mất thân phận.

Hoàng Bộ Chân thấy chân mày Hoàng Bộ Noãn giật giật, biết đối phương không vui, đợi nha hoàn nâng một bộ ghế đến cho Hàn Hàn, Hàn Hàn dẫn hai nha hoàn ngồi xuống, lúc này mới nghiêng người nói nhỏ với Hoàng Bộ Noãn: “Mọi thứ chuẩn bị hôm nay đều bỏ hết đi, ta vốn tưởng rằng Nhiếp Chính Vương chỉ nhất thời sủng hạnh tiêu trừ nường này, giống như chó mèo qua mấy ngày sẽ chán. Nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, mới biết không phải như thế, chúng ta nghĩ sai rồi. Không nên vì một tiêu trừ nường mà chọc giận Vương gia, thủ đoạn của Vương gia không phải muội không biết, vạn nhất khiến vương phủ gặp họa, đó mới là lợi bất cập hại.” Khóe mắt thoáng thấy Hàn Hàn nhìn qua bên này, vội dùng miệng, mỉm cười.

Hoàng Bộ Noãn vốn không có thù oán gì với Hàn Hàn, lúc trước định mượn tiệc mừng thọ để trừng trị Hàn Hàn cũng chỉ vì Hoàng Bộ Chân nêu chủ ý.

Từ trước đến nay, sinh hoạt khuê các vẫn rất nhàn chán, hôm nay có sẵn một món đồ chơi để bọn họ tìm niềm vui, hơn nữa đối phương lại là một thường dân, cho dù chọc ghẹo nàng thì cũng không có gì ghê gớm, nghĩ Nhiếp Chính Vương điện hạ chắc sẽ không vì một hạ nhân mà gây phiền toái cho vương phủ các nàng, nên mới đồng ý.

Ái ngờ vừa rồi nhìn thấy Nhiếp Chính Vương vừa sủng ái vừa đau lòng thân mật kéo tay tiện dân kia, nàng ta lại cảm thấy đau lòng, không kiềm được ý nghĩ muốn nhục mạ tiện dân kia trong bữa tiệc một phen. Nhưng hiện giờ nghe xong lời của Hoàng Bộ Chân, trong lòng lại có chút do dự. Nếu chỉ vì nhất thời vui vẻ mà khiến vương phủ gặp họa, quả thật là không đáng giá, nhưng Nhiếp Chính Vương thật sự sẽ ra mặt vì một nữ đầu bếp sao?

Trái lo phải nghĩ một hồi, nhất thời trong lòng có chút do dự không yên.

Hoàng Bộ Chân nói xong cũng không nhìn Hoàng Bộ Noãn nữa, những gì nên nói đều đã nói rồi, Hoàng Bộ Noãn có nghe hay không nàng ta cũng không thể quản được, nàng ta chỉ cần bảo đảm Hàn Hàn không chịu uất ức gì dưới mí mắt mình là được.

“Các người đều đã tới rồi sao? Chẳng qua ta chỉ cảm thấy mẫu đơn nở trong viện khá đẹp, nên đứng lại ngắm thêm một lúc, không ngờ lại trở thành người đến cuối cùng, xem ra đã chậm một bước thật rồi.”

Một giọng nói thanh tú truyền đến, Hàn Hàn ngẩng đầu về phía âm thanh phát ra, liền nhìn thấy Mộ Dung Tiên và Tăng Lăng Nhi cùng mấy nha hoàn từ ngoài cửa bước vào. Mộ Dung Tiên cùng Tăng Lăng Nhi vừa bước vào, lập tức thu hút chú ý của mọi người.

Một người là muội muội của Nhiếp Chính Vương quyền khuynh triều dã, một người tiểu thư con d.dlq@d vợ cả của gia tộc Tăng thị, bất luận là người nào cũng đều có thân phận tôn quý.

Hoàng Bộ Noãn đứng lên cười đón tiếp: “Khó trách người thích như vậy, những cây mẫu đơn đó đều là do cữu cữu biết ta thích hoa, nên cố ý từ tuyền

chọn từ Lạc Dương đến đây cho ta. Nếu người cảm thấy thích, một lát ta sẽ cho người đem qua phủ cho người một ít.”

Hoàng Bộ Chân cũng cười nói: “Khó trách không thấy người ngồi trên ghế, hóa ra là chạy đi ngắm hoa.”

“Thôi đi, quân tử không đoạt món yêu thích của người khác, ngày nào đó ta cảm thấy thích, sẽ tự mình đến chỗ người ngắm hoa, người sẽ không từ chối ta đó chứ?” Mộ Dung Tiên kéo tay Hoàng Bộ Noãn, một tay nắm tay Hoàng Bộ Chân, đôi mắt khẽ liếc qua Hàn Hàn, hơi sừng sốt một chút, nhưng nhanh chóng khôi phục lại nụ cười đi về phía ghế ngồi của mình.

“Sao lại để nàng ta ngồi ở chủ vị?” Mộ Dung Tiên nhỏ giọng hỏi Hoàng Bộ Noãn, rõ ràng không có chuẩn bị ghế cho tiện tí kia mà.

“Không thể xem là chủ vị, ta chỉ cho nàng ấy ngồi gần ta một chút mà thôi.” Hoàng Bộ Chân cười giải thích, nàng ta không biết Mộ Dung Tiên và Hàn Hàn có xích mích gì, chỉ biết Mộ Dung Tiên rất không thích tiểu trù nương này, “Hôm nay Nhiếp Chính Vương điện hạ tự mình phó thác nàng ấy cho ta và Noãn nhi, nên chúng ta phải nể mặt đại ca người mà chăm sóc nàng ấy, người nói đúng không?” Xem như giải thích cho hành vi của mình.

Mộ Dung Tiên không nói lời nào, tinh ý phát hiện khi Hoàng Bộ Chân nhắc tới Hàn Hàn thì Hoàng Bộ Noãn không hề lên tiếng, tâm tư khẽ động, đáy mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Mộ Dung Tiên và Tăng Lăng Nhi đương nhiên cũng ngồi ở chủ vị, vị trí ngay phía dưới Hoàng Bộ Noãn, vừa hay chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy Hàn Hàn.

Mộ Dung Tiên bưng ly rượu lên nhấp nhẹ một ngụm, ánh mắt dừng trên người nữ tử cách đó không xa.

Nữ tử ngồi phía dưới đã khó chịu vì Hàn Hàn ngồi ở chủ vị từ sớm, nhưng lại do Chân quận chúa sắp xếp, nên khó mà mở miệng nói gì, nay được Mộ Dung Tiên nhắc nhở, cũng cầm lấy ly rượu nhấp nhẹ một ngụm, sau đó cười nói: “Rượu tuy ngon, nhưng lại không đủ lửa, làm hương hoa lẽ không thể nấu ra hết, nên hương rượu hơi mỏng một chút. Ta nghe nói Mạc cô nương tinh thông việc nấu nướng, nên mới được Nhiếp Chính Vương gia xem trọng, đoán là kỹ thuật nấu rượu cũng không kém, không bằng nấu cho chúng ta hai bình rượu, cũng coi như một phần tâm ý của cô nương vì ngày sinh lão Vương gia, thế nào?”

Hàn Hàn không nói lời nào, bưng ly rượu lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười với Noãn quận chúa: “Ta lại cảm thấy hương vị của rượu này rất ngon, có lẽ là kiến thức của ta có hạn, nên không biết có loại rượu tốt hơn. Chỉ là Hàn Hàn có một chút khó hiểu, lão Vương gia mừng thọ là chuyện lớn, đáng lẽ nha hoàn nấu rượu của quý phủ phải được bồi dưỡng tí mĩ chứ? Sao lại làm vị tiểu thư này cảm thấy không ngon, chẳng lẽ thực sự có nơi nấu rượu thom hơn quý phủ? Sẽ không thể có chuyện này thật đó chứ?”

Nụ cười trên mặt Hoàng Bộ Noãn cứng đờ, lạnh lùng nhìn về phía nữ tử vừa lên tiếng: “Tuy tài nghệ nấu rượu của nha hoàn quý phủ ta không phải là số một số hai cả nước, nhưng cũng được huấn luyện tỉ mỉ, đến Hoàng Thượng cũng từng mở lời khích lệ. Hôm nay là tiệc mừng thọ của tổ phụ, đương nhiên lại càng không dám sơ sót, tất cả mọi thứ đều dùng loại tốt nhất. Nếu Tôn tiểu thư cảm thấy không ngon, chỉ bằng mời Tôn tiểu thư nấu một bình rượu, đúng lúc dạy cho đám nha hoàn học không thành tài của ta một chút, tránh cho ngày nào đó lại bị người chê trách.” Nhục nhả tiểu trù nương nàng ta không có ý kiến, nhưng nếu dẫm lên đầu Liêm Thân Vương phủ các nàng để nhục nhả tiểu trù nương này, nàng ta tuyệt đối không cho phép.

Hàn Hàn nghe vậy, lúc này mới quay đầu nhìn về phía nữ tử kia cười nhẹ: “Đúng vậy, kỹ thuật của Tôn tiểu thư tốt như vậy, không bằng hãy nấu một bình rượu, cũng xem như để ta có thêm kiến thức, mở mang tầm mắt. Dù sao ta cũng từ trong thôn đến đây, tầm mắt cũng không được bao xa.”

Vừa rồi lúc Hoàng Bộ Noãn nói chuyện, Bích Tiêu đã nói cho nàng biết về vị Tôn tiểu thư này.

Thì ra vị Tôn tiểu thư này chính là con gái của nguyên Hữu Đô Ngự Sử* Tôn Khiêm - Tôn Tú Tú. Hữu Đô Ngự Sử Tôn Khiêm chính người mà sau sự kiện buộc tội lần trước, Hoàng Thượng vì trấn an phe Nhiếp Chính Vương đã hạ chỉ giáng liền hai cấp, từ quan to nhị phẩm thành Hữu Thiêm Đô Ngự Sử** tư phẩm. Tuy đều đảm nhiệm chức vụ ở Đô Sát viện, nhưng quyền lực lại như một trời một vực so với ngày xưa.

*Tức là Trưởng quan Đô sát viện

**Mình cũng không biết đây chức gì, tra gg cũng không thấy đề cập nên mình để nguyên hán việt. Nhưng trong quá trình tra, mình thấy có chức Giám Sát Ngự Sử cũng có nhiều điểm tương tự như vậy, nhưng cũng không chắc lắm. Vì vậy, rất mong bạn nào biết hãy nhắn lại cho mình để mình sửa nhé.

Sau khi bị giáng chức, Tôn Khiêm đổi hướng gió, quay đầu nịnh bợ Nhiếp Chính Vương, nữ nhi Tôn Tú Tú của hắn cũng trở thành tùy tùng của Mộ Dung Tiên.

Theo lời nói của Hàn Hàn, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Tôn Tú Tú. Sắc mặt Tôn Tú Tú trắng bệch, hoảng loạn nhìn về phía Mộ Dung Tiên, Mộ Dung tiên lập tức quay đầu sang nói chuyện với Tăng Lăng Nhi, nhìn cũng không nhìn nàng ta một cái.

Gương mặt đẹp của Tôn Tú Tú lại trắng thêm vài phần, cắn cắn môi, gượng cười nói: “Ta nào biết nấu rượu gì đâu, chỉ là nhất thời uống nhiều quá nên nói bậy hai câu, quận chúa chớ trách.”

“Nếu đã say, vậy thì uống ít hai ly đi, thu lại ly rượu trên ghế Tôn tiểu thư.” Không chút khách khí căn dặn một câu, sắc mặt Hoàng Bộ Noãn mới dịu lại một chút. Nếu là trước đây, phụ thân Tôn Tú Tú còn là quan nhị phẩm, thì nàng ta còn có thể cố kỵ một chút, nhưng hiện giờ ông ta chỉ là một quan văn tứ phẩm, lại đắc tội Nhiếp Chính Vương, đương nhiên không cần nể mặt đối phương làm gì.

Hàn Hàn cười, không nói lời nào, khóe mắt thoáng lướt qua chỗ ngồi của một nữ tử từ phía trước nàng, lúc nhìn kĩ lại, liền thấy khuôn mặt tròn tròn của Tiểu Sắc Vi.

Thấy nàng nhìn qua, Tiểu Tường Vi dường như rất vui vẻ, chớp chớp mắt nở nụ cười, bưng ly rượu lên uống một ngụm tỏ ý chào hỏi.

Án tượng của Hàn Hàn đối với Tiểu Sắc Vi không tồi, thấy Tiểu Sắc Vi uống, cũng bưng ly rượu lên uống một ngụm.

“Không phải nói uống rượu ngâm thơ sao? Rượu đã có rồi, chúng ta nên nghĩ xem nên chọn gì làm chủ đề mới hợp, có nên quy định vần nhịp hay không?” Hoàng Bộ Chân cười hỏi chúng nữ tử.

“Quy định vần nhịp thì có vẻ hơi cứng nhắc, cho dù làm thơ tốt cũng bị vạ vạ không ra bộ dạng gì. Theo ý của ta, hôm nay là đại thọ của lão Vương gia, chỉ bằng chúng ta cứ dựa vào sở trường mà làm, thơ thất luật, ngũ ngôn, hoặc từ hoặc phú, lấy vui vẻ cất tiếng làm chủ đề, như thế nào?” Trần Thu Thủy ngồi cùng hàng ghế với Hàn Hàn, ôn nhu cười nói.

“Ta đồng ý.” Lâm Thái Diệp là người thứ nhất cười nói, “Ta sợ nhất là những khuôn sáo cố định như vậy, có thể tự do phát huy, rất tốt.”

Lưu Như Nguyệt cũng cười phụ họa: “Ta cảm thấy có thể thực hiện.”

Nhất thời người ngồi trên ghế sôi nổi gật đầu.

Hoàng Bộ Chân thấy mọi người không có ý kiến, cười nói với Hoàng Bộ Noãn: “Quyết định như vậy đi.”

Hoàng Bộ Noãn gật đầu: “Như vậy, chúng ta liền lấy thời gian một nén nhang làm hạn định, được không?”

Mọi người sôi nổi tán đồng, Ôn Dung Dung cười nói: “Thật ra chúng ta nhưng không ý kiến gì, chỉ là không biết Mạc cô nương nghĩ thế nào?”

“Mạc cô nương có tài năng uyên bác, chúng ta đều cảm thấy không có vấn đề, sao nàng ta lại có thể cho vào mắt chứ.” Mộ Dung Tiên tiếp lời, nhìn về phía Ôn Dung Dung, “Người nên tự lo cho bản thân đi, bận tâm nhiều như thế làm gì.”

Da mặt Ôn Dung Dung đỏ lên, ngượng ngùng cười cười, không nói nữa.

Hoàng Bộ Chân cười nhìn Hàn Hàn: “Không có việc gì, nếu cảm thấy miễn cưỡng, người chỉ cần làm qua loa một bài hợp với tình hình là được.” Thấy Hàn Hàn vẫn không nói chuyện, cho rằng Hàn Hàn không thể làm, Hoàng Bộ Chân vội cười trấn an.

Hàn Hàn gật đầu: “Cần phải viết ra sao?”

Làm thơ gì đó, nàng không biết, nhưng kiến thức thì vẫn đủ để ứng phó, nhưng nếu phải tự viết thì có chút không ổn. Tuy mỗi ngày Mộ Dung Ý đều buộc nàng phải đến thư phòng luyện chữ, nhưng chữ viết là do quanh năm suốt tháng luyện ra, nàng há có thể luyện thành trong một sớm một chiều? Chữ của nàng hiện giờ, cũng chỉ tốt hơn so với lúc vừa mới học một chút, nhưng chung quy thì vẫn mềm oặt, không có chút lực nào.

“Không cần.” Hoàng Bộ Chân cười cười.

Hàn Hàn thở phào nhẹ nhõm, cầm lấy ly rượu chuẩn bị nhấp thêm một ngụm. Một nha hoàn thấy thế vội đi lên rót rượu, không ngờ bầu rượu trong tay đột nhiên rơi trên mặt bàn, rượu trong bình văng ra, đổ khắp người Hàn Hàn.

Mộ Dung Tiên cúi đầu, ý cười độc ác thoáng qua đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tính Kế Và Bị Tính Kế

Tình Không và Bích Tiêu không ngờ lại có người dám hắt nước lên người Hàn Hàn ngay trước mặt nhiều người như vậy, lập tức cả kinh.

Tình Không bước lên kéo nha hoàn kia ra, lạnh lùng quát: “Làm càn, người thật to gan!” Nếu nói không phải cố ý, nàng tuyệt đối không tin. Nha hoàn hầu hạ ở vương phủ đều được chọn lựa kỹ càng, nếu tính cách không trầm ổn, tay chân không nhanh nhẹn, thì sẽ không được ra phía trước hầu hạ.

Bích Tiêu vội vàng lấy khăn lau rượu trên người Hàn Hàn: “Cô nương hãy đứng qua bên này, kéo giày thêu cũng bị ướt mất.”

Hoàng Bộ Chân cũng biến sắc, liếc mắt nhìn Hoàng Bộ Noãn một cái, thấy Hoàng Bộ Noãn không nói lời nào, quay đầu trừng mắt nhìn nha hoàn kia, lạnh giọng nói: “Giữ lại một nô tài phế vật như vậy cũng vô dụng, có điều tiệc mừng thọ của gia gia không nên thấy máu, đợi đến lúc tiệc tàn thì phạt nàng ta mười đại bản, sau đó bán đi, còn không mau kéo xuống!”

Tuy Hoàng Bộ Chân không phải chủ tử chân chính của phủ Liêm Thân Vương, nhưng lại rất có uy vọng trong những nữ tử trẻ tuổi hoàng thất, lại thường xuyên tới lui phủ Liêm Thân Vương, giao tình với Hoàng Bộ Noãn cũng rất tốt, rất được Liêm Thân Vương phi yêu thích, nên hạ nhân trong phủ đều đối

đãi với nàng như một nửa chủ nhân. Lúc này thấy Hoàng Bộ Chân tức giận, lập tức có hai người đáp lời, bước lên kéo nha hoàn kia xuống.

Nghe Hoàng Bộ Chân lên tiếng, nha hoàn kia mới hoảng sợ, “Phịch” một tiếng quỵ xuống đất, sợ tới mức cả người run lên bần bật: “Quận chúa tha mạng, nô tỳ chỉ nhất thời trượt tay, không phải cố ý mạo phạm Mạc cô nương.”

Hoàng Bộ Chân “Hừ” một tiếng, liếc mắt nhìn Hàn Hàn, nếu Hàn Hàn không truy cứu, đương nhiên nàng cũng không cần phải làm người ác, dù sao thì nàng cũng không phải chủ tử chân chính của phủ Liêm Thân Vương.

Tiểu nha hoàn chớp mắt, vội vàng bò qua dập đầu dưới chân Hàn Hàn: “Mạc cô nương tha mạng, mong cô nương đại nhân đại lượng, giờ cao đánh khẽ tha tội cho nô tỳ. Nô tỳ chỉ nhất thời trượt tay, thật sự không phải cố ý.”

Tĩnh Không nhanh chóng bước lên che chở trước mặt Hàn Hàn, không cho tiểu nha hoàn kia tới gần.

Lúc này Hàn Hàn đã rời khỏi chỗ ngồi, Bích Tiêu đang giúp nàng lau rượu trên người, nghe tiểu nha hoàn nói như vậy, bấy giờ mới ngẩng đầu liếc nhìn nàng ta một cái: “Có phải người đã cầu xin sai người rồi hay không, ta không phải chủ tử của phủ Liêm Thân Vương, nào có quyền tha hay không tha cho người chứ.”

Nhất thời trượt tay? Lừa quỷ đi thôi! Chính mắt nàng đã nhìn thấy nàng ta cười không có ý tốt khi rót rượu, chỉ trách phát hiện thì đã chậm, muốn tránh cũng không tránh kịp, chỉ có thể tro mắt nhìn rượu đổ hết lên người.

Tằng Lăng Nhi làm như không đành lòng, ngồi ở một bên ôn nhu mở miệng: “Chẳng qua chỉ là nhất thời trượt tay, quận chúa trừng phạt một chút cũng là chuyện đương nhiên, nhưng theo ta thấy, phạt mười đại bản là được rồi, không cần phải bán đi, dù sao cũng không phải sai lầm quá lớn. Mặc dù quận chúa làm vậy là vì giữ thể diện cho khách, nhưng chúng ta làm khách, cũng nên chừa lại chút mặt mũi cho quận chúa mới đúng.”

Trương Giai Nhụy cũng gật đầu phụ họa: “Tục ngữ nói ‘nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề’*, giống như người làm nô tỳ, chỉ nên làm tốt nhiệm vụ của mình, giờ thủ đoạn ra để chiếm ưu ái của chủ tử rồi tự cho mình tài trí hơn người, nói đến cùng cũng chỉ là nô tỳ như nhau mà thôi, cần gì phải phải tính toán chi li, nhất định không chịu nói lý như thế. Theo ta thấy, mười đại bản thì hơi nặng, nên phạt nhẹ thôi.”

*nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề: người có lúc hỏng việc, ngựa có lúc lạc chân

Tiểu nha hoàn nghe vậy liền tỏ vẻ cảm kích nhìn về phía Tăng Lăng Nhi và Trương Giai Nhụy, sau đó vội vàng dập đầu với Hàn Hàn: “Nô tỳ thật sự không cố ý, xin Mạc cô nương giờ cao đánh khẽ, tha cho nô tỳ.”

Hàn Hàn nghe vậy chỉ muốn cười, đối phương liên thủ tính kế nàng, nàng lại không thể đòi công đạo, nếu không thì nàng chính là người không biết khoan dung, tính toán chi li, không chịu buông tha cho người khác?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy! Nàng không phải thánh mẫu, cũng không làm được những việc từ bi như Phật tử. Nàng luôn sống theo quan niệm người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, nhất định phải trả! Huống chi, nếu hôm nay nàng không giết gà dọa khỉ, thì bọn họ sẽ tiếp tục dẫm lên người nàng.

Giờ tay cho Bích Tiêu lau y phục, Hàn Hàn chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Bộ Noãn: “Đây là lần đầu ta tham gia yến hội như thế này, thật sự không hiểu quy củ trong yến hội, Noãn quận chúa là chủ nhân, khách nghe theo chủ, quận chúa chỉ cần dựa vào quy củ trước đó mà xử lý, không cần vì một vị khách nhỏ nhoi như ta mà phá lệ đâu.”

Dựa theo quy củ? Hoàng Bộ Noãn sừng sốt, làm gì có quy củ cơ chứ. Chẳng qua là xem hạ nhân vương phủ đắc tội với đối tượng có thân phận nào mà thôi. Nếu là tiểu thư quan lại bình thường, thì răn dạy một chút là được, nếu là đệ tử thế gia hay quan to nhất phẩm, thì hạ nhân kia sẽ không tránh khỏi một trận đòn, còn nếu là hoàng thân quý tộc, thì phải dùng mạng để bù đắp. Nhưng thân phận của Mạc Hàn Hàn lại không thuộc bất kì loại nào trong ba tính huống trên, mà lại không thể khinh thường, Hoàng Bộ Noãn nhất thời khó xử.

Trong lúc Hoàng Bộ Noãn do dự, Hoàng Bộ Chân đã ra quyết định, vẫy vẫy tay: “Còn không mau kéo xuống, dựa theo lời của bản quận chúa nói mà làm!” Nghe Hàn Hàn nói như vậy, Hoàng Bộ Chân đã biết Hàn Hàn sẽ không bỏ qua cho nha hoàn này. Tuy nói là có người đứng sau sai khiến, nhưng dù sao cũng không thể buộc người đứng phía sau kia nhận sai được, cho nên chỉ có thể để nha hoàn này chịu uất ức thôi.

Hai bà tử vội che miệng nha hoàn kia rồi kéo xuống.

Giải quyết xong bên này, Hoàng Bộ Chân lại quay sang cười với Hàn Hàn: “Vốn định vui vẻ trò chuyện với người một lúc, không ngờ người lại bị nô tài ngu xuẩn này va phải. Mặc y phục ướt rất bất tiện, đúng lúc ta có mang theo một bộ y phục, chỉ bằng người hãy thay đồ trước, sau đó chúng ta lại từ từ trò chuyện, người thấy thế nào?”

Thấy Hoàng Bộ Chân nói chân thành, Hàn Hàn cười gật đầu: “Vậy xin đa tạ quận chúa.”

“Chỉ là một bộ y phục thôi, nói đa tạ gì chứ.” Hoàng Bộ Chân cười một tiếng, quay đầu nói với tỳ nữ đứng bên cạnh, “Xuân nhi, người dẫn Hàn Hàn đến sương phòng thay y phục, chờ Hàn Hàn thay xong thì tự mình dẫn nàng ấy trở lại đây, nhất định phải dẫn đường cho tốt, nếu có sai sót gì, bản quận chúa sẽ không tha cho người.”

Xuân nhi nhún người “Vâng” một tiếng, vội đi trước dẫn đường, Tĩnh Không Bích Tiêu sợ Hàn Hàn lại bị người khác hãm hại, cũng đi theo phía sau.

Hàn Hàn cũng âm thầm quan sát mọi thứ, may mắn không xảy ra chuyện gì.

Khi Hàn Hàn trở lại, mọi người đã bắt đầu ngâm thơ, từng người lần lượt đọc thơ của mình, mọi người cùng thưởng thức đánh giá, ghế của nàng cũng được lau sạch, không còn tí rượu nào.

Thấy Hàn Hàn trở về, Hoàng Bộ Chân cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi. Nàng sợ Noãn Nhi chưa từ bỏ ý định, sẽ làm một vài chuyện gì đó trên đường nếu là như vậy thật, thì mọi công sức nàng bỏ ra để bảo vệ Hàn Hàn đều uổng phí hết.

Tâm trạng được buông lỏng, lại uống thêm hai ly, cảm thấy có chút choáng váng, xoa xoa đầu cười nói: “Nhất thời vui vẻ nên uống nhiều một chút, ta trở về nghỉ ngơi một lát, các người cứ tiếp tục.” Nói xong vịn tay Xuân nhi rời đi.

Bởi vì Hàn Hàn phải đi thay y phục, không có thời gian làm thơ, cho nên không có ai đến quấy rầy nàng, Hàn Hàn cũng được thanh tĩnh không ít.

Sau một nén hương, khi tất cả đã đọc xong bài thơ của mình, rồi cùng nhau bình phẩm một phen, không ngoài sở liệu, Trần Thu Thủy lại nhận được vị trí thứ nhất.

Ngồi một lúc lâu, mọi người cũng cảm thấy mệt mỏi, sôi nổi đứng lên đi dạo, hoạt động gân cốt.

Có mấy nữ tử tò mò nhìn về phía Hàn Hàn, thấy nàng đứng một mình, vội chạy đến bắt chuyện. Chẳng qua là muốn hỏi thăm một số chuyện liên quan đến Nhiep Chính Vương thôi, Hàn Hàn nở nụ cười, nửa thật nửa giả trả lời bọn họ, trong lòng lại cảm thấy mất hứng, yển hội nhảm chán như vậy, chỉ bằng cho nàng trở về nghịch được liễu còn thoải mái hơn.

Đang nghĩ cách thoát thân, chợt nghe có người gọi tên mình, Hàn Hàn quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Tiểu Sắc Vi đứng dưới giàn hoa vậy tay với nàng.

Đứng dưới giàn hoa còn có vài nữ tử, đang cười nói vui vẻ.

Hàn Hàn gật gật đầu, đi lướt qua bọn họ.

“Ta còn nghĩ hôm nay sẽ không thấy người cơ đấy, không ngờ người vẫn tới. Vương gia đối với người thật tốt, yển hội năm trước ngài không có tham gia, không ngờ năm nay lại dẫn người đến.” Tiểu Sắc Vi lời kéo Hàn Hàn, tỏ vẻ hâm mộ cười nói.

“Yển hội những năm trước Vương gia đều không đến sao?” Hàn Hàn kinh ngạc, nàng thật sự không biết chuyện này, “Do phủ Liêm Thân Vương gửi thiệp mời nên ta mới đến đây, không phải đến vì Vương gia.”

“Phủ Liêm Thân Vương gửi thiệp mời cho người ư?” Đến phiên Tiểu Sắc Vi kinh ngạc, nghĩ một chút rồi cười nói, “Quan hệ giữa người và Chân quận chúa tốt như vậy, lại được Vương gia yêu quý, phủ Liêm Thân Vương gửi thiệp mời cho người cũng hợp lý thôi. Chỉ là người thân với Chân quận chúa như vậy từ khi nào?” Theo Tiểu Sắc Vi biết, Chân quận chúa là người cao ngạo, với bối cảnh như Hàn Hàn, rất khó để nàng ta cho vào mắt.

Hàn Hàn cười cười: “Đại khái là do hợp ý.” Nàng có thể nói kỳ thật đối phương không phải nhìn trúng nàng, mà chỉ vì mặt mũi của Mộ Dung Ý sao?

Tiểu Sắc Vi gật đầu cười cười: “Cũng đúng, ta nhìn người cũng rất hợp ý.” Sau đó lặng lẽ kéo Hàn Hàn đến giàn hoa bên cạnh, “Mấy ngày nay người có đi nấu cơm cho ca ca của ta không?”

Hàn Hàn lắc đầu: “Gần đây Vương gia không cho phép ta xuất phủ, sao vậy?”

“Thì ra là vậy, ta nói cho người nghe, hai ngày nay ca ca ta luôn tỏ vẻ oán giận, nói người không tuân thủ lời hứa, làm hại huynh ấy không thể ăn một bữa cơm ngon.” Đường như nghĩ đến điều gì buồn cười, Tiểu Sắc Vi “Phụt” một tiếng cười nói, “Có điều người không cần để ý đến huynh ấy, vị ca ca kia của ta, tuy ngoài miệng oán giận một chút, nhưng lại không ghi thù trong lòng đâu, chỉ là khi gặp lại người, sẽ lái nhai một phen thôi.”

“Có chuyện gì mà cười vui vẻ thế, nói ra cho chúng ta cùng nghe với nào.” Tiếng cười yêu kiều truyền đến, dưới giàn hoa, một nhóm nữ tử đi về phía này.

Tiểu Sắc Vi đánh nhẹ vào ót mình: “Người xem ta này, chỉ lo nói chuyện, lại quên giới thiệu cho người.” Vừa nói vừa kéo tay Hàn Hàn giới thiệu: “Vị này là nữ nhi của tã tướng - Ôn Dung Dung, là người ôn nhu chu đáo, người đã gặp ở thuyền hoa lần trước rồi đấy. Vị này là nữ nhi của Tả Đô Ngự Sử - Nam Cung Tĩnh, rất giống nữ hiệp khách, thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ. Vị này là nữ nhi của Hộ Bộ Thượng Thư - Chu Linh Hoan.....” Tiểu Sắc Vi giới thiệu từng người, Hàn Hàn cũng theo đó mà cười chào hỏi.

Lại tán gẫu một hồi, Hàn Hàn cảm thấy khát nước, xoay người định trở lại ghế ngồi uống một ly trà, nhưng vừa đi hai bước, lại cảm thấy hai chân bỗng nhiên mềm nhũn, suýt té ngã, một cảm giác khô nóng bốc lên từ đáy lòng.

Bích Tiêu nhanh tay, vội vàng đỡ lấy Hàn Hàn: “Cô nương, có chuyện gì vậy?”

Hàn Hàn hít một ngụm khí, nỗ lực áp chế cảm giác khô nóng trong người: “Đỡ ta ngồi xuống ghế.” Đây rõ ràng là phản ứng của xuân dược, nàng đã rất cẩn thận, sao lại có thể trúng chiêu cơ chứ!?

“Dạ.” Bích Tiêu thấy mặt Hàn Hàn dần đỏ ửng, không khỏi lo lắng, vội đỡ Hàn Hàn bước đi.

Đi hai bước, cảm giác khô nóng trong cơ thể lại càng rõ ràng hơn, Hàn Hàn lấy một bình thuốc nhỏ trong ngực ra, uống vội một viên, nhắm hai mắt, tựa

vào người Bích Tiêu nghỉ ngơi một lúc, cảm giác khô nóng kia mới dần được áp chế. Lúc này mới mở mắt ra, trở về ghế của mình.

Bước được một bước, lửa giận trong lòng lại nhiều thêm một phần. Lại dám hạ xuân dược lên người nàng ngay trước mặt mọi người, thật đủ ác độc! May mắn là nàng đã có chuẩn bị từ sớm, nếu không sẽ tán thân ở chỗ này mất!

Hàn Hàn vừa đi vừa nghĩ đến cách mà đối phương dùng để hạ dược. Để hạ dược nàng, chỉ có thể động tay động chân trong thức ăn và trên quần áo, quần áo của nàng là do Chân quân chúa chuẩn bị, dựa vào thái độ của Chân quân chúa hôm nay, khả năng hạ dược không lớn, còn những nữ tử nàng vừa tiếp xúc.....

Lúc trở về vị trí, Hàn Hàn vừa định ngồi xuống, đôi mắt đột nhiên lóe lên, dừng trên tấm đệm hương bồ được đặt trên ghế.

Vừa rồi mọi người đều ngồi trên ghế, mùi son phấn quá nồng, lại có thêm hương rượu, cho nên nàng không phát hiện ra, bây giờ mọi người đều đã rời khỏi vị trí, mùi son phấn cùng hương rượu nhạt đi, nàng mới phát hiện, trên đệm hương bồ của nàng lại có một mùi hương nhân nhật.

Hàn Hàn nghiêng người ngửi ngửi, cẩn thận phân biệt một chút, không ngờ bên trong lại có dâm dương hoắc*.

*Dâm dương hoắc: tên thường gọi là Epimedium, là cây thân thảo, cao khoảng 0.5 – 0.8m có hoa, cuống dài, được sử dụng trong y học cổ truyền với tác dụng bổ thận tráng dương giành cho nam giới. Tương truyền cây này trước đây được người dân cho dê đực ăn, thì sau đó dê đực có khả năng giao phối với dê cái rất nhiều lần trong ngày, từ đó cây được đặt tên là Dâm dương hoắc. (Nguồn: kinsu.com.vn)

Hàn Hàn cười lạnh, thật đúng là tâm tư tinh xảo!

Đầu tiên là mượn tay nha hoàn đánh rơi bình rượu thu hút chú ý của nàng, sau đó nhân lúc nàng đi thay y phục, mượn việc quét dọn để ngụy trang, tráo đổi tấm đệm dâm dương hoắc của nàng. Tấm đệm hương bồ đó nàng đã ngồi lên, nên khi nàng thay y phục trở về, tự nhiên sẽ không đa tâm mà kiểm tra thêm lần nữa. Hơn nữa vị thuốc trong đệm hương bồ được mùi vị xung che lấp, không cần thận phân biệt sẽ không thể phát hiện ra, cho nên mới có thể từng bước dẫn nàng vào bẫy.

“Cô nương” thấy sắc mặt Hàn Hàn thay đổi, Tinh Không liền biết cái đệm hương bồ kia có vấn đề, “Có cần báo với Vương gia không?” Vương gia căn dặn các nàng phải bảo vệ cô nương thật tốt, không ngờ cô nương lại bị người ta tính kế ngay trước mắt bọn họ, đây quả thực là một sự vũ nhục đối với âm vệ.

“Không cần.” Hàn Hàn xua tay, “Thù của mình thì tự mình báo mới thú vị.”

“Cô nương biết là ai làm sao?” Tinh Không kinh ngạc.

Hàn Hàn lắc đầu: “Ta không biết, nhưng có một người biết.” Có một đôi mắt luôn nhìn về phía này, Hàn Hàn thông dong cầm lấy một ly trà trên bàn, đôi mắt dừng trên người Hoàng Bộ Noãn đang trò chuyện cùng những người khác cách đó không xa.

Hôm nay nàng tới phủ Liêm Thân Vương dự tiệc, từ ghế ngồi cho đến nha hoàn hầu hạ đều do vương phủ sắp xếp, nếu không được chủ tử cho phép, những nha hoàn đó cũng không dám thêm dược liệu vào đệm hương bồ.

Hoàng Bộ Chân sẽ không hại nàng, vậy chỉ còn Hoàng Bộ Noãn. Có khả năng Hoàng Bộ Noãn không phải chủ mưu, nhưng nhất định là tòng phạm.

Uống xong một ly trà, Hàn Hàn lấy một gói thuốc bột từ trong tay áo, nhân lúc không ai chú ý, rắc đều lên đệm hương bồ. Thuốc bột được nghiền cực kỳ tinh tế, vô sắc vô vị, Hàn Hàn vỗ nhẹ hai cái lên đệm hương bồ, nhìn thuốc bột từ từ thấm vào trong đệm, lúc này mới đứng dậy nói: “Đem cái đệm này đổi với đệm của Noãn quận chúa.” Nói xong bước trở lại gần hoa tiếp tục nghe Tiểu Sắc Vi nói mấy chuyện thú vị gần đây của kinh thành.

Mấy hôm trước nàng đã nhìn thấy tốc độ của Tinh Không và Bích Tiêu, hai tỷ muội họ tuyệt đối là người luyện võ, cho nên giao chuyện này cho họ, Hàn Hàn vô cùng yên tâm.

Chỉ chốc lát sau, Hoàng Bộ Noãn dường như đã mệt, vừa cười nói với người bên cạnh câu gì đó, vừa trở lại ghế ngồi nghỉ ngơi.

Khỏe mới Hàn Hàn khẽ nâng lên thành một nụ cười lạnh, thu lại ánh mắt không nhìn nàng ta nữa, giả vờ như chuyên tâm nghe người bên cạnh nói chuyện, trong lòng lại nhẩm tính thời gian thuốc bột phát tác.

Dược tính của gói thuốc bột này vô cùng tốt, tuy không phải xuân dược, nhưng thành phần kích thích khiến người ta phát cuồng lại còn mạnh hơn cả xuân dược. Không đến một nén hương, Hoàng Bộ Noãn sẽ có phản ứng.

Quả nhiên, một lát sau, trên bàn tiệc truyền đến một tiếng thét kinh hãi: “Quận chúa, người làm sao vậy?”

Mọi người bị âm thanh này thu hút, rồi ríu quay đầu lại. Chỉ thấy sắc mặt Hoàng Bộ Noãn đỏ đậm, ngồi trên đệm hương bồ, dường như đang có khuyên hướng phát cuồng.

Có một nha hoàn lạnh lợi, thấy có điểm khác lạ, vội vồn tay đỡ Hoàng Bộ Noãn: “Thân thể quận chúa không khỏe, nô tỳ đỡ người trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Cút!” Hoàng Bộ Noãn đẩy nha hoàn kia ra, lấy tay kéo y phục trên người, dọa một nha hoàn khác thất kinh, vội ôm lấy nàng ta: “Quận chúa làm gì vậy, người hãy theo nô tỳ trở về phòng đi.”

“Làm càn! Một tiện tì như ngươi mà cũng dám chạm vào người bốn quận chúa sao, người đâu, kéo tiện tì này xuống đánh chết cho bốn quận chúa!”
Hoàng Bộ Noãn đỏ mặt quát một tiếng.

Mấy bà tử hầu hạ xung quanh cũng bị những chuyển biến bất ngờ này làm cho ngây ngời, lại thấy mắt của quận chúa đỏ au, biết có điểm bất thường, một mặt lặng lẽ sai người đi mời Vương gia và Vương phi, một mặt nghe lệnh bước lên kéo nha hoàn kia xuống.

Hoàng Bộ Noãn lại càng khó chịu, chỉ cảm thấy trong lòng khô nóng như có trăm ngàn móng vuốt đang cào loạn, cả cơ thể như bị thiêu trên lửa, chỉ muốn phát tiết một phen.

Chúng quý nữ nhìn thấy Noãn quận chúa luôn đoan trang thùy mị đột nhiên biến thành bộ dạng này, mỗi người đều kinh ngạc không thôi. Mộ Dung Tiên vừa thấy bộ dạng này của Hoàng Bộ Noãn, cũng biết có điều không ổn, trao đổi ánh mắt với vài người, sau đó vội vàng đi lên định trấn an. Nhưng Hoàng Bộ Noãn lại giống như gặp phải kích thích lớn hơn, ngồi trên ghế lại càng cuồng loạn.

Nhất thời, buổi tiệc loạn thành một đoàn.

Trong lúc ồn ào, một đám phụ nhân từ ngoài cửa đi vào, đi đầu là một nữ tử trên dưới bốn mươi tuổi, trên người là bộ phục trang Vương phi màu lục, đầu đội bát bảo vàng ròng điểm ngọc, gương mặt có vẻ phúc hậu, lúc này thấy Hoàng Bộ Noãn phát cuồng, kinh sợ biến sắc: “Sao lại thế này? Còn không mau giữ quận chúa lại, nhanh truyền thái y!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110: Kẻ Hại Người Là Ai

Editor: Lăng Nhục Y

Nghe Liêm Thân Vương phi phân phó, mấy bà tử vội vàng đi lên giữ chặt Hoàng Bộ Noãn.

Nhưng Hoàng Bộ Noãn lại đột nhiên phát cuồng, tránh khỏi tay của mấy bà tử nọ, đứng lên ghế, chẳng những mặt, mà ngay cả đôi mắt cũng biến thành màu đỏ, đôi tay lại càng điên cuồng xé rách y phục của mình.

Mấy bà tử chưa từng thấy Hoàng Bộ Noãn như vậy, vừa kinh vừa sợ, nhưng lại ngại thân phận quận chúa của nàng, nên không dám mạnh tay, nhất thời trở nên luống cuống, chỉ có thể vây quanh Hoàng Bộ Noãn, nhưng không có ai dám ra tay.

Những phu nhân đi theo phía sau Liêm Thân Vương phi nhìn thấy cảnh này cũng cả kinh, lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau, chẳng lẽ Hoàng Bộ Noãn phát điên? Sắc mặt bỗng trở nên trắng nhợt, cũng không có thời gian an ủi Liêm Thân Vương phi, vội vàng tìm kiếm nữ nhi của mình.

Những tiểu thư thế gia đến dự tiệc trong vườn cũng bị dọa đến ngây ngời. Một đám người kéo nhau trốn đến nơi cách đó rất xa, chỉ sợ không cẩn thận một chút sẽ bị Hoàng Bộ Noãn bắt được. Vạn nhất y phục trên người bị nàng ta xé rách, những gì không nên lộ đều lộ ra, thì sau này còn mặt mũi nào gặp người nữa chứ.

Liêm Thân Vương phi cũng sợ tới mức ngây ngời cả người, vừa sốt ruột vừa lo lắng, liên tục nói: “Còn không mau ngăn quận chúa lại, đừng để quận chúa bị thương.”

Bên này đang náo loạn, ngoài cửa lại có thêm một đám người đi vào.

Nha hoàn bên cạnh Liêm Thân Vương phi quay đầu lại nhìn, sau đó lập tức kêu to: “Vương phi, Vương gia đang dẫn thái y và một số nam nhân đi vào.”

Liêm Thân Vương phi quay đầu nhìn, chỉ thấy trước mắt tối sầm, suýt chút ngã đi, lại quay đầu nhìn bộ dạng hiện tại của Hoàng Bộ Noãn, rốt cuộc cũng không thêm quản điều gì nữa, mắng một tiếng: “Còn không mau đè quận chúa lại cho ta! Cả đám các người đứng ngay đơ ở đó làm gì, chờ ăn đại bản sao!” Nếu bộ dạng này của Noãn Nhi bị người ngoài nhìn thấy, thì nửa đời sau của con bé cũng xem như bị hủy.

Mấy bà tử nghe lệnh, biết Vương phi đang nóng này, không dám do dự nữa, lập tức xông lên ôm lấy Hoàng Bộ Noãn.

Hoàng Bộ Noãn chỉ có thể trừng đôi mắt đỏ au nhìn bọn họ, từ chi hầy còn giả vờ, nhưng không nói được lời nào.

Liêm Thân Vương phi tức giận roi nước mắt, một bên lấy khăn lau mắt, một bên dặn dò: “Còn không mau đỡ quận chúa về phòng.”

Mấy bà tử vội vàng nâng Hoàng Bộ Noãn đi.

Lúc này, Liêm Thân Vương cũng vừa bước vào viện, nhìn mảy nhìn về phía sau Liêm Thân Vương phi: “Sao lại thế này?” Giọng nói nghiêm khắc ẩn chứa một chút phần nộ.

Ông ta đang tiếp đãi Nhiếp Chính Vương cùng những quan viên, công tử thế gia ở tiền viện thì có hạ nhân chạy tới báo hậu viện đã xảy ra chuyện, lại cứ ấp úng không chịu nói rõ. Ông ta còn cho là xảy ra chuyện lớn gì, nên vội vàng chạy đến đây xem xét.

Những người tham gia yến hội ở tiền viện vừa nghe thấy bên này xảy ra chuyện, lo lắng cho tỷ muội và gia quyến của mình, cũng rối rít xin đi theo. Ông ta không tiện từ chối, nên cũng dẫn bọn họ đến đây, ngay cả Nhiếp Chính Vương luôn không thích những nơi náo nhiệt cũng đến.

Cho tới khi gặp thái y ở cửa viện, hỏi ra mới biết là quận chúa đã xảy ra chuyện.

Đặc biệt là khi vào cửa nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Hoàng Bộ Noãn, trong lòng lập tức hối hận không thôi. Nếu sớm biết là Noãn Nhi phát cuồng, ông ta sẽ cản những nam tử kia ở ngoài!

Bây giờ bị nhiều nam tử nhìn thấy cảnh tượng quận chúa y phục không chỉnh tề, thoát y trong tiệc mừng thọ của lão Vương gia như vậy, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, mặt mũi mấy đời của phủ Liêm Thân Vương đều sẽ mất hết, bọn họ cũng sẽ trở thành đối tượng cho cả kinh thành cười chê! Khó trách hạ nhân kia cứ ngập ngừng không chịu nói rõ, thì ra là vì cố kỵ thanh danh của Noãn Nhi.

Liêm Thân Vương vừa hối hận vừa phẫn nộ, nhìn về phía Vương phi của mình, trong mắt đều là chất vấn.

Liêm Thân Vương phi lấy khăn xoa mắt: “Thiếp thân cũng không biết, thiếp thân vừa đến nơi thì Noãn Nhi đã như thế này rồi. Vẫn nên để thái y xem cho Noãn Nhi trước đi.”

Liêm Thân Vương cũng không còn cách nào, phát phát tay, lệnh một bà tử dẫn thái y đi trước, quay đầu cười khổ một tiếng, nói với đám người phía sau: “Tiểu nữ thất lễ, để các vị chê cười rồi.”

“Nào có, nào có. Quận chúa nổi danh đoan chính, hôm nay khác thường như vậy ắt có nguyên nhân. Vương gia cứ đi đi, không cần để ý tới bọn ta.” Có người mở miệng, những người khác cũng gật đầu phụ họa theo.

Liêm Thân Vương chấp tay cáo tội, trong lòng nghĩ đến Hoàng Bộ Noãn, vội vàng cùng Liêm Thân Vương phi đi theo phía sau thái y.

Lúc này Hoàng Bộ Chân cũng bị kinh động, vội dẫn theo Thanh Nhi chạy ra: “Sao lại thế này, mau nói, sao Noãn quận chúa lại đột nhiên phát cuồng?”

Một nữ tử đứng bên cạnh hãy còn kinh ngạc, nghe hỏi, liền kể lại toàn bộ sự việc cho Hoàng Bộ Chân nghe một lần.

Vừa nghe xong, Hoàng Bộ Chân liền quay đầu tìm Mộ Dung Tiên, tìm khắp nơi hai lần, mới nhìn thấy Mộ Dung Tiên đang thương lượng điều gì đó với Tăng Lăng Nhi và Trương Giai Nhụy dưới bóng cây phía xa.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Mộ Dung Tiên quay đầu nhìn nàng một cái, tiếp đó xoắn xoắn khăn xoa trong tay, quay đầu lại tiếp tục nói chuyện.

Hoàng Bộ Chân giận đến mức suýt ngất đi. Những nữ nhân ngu xuẩn này, rõ ràng đã bảo các nàng dừng tay lại, vậy mà lại dám nghĩ ra một cách nghiêm trọng như vậy để tính kế Mạc Hàn Hàn. Giờ thì hay rồi, tính kế Mạc Hàn Hàn không thành, ngược lại làm liên lụy Noãn Nhi, gây ra chuyện lớn như vậy, để xem các nàng giải quyết thế nào!

Hàn Hàn không biết suy nghĩ trong lòng bọn họ, nàng chỉ xem như đang thưởng thức một tuồng kịch miễn phí, thả lỏng thể xác và tinh thần một chút. Lúc này nàng được Bích Tiêu và Tình Không che chở, nhàn tản ngồi trên lan can hip mát thưởng thức bộ dạng nôn nóng buồn bực của Mộ Dung Tiên, đáy lòng lại càng vui vẻ.

Một bóng người chột lóe, Hàn Hàn ngược mắt, gương mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Ý xuất hiện trước mắt nàng.

“Là do ngươi làm à?” Mộ Dung Ý nghiêng người ngồi xuống lan can, giọng điệu chắc chắn.

Hàn Hàn bĩu môi, tiếp tục nhìn về phía Mộ Dung Tiên: “Ta giống người làm chuyện xấu đến vậy sao?”

“Cũng không đến mức đó, chỉ là thủ đoạn lừa trị người khác này rất giống phong cách của ngươi.” Bàn tay to của Mộ Dung Ý vươn ra, xoa đầu nhỏ của Hàn Hàn, bất mãn khi nàng chỉ nhìn chằm chằm mấy phụ nhân kia mà không nhìn hắn, giọng nói trầm xuống, “Ngươi cho là bản vương không biết chuyện quý nào loạn ở Hạc cư là thế nào sao?” Ban đầu thì không biết, sau đó Mộc Phong tự mình đi xem xét một phen, mới phát hiện màn che trong Hạc cư và chính phòng đều bị người ta tẩm thuốc.

Dược liệu được dùng vô cùng xảo diệu, nếu không nhờ lúc trước Mộc Phong thường hành tẩu giang hồ, kiến thức sâu rộng, chỉ sợ cũng không thể nhận ra. Đặc biệt bên trong có một loại dược thảo, là bột phấn được làm từ chất lỏng nặn đã lã.

Mà buổi sáng hôm quý nào loạn đó, Hàn Hàn đã đến Hạc cư đại náo một hồi.

Dựa vào đó mà nghĩ, dĩ nhiên Mộ Dung Ý có thể đoán ra là do Hàn Hàn đã động tay chân.

Bị Mộ Dung Ý phát hiện, Hàn Hàn không cảm thấy kỳ quái chút nào. Nếu có người động chân tay trong vương phủ mà hắn cũng không biết, vậy thì vị trí Nhiếp Chính Vương kia của hắn cũng không cần làm nữa rồi.

Hàn Hàn cau mày lấy tay bắt lấy bàn tay to của Mộ Dung Ý, bĩu môi: “Lần sau ta sẽ đổi phương pháp, đúng vậy, sẽ đổi cái mà ngài không biết.”

“Ha” Mộ Dung Ý cười nhẹ một tiếng, không ngờ tiểu nha đầu này lại có thể nói chuyện tính kế người khác ra một cách đúng lý hợp tình như vậy, không nhận được mà đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ của Hàn Hàn một chút, “Không cần người sửa trị các nàng, bốn vương sẽ làm chủ cho người.”

Hàn Hàn bị nụ cười kia của Mộ Dung Ý làm hoa mắt, miệng mở thành hình chữ O, đáy ánh mắt đều là biểu cảm không thể tưởng tượng: “Ngài... Ngài cười!”

Nàng vào phủ lâu như vậy, ngoại trừ thấy hán châm biếm, cười nhạo thì đều là đáng vẽ "người sống chó gàn", chưa từng thấy hán cười vui vẻ như thế này. Có chăng cũng chỉ là ánh mắt chứa ý cười, nhưng trên mặt vẫn giữ bộ dáng cứng nhắc, đúng, cứng nhắc như viên gạch được điêu khắc tinh tế tỉ mỉ.

Lúc này thấy Mộ Dung Ý cười, tựa như phát hiện được một vùng đất mới, nàng nghiêng đầu lại gần nhìn nhìn, lại lấy tay sờ sờ phía dưới cổ của hán, trong miệng nói thầm: "Rất kín kẽ, không có dấu vết."

Mộ Dung Ý bị nàng sờ, hầu kết di chuyển một chút, vội nghiêng đầu né tránh: “Người sờ cái gì đó?”

“Khe hở đó. Không phải khi dán mặt nạ da người đều sẽ để lại khe hở sao?” Hàn Hàn chớp chớp mắt, thu móng vuốt lại, nghiêng đầu tiếp tục nhìn.

Sắc mặt Mộ Dung Ý tối sầm: “Người nghĩ bốn vương là giả mạo?” Tiểu nha đầu này lại thiếu dạy dỗ rồi.

Hàn Hàn gật đầu, lại lắc đầu: “Hiện giờ ngài đen mặt như vậy, có chút không giống; nhưng hành vi gần đây của ngài rất kì quái, cảm giác rất giống.” Nói xong lấy tay nhỏ sờ cảm của mình, đáng vẽ suy tư, “Chẳng lẽ ngài không cảm thấy hai hôm nay ngài rất khác thường sao?”

Trán Mộ Dung Ý xuất hiện một hàng vạch đen: Vòng tới vòng lui nửa ngày, thì ra là muốn biết nguyên nhân khiến hán trở nên khác thường sao?

Nhưng mà, nhớ tới mỹ vị ngày hôm qua, tai Mộ Dung Ý chợt phấp phồng, hán có thể nói nguyên nhân là bởi vì nàng sao?

Hán lúc này như bị trúng độc, vừa nhìn thấy Hàn Hàn thì trong đầu lập tức phác họa ra hình ảnh vui vẻ kia. Nghĩ đến việc về sau tiểu nha đầu sẽ là của hán, hai người sẽ chân chính hợp thành một thể, đáy lòng liền trở nên mềm mại, đây là cảm giác vui vẻ mà hai mươi chín năm qua hán chưa từng có.

Nếu nói khi ở Lưu thôn, Hàn Hàn chỉ cho hán một chút ám áp khiến hán không đành lòng buông tay, thì cho đến hiện tại, Hàn Hàn đã trở thành một phần trong trái tim lạnh giá của hán, đã hợp nhất cùng với máu thịt của hán, không thể rời bỏ.

Xấu hổ khụ một tiếng: “Nói hươu nói vượn gì đó, bốn vương khác thường khi nào?” Vốn định nói nghiêm khắc một chút, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt linh động kia của nàng, giọng điệu lại bất giác trở nên nhu hòa.

“Nhìn xem, đến giọng điệu cũng thay đổi, còn nói mình không khác thường.” Hàn Hàn đắc ý nói, tinh mắt phát hiện hai tai Mộ Dung Ý đỏ ửng. “Ha, nhìn xem, mặt ngài cũng đỏ rồi...” Nàng giống như lưu manh, nhích người lại gần Mộ Dung Ý, giọng điệu như đang nói chuyện với huynh đệ tốt, nháy một con mắt cười hời, “Có phải làm chuyện xấu gì hay không?”

Mộ Dung Ý 囧, tựa như trở lại khoảng thời gian khi ở Lưu thôn, tiểu nha đầu cực kỳ mặt dày, luôn đùa giỡn tiểu hài tử là hán. Trong lòng khê giạt mình, liền nghiêng đầu dựa lại gần, hơi thở ấm áp phả lên gương mặt non mịn của Hàn Hàn, nhìn mặt nàng xuất hiện một lớp mồ hôi tinh mịn, đáy mắt liền hiện lên ý cười: “Người cảm thấy bốn vương sẽ làm chuyện xấu gì?” Giọng nói lạnh lùng quyền rũ, lại có thêm một chút tà mị.

Mặt Hàn Hàn đỏ lên, cuống quýt rút cổ về, trừng mắt nhìn hán một cái, cứng nhắc nói: "Nói chuyện bình thường là được rồi, dựa lại gần như vậy làm gì."

“Bốn vương thấy người dựa lại đây, nên nghĩ người muốn nói nhỏ điều gì đó với bốn vương.” Ý cười trong mắt Mộ Dung Ý không giảm. Ở chung mấy ngày nay hán đã phát hiện, nếu người biểu hiện da mặt mình mỏng, thì mặt tiểu nha đầu này sẽ dày hơn cả tường thành. Còn nếu người tỏ ra mặt dày, thì nàng sẽ ôn ào cầu "ham nữ thụ thụ bất thân", da mặt còn mỏng hơn cả giấy. Tiểu nha đầu này rõ ràng là một con hổ giấy mà.

Hàn Hàn nghiêng răng, mắng thăm một câu, ai muốn nói nhỏ với ngài! Sao trước kia nàng không phát hiện hán tự luyến như vậy chứ!

Mộ Dung Ý thấy Hàn Hàn tức giận, khóe môi cong cong, chợt nhớ tới việc Hàn Hàn hạ dược, sắc mặt lập tức trầm xuống: "Hoàng Bộ Noãn tính kế người?" Tiểu nha đầu không phải người nhỏ mọn, nếu chỉ xung đột trong lời nói, nàng sẽ phản bác ngay lúc ấy rồi cho qua, tuyệt đối sẽ không tính kế sau lưng, trừ phi đối phương tính kế nàng trước, nàng mới có thể đánh trả.

Nhắc tới Hoàng Bộ Noãn, sắc mặt Hàn Hàn cũng trầm xuống, gật gật đầu: "Có người hạ xuân dược lên đệm hương bồ của ta, muốn làm ta xấu mặt. Có phải nàng ta ra tay hay không thì ta không biết, nhưng nàng ta tuyệt đối có liên quan, rất có thể là đồng lõa."

Xuân dược! Vừa nghe thấy từ này, hơi thở cả người Mộ Dung Ý liền biến đổi, giống như hơi thở lạnh lẽo đến từ địa ngục Cửu U. Đáy mắt lóe lên tia khát máu, khóe môi nở nụ cười tàn khốc, yếu dị như đóa hoa nở rộ trên đường đến hoàng tuyền, tựa như có thể tùy thời mà cắn nuốt tính mạng người ta: "Tốt, rất tốt, lại dám xem lời nói của bốn vương như gió thoảng bên tai!" Dám hạ xuân dược lên người tiểu nha đầu của hán, quả thực đáng chết!

Tinh Không và Bích Tiêu vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, biết chủ tử tức giận, vừa định quỳ xuống thỉnh tội, đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Mộ Dung Ý: "Bảo vệ bất lực, tự đến hình đường lãnh phạt."

“Lãnh phạt?” Hàn Hàn cũng bị sự thay đổi đột ngột của Mộ Dung Ý dọa, nhưng biết hán không phải nhắm vào mình, nên cũng không còn bao nhiêu sợ hãi, lúc này nghe thấy hán muốn phạt tỷ muội Tinh Không, lập tức nói, "Ngài phạt họ vì cái gì? Không được, ta không đồng ý."

"Bọn họ phụ trách bảo vệ an nguy của người, nhưng đệm hương bỏ bị người ta hạ được cũng không phát hiện ra, không nên bị phạt sao?"

"Cái gì, đây cũng là lý do sao? Lúc ấy trong yến hội có nhiều hương vị như vậy, ai có thể ngờ những người đó sẽ động tay động chân trên đệm hương bỏ chứ. Ta tiếp xúc với đợc liệu mỗi ngày cũng không nhận ra, sao họ có thể phát hiện đợc cơ chứ?" Hàn Hàn bất mãn giải thích.

Từ khi nàng vào vương phủ, hai tỷ muội này vẫn luôn che chở nàng, tuy nói là do Mộ Dung Ý phân phó, nhưng bấy nhiêu cũng đủ để nàng cảm kích. Ngày thường, nếu không nhờ tỷ muội họ làm bảo tiêu sau lưng, nàng cũng không dám đối đầu trắng trợn với Tăng thị và Mộ Dung Tiên như vậy. Còn có lần đó ở thuyền hoa, nếu không nhờ hai tỷ muội họ thay nàng xuất đầu, đe dọa đám nữ tử kia trước, thì nàng cũng không thể an toàn rời đi sau khi khẩu chiến với những nữ tử kia như thế.

Cho nên, mặc kệ nói như thế nào, hôm nay nàng nhất định phải bảo vệ tỷ muội bọn họ.

Nhìn về mặt kiên định của Hàn Hàn, Mộ Dung Ý cảm thấy hơi đau đầu. Dựa vào tính cách bệnh vực người của mình của tiểu nha đầu, xem ra hôm nay không thể phạt Âm Ngũ và Âm Lục rồi, vờn tay gõ vào ót nàng một cái: "Người còn nói lý, bản thân nghịch đợc liệu mỗi ngày còn để người khác tính kế, ngốc nghếch!"

Hàn Hàn xoa xoa đầu, không phục nói: "Không phải sau đó ta đã phát hiện, còn uống giải đợc kịp thời đó sao. Không chỉ như thế, ta còn tính kế ngược lại bọn họ, ngài từng thấy kẻ ngốc nào như vậy chưa?"

Biết mình nói không lại tiểu nha đầu, Mộ Dung Ý dứt khoát không để ý tới nàng, lạnh lùng liếc mắt nhìn tỷ muội Tinh Không: "Trừng phạt của hôm nay tạm thời ghi nhớ, nếu lần sau tái phạm, cùng phạt!"

"Dạ" Tinh Không và Bích Tiêu đáp một tiếng, nhẹ nhàng thở ra. Liếc nhìn Hàn Hàn một cái đầy cảm kích, âm thầm quyết định trong lòng, sau này nhất định phải bảo vệ Mạc cô nương thật tốt.

Hàn Hàn không biết các nàng nghĩ gì, thấy Mộ Dung Ý không phạt họ nữa, đáy lòng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, Liêm Thân Vương đi ra, gương mặt cương nghị cực kỳ giận dữ: "Các vị, thái y vừa chẩn trị cho tiểu nữ, nói tiểu nữ phát cuồng là do đợc vật gây ra, mà đợc vật này lại cực kỳ nham hiểm. Vì công đạo của tiểu nữ, thỉnh các vị tạm thời dừng nóng nảy, đợi đến khi điều tra rõ ràng mọi chuyện, bốn vương sẽ tự sai người hộ tống các vị rời đi."

Biết nữ nhi của mình luống cuống như thế là do bị người khác tính kế, Liêm Thân Vương giận đến biến sắc. Hạ xuân đợc lên người nữ nhi của ông ngay trong tiệc mừng thọ của phụ thân ông, khiến Noãn nhi - đường đường là một quận chúa lại thoát ý trước mặt mọi người, đây rõ ràng là không để vương phủ bọn họ vào mắt, ngay trước mặt văn võ bá quan, hung hăng đánh vào thể diện của phủ Liêm Thân Vương một phát. Nếu không tra rõ chuyện này, há chẳng phải để người ta dẫm phủ Liêm Thân Vương dưới chân sao.

Người trong viện cả kinh, lời của Liêm Thân Vương thật dễ nghe, nhưng kỳ thật là muốn giam lỏng bọn họ.

Người đến tham dự yến hội đều là nhân vật có uy tín và danh dự trong kinh thành, ngày thường đi đến đâu cũng đợc mọi người tăng bốc. Hôm nay vốn là vô cùng vui vẻ mừng lễ vật đến chúc thọ lão Vương gia, thế nhưng lúc này lại bị xem là đối tượng tình nghi, trong lòng có chút bất mãn. Nhưng cũng biết rời đi ngay lúc này là chuyện không có khả năng, nên chỉ có thể ngóng trông Liêm Thân Vương điều tra nhanh một chút, về sau bọn họ không bao giờ muốn đến đây nữa.

Đặc biệt là mấy đại thần trong triều, họ liên tục thúc giục: "Vương gia nói rất đúng, chỉ là trong nhà vẫn còn một số việc chờ ta xử lý, còn thỉnh Vương gia tra mau một chút."

Liêm Thân Vương cũng biết hành động này của hắn làm mọi người tức giận, nhưng vấn đề này liên quan đến mặt mũi vương phủ, không thể không tra, nên chỉ có thể trấn an: "Các vị an tâm, bốn vương nhất định sẽ lệnh hạ nhân nhanh chóng điều tra rõ nguyên nhân, để các vị rời đi, sau đó, bốn vương sẽ tự mình đến cửa tạ tội."

"Noãn quận chúa đâu?" Con người hẹp dãi của Mộ Dung Ý nhìn chằm chằm Liêm Thân Vương, đột nhiên mở miệng.

Không ngờ người đầu tiên quan tâm đến nữ nhi của mình lại là Nhiếp Chính Vương, Liêm Thân Vương có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Nhiếp Chính Vương đã nhìn trúng Noãn Nhi? Niềm vui sướng dâng lên lòng, vẻ tức giận trên mặt cũng tan biến vài phần: "Nhờ phúc của Vương gia, tiểu nữ đã không còn gì đáng ngại."

"Có quan hệ gì với bốn vương?" Âm thanh lạnh lùng không chứa chút tình cảm nào, "Nếu đã không đáng ngại, vậy cũng bước ra đây để điều tra."

"..." Đoạn đối thoại khiến Liêm Thân Vương nghẹn đến đỏ mặt, lời này, chẳng lẽ nói Noãn Nhi tự hạ đợc chính mình sao? Nhưng đối phương lại là Nhiếp Chính Vương tàn nhẫn vô tình, cho ông ta mười lá gan ông ta cũng không dám phản bác, đành phải nén giận, một mặt bảo hạ nhân đi gọi Hoàng Bộ Noãn ra, một mặt bảo thái y bắt đầu kiểm tra.

Thái y gọi một nha hoàn hầu hạ trong bữa tiệc lên hỏi vài câu, sau đó đi đến vị trí ghế ngồi của Hoàng Bộ Noãn cẩn thận xem xét. Công cụ dùng để ăn uống đều kiểm tra qua một lần, không có vấn đề. Đôi mắt dừng trên đệm hương bỏ, vừa cúi người định kiểm tra, đã ngửi thấy một mùi hương nhân nhát. Ánh mắt lập tức sáng lên, vờn tay cầm lấy một góc của đệm hương bỏ, cao giọng nói: "Bẩm Vương gia, vi thần đã tra ra, đợc vật là từ đệm hương bỏ này mà ra."

Hoàng Bộ Noãn đã thay một bộ y phục mới, được nha hoàn đỡ ra. Tuy đã được thái y chăm sóc, lại còn uống thuốc, nhưng thời gian không đủ, công hiệu của thuốc không thể phát huy hoàn toàn, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng áp chế cảm giác khô nóng trong lòng, để không luồng cuống trước mặt mọi người mà thôi.

Lúc này vừa bước vào sân viện, nghe thái y nói như vậy, lập tức kinh ngạc đến ngây người, rốt cuộc cũng không áp chế nổi lửa nóng ở đáy lòng, không dám tin mở to mắt quát: “Không có khả năng! Đệm hương bồ bị hạ được sao lại nằm trên ghế của ta!”

“Không ở trên ghế của quận chúa, vậy nên đặt ở đâu?” Hàn Hàn rời khỏi hành lang gấp khúc, cùng Mộ Dung Ý đứng trước mặt Hoàng Bộ Noãn, khó hiểu hỏi.

“Đương nhiên là đặt ở trên ghế của ngươi, thứ đó rõ ràng là.....” Hai mắt Hoàng Bộ Noãn phiếm hồng, dường như lại muốn phát cuồng.

“Noãn Nhi!” Liêm Thân Vương quát một tiếng, “Con nói hươu nói vượn gì đó!”

Bị Liêm Thân Vương quát một tiếng, Hoàng Bộ Noãn tinh táo được vài phần, vội dùng miệng. Nhớ lại những lời mình vừa nói, mồ hôi lạnh lập tức túa ra, nếu để người khác nghe thấy những lời đó, thì mình xong rồi!

“Sao Vương gia lại không cho quận chúa nói? Ta cảm thấy quận chúa đang rất kích động đấy.” Hàn Hàn nháy một mắt thúc giục, “Vương gia vẫn nên nhanh chóng tra rõ chuyện này, cũng giúp chúng ta thoát khỏi hiểm nguy.”

“Đúng vậy, chẳng phải vừa rồi Vương gia luôn miệng nói phải lấy lại công đạo cho quận chúa sao? Bây giờ là thời cơ tốt nhất, mời quận chúa nói rõ đôi câu đi.” Có người phụ họa theo. Vừa rồi bọn họ bị oan uổng vô cớ, bây giờ dĩ nhiên sẽ không thể buông tha cho người khiến bọn họ oan uổng rồi.

Mặt Liêm Thân Vương lúc này vừa trắng vừa xanh, miễn cưỡng cười nói: “Noãn Nhi trúng độc quá sâu, lời nói có chút không rõ ràng, chỉ sợ nói ra thì cũng chỉ là hồ ngôn loạn ngữ mà thôi. Hay là chờ mấy ngày nữa, đợi Noãn Nhi khỏi phục tinh thần rồi hãy tiếp tục tra.” Nếu đến lúc này mà ông ta còn không biết việc hạ được có liên quan đến Hoàng Bộ Noãn, thì ông ta đã sống uổng phí cả đời rồi.

Chuyện dơ bẩn trong vương phủ mỗi năm không ít, cơ thiếp vì tranh sủng mà dùng vô số thủ đoạn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một chút tranh chấp của những nữ nhân không lên được mặt bàn, ông ta chưa bao giờ để ý tới. Nhưng ngàn vạn lần không ngờ, nữ nhi của ông lại dùng tới những thủ đoạn mà ông không để vào mắt kia, còn vụng về đến mức tính kế người khác không thành, ngược lại còn làm liên lụy chính mình!

Lúc này Liêm Thân Vương chỉ hận không thể bóp chết Hoàng Bộ Noãn! Nếu thật sự điều tra rõ ràng, chuyện này còn mất mặt hơn cả việc quận chúa bị người ta hạ được!

Liêm Thân Vương muốn hàm hồ cho qua, Nhiếp Chính Vương lại không đồng ý.

Sắc mặt Mộ Dung Ý lạnh lùng, hơi thở băng tuyết tỏa ra khắp nơi, con ngươi như hồ băng ngàn năm ẩn chứa khí thế bức người nhìn về phía Hoàng Bộ Noãn: “Nói rõ ràng.”

“Vương gia, thần trí của tiểu nữ lúc này...” Liêm Thân Vương vừa muốn nói chuyện, đã bị ánh mắt lạnh băng của Mộ Dung Ý ngăn lại.

“Người của bốn vương, ngươi cũng dám tính kế!”

Âm điệu không chứa bất kỳ tình cảm nào, khiến thân thể Hoàng Bộ Noãn mềm nhũn, gần như quỵ sụp xuống.

Gương mặt nhỏ nhắn thanh tú nháy mắt trở nên trắng bệch, cuống loạn nơi đáy lòng biến thành hoảng loạn, quay đầu nhìn Liêm Thân Vương cầu xin.

Liêm Thân Vương nhắm hai mắt, quay đầu đi không nhìn nàng.

Hoàng Bộ Noãn cắn cắn môi, đột nhiên nhìn về phía Mộ Dung Tiên, vươn tay một ngón tay: “Không liên quan đến ta, đều là nàng ấy làm!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Trần Ai Lạc Định

Editor: Lăng Nhục Y

Hoàng Bộ Noãn vừa dứt lời, mọi người lập tức dời ánh mắt về phía Mộ Dung Tiên, sắc mặt Mộ Dung Tiên phút chốc trở nên trắng nhợt.

Mà Hoàng Bộ Noãn lúc này cũng chỉ là bất đắc dĩ. Nếu nàng không nói thì nàng chính là thủ phạm, sau này phủ Liêm Thân Vương sẽ không thể đứng vững ở kinh thành, Nhiếp Chính Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, mà nàng cũng sẽ bị phụ vương đánh chết. Nếu nói ra, nàng cũng chỉ can tội biết mà không báo, huống hồ nàng cũng là người bị hại, tội sẽ ít hơn rất nhiều.

Giằng co một lúc, trong lòng đã có quyết định, không đợi Mộ Dung Tiên mở miệng, đã nói: “Hôm nay mời Mạc cô nương đến đây, vốn là vì ta ngưỡng mộ tài năng của Mạc cô nương, muốn gặp mặt một lần. Không ngờ trong buổi tiệc, nha hoàn hầu hạ lại lỡ tay làm ướt y phục của Mạc cô nương. Khi Mạc cô nương đi thay y phục, Tiên nhi tiểu thư nhân cơ hội kêu ta rời khỏi vị trí, đến nơi không có ai mới nói cho ta biết, rằng làm ướt y phục của Mạc cô nương, đều là do một tay nàng ấy sắp xếp. Trước kia Tiên tiểu thư thường tới phủ của ta làm khách, cho nên biết mặt nha hoàn kia, hôm nay cố ý cho nha hoàn kia chút bạc, muốn nha hoàn kia động tay trong yến hội.”

“Sau khi nghe xong ta rất không vui, chất vấn vài câu, ai ngờ nàng ấy lại dùng chuyện này uy hiếp ngược lại ta, nói là cho dù không phải ta làm thì cũng chẳng có ai tin, dù sao nha hoàn đó cũng là người của vương phủ, bát nước bẩn này đương nhiên sẽ hắt lên người ta.”

“Ta nghĩ nha hoàn kia cũng đã bị trừng phạt rồi, nên không tiếp tục truy cứu nữa. Dù sao đây cũng là tiệc mừng thọ của tổ phụ, trong yến hội mà gây náo loạn thì cũng không tốt, nên chỉ nói với nàng ấy không nên sinh sự trong yến hội mà thôi. Nhưng Tiên tiểu thư lại nói đây là chuyện riêng của phủ Nhiếp Chính Vương, cho dù xảy ra chuyện, thì cũng không liên quan đến phủ Liêm Thân Vương. Còn nói Mạc Hàn Hàn chỉ là một nô tài trong phủ Nhiếp Chính Vương, đại ca nàng ấy chỉ xem như chó mèo mà nuôi dưỡng, cho dù Mạc Hàn Hàn có chết, Vương gia cũng sẽ không quan tâm. Ta nghe thấy nàng nhắc tới Nhiếp Chính Vương, quả thực sợ hãi, dù sao nàng cũng là muội muội của Vương gia, vạn nhất hôm nay ta từ chối, chỉ sợ sẽ đắc tội nàng mất. Hơn nữa Tiên tiểu thư nói chỉ cần cho nàng ấy mượn một nha hoàn là được, còn lại không cần ta quản, ta nhất thời hồ đồ nên đã đồng ý, không ngờ nàng lại nghĩ ra chuyện độc ác như vậy.....”

Câu từ có chút hỗn loạn, nhưng ý tứ trong đó mọi người vẫn hiểu. Tóm lại là nàng ta ngại thân phận của Mộ Dung Tiên, không thể không đồng ý rồi dung túng Mộ Dung Tiên tính kế Hàn Hàn, nhưng đối phương tính kế thế nào, từ đầu đến cuối đều không biết.

Lúc này Liêm Thân Vương phi cũng đã đi đến đây, nghe Hoàng Bộ Noãn nói xong, vành mắt lập tức đỏ lên: “Con đúng là đứa nhỏ ngốc, người khác nói cái gì cũng đều tin. Chuyện xảy ra trong tiệc mừng thọ của tổ phụ con, sao có thể không liên quan đến vương phủ chúng ta cơ chứ. Nào có chuyện đến tiệc mừng thọ nhà người khác để xử lý chuyện riêng, con dễ dàng tin người như vậy, còn hại chính mình trúng được....” Vừa nói nước mắt vừa rơi như mưa, ôm Hoàng Bộ Noãn mà khóc, “Nếu con thật sự xảy ra chuyện gì, mẫu phi biết phải sống như thế nào đây!”

“Nữ nhi nhất thời hồ đồ, chỉ cho là chuyện nhà của người ta, nên không tiện nhúng tay, cũng không nghĩ nhiều như vậy..... Ai ngờ lại hại chính mình, nữ nhi thật sự hồ đồ!” Hoàng Bộ Noãn cũng khóc không ngừng, đáng vẻ như hoa lê dưới mưa, yếu đuối không nói nên lời.

Hàn Hàn vừa xem vừa tấm tắc khen, đây mới là nữ tử của đại gia tộc, tốc độ biến đổi sắc mặt còn nhanh hơn diễn viên điện ảnh, biểu cảm lại càng chuyên nghiệp. Thật không biết phản ứng của Mộ Dung Tiên và tiểu bạch hoa Tăng Lăng Nhi sẽ như thế nào đây.

Ánh mắt to tròn hàm chứa ý cười khi thấy người gặp họa nhìn về phía Mộ Dung Tiên, cảm giác quan sát chó cắn chó này, thật sáng khoái nha!

Ngoại trừ Hàn Hàn, ánh mắt mọi người khi nhìn Mộ Dung Tiên đều thay đổi. Đầu tiên là kinh ngạc, không ngờ tiểu thư cao quý con vợ cả của gia tộc Tăng thị và muội muội của Nhiếp Chính Vương lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế để đối phó với một nữ tử, sau khi kinh ngạc thì lập tức biến thành khinh thường.

Sát khí trong mắt Mộ Dung Ý càng đậm.

Lúc này Mộ Dung Tiên có giận nhưng không thể nói, lúc trước bọn họ đã bàn với nhau rõ ràng, rằng sẽ gọi tiện nhân Mạc Hàn Hàn kia đến vương phủ, sau đó sẽ hung hăng làm nhục ả một phen. Nhưng không ngờ sau khi đến đây, đám người Hoàng Bộ Chân lại bắt ngờ đổi quê, xảy ra chuyện lại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu nàng! Quả thực buồn cười!

Trương Giai Nhụy thấy tình hình không đúng, lặng lẽ tránh xa Mộ Dung Tiên một chút, trong lòng âm thầm cầu nguyện, ngàn lần vạn lần đừng kéo mình theo!

Tăng Lăng Nhi cũng muốn tránh ra xa một chút, nhưng nếu nàng ta né tránh ngay lúc này, sau khi trở về, cô mẫu tuyệt đối sẽ không bỏ qua dễ dàng. Nàng ta không được mẫu thân sủng ái, cũng không được phụ thân yêu thương, nếu không được cô mẫu chống lưng, nàng ta cũng chẳng còn là đại tiểu thư của gia tộc Tăng thị. Cho nên lúc này, nàng ta chẳng những không thể trốn, mà còn phải thay Mộ Dung Tiên thu dọn cục diện rối rắm này.

Vươn tay giữ chặt cánh tay Mộ Dung Tiên, nhẹ nhàng vỗ vỗ, một bên trấn an, một bên nhìn về phía Hoàng Bộ Noãn, ngữ điệu vẫn ôn nhu mềm nhẹ như cũ, khó hiểu hỏi: “Nếu Noãn quận chúa không có liên quan, sao lại cho thuốc mê vào ly rượu của Chân quận chúa?”

Vừa nghe thấy những lời này, Hoàng Bộ Chân quả thật kinh sợ, nhìn thẳng về phía Tăng Lăng Nhi: “Người nói cái gì? Chén rượu của bốn quận chúa bị hạ thuốc mê?!”

“Nếu không như vậy sao quận chúa lại cảm thấy choáng váng đầu? Ta tham dự yến tiệc cùng với quận chúa không phải chỉ một hai lần, đối với tửu lượng của quận chúa cũng xem như có chút hiểu biết, quận chúa là người có tửu lượng không tồi, sao lại say nhanh như vậy? Huống chi hôm nay là rượu trái cây. Chẳng lẽ quận chúa không hoài nghi chút nào sao?” Tăng Lăng Nhi giải thích một phen.

Nghe hết những lời này, Hàn Hàn cũng rất đồng ý gật gật đầu: “Người nói như vậy, quả thật có chút kỳ quái.” Đám lửa này, nàng quyết định thêm dầu vào. Những người tính kế nàng hôm nay, một người cũng đừng mong sống tốt.

Hoàng Bộ Chân nhìn Hoàng Bộ Noãn, lại nhìn Tăng Lăng Nhi, vẫn không tin: “Không thể nào, người rót rượu cho ta là nha hoàn của ta....”

Mộ Dung Tiên trừng Hoàng Bộ Noãn một cái, sau đó nhìn Hoàng Bộ Chân đầy châm chọc, đột nhiên cười lạnh: “Sao lại không thể? Đừng quên, nha hoàn của người đã dẫn Mạc Hàn Hàn đi thay y phục, còn người hầu hạ người, chính là nha hoàn của Hoàng Bộ Noãn.... Nếu không tin, có thể kêu nha

hoàn kia đến đôi chất! Đúng rồi, mê được này là Trương tiểu thư chuẩn bị đấy!”

Hàn Hàn hoàn toàn im lặng, quả là ngu xuẩn, đến lúc này cũng không quên kéo thêm kẻ địch cho bản thân! Nhìn tiểu bạch hoa thông minh Tăng Lăng Nhi mà xem, chỉ nhắm vào một mình Hoàng Bộ Noãn, thuận đường còn kéo Hoàng Bộ Chân làm đồng minh. Mượn tay Hoàng Bộ Chân để chất vấn Hoàng Bộ Noãn, một chiêu trai cò đầu nhau này, cao minh hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng lại bị Mộ Dung Tiên phá hỏng tất cả.

Quả nhiên, lực chú ý của Hoàng Bộ Chân lập tức chuyển từ người Hoàng Bộ Noãn tới người Trương Giai Nhụy: “Trương tiểu thư, là thật sao?” Trong tiềm thức, nàng vẫn không hy vọng Hoàng Bộ Noãn sẽ tính kế nàng.

Sắc mặt Trương Giai Nhụy lập tức thay đổi, sau đó khó chịu trừng mắt nhìn Mộ Dung Tiên: “Tiên nhi tiểu thư, cơm có thể ăn bấy, nhưng lời thì không thể nói bấy. Người gây chuyện thì thành thành thật thật thừa nhận là được rồi, tội gì phải vu khống người khác? Ta không hề quen biết Mạc cô nương, vô duyên cớ vô hại nàng ấy làm gì?”

Phụ thân nàng và Nhiếp Chính Vương là đối thủ, nên thứ mà Mộ Dung Ý để ý, bọn họ đều hận không thể phá hủy toàn bộ. Trong lúc vô ý nghe thấy kế hoạch của Mộ Dung Tiên, nàng liền định đục nước béo cò, nhìn xem đến lúc đó có thể chen vào một chân hay không, nên đã chuẩn bị sẵn thuốc mê.

Nhưng nàng dám tính kế người của Nhiếp Chính Vương, không đại biểu nàng dám thừa nhận trước mặt Nhiếp Chính Vương, đặc biệt là lúc Nhiếp Chính Vương lạnh lùng và đầy sát khí như bây giờ, áp bức nàng đến mức đứng không vững, chỉ muốn chạy nhanh khỏi nơi này.

“Người đối nghịch với đại ca ta, nên phạm là vật có liên quan với đại ca ta, người đều hận không thể phá hủy đi. Mạc Hàn Hàn được đại ca ta xem trọng, người muốn hại nàng ta cũng là chuyện bình thường.” Mộ Dung Tiên cắn răng, đây cũng là nguyên nhân lúc trước mình tin tưởng nàng ta.

“Buồn cười, nếu nói ta muốn phá hủy những thứ có liên quan với Nhiếp Chính Vương, vậy người là muội muội ruột thịt của Nhiếp Chính Vương, là người thân cận nhất. Nếu phải hại, ta chỉ cần hại người là được, ta đi hại một tiểu trù nương làm gì chứ? Phải biết muội muội chỉ có một, mà nữ đầu bếp thì lại có rất nhiều.” Trương Giai Nhụy nhìn Mộ Dung Tiên như nhìn một kẻ ngốc, “Tiên nhi tiểu thư, ta khuyên người không nên nói lung tung, chúng ta tới đây nửa ngày cũng đã mệt mỏi, nên chấm dứt sớm một chút, cũng để chúng ta trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Chỉ là, dù sao đây cũng là chuyện riêng của các vị, không liên quan gì đến người ngoài như chúng ta, xin cáo từ trước.” Trương Giai Nhụy vừa nói như vậy, những người còn lại lập tức phụ họa theo, tuy những người ở đây có danh vọng nhưng dù sao cũng là nhân vật nhỏ, cho dù là Nhiếp Chính Vương, hay là Liêm Thân Vương, đều không phải người bọn họ có thể đắc tội.

Muốn xem náo nhiệt, cũng phải chọn đối tượng. Náo nhiệt nhà Vương gia, không nên xem thì hơn, vạn nhất lại làm liên lụy đến bản thân, vậy chẳng khác nào là tự tìm phiền toái.

Lúc này Liêm Thân Vương chỉ ước bọn họ có rời khỏi đây thật nhanh, nếu còn tiếp tục ở lại, người mất mặt cũng chỉ có người của phủ Liêm Thân Vương mà thôi. Nên vừa nghe Trương Giai Nhụy nói như vậy, liền khách khí vài tiếng, bảo thể từ dần bọn họ rời khỏi vương phủ.

Người đều đã đi rồi, Trương Giai Nhụy cũng thừa cơ rời đi, Mộ Dung Tiên muốn ngăn lại, nhưng bị Tăng Lăng Nhi giữ chặt.

Hoàng Bộ Chân vịn tay Xuân nhi nhìn phu thê Liêm Thân Vương: “Hoàng thúc, hoàng thẩm, hôm nay ta uống rượu quá nhiều, cũng về trước nghỉ ngơi, ngày khác sẽ đến thăm hai người.”

Nàng là người thông minh, nghĩ một chút đã biết Mộ Dung Tiên không lừa nàng.

Nàng vẫn thường tới phủ Liêm Thân Vương, nên không chú ý nhiều, mỗi lần đến đây đều chỉ dẫn theo một mình Xuân nhi. Lúc ấy Xuân nhi dẫn Mạc Hàn Hàn đi thay y phục, mà người hầu hạ nàng, quả thật là đại nha hoàn thân cận của Hoàng Bộ Noãn, sau khi Xuân nhi trở lại, đại nha hoàn kia mới lui xuống, ngay sau đó, nàng bắt đầu cảm thấy choáng váng đầu. Dựa vào đó mà nghĩ, chắc chắn trong khoảng thời gian Xuân nhi rời khỏi, đại nha hoàn kia đã động tay động chân trong rượu.

Nhưng dù sao nàng và Hoàng Bộ Noãn cũng lớn lên cùng nhau, nàng ấy lại là quận chúa của phủ Liêm Thân Vương, đại biểu cho thể diện phủ Liêm Thân Vương. Tuy tức giận việc Hoàng Bộ Noãn tính kế mình, nhưng chỉ vì điểm này mà khiến hai phủ bất hòa, quả thật là không đáng. Biện pháp tốt nhất hiện giờ là nhắm mắt làm ngơ, nhanh chóng rời khỏi đây, sau này sẽ tận lực không đến phủ Liêm Thân Vương.

“Chân nhi, người thật sự rời đi sao? Người không muốn truy cứu việc Hoàng Bộ Noãn hạ dược người sao?” Mộ Dung Tiên có chút nóng nảy, người đi hết rồi, nàng ta lấy cái gì để kéo Hoàng Bộ Noãn xuống nước đây.

“Sợ là Tiên nhi tiểu thư đã nghĩ sai rồi, bốn quận chúa bị say rượu, không phải bị hạ dược.” Hoàng Bộ Chân lạnh lùng liếc nhìn Mộ Dung Tiên một cái, xoay người rời đi.

Qua hôm nay, Mộ Dung Tiên tất sẽ bị Nhiếp Chính Vương ghét bỏ, mất đi chỗ dựa là Nhiếp Chính Vương, Mộ Dung Tiên cũng chỉ là một đại tiểu thư thế gia, không đáng để nàng xem trọng.

Trong chớp mắt, mọi người đều đã đi hết, chỉ còn lại Mộ Dung Tiên, Tăng Lăng Nhi, Hàn Hàn, Mộ Dung Ý và gia đình Liêm Thân Vương.

Không có người ở lại xem kịch, Hàn Hàn cũng mất hứng thú, kéo kéo tay áo Mộ Dung Ý: “Vương gia, chúng ta cũng trở về thôi.”

Bàn tay to của Mộ Dung Ý cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hàn Hàn, đáy mắt lóe lên sự tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn Liêm Thân Vương: “Bốn vương đã từng nói qua, vũ nhục Hàn Hàn cũng giống như vũ nhục bốn vương, hậu quả của việc vũ nhục bốn vương, người cũng biết chứ?”

Mặt Hoàng Bộ Noãn trắng bệch: “Vương gia, không phải ta...”

Liên Thân Vương run rẩy, vung tay lên: “Người đâu, quận chúa nhiễm bệnh hiểm nghèo, cần tình duyên, lập tức đưa đến Thanh Tâm Am, cả đời không được rời khỏi đó nửa bước.”

Không gian lập tức tràn ngập tiếng cầu xin.

Mộ Dung Ý lại như không hề nghe thấy, lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tiên, khóe môi cong lên, gọi lên một nụ cười tàn nhẫn...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Trùng Trị Mộ Dung Tiên

Mộ Dung Tiên bị Mộ Dung Ý nhìn đến mức da đầu tê rần, nuốt nuốt nước bọt, muốn nói gì đó, nhưng yết hầu lại như bị thứ gì đó chặn ngang, không thể thốt ra bất kỳ âm thanh nào, đáy lòng chỉ còn lại sự sợ hãi.

Ánh mắt Mộ Dung Ý lạnh lùng mà khinh miệt, nhìn Mộ Dung Tiên như đang nhìn kẻ địch mà mình chán ghét nhất, giọng nói lạnh nhạt không có chút nào tình cảm nào: “Nếu người thích xuân được như vậy, bốn vương sẽ thành toàn cho người! Đưa nàng ta đến quân doanh.”

Hai bóng dáng màu đen lập tức xuất hiện trước mắt mọi người, sắc mặt Mộ Dung Tiên trắng bệch, môi run lên hai cái, dáng người như cành liễu run rẩy trong gió, ngực phập phồng lên xuống, bỗng nhiên gào lên bèn nhọn mà cao vút: “Không, huynh không thể đối với ta như vậy! Ta là muội muội của huynh!”

“Bốn vương, chưa từng có muội muội!” Âm thanh lạnh như băng không chứa chút tình cảm nào, đánh vỡ hy vọng cuối cùng của Mộ Dung Tiên.

“Không được, ta là tiểu thư của gia tộc Tăng thị, ca ca ta là Lý Quận Vương..... Huynh không thể làm như, phụ thân sẽ không đồng ý!” Ánh mắt Mộ Dung Tiên đầy hoảng loạn, thật sự không ngờ Mộ Dung Ý lại vì một tiện tì mà đối xử ác độc với mình như thế, rõ ràng mình mới là muội muội ruột của hắn! Khó trách mẫu thân lại chán ghét hắn như vậy! Hắn rõ ràng là ma quỷ!

Mình đường đường là tiểu thư Tăng thị, sao có thể đi làm quân kỹ! Tuyệt đối không thể! Tuyệt đối không thể!

Đáy lòng vừa phần nộ vừa sợ hãi, Mộ Dung Tiên đột nhiên đứng thẳng người, trợn mắt trừng Mộ Dung Ý: “Huynh làm như vậy, bá tánh khắp thiên hạ sẽ nhạo báng huynh! Mặc kệ huynh có thừa nhận hay không, ta cũng là muội muội ruột của huynh!”

Mộ Dung Ý lười nói lời vô nghĩa với nàng ta, rống có nghịch lân*, chạm vào tất giận! Hàn Hàn không chỉ là nghịch lân của hắn, mà còn là người mà hắn muốn dùng cả sinh mệnh để bảo vệ. Muốn mưu hại tiểu nha đầu của hắn, thì phải nghĩ đến hậu quả!

*nghịch lân: vấy ngược của rồng. Nếu chạm vào nó, rồng sẽ phát cuồng. Truyện được đăng tải miễn phí trên, xin đừng mang đi nơi khác.

Là muội muội của hắn thì thế nào, khi hắn bị ép phải rời khỏi nhà lúc mười tuổi, hắn đã vứt bỏ tất cả tình thân, giờ phút này, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay! Hắn vốn không phải là người lương thiện!

Vung tay, bóng dáng một người áo đen chợt lóe lên, sau đó biến mất cùng với Mộ Dung Tiên.

Không gian chợt yên tĩnh lại, Hoàng Bộ Noãn cũng thôi cầu xin, co người nép vào lòng Liên Thân Vương phi, bị dọa run lên bần bật, sợ Mộ Dung Ý sẽ chú ý tới nàng ta, rồi xử trí nàng ta giống như xử trí Mộ Dung Tiên.

Tuy nàng ta không muốn sống trong miếu, nhưng lại càng không muốn đến quân doanh. Chỉ cần nàng ta an phận trong miếu hai năm, đợi sự việc lắng xuống, sau đó có thể cầu xin phụ vương cho mình trở về. Nếu bị bắt đến quân doanh, cả đời này cũng xem như bị huỷ!

Tăng Lăng Nhi trơ mắt nhìn Mộ Dung Tiên bị mang đi, đáy lòng lại càng sợ hãi. Nhớ tới mình cũng tính kế Mạc Hàn Hàn, chỉ hận không thể trốn đi thật xa.

Tăng Lăng Nhi đứng bên này lo sợ, Mộ Dung Ý lại không có thời gian bận tâm đến nàng ta, lực chú ý của hắn đều đã tập trung lên người Hàn Hàn.

"Phật Mộ Dung Tiên như vậy, có phải hơi nặng rồi không?" Hàn Hàn có chút không đành lòng, kéo tay Mộ Dung Ý nhỏ giọng nói.

Tuy nàng cực kỳ phần nộ khi Mộ Dung Tiên tính kế hại nàng như thế, cũng muốn cho nàng ta ném thử cảm giác bị người khác tính kế, nhưng chưa từng nghĩ sẽ ném nàng ta tới quân doanh làm quân kỹ.

Bắt một nữ tử cao ngạo như nàng ta đến quân doanh làm quân kỹ, còn thống khổ hơn cả việc dùng một đao giết chết nàng ta.

Mộ Dung Ý nhìn về không đành lòng trong mắt Hàn Hàn, âm thầm thở dài một tiếng, rót cuộc lòng hán vẫn không đủ cứng rắn trước mặt nàng, biểu cảm trên mặt trở nên nhu hoà, bàn tay to xoa nhẹ đôi tay nàng: “Không có gì, Mộ Dung Tiên dám tính kế hãm hại người như thế, thì nên nghĩ đến hậu quả!”

“.....” Hàn Hàn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Cho dù như thế nào, Mộ Dung Ý cũng vì nàng mới tội Mộ Dung Tiên, nàng không thể tiếp tục nghi ngờ quyết định của hán trước mặt nhiều người như vậy.

Hon nữa, nếu không phải nàng cảnh giác, đã chuẩn bị trước, thì người thân bại danh liệt hiện giờ chính là nàng, Mộ Dung Tiên thật sự là gieo gió gặt bão!

Liếc mắt nhìn Tăng Lăng Nhi đang cực lực làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân ở phía xa, Hàn Hàn xoay đầu không để ý tới nữa. Không có Mộ Dung Tiên, một mình Tăng Lăng Nhi cũng không thể tạo ra sóng gió gì, kéo bàn tay to của Mộ Dung Ý: “Chúng ta đi thôi.”

Thấy bọn họ đi rồi, Tăng Lăng Nhi mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, chợt nhớ tới Mộ Dung Tiên, nhăn mày, vội dẫn nha hoàn trở về phủ Nhiếp Chính Vương, âm thầm lo lắng, nếu cô mẫu biết được chuyện này, không biết sẽ tức giận thế nào đây!

**

Sau sự việc lần trước với Mộ Dung Ý, mặt mũi Lý Quận Vương Mộ Dung Tường bị tổn thương nghiêm trọng, vừa nhìn thấy Mộ Dung Ý thì lập tức tránh ra xa, chỉ sợ người khác sẽ nhớ tới chuyện mình bị đánh. Bởi vậy, khi biết Mộ Dung Ý xuất hiện ở phủ Liêm Thân Vương, hán liền lấy cớ rời đi, nên cũng không biết những chuyện xảy ra sau đó.

Rời khỏi phủ Liêm Thân Vương, chợt nhớ bản thân đã lâu chưa bái kiến phụ mẫu, nên căn dặn gã sai vặt một tiếng, lái xe đến thẳng phủ Nhiếp Chính Vương.

Khi Tăng Lăng Nhi đến nơi, liền nhìn thấy Lý Quận Vương, Tăng thị, Mộ Dung Phong cùng ngồi trong Hạc cư. Không biết Mộ Dung Tường nói điều gì, mà Tăng thị cười không ngừng, không khí vô cùng hoà thuận vui vẻ.

Tăng Lăng Nhi đứng trước cửa do dự một chút, căn cứ môi, căng thẳng đi vào cúi người hành lễ: “Dạ, cô mẫu, biểu ca.”

Tăng thị cười ha ha quay đầu nhìn Tăng Lăng Nhi, thấy chỉ có một mình nàng, sắc mặt lại vô cùng khó coi, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, nhìn về phía sau nàng hỏi: “Sao chỉ có một mình người, Tiên nhi đâu?”

Tăng Lăng Nhi mở miệng, nhưng chưa kịp nói gì, nước mắt đã thi nhau rơi xuống, sau đó tựa như cố nén bị thương, nức nở kể lại mọi chuyện xảy ra trong yến hội, không dám dấu diếm.

“Tiên nhi vốn chỉ muốn trừng trị tiểu trù nương kia một chút, cũng không thật sự làm gì nàng ta, ai ngờ Vương gia lại không niệm tình thân, hạ lệnh ném Tiên nhi đến.....Đến quân doanh.....”

“Xoảng” một tiếng, chén trà trượt từ tay Tăng thị xuống mặt đất, thấm ra một vệt nước loang lổ.

“Người nói cái gì?” Tăng thị hít mạnh một ngụm khí, đột nhiên đứng bật dậy, bước hai bước đến trước mặt Tăng Lăng Nhi: “Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Tăng Lăng Nhi run run, không dám đối diện với đôi mắt phần nộ của Tăng thị: “Vương gia hạ lệnh đưa biểu muội vào quân doanh, nói là..... Để biểu muội cũng nếm thử mùi vị của xuân dược.”

Trước mặt Tăng thị đột nhiên tối sầm, lui về phía sau hai bước, suýt té xỉu. Tuy bà luôn giận Mộ Dung Tiên rên rết không thành thép, giận nàng đối đãi với Mộ Dung Ý như đại ca. Nhưng tốt xấu gì nàng cũng là nữ nhi của bà, bây giờ bị đối xử như thế, sao bà có thể không đau lòng.

Từ ma ma vội đỡ lấy Tăng thị: “Phu nhân bớt thương tâm.”

Tăng thị lung lay hai cái, đôi mắt dừng trên người Tăng Lăng Nhi, khóe mắt như muốn nứt ra, hất tay đẩy Từ ma ma ra, vung tay lên, giáng một cái tát lên mặt Tăng Lăng Nhi: “Ta căn dặn người cái gì? Tình tình Tiên nhi hay xúc động, ta thấy tính cách của người trầm ổn, làm việc thỏa đáng mới bảo người đi theo Tiên nhi, gặp chuyện thì chỉ điểm cho con bé, cũng che chở cho con bé. Người chỉ điểm thế này, che chở thế này sao?”

Tăng Lăng Nhi che mặt, không dám hé răng, rừ rứt giấu đi hận ý trong mắt. Mỗi lần Mộ Dung Tiên chịu thiệt thòi, đều liên lụy nàng bị đánh bị mắng. Nàng cũng là tiểu thư của Tăng thị, không phải nha hoàn, dựa vào đâu mà luôn phải chịu thiệt thòi!

Lại nói, Mộ Dung Tiên tự ý hành động, nàng có thể can thiệp sao?

Tăng thị đánh Tăng Lăng Nhi xong, vẫn còn chưa hết giận: “Cút! Người lập tức cút cho ta! Tiên nhi xảy ra chuyện, người không bảo vệ con bé, lại còn dám trở về! Không nhờ ta chống lưng cho người, người có thể an an ổn ổn làm đại tiểu thư sao? Lập tức cút về Tăng gia, ta không có một chất nữ vong ân phụ nghĩa như người! Nương của người không lên được mặt bàn, sinh ra người cũng chỉ là một phế vật!”

Tăng Lăng Nhi khẽ cắn môi, trong lòng hận muốn chết, trên mặt lại mang vẻ yếu đuối cầu xin: “Xin cô mẫu bớt giận, Lăng nhi không chăm sóc tốt cho biểu muội, tự biết mình không còn mặt mũi nào gặp đề người..... Nhưng lúc này biểu muội đang chờ chúng ta đến cứu, con chúng ta nên nghĩ cách cứu

biểu muội trước.”

Được Tăng Lăng Nhi nhắc nhở, Tăng thị quay đầu nhìn Mộ Dung Phong, vội vàng nói: “Lão gia, ông nhất định phải nghĩ cách, nếu không cuộc đời Tiên nhi sẽ bị hủy mất! Thiếp thân chỉ có một nữ nhi này! Nếu con bé bị hủy hoại, thiếp thân cũng không muốn sống.” Nói xong, lấy khăn che miệng khóc nức lên.

Mộ Dung Phong cũng bị tin tức này làm cho ngây người, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, cảm thấy lồng ngực nhói đau, dùng sức đấm hai cái, âm thanh có chút nghẹn ngào: “Nghịch tử! Nghịch tử! Mau, kêu hắn đến đây cho ta!”

Mộ Dung Tường cũng phụ họa: "Lần này đại ca thật sự quá đáng! Ngày thường ý vào thân phận Nhiếp Chính Vương mà khinh nhục ta còn chưa tính, bây giờ lại đối xử với Tiên nhi vậy. Tiên nhi là đại tiểu thư của gia tộc Mộ Dung, nếu truyền ra ngoài, Mộ Dung gia chúng ta làm sao còn mặt mũi đứng ở kinh thành! Đây rõ ràng là muốn đẩy Mộ Dung gia chúng ta vào chỗ chết mà!”

Lời này của hắn giống như đổ thêm dầu vào lửa, khiến Mộ Dung Phong tức giận đứng bật dậy: "Tên nghiệt tử này, lúc hắn vừa ra đời ta nên bóp chết hắn mới đúng, đỡ phải gây họa cho toàn tộc chúng ta!”

“Xem ra bốn vương mạng lớn nên mới không bị giết chết, làm Mộ Dung gia chủ thất vọng rồi!” Giọng nói âm trầm lạnh lùng bất ngờ vang lên, ngay sau đó, khí thế lạnh lẽo bức người kia cũng ập đến.

Không khí trong phòng lập tức ngưng đọng, bóng người cao lớn của Mộ Dung Ý xuất hiện ngay cửa lớn, theo sát phía sau là một bóng dáng nhỏ xinh.

“Ngươi. Sao con lại ở đây!” Không ngờ Mộ Dung Ý sẽ đột nhiên xuất hiện, lại còn nghe được những lời nói kia của ông ta, Mộ Dung Phong kinh ngạc mà đứng ngây ra.

"Không phải Mộ Dung gia chủ sai người đi tìm bốn vương sao? Bốn vương đến đây!” Mộ Dung Ý vươn tay ra, một chiếc ghế dựa lướt qua khoảng trống giữa phòng rồi dừng lại sau lưng hắn, Mộ Dung Ý vững vàng ngồi xuống, hơi thở vương giả nháy mắt tràn ngập không gian, ngữ điệu lạnh lùng không chứa chút tình cảm nào.

Hàn Hàn đau lòng nhìn nửa gương mặt lạnh băng của Mộ Dung Ý, tay nhỏ cầm lấy bàn tay to của hắn, xoa nhẹ một cái. Những lời vừa rồi của Mộ Dung Phong nàng cũng nghe thấy. Một người phụ thân mà lại muốn bóp chết nhi tử của mình, bất luận là ai, sau khi nghe thấy trái tim cũng sẽ lạnh đi.

Cảm nhận được lo lắng của Hàn Hàn, đáy lòng Mộ Dung Ý âm áp một chút, khí lạnh quanh thân cũng tan đi phần nào. Âm thầm cười tự giễu, rõ ràng hắn đã hết hy vọng, nhưng khi nghe thấy những lời đó, đáy lòng vẫn không kìm chế được mà phẫn nộ, không hề tiêu sái như trong tưởng tượng!

Đáy lòng Mộ Dung Phong phát run, tất cả phẫn nộ và tức giận vừa rồi đều vụt lên chín tầng mây, hung hăng trợn mắt trừng tiểu nha hoàn hầu hạ việc truyền lời bên ngoài một cái, sắc mặt tiểu nha hoàn kia trắng bệch, vội quỳ xuống dập đầu: “Nô tỳ vừa đến thì đã thấy Vương gia đến đây. Nô tỳ.”

“Bốn vương nghe nói Mộ Dung gia chủ muốn tìm bốn vương, đúng lúc bốn vương cũng có việc tìm Mộ Dung gia chủ. Hôm nay cùng nhau nói đi.” Đòi mất Mộ Dung Ý đảo qua người Mộ Dung Phong đang sợ tới mức run lên nhè nhẹ, ánh mắt lạnh băng như nhìn một người xa lạ, “Bốn vương đến đây để báo cho các ngươi biết, Mộ Dung Tiên làm trái mệnh lệnh của bốn vương, dám mưu hại Hàn Hàn, đã bị bốn vương đưa vào quân doanh. Các ngươi, có dị nghị gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Giam Lồng Mộ Dung Phong

Editor: Lăng Nhục Y

“Các ngươi, có dị nghị gì không?” Mấy chữ ngắn ngủi, lại giống như chùy băng đánh thẳng vào đáy lòng mỗi người, đồng trái tim của bọn họ thành một khối băng.

Khoé mắt Mộ Dung Tường giật giật, đột nhiên cảm thấy Mộ Dung Ý lúc này mới thật sự là Nhiếp Chính Vương khát máu tàn nhẫn, lãnh lệ vô tình mà mọi người vẫn nói. Đáng vẻ hiện giờ của Mộ Dung Ý, hắn chưa bao giờ nhìn thấy, đáy lòng run lên, đến nửa chữ cũng không thể nói ra lời.

Tăng thị nhìn Mộ Dung Phong, ánh mắt cực kỳ bi thương.

Mộ Dung Ý sẽ không lưu tình với bà ta, nhưng sẽ phải cố kỵ Mộ Dung Phong. Cho dù hắn bất mãn ra sao, Mộ Dung Phong cũng là phụ thân của hắn. Nếu hắn thật sự làm ra chuyện gì đó, không cần bà ta ra tay, nước miếng của người trong thiên hạ cũng đủ dìm chết hắn!

Đương nhiên Mộ Dung Phong cũng biết điều này, cho nên dù sợ hãi thế nào, thì cũng không đến mức không dám phản kháng, đặc biệt là khi đứng trước mặt thê tử và nhi tử của mình, lại càng không thể đánh mất thể diện. Ông ta không tin Mộ Dung Ý sẽ dám làm gì người phụ thân này!

Sắc mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng Mộ Dung Phong nghiêm mặt quát: “Hỗn trướng! Tiên nhi là muội muội ruột thịt của ngươi, ngươi lại dám đối xử với con bé như thế! Ngươi có để gia tộc Mộ Dung vào mắt hay không? Đừng quên, ngươi cũng họ Mộ Dung! Tiên nhi mất mặt, chẳng lẽ ngươi không mất mặt sao? Còn không mau hạ lệnh đưa Tiên nhi trở về!”

“Hỗn trướng?” Ánh mắt lạnh như băng của Mộ Dung Ý dừng trên người Mộ Dung Phong, khóe môi nở nụ cười khinh miệt, “Mộ Dung gia chủ, ngươi, có tư cách gọi bốn vương như vậy sao?” Ngữ điệu thông thả lạnh nhạt, từng chữ từng chữ lại như búa tạ đánh vào lòng người, khiến đáy lòng Mộ Dung Phong căng thẳng, không nói được lời nào.

“Truyền lệnh, đích trưởng nữ của gia tộc Mộ Dung Mộ Dung Tiên tự thấy bản thân xuất thân phú quý, cảm y xa hoa, ngọc thực đủ đầy, trong khi người dân bên ngoài lại đang khó nhọc, trong lòng xúc động, nên tự xin lấy thân hầu biên cương. Bốn vương niệm tình nàng một lòng chân thành, chuẩn cho rồi đi ngay trong ngày.” Mồm miệng khe khẽ, chậm rãi nói. Con ngươi hẹp dài của Mộ Dung Ý từ từ liếc nhìn sắc mặt từng người trong phòng, sau đó đứng dậy, bước ra ngoài.

“Dạ” ngoài phòng có người cao giọng đáp, rồi lại khôi phục không gian yên lặng ban đầu.

“Không, không thể!” Tăng thị lấy lại tinh thần, hét lên một tiếng, định chạy đến kéo áo Mộ Dung Ý, nhưng vẫn chưa đến gần, thân thể đã bị một sức mạnh cực lớn đánh văng ra.

Cơ thể Tăng thị nhoáng lên một cái, té lăn trên đất, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, sử dụng tay chân để bò qua: “Không thể, cầu xin ngươi, Mộ Dung Ý, mệnh lệnh này không thể hạ! Nếu không Tiên nhi sẽ bị huỷ hoại!” Lại quay đầu nhìn Mộ Dung Phong, “Lão gia, lão gia nói vài lời đi! Nếu thật sự hạ thông cáo này, chẳng những cuộc đời Tiên nhi bị huỷ, mà Mộ Dung gia cũng xong rồi!”

Sắc mặt Mộ Dung Phong biến đổi không ngừng, cuối cùng biến thành đáng vẻ nản lòng: “Đứng lại, con nói đi, rốt cuộc muốn vi phụ làm thế nào, con mới buông tha cho Tiên nhi?”

Buông tha cho Tiên nhi cũng là buông tha cho Mộ Dung gia, nếu thông cáo này thật sự được công bố, khắp thiên hạ sẽ biết đại tiểu thư của Mộ Dung gia tự xin đến biên quân làm quân kỹ. Mặc kệ là thật hay giả, người trong thiên hạ đều sẽ xem thường phi nhỏ Mộ Dung gia. Đến lúc đó, chẳng những kinh thành, mà toàn Thần Quốc cũng không có chỗ cho bọn họ dừng chân.

Một chiêu này của Mộ Dung Ý, thật tàn nhẫn!

Mộ Dung Ý có thể không quan tâm đến hưng vong của Mộ Dung gia, nhưng ông ta là gia chủ, Mộ Dung gia là nơi mà ông ta dùng chân cả đời, ông ta không thể bỏ mặt được.

Mộ Dung Ý dừng một chút, nét bi thương chợt lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là đáng vẻ lạnh lùng xa cách, xoay đầu, nhìn Mộ Dung Phong, khóe môi nở nụ cười châm chọc: “Mộ Dung gia chủ thật yêu thương nữ nhi!” Lúc hắn còn nhỏ, bị hạ nhân trong phủ ức hiếp đến mức phải tranh giành thức ăn thừa với bầy chó, người được gọi là phụ thân này của hắn chỉ khinh thường liếc nhìn hắn một cái, rồi xoay người bỏ đi, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng lạnh lẽo. Mà bây giờ, ông ta lại vì một hải tử khác mà khom người, ăn nói khép nép với hắn để bàn điều kiện, thật đúng là châm chọc!

Sắc mặt Mộ Dung Phong lại trắng thêm vài phần: “Vi phụ biết khi còn nhỏ con chịu nhiều thiệt thòi, vi phụ xin lỗi con, nhưng mà.....”

“Ngươi gọi bốn vương lại, là để nói những lời này sao?” Giọng nói lạnh nhạt mang theo mấy phần châm chọc, sắc mặt Mộ Dung Ý lại đen thêm vài phần.

Môi Mộ Dung Phong run run: “Nếu con buông tha cho Tiên nhi, vị trí gia chủ này, sẽ để con kế thừa.”

“Phụ thân!” “Lão gia!” Mộ Dung Tường, Tăng thị cả kinh, không dám tin tròn mắt nhìn Mộ Dung Phong. Sao có thể để tên nghiệt chủng Mộ Dung Ý kế thừa vị trí gia chủ! Rõ ràng đã nói, là để Mộ Dung Tường kế thừa!

“Câm miệng!” Mộ Dung Phong trừng bọn họ một cái, lại quay đầu nhìn Mộ Dung Ý đầy hi vọng, “Lúc con kế thừa vị trí gia chủ, nhất định người trong tộc sẽ không phản đối, chỉ cần con đồng ý buông tha cho Tiên nhi.”

Sự châm chọc trên mặt Mộ Dung Ý càng thêm rõ ràng, ánh mắt nhìn Mộ Dung Phong chứa đầy miệt thị: “Ngươi cho rằng, vị trí gia chủ kia của ngươi còn tôn quý hơn cả vương vị của bốn vương sao?” Chẳng qua là muốn cột chặt hắn vào Mộ Dung gia, để hắn che chở gia tộc Mộ Dung. Phụ thân này của hắn tính toán thật là giỏi, đến lúc này mà vẫn không quên tính kế hắn!

Mộ Dung Phong bị Mộ Dung Ý nhìn mà cảm thấy chột dạ, mặt nóng rang, quay đầu đi không dám đối diện với hắn, sau một lúc lâu mới nói: “Vi phụ biết bây giờ con chướng mắt vị trí gia chủ này, nhưng ngoại trừ vị trí gia chủ, vi phụ không còn thứ gì có thể cho con cả.”

“Vậy không cần cho, bốn vương không hiếm lạ!” Thu lại vẻ châm chọc trên mặt, Mộ Dung Ý lại trở về với đáng vẻ hờ hững thường ngày.

“Rốt cuộc thì con muốn thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho Tiên nhi?” Mộ Dung Phong mở to mắt cầu xin, gần như muốn quỳ xuống như Tăng thị, bất luận thế nào, thông cáo này cũng không thể hạ xuống được!

“Bỏ qua?” Con ngươi hẹp dài lại hiện lên vẻ châm chọc, “Ngươi cảm thấy, bốn vương sẽ bỏ qua cho Mộ Dung Tiên?” Tính kế hại tiểu nha đầu của hắn lại còn muốn hắn bỏ qua, thật là người si nói mộng!

Cơ thể Mộ Dung Phong mềm nhũn, ngã ngồi trên ghế, hắn còn chưa từ bỏ ý định, cố gắng giãy giụa: “Vi phụ không cầu gì khác, chỉ cầu con đừng phát thông cáo, chiếu cáo thiên hạ, bất luận con muốn vi phụ làm gì, vi phụ đều đồng ý.”

"Được" ngoài dự đoán, Mộ Dung Ý lại gật đầu, "Chỉ cần nói cho bốn vương biết, lúc trước các ngươi hạ độc bốn vương như thế nào, bốn vương sẽ thu hồi mệnh lệnh, giữ lại mặt mũi của Mộ Dung gia." Hắn vốn cũng không nghĩ sẽ thật sự hạ thông cáo kia, giống như lời bọn họ nói, mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, hắn cũng là con cháu Mộ Dung gia. Nếu thật sự phát thông cáo này đi, cho dù là hắn hay là Mộ Dung Lâm thì cũng sẽ chịu liên lụy. Chuyện tổn hại người một ngàn, tự thương hại tám trăm này, hắn không bao giờ làm.

Tuy Tăng thị ác độc, nhưng đối với hai nhi tử của mình lại thật lòng yêu thương, hắn vốn định mượn thông cáo này để uy hiếp Tăng thị một chút, không ngờ đến cuối cùng, người bị uy hiếp lại là phụ thân hắn!

"Hạ độc?" Những lời này của Mộ Dung Ý làm Mộ Dung Phong cảm thấy vô cùng khó hiểu, "Vi phụ hạ độc con khi nào?"

Mộ Dung Ý không nhìn ông ta, đôi mắt dừng trên người Tăng thị.

Đôi mắt Tăng thị bỗng lóe lên, vẫn giả bộ: "Ngươi không muốn bỏ qua cho Tiên nhi thì có thể nói thẳng, tội gì ngâm máu phun người, oan uổng người khác hạ độc ngươi chứ?"

"Oan uổng?" Khoé môi Mộ Dung Ý cong lên một nụ cười khát máu, "Truyền chỉ, Lý quận vương Mộ Dung Tường kêu ngạo hoang phí, làm người ương ngạnh, khó có thể đảm nhận vị trí Quận Vương, lập tức tước bỏ phong hào, biếm thành thứ dân! Cả đời không được vào quan trường."

"Ngươi dám!" Mộ Dung Tường vẫn luôn đứng im không lên tiếng đột nhiên đứng lên trừng mắt nhìn Mộ Dung Ý. Biếm thành thứ dân, cả đời không thể bước vào quan trường, như thế chẳng khác nào hủy hoại cả đời hắn, đến vị trí gia chủ cũng không thể đến gần được!

Lời của Mộ Dung Tường còn chưa dứt, không biết từ đâu xuất hiện một chương lực, đánh thẳng lên mặt hắn ta. "Bốp" một tiếng, cả người Mộ Dung Tường ngã mạnh lên ghế, máu theo mũi và miệng chảy ra ngoài, ngất đi.

"A ——" Tăng thị hét lên một tiếng, vội bỏ qua, "Tường Nhi, Tường Nhi, con sao rồi?" Quay đầu tròn mắt trừng Mộ Dung Ý, "Nó là đệ đệ của ngươi, sao ngươi có thể ra tay tàn nhẫn như vậy!"

Thần sắc Mộ Dung Ý không thay đổi, một người áo đen vừa xuất hiện bên cạnh hắn lạnh lùng nhìn Tăng thị, nói: "Bất kính với Nhiếp Chính Vương, dĩ hạ phạm thượng, đáng tội tru di."

Cả người Tăng thị run lên, lúc này mới kinh ngạc phát hiện ra, không phải trước kia Mộ Dung Ý không thể động vào bọn họ, mà là khinh thường việc động đến bọn họ. Nếu hắn thật sự muốn trừng trị bọn họ, tùy tiện lấy một lý do cũng có thể đẩy bọn họ vào chỗ chết, giống như bóp chết một con kiến, căn bản không cần phải tốn thời gian suy nghĩ.

"Thế nào, vẫn không muốn nói sao?" Chân mày Mộ Dung Ý nhướn cao, tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Tăng thị cắn cắn môi, giống như hạ quyết tâm cực lớn: "Có phải nếu ta nói, ngươi sẽ buông tha cho Tường Nhi và Tiên nhi hay không?"

"Ngươi có tư cách đàm phán với bốn vương sao?"

Sắc mặt Tăng thị trắng nhợt, quả thực bà ta không có tư cách đàm phán cùng Mộ Dung Ý, nhưng bà ta không cam lòng. Lúc trước đều là bà ta tùy ý xoa nắn người khác, bây giờ lại bị Mộ Dung Ý đùa bỡn trong lòng bàn tay, làm sao có thể cam tâm đây. Chỉ hận lúc trước ra tay không đủ tàn nhẫn, chẳng những không giết chết nghiệt chủng này, còn để hắn trốn thoát, mới tạo thành cục diện hôm nay.

Nhưng mà, cho dù không cam lòng bao nhiêu, lúc này bà ta vẫn phải cúi đầu, "Ngươi nói rất đúng, quả thật ta không có tư cách đàm phán với ngươi." Trên mặt Tăng thị hiện lên một nụ cười khổ, "Nếu ta không nói, có phải ngươi sẽ đối phó Tường Nhi hay không?" Nhìn ánh mắt Mộ Dung Ý, bà ta biết mình đoán đúng rồi. Nếu Tường Nhi cũng bị trừng trị, vậy những tranh đấu cả đời này của bà ta còn ý nghĩa gì nữa đâu? Nhắm chặt mắt, đến khi mờ ra lần nữa, bên trong chỉ còn lại sự châm chọc, "Nếu ta nói độc kia không phải do ta hạ, mà là phụ thân ngươi hạ thì sao?"

"Cái gì?" Mộ Dung Phong gầm nhẹ một tiếng, không dám tin mở to mắt nhìn Tăng thị, tuy rằng ông ta cũng hận không thể không có đứa con này, nhưng ông ta lại không dám hạ độc Mộ Dung Ý! Độc hại Nhiếp Chính Vương, nếu truyền ngoài, ông ta sẽ bị tướng lĩnh dưới trướng Mộ Dung Ý xé nát!

"Ta nói, độc, là do lão gia ông hạ!" Tăng thị ngược mắt nhìn Mộ Dung Phong, đáy mắt đều là sự châm chọc, gần từng chữ một. Bà ta thật sự bị mù, cho nên lúc trước mới có thể xem trọng một bao cỏ chỉ biết mạnh miệng như vậy!

"Nói vậy, sao ta có thể hạ độc Ý nhi?" Mặt Mộ Dung Phong trắng bệch, lớn tiếng phản bác.

(Đến chỗ này, mình xin dừng lại giải thích một chút. Có lẽ các bạn sẽ thấy xưng hô trong các đoạn đối thoại ở chương này và các chương trước đó có chút khác biệt, đó là do mình dựa theo ngữ cảnh và diễn biến tâm lý của nhân vật. Đặc biệt là Mộ Dung Phong, thường ngày ông ta vẫn tỏ vẻ thân thiết với Mộ Dung Ý nên luôn gọi là "con", "Ý nhi". Nhưng sự thật thì không hề thích Mộ Dung Ý, cho nên lúc tức giận, cũng chẳng còn gọi là con mà trực tiếp dùng "ngươi", sau khi lấy lại lý trí mới thay đổi xưng hô. Nếu bạn nào để ý thì sẽ phát hiện cách xưng hô thay đổi theo chi tiết truyện, mình cho là như vậy mới diễn tả được tới đa mức độ cao trào, cũng như tâm lý và thái độ của từng nhân vật dành cho nhau. Đóng bút: Yy)

"Nếu để ông biết, đương nhiên ông sẽ dám!" Tăng thị châm chọc liếc Mộ Dung Phong một cái rồi không quan tâm ông ta nữa, quay đầu nhìn Mộ Dung Ý, "Ngươi còn nhớ hôm tham gia cung yến trước lúc ngươi phát độc mấy ngày không? Có phải trước khi cung yến diễn ra phụ thân ngươi có đến tìm ngươi hay không? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy trên người ông ấy có mùi hương nhàn nhạt sao?"

Mùi hương? Mộ Dung Ý tập trung nhớ lại, lúc Mộ Dung Phong đến tìm hắn, dường như có một mùi hương thoang thoảng như thế thật, nhưng lúc đó hắn chỉ cho rằng đó là mùi son phấn của nữ nhân, nên không để ý, không ngờ mùi hương kia lại là độc, ánh mắt nhìn Tăng thị lại càng trở nên tàn nhẫn thâm trầm: "Vì sao ông ấy không có chuyện gì, mà bốn vương lại trúng độc?"

"Đương nhiên là vì trước đó, ta đã âm thầm cho ông ấy dùng giải độc! Ta hòa giải độc vào nước trà, thần không biết quỷ không hay, làm sao có thể phát hiện được cơ chứ?"

Ánh mắt Mộ Dung Ý trở nên nặng nề, những lời này nghe qua vô cùng hợp lý, không có điểm nào khả nghi, chỉ là hắn lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra nguyên do, "Độc kia gọi là gì?"

"Ba Ngày Say!" Gương mặt Tăng thị hiện lên vẻ đắc ý, "Ý nghĩa như tên, người trúng độc này, sẽ giống như người say rượu mà hôn mê ba ngày, sau ba ngày hôn về tây thiên, tuyệt đối không để lại bất kỳ dấu vết nào. Là độc được ta tận tâm nghiên cứu chế tạo ra, đáng tiếc, lại để người tránh được!"

Hàn Hàn nghe thấy những lời này mà âm thầm kinh hãi, nữ nhân này lại có thể dùng loại độc như vậy mưu hại Mộ Dung Ý, sau khi bị phát hiện còn tỏ vẻ đắc chí như thế, quả thực không thể tha thứ!

Đau lòng liếc nhìn Mộ Dung Ý, lại thấy gương mặt của hắn lạnh như băng, ánh mắt không thể hiện bất kỳ cảm xúc gì.

Thấy Hàn Hàn nhìn qua, khoé môi lạnh lùng của Mộ Dung Ý khẽ cong một chút, nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, xoay người rồi đi: "Truyền lệnh xuống, tuổi tác của Mộ Dung gia chủ đã cao, không tiện đi lại, chuyển đến Vinh Thọ Đường ngay trong hôm nay, bất luận là ai cũng không được gặp mặt."

"Hai mệnh lệnh kia...." Tăng thị chưa từ bỏ ý định.

"Thu hồi!"

Ra khỏi Hạc cư, Mộ Dung Ý nắm tay Hàn Hàn đi thẳng về Lạc Huy Uyển.

Hàn Hàn mở miệng, vốn định an ủi vài câu, nhưng không biết nên nói gì cho phải, chỉ đành trầm mặc đi theo hắn.

"Người vào viện trước đi, ta còn vài việc cần phải xử lý." Mộ Dung Ý dừng bước, thấy Hàn Hàn nhìn mình lo lắng, đáy lòng bỗng chốc ảm áp, sự lạnh lẽo trên mặt cũng tan đi, vươn tay xoa khuôn mặt nhỏ của nàng, "Không cần lo lắng, ta không sao." Nói xong xoay người rồi đi.

"....." Hàn Hàn mở to mắt nhìn bóng lưng của Mộ Dung Ý, mấp máy môi, muốn nói gì đó, rồi lại không biết nên nói điều gì, đứng như vậy một lúc lâu mới lấy lại phản ứng. Mộ Dung Ý xưng ta với nàng, mà không phải là bốn vương, chẳng lẽ hắn chịu kích thích quá nặng, cho nên ngôn ngữ cũng hỗn loạn luôn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Chuẩn Bị Trở Về Lưu Thôn

"Phái người quan sát Tăng thị." Trong thư phòng, Mộ Dung Ý gõ nhẹ tay lên bàn, lạnh giọng hạ lệnh.

"Dạ." Một ám vệ cúi đầu nhận lệnh, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Ám Nhất đứng bên cạnh, do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Ý, cuối cùng vẫn hỏi điều mình cảm thấy khó hiểu, "Chủ tử, vì sao không giam lỏng luôn cả Tăng thị?" Dựa vào những việc Tăng thị đã làm, mưu hại Nhiếp Chính Vương đương triều, cho dù xử tử cũng không quá đáng. Nhưng chủ tử lại không hề khiển trách bà ta, ngược lại chỉ hạ lệnh giam lỏng phụ thân mình, thật sự kỳ quái.

"Nếu giam lỏng bà ta, bà ta phải liên lạc với bên ngoài thế nào đây?" Tia sáng lạnh lẽo chợt lóe lên rồi biến mất trong đáy mắt, biểu cảm lãnh khốc giống như một thợ săn phát hiện con mồi, kiên nhẫn chờ đợi con mồi sa lưới.

Mộ Dung Ý gõ một tay xuống bàn, vẻ mặt lạnh như băng. Xử trí Tăng thị không khó, một phụ nhân khuê phòng, bóp chết bà ta đơn giản như bóp chết một con kiến vậy. Giữ bà ta lại, chỉ vì hắn luôn cảm thấy có người đứng phía sau thao túng Tăng thị. Có điều người này che giấu rất sâu, Tăng thị lại cực kỳ thận trọng, gần đây năm, hắn vẫn chưa tra ra manh mối hữu dụng nào.

Tỷ như lần này, Tăng thị nói ra cách hạ độc. Tuy Tăng thị nói thiên y vô phùng*, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Hắn có thể khẳng định, lần hạ độc này, nhất định không đơn giản như những gì bà ta nói.

*thiên y vô phùng: không có khe hở. Truyện được đăng tải miễn phí tại, xin đừng mang đi nơi khác.

Thêm cả chuyện Hàn Hàn nhắc đến lần trước, Tăng thị hạ độc tiểu nha đầu không thành còn bị tiểu nha đầu tính kế ngược lại, mà Tăng thị lại không phát hiện ra đó là độc gì. Điều đó chứng minh, độc này là do người khác đưa cho Tăng thị.

Hôm nay, hần cố ý mượn chuyện của Mộ Dung Tiên, rút dây động rừng. Dưới con giận, khi Tăng thị liên hệ với người kia, tất nhiên sẽ không cẩn thận như ngày thường. Hần phải người theo dõi bà ta, nhất định sẽ có thu hoạch.

Ám Nhất không biết suy nghĩ trong lòng Mộ Dung Ý, nhưng nhìn biểu cảm của chủ tử, cũng biết chủ tử đã có suy tính khác, nên không nói thêm gì nữa, im lặng đợi Mộ Dung Ý phân phó.

"Gọi Vu quân sự đến đây." Mộ Dung Ý gõ một ngón tay lên bàn, dường như hôm qua tiểu nha đầu có nói sẽ trở về Lư thôn thăm Ngô Mạc thị.

Vì những chuyện xảy ra hôm nay, hần lại càng hoài niệm lúc mình sống ở Lư thôn. Ngô Mạc thị giống như tổ mẫu, quan tâm che chở cho hần, chỉ ở nơi đó, hần mới cảm nhận được sự ấm cúng của tình thân.

Rời đi lâu như vậy, quả thật nên trở về thăm người.

Vu quân sự đến rất nhanh, Mộ Dung Ý nói: "Ngày mai ta và Hàn Hàn sẽ trở về Lư thôn, ngươi giúp ta sắp xếp một chút."

"Có cần nô tài phái người đến đó thông báo trước một tiếng hay không?" Vu quân sự sững sốt một chút, hỏi.

Theo lẽ thường, trước khi Nhiếp Chính Vương ra ngoài, vương phủ sẽ sai người thông báo với phủ nha địa phương một tiếng, để bọn họ chuẩn bị tiếp giá. Nhưng lần này Vương gia và Mạc cô nương cùng nhau trở về Lư thôn, Vu quân sự không đoán ra chuyện đi này có ý nghĩa thế nào, nên mới hỏi như vậy.

Mộ Dung Ý phát tay: "Không cần, ra ngoài một lát thôi, ngươi chuẩn bị một ít quà tặng là được." Hần và tiểu nha đầu chỉ trở về thăm hỏi nãi nãi, không nên quá phô trương. Huống chi nãi nãi là người nhất gan, nếu hần phô trương như thế, chỉ sợ sẽ dọa người mất.

Vu quân sự gật đầu nhận lệnh, đột nhiên nhớ tới chuyện chủ tử đã căn dặn trước đó, vội vàng hỏi: "Chủ tử lệnh cho nô tài tìm người dời những cây Tây Hồng thị** kia về trồng trong phủ, nô tài đã tìm mấy chục thợ thủ công, nhưng bọn họ chưa từng thấy loại cây này, nên không dám tùy tiện ra tay, sợ nhỡ về cây không thể sống. Chủ tử có muốn nhân cơ hội này, nhờ Mạc cô nương chỉ dẫn cho những thợ thủ công kia một chút, để bọn họ dời những cây Tây Hồng thị kia về đây?"

**Tây Hồng thị: quả cà chua. Vì Hàn Hàn là người hiện đại nên gọi là quả cà chua, những người còn lại là người cổ đại nên gọi là Tây Hồng thị.

Được Vu quân sự nhắc nhở, Mộ Dung Ý mới chợt nhớ ra hần đã từng căn dặn ý việc này, nhưng mấy hôm nay xảy ra nhiều việc, khiến hần suýt đã quên.

Phát phát tay: "Không thể nhỏ trồng thì không cần nhỏ." Hần vốn định tặng cho tiểu nha đầu một kính hi, nhưng nếu hiện tại không thể nhỏ trồng, vậy thì không cần di dời nữa. Vạn nhất trong lúc di dời làm chết một hai cây, chỉ sợ tiểu nha đầu sẽ giận dữ, phải biết những cây Tây Hồng thị đó là tâm can bảo bối của nàng.

**

Hàn Hàn không biết những sắp xếp của Mộ Dung Ý, lúc này vẫn ôm tiểu hồ ly đi dạo như ngày thường.

Hạ nhân trong vương phủ dường như cũng cảm nhận được bầu không khí quái dị mấy hôm nay, một đám người làm việc cẩn thận chặt chẽ, chỉ sợ làm sai một chút sẽ bị chủ tử trách phạt. Nhìn thấy Hàn Hàn ôm tiểu hồ ly đi đến, vội vàng đứng xa xa hành lễ với nàng, sau đó vòng sang hướng khác.

Hàn Hàn không hiểu ra sao, quay đầu lại hỏi Tinh Không: "Ta đáng sợ vậy à? Sao bọn họ vừa nhìn thấy ta đều tránh đi vậy?"

"Sao có thể chứ, cô nương nghĩ nhiều rồi, bọn họ có việc phải làm mà thôi." Sợ Tinh Không nói sai, Bích Tiêu vội vàng trả lời.

Những người đó làm hạ nhân trong vương phủ nhiều năm, đã thành thạo bản lĩnh nhìn mặt đoán ý từ lâu, ngầm truyền tin tức cũng cực kỳ nhanh. Nhìn biểu hiện lúc này của họ, có lẽ đã biết việc chủ tử tức giận vì Mạc cô nương bị người khác tính kế, trốn tránh Mạc cô nương, tất nhiên là sợ không cẩn thận va phải Mạc cô nương sẽ bị trách phạt.

Hàn Hàn lắc đầu, cảm giác của nàng luôn luôn chuẩn xác, tuyệt đối không phải suy nghĩ nhiều. Nhưng những hạ nhân trong vương phủ có phải sợ nàng hay không, đều không ảnh hưởng gì đến nàng cả, cho nên nàng cũng không để trong lòng.

Đúng lúc này, một bóng người màu đen chợt lóe lên, một người mặc y phục màu đen thân xuất hiện trước mặt nàng.

Hàn Hàn hốt hoảng lui về sau hai bước, đến lúc nhận ra gương mặt xinh đẹp quyến rũ của Mộ Dung Lâm, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Ngài ngăn ta lại, có việc gì thế?" Từ trước đến nay, nàng và Mộ Dung Lâm không có giao tình gì, bây giờ đối phương lại đột nhiên xuất hiện, nàng sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng đối phương tới tìm nàng nói chuyện phiếm.

"Lão tử muốn trở về Lư thôn với các ngươi." Mộ Dung Lâm dựng thẳng trọng kiếm trên mặt đất, thô lỗ nói.

"A?" Hàn Hàn chớp chớp mắt, sững sốt.

"Lão tử đến đây nói với ngươi một tiếng, ngươi không phản đối, vậy tức là đồng ý." Nâng trọng kiếm đặt lên vai, xoay người rời đi.

"Ngài đứng lại, ai đồng ý cơ chứ!" Hàn Hàn kêu một tiếng, nàng trở về Lưu thôn, Mộ Dung Lâm đi theo làm gì?

"Chẳng lẽ ngươi phản đối?" Mộ Dung Lâm trợn to mắt trừng Hàn Hàn, đại ca phản đối không tính, bây giờ đến cả tiểu trù nương này cũng phản đối.

"Nhà của ta rất nhỏ, không có nơi để ngài ở lại." Nhìn vẻ mặt kiên trì của đối phương, Hàn Hàn cảm thấy thật đau đầu.

"Không sao, ta và đại ca dùng chung một phòng." Mộ Dung Lâm nhún nhún mày, tuy rằng vô cùng có khả năng đại ca sẽ ném y ra ngoài.

"Đại ca?" Lúc này Hàn Hàn mới kịp phản ứng, mở to mắt hỏi, "Ngài nói Vương gia cũng đến?"

"Ngươi không biết sao?" Đôi mắt quyến rũ của Mộ Dung Lâm nhìn thẳng Hàn Hàn, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của nàng, trong lòng cảm thấy vô cùng khó hiểu, đại ca đã căn dặn Vu quân sự chuẩn bị cả rồi, nhưng tiểu trù nương này lại không biết gì cả, đại ca đang chơi trò gì thế?

"Làm sao biết được cơ chứ, Vương gia không nói gì với ta cả." Hàn Hàn buồn bực trả lời Mộ Dung Lâm, hai người bọn họ muốn làm gì đây? Sao lại cùng mình trở về?

"Chuyện đó không quan trọng, ngươi chỉ cần biết, lão tử muốn đi cùng hai người là được." Con ngươi xinh đẹp quyến rũ lóe lên vẻ không kiên nhẫn, Mộ Dung Lâm khiêng trọng kiếm tiếp tục đi.

Nếu không phải hai hôm nay Tiểu ma nữ tìm y khắp nơi, phụ mẫu lại hạ lệnh giới nghiêm bốn cửa thành, hại y muốn trốn cũng không có nơi nào để trốn, thì y có thể để mình chịu thiệt thòi mà đến cái thôn làng nhỏ đó cùng bọn họ sao, thế mà hai người bọn họ lại còn ghét bỏ y!

Hàn Hàn vừa muốn nói chuyện, bóng dáng màu đen lại chợt lóe một cái, Mộ Dung Lâm đã biến mất.

"....." Hàn Hàn im lặng nhìn trời, nàng còn chưa kịp bày tỏ ý kiến đâu!

Ngày hôm sau, Hàn Hàn đã chuẩn bị chỉnh tề, bưng chậu nước đến gõ cửa phòng Mộ Dung Ý: "Vương gia, ta hầu hạ ngài rửa mặt."

Cửa không có khóa, đẩy nhẹ một cái đã mở ra, Hàn Hàn bưng chậu nước đi vào, quay đầu liền nhìn thấy Mộ Dung Ý ngồi trên giường, cả người là trắng y màu trắng, vẻ mặt tinh tảo, không hề giống người vừa tỉnh ngủ chút nào.

"Vương gia dậy thật sớm." Hàn Hàn cười cười, hầu hạ Mộ Dung Ý rửa mặt xong rồi, vội vàng đi lên xếp giường đệm.

Gối đệm tùy ý phô ra, khăn trải giường không có một chút nếp nhăn, Hàn Hàn âm thầm tán thưởng, tư thế ngủ của hắc nhất định rất tốt, nhìn khăn trải giường bằng phẳng như thế này, giống như chưa từng ngủ bao giờ vậy.

Tay nhỏ lướt qua mặt giường, trên đó không có lấy một chút ẩm áp, quay đầu nhìn Mộ Dung Ý đang tự quấn tóc một cái: "Vương gia dậy thật sớm, giường cũng lạnh cả rồi." Dậy sớm như vậy cũng không biết tự mặc quần áo rửa mặt, còn cô tình ngồi ở đầu giường chờ người hầu hạ.

Thân thể Mộ Dung Ý cứng đờ, không đổi sắc mặt "Ừm" một tiếng, tiếp tục động tác trên tay.

Tối hôm qua ôm tiểu nha đầu ngủ quá sâu, đến lúc tiểu nha đầu sắp tỉnh hắc mới tỉnh lại, vội vàng trở về phòng, còn chưa kịp lên giường, tiểu nha đầu đã tới đây, hiện giờ thấy hỏi, đột nhiên có cảm giác chột dạ.

Hàn Hàn lại không nghĩ nhiều như vậy, ăn cơm với Mộ Dung Ý xong, nghĩ đến việc gặp lại nãi nãi, không kiềm được vui vẻ mà cong khóc môi, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hàn Hàn vui vẻ, dĩ nhiên Mộ Dung Ý cũng vui vẻ, nhưng tâm tình tốt này của hắc không duy trì được bao lâu, đã bị bóng dáng màu đen ngoài cửa phá hư.

"Cuối cùng các người cũng tới, nếu còn không tới, lão tử sẽ đi trước!" Mộ Dung Lâm sợ bị Công Tôn Văn tìm thấy, chờ đến mức nóng lòng, thấy Mộ Dung Ý và Hàn Hàn đi ra, liền thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu lại trừng Ám Nhất đang ngồi ở vị trí đánh xe, "Đại ca đã tới, lão tử có thể lên xe rồi chứ?"

Ám Nhất không để ý đến y, nhảy từ cang xe xuống, cung kính hành lễ: "Chủ tử."

Mộ Dung Ý liếc nhìn Mộ Dung Lâm: "Đệ tới đây làm cái gì?" Hôm qua gia hỏa này đến tìm hắc, nói muốn đến Lưu thôn cùng với hắc, nhưng đã bị hắc cự tuyệt, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Mộ Dung Lâm có chút chột dạ: "Đương nhiên là cùng hai người đến Lưu thôn!" Nói xong, đôi mắt phượng xinh đẹp quyến rũ nhìn về phía Hàn Hàn, "Nàng đã đồng ý với ta rồi, không thể nói mà không giữ lời."

Một hàng vạch đen trượt dài trên trán, Hàn Hàn im lặng kêu gào trong lòng, nàng đồng ý với y khi nào, rõ ràng là y tự quyết định có được không? Thấy Mộ Dung Ý quay đầu nhìn mình, Hàn Hàn vội vàng lắc đầu: "Không, ta không có đồng ý với ngài ấy."

Mộ Dung Lâm tức giận dậm chân: "Lão tử nói ngươi không phản đối tức là đồng ý, không phải ngươi không hề phản đối sao? Bây giờ lại không chịu thừa nhận!"

"Đó là do ngài không hề cho ta cơ hội nói chuyện." Hàn Hàn không khách khí phản bác.

“Ngươi...” Mộ Dung Lâm còn muốn nói gì đó, đã bị âm thanh lạnh nhạt của Mộ Dung Ý cắt ngang: "Đi theo thì ngồi xe ngựa phía sau.”

Xe ngựa phía sau? Mộ Dung Lâm nhìn nhìn xa ngựa kéo đầy những thùng lễ vật phía sau, hoài nghi bản thân đã nghe lầm: “Đại ca, huynh bảo ta ngồi xe ngựa chuyên chở hàng hoá kia ư?”

Mộ Dung Ý mặc kệ ý, kéo tay Hàn Hàn ngồi vào xe ngựa gỗ mun xa hoa phía trước: “Không muốn ngồi thì ở lại trong phủ.”

Mộ Dung Lâm lập tức ngậm chặt miệng, chỉ cần có thể tránh thoát tai mắt của phụ mẫu, xe ngựa chuyên chở hàng hoá thì xe ngựa chuyên chở hàng hoá, đại trượng phu có được dân được, không ngại việc nhỏ này!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Xin Vương Gia Tự Trọng

Editor: Lăng Nhục Y

Trong Hạc cư, Tăng thị cảm Phật châu quý gói trước Phật đường, khuôn mặt đoan trang mà nghiêm túc, hoàn toàn khác với dáng vẻ chật vật của hôm qua.

Cửa Phật đường được mở ra, Từ ma ma bước vào.

“Bọn họ đi rồi?” Tăng thị nhắm hai mắt, sắc mặt không hề thay đổi.

“Đi rồi.” Từ ma ma gật đầu đáp.

“Đi là tốt.” Khóe môi cong lên, Tăng thị mở mắt ra, bên trong lập loè vẻ âm trầm lạnh lẽo khiến người ta kinh sợ. Tiểu tiện chừng kia cho rằng giam lỏng Mộ Dung Phong là có thể chế được bà ta sao? Hắn cũng quá xem thường bà ta rồi!

Từ ma ma cả kinh, dường như nhìn thấu ý nghĩ của Tăng thị, vội vàng khuyên nhủ: “Phu nhân nên chờ thêm một chút, Vương gia vừa mới đi, sợ là vẫn còn cơ sở ngầm trong phủ, chúng ta hành động lúc này, quá mạo hiểm.”

“Chờ một chút? Chờ thế nào đây?” Tăng thị đột nhiên xoay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Từ ma ma, "Ngay lúc này, không biết Tiên nhi bị người ta làm nhục thế nào, Tường Nhi cũng bị câu nô tài của tiện chủng kia đánh ngất đi. Hiện giờ ta chỉ hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn! Ngươi còn muốn ta chờ một chút!”

Từ ma ma cũng biết huynh muội Mộ Dung Tường là bảo bối trong lòng Tăng thị, lúc này huynh muội hai người đều nằm trong tay Mộ Dung Ý, muốn Tăng thị không vội rất khó. Nhưng càng là như vậy, thì càng không thể tự loạn đầu trận tuyến, lớn gan tiếp tục khuyên nhủ: “Nô tỳ biết phu nhân đau lòng vì tiểu thư chịu khổ, nhưng vãn đã đồng thuyền, cho dù lúc này cứu tiểu thư trở về cũng không thay đổi được gì, vãn nhất phu nhân bị lộ, trái lại sẽ khiến chúng ta càng bất lợi hơn, xin phu nhân nghĩ lại.”

“Làm càn! Ngươi dám nguyên rửa Tiên nhi!” Tăng thị đột nhiên đứng lên, hung hăng ném Phật châu trong tay vào mặt Từ ma ma, “Tiên nhi của ta thanh thanh bạch bạch, cái gì vãn đã đồng thuyền! Còn không mau vả miệng! Chuyện bốn phu nhân đã quyết định, một nô tài như ngươi có thể xen vào hay sao?”

Chuỗi Phật đứt dây, những hạt Phật châu hắt bóng mượt mà rơi xuống nền đất, tạo nên từng tiếng thanh thúy dễ nghe.

Từ ma ma khom người quỳ trên mặt đất: “Nô tỳ đáng chết, xin phu nhân bớt giận, không nên tức giận hại thân thể.” Một bên nói, một bên nâng tay đánh lên miệng mình.

Sau khi phát tiết, cảm xúc giận dữ trong lòng Tăng thị cũng từ từ lắng xuống, đi đến một chiếc ghế ngồi xuống, phát phát tay: "Dừng đi, ngươi nói cũng đúng, tuy tiểu tiện chừng kia đã đi rồi, nhưng rất có thể đã phái người âm thầm quan sát ta.” Khóe môi nở một nụ cười châm chọc, "Nếu mấy năm nay bốn phu nhân đều bình yên vô sự vượt qua, không bị hắn bắt lấy một chút nhược điểm, đương nhiên hiện giờ cũng sẽ không dễ bắt được.... Đi hỏi Lâm quân sự một chút, lần trước bốn phu nhân bảo hắn tìm pháp sư hắn có tìm được không? Mau mời đến đây, gần đây chuyện dơ bẩn trong vương phủ quá nhiều, bốn phu nhân muốn mời pháp sư làm pháp sự, giúp vương phủ hóa giải đen đui.”

**

Xe ngựa của Hàn Hàn và Mộ Dung Ý chạy một đường đến Lưu thôn.

Hàn Hàn nhìn Mộ Dung Ý đang nhàn nhã đọc sách trong xe, rốt cuộc vẫn không nhịn được mà buông túi tiền vừa thêu được một nửa trong tay, nghiêng đầu nhỏ lại gần: “Sao ngài lại muốn về Lưu thôn với ta?”

Vấn đề này nàng đã muốn hỏi rất lâu, thật vất vả mới nhen đến bây giờ, nếu còn không hỏi, nàng sẽ dần đo mãi.

Nàng về nhà chỉ là việc nhỏ, hần tùy tiện phái một tiểu tư đi theo là được, nhưng hần lại không cho ai theo cùng, chỉ dẫn theo hai người đánh xe, tự mình mang theo y phục nhẹ nhàng đơn giản trở về nhà với nàng.

Đường đường là Nhiếp Chính Vương, lại không màng công việc triều chính mà cùng nàng về nhà, cảm giác này..... Có chút kì lạ.

À, còn có một tên Mộ Dung Lâm, nhưng tên kia mặt dày mày dạn đi theo, không tính!

Ánh mắt Mộ Dung Ý dời khỏi trang sách, thấy Hần Hần mở to đôi mắt đen lúng liếng tò mò nhìn mình, bỗng nổi lên ý xấu, kéo kéo khóe môi: “Ngươi nói thử xem?”

“.....” Hần Hần tiếp tục nhìn Mộ Dung Ý không nói lời nào, trong lòng mắng, ta mà biết, còn hỏi ngươi làm gì!

Nhìn bộ dạng nhen khuất không nói thành lời của Hần Hần, ý cười trên mặt Mộ Dung Ý lại nhiều thêm vài phần, duỗi tay xoa bóp khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn của nàng: “Bổn vương chỉ muốn đi xem, nơi có thể dưỡng ra một người to gan lớn mật như ngươi là một nơi như thế nào.”

Thân thể Hần Hần lùi về phía sau, né tránh ma chướng của hần: “Ta vẫn luôn tuân theo pháp luật, to gan lớn mật khi nào.”

"Đến cả quận chúa ngươi cũng dám hạ được, không phải to gan lớn mật thì là gì?" Mộ Dung Ý cười một tiếng, ánh mắt dừng trên túi tiền trong tay Hần Hần, mặt trên thêu một vật gì đó xiêu xiêu vẹo vẹo, thoát nhìn vừa giống hoa lại không phải hoa, vừa giống chim lại chẳng phải chim, “Ngươi thêu cái gì?”

Sắc mặt Hần Hần 变, nhìn hình ảnh xiêu vẹo trên túi tiền trong tay, ngồi thẳng sống lưng, nâng cằm nhỏ nói: “Ta đã nói ta không biết thêu thùa, ngài còn bắt ta thêu túi tiền cho ngài, vốn định thêu một con ung, nhưng mà hiện tại... Ta cũng không biết nó là cái gì, nếu ngài không thích, ta sẽ không thêu nữa.”

"Ừm, đúng là có chút ghét bỏ, nhưng nếu là ngươi thêu, bổn vương đành cố mà làm tạm thời dùng vậy." Trong mắt Mộ Dung Ý loé lên ý cười, tiểu nha đầu này chỉ ước hần không cần nàng thêu, cố ý thêu hồng để hần tức giận mà bỏ qua, ý nghĩ thật hay, “Cái này xem như luyện tập, chờ thêu xong cái này rồi, lại thêu thêm mấy cái thì sẽ tốt thôi.”

“Còn thêu?” Tay Hần Hần run lên, kim châm trên túi tiền đâm vào đầu ngón tay, một giọt máu chảy ra, Hần Hần lại không có thời gian quan tâm điều này, một đôi mắt trắng đen rõ ràng mở to trừng Mộ Dung Ý, có chút buồn bực, “Ta là nữ đầu bếp, không phải tú nương, dựa vào đầu mà lại bắt ta thêu cho ngài?” Có trời biết nàng chán ghét chuyện thêu thùa ở cổ đại này bao nhiêu.

Thêu chữ thập ở hiện đại đơn giản như vậy nàng còn không có đủ kiên nhẫn để thêu, huống chi việc thêu thùa ở cổ đại vừa đa dạng vừa phức tạp này. Cả ngày nhìn chăm chăm vào số tơ đủ màu sắc kia, nàng cảm thấy mắt mình hoa lên cả rồi.

"Đâm vào tay? Ta nhìn xem, có đau hay không?" Mộ Dung Ý không để tâm nàng nói cái gì, thấy ngón tay Hần Hần rỉ ra một giọt máu, lòng tê rần, vươn tay kéo nàng vào lòng, nhân tiện ném túi tiền mới làm xong một nửa kia qua một bên, "Đứng là góc, chỉ như vậy cũng để đâm vào tay!"

Tìm trong xe ngựa một ít vải bông sạch, tinh tế lau giọt máu kia đi, lại thoa thêm một ít thuốc.

"Cũng chỉ đâm nhẹ một cái, nào có khoa trương như vậy." Hần Hần rút tay về, không cho hần thoa, “Nếu chỉ đâm một chút liền thoa thuốc, một lọ kia của ngài cũng không đủ cho ta dùng.”

Bàn tay to của Mộ Dung Ý siết chặt, không cho nàng rút về, động tác trên tay cũng không hề ngừng lại, đôi lông mày anh tuấn hơi nhăn lại: “Ngươi thường xuyên bị đâm?”

"Ngài thêu thử xem, nhìn xem có thường xuyên đâm vào tay hay không." Thêu hoa bị kim đâm vào tay không phải rất bình thường sao, có gì kì lạ đâu.

Đôi lông mày anh tuấn nhíu càng chặt, dường như do dự một chút: "Nếu thường xuyên bị đâm vào tay, sau khi thêu xong cái này, ngươi không cần thêu cái khác nữa."

Hần Hần rút tay về, nhìn một lớp thuốc mỡ trên ngón tay, có chút đau lòng. Thuốc này toàn dùng những thảo dược quý báu chế thành, bây giờ lại bôi lên một lỗ kim, thật là lãng phí.

Nghe Mộ Dung Ý nói như vậy, đôi mắt to loé lên sự giảo hoạt: “Vi sao phải đợi thêu xong cái này? Chi bằng không thêu nữa, nếu không ta cũng chẳng biết mình sẽ đâm vào tay bao nhiêu châm nữa đâu.”

"Nghĩ thật hay." Bàn tay to gõ nhẹ vào ót Hần Hần, ôm thân mình nhỏ nhắn mềm mại của nàng vào lòng. “Làm người thì phải có thủy có chung, sao có thể bỏ dở nửa chừng. Bổn vương còn định để ngươi làm y phục giày vớ cho bổn vương, hiện giờ chỉ bảo ngươi thêu một túi tiền nhỏ, ngươi còn không biết đủ.”

“Y phục giày vớ?” Hần Hần bị dọa đến mức nhảy dựng lên, xoắn người hần, “Ta nhất gan, ngài đừng làm ta sợ!” Nếu bắt nàng thêu y phục giày vớ thật, nàng nhất định sẽ phát điên.

“A” Mộ Dung Ý cười một tiếng, vươn tay vuốt nhẹ mũi nàng, đối với việc nàng ngoan ngoãn để cho mình ôm, tâm tình rất tốt, ánh mắt cũng vui vẻ hơn

rất nhiều, “Cho nên người phải thành thật thêu túi tiền này cho bổn vương, còn dám đâm kim vào tay nữa, bổn vương lập tức phạt người thêu quần áo.”

“Ta cũng không cố ý đâm vào tay.” Hàn Hàn bĩu môi nói thảm một câu, lấy tay vỗ vỗ cánh tay đang vòng lấy eo nàng của Mộ Dung Ý, “Ngài ôm chặt như vậy, ngạt muốn chết.” Mỗi lần phản kháng đều không có hiệu quả, Hàn Hàn cũng không phản kháng nữa, chỉ điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái.

Nhìn đôi môi kiều diễm như cánh hoa của Hàn Hàn, cổ họng Mộ Dung Ý căng thẳng, bàn tay to giữ chặt đầu nhỏ của nàng, cúi đầu hôn.

“Đại ca, còn bao lâu mới đến.” Màn xe đột ngột bị xóc lên, gương mặt xinh đẹp quỵên rũ của Mộ Dung Lâm ghé vào thăm dò, nhưng biểu cảm lúc này lại có chút kỳ quái, giống như một mỹ nhân bước ra từ trong tranh, biểu cảm trên mặt mỹ nhân có chút ngơ ngẩn.

“Cút!”

Âm thanh trầm thấp hỗn loạn ẩn chứa lửa giận nhân nhật, mắt Mộ Dung Lâm hoa lên, thân thể lăn từ càng xe xuống, “Bịch” một tiếng rơi trên mặt đất, chặt vật không nói nên lời.

Mộ Dung Lâm lại không có tâm tư quan tâm những chuyện đó, khẽ nhếch miệng, đôi mắt phượng mở to, ngây người nhìn chiếc xe ngựa gỗ mun vẫn chạy về phía trước, sau một lúc lâu mới lấy lại âm thanh của mình: “Đại ca, huynh sẽ không coi trọng tiểu trù nương kia thật đó chứ?” Phi thân nhảy về phía xe ngựa, còn chưa kịp rơi xuống, đã cảm nhận được một dòng lực mạnh mẽ bắn ra từ bên trong xe, muốn tránh đã không còn kịp, thân mình lại rơi mạnh trên mặt đất lần nữa.

Nghe Mộ Dung Lâm nhắc tới, Hàn Hàn đột nhiên nhớ lại Mộ Dung Ý từng nói không thích nàng, gương mặt nhỏ nhắn vốn lúng túng vì Mộ Dung Lâm đột ngột xuất hiện lập tức trầm xuống, tay chân dùng sức tránh khỏi trời buộc của Mộ Dung Ý: “Xin Vương gia tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Đã hôn nhiều lần như vậy, sao có thể không thân.” Thấy tiểu nha đầu giận dỗi, Mộ Dung Ý vội vàng buông tay, nhưng vẫn không quên phản bác.

Hàn Hàn trừng mắt liếc nhìn hán một cái: “Ta vẫn nhớ rõ người nào đó đã từng nói, sẽ không bụng đói ăn quàng!” Nàng có nói là sẽ thân thiết với hán sao? Hán căn quấy như thế từ khi nào.

“Ý của bổn vương không phải như vậy.” Mộ Dung Ý nhớ lại những lời mình nói lúc trước, dường như đã biết nguyên nhân tiểu nha đầu tức giận, nhưng muốn hán sửa lại lời đã nói, hán lại không cất nên lời, chỉ có thể khô khan mở miệng.

“Không phải ý đó thì là ý gì?” Chỉ cần nhớ tới lời hán nói lúc trước, lửa giận trong lòng Hàn Hàn lại bốc lên, dứt khoát xoay người đi không để ý tới hán.

“Bổn vương.” Mộ Dung Ý vừa muốn mở miệng, bên ngoài lại truyền đến tiếng hô thô lỗ của Mộ Dung Lâm, “Đại ca, huynh lại vì một tiểu trù nương mà đánh thân đệ đệ của mình, quá không phúc hậu!”

Sắc mặt Mộ Dung Ý lập tức trầm xuống, gân xanh trên trán giật giật: “Câm miệng! Còn rống thì người lăn về kinh thành cho bổn vương!”

Hiện giờ Hàn Hàn không muốn nhìn thấy Mộ Dung Ý, vén màn lên, ngồi trên càng xe bên ngoài càng xe: “Trong xe quá nhỏ, ngại ngồi đi, ta ở bên ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Kế Hoạch Tương Lai

Editor: Lăng Nhục Y

“Hàn Hàn đã đi lâu như vậy, không biết hiện giờ thế nào.” Ngô Mạc thị cầm một bộ y phục khâu vài mũi, động tác trong tay đột nhiên dừng lại, thờ dãi một tiếng, về mặt u sầu.

“Lão phu nhân không nên quá lo lắng, không phải mấy ngày trước cô nương đã cho người truyền tin về, nói mọi thứ ở nơi ấy đều tốt đẹp sao.” Mi Nương ngồi một bên tính sổ sách, nghe Ngô Mạc thị nói như vậy, vội an ủi.

Ngô Mạc thị lắc đầu: “Từ nhỏ Hàn Hàn đã hiểu chuyện, cho dù chịu thiệt thòi cũng không nói ra. Hàn Hàn đến vương phủ hầu hạ quý nhân, vạn nhất không chú ý gây ra lỗi gì, đến lúc đó bị phạt, cũng không có ai ra mặt giúp con bé. Tục ngữ nói, trước cửa nhà Tể tướng đều là quan thất phẩm, càng đừng nói đến phủ Nhiếp Chính Vương, cho dù là hạ nhân bên trong cũng cao quý hơn người thường. Không biết Hàn Hàn đi, có bị ức hiếp hay không.”

Mi Nương ngừng bút trong tay, gương mặt thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ. Cách mỗi hai ngày Ngô Mạc thị đều nói như vậy một lần, tuy nàng không hiểu về chủ từ quá nhiều, nhưng lúc trước chủ từ có thể phái nàng đến đây hầu hạ Mạc cô nương, hiển nhiên đã nhìn trúng Mạc cô nương, tất nhiên sẽ không để Mạc cô nương chịu thiệt thòi, Mạc lão phu nhân đã lo lắng quá nhiều rồi.

Nhưng nàng chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng, cũng không thể nói với Ngô Mạc thị như thế, chỉ có thể tiếp tục an ủi: “Lão phu nhân, người suy nghĩ nhiều quá. Tuy cô nương còn nhỏ tuổi, nhưng rất thông minh lại biết nhìn người, tới vương phủ rồi, cũng sẽ không để mình chịu thiệt. Hơn nữa, nếu Vương gia đã phái người tới đón cô nương, thì đã nói lên ngài coi trọng cô nương, người mà Vương gia xem trọng, hạ nhân trong vương phủ cũng không dám coi khinh, người cứ yên tâm đi.”

Ngô Mạc thị gật gật đầu, lại thở dài: “Không yên tâm cũng chẳng còn cách nào, một lão bà như ta cũng không giúp được gì, chỉ mong là giống như lời mà người nói. Chờ ta may xong bộ y phục này, con hãy tìm người chuyển cho Hàn Hàn giúp ta, lúc con bé đi chỉ mang theo hai bộ y phục, đến đó rồi, không biết người trong vương phủ có xem thường nàng không.”

Mi Nương gật gật đầu: “Vâng, chuyện này người cứ yên tâm, khi nào may xong, Mi Nương sẽ tự mình mang đến cho cô nương.”

Ngô Mạc thị lắc đầu: “Con là một cô nương, ra ngoài một mình, vạn nhất xảy ra chuyện gì. Vẫn nên tìm một nam nhân thì tốt hơn. Ở trên núi có nhiều người như vậy, tìm một người, nhờ hắn đi giúp một chuyến là được.”

“Lão phu nhân hãy yên tâm, trước kia con thường đi theo phụ thân vào Nam ra Bắc, đã quen rồi. Hơn nữa kinh thành cũng không xa, nhiều nhất chỉ mất một hai ngày, rất nhanh. Vừa lúc con thấy cửa hàng sơn phấn đã chuẩn bị ổn thỏa, thuận đường đến báo với cô nương một tiếng, xem nên làm gì tiếp theo.”

Đang nói, cửa lớn ngoài sân đột ngột mở ra, tiếng gào dồn dập của Nhị Tráng truyền đến: “Mạc nãi nãi, Mạc nãi nãi, mau ra xem, đã trở về.” Vọt vào nhà nhanh như chớp.

Ngô Mạc thị bị dọa nhảy dựng: “Nói chậm lại đã, có chuyện gì?”

Nhị Tráng thở gấp mấy hơi, nhưng trên mặt vẫn còn kích động và vui sướng, cười ha hả không ngừng: “Con và đại ca đang chuẩn bị đi lên núi, lại thấy ở phía xa Hàn Hàn và một người khác đang điều khiển xe ngựa trở về, đại ca bảo con trở về báo tin trước, huynh ấy đi đón.”

“Thật sao?” Ngô Mạc thị vừa kinh ngạc vừa vui mừng đứng bật dậy, dường như không tin, “Con không nhìn lầm chứ, Hàn Hàn đã trở về thật sao?”

“Con cũng sợ mình nhìn lầm, nên đã cẩn thận nhìn thêm mấy lần, thật sự là Hàn Hàn muội tử. Muội ấy mặc y phục đẹp đẽ, so với khi ở trong thôn còn xinh đẹp hơn mấy phần, ngồi ở trên xe ngựa, sắc mặt thì con không nhìn rõ.” Nhị Tráng xoa xoa tay, “Con nghĩ xe ngựa sẽ vào thôn nhanh thôi, Mạc nãi nãi, người ngồi ở đây trước, con đi đón muội ấy.” Nói xong liền bước ra ngoài.

“Bồ Tát phù hộ, ông trời mở mắt, cuối cùng nha đầu Hàn Hàn cũng trở về. Nhị Tráng chờ ta, ta và con cùng đi.” Ngô Mạc thị kích động chấp tay trước ngực, bái hai bái, vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

“Lão phu nhân, người chậm một chút, con dìu người ra cửa, xe ngựa chạy nhanh, một lát sẽ đến ngay thôi.” Mi Nương cũng vội buông bút, dìu Ngô Mạc thị đi ra cửa.

Ba người vừa mới tới cửa, đã nghe thấy tiếng xe ngựa vang lên, theo thanh âm vọng lại, nhìn thấy Hàn Hàn và một nam tử ngồi trên cang xe ngựa đang tiến lại gần, Đại Tráng theo sát bên cạnh, phía sau còn có một chiếc xe ngựa, nhưng bị xe ngựa phía trước che mất, nhìn không rõ.

“Nãi nãi” Hàn Hàn tinh mắt, nhìn thấy Ngô Mạc thị, cũng không kịp dừng xe, trực tiếp nhảy từ trên cang xe xuống.

Âm Nhất bị dọa giật mình, vội vung tay kim dây cương dừng xe lại.

“Nãi nãi, sao người lại ra đây, chờ trong phòng là được rồi.” Hàn Hàn kéo tay Ngô Mạc thị, nhìn trái nhìn phải một lượt, thấy tóc Ngô Mạc thị dường như lại trắng hơn một chút, không biết nửa tháng này nãi nãi đã lo lắng cho mình thế nào, mới khiến tóc trắng như vậy. Đáy lòng xót xa, nước mắt cũng muốn rơi ra.

Ngô Mạc thị nhìn Hàn Hàn y phục tươi sáng, khuôn mặt nhỏ phấn nộn, người cũng cao hơn một chút, béo hơn một chút, nỗi lo lắng nhiều ngày mới biến mất, ôm Hàn Hàn vào lòng, dù có thiên ngôn vạn ngữ vẫn không cất nên lời, chỉ liên tiếp gật đầu: “Tốt, tốt, trở về là tốt rồi, con không có việc gì, sau này nãi nãi cũng có thể cho phụ mẫu con một câu trả lời.” Bất giác, nước mắt lại rơi xuống.

“Nãi nãi nói gì vậy, không phải con vẫn rất tốt sao, cái gì mà trả lời hay không trả lời, người sẽ sống lâu trăm tuổi, con không cho người nói vậy.” Hàn Hàn vuốt ve bàn tay Ngô Mạc thị, miễn cưỡng cười nói.

“Ồ, đây là nhà người? Rõ ràng là một tòa sân lớn như vậy, người lại lừa lão tử nói đây chỉ là một nơi nhỏ nhỏ không đáng nhắc đến?” Âm thanh thô lỗ bất ngờ vang lên.

Lúc này Hàn Hàn mới nhớ tới phía sau còn mấy người đi theo, vỗ vỗ tay Ngô Mạc thị, quay đầu liền thấy Mộ Dung Lâm đang mở to đôi mắt xinh đẹp phong lưu đánh giá khắp nơi.

Mộ Dung Ý đứng phía sau nàng, nhìn các nàng không nói lời nào, thần sắc có chút phức tạp.

“Nãi nãi, con giới thiệu cho người một chút, đây là Nhiếp Chính Vương, ngài ấy tò mò về nhà của chúng ta, nên đến đây xem thử.”

Ngô Mạc thị vốn đã khiếp sợ dung mạo và khí thế của đối phương, hiện giờ nghe thấy lời này, bị dọa nhảy dựng, hai đầu gối bỗng nhiên mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống: “Lão phụ tham kiến Vương gia điện hạ.”

Mi Nương cũng vội vàng quỳ xuống.

Mộ Dung Ý thấy Ngô Mạc thị, nhớ lại những ngày Ngô Mạc thị chăm sóc bảo vệ khi mình phát độc, thậm chí vì hắn mà nhiều lần khiển trách tiểu nha đầu, còn thật lòng đối đãi với hắn như tôn tử* của mình, tuy thời gian đó có chút gian khổ, nhưng lại vô cùng ấm áp. Hiện tại hắn đã giải độc, nhất định nãi nãi không thể nhận ra, không biết sau này còn có thể cảm nhận được phần tình thân kia nữa hay không.

*tôn tử: cháu

Đang thất thần suy nghĩ, chợt thấy Ngô Mạc thị đột nhiên quỳ xuống, thân thể bỗng lóe lên một cái, vội vàng vươn tay đỡ Ngô Mạc thị: “Nãi. Lão phu nhân không cần đa lễ.”

Hàn Hàn vốn không có ý định để Ngô Mạc thị quỳ xuống, hiện tại thấy Mộ Dung Ý đã nói như thế, cũng thuận thế đỡ lấy Ngô Mạc thị: “Đúng vậy nãi nãi, Vương gia rất gần gũi người dân, ngài không cần nhiều lễ tiết như vậy đâu.” Thuận thế kéo Mi Nương: “Mấy ngày nay ta không có ở nhà, cũng nhờ có tỷ chăm sóc nãi nãi. Đừng quỳ nữa, tỷ cũng mau đứng lên đi.”

Khỏe miệng Âm Nhất giật giật, Vương gia gần gũi người dân? Hắn tỏ vẻ hoài nghi, ở cùng Vương gia lâu như vậy, người duy nhất gần gũi với Vương gia mà hắn biết, cũng chỉ có một mình Mạc cô nương.

Mộ Dung Lâm đang đứng ở phía xa chăm chú đánh giá khắp nơi, khỏe mắt thoáng thấy một màn này thì lập tức kinh sợ, đôi mắt xinh đẹp phong lưu tràn ngập biểu cảm không thể tưởng tượng: “Không phải đại ca không gần gũi sắc sao? Sao huynh lại không hề bài xích lão phụ nhân này?” Việc này không hợp với lẽ thường nha!

Hàn Hàn im lặng, những lời này, sao lại đáng đánh đòn như vậy!

Con người Mộ Dung Ý trầm xuống, đôi mắt hẹp dài liếc nhìn Mộ Dung Lâm: “Câm miệng!”

Ngô Mạc thị nhìn Mộ Dung Lâm, lập tức ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy mình chưa thấy người nào xinh đẹp như vậy, kéo kéo tay áo Hàn Hàn: “Cô nương này là ai? Vóc dáng cao như vậy, mặc nam trang thật là đẹp, là muội muội của Nhiếp Chính Vương sao?” Đường như vừa rồi gọi Nhiếp Chính Vương là đại ca.

Thính lực của Mộ Dung Lâm cực tốt, tuy giọng nói của Ngô Mạc thị cực kỳ nhỏ, nhưng hắn vẫn nghe rõ ràng. Gương mặt xinh đẹp quyen rũ lập tức đỏ lên, đôi mắt phượng trừng lớn, gần như muốn dậm chân: “Lão tử là nam nhân! Nam nhân! Người nhìn cho rõ ràng, có nữ nhân nào cường tráng như lão tử sao?” Hắn hận nhất người khác nói hắn là nữ nhân, nếu không phải đối phương là một lão phụ nhân, hắn tuyệt đối phải khiến đối phương đẹp mặt!

Ngô Mạc thị bị tiếng hô này dọa nhảy dựng, lòng run lên, lại suýt quỳ xuống.

Thấy Ngô Mạc thị bị dọa, sắc mặt Mộ Dung Ý lại trầm thêm vài phần, lật tay tung ra một luồng khí mạnh mẽ: “Không muốn để người khác nhận nhầm người thành nữ nhân, thì phá hủy gương mặt hồ ly tinh của người đi!”

Mộ Dung Lâm vội vàng nhảy sang một bên né tránh, lỡ tai nghe thấy mấy từ “Hồ ly tinh”, sắc mặt lập tức đen sì: “Đại ca, lão tử là đệ đệ huynh, là đệ đệ ruột, huynh động thủ thật à!” Sao hắn cứ cảm thấy sau khi đại ca đến thôn này, cả người đều kì lạ vậy nhỉ?

Hàn Hàn dường như cũng hiểu được nguyên nhân Mộ Dung Lâm tức giận, thấy Mộ Dung Ý nói chuyện, cũng không để ý đến nữa, đỡ Ngô Mạc thị đi vào trong: “Nãi nãi, con đỡ người đi vào, đã lâu không trở về, không biết trong nhà đã thay đổi thế nào rồi.”

“Ôi.” Ngô Mạc thị đi vào trong, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Mộ Dung Ý, lặng lẽ kéo kéo tay áo Hàn Hàn, thấp giọng răn dạy, “Nha đầu này, sao con lại có thể tùy ý như vậy! Vương gia vẫn còn đứng đó, vạn nhất ngài trách tội thì phải làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì đâu nãi nãi, con đã nói rồi, Vương gia rất thân thiết với dân chúng, sẽ không để ý.” Hàn Hàn chẳng hề để ý, dặn dò Mi Nương, “Chiếc xe phía sau là quà mà Vương gia mang đến đây, tỷ giúp ta thu xếp một chút, xem xem hai chiếc xe này nên để ở đâu.”

Ngô Mạc thị quay đầu nhìn nhìn Mộ Dung Ý, thấy đối phương thật sự không có tức giận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mi Nương đáp một tiếng, vội đi theo Âm Nhất vòng ra chiếc xe phía sau thu xếp.

Nhị Tráng đứng bên cạnh vẫn luôn không nói lời nào, lúc này thấy Hàn Hàn dặn dò, gãi gãi đầu: “Vậy ta đi cùng Mi Nương muội tử, giúp muội ấy sắp xếp.”

“Ừm, làm phiền Nhị Tráng ca.” Hàn Hàn cười gật gật đầu.

**

Buổi chiều ngày hôm đó, tin tức Nhiếp Chính Vương đương triều theo Mạc Hàn Hàn trở về thăm Ngô Mạc thị đã truyền khắp thôn.

Sang ngày hôm sau, lúc Hàn Hàn tỉnh dậy, mọi người vừa com nước xong thì đám người thôn trưởng Ngô đại gia, Mạc đại ca, Liễu tam gia đã tới cửa bái phỏng.

Thời gian trở về của Hàn Hàn có hạn, vẫn còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý, không có tâm trạng tiếp đãi bọn họ, cũng biết những người này không đến đây vì mình, nên chỉ nhìn Mộ Dung Ý đang ung dung bình tĩnh ngồi một bên, cười như không cười nói: “Có lẽ bọn họ đến đây vì muốn chiêm ngưỡng phong thái của Vương gia, chỉ bằng Vương gia hãy ra ngoài nhìn xem một chút đi.” Nhóm người này giỏi nhất là dây dưa, nếu bị bọn họ cuốn lấy, Mộ Dung Ý cũng đủ phiền.

Mộ Dung Ý nhìn bộ dạng vui sướng khi người gặp họa của Hàn Hàn, đáy mắt lóe lên ý cười, tiểu nha đầu này sẽ không cho rằng hắn muốn nhìn thấy mấy lão già kia thật đó chứ?

Đối với những kẻ khiến Hàn Hàn khó xử này, Mộ Dung Ý lại không thèm để vào mắt, phát tay: “Bảo bọn họ rút đi!”

“Dạ.” Âm Nhất đáp một tiếng liền xoay người đi ra ngoài đuổi người.

“Chắc chắn, đúng là mạnh mẽ quyết đoán.” Hàn Hàn lắc đầu, “Một lát Vương gia và Lâm công tử có thể tự đi dạo xung quanh, ta vẫn còn nhiều việc cần xử lý, không thể theo hai vị được.”

“Người tự đi một mình đi, bốn vương đi cùng Hàn Hàn.”

“.....” Cơ mặt Hàn Hàn giật giật, không nói lời nào, cũng biết tính cách gia hỏa này nói một là một, bắt đầu gật đầu, “Tùy ngài.”

Mộ Dung Lâm ăn cơm xong đã không thể ngồi yên từ lâu: “Lão tử không cần huynh theo cùng, lão tử tự đi dạo.” Sau đó bước nhanh ra ngoài.

Hôm qua Mi Nương đã giao cho nàng sổ sách các mục của nửa tháng này cho Hàn Hàn, Hàn Hàn xem qua một lần, thấy hai đỉnh núi đã được quy hoạch gọn gàng ngăn nắp, trong lòng cũng biết Liễu Trường Sinh và Mi Nương đã thật sự tận tâm làm việc.

“Cô nương, ta thấy cao đường nhan này rất tốt, dùng thử mấy ngày, công dụng bảo dưỡng da trơn bóng cực kỳ hiệu quả, sau này nhất định sẽ được tiêu thụ rộng khắp. Sổ cao đường nhan này, cô nương có ý định bán ra ngoài không?” Mi Nương cầm một lọ cao hoa hồng trong tay, hỏi.

Hàn Hàn cảm thấy, dùng dưỡng nhan nhỏ tự chế lấy ra một khối cho vào lòng bàn tay, xoa nhẹ mấy lần rồi thoa lên cánh tay. Chỉ cảm thấy cao đường mềm mịn tinh tế, màu sắc tươi sáng, lại thoang thoảng hương hoa hồng, tuy vẫn kém hơn thời hiện đại một chút, nhưng ở cổ đại này mà nói, thì đã là trân phẩm khó có được.

Gật đầu: “Không tồi, nhóm thợ thủ công đã thuần thục cả chưa?”

“Rất thuần thục, nhờ vào cách mà cô nương chỉ dạy, mỗi ngày họ có thể làm được hai mươi hộp cao hoa hồng như thế này.”

Hàn Hàn gật đầu: “Hai mươi hộp đã rất khó rồi. Nhưng một khi chúng ta bán cao đường nhan này ra thị trường, thì số lượng đó tuyệt đối không đủ, chúng ta cần phải tăng thêm sản phẩm mới được.” Nói đến đây, mặt Hàn Hàn đột nhiên nhăn lại, bộ dạng khó xử.

“Có chuyện gì khó xử à?” Mộ Dung Ý không hiểu những vật dụng đó của nữ nhân, nhưng vừa rồi nghe các nàng trò chuyện, cũng biết cao đường nhan này hẳn là cực phẩm, nhưng nếu đã như vậy, sao nàng lại tỏ vẻ khó xử?

Hàn Hàn gật đầu nói: “Hiện giờ loại cao hoa hồng này không có trên thị trường, mọi người vẫn chưa biết đến, nếu chúng ta bán ra, chắc chắn sẽ khiến mọi người chú ý, nhất định sẽ có rất nhiều người đến dò hỏi cách làm, điều kiện nơi này đơn sơ, căn bản không thể giữ được bí mật gì.”

Còn chưa nói dứt lời, Mộ Dung Ý đã biết nàng có ý gì.

Quả thật, một khi phương thức bí mật của mình bị đối thủ biết được, thì sẽ lập tức mất ưu thế trên thương trường.

“Thật ra bốn vương có một thôn trang cực kỳ bí mật, hiện tại cũng không cần dùng, chỉ bằng người đưa những thợ thủ công làm bước mẩu chốt của thành phẩm đến thôn trang kia, còn phần lớn những người khác thì để lại trong thôn, thế nào?”

Hàn Hàn ngần ngại, không nghĩ tới Mộ Dung Ý sẽ đột nhiên giúp nàng, tuy nàng luôn keo kiệt với hắn, làm loạn giận dữ, nhưng đáy lòng lại vô cùng tín nhiệm hắn, đôi mắt to tròn lập tức cong lên: “Nếu Vương gia đã lên tiếng, ta cũng không khách khí, không biết thôn trang mà Vương gia nói đến tên là gì, nằm ở đâu, cách nơi này có xa không? Nếu xa quá, sợ là không được.”

Nhìn vẻ mặt hưởng lợi hợp tình hợp lý của Hàn Hàn, Mộ Dung Ý kiểm lòng không được lại vươn tay bẹo má nàng một phen, đáy lòng vui vẻ: “Vô Ảnh Sơn Trang, ở phía bên kia Bách Xích trấn, đi ngựa một canh giờ là đến, bên trong có sẵn hạ nhân, người có thể dùng tùy ý, không cần lo bọn họ sẽ tiết lộ tin tức.”

Vô Ảnh Sơn Trang vốn là nơi hắn tạm thời ở lại khi phát độc, toàn bộ hạ nhân bên trong đều là người cầm điếu, bên ngoài được canh phòng nghiêm ngặt. Sau khi độc trong người được máu linh hồ khống chế, hắn cũng không đến Vô Ảnh Sơn Trang lần nào nữa, hiện giờ đưa cho tiểu nha đầu làm nơi khởi đầu sự nghiệp, vừa hay.

“Vậy thật tốt quá!” Hàn Hàn vui mừng nói, lại tiếp tục nghiên cứu kế hoạch sau này. Nghe Mi Nương phân tích rõ ràng chi tiết, nàng lại càng vừa lòng Mi Nương hơn, sau đó dứt khoát giao kế hoạch tương lai cho nàng ấy thực hiện, cũng quyết định tuyên bố với người ngoài Mi Nương là chủ của cửa hàng mỹ phẩm dưỡng da —— Hàn Phong Các. Trong lĩnh vực vật dụng nữ nhân sau này, Hàn Hàn phụ trách bày mưu tính kế, Mi Nương phụ trách thực hiện.

Nhìn vết bớt nhỏ màu đỏ trên mặt Mi Nương, tâm tư Hàn Hàn khẽ động: “Đây là ấn ký trời sinh sao?”

Thân thể Mi Nương cứng đờ, gật gật đầu: “Từ khi sinh ra đã có.” Chỉ vì vết bớt này, lúc trước nàng mất rất nhiều tâm tư và cố gắng mới được Vu Thanh chấp nhận, khi được bồi dưỡng ở Tú Xuân Phường, nàng cũng phải nỗ lực nhiều hơn người khác vài lần, mới có thể xuất sư.

Không phải tư chất nàng vụng về, trái lại nàng còn rất thông minh, học tập cũng rất nhanh, nhưng chỉ vì vết bớt này, nên khi nàng muốn từ một kẻ đứng phía sau bước lên phía trước, thì phải biểu hiện tốt hơn người khác vài lần mới được. Dù sao mở cửa buôn bán, hình tượng cũng rất quan trọng.

Hiện giờ nghe Hàn Hàn hỏi như vậy, nàng cho rằng Hàn Hàn cũng ghét bỏ dung mạo của mình, nhất thời có chút xúc động, thần sắc cũng trở nên cô đơn.

Hàn Hàn nhú nhú mày, nếu vết bớt này ở thời hiện đại, dùng laser là có thể xóa bỏ, nhưng ở cổ đại này thì lại có chút phiền phức. Nếu công việc khác thì còn tốt, nhưng Mi Nương lại phụ trách việc buôn bán mỹ phẩm dưỡng da, yêu cầu hình tượng của việc này cao hơn những việc khác một chút.

Suy tư một lúc, nàng nhớ mình đã đọc qua phương thuốc loại bỏ vết bớt trong một ít sách cổ và điển tịch nào đó, nhưng lúc này lại không nghĩ ra được. Nghĩ không ra, nàng quyết định ghi nhớ việc này trong lòng, an ủi Mi Nương: “Tỷ yên tâm, vết bớt này hẳn là có thể loại bỏ, chờ ta nghĩ ra biện pháp đã.”

“Thật sao?” Mi Nương bỗng chốc kinh hi(kinh ngạc + vui mừng), nếu có thể loại bỏ vết bớt trên mặt này của nàng, thật sự là quá tốt!

“Đúng vậy.” Hàn Hàn gật gật đầu, nhìn về phía Mộ Dung Ý, “Ta còn muốn lên núi một chuyến, ngài cũng đi sao?”

Mộ Dung Ý đứng lên: “Đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Chương 38

Tuy chỉ có thời gian nửa tháng, nhưng Nam Sơn và Bắc Sơn hiện giờ lại hoàn toàn khác lúc nàng rời đi.

Ở Nam Sơn, được liệu mọc cực tốt, những được liệu nàng mua về lúc trước đều sống toàn bộ. Quả nhiên Tôn sư phụ rất giỏi trong việc xử lý được liệu, dựa trên hoàn cảnh sinh trưởng khác nhau, mà phân bố quy hoạch được liệu phù hợp, loại thích bóng râm thì trồng ở mặt sau núi, loại thích ánh mặt trời thì trồng phía trước.

Đạo một vòng quanh ruộng được thảo, nghe Tôn sư phụ giải thích hợp lý rõ ràng, Hàn Hàn liên tục gật đầu, quả nhiên không hổ là người đã có nhiều năm kinh nghiệm trong việc trồng thảo dược, cho dù không được đào tạo chuyên môn, nhưng những tri thức được liệu đó cũng không ít hơn tiến sĩ Đông y học như nàng là bao. Có nhân tài như vậy giúp đỡ mình trong việc quản lý, sau này nhất định sẽ là một trợ lực lớn.

Lúc gần đi, Hàn Hàn đã giao cánh rừng trúc ở Nam Sơn cho Ngô thị đan.

Ngô thị đan có việc làm ổn định, không cần ở nhà chờ người khác đặt làm cái sọt hay cái ky để sống tạm qua ngày. Hơn nữa, hiện giờ cả nhà của hắn đều là thợ thủ công ở Nam Sơn, tiền công đều được Hàn Hàn cấp phát, trong lòng cảm kích Hàn Hàn, cho nên khi làm việc cũng dụng tâm không ít. Mỗi ngày đều tuần tra rừng trúc ba lần, nhìn thấy cây trúc nào thích hợp thì chặt mang về, dựa vào bản vẽ của Hàn Hàn để chế một ít hộp nhỏ hay muỗng nhỏ, hoặc là một ít thanh tre nhỏ, sau đó khắc chữ Hàn Phong Các lên trên.

Ngô thị đan không biết chữ, lúc bắt đầu khắc mấy chữ này, thành phẩm khắc ra cực kỳ xấu. Mi Nương giúp hắn tìm một nhà thư pháp có tiếng ở trấn trên để xin ba chữ này, muốn Ngô thị đan dựa vào mẫu đó mà khắc theo, Ngô thị đan cũng chịu bỏ công bỏ sức, cảm kích gõ miệt mài luyện tập ngày đêm, cho nên lúc này bút lực mới mạnh mẽ, nét chữ mới tinh tế bay bổng như thế.

Cũng vì vậy, lúc Hàn Hàn nhìn thấy chữ mà Ngô thị đan khắc, đã giật mình một phen. Lúc trước nàng chỉ định để Ngô thị đan chế tạo hộp, còn hoa văn trên hộp và chữ sẽ nhờ người khác, nhưng không ngờ Mi Nương đã sắp xếp rất tốt, để một mình Ngô thị đan làm, mà Ngô thị đan cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, làm cực kỳ xuất sắc.

Nhất thời Hàn Hàn vừa mừng vừa sợ, trong lòng lại càng yên tâm về bọn họ hơn.

Hiện giờ thời tiết khá nóng, cho dù là trên núi, độ ẩm cũng cao hơn hai mươi độ, không thích hợp gieo trồng mộc nhĩ, Hàn Hàn dứt khoát bảo Mi Nương bảo quân khuẩn bào thật tốt, sau đó cùng mang đến Vô Ảnh Sơn Trang.

Bởi vì có người chăm sóc, mấy cây thì là ban đầu đã lớn hơn rất nhiều, Hàn Hàn nheo nheo mắt, chỉ cần cẩn thận nhân giống, thì nàng có thể thu hoạch rất nhiều hạt thì là, sang năm sẽ có thể dùng hạt thì là mở ra một thị trường mới. Sau đó lại dùng thêm một ít được liệu thích hợp ở nơi này chế thành gia vị đặc biệt của Mạc thị, không lo sau này không thể chiếm một vị trí nhỏ trong các tửu lầu trên cả nước.

Sau khi khảo sát quanh Nam Sơn, Hàn Hàn lại đi đến Bắc Sơn xem xét, chỉ thấy dù là cây ăn quả hay là hoa tươi, cũng đều mọc cực kỳ xanh tốt. Trên

cánh đồng có người đang làm việc, nhìn thấy Hàn Hàn liền chào hỏi sôi nổi, cho dù là người mình không quen, Hàn Hàn cũng cười đáp lại. Tiếp đó lại tham thảo quy hoạch Nam Sơn với Liễu Trường Sinh, rồi mới xuống núi.

Giải quyết xong chuyện hai ngọn núi, sắc trời cũng đã gần trưa, hiếm khi Hàn Hàn trở về, nên Nhị Tráng đã mời một đầu bếp ở tửu lâu Như Ý nấu mấy bàn tiệc rượu, lại gọi mấy quân sự đến tụ hội, vội vàng đến mức chân không chạm đất.

Mộ Dung Ý đi theo Hàn Hàn loay hoay một hồi, lại phát hiện Hàn Hàn chỉ lo nói chuyện với những thôn dân kia, không hề để ý tới hắn, đôi mày anh tuấn nhíu chặt, trong lòng có chút không vui. Cảm giác bị tiểu nha đầu làm lơ, thật không dễ chịu chút nào.

Nhưng cũng biết Hàn Hàn nóng lòng giải quyết công việc, không có thời gian để tâm đến hắn, cho nên tuy rằng không vui, nhưng cũng không nói gì, suy nghĩ một lúc, thấp giọng dặn dò Hàn Hàn hai câu, sau đó rời đi. Đến nơi không có người thì vung tay áo lên, Âm Nhất lập tức xuất hiện trước mặt: “Chủ tử.”

“Vào trấn mua cho tiểu nha đầu hai chiếc xe ngựa.” Sau này có chuyện gì, thì bảo những quân sự này trực tiếp đến vương phủ báo với Hàn Hàn là được, nếu không cần thiết, nhất định không cho tiểu nha đầu quay lại đây, hạn chế khả năng gặp mặt những quân sự này, thì sẽ quang minh sang một bên.

“Dạ” Âm Nhất đã đi theo Mộ Dung Ý nhiều năm, đối với tính tình chủ tử nhà mình cũng hiểu biết vài phần, vừa rồi thấy chủ tử nhà mình nhíu mày, thì đã biết chủ tử không vui, bây giờ lại d.d.l3.d0n nhận được mệnh lệnh này, trong lòng đã đoán được vài phần, biểu hiện này của chủ tử rõ ràng là đang ghen, nói như thế, có lẽ chủ tử đã thích Mạc cô nương. Nhưng nếu đã như vậy, vì sao khi Mạc cô nương hỏi ngài, chủ tử lại phủ nhận chứ?

Chẳng lẽ đây là “Kẻ trong cuộc u mê, người bên ngoài thì tỉnh” mà Mộc thần y hay nói, chủ tử cũng không phát hiện ra tâm ý của mình? Hắn là một cấp dưới tận tâm, có nên nhắc nhở chủ tử một chút hay không? Dù sao suốt gần đây, chủ tử tìm được một nữ tử mà ngài không cảm thấy bài xích cũng không dễ dàng.

Nghĩ như vậy, nhất thời đứng không yên, chân mày có chút xoắn lại.

“Còn có việc à?” Âm thanh quyến rũ trầm thấp vang lên, đôi mắt hẹp dài không vui liếc nhìn Âm Nhất, nghĩ có phải gần đây mình quá nhu hòa rồi hay không, chẳng những thuộc hạ dám xem trộm chuyện của hắn, bây giờ còn dám thất thần trước mặt hắn.

Âm Nhất cả kinh, ánh mắt nhìn Mộ Dung Ý thay đổi mấy lần, cuối cùng khẽ cắn môi: “Thuộc hạ mạo muội hỏi chủ tử một câu, rốt cuộc chủ tử có thích Mạc cô nương hay không?” Là một thuộc hạ, hỏi những vấn đề này thì đã quá phận nghiêm trọng, nếu chủ tử tức giận, sắc mặt Âm Nhất trắng bệch.

Con người ma mị của Mộ Dung Ý nhìn chằm chằm Âm Nhất một lúc, nhìn đến khi Âm Nhất tuyệt vọng cho rằng chủ tử sẽ không trả lời, giọng nói lạnh lùng quyến rũ mới chậm rãi vang lên: “Có quan hệ gì với ngươi?”

Phốc ——, Âm Nhất dường như nghe thấy âm thanh học máu của chính mình, hắn rất vất vả lấy hết can đảm, mạo hiểm bị trừng phạt để chỉ điểm chủ tử, không ngờ lại bị chủ tử không lưu tình đã kích trở lại như vậy.

“Tiểu nha đầu không phải là người mà ngươi có thể tưởng nhớ, sau khi trở về lãnh một trăm roi.” Lạnh lùng phân phó xong, bóng dáng thon dài của Mộ Dung Ý biến mất trong núi.

Âm Nhất khóc không ra nước mắt, hắn tưởng nhớ Mạc cô nương? Vậy mà chủ tử cũng có thể nghĩ ra!

Hắn có thể cho rằng, mình gặp tai bay vạ gió hay không? Tuy nói hắn đã chuẩn bị tốt tinh thần nhận phạt, nhưng mà một trăm roi này. Đó đều là roi da có gai, người bình thường còn không chịu nổi ba mươi roi.

Quan trọng chính là, mặc dù bị đánh, nhưng vẫn không biết chủ tử có thích Mạc cô nương hay không?!

Lần bị phạt này. Quá oan rồi.

**

Kính thành

Trong một sân viện tĩnh tế tao nhã, nam tử có khuôn mặt thanh tú không kiên nhẫn ném nắp bát trà trong tay, “Xoảng” một tiếng vỡ nát: “Đại ca, chúng ta đã tới đây mấy ngày nay, nhưng vẫn không tìm ra một chút manh mối nào, có khi nào tình báo của phụ hoàng xảy ra vấn đề hay không, căn bản đứa bé kia không ở Đình Thành?”

Nam tử lắc đầu: “Cách đây mười bảy năm, phụ hoàng đã tra xét rất lâu mới tìm được chút tin tức như vậy. Năm đó có người nhìn thấy nha hoàn Lan Hương bên người Khâu thị xuất hiện ở đây, nha hoàn kia ở đây, tất nhiên Khâu thị cũng ở đây. Đứa bé trong bụng Khâu thị là huyết mạch duy nhất của Hộ Quốc Công, tìm được bà ta rồi, tất nhiên Hộ Quốc Công sẽ càng trung tâm với hoàng tộc chúng ta.”

“Hộ Quốc Công tay cầm quyền cao, tướng lĩnh nguyện trung thành dưới trướng không ít, nếu ông ta nguyện trung thành, thì đối với hoàng thất chúng ta sẽ là một trợ lực rất lớn. nhất tộc ngoại thích cũng sẽ có điều kiêng kị, nhưng lúc ấy đứa bé kia vẫn còn nằm trong bụng Khâu thị, gần đây năm qua đi, ai biết Khâu thị đã hạ sinh nam hài hay là nữ hài, nếu là nữ, tìm về có ích lợi gì? Tuy Thượng Quan đại nhân đã lớn tuổi, nhưng cũng không thiếu nữ nhi, con thứ nhà ông ta, liên tiếp sinh mấy người, đều là nữ nhi, nghe nói hiện giờ lại có một người có mang, cũng không biết là nam hay là nữ.” Nam tử thanh tú bĩu môi, bộ dạng rất là khinh thường.

“Nghe nói khi nội loạn năm đó phát sinh, Khâu thị đã có thai sáu tháng, thái y bắt mạch, nói là nam hài, sau đó nội loạn bắt đầu, trưởng tử của Thượng Quan đại nhân táng thân trong loạn chiến, Khâu thị cũng mất tích. Nói ra cũng thật có lợi cho Thượng Quan Phi Vũ kia, thân phận con thiếp thất, nhưng lại được hưởng thụ đãi ngộ dành cho trưởng tử ngàn ấy năm, tiêu dao tự tại. Chờ đến khi tìm được hài nhi do Khâu thị hạ sinh, địa vị của Thượng Quan Phi Vũ bị uy hiếp, phủ Thượng Quan tất sẽ xảy ra nội chiến, kể từ đó, tương lai mười mấy năm, Thượng Quan nhất tộc sẽ không còn là mối uy hiếp của hoàng tộc. lee.quyy.domn Như vậy, chẳng những có thể lấy được lòng trung thành của Hộ Quốc Công, mà còn có thể kiềm chế đại tộc sau lưng Quốc Cữu, một công đôi việc. Cho nên, bất luận như thế nào, chúng ta cũng phải tìm được hài tử mà Khâu thị hạ sinh.” Nói xong lời cuối cùng, đáy mắt nam tử bỗng lóe lên sự sắc bén.

Nam tử thanh tú gật gù đầu: “Phụ hoàng an bài đương nhiên sẽ có đạo lý, chúng ta tận lực nhưng mà. Nghe ám vệ nói hôm qua Nhiếp Chính Vương đã cùng tiểu trù nương trong phủ của hần trở về thăm người thân, là thật sao?”

Nam tử gật gù đầu: “Tin tức của ám vệ, dĩ nhiên không sai.”

Nam tử thanh tú nam tử bĩu môi: “Một tiểu trù nương, cũng đáng để đường đường Nhiếp Chính Vương lo lắng như thế? Nghe nói Nhiếp Chính Vương vì tiểu trù nương kia, mà phạt>Noãn quận chúa của phủ Liêm Thân Vương. Vì một tiểu trù nương mà đặc tội phủ Liêm Thân Vương, chẳng lẽ tiểu trù nương này lớn lên quốc sắc thiên hương, dung mạo khuynh thành? Theo ta thấy, tiểu trù nương kia cũng không phải thứ gì tốt, còn tuổi nhỏ mà đã là hồ ly tinh không an phận, lớn lên một chút thì còn thế nào nữa!”

Nam tử liếc nhìn hần một cái: “Cho dù là nữ tử quốc sắc thiên hương, đứng trước mặt muối cũng sẽ âm thầm thất sắc, muối gấp gấp làm gì? Nếu Mộ Dung Ý là một tên háo sắc thì dễ rồi, chỉ sợ hần dầu muối không ăn, đó mới là khó giải quyết.”

“Đại ca huynh lo lắng cái gì, không phải lần trước ở Xuân Vũ Lâu chúng ta đã thấy hần sao, huynh còn nói thiên hạ không có người không

bị nữ sắc quyến rũ, sao hiện giờ lại lo lắng như thế chứ?”

“Muối không phát hiện lần trước hần đi rất nhanh, căn bản không hề ở lại qua đêm sao? Hơn nữa, chúng ta tới kinh thành lâu như vậy, cũng chỉ thấy hần đến thanh lâu một lần, chuyện này còn khiến kinh thành ồn ào huyên náo một phen, có thể thấy ngày thường hần hoàn toàn không đi. Khó trách mọi người đều nói hần không gần nữ sắc, nhưng chuyện về tiểu trù nương này lại là thế nào?” Nói đến câu cuối cùng, trên mặt nam tử trên hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Nói đi nói lại, rốt cuộc huynh muốn an ủi ta hay muốn ta lo lắng? Dù sao qua mấy ngày nữa sứ đoàn cũng sẽ đến, chúng ta cũng không cần che giấu, dựa vào danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân - công chúa Bé Nguyệt của ta, không tin không thể so với một tiểu trù nương nhỏ bé. Đến lúc đó, ta nhất định phải quan sát nàng ta thật kỹ.”
Nam tử thanh tú nói xong lời cuối cùng, trên mặt toát lên vẻ ngạo nghễ.

Học cư

Ngoài sân vang lên từng câu tiếng Phạn, mười mấy tăng nhân ngồi trên đệm hương bồ, đồng thời niệm tụng □ Phật thuyết giới tiêu tai kinh □, một nha hoàn nín thở ngưng thần đứng hầu hạ bên cạnh, đến thờ cũng không dám phát ra tiếng.

Trong Phật đường, Tăng thị nhắm mắt niệm một quyển □ Pháp Hoa Kinh □, đứng dậy, đến một bên ngồi xuống ghế.

“Khi các sư phụ rời đi, nhớ đưa cho họ mỗi người một quyển □ Thập thiện nghiệp đạo kinh □, thỉnh các sư phụ cung phụng trước Phật Tổ thay bốn phu nhân, nói với bọn họ, khi những kinh thư đó được Phật quang soi chiếu thì bảy bảy bốn mươi chín ngày, bốn phu nhân sẽ cho người đến nghênh đón về.” Tăng thị nhắm hai mắt, tay cầm Phật châu, chậm rãi vận về.

“Vâng, kinh thư đã chuẩn bị xong, chỉ chờ lúc các sư phụ đi, nô tỳ sẽ tự mình đưa cho họ.” Từ ma ma vội đáp.

“Ừ, chờ đến khi các sư phụ tiêu tai xong, hãy cầu họ một pháp khí rồi mang cho lão gia. Mấy ngày nay lão gia cũng nhiều chuyện không tốt, hiện giờ còn bị giam lỏng ở Vinh Thọ Đường không thể ra ngoài, có lẽ cũng là do oan nghiệt gây ra, chỉ mong pháp khí này có thể giúp lão gia giải trừ vận xấu, không phải chịu nỗi khổ hồng trần.”

Sống lưng Từ ma ma chợt lạnh, ớn lạnh phát run:

“Vâng”. Không phải chịu nỗi khổ hồng trần, chẳng lẽ

phụ nhân đình...lão gia....

Tằng thị trợn mắt liếc nhìn Từ ma ma một cái, sau đó lại nhắm lại: “Ta và lão gia đã là phu thê mấy mươi năm, phu vi thê cương, đương nhiên là lão gia mạnh khỏe, ta mới có thể mạnh khỏe.”

Từ ma ma thả lỏng đáy lòng, tuy không thể biết được suy nghĩ trong lòng Tăng thị, không rõ phụ nhân an bài chuyện này là có mục đích gì, nhưng cũng biết lúc này không thể làm trái mệnh lệnh của phu nhân, bà ta chỉ cần chấp hành là được.

“Nghe nói, Mạc Đan Đan vẫn còn một nãi nãi ở thôn quê, đúng không?”

“Đại lão gia truyền tin đến, nói là như thế.”

“Ừm, đã làm đại ca lo lắng rồi. Thôi, cũng đã lâu ta chưa đến thăm đại tẩu, sau khi cầu phúc, người hầu hạ bốn phu nhân trở về vấn an đại tẩu một chút.” Tăng thị nói rồi lại đứng lên, tiếp tục quỳ gối trước tượng Phật tụng kinh.

**

Sáng sớm Mộ Dung Lâm đã lên trấn trên đi dạo, không cần cẩn thận như ở kinh thành, cũng không cần lo lắng bị Tiểu ma nữ phát hiện, tâm tình của hắn xưa nay chưa từng tốt thế này.

“Vị công tử này, người là người bên ngoài vừa đến đây sao?” Một chiếc xe ngựa hoa mỹ dừng lại bên cạnh hắn,

một công tử mặt hoa da phấn rút người ra ngoài cửa xe, cười hì hì nhìn hắn nói.

Bị mùi huân hương này xông vào mũi, Mộ Dung Lâm lui về sau hai bước, đôi mắt xinh đẹp hơi nheo lại:

“Người là ai?”

“Đây là công tử nhà ta - Tiền Tùng, thiếu gia của Thực Khách Cư, thích nhất là làm việc thiện, kết giao bằng hữu.” Gã sai vặt đánh xe vội vàng giới thiệu.

“Cái gì mà thích làm việc thiện, lớn tiếng như vậy, cần thận người khác nghe thấy lại chê cười.” Tiền Tùng nheo nheo mắt, vừa lòng đánh giá dung nhan tuyệt thế của Mộ Dung Lâm, chỉ cảm thấy được mỹ nhân như vậy liếc nhìn một cái, từ trong ra ngoài xương cốt đều trở nên mềm nhũn, lòng giữa ngực khó nhin, kiềm chế không được mà bước xuống xe vươn tay ra trước Mộ Dung Lâm, “Bản công tử rất thích kết giao với thiếu niên anh hào, nếu công tử không chê, chi bằng cùng đến Thực Khách Cư ngồi một lúc, ta làm chủ, thế nào?”

Từ nhỏ đến lớn, bởi vì dung mạo này của Mộ Dung Lâm, không biết đã có bao nhiêu người không sợ chết mơ ước, đối với loại hành động không có ý tốt này hắn cực kỳ miễn cảm, huống chi Tiền Tùng còn không hề che dấu.

Thân thể lui về sau một bước, mặt hiện vẻ giận dữ: “Nếu người không muốn bị đánh, thì mau lăn đi cho lão tử!”

“Ồ, mỹ nhân còn thẹn thùng, đều là nam nhân, cùng bản công tử ăn một bữa cơm. A ——” Thấy bên cạnh Mộ Dung Lâm không có người hầu hạ đi theo, lá gan

Tiền Tùng càng lớn hơn, rút người về phía trước, nhưng còn chưa nói xong một câu, thân thể bỗng nhẹ lẫng, bị đá bay ra ngoài.

“Chết tiệt, người tìm chết thì lão tử thành toàn cho người!” Thu chân, Mộ Dung Luân ghét bỏ liếc Tiền Tùng nằm không thể nhúc nhích trên mặt đất một cái, nếu không phải lo lắng sẽ gây phiền phức cho đại ca, hẳn tuyệt đối sẽ phế tiền ti này đi!

Vừa xoay người đi được hai bước, phía sau truyền đến một tiếng hét thảm, quay đầu liền nhìn thấy đuôi Tiền Tùng cắm một chiếc phi tiêu, máu tươi chảy ròng ròng, một nữ tì áo đỏ dừng lại bên cạnh: “Phi! Người của cô nãi nãi mà các người cũng dám mơ ước, quả là tìm chết! Hôm nay chỉ giáo huấn người một chút, nếu lần sau tái phạm, cô nãi nãi sẽ lấy đầu người làm cầu đá!”

Nhìn thấy nữ tì áo đỏ, sắc mặt Mộ Dung Luân lập tức thay đổi, quay đầu bỏ chạy.

“Biểu ca, huynh chờ ta!” Công Tôn Văn thấy thế, không để ý tới Tiền Tùng nữa, vận khí phi thân đuổi theo.

“Chết tiệt, người không ở kinh thành hàn huyên với mẫu thân ta, lại chạy tới đây làm gì!” Mộ Dung Luân không hề ngừng chân, mặt cũng trở nên tái nhợt, thật sự không ngờ, hắn đã chấp nhận ghen ghét trốn vào xe ngựa chờ hàng như vậy, thế mà vẫn bị tìm thấy.

“Tìm huynh đây, cô mẫu nói, cô mẫu không cần ta hàn huyên!” Công Tôn Văn đuổi sát không tha. Thật vất vả

mới có thể gặp được viên ca, tuyệt đối không thể để huynh ấy chạy mất!

“Người tìm ta làm gì, lão tì không muốn gặp người chút nào, người mau trở về đi!”

“Ta muốn gặp huynh! Ai bảo khi còn nhỏ huynh đã cời sạch y phục của ta! Mẫu thân ta nói, trong sạch của nữ nhi là quan trọng nhất, bị ai nhìn thấy, thì người đó phải cười ta! Chẳng lẽ huynh không muốn chịu trách nhiệm?”

Mộ Dung Lân bỗng trượt chân, suýt chút té ngã, khuôn mặt mỹ nhân lập tức đỏ lên: “Nói hươu nói vượn, chuyện đó không tính! Rõ ràng là lão biến thái kia lừa nói lão tì cũng là nữ, lão tì cho rằng chúng ta giống nhau, nên mới tắm cho người. Lại nói, lúc đó ta và người đều là tiểu hài tì, không tính!”

“Sao lại không tính, lúc đó huynh còn ôm ta ngủ! Ta nói cho huynh biết, huynh nhận cũng được, không thừa nhận cũng phải nhận, nữ nhân tốt không gả hai phu, dù sao ta và huynh cũng đã định rồi!” Công Tôn Văn gia tăng tốc độ, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng tràn đầy quật cường.

“Cái rắm, cái gì nữ nhân tốt không gả hai phu! Lão tì còn chưa bái đường thành thân với người, không được nói bừa!” Mộ Dung Lân ngừng bước, tranh luận với Công Tôn Văn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên định của đối phương, da đầu bỗng dựng tê rần, quay đầu chạy tiếp, “Nam nhân tốt không dẫu cùng nữ nhân, nam nhân tốt không dẫu cùng nữ nhân! Lão tì không thèm nghe người nói nữa, dù sao lão tì cũng không thừa nhận!”

“Ô mẫu thừa nhận là được, ai cần huynh thừa nhận!”

Xem ta bắt lấy huynh thế nào! Huynh còn dám chạy!”
Công Tôn Văn tức giận dậm chân, không ngừng ném phi tiêu trong tay ra ngoài.

Mộ Dung Lâm chú ý lắng nghe chuyển động xung quanh, cũng không quay đầu lại, di chuyển trái phải tránh né phi tiêu, lại càng chạy nhanh về phía trước.

Hai bóng dáng một đen một đỏ biến mất trong chớp mắt, để lại một con phố hỗn độn trong gió.

Ám Nhất vừa đến trấn Bách Lịch, chuẩn bị tìm Tào chương quầy nhờ mua giúp hai chiếc xe ngựa, thấy một màn này thì kinh ngạc nuốt nước bọt, có thể khiến Lâm công tử không sợ trời không sợ đất bỏ chạy như thế, Công Tôn tiểu thư này, quả là彪悍!

**

Một ngày qua đi, Hàn Hàn xử lý ổn thỏa việc cần làm, đồng thời hướng dẫn Liễu Trường Sinh phân ba mươi mẫu đất ra thành hai phần, dùng một nửa xây phòng ở, dự định sau này nhận thêm người, cũng có nơi để bọn họ ở lại.

Đến khi nàng sắp xếp công việc cho từng người xong, sắc trời cũng đã tối đen, vừa mới bước vào nhà, đã thấy trong viện có hai chiếc xe ngựa, kiểu dáng mới tinh như vừa được mua về, trong lòng khẽ động, nhìn về phía Mộ Dung Ý: “Hai chiếc xe ngựa này là ngài mua sao.”

“Ừ” đáp một tiếng nhàn nhạt, bàn tay của Mộ Dung Ý vươn ra, kéo Hàn Hàn vào lòng, cánh tay siết chặt, cảm giác ôm tiều nha đầu, thật tốt! Đường cong trên mặt bắt từ

giác trở nên nhu hòa, “Đã xit lý mọi chuyện xong rồi sao?”

Đàn Đàn cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ bừng, vội vàng giãy giụa: “Ngài mau buông tay, nãi nãi còn ở trong phòng đây! Vạn nhất bị nãi nãi nhìn thấy, cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch”

“Không sao.” Dù sao sớm muộn gì tiểu nha đầu cũng là người của mình, bị nãi nãi nhìn thấy cũng không sao cả.

“Ngọa tào^{*}, ngài không sao nhưng ta có sao, mau buông ra! Ngài có tin nếu ngài cứ ôm bừa, ta sẽ hạ được ngài hay không!” Đàn Đàn giãy giụa kịch liệt hơn, hai tay nhỏ bé dùng sức đẩy cánh tay hắn ra, thân thể nhỏ nhắn xoay tới xoay lui không ăn phân.

^{*}Ngọa tào là một cách chơi chữ đồng âm ~ Ngã thảo : đồ rác rưởi.

Nhưng trong trường hợp này, nó chỉ là một câu buột miệng để chửi rửa thôi, bạn có thể hiểu nó như Ngã khát (mẹ kiếp gì gì đó...)

Mộ Dung Ý nghe vậy cũng không nói gì, cánh tay vẫn không buông ra, bàn tay to còn thuận thế bắt được tay nhỏ của nàng: “Có hai chiếc xe ngựa này, sau này có việc thì bảo bọn họ đến vương phủ bẩm báo với người, người không cần phải trở về.”

Đàn Đàn vùng vẫy tranh không được, chỉ có thể trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Sau này ta còn phải trở về thăm nãi nãi.” Không cần trở về? Chẳng lẽ hắn định không cho nàng trở về nữa?

“Khi về ta sẽ phái người đến đón lão phu nhân vào vương phủ.” Mộ Dung Ý trả lời cực kỳ thuận miệng, lần trước hắn cũng định làm như thế, nhưng Vu quân sự lại nói tiểu nha đầu không đồng ý, nên hắn mới từ bỏ.

“Không được!” Hàn Hàn từ chối không chút nghĩ ngợi, “Nãi nãi đã quen sinh hoạt trong thôn, vẫn nên để người ở lại đây thì tốt hơn, hơn nữa tới kinh thành rồi, nói không chừng những sai lang hồ báo trong phủ sẽ nghĩ cách làm hại nãi nãi, ta không muốn nãi nãi chịu cực khổ!”

“Nói vậy, có bốn vương ở đây, ai dám làm hại lão phu nhân!” Mộ Dung Ý nhướn cao lông mày, vẻ không vui thoáng qua đáy mắt.

“Kẻ nào dám không phải ngài rõ nhất hay sao?” Hàn Hàn hừ hừ hai tiếng, “Mặc kệ nói thế nào, trước khi kinh thành trở nên yên ổn, ta sẽ không đồng ý đón nãi nãi vào kinh.” Nãi nãi không lớn mật như nàng, cũng không có những bản lĩnh can quấy như nàng, vạn nhất người chịu thiệt, dựa vào tính tình nãi nãi, tuyệt đối sẽ ân hận không nói ra, nàng mới không cần nãi nãi đến đó để chịu thiệt thòi!

Mộ Dung Ý trầm mặc một lúc: “Vậy chờ thêm một thời gian nữa sẽ đón nãi nãi vào kinh.” Một vài ngày sau sứ đoàn các quốc gia sẽ vào kinh, đến lúc đó hắn cũng sẽ bận rộn, quả thật không có thời gian quan tâm đến việc trong phủ, chờ xử lý xong việc này rồi nói sau vậy.

“Còn phải hỏi ý nãi nãi, nếu nãi nãi không đồng ý, không thể cưỡng cầu.”

“Ừ” bàn tay ta kéo Hàn Hàn vào trong phòng, “Xong việc hôm nay, ngài mai chúng ta sẽ hồi kinh.”

“Sớm vậy sao? Ta còn muốn ở lại thêm hai ngày.”

“Mấy ngày nữa sứ đoàn các quốc gia sẽ vào kinh, bôn vương phải trở về sớm để an bài.”

“Vậy ngài cứ trở về đi, ta còn muốn ở lại với nãi nãi hai ngày!”

“Người là nữ đầu bếp riêng của bôn vương!”

“.....” Được lắm, nữ đầu bếp riêng, thật là một lý do vô cùng to lớn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Kiều Thê Thôn Quê Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.